

Giới thiệu Tử Vong Chi Địa

Mở đầu truyện Tử Vong Chi Địa là một không khí nhuốm màu tang tóc, bạn đọc sẽ tự hỏi liệu đây là đâu, liệu có chuyện gì vừa diễn ra và chúng có còn tiếp diễn không ???

Màu trời đã khuya lắm, chừng như đã quá nửa đêm thì phải. Vạn vật như chìm sâu trong màn đêm đen kịt, trong giấc ngủ êm đềm.

Gió đêm lạnh buốt từng luồng vi vút như những mũi tên xía thẳng vào da thịt con người.

Trong thung lũng Tử vong, bóng đêm càng dày đặc hơn xòe bàn tay ra trước mặt không thấy chỉ cả.

Mùi máu tanh, mùi thịt rữa trộn hòa theo con gió bốc lên một mùi nồng nặc, mới ngửi qua đã muốn lợm giọng ngay.

Giữa đêm khuya vắng vẻ, bên ngoài thung lũng khiêng bó hiềm trở và chôn chử ầy, thỉnh thoảng xuất hiện ra hai bóng người, vun vút băng mình tiến về hướng thung lũng khủng bố nọ.

Xuyên suốt truyện kiếm hiệp đặc sắc này là không gian khiến người ta phải lạnh gáy khi tưởng tượng ra, song song với nó là những cảnh giao tranh ác liệt, những màn tỷ thí, tranh đấu làm ta không khỏi cảm thấy mẩn nhãn. Dưới ngòi bút của tác giả, truyện kiếm hiệp này thực sống động và chân thực, đọc cảm nhận và nghiền ngẫm, bạn sẽ hiểu ra được nhiều điều nhất là quá trình tu luyện võ thuật, phát triển võ học và con đường đi đến đại đạo.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Ngày Thê Thảm

Màu trời đã khuya lắm, chừng như đã quá nửa đêm thì phải. Vạn vật như chìm sâu trong màn đêm đen kịt, trong giấc ngủ êm đềm.

Gió đêm lạnh buốt từng luồng vi vút như những mũi tên xía thẳng vào da thịt con người.

Trong thung lũng Tử vong, bóng đêm càng dày đặc hơn xòe bàn tay ra trước mặt không thấy chỉ cả.

Mùi máu tanh, mùi thịt rữa trộn hòa theo con gió bốc lên một mùi nồng nặc, mới ngửi qua đã muốn lợm giọng ngay.

Giữa đêm khuya vắng vẻ, bên ngoài thung lũng khiêng bó hiềm trở và chôn chử ầy, thỉnh thoảng xuất hiện ra hai bóng người, vun vút băng mình tiến về hướng thung lũng khủng bố nọ.

Phải chăng họ định đến để hiến xác thân mình làm cao thêm những đồng thi hài đầm ầu kia. Mỗi lúc hai bóng đen lại tiến gần hơn. Và cuối cùng họ đã dần bước vào trong, chân họ dẫm lên những mảnh xương khô vang lên những tiếng răng rắc rợn người.

Thêm vào đấy tiếng lá cây xào xạc trong làn gió bắc, mường tượng như nổ bản đàn ma quái khiến người nghe phải rợn gáy lạnh mình.

Chừng như đã mệt, hai bóng đen nọ dừng bước ngồi nghỉ trên đồng lá khô, nơi cao nhất trong thung lũng.

Đột nhiên, một tia chớp chạy ngoằn ngoèo trên nền trời, ngời lên vạn vật như một ánh sáng trắng xóa quai đản và tắt phụt trong khoảng khắc.

Tuy thế cũng đủ chiếu rõ lên hai bóng lạ, cho thấy là một già và một trẻ.

Người trừ dung mạo tuấn tú phong nhã như một chàng thư sinh, đôi nhãn tuyến long lanh sáng quắc như hai ánh tinh cầu chứng tỏ nội công chàng đã đến độ tuyệt luân.

Người già tuổi tuy đã ngoài tứ tuần, nhưng đôi mắt vẫn sáng lạ lùng, mày kiếm mũi thẳng, từ dung diện phát ra một khí thế oia vũ khiến người nhìn phải kính nể.

Thiếu niên chột nhứ chặt đôi mày, giọng cất lên gần như nài nỉ !

- Thừa sư phụ, cư phụ không thể bỏ hỷ ý định đi vào tron rừng Tử Vong được sao ?

Người già chậm chậm lắc đầu :

- Không thể bỏ được.

Đột nhiên, một tiếng thét ghê rợn vang dài trong gió, xé ra bầu không khí tĩnh mịch.

Tiếp theo đây, một bóng đen sì lao thẳng về phía chàng thiếu niên đang ngồi.

Với một thái độ thật trầm tĩnh, chàng thiếu niên khẽ khoát tay phải lên đã xót gọn vật vừa bay đến.

Thiếu niên mặt liền đổi sắc, khẽ kêu lên :

- Sư phụ ! Xác chết là một vị cao tăng thì phải ? Lại một nạn nhân của Rừng Tử Vong.

Người lớn tuổi gật đầu :

- Đúng thế ! Vị này là một trong tám vị Đại Hộ Pháp của Thiếu Lâm. Đáng sợ chưa?

Thiếu niên nghiêng răng cắn phần :

- Sợ cũng chẳng ích gì ! Đánh hận thì đúng hơn !...

Chàng ngừng lời vút xác chết qua một bên, nói tiếp :

- Cho đến nay con vẫn chưa biết ý nghĩa của Rừng Tử Vong là thế nào. Sư phụ nhận được vị tăng nhân kia là một trong tám Đại Hộ Pháp Thiếu Lâm, chắc hiểu võ công của người ấy so với sư phụ ra sao chứ ?

Người già lại nhè nhẹ gật đầu :

- Khác nhau xa lắm !

- Như vậy...

Người già cười khẽ chặn ngang lời thiếu niên :

- Con khỏi nói. Thầy đã biết ý con rồi ! Con định nói như vậy có khác gì đưa dê vào miệng cọp ! Phải thế không ? Đúng như vậy con ạ ! Thầy đang làm một chuyện đưa dê vào miệng cọp đó !

- Như vậy...

Thiếu niên chỉ lắp bắp được hai tiếng, đưa đôi mắt ngơ ngác nhìn người lớn tuổi như định hỏi gì mà không dám.

Người lớn tuổi buồn buồn tiếp lời :

- Con chớ hỏi. Đêm nay thầy sẽ đem hết sự thực ra nói cho con rõ ! Con còn nhớ thành ngữ có câu : “Lá rụng về cội, chim mồi về tổ” đấy chứ ? Tâm tình của thầy lúc này là như thế. Con bỏ biết nammythaayf ao nhiều tuổi không ?

- Thiếu niên đáp không cần suy nghĩ :

- Ngoài bốn mươi !

Người lớn tuổi cười thương hại :

- Con đã lầm ! Phải tăng lên gấp đôi mới đúng !

- Ngoài tám mươi ? Sư phụ không nói đùa chứ?

Người lớn tuổi lắc đầu giọng nghiêm nghị :

- Thầy không đùa ! Sự thật đúng là như vậy ! Chắc con còn hoài nghi, vì mặt của thầy chỉ phỏng độ hơn bốn mươi, phải không ? Thầy hôm nay nói thật cho con rõ, đó chỉ là mặt giả !

- mặt giả ?

- Phải ! Đúng là mặt giả, chắc con lại thắc mắc khso hiểu lắm phaie chẳng ? Thầy trò ta xưa nay thân thích hơn tình cha con, tại sao thầy lại mang mặt giả nhau phải không ? Thầy cho con biết là trong việc này có một đoạn ẩn tình thật bi thảm...

Thốt đến đây, người lớn tuổi đưa tay phải lên mặt kéo “xoạt” Một tiếng, chiếc mặt giả lập tức rớt ra, để lộ trước mắt người thiếu niên một ông lão hiền lành đầu sói, râu bạc, với một gương mặt ồm xanh.

Người lớn tuổi thở dài tiếp lời :

- Thầy trò ta đêm nay, kể như lần đầu tiên nhìn thấy nhau một cách thành thực, thành thực trên mọi việc, ngoài chiếc mặt giả đã rơi trên mặt đất !

Tiếng thở dài ào ạt của ông, khiến thiếu niên bàng hoàng xúc động :

- Như cây sư phụ.

Người lớn tuổi đưa ánh mắt hiền từ nhìn chàng một cách trù mến, giọng cũng thật ôn tồn :

- Chẳng biết con muốn hỏi gì ? Để thầy trả lời cho con nghe, đúng như ý con muốn hỏi, những điều trước đây thầy đã nói với con về thân thể đều hoàn toàn là bịa đặt cả. Vũ nhi, con có trách thầy không ?

Thiếu niên lộ vẻ kinh hoàng vội đáp :

- Ôn sư phụ giáo dưỡng quá dày, lẽ nào...

Người lớn tuổi cất ngang :

- Con đừng nói nữa. Thầy biết rõ lòng dạ của con. Nhưng Vũ Nhi nên biết tại sao, thầy lại đối xử với con như thế ?

- Bẩm sư phụ con biết ! Bởi vì sư phụ đã có một dĩ vãng thật bi thảm...

- Đúng thế ! Một dĩ vãng vô cùng bi thảm. Đêm nay, trước khi thầy vào trại Chí Tôn, thầy kể rành rọt hết cho con nghe

Thiếu niên vội vàng sửa áo ngồi ngay ngắn lại, thần sắc lộ vẻ rất mực cung kính, nghiêng tai chờ đợi...

Người lớn tuổi nhẹ thở dài, giọng buồn buồn như đang chìm vào quá khứ.

- Những chuyện cũ quả thật hết sức thương tâm, Vũ nhi nghe chưa chắc đã tin. Khu rừng được mệnh danh là Tử Vong này, xưa kia là vật sở hữu của thầy. Ý thầy muốn nói là : Tử nay khu rừng này thuộc về con quản trị. Con đã hiểu chưa ?

- Nếu con đoán không lầm, thì trước đây sư phụ là chủ nhân khi Tử Vong này ?

- Đúng thế. Nếu bàn về võ công, lúc bấy giờ, thầy hơn bị hộ pháp hồi ấy những bốn lần ! Về sau... về sau... Ôi ! Để thầy từ từ kể lại cho con nghe.

Chắc con rất thắc mắc tại sao khu rừng này lại mang tên là khu rừng Tử Vong phải không ? Việc mới xảy ra từ mười năm nay thôi. Thực ra, khu rừng này chỉ là một cửa ngõ hay một tấm bình phong của mặt trước không hơn không kém !

Thầy muốn nói phái sau khu rừng này có một dinh trại lớn, gọi là “trại Chí Tôn” Trại ấy truyền đến đời thầy là được mười một đời. Xưa kia, trước trại chỉ có một khoảng đất trống. Vị tổ sư sáng lập ra trại mới trồng lên khu rừng sâm uất này đây !

Thiếu niên chột hỏi :

- Sư phụ định nói khu rừng này không phải tự nhiên mà có sao ?

- Đúng vậy ! Rừng này đã được trồng theo phương bị Ngũ hành, Kỳ môn, Độn giáp. Đến nay đã được mấy trăm năm rồi, cho nên ngày nay mới trở thành sâm uất như thế. Vì thầy địa ra ngoài đã lâu, nhân vật giang hồ lại quen gọi thầy Thủy Cảnh tiên sinh, nên ít ai biết được thầy là chủ môn đời mười một của Chí Tôn Bảo. Cũng không ai ngờ rằng phía sau khu rừng nàu lại có một trng trại bao la hùng vĩ.

Trong trại chia ra làm năm sảnh, mười hai phòng, tất cả đều vô cùng quan trọng. Nhưng hiện giờ thầy chỉ cần giải rõ, tại sao võ công của Chí Tôn Bảo lại lẩn át cả võ lâm ? Chỉ vì vị tổ sư khi sáng nghiệp đã may mắn gặp được hai bộ võ kinh. Vũ nhi có biết không ?

- Có phải bộ Huyền Kinh không ?

- Phải ! Nhưng do đâu Vũ nhi đoán được ?

- Bẩm sư phụ rất dễ ! Vì trước khi truyền dạy võ công cho Vũ nhi, sư phụ đã trình trọng dặn dò : trừ khi gặp cảnh vô cùng nguy hiểm, không được bừa bãi đem ra dùng, thưa sư phụ có phải như vậy không ?

- Phải ! Vũ nhi quả rất thông minh. Quyền một và quyền hai của bộ Huyền kinh chỉ có “Huyền Âm Thần Công” và “Lục Âm Lục Chương” thầy đã luyện thành cả hai môn ấy đến mức độ có thể là tinh vi rồi. Vũ nhi có tin lời thầy không ?

- Bẩm sư phụ con hoàn toàn tin như thế !

- Tốt lắm ! Nhưng theo lời di ngôn của vị tổ sư sáng nghiệp khi đã có Âm tất phải có Dương. Tại sao vậy ? Vũ nhi thử suy luận xem sao ?

- Theo như Vũ nhi biếu, địa ssanh Lưỡng nghi gọi là Âm Dương. Đã có trời, là có đất. Nếu có trời mà không có đất hoặc có đất mà không có trời, làm gì có chúng sanh ?

- Đúng, điều ấy hết sức đúng ! Vũ nhi cũng nên hiểu rằng tại sao thầy lại mang con đi lưu lạc khắp góc bể chân trời để làm gì ?

- Vũ nhi biết lắm, đó là để tìm cho được hai quyển Huyền Kinh thứ ba và thứ bốn, tức là hai quyển Huyền Dương Thần Công và Huyền Dương Lục Chương.

- Sự khẩn cấp của Cũ nhi thật không làm cho thầy thất vọng, nhưng con có biết tại sao thầy gấp muốn tìm hai quyển Huyền Kinh ba và bốn ấy không ?

- Thừa biết, tại vì sư phụ có những dĩ vãng thật bi thảm !

- Đúng như vậy ! Và bây giờ thầy muốn thuật lại chuyện buồn thảm ấy cho con nghe ! Chao ôi ! Tương lai còn mịt mù như giấc mộng, thì chuyện dĩ vãng càng chẳng khác khói mây. Nhắc tới chỉ thêm đau lòng người kể...

Năm ấy, khi thầy kế nghiệp tiền sư làm Bảo Chủ Bảo Chí Tôn, thầy mới được hai mươi lăm tuổi. Sau một trận ác đấu dữ dội trên ngọn Hoa Sơn, thầy diệt được “Công Lai Lương Quái” hai tên hung thần kẻ thù chung của giới võ lâm. Do đó, thầy được quần hào hai cánh chánh tà tặng cho mỹ hiệu là Càn Khôn chương – Thủy Cảnh tiền sinh, Thật ra, võ công của thầy không kém chương môn phái Tiểu Lâm, một môn phái đã lãnh đạo võ lâm từ mấy trăm năm nay. Cũng năm đó, thầy kết duyên với Tuyết Lý Hồng, một thiếu nữ tài sắc vẹn toàn và được giới võ lâm công nhận là đệ nhất mỹ nhân.

Đến năm sáu mươi tuổi, vì sư mẫu con qua đời, thầy buồn quá, mới rời Bảo đi châu du khắp danh môn thắng cảnh trong thiên hạ

Tình cờ thầy gặp được một đứa con gái bị bỏ rơi bên vệ đường, mặt mày xinh xắn dễ yêu. Động lòng trắc ẩn, thầy mang đứa bé này về Bảo nuôi dưỡng.

Mười tám năm sau, đứa bé ấy trở thành một thiếu nữ nhan sắc tuyệt vời, da tuyết môi đào, không những có một dung mạo ngư trầm lạc nhạn mà cốt cách phong độ cũng nghiêng nước đổ thành.

Thấy nó đã lớn khôn, trong khi thầy ngày đã già thêm rồi, thầy mới nói hết sự thật về thân thế nó cho nó nghe. Rồi hai năm sau, ní yêu cầu thầy cho nó xuất trại du lịch. Vì đã hai mươi năm nó chưa hề bước chân ra khỏi trại.

Một năm trôi qua, nó y hệt trở về. Sau ngày về trại, nó vẫn tiếp tục cuộc sống bình thường như xưa.

Nhưng điều làm lớn của thầy vì quá tin yêu nó mà không tra vấn gì cả vrrf một năm xuất ngoại cầu nói.

Nửa năm sau, bỗng nhiên nhiều người kéo đến phá rồi khi rùng Từ Vong. Lúc ấy, vì quá giận, thầy đã phát lời thề độc, quyết điếm vào huyết cầm bất cứ kẻ nào xông vào khu rừng Từ Vong rồi đuổi ra ngoài.

Song những người kéo đến rừng Từ Vong càng lúc càng nhiều khiến thầy hong mang không hiểu tại sao cả.

Thầy bắt đầu hoài nghi đứa con gái nuôi. Điều đó không có chi lạ, vì trong gần năm mươi năm kế nghiệp làm chủ Bảo Chí Tôn, thầy luôn luôn bình an vô sự, chẳng có một sự phiền hà. Từ ngày nó xuất trại du lịch trở về, những sự tình rắc rối ấy mới xảy ra, như vậy, chẳng phải nó vì ra ngoài tạo nên sao ?

Đã mấy lần thầy kêu nó gạn hỏi nhưng nó một mực chối dài. Trong tình thế bất đắc dĩ thầy đành phải ra ngoài một chuyến để tìm hiểu chân tướng sự tình.

Chẳng ngờ, trước đêm mà thầy sắp sửa lên đường, tai họa đã xảy ra...

Thầy còn nhớ rõ việc xảy ra đêm ấy và suốt đời thầy không sao quên được.

Đó là một đêm trời trong mây đẹp, như thường lệ, thầy ngồi tại thư phòng đọc sách. Nó rón rén bước vào trên tay bưng một bát chè sen. Điều ấy cũng là thường sự, nên thầy đón lấy uống cạn vào trao bát không lại cho nó.

Nó cầm lấy bát đặt xuống một bên, chưa chịu đi ra. Thầy cũng không chú ý đến nó làm gì, tiếp tục đọc đoạn sách dở

Nhưng ngay lúc đó thầy cảm thấy tâm thần càng lúc bất an, lửa dục tự nhiên phừng phừng xông lên đòi hỏi. Lý tính bị dao động dữ dội. Biết là có khác thường, thầy đứng phắt dậy, lớn tiếng hỏi :

- Liên ! Con muốn hại cha sao ?

Nó lắc đầu ním cười. Ôi chao nụ cười của nó thầy vẫn còn hình dung được đến bây giờ, không phải nụ cười ngoan ngoãn của đứa con đối với người cha, mà là nụ cười mê hồn, nụ cười quyến rũ ma quái của giống hồ ly để thu hút tâm thần đối tượng.

Giọng nó cũng trở lên nồng thắm khác thường :

- Thừa không ! Thân mẫu con chết đã lâu năm, cha sống một mình cô độc quá. Liên nhi tự biết mình không phải máu mủ của cha, nên muốn thay mẹ an ủi cha trong một đêm...

Vừa nghe xong, con giận thầy bùng sôi lên, thầy vùng tay quật thẳng về phía nó một chương.

Nhưng hồi ôi, chính thầy đã lâm nguy tại chương ấy !

Vì đáng lý ra, thầy phải dùng nội công tạm thời tập trung thuốc khiêu dâm ào đôn điền trước, giả như chẳng có gì lạ và tiếp tục đọc sách. Dội đến khi

thuốc tan hết, bấy giờ mới tìm nó trị tội sau.

Nhưng lúc bấy giờ vì quá giận, chưa kịp nghĩ suy, thầy đã dùng sức quá mạnh, do đấy, chất thuốc được dịp công thẳng vào tim, lửa dục càng nung đốt thầy đến muốn điên người. Lại thêm... lại thêm...

Thốt đến đấy, ông nuốt ực nước bọt vào cuống họng, ngập ngừng một lúc mới tiếp lời được :

- Lại thêm... sau khi nó né tránh khỏi thể chương của thầy thì đồng thời nó đã lệ làng trút tất cả lớp xiêm y bên ngoài, để lộ ra một thân hình nõn nà như một pho tượng ngọc tinh anh, rùng rục dục tình.

Thầy... thầy lúc ấy lý trí đã mê muội, chất thuốc dục lại nung đốt bản năng, thầy phải bặm chặt môi đến rướm máu để đè nén thú tính đang nổi dậy đòi hỏi dữ dội. Ngồi thầy rung lên, chân tay thầy lẩy bẩy, thầy không hề muốn mà đôi chân thầy cứ tự động nhích lần tới bên nó.

Nụ cười trên đôi môi nó lúc ấy trông càng quyến rũ lạ thường.

Cuối cùng... cuối cùng...

Vị lão nhân nói đến đây, chừng như không kèm lòng được nữa, hai hàng nước mắt chảy dài trên đôi má nhăn vết phong sương...

Gã thiếu niên, trái lại, ánh mắt bùng lên giận dữ !

Thật lâu, vị lão nhân mới nén đọc con xúc động, tiếp lời :

- Thầy đã không tự chủ làm ra một việc không hơn loài cầm thú ! Thật không ngờ... không ngờ chỉ trong vòng một năm tiếp xúc với bên ngoài mà nó lại biến sinh như thế ấy !

Khi tỉnh dậy, cũng chính tại nơi này, nơi mà thầy trò ta đang ngồi đây và lúc bấy giờ. Thầy kịp biết ra là toàn thân tinh lực hoàn toàn mất hết!...

Sự tủi thẹn xen với lòng căm hận làm cho thầy muốn tự hủy mình... Vũ nhi, bây giờ con đã hiểu cả rồi chứ ?

Gã thiếu niên nghiêng răng cúi mặt :

- Vâng !...

Vị lão nhân lại thở dài :

- Nhưng, thầy lại không chết được ... Tại sao ? Vũ nhi con thử đoán xem ?

- Vì thầy muốn tìm cho ra hai quyển thứ ba và thứ tư của bộ “huyền kinh” để trừ diệt đứa con gái nuôi dâm ác ?

- Chỉ đúng được phân nửa !

- Còn phân nửa ?

- Con phân nửa khiến thầy chưa chết được là tại vì con !

Gã thiếu niên trở mặt :

- Tại vì con ?

- Phải...

Vị lão nhân gật đầu nói tiếp :

- Nhưng có lẽ con không còn nhớ... Vũ nhi năm nay con bao nhiêu tuổi rồi nhỉ ?

- Dạ đúng mười tám tuổi !

- Đúng rồi... Con theo thầy đã mười hai năm chẵn ! Mười hai năm trước, con chỉ mới sáu tuổi đầu...

Đôi mắt của vị lão nhân nhìn vào khoảng trống xa xa, tâm trí như lùi về dĩ vãng :

- Khi thầy tỉnh dậy, sau câu chuyện đòi bại năm xưa, ngoài việc phát giác bản thân tinh lực hoàn toàn tiêu mất. Thầy còn thấy một chuyện lạ lùng... chuyện lạ ấy là con...

Như để giải quyết mau chóng gã thiếu niên những điều khúc mắc, vị lão nhân nói tiếp :

- Lúc bấy giờ, thầy thấy con ở bên thầy mà khi hỏi, con nói cho thầy biết tên con là “Tần Quan Vũ”...

Nhưng khi hỏi tiếp, thì con không hiểu được thêm điều gì nữa vì lúc đó con còn bé quá... Cả tên cha mẹ con, cô cũng không biết. Con chỉ trò vaog “Rừng tử vong” mà bảo rằng mẹ con theo cha con vào trong ấy và bảo con hãy đợi ở nơi đây...

“Thế rồi thầy buộc phải chăm sóc cho con và đợi mãi ở đây luôn ba tháng...

Ba tháng vắng vẻ trông qua, vẫn không thấy một bóng người trở lại... Thầy biết rằng cha mẹ con không bao giờ ra được khỏi Tử Vong Lâm...

Sự tình như đã sẵn an bày, duyên phận thầy trò chúng ta đoé đặng xuốt mười hai năm...

Vị lão nhân thoáng về trăm ngàn giây lát :

- Ngày nay, đúng là lúc mà thầy cần cho con biết qua lai lịch của con, chỉ tiếc rằng tên cha mẹ của con thì không cách nào biết được !

Qua phút bàng hoàng về thân thế, đôi mắt Tần Quan Vũ vụ long lên một vẻ căm hờn :

- Sư phụ, cha mẹ con nhất định chết bởi tay con tiện từ thâm ác ấy rồi !

Vị lão nhân điềm đạm lắc đầu :

- Vũ nhi, thầy đã từng dạy con về thái độ đối với sự việc trong đời, thái độ ấy là gì con nhỉ ?

Tần Quan Vũ cúi đầu đáp nhỏ :

- Phải cẩn trọng tìm ra chứng cứ !

- Đúng rồi và cứ theo đó mà nói, cha mẹ cìn sống chết thế nào, chính thầy cũng chưa dám có luận điệu quyết đoán !

Lòng căm hận tuy sục sôi cực độ, song Tần Quan Vũ cũng đành cúi đầu im lặng.

Vị lão nhân nói tiếp :

- Vũ nhi, có lẽ con chưa biết rõ dụng ý của thầy, thật ra, gặp được con thầy mới có đủ can đảm để mà sống, bây giờ... bây giờ kiếp sống đã quá đủ rồi và “chìm mỗi một phải quay về tổ ấm”

Thầy trò ta đã đến lúc phải chia tay. Cho nên muốn cho con theo thầy đến đây, nơi hội ngộ đầu tiên biến thành chỗ đối diện cuối cùng...

Vị lão nhân thờ dài một tiếng nặng nề im lặng.

Sự oán hận và bi thương khiến cho Tần Quan Vũ nghẹn ngào :

- Sư phụ...

Vị lão nhân đưa bàn tay khẳng khiu vuốt nhẹ đầu đứa học trò yêu mến, đôi môi đượm vẻ hiền hòa :

- Con nên biết rằng người trong phái Chí Tôn của ta không thể để cho ai dễ dàng rơi lệ. Vũ nhi, thầy biết lòng con đau đớn lắm, nhưng con ạ, trên cõi nhân gian này, không có buổi tiệc nào mãi mãi không tan.

Phải, xin hãy ngồi xuống đây, hãy chậm khô dòng lệ thấm, vì trước khi vĩnh biệt, có nhiều trách nhiệm trọng đại là thầy muốn chính con gánh vác... chẳng những con phải hết sức bình tĩnh mà còn phải nghiêm túc thừa hành, nếu không, nếu cứ bị lụy thườn tình teho xúc động của tuổi thiếu niên thì làm sao có thể xứng đáng với tư cách vị chương môn đời thế mười hai của Chí Tôn Bảo ?

Cương quyết dừng cảm, là những điều mà dưới tuổi vàng thầy sẽ mỉm cười yên nghỉ, khi thấy nó có đầy đủ trong tâm hồn của đứa học trò yêu.

Giọng nói của vị lão nhân trầm trầm mà cứng rắn, đôi mắt sáng của người chứa đầy niềm vui tưởng mai sau...

Gió vẫn vi vu, cành lá vẫn nhẹ đưa theo nhưng không một tiếng khua động mạnh, như lặng lẽ âm thầm chứng giám lời trần trối.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Sinh Ly Tử Biệt

Hơi lạnh khắp trời bàng bạc, mây trắng cúi đầu thấp xuống như ngậm ngùi nỗi chia ly. . .

Tần Quan Vũ cố nén bi thương, tia mắt rực căm hờn nhìn vào phái “Tử Vong Lâm” mà ngán lệ long lanh như chực chờ tuông đổ !

Như cố để cho lòng người trai lắng lại, thật lâu, vị lão nhân với im dịu tiếp lời :

- Vũ nhi, thầy biết con vốn là một thiếu niên hiếu nghĩa nên thầy mới yên lòng thổ lộ sự tình. . . Vũ nhi ? Khi thầy tiến nhập “Tử Vong Lâm” mà nếu con cứ quyết một theo thầy, thì đó quả là một điều đại nghịch con nhớ lời thầy dặn chứ ?

- Vâng, sư phụ. . .

- Không có con đường thứ hai nào khác, con hãy chấp nhận lời yêu cầu củ thầy trước phút lâm chung.

- Vâng, sư phụ con nhất quyết khắc ghi lời thầy dạy !

- Tốt lắm. . .

Vị lão nhân đặt tay lên vai Quan Vũ, nói như ra lệnh :

- Ngồi xuống, hãy ngồi xuống trước mặt thầy. . . Xoay lưng lại. . . Được, tốt lắm ! Bây giờ, con hãy chú ý nghe lời thầy dặn, dẹp bi đau thương phần nộ, khắc chế tất cả để cho lòng mình thanh thản. Đây là phút quan trọng nhất trong đời con, ngay giờ phút này, con đã là chủ môn môn đời thứ mười hai của Chí Tôn Bảo và duy nhất chứng vật, viên ngọc Quan Âm, thầy sẽ để sẵn vào nơi túi của con. . .

Và bây giờ, con hãy nhận lời di chúc :

Thứ nhất : Chí Tôn Bảo không được bắt cứ vì một lễ gì thu nhận đàn bà vào hàng môn đệ

Thứ hai : Nỗ lực tìm kiếm cho kỳ được quyền ba và quyền tư của bộ Huyền Kinh.

Thứ ba : Thu hồi Chí Tôn Bảo, làm cho “Tử Vong Lâm” và “Tử Vong Cốc” từ nay về sau không còn phải là đất chết của võ lâm.

Thứ tư : Chinh đồn bản Bảo, làm cho thanh danh trong sạch.

Thứ năm : Tự tay giết cho được “Ngọc Thường Nga”, Tiêu Phụng Hoàng, người con gái phản thầy, dâm loạn.

Ngưng một giây, giọng nói của vị lão nhân như lắng xuống :

- Vũ nhi, trách nhiệm thầy đã trao hết cho con. . . Sau khi còn “Tử Vong Lâm” thầy sẽ yên nghỉ ngàn thu nơi đó. . . Vũ nhi con hãy yên lòng, Tiêu Phụng Hoàng người sư tỷ của con là một đứa học trò đại nghịch ấy, sẽ vui hồ nằm xuong thầy vào lòng đấy, điều đó, không có chi bận tâm. . .

Riêng về “Huyền Âm Thần Công” và “Huyền Âm Lục Chương” bắt đầu từ đây con có thể đem ra sử dụng. . . và phương pháo đi vào “Tử Vong Lâm” thầy đã dạy qua, con hãy ghi nhớ kỹ càng.

Bấy giờ, con hãy xua đuổi những điều tạp niệm, tập trung tư tưởng, thầy sẽ đem chân nguyên khôi phục được trong mười hai năm qua truyền sang cả cho con.

Giọng nói của vị lão nhân vụt trở nên nghiêm khắc lạ lùng, khiến cho Tần Quan Vũ quên phắt cái cảnh sắp lìa tan, sắp phải vĩnh viễn xa người thầy đã xem chàng như ruột thịt.

Chàng im lìm ngoan ngoãn nhắm mắt định thần, lắng nghe hơi nóng từ bàn tay thầy cuộn cuộn truyền sang.

Một sự công phát dị kỳ của nhân diện lực Tần Quan Vũ nghe như sét găm gió xoáy, lưng bùng trong óc, và chỉ qua một phút, chàng mê man không còn hay biết sự vật bên ngoài. . .

- Vũ nhi, hãy gấp rút rời khỏi “Tử Vong Lâm” và khi chưa học được trọn bộ huyền kinh, thì đứng có bao giờ trở lại nơi đất chết!...

Âm thanh như mơ hồ, như rờ rệt phảng phất bên tai, Tần Quan Vũ giật mình tỉnh dậy. . .

Chung quanh im lặng như tờ. . .

Đêm trường tĩnh mịch, gió vẫn nặng nề rơi đổ, bóng dáng của người sư phụ kính yêu đã biến mất từ bao giờ !...

Tần Quan Vũ gục đầu xuống bệ đá khóc lên rưng rức. . .

Phù Lương Huyện, Cảnh Đức Trấn, nơi sản xuất đồ xứ vang danh trong thiên hạ, nơi tập trung thương khách đập diu. . .

Tần Quan Vũ, người thiếu niên mang nặng sầu tư, lặng lẽ một mình lê gót chân lữ thứ...

Đã bao lần muốn lần xả vào “Tứ Vong Lâm” đâm nát ngàn cây, đập bằng núi đá cho lòng vui bớt hận thù... nhưng, lời trăng trối của thầy, những sứ mạng nặng nề trao gởi trong giũu tử biệt, khiến chàng đành phải nén lòng lìa khu rừng chết chóc, ra đi...

Ra đi giữa một đêm mưa gió, và khi đến Cảnh Đức Trấn, lại cũng vào một buổi tối trời.

Bước chân vào khách điếm, sau khi căn dặn dọn phòng, Tần Quan Vũ chọn một chiếc bàn con dựa bên cửa sổ, gọi tiểu nhị mang rượu và thức nhắm...

Cùng trong lúc ấy, từ điếm xuất hiện thêm một gã thiếu niên...

Vóc dáng nhỏ thó mảnh mai, đôi chân mày bên trái điếm một nốt ruồi đen, làm cho khuôn mặt rạn rợ tăng phần duyên dáng như một người con gái...

Tần Quan Vũ trăng trối nhìn gã thiếu niên mới tới và nghĩ thầm như tế...

- Nhân huynh, quán đã chật cả rồi, không biết nhân huynh có cho phép tiểu đệ được ngồi ghé chung bàn không nhỉ?

Tiếng nói trong trẻo của gã thiếu niên, làm cho Tần Quan Vũ giật mình tỉnh mộng... Chàng vội vã đứng lên:

- Xin mời... Xin huynh đài cứ tự tiện!

Gã thiếu niên mỉm cười thi lễ và cả hai cùng ngồi xuống...

- Tiểu đệ tên là Lâm Tả Minh, xin dám hỏi huynh đài danh tính chi?

- Tại hạ tên Tần Quan Vũ!

Tâm sự trùng trùng, Tần Quan Vũ không buồn bắt chuyện cứ cắm cúi ngồi ăn.

Gã thiếu niên lại mỉm cười hỏi tiếp:

- Huynh đài tư thái thật png nhã, chắc hẳn chị ở nhà cũng là một tuyệt sắc giai nhân?

Mới gặp gỡ lần đầu, chưa quá được vài ba câu nói Tần Quan Vũ hơi là lạ trước thái độ nửa thân nửa cột của gã họ Lâm, tuy nhiên chàng vẫn mỉm cười đáp lại:

- Trăng sáng khắp nơi, song tiểu đệ hèm vì bóng mình thô lậu, nên chưa dám với tay vào một nơi nào?

Cả hai chột nhìn nhau, với nụ cười cảm thông của tuổi trẻ... và nếu đêm chưa phải muộn thì không chừng câu chuyện hãy còn dài...

Thực khách tan dần, người thiếu niên họ Lâm cũng đứng lên cáo thối...

Trở lại phòng trọ, Tần Quan Vũ buông màn yên giấc, vì đã trải qua hơn một ngày mệt mỏi đường xa.

Đêm bên ngoài cơn mưa vẫn dầm dai rả rít...

Thình lình một tiếng động khẽ khác thường, Tần Quan Vũ vội vã bước nhẹ xuống giường nghe ngóng...

Bực !...

Cánh cửa sổ vự tung ra, một bóng trắng bay vào như điện chớp!

Khẽ lách mình tránh qua một phía, Tần Quan Vũ mượn đà lao rút ra ngoài...

Vút !...

Tần Quan Vũ còn đang suy nghĩ, chợt một bóng trắng thứ hai lao đến bên mình...

Không chút chần chờ, Tần Quan Vũ như một mũi tên xé gió, phóng ngay về hướng đến của vật vừa bay tới...

Nhưng chình quanh vẫn im lìm không một chiếc lá bay!

Như chợt nhớ ra, Tần Quan Vũ mỉm miệng lao mình trở lại...

Đã từng theo thầy trôi nổi giang hồ chàng đã thuộc nằm lòng lãnh khốc gian hiểm trong chốn võ lâm, những sự việc vừa mới xảy ra nếu không phải ngón đòn “điệu hổ ly sơn” thì còn gì nữa?

Quả nhiên, khi đặt chân vào phòng, sự ước đoán của chàng không sai một ly : Trên giường của chàng một tử thi nằm sóng sượt !

Một người ăn vận theo lối đạo sĩ và bằng vào kinh nghiệm người này chỉ mới chết cách đây vài phút...

Phải chăng đây là một chuyện vu oan giá họa ? Tàn Quan Vũ cau mày nhìn kỹ, cứ theo lối trang phục thì kẻ chết hoặc là người của phái Hoa Sơn hoặc là cao thủ phái Võ Đang và tuổi độ trên dưới bốn mươi...

Tình thế không sao hơn được, sau khi bỏ lại hai nén bạc trả tiền phòng, Tàn Quan Vũ quyết định bỏ đi.

Nhưng, khi ra đến bên ngoài, chàng cảm thấy lâm như thế là hạ sách !

Nhất định thi thể này sẽ bị nhát giắc, và mình âm thầm bỏ đi như chạy trốn, mặc nhiên tự nhận là hung thủ, mối nghi ngờ này làm sao có thể giải thích với mọi người ?

Suy nghĩ cuối cùng, Tàn Quan Vũ đành quay lại cổng chiếc thây người đạo sĩ bằng mình ra ngoài vùng thị trấn !

Chọn một khu rừng vắng vẻ, Tàn Quan Vũ dùng kiếm đào huyết mã, chuẩn bị chôn lấy tử thi...

- Người bạn, hãy dừng tay lại !

Tiếng quát dội rừng đêm, Tàn Quan Vũ ngẩng mặt nhìn lên một vị đạo sĩ đứng sừng sững tự bao giờ, tia mắt lóe lên giận dữ !

Tàn Quan Vũ vội vã vòng tay :

- Đạo trưởng có điều chi chi giáo ?

Vị đạo sĩ cố giữ lời lẽ nhã nhặn nhưng vẫn không giấu được vẻ gay gắt :

- Nửa đêm khuya khoắt, dám hỏi nhân huynh về ý định chôn lấy thây người ?

Biết đã bị hiềm nghi, Tàn Quan Vũ bình tĩnh thuật lại từ đầu đến cuối và khẩn khoản nói thêm :

- Chuyện thật xảy ra như thế, mong đạo trưởng đừng nghi ngờ nặng về việc nghi ngờ !

Vị đạo sĩ trầm ngâm giây phút, nhìn thẳng vào mặt Tàn Quan Vũ, ôn tồn :

- Bần đạo muốn xem xét qua tại chỗ .

Tàn Quan Vũ mau mắn :

- Xin mời Đạo trưởng theo tôi.

Vị đạo sĩ xốc lấy tử thi cùng với Tàn Quan Vũ về quán trọ...

Sau khi xem xét kỹ càng nơi cửa sổ, giường nằm, vị đạo sĩ trầm ngâm thật lâu, cuối cùng chiếu tia mắt ngòi ngòi nhìn thẳng vào mặt Tàn Quan Vũ :

- Huynh đài có biết người chết này là ai không ?

- Tại hạ chưa được rõ !

- Sự đệ của bần đạo đấy !...

Và vị đạo trưởng nói thêm :

- Huynh đài đã từng nghe tiếng “Hoa Sơn ngũ kiếm” chứ ?

- Vâng tuy thuộc hàng hậu bối, tại hạ cũng đã được nghe “Hoa Sơn Ngũ Kiếm” lừng danh chốn võ lâm !

Vị đạo trưởng chỉ vào tử thi :

- Đó là Nguyên Minh Đạo Sĩ, người đứng thứ tư trong “Hoa Sơn Ngũ Kiếm”

Tàn Quan Vũ ngạc nhiên trở mặt :

- Vị này là một trong Hoa Sơn Ngũ Kiếm ?

Vị đạo trưởng gật đầu nói tiếp :

- Huyết án phát sinh, huynh đài là chứng nhân thứ nhất, không làm sao tránh khỏi sự hiềm nghi, điều đó bản đạo thật hết sức khó xử !

Tần Quan Vũ hơi xằng giọng :

- Đạo trưởng cũng không tin tại hạ à ?

- Không hẳn là như thế !

- Như thế nghĩa là sao ?

- Câu chuyện nói ra hơi dài, bản đạo chỉ muốn yêu cầu huynh đài một việc...

- Bất luận ra sao, tại hạ vẫn là người ngoại cuộc. Phương chi tại hạ đã đem hết sự thật mà kể cả lại, thế Đạo trưởng còn muốn gì hơn nữa ?

Vị đạo trưởng vẫn với thái độ trang nghiêm :

- Tốt hơn hết là sau mười ngày tới đây, huynh đài nên đến Hoa Sơn.

Tần Quan Vũ không dẫn được con tức tối :

- Tiếc là trong mình tại hạ còn nhiều nhiệm vụ, không thể theo ý muốn của đạo trưởng được !

Vị đạo trưởng khẽ cau mày đứng dậy :

- Chẳng lẽ huynh đài quyết đạp lên dư luận hay sao ?

Tần Quan Vũ cũng đứng lên theo cương quyết nói :

- Đối với Hoa Sơn, tôi vốn sẵn lòng ngưỡng mộ, nhưng mỗi người đều có một việc riêng tư, thiết nghĩ, đạo trưởng cũng thừa hiểu lẽ ấy mà không thêm lời nài ép !

Lão đạo sĩ hơi đổi sắc :

- Vướng víu vào cái chết ở ám, huynh đài cũng phải thấy tự nhìn dễ bị điều nghi vấn, bây giờ lại cự tuyệt lời yêu cầu của bản đạo, sao huynh đài không thấy mối nghi ngờ ấy làm cho người có thể tăng lên ? Vào bằng lời lẽ lạnh lùng ấy, tránh làm sao khỏi bị gán là hung thủ ?

Sẵn mang trong mình nhiều việc khó khăn chưa giải quyết mối thù của thầy như nung đốt tâm can, Thêm vào sự oan khức, đêm nay làm cho Tần Quan Vũ mất cả thăng bằng, chàng mím môi hẳn học :

- Nếu là hung thủ thì lại làm sao chứ ?

Vị đạo trưởng tái mặt :

- Các hạ thừa nhận mình là hung thủ à ?

Tần Quan Vũ cười nhạt :

- Khi tôi nói thật tình thì đạo trưởng lại nêu ra những điều nghi vấn, bây giờ khi tôi thừa nhận thì đạo trưởng lại cũng không tin. Chuyện đời thật là lạ quá !

Như tự thấy mình có hơi thất thố, vị đạo sĩ vội ôn tồn :

- Xin mời các hạ ngồi lại nói chuyện cho được bình tĩnh hơn.

Qua một lúc nói cho hả giận, Tần Quan Vũ gật đầu ngồi xuống về mặt chàng đượm vẻ buồn buồn...

Vị đạo sĩ thông thả mở lời :

- Bản đạo tên là Nguyễn Nghĩa, cầm đầu nhóm “Hoa Sơn Ngũ Kiếm”, dám hỏi các hạ quý danh là chi ?

- Tại hạ tên Tần Quan Vũ !

- Không biết bản đạo có thể biết được quý sư môn ?

- Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Xin đạo trưởng miễn cho tại hạ phải trả lời điều ấy !

Nguyễn Nghĩa đạo trưởng cũng cười theo :

- Bàn đạo hãy còn thắc mắc đối với cái chết của sư đệ, Tàn huynh đã là người ngoại cuộc nhưng ít ra Tàn huynh cũng có mối thù nào đó, mới có thể xảy ra điều vu oan hờn nay ?

- Tại hạ mới xuống núi độ mấy hôm, thì làm sao lại có thể có điều ân oán ?

- Thế thì quả là quái lạ !... Nhưng, căn cứ vào sắc diện bàn đạo đoán chừng Tàn huynh có những điều uẩn khuất nơi lòng... Không biết bàn đạo có thể nghe được chút ít chi chăng ?

- Quả thật tại hạ đang nặng thù nhà và mối hận của thầy chưa trả được !

- Không phải bàn đạo muốn nói cho lớn chuyện, song sự việc xảy trong không phải chỉ riêng về cái chết của sư đệ thôi, mà nó còn có quan hệ đến sự tồn vong của thất đại môn phái, cho nên chuyện riêng của Tàn huynh không biết có đáng đáng gì chăng ?

Tàn Quan Vũ kinh ngạc :

- Chuyện hưng vong của thất đại môn phái ?

- Vâng, có thể nói là chuyện an nguy cho cả võ lâm !

Và Nguyên Nghĩa e dè hỏi tiếp :

- Tàn huynh, chẳng hay lệnh tôn đường và lệnh sư đều hãy còn mạnh giỏi cả chăng ?

Tàn Quan Vũ mím miệng lắc đầu :

- Cha mẹ tại hạ chết sống hãy còn chưa rõ, riêng gia sư thì đã qui tiên !

- Tể có nghĩa là mối thù nhà hãy còn chưa rõ ?

- Không, rõ như nhìn vào lòng bàn tay !

Nguyên Nghĩa trở mắt :

- Rõ như lòng bàn tay ? Thế thì cái mà Tàn huynh bảo là cấp bách bên mình, tức là báo thù ấy chứ ?

- Có thể nói như thế !

- Thế thì ba giờ mới bắt tay vào việc ?

Tàn Quan Vũ lắc đầu :

- Ngay bây giờ vẫn chưa đủ sức !

- Sao ? Khó khăn lắm ư ?

- Phải nói là quá sức khó khăn.

- Bàn đạo có thể biết hướng kẻ thù của Tàn huynh chăng ?

- Nơi đất chết !

Nguyên Nghĩa mở to đôi mắt :

- “Tử Vong Lâm” ?

Tàn Quan Vũ im lặng gật đầu.

Nguyên Nghĩa thở ra, thấp giọng :

- Bàn đạo đoán không sai, Tàn huynh quả có điều khó khăn mang nặng trong kinh... Trông vào thần thái, có thể biết Tàn huynh voc công không dưới Hoa Sơn và bằng khẩu khí cũng biết rõ không phải hạng tà ác, chỉ có điều...

- Sao ?

- Chỉ có điều Tàn huynh khó tránh khỏi vòng nghi kỵ !

Tàn Quan Vũ nhướng mày :

- Tại làm sao thế ?

- Tại vì Tần huynh là chứng nhân duy nhất... Nhưng nếu Tần huynh bằng lòng đến Hoa Sơn một chuyến, bản đạo có thể lấy danh dự của “Ngũ Kiếm” mà đảm bảo cho Tần huynh được an toàn !

- Nhưng tại hạ vốn không sợ chết !

Nguyên Nghĩa lắc đầu :

- Bản đạo biết Tần huynh bị kẻ thù kéo vào vòng dính líu mà vì tính khảng khái không chịu làm chuyện thanh minh. Song, nếu sự hiểu lầm càng phút càng sâu, thì chính Tần huynh chịu khổ mà kẻ thù thì được nhón nợ !

Tần Quan Vũ lặng thinh suy nghĩ...

Phập !

Tần Quan Vũ giật mình ngẩng mặt, Nguyên Nghĩa rút lên một tiếng, ngã sấp xuống mặt đất, một lưỡi dao vẫn cắm phập trên lưng !

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Những Chuyện Lạ Lùng

Đột nhiên có biến, Tần Quan Vũ lập tức nhún mình lao vút ra ngoài cửa sổ...

Một tràng phật hiệu nổi lên, ba bóng hồng xẹt tới,

- Xin thí chủ đừng đuổi theo vô ích, hung thủ đã trốn mất rồi !

Thấy ba vị hòa thượng nghiêm trang trước mặt.

Tần Quan Vũ vội vòng tay :

- Cảm tạ thiền sư chỉ bảo.

Và chàng lật đật quay trở vào phòng...

Vừa nhìn soát chung quanh, người thiếu niên họ Tần thoát giật nảy mình !...

Nguyên Nghĩa đạo trưởng vẫn nắm yên với chuôi đao còn lộ trên lưng, nhưng thi thể của Nguyên Minh đã bị mang đi mất.

Một trong ba vị hòa thượng theo sau Tần Quan Vũ, liếc thấy tình hình nghiêm trọng, vội day lại dặn dò :

- Tuệ Ân coi chừng ngoài cửa sổ, Tuệ Hải canh phòng cửa chính, để bản tăng trị thương cho Nguyên Nghĩa Đạo Trưởng !

Và day lại Tần Quan Vũ, vị hòa thượng cúi đầu :

- Xin tiểu thủ chủ giúp hộ một tay

- Xin đại sư cứ sai bảo !

Vừa nhìn thẳng vào vị thiền sư, Tần Quan Vũ bỗng giật mình !...

Ngoài phủ chiếc cà sa kim tuyến vị thiền sư với dáng sắc tôn nghiêm, trong đôi mắt lờ mờ hiện từ lúc nài cũng tỏa ra hia luồng sáng xanh như chớp...
Đứng là Tuệ Tĩnh thiền sư, chương môn phái Thiếu Lâm !

Là một phái dẫn đầu bảy phái, mà vị chương môn lại lia chốn thâm nghiêm dần bước giang hồ, thì nhất định vô lâm đã xảy ra điều nghiêm trọng...

Sự gấp gáp bất ngờ này, làm cho chàng thiếu niên họ Tần hết sức bồn chồn...

Chợt nghe Tĩnh Tuệ thiền sư lên tiếng :

- Xin Đạo Trưởng tự vận khí điều hành, nguyên lực sẽ theo đó mà hồi phục !

Và dạy lại Tần Quan Vũ, thiền sư thấp giọng :

- Thí chủ có thể ngồi nghỉ được rồi !

Tần Quan Vũ vòng tay :

- Xin thỉnh đại sư !

Qua mấy giờ sau, Nguyên Nghĩa Đạo Trưởng uốn mình đứng dậy, bước tới vòng tay trước Tuệ Tĩnh thiền sư :

- Ân cứu mạng của đại sư, bản đạo nguyện hi xương khắc cốt !

Tuệ Tĩnh thiền sư đưa tay với nụ cười hòa nhã :

- Đạo trưởng hay ngồi, lúc này hãy tránh đốt điều khách sáo. Chúng ta có thể xét sơ qua âm mưu của kẻ ác gây ra.

Nguyên Nghĩa đạo trưởng bèn thuật lại các việc từ đầu...

Tần Quan Vũ nói thêm :

- Ngoài ra, khi ám toán đạo trưởng, kẻ địch còn ném vào mình tôi một vật, nhưng bạn ra ngoài theo dõi nên không rõ là vật chi, bây giờ lại mất luôn thì thể của Nguyên Minh đạo trưởng, sự việc thật hết sức lạ lùng...

Nguyên Nghĩa đạo trưởng tiếp lời :

- Lúc bấy giờ vì trúng ám khí nên bản đạo không cử động được, chỉ thấy kẻ vào đây mình vận áo trắng và thuật khinh công chớp nhoáng lạ lùng!

Tuệ Tĩnh thiền sư gục gặc đầu :

- Bản tăng cũng chỉ thấy một bóng trắng lướt qua trước mắt, nên vội vàng đuổi theo đến đây. Khi còn cách chừng hai mươi trượng thấy bóng đó đã ném ra hai luồng sáng vào cửa sổ rồi phòng mình lên nóc nhà mất hút, nên khi tới đây chỉ gặp vị tiểu thí chủ rượt ra...

Tần Quan Vũ vội hỏi :

- Đại sư có thấy rõ vóc dáng người ấy chăng ?

Tuệ Tĩnh thiền sư lắc đầu :

- Chỉ thấy mặc áo trắng, phủ mặt băng vuông lụa trắng, thân hình mảnh mai như một cô gái và thuật khinh công thì thật là phi thường !

Im lặng hồi lâu, Nguyên Nghĩa đạo trưởng nói với Tần Quan Vũ :

- Chân tướng của kẻ địch đã lộ, Tần huynh có thể thoát khỏi sự hiểm nguy, tuy nhiên...

Vị đạo trưởng thấp giọng nói tiếp :

- Từ đây trở đi, Tần huynh có mà giữ sự an nguy cho bản thân mình. Tuy thủ pháp của Tần huynh so với hung phạm có thể là xấp xỉ, nhưng guom ngoài sáng để tránh chữ tên trong bóng tối khó phòng, thêm nữa cứ theo ước đoán của bản đạo thì rất có thể Tần huynh là một trong những chỗ nhắm vào của hung phạm, cho nên cũng phải hết sức đề phòng !

Tần Quan Vũ đứng dậy vòng tay :

- Tạ ân đạo trưởng có lòng lo lắng, tại hạ cũng biết rằng mình đã bị lôi kéo vào vòng, tự nhiên không thể đứng ngoài mà nhìn lửa cháy, cho nên, trong vòng mười ngày tới đây tại hạ sẽ xin đến Hoa Sơn bái vọng... không biết có nên chăng ?

- Ô, thế thù quý hóa biết bao! Sư diệt chủng môn của bản đạo nhất định sẽ hết sức hoan nghênh... Và nhân đó, sự tình có thể được cùng nhau bàn rõ hơn nữa.

Và dạy qua Thuệ Tĩnh thiền sư, Nguyên Nghĩa hỏi thêm :

- Chẳng biết đại sư có cao kiến chi thêm xin dạy bảo :

Tuệ Tĩnh thiền sư điềm đạm trả lời :

- Lấy tinh chế động và phải nắm cho chặt từng mỗi một, ấy là thượng sách !

Nguyên Nghĩa đạo trưởng vòng tay :

- Cảm tạ sự chỉ giáo của đại sư, tại hạ sẽ trình lại chương môn nhân...

Nguyên Nghĩa đạo trưởng nói chưa dứt lời, chợt nghe một tiếng động vang lên, ba người không hẹn mà cùng một lượt phóng ra ngoài cửa sổ...

Chỉ thấy Tuệ Ân thiền sư té sụm trên mặt đất, còn bốn bên thì vắng lặng như tờ !

Tần Quan Vũ lật đặt phóng vọt lên nóc cao của tửu quán đảo mắt nhìn quanh bốn phía, nhưng chàng thất vọng lao mình trở xuống, vì hoàn toàn không một bóng dáng khả nghi !

Lúc bấy giờ, Tuệ Ân thiền sư đã đứng được lên, ông nói trong cử chỉ vô cùng sợ sệt :

- “Huyền Âm Thần Công” !

Tần Quan Vũ ngạc nhiên gặng hỏi :

- Xin đại sư hãy nói rõ hơn tí nữa ?

Tuệ Ân thiền sư kể lại :

- Lúc bấy giờ, bản tăng phát hiện một người bao mặt vận áo trắng, thân hình mảnh mai, từ ngoài năm mươi trượng lao vút tới đây, chưa kịp bẩm cáo với chương môn thì hắn đã thi triển thần công... biết không làm sao bẩm cáo kịp, bản tăng đành vận thần công hống lại và kéo quả, cả hai cùng bị thương hấn mạng thương đào tẩu...

Tuệ Tĩnh thiền sư khẽ cau mày...

Tuệ Ân thiền sư lật đặt nói thêm :

- Bẩm cáo chương môn, hấn mạng thương hay đi, song thương thế không nặng lắm !

- Sư đệ làm sao biết được ?

- Vì lúc chạy, khinh công của hắn cực kỳ mau lẹ, dù không bị thương, ngu đệ cũng tự lưỡng không cách nào đuổi kịp !

Nguyên Nghĩa đạo trưởng gạn hỏi :

- Có đúng là hắn sử dụng “Huyền Âm Thần Công” không ?

- Bản tăng không thể nào làm lắm được !

Tần Quan Vũ cúi đầu suy nghĩ...

Thoe thầy chàng thì “Huyền Âm Thần Công” là tuyệt kỹ của Chí Tôn Bảo, trong võ lâm không một môn phái nào biết được, thế mà bây giờ lại xuất hiện nơi đây, phải chăng việc này có dính lứu đến Chí Tôn Bảo ?

Bao nhiêu điều phức tạp dập dồn, làm cho chàng hoang mang không ít...

Canh đã tàn, Nguyên Nghĩa bèn đứng dậy :

- Tần huynh, mười ngày sau chúng ta sẽ gặp lại ở Hoa Sơn...

Và day qua ba vị hòa thượng Thiếu Lâm, Nguyên Nghĩa đạo trưởng cúi đầu

- Vì phải gấp rút về bẩm cáo với chương môn nhân bản đạo xin kiếu trước !

Dứt lời vị đạo trưởng Hoa Sơn quay mình ra cửa lao đi...

Tuệ Tĩnh thiền sư quay lại Tần Quan Vũ :

- Nếu có thì giờ xin mời thí chí đến Thiếu Lâm một chuyến, bây giờ chúng bản tăng xin từ giả.

Tần Quan Vũ đứng dậy vòng tay đáp lễ, ba nhà sư cáo thôi ra đi...

Tần Quan Vũ trở vào phòng bức rức nằm không yên giấc.

Sáng ngày hôm sau, Tần Quan Vũ còn đang vận công tĩnh dưỡng, chợt nghe tiếng gõ cửa :

- Tần huynh, đêm rồi yên giấc chứ ?

Mở mắt ra, thấy Lâm Tả Minh đã vào đến rồi, Tần Quan Vũ lật đật vòng tay :

- Cám ơn, Lâm huynh dậy sớm thế ?

Lâm Tả Minh lại hỏi :

- Chẳng hay Tần huynh bây giờ đi về đâu ?

- Tại hạ đi Hồ Bắc !

- Thế thì hay biết bao nhiêu, chúng ta lại cùng một đường.

Rồi không đợi Tần Quan Vũ ưng thuận hay không, Lâm Tả Minh gọi tiểu nhị tính tiền rồi hai người cùng ra đi...

Tần Quan Vũ lăm lăm bước đi, trong lòng mang nhiều thắc mắc...

Hung phạm đêm rồi vận áo trắng, vóc dáng mảnh mai... bất giác chàng khẽ liếc người bạn đồng hành...

Nhưng, đôi mắt trong sáng vô thần thái phát lộ của một con người nội lực đến chỗ cao thâm của họ Lâm làm cho chàng thêm suy nghĩ...

Lâm Tả Minh vịn gối qua mỉm cười :

- Huynh đài đang chú ý tìm chi trên con người tôi thế ?

Cảm thấy mình thất ý, Tần Quan Vũ cười thỏ :

- Không... tại hạ cảm thấy Lâm huynh như mặt trăng sáng rõ nên thầm nghĩ mình thật không xứng bóng !...

Cả hai cùng bật cười...

Vừa đi vừa nói chuyện, lần hồi đến Hoàng Hải Trán mà không hay.

Lúc bấy giờ bóng chiều gần muốn khuất, tuyết bắt đầu đỏ cuông từng đê trắng xóa.

Vào một từ điểm lớn của Hoàng Hải Trán, hai người thiếu niên anh tuấn nâng chén mời nhau.

Lâm Tả Minh nói cười không ngớt :

- Cạn chén !... à.

Cạn hết chén đầu, Lâm Tả Minh nâng lên một chén nữa :

- Hữu duyên thiên lý năng tương hội, vô duyên đối diện bất tương phùng... Tần huynh có cho là đúng thế hay chẳng ?

- Vâng... à này, Lâm huynh chắc đã tinh luyện võ công lắm chứ ?

- Chỉ qua loa thôi !... Còn Tần huynh ?

- Ô, chỉ là một hạng võ phu !... này, cạn đi chứ !

Lâm Tả Minh vẫn cười :

- Dù sao Tần huynh vẫn còn mang được chữ “phu”, chữ tiểu đệ thì không được rồi !

Tần Quan Vũ cũng cười :

- Không được chữ “phu” thì chắc là chữ “thê” nhỉ ?

Lâm Tả Minh cười lớn :

- Cũng không được nốt, chỉ là chữ “nữ” thôi !

Tần Quan Vũ giật mình :

- Thế thì anh.. cô...

Lâm Tà Minh cười xòa :

- Đã đoán biết rồi, Tần huynh còn làm bộ ngạc nhiên chi thế ?

Tần Quan Vũ cũng cười :

- Không đánh mà khai à ?

- Còn tốt hơn kìa để Tần huynh đoán này đoán nọ...

Nốc cạn thêm một chén nữa, Tần Quan Vũ bèn hỏi :

- Thế thì bắt đầu phải xưng hô làm sao đây ?

- Phụng Hoàng tiên nữ !

Tần Quan Vũ gật đầu lia lịa :

- Đúng rồi ! Quả là tiên nữ hạ phàm !

- Xí, đồ bỏ của người ta !...

Cả hai cùng cười lớn.

Tần Quan Vũ lại hỏi :

- Xin hỏi tiên nữ, cái câu “đoán này đoán nọ” có nghĩa là sao ?

- Không nói chuyện đó !

- Thì tiên nữ vừa mới nói đó !

- Thôi bỏ chuyện ấy đi, bây giờ tôi hỏi nhé, với Tiên nữ cùng ngồi một bàn, Tần huynh có cảm giác như thế nào ?

- Tam sinh hữu hạnh, trọn đời khó quên !

Phượng Hoàng Tiên Nữ hỏi dồn :

- Thế bây giờ đến phòng tôi nói chuyện có được không ?

Tần Quan Vũ lắc đầu :

- Nam nữ thụ thụ bất thân, huống chi...

Phượng Hoàng rướn nói :

- Huống chi mới hận cừu chưa báo, thì đâu có thì giờ trò chuyện với mỹ nhân phải không ?

Cả hai lại cùng cười và từ giả ai về phòng nấu...

Rạng ngày thứ hai, Tần Quan Vũ vừa mở cửa phòng, đã thấy Phượng Hoàng Tiên Nữ chực sẵn ...

- Tần huynh thật là người giỏi quên quá nhỉ ?

- Quên chuyện chi ?

- Việc hẹn cùng tôi đi Hồ Bắc !

- !...

Tần Quan Vũ thấp giọng :

- Cìn Tiên nữ thứ cho !

Dọc theo đường đi, Tần Quan Vũ càng thêm thất vọng...

Nàng theo sát bên mình để làm gì ?

Tại sao nàng tự xưng với mình là gái giả trai ?

Và điều lạ hơn nữa là thái độ của nàng không một chút chi có vẻ dè dặt thông thường của người phụ nữ, dù rằng kẻ lặn lội giang hồ cũng phải có ít nhiều thận trọng chứ !

Vừa đến Hán Khẩu thì trời đã tối, hai người bèn chọn từ điểm nghỉ ngơi...

Trong lúc ăn uống, Phụng Hoàng Tiên Nữ chợt nói :

- Sinh lý từ biệt là một chuyện buồn lớn trong đời người... Ngày mai này chúng ta mỗi người một nẻo, không biết Tần huynh có cảm tưởng ra sao ?
- Chúng ta là bè nước gặp nhau và trong đời đâu có buổi tiệc nào giữ mãi không tan... Tại hạ chỉ mong cô nương trên lộ trình cố mà bảo trọng lấy mình !
- Thế chúng ta cùng trao đổi vớ tay kỷ niệm có được không ?

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Hiềm vì tại hạ trong mình không có vật chi xứng đáng !

Mở khăn tay lấy ra một hạt ngọc, Phụng Hoàng Tiên Nữ khe khẽ ngâm một câu thi cổ : “Tống quân Minh Châu song lệ thủy”

Giọng ngâm buồn bã mà sắc người lại còn buồn hơn, khiến cho Tần Quan Vũ cảm nghe lòng man mác...

Tuy mới gặp trong vòng ba hôm và luôn luôn hay đề phong, nhưng con người không phải là cây gỗ, làm sao tránh khỏi sự cảm xúc !

Sực nhớ lại viên ngọc, Tần Quan Vũ khẽ lắc đầu.

- Tại hạ mình không có vật chi, thêm nữa, hạt ngọc của cô nương lại quá ư quý giá...

Phụng Hoàng Tiên Nữ buồn buồn :

- Tần huynh từ chối tình cảm ư ?
- Không... chỉ vì tôi...
- Thế thì như thế này nhé ! tôi đã tặng Tần huynh, thì hạt ngọc này là của Tần huynh rồi, tại làm sao Tần huynh không thể tặng lại tôi phân nửa.

Tần Quan Vũ ngơ ngác :

- Phân nửa ?
- Vâng ! Nếu Tần huynh còn nghi ngờ, tại hạ xin mạn phép !

Dứt lời, Phụng Hoàng Tiên Nữ lấy tay ấn nhẹ hạt minh châu...

Tách...

Hạt ngọc bỗng tách làm đôi, nơi lẳng nức ra lẳng bước như mặt kiến.

Tần Quan Vũ tiếp lấy viên ngọc và hết sức kinh ngạc...

Phụng Hoàng tiên nữ khẽ hỏi :

- Tần huynh có biết lai lịch của viên ngọc này chăng ?
- Xon cô nương cho biết ?
- Ngọc này từ ở một con trai ngàn năm sinh ra, nó có công hiệu giải độc. Bắn vào sắc mặt của Tần huynh, tôi e rằng trên đường đời sẽ gặp nhiều nguy hiểm, nên có ý tặng Tần huynh. Thêm vào đó, lại có một điều tâm nguyện...
- Tâm nguyện ấy như thế nào ?
- Bây giờ không tiện nói ra...

Tần Quan Vũ lại hỏi :

- Còn như câu “Tổng quân mình câu lệ thủy” mà cô nương vừa nói có ý nghĩa ra sao ?

- À... À... tôi muốn nói lời thề “Hợp châu”

- Lời thề “hợp châu”

Phượng Hoàng Tiên Nữ gật đầu :

- Vâng, nguyên hạt minh châu này tương truyền rằng : là của Vô Khúc... Vô Khúc làm ra bộ “Huyền Kinh” gồm năm quyển, nghe nói, hạt ngọc này có quan hệ với bộ “Huyền Kinh” nhưng giữ hạt ngọc này đã nhiều năm, tôi vẫn chưa tìm ra manh mối.

- “Huyền Kinh” ?

- Vâng “Huyền kinh”

- Ai nói cho cô nương biết chuyện ấy.

- Cha mẹ tôi cho biết

- Chẳng hay tôi có thể biết được quý danh của lệnh tôn đường chăng ?

- Vì có chút ân tình, xin miễn nói ra điều ấy.

Tần Quan Vũ lại hỏi :

- Cô nương bảo bộ “huyền kinh” gồm năm quyển ?

- Vâng, thứ nhất thứ hai là “âm”, thứ ba thứ tư là “dương” và thứ năm là “ân dương tương hợp”. Nghe nói đã có nay đã ngàn năm.

Cảm thấy người con gái này càng phút càng thêm kỳ bí, Tần Quan Vũ hỏi dồn :

- Tại sao cô nương có thể biết trên đường đời của tôi có lắm nguy cơ ?

- Rõ như triêu bàn tay !

- Xin nghe lời chỉ giáo !

Phượng Hoàng Tiên Nữ nghiêm sắc mặt .

- Gấp rút đến Hoa Sơn, nếu không, hàm oan sẽ không bao giũ rửa sạch, sẽ không được một phút yên thân.

- Gấp rút đến Hoa Sơn ?

- Ngay liền bây giờ, chuyện không còn trì hoãn được nữa... nhớ nhé, nhớ ghi lấy lời thề “hợp châu” ấy nhé !...

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Những Chiếc Bóng Mập Mờ

Hoa sơn...

“Phù Dung”, “Minh Tinh”, “Ngọc Nữ”, ba đỉnh núi cao chọc thủng từng mây, nó là một trong vùng Ngũ Nhạc

Mây trắng luôn ngang sườn núi quanh co, uốn khúc, tạo thành cái thế cực kỳ hiểm trở !

Nghe theo lời của Phượng Hoàng Tiên Nữ, Tần Quan Vũ ngày đêm không nghỉ, đi riết đến Hoa Sơn.

Một buổi sáng ba ngày sau, chàng đã có mặt dưới chân núi, rồi vì quá mệt mỏi, chàng ngồi dựa bọc đá tĩnh khí dưỡng thần...

Nhưng, lòng chàng vẫn không sao yên tĩnh được, bao nhiêu nghi vấn cứ lớn vồn trong trí óc...

Phượng Hoàng Tiên Nữ là một nhân vật ra sao ? Tại sao nàng lại rõ chuyện “huyền kinh” như thế ?

Nàng có ý gì khi giục mình đến Hoa Sơn ? Tại sao nàng lại có thể hiểu rõ về mình và tại sao bảo không đến Hoa Sơn thì hàm oan không giải được ?

Vì ý gì nàng lại đề ra “lời thề hợp châu” ? Nàng có dụng ý gì khác nữa hay là trong phạm vi tình ái ?

Tần Quan Vũ đứng dậy đi lên núi mà bao nhiêu câu hỏi vẫn không giải được câu nào ...

- Vị bằng hữu, muốn lên núi xin chỉ biết qua quý danh ?

Tiếng quát thanh linh, làm cho Tần Quan Vũ giật mình ngẩng mặt...

Người đạo sĩ lên tiếng hỏi ấy, vừa thấy Tần Quan Vũ, ngạc nhiên hỏi :

- Tần thiếu hiệp sao lại ở đây ?

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Thế thì tôi phải ở nơi đâu mới được ?

Người đạo sĩ như cảm thấy câu hỏi của mình tối nghĩa, lật đặt nói lại :

- À... tôi muốn nói đêm qua thức khuya, chắc tần thiếu hiệp hãy còn yếu giấc chứ ?

Thấy người đạo sĩ chưa từng gặp mấy, lại nói một câu chuyện hồ đồ, Tần Quan Vũ biết sự tình đã xảy ra nghiêm trọng vội nói :

- Chuyện không thể chậm trễ, xin ngài mau dẫn tôi gặp mặt Nguyên Nghĩa đạo trưởng ngay tức khắc.

Người đạo sĩ cũng cảm thấy lạ thường, bèn lật đặt dẫn đường đi trước...

Mấy phút sau đã đến am của Nguyên Nghĩa, Tần Quan Vũ nội bước vô tháp giọng nói liền :

- Đạo trưởng, có người giả dạng tôi đến đây trước và tôi mau bây giờ mới đến... bất luận ra sao, xin đạo trưởng cho người phòng vệ chặt chẽ những nơi trọng yếu như “Tàng Kinh Lâu”, “Chưởng môn Thất”... để chờ đợi xem xét kỹ, nếu không e có thể nguy hiểm !

Nguyên Nghĩa đạo trưởng ngạc nhiên :

- Tần huynh nói như thế là có ý gì ?

Tần Quan Vũ chưa kịp trả lời, thì một bóng người từ ngoài lao vào, mình vận áo xanh mặt mũi khô ngô, tuần tú trước mặt Tần Quan Vũ và Nguyên Nghĩa đạo trưởng lại thêm một “Tần Quan Vũ” !

Hai người Tần Quan Vũ ? Nguyên Nghĩa đạo trưởng trở mặt thụt lui ...

Tần Quan Vũ giận dữ quát lên :

- Ngươi là ai ? Dám giả dạng ta đến Hoa Sơn có ý gì ?

Kẻ mới đến lạnh lùng :

- Ai giả dạng ? Ta là Tần Quan Vũ đây chứ ?

Tần Quan Vũ nhìn kỹ lại, người ấy đúng là hình dung tuần tú nhưng vóc dáng có vẻ mảnh mai, chàng bèn dạn qua nói với Nguyên Nghĩa đạo trưởng :

- Đạo trưởng hãy xem thân hình mảnh mai của hắn... Hãy gấp cho tra xét lại xem Hoa Sơn đã có mất vật gì chưa ? Không khéo sẽ mắc kế của hắn đấy !

Nguyên Nghĩa đạo trưởng cười ròn rã :

- Nhị vị huynh đài đã chiếu cố đến đây thật là tam sinh hữu hạnh, vậy xin mời vào đại sảnh dùng trà !

Tần Quan Vũ đáp lời :

- Giả thật chưa phân, chúng ta sợ gì lại chẳng vào trong đàm đạo !

Kẻ mới đến lạnh lùng gặng lại :

- Giả thật chưa phân à ?

- Ai thật ai giả ? Cứ cho tôi là giả đi, nhưng chúng ta cứ theo lời mời của đạo trưởng rồi hẵng hay !

- Hừ ! “Thân hình mảnh mai” ! Hừ, ta đã dám đến Hoa Sơn thì tất phải có cách trở ra chứ !

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Không đánh mà khai à ?

Kẻ mới đến vẫn thân nhiên :

- Như thế cũng chẳng sao !

Nguyên Nghĩa đạo trưởng hai tay cung chấp lại, quát lớn :

- Hãy đền mạng cho sư đệ của ta !

Lòng trong tiếng quát, hai tay bung ra đẩy mạnh về kẻ mới đến ...

- Muốn chết !

Kẻ mới đến cũng quát lên và không tránh né, một tay vẩy lên, chưởng phong cuộn cuộn như sóng vỗ bờ ...

Tần Quan Vũ khẽ kêu lwn :

- “Huyền Âm Thần Chưởng” !

Và lập tức chàng nhấc mình sát đến bên Nguyên Nghĩa đạo trưởng, vừa cản ngay trước mặt và vùng chưởng đối đầu ...

Không kịp đề phòng, kẻ lạ mặt rung động đôi vai nháy lùi lại sau hơn một trượng :

- Hai người đánh một, không sợ đề tiếng chê cười trong chốn võ lâm hay sao ?

Hắn vừa nói mà tia mắt oán độc vẫn đầm đẫm như xoi vào mặt Tần Quan Vũ ...

Nguyên Nghĩa đạo trưởng khẽ hỏi :

- Huyền Âm Thần Chưởng đây à ?

Tần Quan Vũ đáp :

- Đúng là “Huyền Âm Thần Chưởng”, xin đạo trưởng tạm lui lại sau, để tại hạ xử trí với hắn ...

Kẻ mới đến mỉm miệng cười :

- Huynh đài đánh chiêu “Kính hoa thủy nguyệt” hay lắm, có dịp xin lãnh giáo lại bây giờ bạn lớn, tại hạ xin đi ...

Tiếng “đi” chưa kịp dứt, bóng áo xanh đã xa ngoài mười trượng ...

Tần Quan Vũ gầm lên :

- Đâu có dễ dàng như thế !

Và chàng phóng mình lên một cái, đã chắn ngang trước mặt đối phương.

- Muốn chết !

Qua phút hơi sùng sốt trước thân pháp quá nhanh củ Tần Quan Vũ, kẻ mới đến hét lên một tiếng, lao tới tấn công ...

Thân pháp quá nhanh của đôi bên, nhìn vào có thể tưởng rằng hai người trở thành là một ...

Bình !...

Tiếng động nổi lên hai bóng người cùng loạng choạng thối lui ... và thuận theo đà đó, gã thiếu niên xoay mình như một mũi tên phóng đi vun vút !

Tần Quan Vũ khựng lại trầm ngâm ...

Nguyên Nghĩa đạo trưởng quát lên một tiếng nhắc bóng mình đuổi theo nhưng kẻ ấy đã vượt xa ngoài năm mươi trượng !

Tần Quan Vũ gọi :

- Hãy để cho hắn chạy !

Tĩnh thất chuông môn phái Hoa Sơn, mở một cuộc hội đàm...

Giữa Tần Quan Vũ và Nguyên Nghĩa đạo trưởng, vị chuông môn phái Hoa Sơn – Thanh Thanh đạo trưởng trạc độ ba mươi tuổi ngồi trên chiếc ghế trầm tư...

Một vị đạo sĩ áo đen từ ngoài cửa bước vào đến trước Thanh Thanh đạo trưởng, vòng tay :

- Bẩm cáo chuông môn, đã điều tra xong tất cả !

- Hãy nói rõ mọi việc !

- Bẩm cáo chuông môn, toàn bộ Tỉng đàn chỉ có Nguyên Hiếu trưởng lão, người giữ Tĩnh Ninh Quan bị thương, bộ “Kim Long Thần Cập” tuy không mất nhưng hình như có bị lật ra xem và hiên Nguyên Hiếu trưởng lão đang đứng ngoài đợi lệnh !

- Mời trưởng lão vào !

Vừa thấy mặt Nguyên Hiếu trưởng lão, vị chuông môn phái Hoa Sơn vội đứng lên :

- Xin mời sư thúc an tọa.

Thấy Nguyên Hiếu trưởng lão lộ vẻ ngạc nhiên khi chạm mặt Tần Quan Vũ, Nguyên Nghĩa đạo trưởng vội đứng lên giới thiệu :

- Sư đệ cứ ngồi, đây mới thật là Tần thiếu hiệp, còn người giao đầu với sư đệ đó là giả mạo.

Đội Nguyên Hiếu trưởng lão ngồi xong, Tần Quan Vũ nói với Nguyên Nghĩa đạo trưởng :

- Chúng ta nên trở lại câu chuyện xảy ra ở Cảnh Đức Trấn.

Nguyên Nghĩa đạo trưởng gật đầu khẽ liếc vị chuông môn như hỏi ý và từ từ kể lại :

- “Khoảng một tháng trước đây, bản phái có tiếp được một phong thư của Chí Tôn Bảo chủ Ngọc Thượng Nga Tiên Phụng Hoàng, đại ý nói rằng hiện đang giữ chiếc “Kim Long Lệnh” của phái Hoa Sơn, muốn đổi bằng một viên “Kim Long Đơn” địa điểm đổi trao tại Cảnh Đức Trấn và thời gian ước hẹn là đêm mà tôi và Tần thiếu hiệp gặp nhau...”

“Kim Long Lệnh” là tín vật của bản phái, khi được thư, cho điều tra lại thì quả mất đi một chiếc...

“Tra lại quyền tập lục của chuông môn bản phái thì chiếc “Kim Long Lệnh” đó là do vị chuông môn ba đời trước đây trao tặng cho Chí Tôn Bảo, nguyên nhân trao tặng thì không thấy gì chép”

“Tra rõ sự thật, chuông môn bản phái bèn sai bản đạo và sư đệ Nguyên Minh mang viên “Kim Long Đơn” đến Cảnh Đức Trấn ước hội”

“Tuy nhiên có điều làm cho bản đạo suy nghĩ là những môn phái thành danh trong võ lâm hiện nay, gồm có nhất bang, nhị giáo, tam bảo và thất đại môn phái, thế mà trong ba bảo ấy lại không có tên Chí Tôn Bảo...”

“Điều lạ hơn nữa là lúc bản đạo và sư đệ Nguyên Minh đến Cảnh Đức Trấn, lại gặp đại diện của thất đại môn phái, mới hay rằng thất đại môn phái cũng đều nhận được thư và tình trạng cũng y như Hoa Sơn. Nghĩa là phải mang bửu đơn – thứ thuốc quý nhất của mỗi phái, đến đổi lấy tín vật của phái mình...”

“Lúc bấy giờ, riêng phái Thiếu Lâm đặc biệt do Tuệ Tĩnh thiền sư thân tự đến đó, nên các phái đề cử thiền sư đại diện cho các phái giao thiệp với đối phương...”

Tần Quan Vũ chặn lại hỏi :

- Đạo trưởng nói rằng trong ba bảo thành danh hiện tại, không có tên Chí Tôn Bảo ?

Nguyên Nghĩa đạo trưởng gật đầu :

- Cố nhiên không có. Tuy vậy, khi giao đầu với kẻ giả Tần thiếu hiệp, bản đạo chợt nhớ ra cái tên Chí Tôn Bảo có thật trong lịch sử võ lâm và võ công chuyên sử dụng của họ là “Huỳnh Âm thần công” và “Huỳnh Âm Lục Chuông”...

Tần Quan Vũ lại hỏi :

- Sao lại là “Huyền kinh” ?

Nguyên Hiếu trưởng lão trả lời :

- Đó là trong câu mà chương môn sư phụ của chúng tôi tình cờ có nói tới, song “huyền kinh” là gì thì chúng tôi không dám hỏi và sư phụ cũng không nói rõ...

“Đương nhiên, nếu nàng thuộc nhân vật chính phái, thì chúng ta sẽ mừng cho võ lâm thêm một kỳ tài, trái lại nếu nàng thuộc bọn tà môn, thì giang hồ trở về sau nhất định có ngày yên lặng...”

“lúc bấy giờ, chúng tôi có định đến việc cự tuyệt không giao hữu đơn, nhưng nếu có thể thì tín vật của thất đại môn phái sẽ làm sao giải quyết ? Và biết đâu uy tín của các vị chương môn các phái trước kia sẽ không được bảo toàn !...

“Đêm đó, vào khoảng canh hai, đêm tối lơ mờ, một bọn ba mươi người của chúng tôi cùng đến ven rừng xa ngoài thị trấn phước, trên sắc mặt mọi người cực kỳ căng thẳng...”

“Đột nhiên, một sự việc xảy ra, làm cho đoàn người chúng tôi ngừng lại : Truy Phong Tú Sĩ, một trong “Tứ Tú” võ lâm từ xa lao đảo chặt đến, hai tay khoát lia lia !

- Coi chừng ... đàn bà...

“Nói chưa dứt tiếng, Truy Phong Tú Sĩ té sấp lên mặt đất nằm im...”

“Sau khi xem xét kinh mạch, hai vị chương môn Võ Đương và Thiếu Lâm tuyên bố :

- “Truy Phong Tú Sĩ đã chết vì bị mất hết cả tinh lực !

Nguyên Nghĩa đạo trưởng vụt hỏi :

- Phải chăng Tàn huynh và Chí Tôn Bảo có mối liên quan ?

- Vâng !

- Thế mối liên quan ấy ra sao, chúng bản đạo có thể nghe được chăng ?

Tàn Quan Vũ dần dừ :

- Hoàn cảnh hiện nay nói ra chưa tiện, xin đạo trưởng tiếp tục kể hết !

Nguyên Nghĩa đạo trưởng gật đầu :

- “Khi các phái bầu làm người dẫn đạo, Tuệ Tĩnh thiền sư vui vẻ nhận lời, và trong cuộc phước ước này, ngoài Tuệ Tĩnh thiền sư chương môn phái Thiếu Lâm còn có Huyền Tú đạo sĩ chương môn phái Võ Đương cũng đến tận nơi họp mặt...”

“Điều làm cho bảy môn phái lo sợ hơn hết là nếu bảy hoàn thuốc quý của bảy phái hợp lại, nó sẽ thành “Thiên Bửu Thất Đơn” một món thuốc mà dù người không biết võ công uống vào cũng sẽ thành một bậc kỳ nhân trong võ lâm, huống chi kẻ ấy lại là Chí Tôn Bảo Chủ !

“Hậu quả của việc hợp thuốc này sẽ là cái may hay cái rủi cho thiên hạ giang hồ ?...

- “Bị mất tinh lực” !

“Tất cả mọi người có mặt đều biến sắc. Ai ai cũng biết rằng những kẻ thành danh trong võ lâm không ai hơn nổi “Thủy Cảnh tiên sinh”, “Nhị Công”, Tam Lão” và “Tứ Tú” thế mà đột nhiên Truy Phong Tú Sĩ đã phải chết vì mất hết “tinh nguyên” !

“Thêm nữa trước giờ tất thảy, Truy Phong Tú Sĩ lại thốt lên : “Coi chừng ... đàn bà...” như thế là có nghĩa gì ?”

- Đàn bà ... nhưng đàn bà làm sao ?

“Mọi người bàn luận xôn xao... phải chăng vì bị đàn bà đầu độc dâm dục, trong khi giao hợp bị thoát cả tinh nguyên ?;;;

“Tất cả các cao thủ võ lâm bị sự việc ấy làm cho hốt hoảng, nghi ngờ...”

“Lúc bấy giờ đã đến canh ba, canh ba... đúng là đến thời gian ước hội...”

Chương 5: Nhắc Chuyện Buồn Xưa

“Trống từ vọng lâu Cảnh Đức Trấn vắng vắng điểm canh ba.

“Giờ phút nghiêm trọng đã đến trong không khí hãi hùng qua các chết dị kỳ của Truy Phong Tú Sĩ...

“Riêng bản đạo thầm mong cho Chí Tôn Bảo Chủ là người chính nghĩa để cho võ lâm tránh khỏi tai ương...

Lúc bấy giờ từ xa xa một đoàn người đi đến, họ không phi thân chạy nhảy, mà lên đều và nhanh như nước chảy mây trôi...

“Lúc đến gần mới nhận rõ ra đó là tám người thiếu nữ vùng vận sắc phục như nhau : Mặc áo màu trắng, búi tóc trái đào, trong đó có bốn người khiêng một chiếc giường thất bửu...

“Khi còn cách các cao thủ thất phái chừng hai trượng, chợt thấy người thiếu nữ dẫn đầu phát nhẹ cánh tay, tất cả đều dừng lại...

“Người thiếu nữ dẫn đầu liền quay lại một mình trước chiếc giường thất bửu :

- Bẩm cáo Bảo chủ, đã đến nơi ước hẹn và người của thất đại môn phái tất thấy đều đủ mặt !

“Từ trong chiếc giường mà nhung phủ kín, một giọng oanh ngọt ngào như mật rót ra :

- Người nhiều hay ít ?

- Bẩm cáo Bảo chủ khoảng độ ba mươi người, riêng Thiếu Lâm và Võ Đang có mặt chừng môn nhân !

- Cứ để mặc ta !

“Từ trong màn nhung, giọng oanh lại nổi lên :

- Dám hỏi thất đại môn phái chưa quân, phải chăng đến đây đều có đủ vật theo lời ước hẹn ?

Tuệ Tĩnh thiền sư bước lên ròn rảng đáp lời :

- Đúng theo ước hẹn !

- Thiền sư là đương kim chủ môn của phái Thiếu Lâm đấy chứ ?

Tuệ Tĩnh thiền sư trang nghiêm hỏi lại :

- Đúng, bản tăng là chủ môn nhân ! Dám hỏi Bảo chủ, chẳng biết chuyện trao đổi hôm nay có ý nghĩa ra sao ?

Chí Tôn Bảo Chủ từ tốn đáp lời :

- Tệ bảo truyền đến tiểu nữ nay đã mười hai đời, gần đây tiểu nữ xem xét kho tàng trong bảo thấy có chứng vật của thất đại môn phái, nên có ý muốn sai người giao lại, nhưng vì sợ các phái sẽ khó xử với tệ bảo, nên tiểu nữ bắt buộc phải định ra sách trao đổi này cho thỏa mãn đôi bên...

- A di đà phật ! Phàm ai là người giữ chứng vật của các phái, tức là ân nhân của các phái... Đó là di mạng của tiên sư. Bây giờ xin nghe theo Bảo chủ

Chí Tôn Bảo Chủ cũng tiếp giọng nghiêm trang :

- Vì thế, tiểu nữ đã suy nghĩ cẩn kỹ, xin mỗi phái trao cho một viên bửu đơn và thu hồi tín vật, cốt để cho các phái yên lòng. Không biết ý thiền sư nghĩ sao ?

Tuệ Tĩnh thiền sư vẫn một mực điềm đạm :

- Cảm tạ sự rộng lượng của Bảo chủ nhưng xin Bảo chủ cho biết cách thức trao đổi ra sao ?

Chí Tôn Bảo Chủ bằng một giọng hết sức ngọt ngào :

- Thất đại môn phái hiện đang trên cương vị lãnh đạo võ lâm, điều đó khiến ai ai cũng phải kính trọng, vậy tiên nữ xin trao tín vật cho các phái kiểm nhận rồi sau đó sẽ trao bửu đơn...

Nói đến đó giọng anh vụt quát lên :

- Xin thiền sư tiếp lấy !

Liền theo, một luồng gió bắn ra, một bọc vải nhăm Tuệ Tĩnh thiền sư bay tới...

Tuệ Tĩnh thiền sư phát tay áo rộng đón bắt vật phóng ra...

Vừa nắm lấy bọc vải, Thân ảnh thiền sư chao qua chao lại mấy lần...

Tất cả cao thủ các phái sững sờ biến sắc...

Trong võ lâm hiện nay, lấy nội lực mà nói, khó có người sánh nổi với Tuệ Tĩnh thiền sư, thế mà khi bắt lấy bọc vải từ tay của một người con gái ném ra, sức dội lại có thể làm cho thiền sư xiển niên...

Thật là một điều quá sức tưởng tượng của mọi người...

Coi như không có chuyện xảy ra, vị chương môn phái Thiếu Lâm lặng lẽ mở bọc vải phân phát tín vật cho các phái...

- Bản đạo nhận “Kim Long Lệnh” xem xét kỹ càng thấy quả là tín vật của bản phái không có điểm chi đáng nghi ngờ

Và Tuệ Tĩnh thiền sư gom bừa đơn bảy phái trao lại cho Chí Tôn Bảo chủ...

Cho đến khi đoàn thiếu nữ khiêng chiếc giường thất bừa đi rồi, tất cả các cao thủ mới nhớ đến lời trấn trối của Truy Phong Tú Sĩ: “Coi chừng... đàn bà...”

Phải chăng việc ấy, lười nói ấy có liên can đến Chí Tôn bảo chủ?

Không một ai dám quyết đoán và cũng không một ai tiện mở lời...

Xong việc, các phái chia tay...

Bản đạo và Nguyên Minh sư đệ trở về khách điểm...

Nửa đường, sư đệ đột nhiên bảo rằng đi tiểu tiện và bản đạo ở ngoài đường cái đứng chờ.

Qua cả một giờ sau, cũng không thấy sư đệ trở lại, bản đạo liền mở cuộc tìm kiếm và cuối cùng sự việc xảy ra tại phòng ngụ Tàn huynh

Nghe hết câu chuyện của Nguyên Nghĩa đạo trưởng thuật lại, Tàn Quan Vũ cảm thấy máu nóng vùng trong huyết quản... Tất cả tấn kịch từ đầu đến cuối, há chẳng phải sư tỷ “Ngọc Thường Nga” Tiên Phụng Hoàng đạo diễn hay sao?

Nàng, chính là người đàn bà đệ tiện, đã đem tín vật mà tổ sư được của các phái đổi lấy “Thiên bửu thất đơn”

Mối thù của ân sư, mối thù của cha mẹ, làm cho Tàn Quan Vũ cắn răng mím miệng không nói một lời...

Hồi lâu, như chợt nhớ ra, chàng vội hỏi:

- Xin lỗi đạo trưởng, nếu uống vào thì phương diện võ công sẽ tiến đến mức nào?

- Kể về nội lực thì có thể nói là cả một đời người rèn luyện cũng không sánh kịp, về phương diện khinh công thì lại càng không thể đo lường... Nếu Chí Tôn Bảo chủ nghiêng về tà phái, thì hậu quả sẽ vô cùng tai hại!

- Hậu quả sẽ vô cùng tai hại?

Tàn Quan Vũ lặp lại câu nói bằng một sắc thái cực kỳ nghiêm trọng, phải chăng tai kiếp võ lâm đã đến lúc mở màn? Đối với chuyện đòi bại của người sư tỷ nó có dính líu đến ân sư, chàng cảm thấy khó lòng mở miệng...

Nhìn dáng sắc Tàn Quan Vũ, Nguyên Hiếu trưởng lão như có hơi ngờ, vội hỏi:

- Dám hỏi Tàn huynh, không hiểu sáu mươi năm về trước, người tiêu diệt “Cùng hiệp lương quái” được tôn xưng là “Thủy Cảnh tâm sinh” có phải là Chí Tôn Bảo chủ không?

Tàn Quan Vũ gật đầu:

- Vâng!

Nguyên Hiếu đạo trưởng lại hỏi:

- Thế thì, hửn Tàn Huynh và Chí Tôn Bảo có mối quan hệ cực thâm ?

- Vâng !

- Thế thì người đương kim bảo chủ là sao với Tàn huynh ?

- Sư tỷ !

Thanh Thanh đạo trông và Nguyên Nghĩa đạo trưởng thấy đầu sừng sốt...

Nguyên Hiếu trưởng lão hỏi thêm :

- Nếu bản đạo đoán không lầm, thì Tàn huynh mới chính là đương kim bảo chủ.. Vì sự quan hệ hưng vong của võ lâm, xin Tàn huynh nói thẳng cho biết ?

Tàn Quan Vũ hết sức ngạc nhiên đứng dậy :

- Trưởng lão căn cứ vào đâu mà biết ?

Nguyên Hiếu trưởng lão mỉm cười.

- Xin tạ lỗi thất lễ với Bảo chủ, Bảo chủ cứ nhồi, rồi sẽ nói chuyện sau... Thật ra, bản đạo đoán được chút ít là căn cứ vào sắc diện của Tàn huynh thôi. Bản đạo đã chú ý theo dõi Tàn huynh trong câu chuyện này giờ. Khi Nguyên Nghĩa sư huynh kể việc người đàn bà trên giường thất bửu tự xưng là Bảo chủ thứ mười hai của Chí Tôn Bảo, thì sắc diện của Tàn huynh lộ rõ sự bức tức rồi...

Tàn Quan Vũ gạt đầu và Nguyên Hiếu trưởng lão hỏi tiếp :

- Có phải sư tỷ đã cưỡng chiếm ngôi vị Bảo chủ của Tàn huynh chăng ?

Tàn Quan Vũ lắc đầu :

- Không, chuyện kể ra quá dài, chỉ có thể vắn tắt rằng sư tỷ thí tự phong, còn tại hạ thì do ân sư truyền vị.

- Lệnh sư còn mạng chứ ?

- Thầy tôi đã chết rồi !

Nguyên Nghĩa đạo trưởng kinh nghi :

- Bị nàng giết à ?

Tàn Quan Vũ gạt đầu :

- Giết nhưng chưa chết liền, mãi đến mười hai năm sau mới chết. Tại hạ theo thầy trong mười hai năm đó và được thầy truyền vị với nhiệm vụ thu hồi Chí Tôn Bảo và thanh lý môn hộ...

VI

Đề chữ thị uy

Nguyên Hiếu trưởng lão gạt đầu :

- Thiếu hiệp đã có vào “Tứ Vong Lâm” rồi chứ ?

- Chưa !

- Nhưng biết phương pháp đi vào chứ ?

- Vâng, gia sư đã có dạy cho !

Nguyên Hiếu trưởng lão thấp giọng :

- Lệnh sư thọ nạn phải chăng cũng vì bị mất tình nguyên ?

Tàn Quan Vũ đứng phắt lên, nghiêm sắc mặt :

- Tình hình tuy có đúng như trưởng lão phỏng đoán, nhưng cịn đừng vì đó mà hối nhục gia sư ...

Nguyên Hiếu trưởng lão cũng trang nghiêm :

- Tàn thiếu hiệp đứng nghĩ như thế, đối với lệnh sư, Nguyên Hiếu này hết sức tôn kính !

Tàn Quan Vũ nghe nói bèn ngồi xuống và Nguyên Hiếu trưởng lão tiếp lời :

- Bây giờ, không biết Thiếu hiệp có thể cho thêm ý kiến ?

Tàn Quan Vũ gật đầu :

- Thật thì chuyện cũng đã khá rõ ràng... Thứ nhất, thầy tôi quả đã chết, nhưng nếu không thì Tiêu Phụng Hoàng cũng tin rằng thầy tôi sẽ không làm gì năng được, vì đã bị mất tinh nguyên. Tuy nhiên, ít nhiều gì nàng cũng có phần lo lắng. Nay thì sự lo lắng đó đã hết rồi, tự nhiên nàng sẽ tung hoành theo ý muốn. Cái chết của Truy Phong Tú Sĩ nhất định do nàng, chứ không nghi ngờ gì cả...

Thứ hai, nàng đã lấy tín vật các phái của tổ sư để lau, đối lấy “Thiên Bửu Thất đơn” điều đó chứng minh thêm dã tâm của nàng...

Thứ ba, môn đệ của nàng cải trang tại hạ để cảm nhập quý phái, rõ ràng là một âm mưu !

Thanh Thanh đạo trưởng vội hỏi :

- Âm mưu chi ?

- Thôn tính vô lâm !

Nguyên Hiếu trưởng lão gật đầu :

- Thiếu hiệp nói đúng, rất hợp ý của bản đạo.

Tàn Quan Vũ hỏi liền :

- Đạo trưởng có thấy thêm điều gì cho vấn đề sáng tỏ hơn chăng ?

Nguyên Hiếu đạo trưởng nói trong ánh trầm ngâm :

- Thật ra, kẻ giả thiếu hiệp đến đây đêm qua, khởi đầu bản đạo đã có chút nghi ngờ bởi vóc dáng mảnh mai của người ấy. Vì thế, khi thỉnh linh y đột nhập tịnh thất, bản đạo đã hết sức chú ý, cho nên đòn đánh trộm của y, bản đạo đã dè dặt tránh khỏi. Nhưng qua mấy phút giao đấu, đột nhiên y công xuất một chiêu “Thiên Nữ Tán Hoa”...

Thanh Thanh đạo trưởng cau mặt hỏi :

- Đúng là “Thiên Nữ tán hoa” à ?

Nguyên Hiếu trưởng lão gật đầu :

- Bẩm cáo chưong môn không sai một chút nào cả ! Bản đạo xem rất rõ ràng và tránh liền theo đó, y sử dụng “Huyền Âm Thần Chưởng” làm cho bản đạo thị thương ngất đi !

Tàn Quan Vũ vội hỏi :

- Có lẽ trưởng lão biết lai lịch về chiêu thế “Thiên Nữ tán hoa” ?

Nguyên Hiếu trưởng lão gật đầu :

- “Thiên Nữ tán hoa” là chiêu thứ mười hai trong “Thiên Nữ thập nhị chưởng” uy lực của nó mạnh mẽ vô cùng mà “Thiên Nữ Chưởng” lại là tuyệt học của Tiêu Hồn phu nhân, một trong bốn người đẹp nhất võ lâm...

Tàn Quan Vũ hỏi dồn :

- Thế thì, người ấy là “Tiêu Hồn phu nhân “ ? Nguyễn Nghĩa đạo trưởng xen vào nói :

- Có thể, nàng có thể là Tiêu Hồn phu nhân, nếu sư đệ không nói, có lẽ ta cũng không để ý. Chẳng những riêng về chiêu thế “Thiên Nữ tán hoa” mà bằng vào vóc dáng của nàng cũng quá y hệt. Chỉ vì lúc gặp trời tối, nên không nhìn kỹ được !

Tàn Quan Vũ cúi đầu suy nghĩ

Nguyên Hiếu trưởng lão thở dài :

- Tiêu Hồn phu nhân võ công như thế ấy, mà Chí Tôn Bảo chủ thu phục làm môn hạ được, há chẳng làm cho thiên hạ khiếp đảm ư !

Tần Quan Vũ vụt hỏi :

- Không biết tại hạ có đến xem tận chỗ phát sinh sự việc chăng ?

Nguyên Nghĩa đạo trưởng tiếp lời :

- Xin chương môn cho lệnh !

Thanh Thanh đạo trưởng đứng dậy vui vẻ :

- Xin mời Tần thiếu hiệp !

Bốn người bèn đi đến Tịnh Ninh Quan, thẳng vào Tầng Kinh Thất.

Quan sát qua Tầng Kinh Thất một lượt, Tần Quan Vũ cau mày :

- Có lẽ quý phái đã bị mất kinh !

- Mất à ?

Là người phụ trách giữ Tầng Kinh Thất vừa nghe qua Nguyên Hiếu trưởng lão tái mặt, lật đặt kiểm tra...

Tần Quan Vũ chỉ vào một kệ sách :

Chỗ đó hình như bị lục lọi !

Nguyên Hiếu trưởng lão lật đặt chạy lại, quả đúng là nơi cất “Kim Long thần cập” xem xét kỹ càng, thấy không có điều chi khác lạ... Nhưng lật đến trang sau cùng, Vị chương môn vụt kinh ngạc kêu lên...

Nguyên Hiếu trưởng lão mặt xanh như chàm đỏ, vội quì xuống đất :

- Đệ tử tội đáng chết...

Nguyên Nghĩa đạo trưởng liếc qua trang sách, cũng run run quì xuống :

- Đệ tử phòng vệ không nghiêm, quả là trọng tội...

Tần Quan Vũ bước lại dòm vào, cũng trở mặt hãi hùng...

Thật ra, Kim Long Thần Cập vẫn còn y, nhưng nơi trang sau cùng những dòng chữ hiện ra, dấu mực mới rành rành :

“Hê tiểu nhân lấy trộm, người quân tử hành sự phải rõ ràng. Ba ngày sau, vào lúc canh ba, tại luyện võ trường của Hoa Sơn kẻ này xin gặp lại...”

Dưới những dòng chữ đó, ký tên : “Chí Tôn Bảo chủ, Phi Hồ hương chủ, Tiêu Hồn phu nhân” !

Rõ ràng là một hành động thị uy...

Tiêu Hồn phu nhân từ trong kho sách mệnh mông, có thể tìm ra Kim Long bí cập một cách dễ dàng, nhưng được mà không lấy, lại để chữ hẹn lại ba ngày sau sẽ đến Hoa Sơn lấy một cách công nhiên. Coi như Tổng Đàn Hoa Sơn không có một người !

Thanh Thanh đạo trưởng nhìn Nguyên Hiếu trưởng lão và Nguyên Nghĩa đạo trưởng nói lớn :

- “Kim Long Thần Cập” không mất thì có tội gì ? Hai vị sư thúc hãy đứng dậy !

Nguyên Hiếu và Nguyên Nghĩa tạ ân đứng lên, Thanh Thanh đạo trưởng day qua Tần Quan Vũ.

- Tần thiếu hiệp, chúng ta hãy trở về Đan thất thử bàn mưu đối phó...

Trong Đan thất của vị chương môn phái Hoa Sơn, sắc mặt mọi người như nặng xuống...

Thanh Thanh đạo trưởng mở lời trước nhất :

- Tần thiếu hiệp, chuyện này làm cho bản đạo quá nghi ngờ... Thử hỏi, Tiêu Hồn phu nhân giả trang thiếu hiệp đột nhập đến tận Tầng Kinh thất, tìm thấy “Kim Long Thần Cập” thế mà lại không lấy thì nghĩa là sao ?

Tần Quan Vũ suy nghĩ hồi lâu mới nói :

- Thực ra thì chuyện cũng khá rõ ràng và theo chỗ đoán của tại hạ thì chuyện vào đây của Tiêu Hồn phu nhân mục đích không phải là lấy Thần Cập của

quí phái.

Nguyên Hiếu, Nguyên Nghĩa nhìn nhau ngơ ngác...

Thanh Thanh đạo trưởng gục gặc đầu :

- Bản đạo đầu tiên cũng có nghĩ như thế song thấy lý không được ổn mà lại hơi mâu thuẫn với nhau... và cuộc hẹn ba ngày sau lại càng thêm khó hiểu.

Tần Quan Vũ tiếp lời :

- Chương môn chắc cũng nhận rằng Kim Long Thần Cập đã có sự lật qua rồi chứ ?

- Đúng !

- Và tại hạ cũng đã nói qua hành động thí sư của Tiêu Phụng Hoàng rồi chứ ?

- Phải !

- Vậy thì hãy tạm vào hai điểm ấy mà phán đoán. Thứ nhất Tiêu Hồn phu nhân đã là Phi Hồ Hương Chủ của Chí Tôn Bải, thì nhất định đến đây là do lệnh của Tiêu Phụng Hoàng. Mà người đàn bà họ Tiêu ấy đã dám làm chuyện thí sư, thì nhất định sẽ không từ chối một chuyện gì nữa cả. Như vậy, không bao giờ thấy được Thần Cập mà lại tỏ ra quân tử ! Thứ hai, giả như Tiêu Hồn phu nhân vì ý riêng mà đến do thám Hoa Sơn, với mục đích xem Thần Cập của quý phái để đâu, thì nhất định không bao giờ để lại dấu vết. Thử nghĩ Kim Long Thần Cập là vật mang ý nghĩa tồn vong của quý phái, một khi bị hãn cướp đoạt, tự nhiên sẽ dốc toàn lực bảo vệ, vậy thì việc để chữ thí uy, cũng không phải lẽ !

Nguyên Hiếu, Nguyên Nghĩa gục gặc đầu tỏ vẻ đồng ý, riêng Thanh Thanh đạo trưởng bắn khoăn :

- Thiếu hiệp tuy có lý, nhưng vấn đề cũng chưa sáng tỏ !

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Vâng, đạo trưởng nghi ngờ là phải, song theo ước đoán của tại hạ thì vấn đề đặt ra nhất định phải từ nơi Thần Cập của quý phái !

- Thiếu hiệp hãy nói rõ hơn một chút .

- Nếu nói Tiêu Hồn phu nhân chỉ vì muốn tra cứu một môn võ công nài đó trong Thần cập của quý phái, thì từ khi vào đây cho đến khi tìm ra Kim Long Thần Cập, khoảng thời gian đó, xin hỏi có đủ để đoạt mục đích chăng ?

Nguyên Hiếu đạo trưởng lắc đầu :

- Dù thần thánh cũng không làm kịp chuyện đó !

Tần Quan Vũ gật gật đầu :

- Như thế, mục đích không phải ở việc tra cứu võ công !

Thanh Thanh đạo trưởng cau mày :

- Như vậy thì hành động tự nơi đâu ?

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Điểm đó thật tại hạ cũng không đoán được, có lẽ chỉ cần một chữ, một câu trong đó cũng chưa biết chừng !

- Thế thật là mơ hồ quá !

- Thật là mơ hồ, nhưng trong cái mơ hồ đó, lại tàng ẩn một sự thật đáng sợ vô cùng !

Thanh Thanh đạo trưởng ngạc nhiên :

- Sự thật đáng sợ là như thế nào ?

Tần Quan Vũ hơi do dự :

- Thử nghĩ, trong một kho sách trùng trùng điệp điệp như thế, mà trong khoảng thời gian rất ngắn lấy ngay ra được Kim Long Thần Cập, thì quả là một việc lạ lùng !

Thanh Thanh đạo trưởng gạn hỏi :

- Chẳng lẽ thiếu hiệp nghi bản phái có nội gián hay sao ?

Tần Quan Vũ thấp giọng :

- Đó chỉ là phỏng đoán mà thôi !

Thanh Thanh đạo trưởng gật đầu suy nghĩ hồi lâu, lại hỏi :

- Cảm ơn sự nhắc nhở đề phòng của thiếu hiệp, bản đạo muốn mời thiếu hiệp nán lại, chờ khi ứng phó xong trong vụ hẹn ước của Tiêu Hồn phu nhân rồi sẽ đi, không biết có được chăng ?

Tần Quan Vũ gật đầu ưng thuận...

Ba ngày sau, vào lúc canh ba...

Một vành trăng khuyết lừng lờ, cảnh vật mờ mờ ảo ảo...

Sương mỏng bao trùm chót núi, cây lá nhẹ đưa, đêm về trên đỉnh Hoa Sơn thật thanh tịnh.

Lúc bấy giờ, nơi giữa khoảng sân bằng rộng rãi, xuất hiện sáu bóng người...

Đi đầu là một thiếu niên tuấn tú, theo sau năm vị đạo sĩ y phục chỉnh tề : Tần Quan Vũ, Thanh Thanh đạo trưởng và bốn người trong “Hoa Sơn Ngũ Kiếm”

Trên sắc mặt từng người, ánh trăng rọi xuống nặng nề căng thẳng...

Vừa đứng canh ba, thành linh một trận cười rộn lên như oanh yến liú lo tà xa dẫn tới phát tan bầu trời tĩnh mịch...

Liền theo, như một đám rước cực kỳ long trọng, bốn người thiếu nữ khiêng chiếc giường bát bửu, thoăn thoắt như bay, theo sau, sáu gã đàn ông vận áo đen bịt mặt.

Bốn phía giường lụa trắng phủ che, nhưng màn lụa mỏng như cánh chuồn, ẩn hiện bóng người trong đó : Một thiếu phụ tóc mây lỏa xỏa bờ vai ngồi dựa nghiêng nghiêng trên chiếc gối hồng mềm mại...

Nhìn rõ dáng sắc người thiếu phụ, Tần Quan Vũ nghe lòng hồi hộp lạ lùng !

Chẳng lẽ người đàn bà này là Tiêu Hồn phu nhân, là kẻ đã giả dạng mình đến Hoa Sơn hôm nọ ?

Hay là “Ngọc Thường Nga” Tiêu Phụng Hoàng, kẻ đâm loạn thí sư ?

Nhưng, đây là chuyện quan hệ của phái Hoa Sơn, không thể mang chuyện mình ra giải quyết, nên tạm thời yên lặng...

Bằng một giọng sang sảng như chuông, Thanh Thanh đạo trưởng mở lời :

- Chúng bản đạo đã đợi khá lâu, xin phu nhân cho biết rõ ý đến Hoa Sơn ?

Từ trong chiếc giường che lụa mỏng, một tiếng “A” kéo dài và tiếp theo là một giọng cười như oanh hót :

- Ai là phu nhân ? Và căn cứ nơi đâu mà các ngài chờ đợi ?

Câu nói rõ ràng từng tiếng khiến Thanh Thanh đạo trưởng sững sờ...

Tần Quan Vũ thoát hơi kinh ngạc...

Do tiếng “A” kéo dài từ trong chiếc giường bát bửu, chứng tỏ câu nói của đối phương có vẻ thật tình. Nhưng câu chuyện sao lại bắt đầu như thế ?

Qua phút ngạc nhiên, Thanh Thanh đạo trưởng biết sự tình không phải là đơn giản, ông bàn hỏi lại :

- Xin cô nương cho biết tôn ý đến đây ?

Một tiếng cười ngắn ngủn từ trong chiếc giường và tiếp theo đó, một giọng oanh lại cất lên :

- Chương môn Hoa Sơn nói năng thật là hay đấy... Chuyển từ một lời sơ thất hết sức là dễ dàng. Nhưng, tôi xin hỏi, sự sắp đặt nơi đây, chắc hẳn vì chuyện đến của tôi đấy chứ ?

Thanh Thanh đạo trưởng gật đầu :

- Đúng thế !

Vừa nói ông vừa khẽ liếc Tần Quan Vũ chàng hội ý với vàng đến sát vị Chương môn.

Từ trong chiếc giường, người đàn bà lại nói :

- Đạo trưởng quả là người hiểu rộng, nhưng không biết cuộc gặp gỡ này chỉ là một trò vui chăng ?

Tần Quan Vũ rước hỏi :

- Cô nương là Phi Hồ Hương chủ của Chí Tôn Bảo đây chứ ?

Câu hỏi của Tần Quan Vũ bên ngoài tuy có vẻ tự nhiên, nhưng chứng tỏ trong lòng chàng hoang mang không ít...

Thật ra, sự thật chung quanh chàng ngày một thần bí hơn lên... Trước hết gặp Phụng Hoàng tiên nữ, chàng hết sức chú ý đến người con gái kì lạ này, nhưng đến khi nàng bảo chàng gấp rút đến Hoa Sơn thì sự kỳ bí càng thêm dồn dập !

Tiếng cười như tiếng ngọc khua từ trong giường bát bửu và người đàn bà lên tiếng !

- Đúng ! Nhưng, người thanh niên kia, người là ai thế ?

Tần Quan Vũ vẫn lại :

- Thế sao vừa rồi cô nương lại phủ nhận ?

- Tôi là một gái chưa chồng, người ta gọi là Tiêu Hồn tình nữa, chứ sao lại có chuyện “phu nhân” ? Còn các hạ có dám nói rõ tên không ?

Tần Quan Vũ cười nhạt :

- Đi không đổi tên, ngồi không cải họ, tại hạ tên Tần Quan Vũ !

Tiêu Hồn tình nữa cất giọng là lời :

- Thật là khí phách biết bao ! Nhưng, tôi cũng cần nói thẳng các hạ không phải là người của phái Hoa Sơn, câu chuyện hôm nay các hạ đừng để mình bị lôi cuốn vào còng đó là điều hay hơn hết...

Tần Quan Vũ lạnh lùng :

- Tại hạ tuy không phải là người của phái Hoa Sơn song nếu vì võ lâm mà trừ hại thì đâu phải là người ngoại cuộc ?

- Hay ! Khẩu khí thật hay ! Được bây giờ ta đổi ý, dù các hạ có muốn đứng ngoài vòngm cũng không còn kịp nữa ?

Tần Quan Vũ chưa kịp trả lời, Tiêu Hồn tình nữ hướng về phía Thanh Thanh đạo trưởng nói luôn :

- Hoa Sơn chương môn, là người hiểu rộng, tất nhiên ngài đã đoán biết được chủ ý của ta đến đây rồi chứ ?

Thanh Thanh đạo trưởng cười nhạt :

- Xin cô nương cứ nói cho rõ !

- Mặc tình đạo trưởng có biết hay chưa, ta cũng cứ đem ý chỉ của bản bảo chủ nói ra cho rõ, vậy ngài hãy nghe :

- Bản Bảo sáng nghiệp nay đã gần năm trăm năm, môn đệ đời đời vì võ lâm mà hiến mình cho chính nghĩa. Như Thủy Cảnh tiên sinh, vị bảo chủ trước đây, đã cống hiến cho võ lâm ra sao, chắc chắn ai ai cũng biết và đạo trưởng tự nhiên cũng hiểu rõ ràng...

Đến nay, bản bảo chủ cảm thấy rằng chính đạo ngày một tiêu hao, mà tà mị càng lúc càng bành trướng, tai họa võ lâm sắp sửa mở màn, nếu các phái võ lâm không sớm liên minh thì e khó mà thoát qua tai ách. Cho nên bằng vào sự cống hiến của bản bảo đối với võ lâm từ trước, bản bảo chủ bằng lòng đứng ra đảm nhiệm Tổng Minh chủ và mỗi phái đều có một Phân minh Chủ...

Thực tế, võ công của bản bảo đã đủ để dẫn đầu thiên hạ, đó là một điều không thể nào phủ nhận, võ công trong thiên hạ cũng cần chú ý, cho nên bản bảo muốn tạm mượn “Kín Long Thần Cặp” của quý phái một năm, sau đó trả lại và có bồi thưởng xứng đáng...

Hôm nay vâng lệnh bảo chủ trao tặng một Minh Kỳ, mời chương môn Hoa Sơn, bắt đầu từ đây thiên hạ võ lâm sẽ là một nhà, chung cùng hỗ trợ nhau không biết ý đạo trưởng ra sao ?

Lửa giận của Thanh Thanh đạo trưởng phừng phừng lên mặt, nhưng với tư cách của một vị chương môn, ông vẫn điềm nhiên cười ròn rã :

- Quý bảo hùng tại đại lược, kế hoạch đề ra quả thật là lớn lao để làm cho người bội phục, bản đạo hết sức tán đồng. Nhưng, hà hà... hà hà !...

Giọng cười của vị chưởng môn phái Hoa Sơn như chuyển động ngàn cây, đồng thời, ông ngó Tần Quan Vũ khẽ hất hàm tỏ ý...

Máu nóng sôi lên mí mắt, nhưng nghe những lời mỉa mai của vị chưởng môn phái Hoa Sơn, Tần Quan Vũ hết sức hài lòng đứng yên không nói.

Tiêu Hồn tình nữ gặng lại :

- Có lẽ đạo trưởng có điều chi khó xử, vậy xin xử nói rõ, kẻ thay mặt cho bảo chủ này sẽ có đủ tư cách giải quyết !

Thanh Thanh đạo trưởng thờ dài một cách mỉa mai :

- Vâng, nhưng tiếc rằng tổ sư sáng nghiệp bản phái Hoa Sơn sớm đã qui tiên, nếu không bản đạo nhất định sẽ cùng người thương lượng, để gia nhập khối liên minh của quý bảo.

Giọng nói của Tiêu Hồn tình nữ vụt nổi lên lạnh lạnh :

- Thế thì, theo ý đạo trưởng, không bằng lòng chấp nhận đề nghị của bảo chủ chúng tôi ?

Thanh Thanh đạo trưởng cười một cách tự nhiên :

- Xin quý bảo chủ thứ chi, bản đạo rất khó mà vãng mạng !

Tiêu Hồn tình nữ quát lên :

- Lục Kim Hồ nghe lệnh : hãy thừa tiếp năm vị đạo trưởng Hoa Sơn và vị thiếu niên kia !

- Hãy khoan !

Tiếng thét của Tần Quan Vũ nổi lên như sấm, làm cho sáu gã áo đen bịt mặt vừa nhích lên đã vội vàng đứng lại và Tiêu Hồn tình nữ lên tiếng hỏi :

- Người thanh niên kia, muốn nói gì thế ?

- Vừa rồi cô nương đã chẳng bảo rằng sẽ cùng với tại hạ nói chuyện hay sao ?

- Đúng nhưng bây giờ ý đồ đã được sửa đổi, nếu muốn nghe thì nhân danh Hương Chủ, thừa lệnh bảo chủ, mời Tần công tử làm phó bảo chủ Chí Tôn Bái, chẳng biết ý Tần công tử ra sao ?

Tần Quan Vũ cười ha hả :

- Đâu dám, đâu dám...

Tiếng nói chưa dứt, thanh trường kiếm đã tuốt ra, một đạo hào quang cuốn thẳng tới chiếc giường bát bửu, lưới thép xé vào không khí phát ra những tiếng “re... re...” !

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Yến Hội Chết Chóc

Tiếng gió rộn lên, chiếc giường động dậy...

Từ trong màn lụa mỏng, một ánh hồng vụt nhoáng lên...

Không những tránh khỏi thế công của Tần Quan Vũ, mà lại còn lộn ra phía sau chàng một cách thần tình... Tần Quan Vũ xoay phát mình qua, tia mắt chàng chợt như đứng lại...

Trước mắt chàng, người đàn bà trong giường bát bửu đã hiện rõ ra : Chiếc áo chệt bằng thứ lụa mỏng manh, lồ lộ một thân hình vệ nữ... hai vành môi ươn ướt hé nở nụ cười :

- Tần công tử, bức làm chi lắm thế ?

Tuy thoáng thẳng thốt, trước sự bất ngờ, nhưng liên tưởng đến đồng bọn của người sư tỷ dâm ác, ngọn lửa hận thù vụt chạy... Tần Quan Vũ thét lên một

tiếng... lưỡi thép xé vào không khí, bay thẳng tới đối phương...

- Chuyện chi mà nóng thế !

Tiêu Hồn tình nữ đã không lùi mà lại tiến, cánh tay ngọc vươn ra, hai ngón tay như búp mưng kẹp cứng mũi kiếm của Tần Quan Vũ !

Người thiếu niên họ Tần rúng động, dồn hết kình lực lên tay phải gạt kiếm trở về...

Buồng nhẹ hai ngón tay, Tiêu Hồn tình nữ uốn thân mình tránh qua một bên như làn khói mỏng và giọng oanh như răn lại.

- Kẻ thức thời mới gọi là tuấn kiệt, nếu còn dại dỏ bức bách thì đừng trách chuyện vô tình !...

Nhìn tạng mặt uy lực kinh người của Tiêu Hồn tình nữ, năm vị đạo nhân phái Hoa Sơn sững sốt bàng hoàng...

Tần Quan Vũ nghiêng răng tra kiếm vào vỏ, dồn chân lực lên hai tay hăm hức nhích lên...

Đôi mày liễu khê cau lại, Tiêu Hồn tình nữ như cố gắng ôn tồn :

- Tần công tử, không thể bình tĩnh một chút được sao ? Đây là chuyện giữa tệ bảo và phái Hoa Sơn không can hệ gì công tử và...

Người đẹp cười gằn nói tiếp :

- Và chẳng lẽ chuyện của phái mình mà người của phái Hoa Sơn lại phải nhờ tay người khác ?

Không để cho đối phương kịp trả miếng, Tiêu Hồn tình nữ nói luôn :

- Huống chi, Tần công tử, huống chi lệnh tôn hiện là người của Tệ bảo, thì tại sao công tử lại cố gây chuyện khó khăn ?

Tần Quan Vũ rung lên, nhích tới :

- Cô nương muốn giữ ngón lừa người à ?

Thật ra, trong khoảng ngắn của thời gian, lời nói của thất vụ lên văng vẳng, khiến chi thiếu niên họ Tần cảm thấy bán tín bán nghi...

“... Cha chàng đi vào “Tử Vong Lâm” mẹ chàng lại bỏ chàng chạy theo...” rồi sau đó sự việc diễn tiến ra sao ?

Cặp mắt long lanh của Tiêu Hồn tình nữ lại đảo qua :

- Đây là một sự thật mà tôi muốn nói, nếu công tử muốn gây sự với Chí Tôn Bảo thì nên đến giáp mặt lệnh tôn, rồi sau đó muốn hành động chi cũng không là muộn !

Ngon lửa giận dữ trong đầu Tần Quan Vũ gần như tắt rụi thay vào đó là những chuyện nghi ngờ... Chàng chưa kịp mở lời thì vụt nghe mỡ tràng cười sằng sặc từ xa rót tới...

Theo hướng của vọng cười rung chuyển đó, nơi sơn núi Hoa Sơn thêm lên một người mình vân áo chàng màu đỏ, mặt che vải lụa hồng...

Thanh Thanh đạo trưởng lướt tới :

- Các hạ đến Hoa Sơn, xin hỏi có điều chi chi giáo ?

Người mặc áo đỏ cười khằng khặc :

- Vì tiêu hồn tình nữ mà đến...

Về mặt rạng rỡ của Tiêu Hồn tình nữ như tái lại nhắc tới trước mặt người áo đỏ lạnh lùng.

- Hồng hiệp hèn lâu mới gặp, chủ nhân đâu ?

Một giọng cười như xé lụa lại vang lên :

- Gia chủ sắp đến, Hồng Hiệp, Hắc Hiệp vâng lệnh mở đường đây !...

Tiếng nói chưa dứt một bóng người như mùi khói vút qua sơn núi Hoa Sơn lại thêm một người vận áo choàng đen, mặt phủ lụa đen.

Sự kinh dị dồn dập vào tâm tưởng Tần Quan Vũ, chàng khê cau mày như nhớ lại...

Cùng với thầy xuôi ngược giang hồ đúng mười hai năm chẵn, đối với võ lâm chàng cũng hiểu biết đã khá nhiều, nhưng Hồng Hiệp, Hắc Hiệp những cái tên lạ quá !...

Và chàng xóc lên quát lớn :

- Tiêu Hồn tình nữ, câu chuyện giữa chúng ta còn hầy chưa xong !

Tiêu Hồn tình nữ chậm chậm xoay mình, dịu giọng :

- Còn có gì thêm nữa ?

Tần Quan Vũ không bỏ qua cơ hội, hỏi dồn :

- Ta muốn biết về cha ta ?

Tiêu Hồn tình nữ nhếch môi :

- Ái chà !... Tần công tử đừng lo ngại. Lệnh tôn hiện đảm nhiệm chức Tổng quản tại Chí Tôn Bảo, ắt mạnh khỏe yên vui !

Tần Quan Vũ giận dữ quát lên :

- Ta không cần biết những việc đó !...

Chàng nói chưa dứt, thì từ xa, một giọng nói âm trầm lạnh lẽo vang lên :

- Tiêu Hồn tình nữ, thật đã quá lâu. . .

Liên theo đó, như một đạo bạch quang, nơi sân núi Hoa Sơn lại thêm lên một gã thư sinh. . .

Kẻ mới đến trạc độ tuổi hai mươi lăm, tư thái phong lưu tuấn tú lạ thường, và vừa thấy Tần Quan Vũ gã lộ vẻ ngạc nhiên :

- Các hạ có lẽ là Tần Quan Vũ ?

Tần Quan Vũ gật đầu, chưa kịp nói thì người thanh niên đã vội vòng tay :

- Tạ ân các hạ đã cho tin !

- Co tin gì ?

Lại trò gì nữa thế ? Luôn bao nhiêu ngày, gặp toàn những chuyện hết sức kỳ quặc, làm cho Tần Quan Vũ đứng trơ như phỗng đá !...

Gã thanh niên day lại qua phía Tiêu Hồn tình nữ cười ngạo nghễ :

- Thật là oan gia dễ gặp !... sau khi được tin cho biết của Tần công tử, ta một đường riết đến Hoa Sơn và quả gặp nhau. . . Cô nương thật càng ngày càng đẹp, đẹp đến độ Tây thi tránh mặt Vương Tường hồ người. . .

Tiêu Hồn tình nữ cau mày lạnh lạnh :

- Dưới mũi kiếm còn dám trở tài ăn nói. . . ta cho biết giờ này chỗ này, không nên chọc giận bản cô nương !

Gã thanh niên cười nhạt :

- Tiêu Hồn tình nữ, một năm trước đây đối với ta hầy còn cung cung kính kính, rồi chỉ mới một năm không gặp, nàng đã dám buông lời ương ngạnh thế ư ? Hừ, được. . . tạm thời thiếu gia đứng tránh một bên, nàng cứ giải quyết chuyện mình cho xong đi, rồi chúng ta sẽ tính !

Nói xong, gã lùi lại một chút, khoanh tay đứng ngó. . .

Sự việc xảy ra, Tần Quan Vũ theo dõi không sót từng cử chỉ. . . Chàng biết mối ân oán giữa gã thanh niên và Tiêu Hồn tình nữ đã có từ lâu. Nhưng, điều lạ lùng hơn là tại sao gã thanh niên lại tạ ân mình ? Và ai đã đem tin cho hắn ? Lại có kẻ giả dạng mình nữa hay sao ?

Chưởng lực phát ra từ ở “Huỳnh kinh” sức đánh như núi băng đá lở, một khi đã đánh coi như kết liễu sinh mạng đối phương. . .

Nhưng, như một con cá nhẹ nhàng trong nước, Tiêu Hồn tình nữ lượn xuyên qua bắc thành chưởng lực, tuy nhiên không một bước thối lui !

Đánh vượt mục tiêu, lửa giận như bị chế thêm dầu, Tần Quan Vũ vận dụng cả chân nguyên lên hai cánh tay, đánh luôn một loạt tám chưởng. . .

Lạ làm sao ngót ba mươi chiêu công thế, vẫn không chạm một mảy may nào đến tà áo lụa của đối phương. . . Thân ảnh Tiêu Hồn tình nữ như mỗ giải lụa mềm nhũn mà chưởng lực không tài nào đụng đến !

Nàng nhìn thẳng vào mặt Tần Quan Vũ. Cất giọng như sắt thép :

- Nếu không vị tình, Tần tông quân, thì ta không tránh đến phút này ! Hừ Lục Kim Hồ đâu ?

Sáu gã đại hán bao mặt đứng sau giường bát bửu rập lên một tiếng :

- Xin đợi lệnh Hương chủ !

- Kỵ Kim Hồ nghe lệnh : Vì kháng lệnh bảo chủ, hãy bắt sống họ Tần và xử tử những người đạo sĩ phái Hoa Sơn !

Sáu gã áo đen bao mặt lại rập lên :

- Tuân lệnh !...

Cả đôi bên đều chưa có một cử động gì, thì từ xa một giọng nói lạnh lùng như xé gió :

- Tại làm sao “Tiêu Hồn tình nữ” và Tây Bối công tử lại dám đến Hoa Sơn mà làm loạn như thế chứ ?

Cùng một lúc với tiếng quát, hai luồng bạch quang bắn thẳng tới Tiêu hồn tình nữ và gã thanh niên.

Hai tiếng động nhỏ khua lên, hai người đưa tay đón bắt và cũng bị sức dội thối lui luôn mấy bước...

Tần Quan Vũ trở mắt ngạc nhiên

Tiêu Hồn tình nữ mím môi biến sắc..

Gã thanh niên “A...” lên một tiếng lộ vẻ hoang mang !

Nghe như từ trên tầng cây, giọng nói khi nãy vang lên lờng lờng :

- Ai tin rằng có thể đối phó với kẻ này, thì cứ ném phăng cái vật hiệu lệnh của ta lên mặt đất, bằng xét lý ra đáng nhường nhịn, thì hãy ném nó lên không trung, rồi ngoan ngoãn nghe lời lui khỏi Hoa Sơn lập tức !

Việc Tiêu Hồn tình nữ đến Hoa Sơn ngoài các vị đạo trưởng và mình, còn có ai biết nữa ? Kẻ giả mạo mình mật báo cho gã thanh niên với mục đích gì ?

Tần Quan Vũ vụt nhớ đến Phụng Hoàng Tiên Nữ... Tại sao nàng cứ bám theo chàng suốt mấy ngày liền ? Tại sao nàng biết việc xảy ra ở Hoa Sơn, mà hỏi thúc chàng đến đó ?

Bao nhiêu chuyện là đồn dập quanh mình, khiến cho Tần Quan Vũ nghi ngờ... nghi ngờ bên trong có kẻ đã sẵn bày kế hoạch !

Chợt nghe Tiêu Hồn tình nữ cất giọng lạnh lùng :

- Quả thật là không tìm mà gặp... Được người đã tự đem mình vào miệng cọp, thì cứ hãy đợi bản cô nương xon chút việc này...

Và bị mặc gã thanh niên, Tiêu Hồn tình nữ xoay qua Thanh Thanh đạo trưởng :

- Cần phải nói rõ một lần cuối cùng : Phạm kẻ nào trái lệnh Chí Tôn Bảo chủ, tội chết khó dung... Đạo trưởng nếu thức thời, hãy suy nghĩ lại cho kỹ !

Thanh Thanh đạo trưởng ngửa mặt cười lớn :

- Cô nương đã bức người đến mức cùng, xin thứ cho bản đạo những điều vô lễ !

Mối hận Tiêu Phụng Hoàng đã sôi lên hừng hực, Tần Quan Vũ gầm lên một tiếng, nhắm ngay Tiêu Hồn tình nữ mà bủa mạnh “Huyền Âm Chưởng lực”

Tiêu Hồn tình nữ có vẻ từ tốn :

- Lão tiền bối, tiện nữ không dám có chi gọi là chống đối song muốn yêu cầu...

Người ẩn mặt nổi giọng cười khô khốc :

- Ta biết, Tiêu Phụng Hoàng đang muốn tìm ta, phải không ?

- Vâng ạ !

- Được, trong vòng một tháng tới đây, ta sẽ thân hành đến Chí Tôn Bảo... còn Tây Bối công tử, tính đối phó à ? Ném vật ấy xuống đất đi !

Gã thanh niên thư sinh, tuy lễ phép song giọng điệu bao hàm cứng rắn :

- Tự nhiên là không dám đối với lão tiền bối, song mối thù không đội trời chung này, chẳng lẽ lão tiền bối lại bảo tiểu sinh nhắm mắt làm ngơ sao ?

- Hà... hà... ai bảo người nhắm mắt làm ngơ ? Nhưng phải ra khỏi Hoa Sơn, rồi tại nơi nào không muốn đội trời chung đó thì tùy ý ta không cần biết.

Gã thanh niên mỉm cười đắc ý, cầm vật vừa bắt lấy ném bổng lên không

Tiêu Hồn tình nữ cũng cầm vật vừa bắt, ném theo///

Hai đạo bạch quang bay vút lên không, xoay quanh một vòng và bay luôn ra cách đó ngoài ba mươi trượng !

Càng theo dõi sự tình diễn biến, Tần Quan Vũ càng thêm ngơ ngác : Kẻ mới đến là ai mà có nhiều uy lực như thế ?

Cũng lúc ấy, Tiêu Hồn tình nữ lấy ra một tấm thiệp mời ném nhẹ vào Thanh Thanh đạo trưởng nói bằng giọng lạnh lùng :

- Bản bảo chủ “Ngọc Thường Nga” Tiêu Phượng Hoàng vào đêm trung thu tại “Tử Vong Lâm” mở một cái tiệc gọi là “Tử Vong yến hội” mời các cao thủ của thất đại môn phái và Nhị lão, Tam tiên, Tứ tứ những kỳ nhân trong chốn võ lâm hiện nay đến dự. Đặc biệt truyền cho chưong môn phái Hoa Sơn rằng, nếu xét không đủ đảm lượng thì... miễn cho !

Và day qua Tần Quan Vũ, Tiêu Hồn tình nữ nở nụ cười thật đẹp :

- Đúng vào ngày đó, Tiêu Hồn tình nữ sẽ thay mặt bảo chủ đón tiếp công tử, không biết ý Tần công tử ra sao ?

Tuy cảm thấy lạ lùng, song Tần Quan Vũ vẫn hiên ngang :

- Dù có phải vào bể kiếm rừng gươm, hàm rộng miệng cộp, Tần Quan Vũ này cũng sẵn đáp lời mời !

Tiêu Hồn tình nữ liếc đôi mắt chứa chan tình tứ :

- Hay lắm, iện nữ hết lòng trông đợi !

Và day qua gã thanh niên thư sinh, Tiêu Hồn tình nữ đổi giọng lạnh lùng :

- Đi nào !

Một mùi hương thoảng tỏa ngào ngạt, tà áo lụa nhẹ phất lên, Tiêu Hồn tình nữ bước lên chiếc giường bát bửu một cách cực kỳ khêu gợi...

Bốn tên thiếu nữ kẻ vai nhấc bổng giường lên, phi thân thoăn thoắt như mây bay nước chảy !

Gã thanh niên thư sinh hắt hằm :

- Hồng Hiệp, Hắc Hiệp, đuổi theo !

Và như ngọn lau vùn vút, ba bóng người bắn hút theo sau...

Tần Quan Vũ cảm thấy bao nhiêu vấn đề phức tạp dính liền theo Tiêu Hồn tình nữ và gã thanh niên thư sinh, kể cả vấn đề cha mình vẫn chưa giải đáp, chàng bèn quay qua Thanh Thanh đạo trưởng vòng tay :

- Chưong môn nhân, tại hạ xin cáo từ, hẹn gặp lại vào đêm trung thu tại Tử Vong Yến Hội...

Rồi không đội đáp lời, chàng lao vút theo hướng của những kẻ đi khi nãy.

Chỉ trong thoáng mắt đã ra khỏi khu vực Hoa Sơn.

Bao nhiêu công lực chàng dốc cả ra trong đề khí khinh thân phóng đi như xé gió...

Chợt nghe một giọng nói nhỏ như muỗi kêu mà rõ từng tiếng một :

- Bé con, hãy dừng lại...

Đã thấy dạng kẻ mình đang đuổi theo ở trước, Tần Quan Vũ đâu có dễ dàng buông bỏ, cho nên mặc dù nghe rõ tiếng kêu chàng cũng không chịu dừng chân...

Tiếng gọi ấy phát lên :

- Cháu bé, nghe rõ hay chưa ? Dừng lại, ta có điều muốn nói.

Biết rõ tiếng người đã bảo là Tiêu Hồn tình nữ và gã thư sinh khi nãy, nhưng sợ mất dấu tốp người trước, Tần Quan Vũ cứ một mực đuổi theo và nói lớn :

- Tiền bối có chuyện xin cứ nói !

- Dừng lại rồi hãy nói chuyện !

Tần Quan Vũ phát giận, song nghĩ chuyện nhỏ không khéo tránh sẽ hư việc lớn nên chàng không trả lời, cắm đầu đuổi thẳng. . .

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Trung Nguyên Tứ Quân

Gió hai bên tai chàng thổi ngược ù ù, nhưng tiếng găt rõ lên mồn một :

- Bảo dừng lại thì dừng lại, ngươi dám chọc giận ta à ?

Không còn dẫn được nữa, Tần Quan Vũ dừng hẳn lại quay mặt về sau, lớn tiếng :

- Thấy Tiêu Hồn tình nữ và Tây Bối công tử sợ sệt, rồi muốn nhón gót đương nga ? cứ ra mặt nói chuyện, muốn gì ?

Một trận cười như mũi dùi chọc thẳng từng mây, ngắt ngưỡng kéo dài đình tai điếc óc, tiếp theo giọng nói lạnh băng băng :

- Bé con ghẹo ta không sợ chết à ?

Tần Quan Vũ cười nhạt :

- Rồi sao ?

- Nhớ rằng ta có ý tốt đấy nhé !

- Ý tốt ? Hừ, trời hiểu !

Vị lão nhân chợt đổi giọng ôn hòa :

- Cháu bé, tính hay giận dữ, thẳng thắn tuy có dũng nhưng vô mưu; hay võ đoán là khó nên đại sự ! Ủ, cháu bé. . .

Giọng nói như trêu của đối phương, làm cho Tần Quan Vũ giận đỏ mặt, chàng hầm hầm quát lớn :

- Ông lấy tư cách gì mà giáo huấn tôi ?

Vị lão nhân vẫn với vẻ ôn hòa :

- Lấy tư cách “Trung Nguyên Tứ Quân Tử”, lấy tư sách ruột thịt, cháu bé có xứng đáng dạy dỗ được chăng ?

Lời nói của đối phương tuy rất khế, nhưng Tần Quan Vũ vẫn nghe một cách rõ ràng, chàng đoán chừng đối phương ngạc nhiên vì chỗ mình mờ không hiểu một tý gì !

Chẳng lẽ “Trung Nguyên Tứ Quân Tử” có quan hệ đối với mình ?

Tần Quan Vũ thoáng có chút băng khoãn nhưng vẫn vùng vằng bốn tiếng :

- Cái gì là “Trung Nguyên tứ Quân Tử” ?

- Ủ !...

Tiếng kêu ngạc nhiên của đối phương tuy rất khế, nhưng Tần Quan Vũ vẫn nghe một cách rõ ràng, chàng đoán chừng đối phương ngạc nhiên vì chỗ mình không biết “Trung Nguyên tứ Quân Tử” là cái gì, nên chàng hỏi tiếp bằng một câu hần học :

- Có cái gì mà lạ ? Không biết cái gọi là “Trung Nguyên Tứ Quân Tử” rồi kinh ngạc đi à ?

Vị lão nhân vẫn ôn hòa hỏi lại :

- Cháu xa lệnh tôn từ lúc bao giờ ?

Càng cảm thấy lạ lùng nhưng Tần Quan Vũ cũng cứ trả lời :

- Hồi sáu tuổi.

- Sáu tuổi ? Trời ơi mười hai năm rồi thảo nào qua hai kỳ đại hội của “Trung Nguyên Tứ Quân Tử” lệnh tôn đều vắng mặt !... thế còn lệnh đường ?

Thấy chuyện lạ càng dồn dập, Tần Quan Vũ đáp mau :

- Cũng xa đã mười hai năm rồi.

- A ! Nhưng tại làm sao cha mẹ cháu lại xa cháu ?

Rõ ràng đối phương ám chỉ rằng cha mình là một trong “Trung Nguyên Tứ Quân Tử” việc mà không nghe thấy mình nói đến bao giờ...

Trầm ngâm giây phút Tần Quan Vũ hỏi lại :

- Thế lão trượng là ai ?

- Dương Quân !

- Sao gọi là Dương Quân ?

Vị lão nhân tự xưng là Dương Quân có vẻ ngậm ngùi :

- Cháu bé, đây là danh hiệu của “Trung Nguyên Tứ Quân Tử” trong đó bốn người phân ra làm “Dương”, “Nguyệt”, “Tinh”, “Nhân” và cha cháu tức là “Nhân Quân”...

Một cảm xúc lạ lùng, làm cho Tần Quan Vũ nghe toàn thân rung động... Nếu lời nói của người này là thật... Nhưng không thật được từ thái độ khoan dung đến sự tình thô lỗ, đúng là người bạn của cha mình !

Tần Quan Vũ vội vàng quì xuống :

- Bá bá, những lời xúc phạm của Vũ nhi vừa rồi, xin bá bá thứ cho...

Giọng cười ròn tan biểu lộ vừa khoan dung vừa mừng rỡ của Dương Quân cắt đứt lời lẽ ngập ngừng của Tần Quan Vũ. Nhưng giọng cười chưa dứt và Tần Quan Vũ chưa kịp tạ ân thì lại một giọng cười khác nữa, giọng cười hồ hồ như mũi nhọn xoáy vào tai từ xa rút lại :

- Dương Quân có gì mà cao hứng thế ?

Dương Quân dứt bật tiếng cười nhưng mặt không đổi sắc cất giọng ròn rã đáp lại :

- Bạch Hươu cư sĩ, lâu quá mới gặp nhi !

- Ta bảo các hạ đừng vội cao hứng !

- Nhưng nếu ta cứ cao hứng như thường thì...

- Thì đỡ !

Tần Quan Vũ hoang mang ...

Câu chuyện không ra đầu đuôi làm sao hết, rồi đột nhiên chiến trận lại mở màn ! Ban sơ, Tần Quan Vũ định nhảy tránh ra ngoài quan sát, nhưng nghĩ mình đang mang một thứ thần công, mà cho đến nay vẫn chưa dùng đúng mức, tại làm sao không thể xem uy lực của nó đến mức nào ? Chàng bèn xuống tấn đôi chân, vận chân nguyên lên song chưởng đứng ý một chỗ đợi chờ...

Bùng !...

Hai luồng chưởng lực của Dương Quân và Bạch Hươu Cư Sĩ như hai ngọn kinh phong từ hai bên ập lại chạm vào nhau trên không ngay giữa đầu Tần Quan Vũ

Chàng cảm nghe như hai thác nước gấu đầu, không còn đường đỡ nữa, bao nhiêu sức ép đều ập xuống đầu chàng... Tần Quan Vũ cắn răng hai tay đẩy ngược trở lên.

Bình !... Bình !...

Nhiều tiếng dội liên tiếp nổi lên, Tần Quan Vũ cố gắng giữ vững đôi chân, nhưng vẫn phải loạng choạng thối lui mấy bước hơi tức dồn ứ lên ngực, huyết

khí như muốn trào ra...

Bạch Hương Cừ Sĩ lạnh lùng :

- Chi có thể thôi à ?

Người mạnh danh hiệu Dương Quân nói như thách thức :

- Chi có thể nhưng cũng quath ứng phó, cần chi hơn nữa ?

- Thằng nhãi con ấy có phải con của “Nhân Quân” Tần Hán Phách đó không ?

- Phải thì sao, mà không phải thì sao ?

Bạch Hương Cừ Sĩ cười khẩy :

- Hừ, ta đã theo dõi nó suốt ba tháng rồi đấy !

Dương Quân nheo mắt :

- Chi vậy ?

- Các hạ có biết hần là môn hạ của ai không ?

- Ai ?

Bạch Hương Cừ Sĩ làm một cử chỉ ra tuồng quan trọng :

- Hần là môn hạ của “Thủy Cảnh tiên sinh” !

Dương Quân phớt tỉnh như thường :

- Vậy thì đâu có gì là lạ ?

- Nhưng vấn đề từ nơi người cư tỷ của hần, thì tự nhiên có quan hệ chứ !

- Nghĩa là các hạ nắm chắc điều quan hệ đó ?

Bạch Hương Cừ Sĩ gần giọng :

- Chắc mà còn nữa kia chứ ! Thử hỏi, Tiêu Phụng Hoàng đã thí sư, một cái tội đó trời không thể nào dung được rồi bây giờ lại bày ra trò “Vô Lâm liên minh” âm mưu mở “Tứ Vong Yến Hội”, toan tính tận diệt quần hùng, thì những kẻ thức thời sao lại có thể nhắm mắt làm lành được chứ ?

Dương Quân vẫn ung dung điềm đạm :

- Nhưng sự thật thì cũng chưa được rõ ràng kia mà ?

- Các hạ ! A !...

Bạch Hương Cừ Sĩ “A” một tiếng thật dài, và mím miệng gục gặc đầu nói tiếng :

- Té ra “Tứ Quân Tử” và Ngọc Thường Nga lại có thể gặp nhau... Được ! Tườn sao chứ đã thế thì vấn đề cần thanh toán trước khi quay về Tứ Quân Tử ! Được ! Được ! Cứ chờ xem

Chữ “xem” chưa nói hết, Bạch Hương Cừ Sĩ đã phóng mình lên và mất hút tận rừng sâu !

Tần Quan Vũ nhìn theo thắc mắc...

Tứ Quân Tử với “Ngọc Thường Nga” Tiêu Phụng Hoàng lại có quan hệ ra sao ? Phải chăng đó chỉ là lời huyền hoặc >

Vị lão nhân mang danh hiệu Dương Quân, đến gần bên chàng ôn tồn khẽ hỏi :

- Vũ nhi, cháu có biết sự sống chết của cha mẹ cháu hiện nay không ?

- Bá bá, cha mẹ cháu đều đi vào “Tứ Vong Lâm” !

- ừ ! Tại làm sao thế ?

Tần Quan Vũ cúi người đem chuyện của thầy nói thuật lại từ trước đến sau...

Dương Quân lắng nghe, vẻ mặt ông lộ đầy kinh ngạc cuối cùng nắm lấy tay Tần Quan Vũ dặn dò :

- Vũ nhi, cháu hãy trân trọng bảo vệ lấy mình, bác sẽ tìm cha mẹ cháu. Nhớ nhé Vũ nhi, đêm trung thu sẽ gặp lại ở Tử Vong Lâm. Bác đi, hãy ráng mà cẩn thận !

Tần Quan Vũ ngồi sững im lìm, dư âm tiếng nói của Dương Quân nhĩ dần và mất hẳn theo hình bóng... Chàng ngăn người suy nghĩ, bao nhiêu sự tình phức tạp dồn dập xoay vần trong trí của chàng !

Chàng không muốn nghĩ, nhưng không nghĩ làm sao được ? Vấn đề đặt ra có quan hệ đến sự sống chết nhục vinh của cha mẹ, đến sự hưng suy của sự môn... Huống chi, lời trần trối của thầy như còn văng vẳng bên tai, làm sao lại có thể bỏ qua không nghĩ ?...

Chàng lơ đãng đưa mắt nhìn quanh, bốn phía núi rừng tĩnh mịch...

Cả bầu trời mênh mông bát ngát, càng lúc càng trải rộng thênh thang, manh mối của cuộc đời như ánh đóm giữa vùng sa mạc !

Thật lâu, Tần Quan Vũ chợt nhớ tới Tiêu Hồn tình nữ và Tây Bối công tử, chàng bèn đứng lên lao thẳng về hướng họ đi khi nãy...

Độ khoảng vài ba khắc, chợt nghe xa xa có tiếng thét và tiếng người huýt sáo, chàng bèn thi triển khinh công gấp rút tới nơi...

Còn đang lướt mình giữa khoảng không trng, thình lình một ngọn chưởng phong quét rạp đầu cây chụp thẳng vào mình...

Tần Quan Vũ nghiêng rằng vận dụng “Huyền Âm chân khí” bao bọc quanh mình và lăn tròn một vòng tránh khỏi ngọn chưởng lực của địch nhân, khi chân vừa chấm đất !

Khi đứng yên đưa mắt nhìn về phía đối phương một người áo đen bật mặ và đang vòng tay trước mặt chàng :

- Kính xin Tần công tử thứ lỗi cho !

Rồi không đợi trả lời, kẻ đó phi thân lao về trước...

Thấy rõ đối phương là một trong “Lục Kim Hồ” của Tiêu Hồn tình nữ, Tần Quan Vũ rất mừng vì đã bắt gặp dấu vết muốn tìm, chàng vội vã lao theo...

Qua một cánh rừng, trận đấu hiện ra trước mặt. Tây Bối công tử và Tiêu Hồn tình nữ đang quần quật với nhau, hơi thở dập dồn chứng tỏ cả hai đều đã sử dụng tất cả binh sinh công lực.

Bắt đầu từ lúc Tần Quan Vũ đến, hơn hai mươi hiệp trôi qua và người thư sinh mang danh hiệu Tây Bối công tử càng phút càng tỏ ra núng thế.

Tần Quan Vũ văm nghe nôn nóng lạ thường. Nếu gã thiếu niên thư sinh có mệnh hệ nào, thì dự nghi vấn của chàng kể như mất dấu... và vừa lúc đó, gã áo đỏ có cái tên “Hồng Hiệp” tới sát bên chàng thì lễ, dáng điệu gã hết sức bối rối :

- Tần công tử, giúp một tay, Hồng hiệp này trọn đời ghi nhớ ơn dày...

Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi lại :

- Huynh đài muốn dạy bảo điều chi ?

Hồng Hiệp thấp giọng :

- Xin Tần công tử ra tay hào hiệp cứu cho gia chủ chúng tôi !...

Vừa lúc ấy thì trận đấu đã diễn biến rõ ràng thắng lợi. Tiêu Hồn tình nữ vụt cười lên một giọng cười ròn rợn và thình lình chiếc thân ảo là bỗng cao lên bần ba trượng như một cánh chim cất đóp mồi từ trên độ cao chúi xuống với cả một luồng kinh lực như một cây gió thốc... trong khi gã thiếu niên thư sinh loạng choạng đứng không muốn vững thì ngọn kinh phong của Tiêu Hồn tình nữ đã sát tới bên đầu...

- Hãy khoan !...

Tần Quan Vũ quát lên và thân hình chàng y như một viên đabj bắn ra... tay phải vận dụng “Huyền Âm” với đầy đủ mười hai thành công lực đối kháng ngọn kinh phong của Tiêu Hồn tình nữ đồng thời tay trái ôm gã thiếu niên Tây Bối công tử nhảy tránh một bên !

Ứng biến thì nhanh, song vì thế nằm trong thế đối phó, nên vẫn chậm hơn trong tích tắc, Tần Quan Vũ vừa cấp Tây Bối công tử nhảy xéo ra, thì Tiêu Hồn tình nữ cũng vừa sà tới, tay phải nâng khoa lên ngang mặt họ Tần đánh bằng một chưởng hư hư thực thực tay trái như một on rắn uốn mình điểm ngay vào “khí Hải Huyết” của gã thư sinh...

Nhiều tiếng dội mạnh vì chưởng phong va chạm và một tiếng rú khe khẽ vang lên.

Kinh lực đối đầu, Tần Quan Vũ và Tiêu Hồn tình nữ cả hai xiển nghiêng thụt lui năm sáu bước và dưới cánh tay họ Tần, gã thư sinh Tây Bối công tử bị

điền trứg “Khí Hải Huyết” Thân mình mềm nhũn oặt eò như một tàu chuối héo !

Sau khi trụ mình đứng vững, Tiêu Hồn tình nữ cau mày, giọng nàng trầm hẳn lại :

- Tần công tử, sao lại có hành động như thế ? Hừ, đừng nhúng tay vào chuyện người khác chứ !

Hình ảnh nửa kín nửa hở của người con gái, đã cho Tần Quan Vũ căn hận thấu xương, thêm thủ đoạn độc ác của nàng đối với gã thiếu niên thơ sanh làm cho chàng càng hăm hăm nổi giận quát lên :

- Kê này hành sự tùy theo ý muốn, không cần biết chuyện ấy là chuyện của ai cả bao giờ, cứu người là chuyện gấp, không thì giờ đâu kê chuyện đôi co...

Hồng Hiệp, Hắc Hiệp biết Tần Quan Vũ muốn đi, lật đặt lướt tới sát hai bên hỗ trợ...

Tiêu Hồn tình nữ quát mắt thét lên :

- Lục Kim Hồ, bao vây...

Sáu gã áo đen bao mặt đồng dạng lên một tiếng, ào tới vây chặt Tần Quan Vũ vào giữa.

Hồng Hiệp nghiêng đầu nói khẽ :

- Tần công tử chúng ta mở đường mau...

Nghĩ rằng việc thăm dò tin tức cha mẹ đã có Dương Quân hứa giúp và biết tình hình này không thể lưu lại đây lâu được Tần Quan Vũ tay trái ôm chặt gã thiếu niên thơ sinh, tay phải vận Huyền Âm thần lực. Phóng vọt mình lên...

Hồng Hiệp, Hắc Hiệp hai người bám sát hai bên hộ vệ...

Tiêu Hồn tình nữ vụt đổi sắc nhấc mình thối qua một bên và nói bằng một giọng hết sức ân cần :

- Tần công tử, hãy bảo trọng lấy mình !...

Sáu gã áo đen bật mặt cũng tháo mở vòng vây, rút lại sau lưng Tiêu Hồn tình nữ.

Nghe lời lẽ và thái độ y như đưa khách của đối phương, Tần Quan Vũ quá đỗi ngạc nhiên, nhưng không thể làm cách nào hơn nữa, dù Tiêu Hồn tình nữ có bố sẵn âm mưu, chàng đành phải theo thế đã định lao mình đi thẳng...

Điều ngạc nhiên hơn nữa là Tây Bối công tử - gã thiếu niên thơ sinh đang ngắt lẹm trong tay chàng sao thân hình nhỏ dẹt y như một người... con gái và một mùi hương ngào ngạt từ trong thân thể ấy hất mạnh vào mũi chàng...

Chẳng lẽ hẳn là con gái giả trai ?

Tần Quan Vũ đi từ sự hoang mang này tới sự hoang mang khác !

Thấy bọn Tiêu Hồn tình nữ không đuổi theo, càng không giờ trò gì khác, và sau khi thoát khỏi hiểm địa thật xa, Tần Quan Vũ đứng lại nói với Hồng Hiệp :

- Bây giờ, đã ra khỏi vòng nguy hiểm, các hạ hãy lo cứu tính chủ nhân đi !

Hồng Hiệp lắc đầu, vòng tay nài nỉ :

- Tần công tử, cứu người xin cứu cho trót, gia chủ chúng tôi bị thương tổn tinh lực quá nhiều, cần gấp rút tìm một nơi yên ổn điều trị, việc đó... việc đó chúng tôi không làm được, xin công tử đã giúp thì cố giúp cho luôn !

Ngó sững Hồng Huệ, Tần Quan Vũ thêm một lần ngơ ngác...

Lâm trận, chủ nhân bị nạn, đáng lý họ phải lo cứu mạng đi, nhưng không làm thế, họ lại nhờ mình. Bây giờ, thoát khỏi tay kẻ địch, họ lại van nài mình mang họ tìm nơi yên ổn trị thương ?

Thật là một vấn đề vừa ngạc nhiên vừa đáng đặt điều nghi vấn...

Thoáng qua do dự Tần Quan Vũ gạt đầu :

- Cũng được, một trong giải Ngũ Nhạc cách đây không xa mấy nơi đó, tìm chỗ ẩn thân cũng dễ, vậy nhị vị hãy mở đường !

Sự mừng rỡ lộ ra trong dáng dấp, Hồng Hiệp, Hắc Hiệp tung mình đi trước, Tần Quan Vũ ôm gã thiếu niên thơ sinh lẻo đẻo theo sau...

Chàng nhất quyết theo dõi manh mối nghi ngờ kì dị...

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Một Kẻ Bị Giam

Qua một ngọn núi cao, tìm được một hang đá quang co uốn khúc khuất sâu dưới tán cỏ thủ, Hồng Hiệp, Hắc Hiệp kẻ trước người sau hộ vệ, Tần Quan Vũ bỗng gã thiếu niên thư sinh chậm chậm đi thẳng vào trong.

Đi sâu độ mười trượng, chợt thấy có một gian thạch thất, Hồng Hiệp bằng dáng cách như quen thuộc, không chút e dè đi thẳng vào chỉ chiếc sàng đá, nói với Tần Quan Vũ :

- Tần công tử, xin đặt người tỷ nữ của công chúa chúng tôi nằm lên đó !

Tần Quan Vũ đặt gã thiếu niên thư sinh nằm ngay ngắn lên phiến đá, mà đầu có chàng hoang mang tột độ...

Lời nói của Hồng Hiệp rõ ràng minh bạch :” Người tỷ nữ của công chúa chúng tôi !... thật là một chuyện quá sức tưởng tượng !... Gã thiếu niên thư sinh có cái tên “Tây Bối công tử” đã hẳn là gái rồi nhưng “tỷ nữ” công chúa ? Sao lại còn thêm những danh từ lạ lùng ấy nữa ?

Tần Quan Vũ miên man suy nghĩ, trong khi gã Tây Bối công tử dần dần tỉnh lại, cố gượng ngồi dậy, vẻ mặt xanh xao mất màu, chứng tỏ nội thương trầm trọng...

Gã ngồi lên và đôi mắt từ từ nhắm lại, tự vận công chữa trị thương thế...

Nhìn vào hành động và nghĩ đến sự thay hình đổi dạng, nghĩ đến sự gian xảo của lòng người, Tần Quan Vũ chợt nghe tức giận, mặc dù đối với những kẻ trước mặt vốn không có hận thù...

Nhưng trước giờ khám phá sự thật chàng vẫn muốn lưu lại đây để xem họ sẽ ăn nói với mình ra làm sao ?

Đã có chủ ý, Tần Quan Vũ quay lại nói với Hồng Hiệp :

- Hai vị canh chừng cho chủ nhân của mình đi nhé, tôi đi đi lại lại trong này cho có gió thoáng một chút rồi tôi sẽ đến !

Hồng Hiệp lật đặt vòng tay :

- Cảm tạ lòng cứu giúp của công tử, trọng đời chúng tôi không thể quên được ơn này. Bây giờ đối với chúng tôi thì không có chi hăm dọa lắm, chỉ riêng với công tử, xin hãy cố tiểu tâm cẩn thận, vì trong động đá này hư thực chưa phân minh !

Tần Quan Vũ gật đầu và quay ra cửa...

Chàng đi bách bộ vào phía trong như một người dạo cảnh, dần dần càng sâu vào càng thấy trong lòng hang ảm thấp dị thường. Bốn phía tối đen ngửa bàn tay không thấy, gió lạnh từng ngách đá thốc ra, những giọt nước rỉ trong đó đóng lại và cách khoảng đều đặn nhỏ xuống, đã lạnh mà không khí lại càng u ám vô cùng...

Tần Quan Vũ nội công vốn đã thâm hậu, lại được thầy dẫn cho tất cả mười hai năm chân nguyên khôi phục, làm cho công lực chàng tăng gia hơn nửa đời người luyện tập, cho nên chỉ hơi vận dụng là trong lòng hang tối chàng đã thấy được rõ ràng...

Và trước cảnh có vẻ kỳ dị của lòng hang, chàng không dám buông lỏng, âm thầm vận tọa Huyền Âm thần công bao bọc quanh mình...

Thình lình, một đạo bạch quang xẹt ngang trước mắt và mất hút vào sâu, Tần Quan Vũ giật mình... Phải chăng trong động đá này có người ? Nếu không làm gì có bóng nhoáng qua rồi mất ?

Tự nhiên Tần Quan Vũ hiểu liền rằng có kẻ trong bóng tối theo dõi hành động của mình, nếu chẳng vậy sẽ ra mặt chặn hỏi từ lâu rồi ?

Càng nghĩ, Tần Quan Vũ càng hết sức đề phòng chậm chậm tiến lên...

Lại một bóng trắng nữa nhoáng qua, Tần Quan Vũ ấn lẹ gót chân, thân hình nghiêng tới như một mũi tên theo hút !

Thoạt tiên, Tần Quan Vũ định đi qua một vòng, để đợi cái hã mang tên Tây Bối công tử hoàn toàn bình phục rồi sẽ trở lại, nhưng bây giờ thì sự việc đã diễn tiến sang chiều khác, công việc chính của chàng là theo dõi hai bóng trắng vừa mới nhoáng qua để tìm biết sự thật trong lòng hang đá này.

Kẻ thoảng qua, người đuổi tới độ hơn vài mươi trượng, chiếc bóng trắng tự nhiên mất tích...

Tần Quan Vũ bắt giác nghe ón lạnh... Rõ ràng, trong động đá này đã có người mật bố, nếu không bằng vào thị lực và khinh công của mình, chiếc bóng khi này làm sao lại tiêu một cách dễ dàng như thế?

Sự việc xảy ra thro chiều nhận xét đó, càng làm cho Tần Quan Vũ thêm thận trọng, chàng dè dặt tiến lên từng bước một.

Độ hơn mươi trượng nữa, lòng hang trước mặt như chợt sáng ra, Tần Quan Vũ từ từ bước tới, chàng nhận ra chỗ có ánh sáng đó là một khoảng rộng trong vách đá, có hình mô tròn như một cái mũi xe to lớn... Bên trong ánh sáng màu xanh đậm mù mù, những hình đá bày ra la liệt dị kì dưới khung cảnh tranh tối tranh sáng, như ma quỷ hiện hình...

Tần Quan Vũ đảo mắt qua một lượt, biết ngay đây không phải chỗ tầm thường. Nếu không phải tổng đường của một bang phái nào đó, thì cũng là chỗ ẩn cư của bậc danh sĩ kỳ nhân.

Tính hiếu kỳ thúc giục, Tần Quan Vũ mạnh dạn bước lên.

Bỗng nhiên từ một nơi nào đó, phát lên một giọng nói lạnh như băng giá, bén ngát như dau:

- Bước lên nửa bước, lập tức sẽ được ban tội chết!

Giọng nói trầm trầm ai nghe qua cũng biết liền ảnh hưởng phát ra từ một con người đầy đầy nội lực, dù một kẻ có thừa can đảm như Tần Quan Vũ cũng cảm ngờ ón lạnh...

Chàng thừa biết "Ngon giáo ngoài sáng dễ tránh, mũi tên trong bóng tối khó phòng", đối phwng đánh rình rập mà mình lộ rõ mục tiêu... Nhưng không thể vì ở dưới gió mà tỏ ra sợ sệt, Tần Quan Vũ hất mặt cười gần:

- Có đủ bản lĩnh cứ ra mặt đối đầu, kẻ anh hùng đâu có làm cái chuyện rình mò dọa dẫm!

Một giọng cười như thanh la bé nổi lên, âm hưởng dội vào vách đá như muôn ngàn người họa lại, như tiếng cười ma quái cợt đùa... Thêm những vú đá khắp chỗ lồi ra há hốc như quỷ nhe răng, như những chiếc miệng phát ra tiếng cười dọa nạt...

Tần Quan Vũ bị âm hưởng của tiếng cười đập mạnh vào tới lũng bùng như xoáy, hơi thở muốn nghẹn ngang vì huyết khí dồn lên... Chàng nghiêng răng vận dụng chân nguyên, hú lên một tiếng thật dài, công lực phát ra phá nát giọng cười quái dị...

Tiếng cười vùng ngưng bật, nối tiếp theo giọng nói lạnh lùng. Giọng nói lạnh lùng như băng giá lại nổi lên ròn rợn:

- Tiểu tử, ta muốn đưa ngươi về cõi khác, nhưng thôi... Ta hỏi Huyền Âm thần công và Huyền Âm thần chương, có phải do lão quái Thủy Cảnh tiên sinh truyền lại cho ngươi không?

Không ngờ chỉ mới chiều đầu, đã lộ ngay lí lịch, Tần Quan Vũ tuy hơi gờm bản lĩnh đối phương, nhưng tính ngạo mạn dù trong trường hợp nào cũng là ngạo mạn, chàng rùn vai cười nhạt:

- Phải thì sao mà không phải thì sao?

Giọng nói đối phương trầm lên giận dữ:

- Trói tên tiểu tử bất tức thời vụ này lại cho ta!

Một tiếng dạ ran lên sáu gã đại hán áo đen từ trong ngách đá xông ra, sáu thanh kiếm trên tay ngời sáng sắc thép soán chặt Tần Quan Vũ vào giữa...

Tần Quan Vũ đảo mắt cân phân lực lượng...

Sáu gã áo đen xốc mũi kiếm lên phía trước, từ từ siết nhỏ vòng vây...

Biết rằng màn máu sắp kéo đến, dù muốn không cũng phải giành phần chủ động, Tần Quan Vũ gầm lên một tiếng, phóng dựng mình lên như chiếc pháo thăng thiên... Bỗng nghe:

- Tiểu tử tại sao dám xông vào động phủ của ta?

Tần Quan Vũ cười ngạo mạn:

- Danh sơn cỏ động là phong cảnh thiên nhiên, các hạ phong bế không sợ để tiếng cười cho thiên hạ à?

- Không cần biết điều đó, nếu ngươi tiến thêm nửa bước là tự mình đi vào nẻo chết!

Câu nói xem như dưới mắt không người ấy càng như khơi chọc hào khí ngang tàng của Tần Quan Vũ, chàng bấu môi cười khẩy:

- Đừng nói rằng nửa bước, thiếu gia sẽ đi muôn ngàn bước nữa, hãy chống mắt ra mà xem. . .

Vừa nói, Tần Quan Vũ vừa âm thầm chuyển vận Huyền âm thần công từ từ bước tới

Một tiếng hét lên như núi sập.

- Tiểu tử, ngươi muốn chết ?

Tiếp liền theo, một luồng kinh lực ùn ùn tuông ra như ngững ngọn sóng thần nổi đuôi không dứt tiếng, dữ như muốn vỡ tung hang đá, ầm ập bổ tới Tần Quan Vũ như thiên binh vạn mã tràn theo. . .

Biết đã gặp đối thủ lợi hại Tần Quan Vũ nghiêng rặng vận đủ mười hai thành của Huyền âm thần chương hai tay ào ào đẩy tới. . .

Bùng!... Bùng!...

Hai tiếng dội long trời bụi đá nát bắn tung mù mịt. Tần Quan Vũ bị sức dội thối lui luôn mười bước, da mặt chàng trắng bệch huyết quản như bùng lại lồng ngực muốn vỡ tung !...

Sáu ánh thép, khoa lên, sáu gã áo đen đánh vuột vào khoảng không !

Tần Quan Vũ lăn một vòng trên khoảng không, rút soạt thanh trường kiếm, từ trên vút xuống như một chiếc bóng lóc lên giữa lòng hang đá. . .

Hai tiếng rú ré lên cùng một lúc, hai gã áo đen lộn ngửa ra sau gãy đánh đập như hai con cá bị chặt đầu !

Tần Quan Vũ chân vừa chấm đất, Huyền âm thần chương đã cất lên.

Nhưng, nhanh hơn trong tích tắc, như một luồng gió như phốt qua, Tần Quan Vũ nghe giữa lưng tê điếng và chưa kịp quay mình lại, chàng đã ngã vật xuống mê man. . .

Không biết đến bao lâu, Tần Quan Vũ cựa mình tỉnh dậy, chàng nghe một luồng hơi lạnh thấu xương, chàng đảo mắt nhìn quanh, chợt giật nảy mình. . .

Một gian hầm đá rộng gần mười trượng, mùi ẩm ướt, mùi máu hòa trộn xông lên nồng nực, Tần Quan Vũ rùng mình, chàng biết đã bị kẻ địch giam giữ nơi đây !

Trong ánh sáng mập mờ của hầm đá, chàng thấy ngoài mình ra còn có một lão già đầu bạc, đang ngồi xếp bằng trong góc hầm đôi mắt lim dim trong ánh cách của kẻ tĩnh tọa vận công.

Không muốn quấy rầy người khác, Tần Quan Vũ cũng ngồi ngay ngắn lại điều hành chân khí. . .

Nhưng bao nhiêu câu hỏi cứ quay cuồng trong đầu chàng : Đây là đâu ? Kẻ địch bắt giam mình là ai ? Nhiều nghi vấn dồn lên làm cho chàng bối rối. . .

Chợt nghe lão già tóc bạc cất giọng trầm trầm :

- Chú bé, chú có phải là con của “Nhân Quân” tần Hán Phách đây không ?

Tần Quan Vũ sững sờ đứng dậy. . .

Chàng ngoảnh mặt lại bắt gặp trong đôi mắt sâu quăm của lão già đang gấn vào mình như hai tia điện mạnh. . .

Lại một người nữa, người thứ ba nhận rằng mình là con của “Nhân Quân”

Thật là một chuyện quá tức cười, trong khi người ta xác nhận thì chính mình lại không biết cha mình là ai ! Dù sao, đây cũng là thêm một cơ hội tìm hiểu, Tần Quan Vũ vội vã vòng tay :

- Đã có người nói cho tiểu sinh biết như thế, nhưng sự thật ra thân thể chính thật của mình, tiểu sinh cũng chưa hiểu rõ !

Lão già tóc bạc thờ dài :

- Tội nghiệp !... Chú bé có phải chú đang muốn có một sự chứng minh chăng ?

- Chứng minh điều chi ạ ?

- Chứng minh rằng mình đúng là con của Nhân Quân ?

Tần Quan Vũ kinh ngạc nhìn sững lão già. . . Không lẽ ông cùng “Tứ Quân” có sự liên hệ mật thiết với nhau ?

Chàng vội vàng hỏi lại :

- Dám hỏi lão tiền bối, chẳng biết cái cách chứng minh ấy ra làm sao ?

Lão tóc bạc lại thờ dài như thương xót :

- Chú bé, chú hãy ngồi lại gần đây... Ngồi đi... được ! Được rồi !... Chú hãy ngó thẳng vào mặt ta... Phải ! Đúng rồi ! Gương mặt, vóc mình, đối với Tần Hàn Phách thật y như khuôn đúc ! Chú tên gọi là gì nhỉ ?

- Tần Quan Vũ !

Lão già tóc bạc gật gật đầu :

- Đúng rồi ! Tần Quan Vũ... Phải, đầu chú vạch áo xem dưới vú bên phải, có một nốt son phải không ?

Tần Quan Vũ ruy đã biết cả trong thân thể của mình, nhưng chàng cũng cứ bật áo ra...

Quả nhiên, dưới vú bên phải, một nốt son lồ lộ !

Lão già tóc bạc chồm mình tới gần tay run run vịn lấy vai Tần Quan Vũ giọng ông cũng run run nhỏ lại :

- Quả thật đây rồi !... Cháu, ta cuối cùng thấy được cổ nhận ! A ...

Tần Quan Vũ vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, chàng vội hỏi :

- Kính hỏi, không biết lão tiền bối danh hiệu là chi, và cùng với giaphụ có mối quan hệ ra sao ?

Lão già tóc bạc rưng rưng nước mắt :

- Mười hai năm rồi !... Cháu Vũ, mười hai năm dẫu biến đổi dời... Thật không tưởng tượng được !...

Ngưng một giây như cổ nén niềm cảm xúc, lão già tóc bạc tiếp giọng buồn buồn :

- Mười hai năm trước đây, cháu hãy còn là đứa bé lên năm, sáu tuổi, đến nay đã trở thành một thiếu niên anh tuấn... mà ta,, ta bị giam nay cũng đã mười hai năm rồi ! A...

Lão già tóc bạc cúi đầu để mặc cho hai dòng nước mắt chảy dài trên đôi má nhăn nheo...

Tần Quan Vũ cũng ngậm ngùi yên lặng... Chàng không muốn làm kinh động vị lão tiền bối đang đối diện với mình. Chàng muốn để thời gian lắng xuống nỗi bi thương.

Bấy giờ thì đã rõ ràng rồi. Cha mình quả là Tần Hàn Phách mở nhân vật trong “Trung Nguyên Tứ Quân”... Nhưng đồng thời một ý nghĩ đáng sợ vụt lướt qua...

“Trung Nguyên tứ Quân Tử” có mối quan hệ với Tiêu Phượng Hoàng, nếu đúng như lời của Bạch Hương Cư Sĩ, thì sự việc rồi sẽ ra sao ?

Khi nghe tin cha mẹ mình đều vào Tử Vong Lâm “Đương Quân” đã gấp rút đi tìm, và chính miệng Dương Quân bảo rằng Tiêu Phượng Hoàng muốn đi tìm ông. Thêm nữa, lúc tại Hoa Sơn ông bảo sẽ gặp lại trong đêm “Tử Vong Yến Hội” Tất cả những việc đó, không chứng minh rằng “Trung Nguyên Tứ Quân Tử” cùng với sự tử mình, cùng với người đàn bà đắm ác ấy có mối quan hệ sâu sắc hay sao ?

Tiếng thờ dài thườn thượt của lão già cắt ngang dòng suy nghĩ của Tần Quan Vũ. Và bằng một giọng nặng nề mệt mỏi, ông nhìn chàng khẽ nói :

- Mười hai năm qua, bao nhiêu hùng khí của ta đã bị tiêu ma gần như mất hẳn. Trong khi đó, một đứa trẻ thơ chưa hiểu biết đã trở thành một thiếu niên ưu tú của đời. Cháu Vũ, có phải sự việc thay đổi quá nhiều không ?

Tần Quan Vũ khẽ gật đầu và vội hỏi :

- Sao là tiền bối không nghĩ cách thoát khỏi nơi đây ?

Lão già tóc bạc lắc đầu ::

- Cái động đá này đâu có dễ giữ được ta, nếu hai huyết đạo “Môn”, “Vi Môn” không bị chế ngự ! Mà khi hai huyết đạo sinh từ ấy đã bị phế rồi thì không còn cách gì vận dụng tinh nguyên. Thật là một thủ đoạn hết sức độc ác ! Cháu Vũ, cháu đến đây, tuy cùng bị nguy khốn nhưng cháu đã mang lại cho ta một tia ánh sáng !

Tần Quan Vũ hỏi ngay vào ý chính :

- Xin hỏi, không biết mối liên hệ giữa lão tiền bối và gia phụ ra sao ?

Mắt lão già tóc bạc vụt sáng lên, bao nhiêu vẻ u buồn tan mất, ông bật cười ha hả :

- Vũ nhi, ta biết cháu nóng lòng nghe việc ấy lắm. Vì nó mạnh mẽ phảng dờn thanh thế của cháu. Được ! Sao ta cũng phải nói cho cháu biết, vì vậy đây là cơ hội may mắn cho ta mà cũng là cho cháu nữa...

Ngưng một giây, lão già tóc bạc nhìn vào khoảng trống như cố sắp xếp cho rõ ràng câu chuyện ngày xưa :

- Vũ nhi, ta và cha cháu vốn là bạn thân giao, cùng đồng tử... Chắc cháu muốn biết gấp xem ta là ai chứ gì ? Được, từ từ...

Cháu Vũ, chắc cháu có nghe cái đáng kể trong võ lâm gần đây là Nhất Bang, Nhị Giáo và Tam Bảo rồi chứ ? Đây, chính ta là một trong số ấy đấy !

Cháu có nghe đến “Trích Huyết Giáo” chưa ? Ta là Cổ Lãnh Vân người đời gọi biệt hiệu Tư Vãn Tú Sĩ giáo chủ Trích Huyết Giáo đấy...

A! ... Nói đến ta, thật là một chuyện roi nước mắt, Thôi, hãy khoan, để ta kể chuyện về cháu...

Đây là chuyện vũ của mười hai năm về trước. Sỡ dĩ ta biết rõ cháu có cái bớt son dưới vú, là vì hồi đó, hồi mười hai năm về trước, cha mẹ cháu đối với ta là chỗ thâm tình nên thường lui tới Trích Huyết Giáo, điều làm cho ta thích thú hơn hết là lúc đến ta mẹ cháu bồng cháu trên tay. Nhìn đứa con nối hậu của bạn mình, ta vui mừng còn hơn nỗi vui mừng khi tiếp nhận chức vị giáo chủ.

Do đó, suốt một thời gian hơn nửa tháng, mẹ cháu ở chơi tại Trích Huyết Giáo, không ngày nào là ta không bồng cháu đi chơi ngoài suối, có lúc ta tắm rửa cho cháu nữa. Sự thương yêu nồng ấm đó, ta làm sao quên được ái bớt son ?

Tần Quan Vũ xúc động quì phục xuống kêu lên :

- Bá bá !

Cổ Lãnh Vân vội đỡ lấy chàng :

- Vũ nhi, cháu hãy ngồi !

Và ông ân cần hỏi tiếp :

- Vũ nhi, cha mẹ cháu bây giờ ở đâu ?

Đối diện với người bạn thân của cha mình, gọi nhắc đến thảm cảnh mười hai năm về trước, một sự xúc cảm dâng lên nghẹn ngào, Tần Quan Vũ ứa mắt vào lòng bàn tay, tức tưởi không nói lên lời...

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Kể Lại Một Âm Mưu

Thấy sáng thiếu nào của Tần Quan Vũ, Cổ Lãnh Vân vội đỡ lấy chàng, và chợt như cảm biết gia cảnh không may của bản bị giáo chủ Trích Huyết Giáo hốt hải kêu lên :

- Vũ nhi, chẳng lẽ... chẳng lẽ...

Sự xúc động của Cổ Lãnh Vân càng làm cho Tần Quan Vũ nghẹn ngào hơn nữa, chàng nhìn sừng hình dung tiêu tụy của người bạn của cha mình, mà không làm sao nói được nên lời...

Và sự im lặng của chàng như thêm một lần xác nhận mỗi nghi ngờ của người đối diện, Cổ Lãnh Vân lắc mạnh lấy vai chàng :

- Vũ nhi, trời ơi !... Hán đệ làm sao ?... Vũ nhi ! Hãy bình tĩnh kể lại bác nghe... Tại sao ? Và tại sao cháu lại bị bắt vào đây ?

Tần Quan Vũ cố nén nỗi đau lòng, đem những chuyện mình nghe biết thuật lại từ đầu đến cuối...

Cổ Lãnh Vân ngửa mặt thở dài thất vọng :

- Vũ nhi, cháu đến Trích Huyết Giáo ngày nay, chẳng những bác không tiếp đãi cháu được mà lại còn khoanh tay nhìn cháu bị khổ nạn nơi đây, thật là thẹn cho bác biết bao nhiêu !

Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi lại :

- Bá bá, tổng đườn của Trích Huyết Giáo ở đây sao ?

Cổ Lãnh Vân khẽ gật đầu, trong dáng sách vừa buồn vừa thẹn...

Tần Quan Vũ trở mặt sừng sò, chàng không ngại sự việc lại có thể như thế được...

Là giáo chủ của Trích Huyết Giáo lại bị giam cầm ở Trích Huyết Giáo, nếu không phải là một sự biến loạn chưa từng thấy, thì chẳng lẽ giáo chủ đã phát điên ? Tần Quan Vũ hoang mang ngơ ngác...

Cổ Lãnh Vân nhìn chàng khẽ hỏi :

- Vũ nhi, có phải muốn biết nguyên nhân chăng ?

Tần Quan Vũ ái ngại gật đầu...

Tư nhiên, ngay trong lúc này, việc đó đối với chàng hết sức là cần thiết.

Cổ Lãnh Vân lặng đi một lúc thật lâu, sắc mặt ông cau lại trong sự đau khổ tột cùng. Chừng như bao nhiêu ký ức bị thăm dần dần diễn ra từng lớp.

Ông thở dài ảo não vắt từ kể lại :

- Vũ như chuyện bắt đầu phải là lâu lắm. Hồi đó, có một hôm bác có chuyện phải đi xa, lúc trở về lại lộn đường vì đêm tối. Đi mãi đi mãi đến một cánh rừng đang lúc giữa đêm và đột nhiên nơi đây phát hỏa, lửa bùng vọt khỏi đầu cây, khói đen bốc lên mù mịt...

Bác nghĩ rằng khu rừng cháy ấy nhất định phải có nhà cửa và tính thần cứu trợ nạn nhân, một tấm lòng có hữu của kẻ vô lâm đã giục bác xông vào nơi đó...

Quả nhiên đó là mấy giả nhà tranh. Nhưng bên ngoài thì thể ngổn ngang, máu người vương vãi. Bác không thể do dự được, vội băng mình vào gian nhà đang cháy.

Lúc bấy giờ lửa đã đỏ rực khắp nơi và trong gia nhà cháy đó, tiếng trẻ hét kêu khủng khiếp.

Bác vội càn mình vào lửa, bỗng ra đưa trẻ khoảng chừng bốn tuổi, ngoài ra trong gian nhà cháy đó, không còn ai nữa cả ...

Cứu được đứa bé, bác suốt đêm mang nó về Trích Huyết Giáo, bây giờ bác mới biết nó là một đứa bé gái.

Bác vốn không vợ không con, nên quyết định nuôi nó làm nghĩa tử.

Và để cho mọi người đừng biết, bác phải tạo ra một chuyện xấu, rằng bác đã ái ân vụng trộm với một người con gái để ra đứa bé ấy, bây giờ, nàng đã chết rồi, nrm bác phải đem con bé nuôi dưỡng. Thế là người trong Trích Huyết Giáo xầm xì lam rộng khắp nơi đều biết. Ai cũng đinh ninh rằng nó là con ruột của bác.

Cứ theo đà đó, bác nuôi dưỡng và truyền thụ võ công. Mãi cho đến mười tám tuổi, nó đã thành một thiếu nữ vừa đẹp vừa ngoan, và tuyệt nhiên không biết, không nghi ngờ một chút gì về lai lịch. Bác cũng hết sức mừng vì đã có được con nối nghiệp về sau.

Cũng trong năm ấy, năm nó mười tám tuổi, bác bắt đầu cho nó đi đây đi đó và một hôm trở về dẫn theo ba người bạn gái. Trong đó, có một người bác biết là “Ngọc Thương Nga” Tiểu Phụng Hoàng đồ đệ của Thủy Cảnh tiên sinh vì có lần bác đến Chí Tôn Bảo nên bác biết...

Ba người bạn nó đi rồi, thì câu chuyện bi thảm xảy ra và đưa đến cho bác mười hai năm ác vận.

Câu chuyện bắt đầu là nó thỉnh linh chất vấn bác về cha mẹ ruột của nó. Bác vô cùng kinh ngạc vì không hiểu tại làm sao nó biết được một chuyện mà không một ai có thể biết !...

Không biết tại sao nó lại biết rằng bác vì luyện môn “Thần công” nên không thể có vợ, vì nếu gần gũi với đàn bà thì sự luyện tập sẽ không còn hiệu quả. Nó biết và vịn vào bằng chứng do võ công của bác chưa bao giờ tổn thất, đủ nói lên rằng nó không phải là con ruột của bác.

Bác cứng họng, không trả lời được trước bằng chứng hùng hồn đó, đành pahủ đem hết sự thật nói lại cho nó biết. Nó không tỏ vẻ chi bất ăn, và hứa sẽ không nói dấy ra điều ầu và nó vẫn một mực đối xử cung kính hiếu thảo với bác như từ trước.

Độ mấy tháng sau, một hôm, bỗng dưng nó pha cho bác một chén trà sen, Sự thật bác không thích uống thứ đó, nhưng thương lòng hiếu thảo của con, bác phầu khen ngon và uống cạn.

Không ngờ, chén trà sen đó là mằm tai họa...

Sau khi bác uống rồi, nó cứ xấn đến bác, không chịu ra khỏi phòng. Bác cũng không chú ý, vẫn cầm cúi đọc sách, nhưng chỉ một phút sau, sự khủng khiếp xảy ra...

Một ngọn lửa dục vọng đột nhiên bùng bùng trong con người của bác, một sự đòi hỏi về thể xác hùng hực dị thường.

Thoạt tiên bác biết liền là bị nó đả độc chất thuốc kích dâm nhưng tình thương không bờ bến khiến bác không nỡ hành tội nó liền, bác định vận công làm cho tan chất thuốc rồi sẽ trách mắng nó.

Không ngờ... liền lúc đó, nó đã tự còi hết xiêm y...

Lúc bấy giờ chính nó đang trong tuổi dậy thì, thân hình đang nảy nở toàn vẹn... mà lửa dục trong người bác thì đang bùng lên như ngọn hỏa diệm sơn... Tất cả lý trí của bác mờ dần... mờ dần và cuối cùng không còn kiềm chế được.

Trước da ngực trắng ngà của một thân hình vệ nữ với dục vọng điên cuồng, bản năng cảm thú đã hoàn toàn làm chủ linh hồn, bác đã... đã làm chuyện cực kỳ ô nhục.

Bác thiếp dần... thiếp dần trong cái tận cùng hoan lạc.

Đến khi tỉnh dậy bác thấy mình đã bị giam tại nơi đây, và cũng kịp phát giác ra rằng tất cả nội lực tinh nguyên đã hoàn toàn bị mất !

Đôi mắt Tần Quan Vũ đỏ ngầu khi nghe xong câu chuyện một phần cảm thương cho người bạn của cha mình đã gặp bước không may, một phần căm hận đối với những người đàn bà dâm loạn.

Người giáo chủ Trích Huyết Giáo và vị ân sư của chàng đều lâm vào hoàn cảnh như nhau, đều bị con gái nuôi cho uống “Trà sen” và đều bị hút toàn thân tinh lực sau khi giao hợp !

Phải chăng cũng bởi một âm mưu thâm độc, hay là một sự trùng hợp ngẫu nhiên ?

Không rõ được tâm sự của Tần Quan Vũ, Cổ Lãnh Vân cúi mặt buồn buồn hỏi hận :

- Mười hai năm nay, bác sống để mà trách mình. Thuở ấy, chỉ nói về nghị lực không thôi, giữa bác và chưong môn phái Thiếu Lâm cũng chưa biết ai hơn ai kém, thế mà không hiểu tại sao, cũng có thứ chất thuốc kích dâm quá độc làm cho bác không giữ được mình !

Tần Quan Vũ vẫn làm thỉnh tư lự...

Càng nghĩ chàng càng thấy quả là ghê sợ, luôn cả việc Tiêu Phượng Hoàng dâm sai Tiêu Hồn tình nữ đến Hoa Sơn thị chúng, quả là một hành động tà trời ! Phải chăng bức màn máu của võ lâm bắt đầu hé mở ?

Cổ Lãnh Vân nói tiếp bằng những lời nặng nhọc :

- Vũ nhi, sau khi câu chuyện tồi bại xảy ra, nỗi thẹn hèn khiến cho bác muốn hủy mình. Nhưng, rốt cuộc lại phải kéo dài sự sống ê chề này, cháu có biết tại sao không ?

Tần Quan Vũ hỏi lại :

- Phải chăng bá bá đã phát giác những gì khúc mắc của vấn đề ?

Cổ Lãnh Vân gục gặc đầu :

- Phải, nhưng đó chỉ là một !

- Bá bá có thể cho cháu biết ?

- Bác nghĩ đây là một âm mưu lớn lao. Vì chuyện bác làm trước rất khó có người biết được. Cho nên nó hại bác có lẽ nhằm hai mục đích : Vừa gia tăng tinh nguyên cho nó, vừa chiếm đoạt chức vị Giáo Chủ Trích Huyết Giáo.

- Không !

Tần Quan Vũ lắc đầu không tán thành nhận định đó.

Cổ Lãnh Vân nhướn mắt gạn hỏi :

- Cháu thấy được gì nữa chăng ?

Tần Quan Vũ thoáng vẻ trầm ngâm :

- Phần thứ nhất, về việc làm cho tinh nguyên tăng tiến thì có lẽ đúng, nhưng phần sau, cháu nghĩ không phải thế !

- Thế có thể có nguyên nhân nào khác nữa chăng ?

- Cháu nghĩ rằng ai cũng thấy rằng chức vị Giáo chủ tương lai tự nhiên phải về nàng và thực tế là như thế, thì tại sao phải tranh đoạt làm gì ?

Cổ Lãnh Vân trố mắt :

- A ! Có lý, thế cháu có biết thêm những nguyên nhân nào còn ẩn kín nữa chẳng ?

Tần Quan Vũ lắc đầu :

- Ngay bây giờ thì cháu chưa rõ, nhưng cháu đoán rằng bên trong phải có người chủ sự, bởi vì sự thọ hại của ân sư cháu, hoàn toàn giống y như bác !

Cổ Lãnh Vân tái mặt :

- Giống y nghĩa là sao ?

Tần Quan Vũ bèn đem việc “Ngọc Thường Nga” Tiêu Phụng Hoàng hãm hại Thủy Cảnh tiên sinh thuật lại

Cổ Lãnh Vân mím miệng gật đầu :

- Quả là một âm mưu có sự sắp xếp đàng hoàng !

Tần Quan Vũ hỏi thêm :

- Bác có thể nghĩ ra cái âm mưu ấy không ?

Cổ Lãnh Vân vùng hỏi lại :

- Cao thủ võ lâm tuyệt đỉnh hiện này, trừ lệnh sư Thủy Cảnh tiên sinh, nhị lão, tam tiên, tứ tú và tứ quân ra, cháu có nghe còn có “Vũ Nội Bát Kỳ” nữa chẳng ?

Tần Quan Vũ lắc đầu :

- Không, cháu chưa nghe !

Cổ Lãnh Vân gục gặc đầu nhè nhẹ như thoáng mò ra manh mối :

- Theo bác, những người có nhiều mưu kế xảo diệu trong võ lâm, phải nói đến “Vũ Nội Bát Kỳ” trước hết. Cháu nghe qua ngoại hiệu của họ thì có thể phán đoán được phần nào...

Người thứ nhất : “Kiếm Hải Trú Thượng” Thiên Tử Cái, Người này hiện là một trong năm vị trưởng lão của “trú ban”. Sở dĩ gọi “Thiên tử Cái” là vì lão ta xem rượu như mạng sống. Còn đôi giày như mũi kiếm và cây gậy trúc là vật dụng không rời của lão, do đó mà có ngoại hiệu “Kiếm Hải Trú Thượng”

Người thứ hai “Kỳ Trang Di Phục” Quái Ảnh Khách. Người này hành tung thật khó hiểu, thoáng ẩn thoáng hiện, không ai biết rõ mặt thật của hắn bao giờ. Do đó, không thể nhận định được gì về hắn.

Người thứ ba “Thiên Biến Vạn Ảo” Góa Diện Sĩ, người này giỏi về thuật cải trang.

Người thứ tư “Bồi Cung Xà Ảnh” Thần bí nhân. Người này bác không biết.

Người thứ năm “Tâm Lăng Thần Trí” Thiên Tiên nữ vấn đề đặt ra, có lẽ nên bắt đầu ở con người này. Cứ theo lời đồn đại thì người đàn bà này rất giỏi về việc dùng sắc đẹp để tấn công kẻ địch, nàng chuyên dùng phương pháp “lấy dương bỏ âm” bị hủy diệt trong sự dâm loạn của nàng, nhân tài trong thiên hạ nghe đâu có đến mấy ngàn người ! Trừ người đàn bà ghê gớm này ra, ai có thể có được thứ thuốc kích dâm kinh khủng ấy, thứ thuốc đã làm cho bác và Thủy Cảnh tiên sinh đành chịu bó tay ?

Cổ Lãnh Vân nói đến đây ngừng lại, ý chừng muốn cho Tần Quan Vũ thấy cái móc chính của vấn đề, là ở nơi con người đàn bà mang tên Thiên tiên nữ này đây.

Thấy Cổ Lãnh Vân ngưng ngang, Tần Quan Vũ vội hỏi :

- Còn ba người nữa ?

Cổ Lãnh Vân kể tiếp :

- Người thứ sáu “Ngọc Cốt Băng Tâm” Việt tây thi. Người thứ bảy “Hộ Hoa sứ giả” Tuấn thư sinh và người thứ tám là “Đại Tứ Nhược Ngư” Sĩ hòa thượng.

Lầm nhẩm tám cá tên ngộ ngộ của “Vũ Nội Bát Kỳ” một lúc thật lâu, Tần Quan Vũ lại hỏi :

- Cổ bá bá, hình như việc cổ sông của bác, còn có một nguyên nhân quan trọng nữa ?

Cổ Lãnh Vân lại thở dài :

- Quả thật đây là một vấn đề quan trọng đối với ta, mà cũng là một câu chuyện rất nên kỳ lạ... Thủy Cảnh tiên sinh nhờ vào uyqqr Huyền kinh thế nhất và thứ hai mà vang danh thiên hạ, võ công cao tuyệt vô lâm. Còn bác trong chuyện quá đổi tình cò, phát hiện được quyền thứ ba của bộ Huyền Kinh, cho nên...

Kết... Kết... !

Tiếng động như sắt nghiêng lên mặt đá, cắt ngang câu nói của Cổ Lãnh Vân, Tần Quan Vũ vùng đứng dậy.

Ngay giữa hầm đá, theo tiếng động rung rinh, mở ra một lỗ thật lớn hơn một trượng và từ bên ngoài đi vào một người phụ nữ tuổi khoảng ba mươi, nhưng dáng cách thướt tha yếu điệu và da mặt mịn màng y như một cô gái hai mươi tuổi.

Điều làm cho Tần Quan Vũ hơi ngạc nhiên là Cổ Lãnh Vân không một chút chi tức giận, mà ông lại đứng lên nghiêm chỉnh ôn tồn :

- Xan nhi, con muốn làm gì đây ?

Người thiếu phụ vẫn với bước đi eò lả, tiến thẳng vô nhưng im lặng không trả lời. Theo sau nàng, ba người thiếu nữ thật xinh.

Sắc mặt Cổ Lãnh Vân có hơi nặng xuống và giọng ông xẵng lại :

- Xan nhi, tại sao con không nói ?

Người thiếu phụ vẫn không trả lời day hỏi Tần Quan Vũ :

- Các hạ có phải Tần Quan Vũ con của “Nhân Quân” không ?

Tần Quan Vũ đáp giọng lạnh lùng :

- Phải !

Người thiếu phụ hỏi dồn :

- Và cũng là đệ tử của Thủy Cảnh tiên sinh, chương môn nhân đời thứ mười hai của Chí Tôn Bảo ?

Tần Quan Vũ nhếch môi ngao ngễ :

- Phải !

Như không thể chịu đựng đường nữa trước thái độ khinh miệt của đứa con nuôi, Cổ Lãnh Vân hằm hằm quát lớn :

- Đồ súc sinh !

Và thân ảnh ông nhào tới liền theo tiếng quát...

Đã không tránh né, người thiếu phụ lại uoán quặt mình tới điệu nhiều như tàu lá chuối và hai ngón như hau búp măng non điểm mạnh vào “Khí Hải huyết” của Cổ Lãnh Vân...

Tuy biết đã trễ rồi, nhưng vì quá nóng ruột, Tần Quan Vũ vừa nhảy tới vừa gầm lên :

- Con tiện tỳ dâm ác !

Một tiếng hét lên như ra lệnh và người thiếu phụ lui lại đằng sau

Hai người thiếu nữ hộ vệ phóng lên tung chưởng ra một lúc.

Bùng!... Bùng!

Chưởng lực hcmạ vào nhau, cả hai bên đều bị dội ra sau mấy bước.

Cùng một lúc, khi Tần Quan Vũ vừa phát chưởng, Cổ Lãnh Vân bị điểm trúng trọng huyết, rú lên một tiếng té ngồi xuống đất !

Đôi mắt đẹp của người thiếu phụ vụt quắc lên :

- Chặt đôi chân của lão hia thất phu này cho ta !

Tiếng người xon gái dạch lên lãnh lốt và ánh thép xanh ròn của thanh trường kiếm đã nhắm ngay hai chân của Cổ Lãnh Vân chém xuống.

Tần Quan Vũ gầm lên một tiếng như sấm nổ giữa lòng hang, hai tay vung tròn một lượt với toàn thân nội lực, quạt thẳng tới cô gái đang múa thanh trường kiếm.

- Tần công tử thật không lượng sức mình..

Người thiếu phụ nhếch môi mỉm cười nói một cách thật êm, nhưng hai cánh tay nõn nà dịu dàng của nàng đã phát nhẹ lên trước mặt.

Hai ngọn chưởng phong của Tần Quan Vũ bị cái phát nhẹ của người thiếu phụ dồn thụt lại đằng sau sức dội của nó đã xô ngược Tần Quan Vũ vào vách đá.

Chàng cảm nghe lỗ tai lũng bùng, và trước mắt như có nhiều tia lửa cẹt ra, chàng cố gắng dựa vào vách đá để khỏi ngã ra bất tỉnh !

Cùng lúc ấy thanh trường kiếm của cô gái nhoáng lên, Cổ Lãnh Vân rú lên một tiếng hãi hùng, thân mình ngã vật xuống nền đá, hai chân đứt tiện ngang một lượt, máu xối ướt cả một vùng...

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Ngọc Dung La Sát

Tiếng hú như xé một cửa Cổ Lãnh Vân làm cho Tần Quan Vũ giật mình quay lại.

Trước mắt chàng một địa ngục trần gian : Cổ Lãnh Vân đứt mất hai chân, quần quai vật mình trên vũng máu.

Đôi mắt Tần Quan Vũ vụt đỏ ngầu như máu hét to.

- Con đàn bà lòng thú.

Và như một mảnh lưu tinh chàng lao vút vào người thiếu phụ trẻ đẹp còn nghiêng liếc và chạn chứa dục tình nàng khê nhích môi hé nụ cười như hoa nở.

- Kê nói hậu của Nhân Quân quả thật là anh dũng.

Vừa nói nàng vừa ngửa thân mình mềm ại ra sau, ngón tay ngọc nhẹ búng ra Tần Quan Vũ cảm nghe toàn thân tê dại không làm sao cử động được nữa.

Bằng những gót sen thoăn thoát, người thiếu phụ bước đến gần Cổ Lãnh Vân, hát hàm về phía thị tỳ :

- Cứu tình lão thất phu đó đây !

Hai ả thị tỳ dạ rạp lên, rồi cùng ngồi xổm xuống ấn vào mạch môn nơi tây của Cổ Lãnh Vân và cô ả thứ ba hai tay chà xát lên tinh huyết...

Mấy phút trôi qua, Cổ Lãnh Vân dần dần tỉnh dậy, và như khinh thường sự đau đớn, ông im lìm vận khí điều hòa.

Người thiếu mặt lạnhnh đồng, hát hàm quát mắt :

- Lão thất phu, quyền thứ ba của Huyền Kinh giấu ở đâu ? Ngoan Ngoãn nói ra đi, bằng không, đừng trách ta độc ác !

Huyệt đại bị chế, Tần Quan Vũ trợn mắt muốn rách khoe mắt theo lòng căm hận, nhưng toàn thân tê liệt không làm sao được như ý muốn của mình.

Cuối cùng chàng phải cắn răng nhắm mắt, không đành lòng nhìn thảm cảnh của Cổ Lãnh Vân, người bạn của cha mình đã từng bông ả nâng niu mình từ lúc nhỏ !

Chàng nhắm mắt lại, nhưng óc chàng cứ quay cuồng. Nếu quyền thứ ba của bộ Huyền Kinh lọt vào tay người đàn bà ác độc này, thì hồ dữ đã thêm được cánh ! Và theo đó, tương lai của võ lâm sẽ ra sao ? Phải chăng rồi đây núi thây sẽ cao lên, sông máu sẽ thành ngập lụt ?

Phẫn nộ, oán thù bùng bùng trong óc chàng hận không phanh thây xẻ thịt được kẻ thù, và nghĩ vũ trước mắt cũng vẫn phải đứng trơ bất động !

- Con tiện tỳ ác độc !

Thình lình, Cổ Lãnh Vân thét lên như tiếng rú của con vật đến giờ giã chết, Tần Quan Vũ rùn mình nghe lòng như bị muôn mũi dao cắt xé.

Trước mắt đây, người bạn của cha mình bị kẻ thù hành hạ dờ sống dờ chết, trong khi mình xuôi tay đứng thẳng mà nhìn !

Tiếng của người thiếu phụ quát lên lanh lảnh :

- Lão thất phu, ngươi không nói à ? Đây, “Phân thân thố cốt” ngươi hãy ném thử, ném thử cho biết mùi !

Tiếp theo giọng nói âm hiểm của thiếu phụ, Cổ Lãnh Vân lại rú lên. Tiếng rú kéo dài thê thiết cuối cùng khàn khàn lạc giọng, đứt quãng từng hơi.

Tần Quan Vũ cắn môi rướm máu nhắm nghiền đôi mắt !

- Buông tay ra ! Ta nói... ta nói...

Bị đối phương dùng thủ pháp “phân thân thố cốt” làm cho sai chạy khớp xương, Cổ Lãnh Vân không làm sao chịu nổi sự đau đớn đó, cuối cùng buột miệng kêu lên.

Tiếng kêu đứt quãng của Cổ Lãnh Vân làm cho Tần Quan Vũ giật mình mở mắt...

Chàng thấy Cổ Lãnh Vân mặt trắng như tờ giấy, mồ hôi rịn ra ướt đầm, từng sợi tóc trắng phau như đều dựng cả lên, hai hàm răng cắn chặt và thân hình run bần, biểu lộ sự cực kỳ đau đớn.

Tần Quan Vũ nghe lòng thất lại, chàng thấy như chính mình đang bị cực hình.

Nhưng cùng một lúc chàng liên tưởng đến Huyền Kinh, cái mà chàng xem như sinh mạng của mình. Trước giờ xam nhập Tử Vong Lâm, ân sư đã dặn dò cẩn thận, bảo phải tìm lấy cho kỳ được quyền ba, quyền tư vừa bộ Huyền Kinh và sau khi lệnh xong võ công trong đó, mới có thể báo thù cho thầy được.

Huống chi, cha mẹ của chàng cũng đều mất tích vào Tử Vong Lâm chết sống chưa biết. Bây giờ, vạn nhất mà Cổ Lãnh Vân không chịu nổi sự đau đớn là “Phân thân cốt thố” chỉ ra chỗ giấu quyền Huyền Kinh, để nó lọt vào tay kẻ địch thì hận thì đành vĩnh viễn không thể làm sao trả được.

Nhưng trước mắt chàng, Cổ Lãnh Vân đang oằn oại mình lại có thể vì một chút riêng, muốn không cho ông nói, để thân già tan nát hay sao ?

Bao nhiêu ý nghĩ mâu thuẫn trong tình cảnh thực tại, vò xé tâm can Tần Quan Vũ, chàng cảm hận chính người đàn bà ác độc, chàng có cảm tưởng như nàng là một con rắn hóa thân, chàng thề với lòng rằng một ngày nào đó, thân hình con người dâm ác hung dữ kia sẽ bị chàng nghiền ra thành cám. Chàng sẽ làm cho nàng muốn sống không được mà muốn chết cũng không được, cho con người độc ác ấy ném đủ sự độc ác của đời...

Người thiếu phụ nghe Cổ Lãnh Vân chịu nói, bèn day qua bảo tên tỷ nữ :

- Buông lão ra !

Và ngó qua Cổ Lãnh Vân cười gằn nói :

- Đây là cơ hội cuối cùng, lão thất phu, nghe cho rõ “Ngọc Dung La Sát” Trịnh Như Xan này, không ỉc gì có thể nói lại hai lần, nếu ngươi còn kiếm chuyện quanh co, ta sẽ làm cho ngươi đau đớn tận cùng và chết ngay trong cái đau đớn đó, quyền huyền kinh ta cũng chẳng cần !

Cổ Lãnh Vân như cố hết sức hơi tàn, giọng ông trở nên tha thiết :

- Trịnh Như Xan, bằng cào chút ân nghĩa của ta đối với ngươi, ngươi hãy để cho ta khở lại một chút rồi ta sẽ nói. Ta đã quá già rồi. Võ công cao bằng trời đi nữa, ta cũng không có chỗ dùng, ta sẽ nhường lại cho ngươi. Trịnh Như Xan, ta hỏi một điều này nhé, ngươi có thừa nhận rằng người là đệ tử ta không ?

Ngọc Dung La Sát quắc đôi mắt dữ dằn :

- Trong cái mồm của con chó không bao giờ mọc được ngà voi biết chưa ? Hãy câm họng ngươi lại !

Vừa nói, Ngọc Dung La Sát vừa khề liếc Tần Quan Vũ, và chậm chậm bước lại bên chàng, nói bằng một giọng buồn buồn :

- Tần công tử, tôi biết công tử cảm hận tôi lắm, tôi cũng muốn... nhưng thôi !

Nàng bỏ lửng câu nói, mặt hơi cúi xuống liếc chàng thật nhẹ và bước sát đến bên chàng.

Hai người đầu mặt thẳng vào nhau, gò ngực pháp phồng của nàng chạm sát vào ngực Tần Quan Vũ :

- Trong lòng tôi tàng ẩn không biết bao nhiêu đau khổ mong công tử cảm thông mà tha thứ

Trong giọng nói đầy u oán, mặt nàng khề ngẩng lên, tia mắt van lơn nhìn sâu vào mắt Tần Quan Vũ...

- Con đàn bà vô sỉ !

Theo tiếng quát lạnh lùng đôi mắt đỏ ngầu của Tần Quan Vũ xói xĩa vào mặt nàng như mũi dao sắc bén.

Không thể chịu đựng được sự sỉ nhục đó, Ngọc Dung La Sát sùng mảy đỏ mặt, và thỉnh thoảng cất tay lên vả mạnh vào mặt chàng.

Chát !

Bàn tay ngọc in trọn lên trên má, Tần Quan Vũ chớp mắt đỏ hào quang.

Nhưng liền lúc đó, Ngọc Dung La Sát kêu lên một tiếng khe khẽ rút tay vèthụt lui luôn mấy bước.

Sắc mặt nàng tái lại, vẻ sợ sệt tràn đầy, y như nàng vừa mới làm một chuyện sai lầm đáng sợ.

Và Tần Quan Vũ tuy có phát hiện điều lạ đó, nhưng chàng không cần suy nghĩ, trước mắt chàng chỉ có hận thù :

- Ngọc Dung La Sát, lòng dạ và thủ đoạn độc ác của nàng thật là tương xứng đấy. Nhưng ta không phải là hạng sợ chết, ngày nay nếu nàng không dứt được bọn ta, thì cái họa thảm khốc sẽ sẵn dành cho nàng ở ngày sau đây !

Ngọc Dung La Sát dịu giọng :

- Tần công tử, nếu công tử đừng nhục mạ thái quá, thì sù chết tôi cũng không dám. . .

Tần Quan Vũ hừm lên một tiếng lạnh lùng, cả ngang câu nói của Ngọc Dung La Sát :

- Đừng có giả bộ van lơn, người đóng kịch cũng khéo đấy, nhưng đừng mong qua mắt ta được.

Ngoài miệng tuy nói thế, nhưng mối nghi vấn trong lòng chàng mỗi phút mỗi tăng. . .

- Tiêu Hồn tình nữ, không dám đối diện giao đấu với chàng, ă là chuyện lạ. . . Bây giờ người đàn bà cực kỳ ác độc này, lại đối xử với chàng như thees nữa, càng dồn dập vào óc chàng thêm không biết bao nhiêu dấu hỏi to tướng mà không sao giải đáp !

Người trong chốn võ lâm, chỉ cần hơn thua một tiếng nói là đủ để sống chết với nhau vì vấn đề sĩ diện, thế mà “Ngọc Dung La Sát” Trịnh Như Xan, trong cơn tức giận vì bị chàng nhục mạ, chỉ đánh chàng một tát tai, rồi lại tỏ ra ăn năn sợ sệt ! tại sao lại có chuyện như thế ?

Như mặc cho sự xét đoán của Tần Quan Vũ ra sao cũng được Ngọc Dung La Sát vẫn một giọng van lơn :

- tần công tử, tôi không phải là đóng kịch mà sự thật là trong lòng tôi có những điều không thể nói ra, mong công tử nên thông cảm mà tha thứ cho !

Nàng lại khẽ liếc Tần Quan Vũ và quay về phía Cổ Lãnh Vân, giọng nói của nàng cũng đổi theo sắc mặt đáng ác :

- Lão thất phu, hãy chỉ chỗ giấu Huyền Kinh, bằng không ta sẽ cho ném lại món “phân thân thổ cốt” !

Lửa giận lại ùn ùn bốc cháy Tần Quan Vũ quát lên :

- Trịnh Như Xan, người còn chút nhân tính nào không chứ ?

- tần công tử, tôi không làm gì có thể gọi là đắc tội với công tử, tất cả những công việc gì khác của tôi, xin công tử đừng nhúng tay vào !

Ngọc Dung La Sát nói chưa dứt tiếng, Cổ Lãnh Vân đã dùng hết tàn lực, tung mình lao thẳng vào lưng Tần Quan Vũ

Tần Quan Vũ toàn thân rung động vì sức mạnh lao tới của Cổ Lãnh Vân, nhưng đồng thời huyết đạo bị phong bế của chàng từ nãy giờ, lập tức được giải khai !

Sau khi giải huyết cho Tần Quan Vũ, Cổ Lãnh Vân hằm hằm quát lớn :

- Con tiện tỳ, người twongr ta có thể dễ dàng chỉ chỗ giấu Huyền Kinh cho người được à ?

Ngọc Dung La Sát tái mặt giận sung phóng mình về phía Cổ Lãnh Vân quát lớn :

- Lão thất phu muốn chết !

Cổ Lãnh Vân vụt vười khan, giọng cười pha đậm oán hờn :

- Sống không có gì vui, thì chết đâu phải là chuyện sợ. Trịnh Như Xan, tình nghĩa cha con kể từ nay hoàn toàn xất đứt, việc nuôi dưỡng dạy dỗ người, ta kể như đã làm một việc không công.

Về mặt tái lên vì giận dữ của Ngọc Dung La Sát biến chuyển không ngừng, trong đó xen lẫn cả oán hờn, độc ác hối hận, then thừa và đã làm cho nàng đứng lặng thật lâu.

Cuối cùng giọng nói của nàng lại cũng trở nên đanh ác :

- Câm miệng lại, ai là con của ngươi ?

Sự đau đớn như tan đi vì giận dữ, Cổ Lãnh Vân hét lên :

- Con tiện tỳ, ta sẽ sống chết với ngươi !

Cùng một lượt với tiếng hét, Cổ Lãnh Vân dùng hết tàn lực phóng mình lên dùng chiếc đũa húc vào người của Ngọc Dung La Sát.

Sự liều mạng của ông làm cho Tần Quan Vũ hốt hoảng lúng túng không biết làm sao.

Ngọc Dung La Sát cườn nhặt chờ cho thân hình của Cổ Lãnh Vân lao tới nàng khẽ uốn mình qua giương hai ngón tay nhắm ngay huyệt Ngọc Châm của đối phương điểm tới.

Nhìn thấy cụ già đáng thương sắp chết vì độc thủ của đứa con gái nuôi, Tần Quan Vũ gầm lên một tiếng vận kinh lực vung tay đập thẳng vào khúc từ đại huyệt của Ngọc Dung La Sát.

Chưởng lực như ngọn sóng thần của Tần Quan Vũ vừa bủa tới, ngón tay điểm chưa trúng Cổ Lãnh Vân của Ngọc Dung La Sát buộc phải rút về thuận chiều nàng quật mạnh trở qua.

Bùng !

Hai luồng kinh lực chạm trúng vào nhau dội lên một tiếng rợn người, Tần Quan Vũ lắc mình hai ba lượt lão đảo thật lùi luôn mấy bước !

Ngọc Dung La Sát vẫn đứng yên bất động.

Tuy giật mình trước công lực của đối phương nhưng Tần Quan Vũ vẫn bình tĩnh nhảy xéo qua đũa tay hứng thấy chiếc thân của Cổ Lãnh Vân trên đà rơi xuống khi phóng hụt Ngọc Dung La Sát.

Và chàng nhìn người bạn già của cha mình thấp giọng :

- Bá phụ hai chân của bác đã bị thương phải yên lặng vận công để cầm máu, mọi việc xin hia cho cháu đối phó !

- Vũ nhi !

Cổ Lãnh Vân giọng cười đáp lại :

- Bác hết sức hối hận vì năm xưa đã cứu nó và nuôi dưỡng nó nên người

Giọng nói của ông trở nên cực kỳ chua xót :

- Bác đã thành một phế nhân rồi. Vũ nhi, Bác sẽ dùng phép “âm dương hấp lực” để bám vào lưng cháu và vận công cầm máu. Vừa nói ông vừa đeo lại sau lưng Tần Quan Vũ. Chàng chợt cảm thấy như nhẹ bỗng y như là không ai bám ở sau mình !

Thấy Tần Quan Vũ cố cứu Cổ Lãnh Vân, Ngọc Dung La Sát nhích tới trước mặt chàng trầm giọng :

- Tần công tử, xin công tử đừng gánh lấy việc của thiên hạ, vì hành động đó của công tử làm cho tôi khó xử lắm !

Tần Quan Vũ không buồn chú ý đến câu nói của nàng, chàng khẽ liếc về phía hang đá và dùng phéo “truyền âm nhập mật” nói với Cổ Lãnh Vân :

- Cháu sửa soạn phá vòng vây đây, xin bá phụ hãy cẩn thận !

Và chàng vận lực xuống đôi chân phóng vút ra phía cửa.

Như một giải lụa kéo đi trong gió, ả thị tỳ của Ngọc Dung La Sát lướt vòng qua chặn đầu Tần Quan Vũ và bàn tay ngọc vung lên.

Nhưng chỉ nửa chừng chừng thế chợt biến thành chỉ lực ngón tay búp măng như mũi sắt của ả thị tỳ điểm thẳng vào hai đại huyệt “Cự Cốt” và “Phủ đài” của Tần Quan Vũ.

Thủ pháp của nàng vừa mạnh vừa nhanh quá xứng đáng đứng vào hàng võ lâm cao thủ... .

Tần Quan Vũ hừm lên một tiếng lạnh lùng lách xéo mình qua cánh tay phải khẽ cắt lên nhưng chưởng tâm không nhả kinh lực mà lại dùng khuỷu tay thúc ngược vào hông trái của ả thị tỳ, đồng thời hai ngón tay của chàng xia thẳng huyệt “đồng tuyền” của cô gái... .

Một chiêu hai thức phản ông cùng một lúc như sấm sét giăng.

Ả thị tỳ hét lên một tiếng chân trái đá thốc lên hai tay vung ra một lượt ồ ạt đánh luôn ba chưởng.

Chỉ trong nháy mắt hai người đã đối đầu trọn sáu chiêu !

Tần Quan Vũ càng đánh càng nôn, chỉ mới một ả thị tù mà mình đã thấy khó lòng thủ thắng nếu đối phương tăng thêm lực lượng thì làm sao thoát khỏi vòng vây ?

Biết không thể trừ trừ được nữa, chàng hú lên một tiếng thật dài, hai cánh tay uốn chéo vào nhau một đạo kinh lực tuôn ra xô dạt không khí vào vách đá như sóng bủa lên ghềnh...

Thấy bộ hạ sắp tán mạng dưới “Huyền âm thần chương” của Tần Quan Vũ, Ngọc Dung La Sát lật đật nhích mình qua vung tay đón lại...

Àm !

Một tiếng dội rung rinh vách đá thân hình Tần Quan Vũ chao đi thật lạnh, lao đảo thối lui...

Biết đối thủ là người nguy hiểm nếu không liều sống chết thì không làm sao thoát được Tần Quan Vũ căn rằng dõm phóng mình lên. Nhưng Ngọc Dung La Sát đã găm găm sắc mặt khoát tay làm một cử chỉ can ngăn.

- hãy khoan ! Tần công tử.

Thừa vào cơ hội Tần Quan Vũ dừng lại ngậm vận lực, hất mặt lạnh lùng :

- Muốn gì cứ nói mau ta không thích ở đây lâu... Nói !

Ngọc Dung La Sát gằn giọng :

- Tiện thiếp sẽ cung kính đưa công tử ra khỏi nơi đây. Chỉ xin công tử hãy để lão già kia lại !

Tần Quan Vũ quát mắt như hai tia lửa :

- Đờ !

Cùng một lúc với tiếng thét chương phong của chàng đã phóng ra như một cơn gió thốc.

Thật là tuyệt diệu ư như một cánh én trong sương, Ngọc Dung La Sát uốn nhẹ mình qua tránh khỏi tầm chương lực và nhìn thẳng vào mặt chàng thấp giọng.

- Công tử hãy dừng tay tiện thiếp có điều muốn nói !

Thế đánh dữ dần bị mất vào khoảng trống Tần Quan Vũ giậm mình dừng lại quát lên :

- Là một con người lòng dạ như rắn độc phản phúc thế sự ngươi còn gì muốn nói ?

Giọng nói của Ngọc Dung La Sát trở lên u oán lạ lùng :

- Tần công tử hoàn toàn không hiểu được lòng tôi !

Tiếp theo sau câu nói đượm buồn Ngọc Dung La Sát chột mím miệng thở dài sùn sùt.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Khúc Ca Huyền Bí

Thái độ lạ lùng của Ngọc Dung La Sát làm cho Tần Quan Vũ vô cùng thắc mắc.

Đối với quyển thứ ba của bộ Huyền kinh nhất định nàng muốn lấy cho kỳ được và manh mối của nó đang ở nơi cửa miệng của Cổ Lãnh Vân mà Cổ Lãnh Vân thì lại đang ở trên lưng mình. Cứ theo thế đó, đáng lý nàng phải hạ địch thủ đối với mình để đoạt lấy Cổ Lãnh Vân đoạt lấy manh mối dẫn đến cái báu vật mà nàng muốn lấy, chuyện đó trong tình hình hiện tại, nàng làm để như lấy đồ trong túi thể tại sao nàng không làm mà lại thốt ra những lời u oán ?

Tần Quan Vũ lại hần học quát lên, nhưng lời lẽ của chàng vẫn không giấu được điều thất vọng ấy :

- Ta đang bận gấp, không có thì giờ đâu đi nói chuyện dài dòng !

Ngọc Dung La Sát hơi giận :

- trại sao công tử lại buộc tôi vào cảnh khó xử như thế ? Thật ra tiện thiếp là kẻ thí sư đại nghịch, trời đất không ung, nhưng tiện thiếp xin nói một cạm lời là nếu công tử thể tình để lão thất phu ấy lại, thì ân đó tiện thiếp nguyện xin báo đáp !

Nghe Trịnh Nha Xan nói, Tần Quan Vũ vừa cảm hận mà cũng vừa hết sức lạ lùng.

Lạ lùng vì người đàn bà này đã tự biết thí sư đại nghịch của mình là cái tội mà trời đất không thể dung, thế nhưng tại sao nàng lại cứ làm chuyện ấy ?

Chẳng lẽ sau lưng nàng còn có kẻ chủ sự và có cách bắt ép nàng làm như thế ? Và phải chăng vì sự bất ạo ấy, nên dù lòng nàng không muốn nhưng vẫn phải làm ?

Bao nhiêu nghi vấn dồn đập trong đầu, nhưng Tần Quan Vũ vẫn hần học quát lên :

- Đừng vọng tưởng điều vô ích, Ta đã nhất tâm cứu thì phải cứu người này !

Ngọc Dung La Sát ngửa mặt thờ dài :

- Như thế tự công tử buộc tiện thiếp phải đắc tội, xin công tử thận trọng tiếp chiêu !

Dứt lời, nàng lắc mình tiến lên, chậm chậm cất tay phát qua một chưởng.

Tần Quan Vũ nghiêng mình đang bên trái phát mạnh cánh tay.

Một bên ra tay trong thế bắt buộc, một bên lura giận đang lúc phùng phùng. Hai luồng chưởng phong ép không khí nạo sát vào vách hang, đá nát bụi bay rào rào, tiếng gió ù ù như bão.

Đột nhiên, Ngọc Dung La Sát thu chưởng trở về nhảy thối ra sau hơn năm thước, kêu lên :

- Dừng tay lại ! Tần công tử ..

Không biết đối phương định giờ trò gì, Tần Quan Vũ cũng dừng tay hỏi lại :

- Tại sao không đánh ?

- Tiện thiếp ngày nay gặp công tử quả thật là tiến thoái lưỡng nan, đánh không được mà không đánh cũng không công mềm dịu không thành mà cứng rắn cũng không thể được ! Thôi mong công tử hiểu cho chỉ còn có cách lưu công tử lại đây mà thôi !

Nói xong nàng lại lắc mình nhảy ra ngoài ba trượng.

Tần Quan Vũ rung động. Nếu quả nàng đóng cánh cửa hãm đá lại, thì dù muốn thoát ra có cánh cũng khó bay. Thêm lên Cổ Lãnh Vân bị trọng thương phải sớm được điều trị bây giờ chỉ có cánh là liều sống chết.

Chàng nghiêng răng nhún mình lao vút theo Ngọc Dung La Sát.

Nghe tiếng gió đằng sau, biết Tần Quan Vũ đuổi theo mình, Ngọc Dung La Sát tức tối xoay ngược thân mình hai tay tếu lại đẩy ra một lượt :

- Trở lại !

Tuy nhiên, dù trong lúc nguy khốn Tần Quan Vũ cũng hết sức tỉnh táo đề phòng thấy Ngọc Dung La Sát vừa xoay mình hai tay chàng cũng đã kéo lên giữa ngực, tung ra hai chưởng.

Bùng !... Bùng !

Cùng một lúc với hai tiếng dội cả bốn luồng chưởng lực Tần Quan Vũ lao đảo thối lui.

Sự yếu thế càng làm cho chàng thêm tức tối, chàng cố gượng cho vững lại và hậm hức phóng lên.

Chợt nghe Cổ Lãnh Vân nói với chàng qua phép “Truyền âm nhập mật” :

- Hiền đệ, bác sẽ giúp sức cháu !

Tiếng nói Cổ Lãnh Vân vừa dứt Tần Quan Vũ nghe như một tuần lực đẩy mình vút một cái thoát ra hầm đá !

Ngọc Dung La Sát sững sốt một giây, nâng vội lách mình chặn trước mặt Tần Quan Vũ và dạy qua đám thị tỳ ra lệnh :

- Cản lại !

Ba ã thị tỳ dạ rạp lên một tiếng tung mình lên theo thế chân vạc vây Tần Quan Vũ vào giữa.

Đồng thời, hơn hai mươi gã đại hán che mặt bằng lụa đen từ trong ngách đá tủa ra, bao xung quanh thêm một vòng vây nữa !

Tuy không phải là tường đồng vách sắt nhưng trong tình thế đó Tần Quan Vũ muốn thoát khỏi vòng vây cũng quả là một chuyện khó khăn. . .

Trong lúc chàng đang bối rối Ngọc Dung La Sát tiến sát đến bên chàng, ánh mắt nàng lóe lên giận dữ.

- Tần công tử chẳng lẽ công tử muốn liều chết ?

Tần Quan Vũ hằm hằm.

- Tự nhiên, người có bao nhiêu tài cừ việc thì thử cả ra đi !

Vừa nói chàng vụt áp trung chưởng lực chuẩn bị phá vây, chợt nghe Cổ Lãnh Vân lên tiếng cũng bằng cách “truyền âm nhập mật

- Vũ nhi bác không còn sống được bao lâu nữa., một mặt chấy hãy vận dụng Huyền Âm Thần công chống địch, một mặt hãy nghe lời bác dặn.

Tần Quan Vũ kinh ngạc lật đật tập trung công lực vận dụng Huyền Âm. . .

Cổ Lãnh Vân nói rõ từng tiếng :

- Bây giờ hãy dùng chỉ lực đánh ngay vào huyệt Khí Hải của con tiện tỳ đó !

Như một cái máy, Tần Quan Vũ giương tay chỉ tới.

Chàng vụt giật mình, vì sau khi đánh ra mới cảm thấy công lực mình tăng lên một cách lạ lùng và một luồng khí nóng hừng hực xuyên qua kinh mạch.

Tiếng truyền âm nhập mật của Cổ Lãnh Vân lại nổi lên.

- Vũ nhi, trước giờ nhắm mắt, bác quyết đem nửa đời công lực tặng cháu. . .

Cũng như Tần Quan Vũ thấy tiềm lực của đối phương có phần khác hơn trước Ngọc Dung La Sát không dám chậm trễ, vội lách mình qua một cách lẹ làng làm cho chỉ lực của Tần Quan Vũ đánh hụt vào khoảng trống và không đợi Tần Quan Vũ phản ứng nàng đã dùng một thân pháo cực kỳ thần tốc tiến sát tới đánh nga vào khúc trí huyệt của chàng.

Tiếng của Cổ Lãnh Vân lại vọng bên tai

- Tả “chấn” hữu “khảm” lách qua !

Chiêu thế của kẻ địch chỉ trong đường tơ kẽ tóc, chót nữa là Tần Quan Vũ đành buông xuôi đời ta, nhưng qua câu “mách nước” của Cổ Lãnh Vân, chàng làm y theo như cái máy và lạ lùng làm sao, chính Tần Quan Vũ cũng không ngờ rằng mình thoát một cách quá dễ dàng !

Ngọc Dung La Sát tái mặt. . .

Chiêu thức dữ dằn mang cái tên “Phát Liễu Phân Hoa” nàng đã tập trung tất sinh lực, bất cứ địch nhân ở phía nào, phép đánh tất thấu đều chính xác không biết bao nhiêu võ lâm anh kiệt đã phải bại vong dưới một thủ pháp nàu thế mà Tần Quan Vũ trên lưng vướng víu Cổ Lãnh Vân lại tránh thoát một cách quá dễ dàng, một chuyện xảy ra ngoài sức tưởng tượng của nàng.

Và Tần Quan Vũ cũng cứ luẩn quẩn trong ý niệm bản khoản chàng cũng không dè cái thân pháo ra ra tầm thường ấy lại được một tác dụng cực kỳ linh diệu. . .

Tiếng nói của Cổ Lão Vân tiếp lên :

- Vũ nhi, bằng vào một việc này, đủ biết kinh nghiệm của cháu thật chưa đầy đủ. Đối địch cần phải bình tĩnh là thoát dễ như chơi.

Bản thân của cháu đã có được nửa đời công phu của Thủy Cảnh tiên sinh, bây giờ hòa vào đó công lực của bác tặng cho đã đầy đủ một giáp tử, chỉ cần phát huy đúng mức tự nhiên sẽ trở thành cao thủ. Tuy cháu có Huyền Âm Thần Công, một tuyệt học võ lâm nhưng bộ pháp hãy còn yếu kém !

Ông khẽ thở dài và nói tiếp :

- Huyết mạch của bác hiện đang khô cạn giờ phút sống còn không thể kéo dài. Cháu hãy nghe cho kỹ, nhớ cho rõ, bác bắt đầu truyền bộ pháp cho cháu. Đây là công phu của bác đã nghiên cứu được trong mười hai năm bị giam nơi hang đá !

Giữa lúc Cổ Thanh Vân truyền công thì Ngọc La Sát đã lao mình tới chưởng lực từ hai tay búa ra một lúc.

Thấy trước mắt chưởng ảnh trùng trùng kinh lực như sóng búa Tần Quan Vũ sắp sửa phản công thì tiếng của Cổ Lãnh Vân lại nổi lên :

- Tiên “Cẩn” hậu “Khôn” đầu hơi nghiêng qua một chút, mau !

Tần Quan Vũ vội vã làm theo; Chân trái đặt lên hướng “Cẩn” chân phải bỏ qua hướng “Khôn” và đầu khẽ nhích qua...

Chiêu thể thần tốc thứ hau của Ngọc Dung La Sát lại đánh vuột vào khoảng trống !

Cổ Lãnh Vân nói tiếp :

- Đây gọi là “Thiên Long thần nộ” cộng chung là bảy bước vừa rồi là “Tà Chấn”, “Hữu Khâm”, “Tiền Cẩn”, “Hậu Khôn”, ba bộ cuối cùng là “Tà khoa vi Tôn”, “Trắc Lược Ly” và “Trung triển vi đoài”. Tất cả đều là thần bộ, có thể làm cho trong nháy mắt không còn thấy đâu là hình bóng.

Cùng lúc ấy, khi đánh không trúng địch, Ngọc Dung La Sát gần như hoảng hốt, vì từ trước đến nay, nàng chưa từng gặp trường hợp như thế bao giờ. Nàng ngó thẳng vào mặt Tần Quan Vũ, gần giọng :

- Tần công tử, nếu công tử không chịu thả lão thất phu ấy xuống thì đừng trách tiện thiếp sao độc ác !

Tần Quan Vũ cười nhạt :

- Ngươi là con đàn bà lòng rắn, còn nói chi đến việc độc ác hay không độc ác !

Và chàng gần gần nói tiếp :

- Có gì mà phải gọi là nhẫn nại ? Có bao nhiêu thủ đoạn cứ đem hết ra đi !

Vừa nói chàng vừa âm thầm vận Huyền Âm thần công chuẩn bị phá vây...

Nhưng Cổ Lãnh Vân lên tiếng ngăn lại :

- Không nên xung động, còn có một vấn đề trọng yếu là Huyền Kinh. Chỗ giấu của nó thật bác cũng chưa biết rõ, chỉ tình cơ được biết mấy câu ca dao sau đây, nó là mối manh chỗ giấu Huyền Kinh, bác nghiền ngẫm mười hai năm nay vẫn chưa biết kết quả mong rằng cháu có duyên thâm hậu để đạt thành. Đây, cháu nghe và hãy có mà nhớ kỹ

Tình tử Vương quốc

Vưu vọng tam phong

Giá hồng hồ tự trình sính

Kho tuyết lộc dĩ ngao du

Dữ tiên hạc du hí

Tùy bạch vân bồi hồi

Cầu đồ hí quả

Vưu tư ái nhữ

Nam Ứng đầu thị huyền tam

Nữ cao kết hữu kinh tứ

Tình trượng ái chi lập

Vinh miên uân hồi khổ

Ngọc Long tuyết sơn

Bạch tuyết dương sơn

Cái vô song Vưu thúy phong

Bá hoa tự hô ái thần

Nam cầu đồ gì quá

Nữ Vưu tư ái như...

Đó cháu hãy nhớ cho kỹ đó là một khúc ca mà suy nghĩ suốt mười hai năm nay bác chỉ hiểu một phần quá ít... Bác chỉ biết miền tây bắc tỉnh Vân Nam có “Ngọc Long Tuyết Sơn” và trên đó có ba ngọn cao nhất gọi là “Vưu Thụy Tam Phong”. Nếu có cơ hội may mắn biết đâu cháu lại chẳng tìm ra. Cháu cố ghi nhớ cẩn thận

Tần Quan Vũ đang dốc hết tâm ts nghe lời căn dặn của Cổ Lãnh Vân thì Ngọc Dung La Sát đã tiến sát đến bên chàng trầm giọng :

- Tần công tử, khẩn cầu công tử hãy để lão già ấy xuống

Tần Quan Vũ trừng mắt quát lên :

- Đừng vọng tưởng, con đàn bà vong ân phụ nghĩa.

- Vũ nhi... ráng... făng mà giữ mình... Bác xin... giã biệt !

Tiếp theo đó, một tiếng “bịch” khô khan nổi lên, Cổ Lãnh Vân rơi mình xuống đất.

Một khoảng âm u trong hầm đá, vị đại hiệp võ lâm trút hơi thở cuối cùng !

Sự bi thương phần hạn cùng xoáy dội trong đầu óc, Tần Quan Vũ cảm nghe lỗ tai như sét nổ chàng phục xuống ôm thi thể Cổ Lãnh Vân nước nờ kêu lên :

- Cổ bá bá !

Nỗi đau đơn trong lòng cơ hồ tuôn ra theo tiếng kêu thống thiết.

Tần Quan Vũ nghẹn ngào khóc không ra tiếng, nước mắt chàng đổ ra như suối... Bao nhiêu đau đơn cảm hờn căm xé, làm cho chàng ngất lịm !

Tình thế diễn ra đột ngột, Ngọc Dung La Sát tái mặt, toàn thân phát run lrm và loạng choạng thối lui.

Rõ ràng tâm trạng nàng cũng đã cực kỳ dao động !

Ba à thị tỷ và đám người bao mặt đang siết chặt vòng vây cũng khựng lại im lìm đưa mắt nhìn nhau sắc mặt mọi người đều biểu lộ niềm xúc cảm.

Thật lâu, Tần Quan Vũ từ từ tỉnh lại chàng vụt đứng phắt lên, đôi mắt đỏ ngầu, trừng trừng nhìn xối vào mặt Ngọc Dung La Sát và lừ đừ nhích tới.

Sắc mặt Ngọc Dung La Sát tái xanh, lộ rõ sự đau thương và sợ sệt.

Tần Quan Vũ nhích lên một bước là nàng lại một bước thối lui.

Tần Quan Vũ vụt hét lên :

- Con đàn bà độc ác, hãy đền mạng cho bá phụ ta !

Trong tiếng hét gần như lạc giọng thân ảnh chàng đã lao tới như bay.

Ngọc Dung La Sát lượn mình qua như con bước trắng vừa tránh thế tấn công của Tần Quan Vũ, vừa mím miệng ngấp ngừng :

- Tần công tử... A !...

Tiếng thở dài thê thiết của nàng lại một lần nữa Tần Quan Vũ sững sờ.

Chàng cố trấn tĩnh tinh thần. trước mắt là phải làm sao tìm cách thoát khỏi nơi đây, rồi sao khi thần công luyện được hoàn toàn lúc bấy giờ mới có thể nói chuyện phục cừu rửa hận.

Ngọc Dung La Sát vẫn đứng yên một chỗ nhìn sừng Tần Quan Vũ.

Thình lình, Tần Quan Vũ bước tếu chân qua, nhìn nàng bằng đôi mắt hàm hàm.

- Trịnh Như Xan, Tần Quan Vũ này thế cùng nàng không đội trời chung, một ngày nào đó ta sẽ cắt đầu nàng để tế mộ bá phụ !

Vừa nói, chàng vừa nhảy thụt lại sau toan bồng lấy xác Cổ Lãnh Vân.

Nhanh hơn một giây một trong ba à thị tỷ đã vút tới đoạt lấy, khi Tần Quan Vũ vừa tới thì nàng đã ôn Cổ Lãnh Vân nhảy thụt ra xa ba trượng

Thấy kế mình thất bại Tần Quan Vũ quay qua Trịnh Như Xan hét lớn :

- Tiệp tỳ người định muốn làm gì nữa ?

Ngọc Dung La Sát khẽ cúi mặt thờ dài :

- À... Tôi làm như thế chắc công tử hận tôi lắm phải không ?

Tần Quan Vũ nghiêng rằng :

- Đúng ! Ta hận vì chưa lột da xẻ thịt được người.

Ngọc Dung La Sát vẫn một giọng buồn buồn :

- Tôi hiểu rõ lòng công tử lắm. Nhưng lão thất phu này sống ở Trích Huyết Giáo, lẽ tự nhiên cũng phải chôn nơi Trích Huyết Giáo. Chúng tôi sẽ lấy đại lễ mà mai táng, điều đó xin công tử hãy yên lòng !

Cổ Lãnh Vân đã bị nàng làm hại, nàng lại có thể chôn cất tử tế cho ông sao ?

Con người đàn bà lòng dạ như lang sói này, giữ thi thể lại quyết không phải về ý tốt...

Càng nghĩ, lửa giận càng bùng lên, Tần Quan Vũ phóng thẳng vào người Trịnh Như Xan, nghiêng rằng vung chưởng.

Không lui lại như lần trước, Ngọc Dung La Sát hất cả hai tay, hai luồng kinh lực như sóng thần ập tới Tần Quan Vũ...

Bùng !

Tần Quan Vũ hai tay tê điếng, thối lui ba bước...

Ngọc Dung La Sát vẫn đứng vững như trờng !

Qua phút trấn tĩnh, Tần Quan Vũ hút mạnh chân nguyên dồn cả kinh lực lên hai tay, trên dưới giao nhau, tiếng gió rít lên ồ ồ trong hang đá

Ngọc Dung La Sát không đánh trả, lại lượn theo chưởng phong của Tần Quan Vũ bằng thân pháp mềm dẻo lạ thường. Và mãi cho đến lúc Tần Quan Vũ đánh ra chiêu thứ sáu thì nàng đã xuyên nhập vào vùng kinh lực, hai ngón tay như tia điện xẹt, điểm ngay vào “khí hải huyệt” của chàng...

Đang trong đà công thế, Tần Quan Vũ chợt nghe ngọn chỉ phong xẹt tới nhưng khi vừa phát giác hiểm nguy thì không còn kịp nữa. Chàng thở hắt ra một tiếng ngã ngồi xuống đất toàn thân không còn cử động.

Ngọc Dung La Sát bỗng xốc lấy Tần Quan Vũ, buồn bã thờ dài :

- Tiệp thiếp xin đưa công tử ra khỏi động !

Và nàng vẫy tay ra lệnh cho thủ hạ rút lui.

Chờ cho đám bộ hạ đi hết, nàng mới chậm chậm bỏ Tần Quan Vũ đi ra phía trước.

Tần Quan Vũ trừng trừng đôi mắt tức tối vô cùng nhưng toàn thân tê liệt đành phải để Ngọc Dung La Sát làm theo ý muốn.

Song, qua theo nhịp bước của nàng, thân thể dịu mềm đụng chạm vào da thịt và một mùi hương ngào ngạt tỏa ra, bất giác Tần Quan Vũ phải nhắm nghiền mắt lại.

Qua một lúc khá lâu Tần Quan Vũ cảm nghe nàng buông mình xuống, chàng mới mở mắt ra thấy mình vẫn còn trong cửa động và Ngọc Dung La Sát hé miệng mỉm cười :

- Tần công tử, tôi có chuyện muốn nói cùng công tử !

Tần Quan Vũ xằng giọng :

- Chuyện gì ?

- Nói chuyện về công tử từ nay trở đi phải làm sao cho thích ứng.

Nàng ngưng lại thờ dài và nói tiếp :

- Tôi nói chắc công tử cũng khó tin, hoàn cảnh của công tử đang ở vào khoảng giữa của chính tà nếu không thận trọng thì cả trong hiện hạ sẽ không có chỗ cho công tử dung thân !

Tuy huyết đạo bị phong bế, nhưng tinh thần vẫn còn bình tĩnh Tần Quan Vũ nghe nói nhếch môi cười nhạt.

- Thế thì con người của nàng chính, hay tà ?

Ngọc Dung La Sát không trả lời mà hỏi lại :

- Công tử đã gọi tôi là “con đàn bà lòng rắn” vậy “lòng rắn” là chính hay tà ? Công tử xử tự mình xét đoán chứ cần gì phải hỏi ?

Và nàng lại chúm chím cười nói tiếp :

- Kìa “ý trung nhân” của công tử đã đến kìa, tiện thiếp xin cáo biệt !

Dứt tiếng nàng nhắc mình lên, mất dạng...

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Bàn Mưu Lược

Cùng lúc ấy Tần Quan Vũ nghe ngực mình như bị chạm phốt qua, huyết đạo lập tức được giải khai, chàng vội đứng phắt lên, vừa lúc đó một bóng trắng từ xa lao tới.

Một thiếu nữ mặt như hoa nở vừa chầm chân trước mắt chàng đã mỉm cười khẽ hỏi :

- Tần công tử từ lúc chia tay đến nay vẫn mạnh đấy chứ ?

Tần Quan Vũ ngơ ngác.

- Người con gái này là ai ? Sao nàng lại biết mình ?

Tuy nhiên, người ta gọi đích danh mình mà hỏi, tự nhiên phải là có nguyên do, chàng bèn vội vã vòng tay :

- Vâng cảm ơn ! Xin hỏi chẳng hay cô nương quý danh là chi và sao lại biết tại hạ ?

Người thiếu nữ hơi khựng lại, nhưng nàng lại mỉm cười :

- Tần công tử đùa đấy à ? Sao lại nói không quen biết.

Tần Quan Vũ lại vòng tay nghiêm nghị :

- Xin cô nương thứ cho, tại hạ đâu dám nói đùa. Chỉ vì tại hạ quá đỗi trí quên không biết đã gặp cô nương ở nơi đâu !

Người thiếu nữ vội hỏi :

- Công tử là Tần Quan Vũ ?

- Vâng !

Người thiếu nữ mỉm cười :

- Tiểu nữ biết công tử vào khoảng nửa tháng trước đây. Lúc đó tiểu nữ cùng gia phụ đang ở tại Cảnh Đức Trấn gặp bọn Tử ác vây khốn, nhờ công tử ra tay cứu trợ, không ngờ công tử lại chóng quên !

Nhìn thẳng vào mặt Tần Quan Vũ người thiếu nữ lại mỉm cười giới thiệu :

- Tiểu nữ tên Thượng Quan Phụng, sở dĩ phải vào động này là để tìm một người, không ngờ trên đường đi đến đây, lại gặp một người chị mui quen nhờ chuyển một lời dặn rằng “lời thề hợp châu” xin công tử đừng quên ! và bây giờ tiểu nữ xin cáo từ ...

Dứt lời người thiếu nữ tự xưng là Thượng Quan Phụng cúi đầu chào phóng mình vào động !

Tần Quan Vũ giật mình ngơ ngác “Lời thề hợp châu” ?

Tại sao Phụng Hoàng tiên nữ biết mình ở tại đây ?

Tại làm sao lại nhấn bảo Thượng Quan Phụng nhắc nhở mình “lời thề hợp châu”

Phải chăng mình đang lẫn lộn trong vòng mưu lược mà người ta đang bố trí ?

Tần Quan Vũ miên man suy nghĩ. Bao nhiêu sự việc đã qua lần lượt diễn ra trong trí não chàng.

Đầu tiên gặp gỡ Phụng Hoàng Tiên Nữ, nàng đã buông một lời khuyên có tính chất cho rằng phải gấp rút đến Hoa Sơn nếu không thì hàm oan sẽ không sao gỡ được.

Rồi đến Hoa Sơn lại gặp chuyện trá hình và đề chữ thị uy

Sự việc lại liên tiếp diễn ra Tiêu Hồn tình nữ xuất hiện, Tây Bối công tử thân thế mơ hồ.

Và cuối cùng là lọt vào Trích Huyết Giáo nơi đây, cái chết của Cổ Lãnh Vân.

Nơi đây bị bại dưới tay câu Ngọc Dung La Sát.

Nơi đây gặp Thượng Quan Phụng, người thiếu nữ lạ quắc lạ quơ tự nhận là ngoại quân, lại chuyển lời của Phụng Hoàng Tiên Nữ.

Tại làm sao ?

Tại làm sao lại luẩn quẩn như thế ?

Phải chăng một mưu lược đã sẵn bày ra ?

Lửa giận vụ bùng lên, Tần Quan Vũ lao mình vào động đuổi theo Thượng Quan Phụng.

Nhưng, hình bóng người con gái họ Thượng Quan không còn thấy nữa !

Tần Quan Vũ lại dừng chân ngơ ngẩn.

Thượng Quan Phụng đến đây với ý gì ? Chẳng lẽ chỉ có mỗi một việc là chuyển lời cho Phụng Hoàng Tiên Nữ ?

Nếu quả là một vòng mưu lược thì Phụng Hoàng Tiên Nữ sắp bày nó ra để làm gì ?

Bao nhiêu giả thuyết càng đặt ra, Tần Quan Vũ càng nghe đầu óc mình muốn loạn.

Nếu nói Phụng Hoàng Tiên Nữ có ý tốt đối với mình thì nàng sắp bày ra chuyện hư hư ập ập để làm gì ?

Nhưng, dù sao, mỗ trong những manh mối nhai chẳng, là ngay bây giờ phải bắt từ thượng quan Phụng.

Tần Quan Vũ vừa đặt xong chủ định, thì trước mặt chàng một bóng trắng chớp lên Thượng Quan Phụng đã quay trở lại.

Vừa thấy chàng, nàng đã kêu lên :

- Tần công tử, còn một việc mà thiếu chút nữa tiểu nữ đã quên !

Mối nghi ngờ càng dồn dập, Tần Quan Vũ nhón lời :

- Có chi cịn cô nương cứ nói !

Thượng Quan Phụng mỉm cười thật đẹp :

- Công tử có quen với một người tên Phụng Hoàng Tiên Nữ không ?

Vẫn điềm nhiên, Tần Quan Vũ gật đầu :

- Có ! Nhưng cô nương muốn nói về việc chi ?

- Tần công tử “lời thề hợp châu” là do Phụng thư thư bảo tôi nói với công tử đấy. Chị ấy nói rằng, chị mong công tử sớm được Huyền Kinh.

Tuy hơi rúng động, song Tần Quan Vũ vẫn làm tỉnh :

- Phụng Hoàng tiên nữ còn nói gì nữa không ?

- Chị ấy dặn rằng lúc nào công tử muốn đi, thì cứ do cửa này mà ra khi gặp ngã ba thì rẽ phải, nếu không thì sẽ luẩn quẩn mãi trong cái động này.

- Còn cần dặn gì nữa không ?

- Không !

Thượng Quan Phụng ngo Tàn Quan Vũ mỉm cười ý nhị, tiếp lời :

- Phụng thư thư lo lắng cho công tử ghé lăm đấy

Tàn Quan Vũ buột miệng hỏi bằng một giọng nghi ngờ :

- Cô nương là gì của Phụng Hoàng Tiên Nữ ?

- Tôi và Phụng thư thư chỉ là bình thủy tương phùng nhưng tâm đầu ý hợp, thế thôi !

Tàn Quan Vũ bỗng trầm sắc mặt :

- Tại sao cô nương không nói thật ?

Thượng Quan Phụng ngạc nhiên :

- Nói thật là sao ?

Biết nói ngọt không được, Tàn Quan Vũ xẵng giọng :

- Nếu cô nương không chịu nói, thì đừng trách tôi không lễ phép !

Vừa nói, chàng vừa lắc mình lao tới, chụp lấy cổ của Thượng Quan Phụng.

Thượng Quan Phụng kêu lên một tiếng hãi hùng nhấc bổng mình lên, tà tà tránh ra ngoài năm thước.

Trong lúc nóng nảy, Tàn Quan Vũ dùng chiêu thể thần tốc mà Thượng Quan Phụng kêu lên lại thoát một cách dễ dàng trong lúc bất phòng, chàng hơi giật mình vì biết nàng cũng chẳng phải tầm thường !

Thượng Quan Phụng nhìn chàng bằng tia mắt trách hờn :

- Tàn công tử, chúng ta vẫn không thù không oán, tại sao công tử lại sử dụng tôi như thế ?

Tàn Quan Vũ lạnh lùng :

- Đúng ! Chúng ta chưa cấy ra thù oán thế tại sao các người lại muốn trêu tôi >

- Ai trêu công tử ?

Thượng Quan Phụng ngạc nhiên hỏi lại ..

Bây giờ lại tới phiên Tàn Quan Vũ ngẩn ngơ

Thái độ của Thượng Quan Phụng đúng thái độ của một cô gái ngây thơ, thêm lên, sắc diện kinh hãi và lời lẽ rõ ràng của nàng càng chứng tỏ không phải là hạng người giao trá.

Tê thì sự xét đoán của mình chẳng đã lầm lẫn đi ư ?

Qua phút bàng hoàng, giọng Tàn Quan Vũ có phần dịu lại :

- Cô nương và Phụng Hoàng Tiên Nữ không phải đã trêu tại hạ đấy sao ?

Ngơ ngác hồi lâu, Thượng Quan Phụng mới nói :

- À... thì ra công tử đã từng bị chị Phụng trêu đùa nên bây giờ nghi lay lời tôi à ?

- Nhưng thật tình câu chuyện làm cho tôi khó hiểu quá.

Tàn Quan Vũ cau mày nói tiếp :

- Nếu tôi có ý gì khác, tại sao Phụng Hoàng Tiên Nữ lại tìm cách cho tôi đến Hoa Sơn rồi dần dần gài đến Trích Huyết Giáo. Làm ra chuyện giết người thê thảm đấy. Cuối cùng lại nói chuyện "tôi thề hợp châu" lại nói chuyện cầu mong cho tôi lấy được Huyền Kinh. Tại làm sao lại bao vây ràng buộc tôi vào những chuyện mơ hồ hồ như thế ?

Thượng Quan Phụng thở dài :

- Tiểu nữ và gia phụ nếu không nhờ công tử giải cứu thì nay đã thành oan hồn rồi, ân nghĩa cao dày đó, trợn đời không làm sao báo đáp ! Có đâu lại đi làm những chuyện thất lễ với công tử hay sao ? Công tử là người hiểu biết, mong công tử rộng xét cho điều ấy !

Khê liếc Tần Quan Vũ, Thượng Quan Phụng tiếp lời :

- Chẳng lẽ công tử lại không thể tin được những lời chân thật của tôi hay sao ? Ví dụ tôi là Phụng Hoàng Tiên Nữ nặng tình bè bạn đi nữa, thì tôi cũng không vì đó mà dám có điều không phải với công tử !

Nhìn rõ vẻ mặt van vì đáng thương của Thượng Quan Phụng, Tần Quan Vũ cảm thấy nàng không phải con người nói dối, bằng vẻ mặt thành khẩn của nàng, cũng đủ thấy khác xa với Ngọc Dung La Sát và Phụng Hoàng Tiên Nữ.

Nhưng tại làm sao nàng lại chung đụng với Phụng Hoàng Tiên Nữ ?

Sự chung cùng ấy, sự tâm đầu ý hợp như nàng đã nói ấy giải thích làm sao ?

Chẳng lẽ lại tất cả đều dính vào vòng mưu lược của Phụng Hoàng Tiên Nữ ?

Mà tại làm sao Phụng Hoàng tiên nữ lại biết mình đang ở tại động này ?

Tại sao lại phải như Thượng Quan Phụng chuyển lời ?

Kỳ lạ hơn nữa là tại sao Phụng Hoàng Tiên Nữ và Ngọc Dung La Sát đều mong cơ mình sớm tìm được Huyền Kinh ?

Bao nhiêu câu hỏi lại xáo trộn trong đầu óc Tần Quan Vũ, lại làm cho chàng ngơ ngẩn ngẩn không biết manh mối ra sao ! Thượng Quan Phụng cũng trấn trối nhìn chàng và hỏi lại :

- Tần côngtr, chẳng lẽ công tử không tin ở lời chân thật của tiên nữ sao ?

Tần Quan Vũ thở dài :

- Bây giờ thì tôi tin lắm. Tôi, nếu cô nương bận việc xin cứ tự tiện !

Thượng Quan Phụng nhìn chàng khẽ lắc đầu :

- Tần công tử, hình như công tử đang bị phiền nhiễu lắm phải không ?

Không muốn nói dối, cũng không tiện hết lời, Tần Quan Vũ thở dài :

- Chuyện phiền nhiễu kể ra thì nhiều lắm !

- Công tử có thể cho biết những điều khó giải ấy chẳng ? Nếu tiểu nữ có hiểu được chút gì, may ra có thể cùng công tử tìm được phần nào manh mối !

Suy nghĩ hồi lâu, Tần Quan Vũ hỏi lại :

- Cô nương có thể cho tại hạ được biết nguyên nhân quen biết với Phụng Hoàng Tiên Nữ được chẳng ?

- Có chi mà không được !

Thượng Quan Phụng khẽ chớp mắt như nhớ lại và nói tiếp :

- Từ lúc cha con tiểu nữ lâm nạn và được công tử giải cứu tại Cảnh Đức Trấn và sau khi công tử đi rồi, tiểu nữ và gia phụ vào trọ nơi khách sạn, chợt thấy bên bàn đối diện có một vị cô nương, vị cô nương ấy lại khẽ cúi đầu chào gia phụ. Cha tôi bên mời lại chung bàn, vị cô nương ấy không từ chối. Và sau khi đến ngồi chung vị cô nương ấy hỏi chúng tôi đến Cảnh Đức Trấn làm gì ? Cha tôi thật tình nói rõ, đồng thời cũng kể luôn việc tập kích và việc côngtr giải cứu cho nàng nghe. Sau khi nghe xong vị cô nương ấy hết lời tán tụng Tần công tử. Lúc bấy giờ tôi cũng hơi lấy làm lạ, không biết tại sao người ấy lại biết côngtr nhưng dần dần hiểu rõ và cuối cùng tôi và người ấy trở lên thân thiết.

- Người ấy là Phụng Hoàng Tiên Nữ ?

- Vâng !

Trầm ngâm thật lâu, Tần Quan Vũ lại hỏi :

- Sau đó lệnh tôn có nói gì với cô nương không ?

- Nói điều chi ạ ?

- Nói về lai lịch của Phụng Hoàng Tiên Nữ !

- Có, phụ thân tôi có bảo riêng cho tôi biết nàng không phải tên Phụng Hoàng tiên nữ mà là một nhân vật trong “Vũ Nội Bát Kỳ” nàng tên là “Tâm Lăng Thần Trì” Thiên Tiên nữ !

Tần Quan Vũ vô cùng kinh ngạc :

- Làm sao biết được nàng là “Tâm Lăng Thần Trì” Thiên Tiên Nữ ?

- Cha tôi bảo rằng mấy năm trước đây có gặp qua một bạn, cho nên bây giờ thấy nàng giống lắm !

- Thế... thế thì...

Nghe đến tên “Tâm Lăng Thần Trì” Thiên Tiên Nữ, Tần Quan Vũ vụt nghe rối loạn, ngập ngừng nói không thành tiếng.

- Tần công tử, sự việc ra sao mà công tử có vẻ kinh hoàng như thế ?

Nhìn thấy sắc diện Tần Quan Vũ quá khẩn trương, Thượng Quan Phụng buột miệng hỏi như thế, chứ thực ra nàng làm sao biết sự rối loạn trong lòng chàng.

Đối với Tần Quan Vũ, nếu quả Phụng Hoàng Tiên Nữ là “Tâm Lăng Thần Trì” Thiên Tiên Nữ thì chính mình đã đúng là rơi vào cạm bẫy của nàng rồi ! Và từ đây khắp nơi, chỗ nào cũng có thể là hiểm địa !

Tần Quan Vũ càng rùng mình, Cổ Lĩnh Vân đã chẳng nói như thế hay sao ? Ngọc Dung La Sát Trịnh Như Xan và “Ngọc Thường Nga” Tiểu Phụng Hoàng dùng dâm dục thí sư hoàn toàn do “Tâm Lăng Thần Trì” Thiên Tiên Nữ sai khiến.

Người đàn bà ấy lòng dữ hơn rắn độc, đâu có thể có được hành vi tốt đẹp ? Nếu đã lọt vào mưu lược của nàng, nhất định lúc nào đó sinh mạng sẽ bị diệt vong !

Càng suy nghĩ, Tần Quan Vũ càng bối rối. Chàng lại mong Phụng Hoàng Tiên Nữ đừng phải là “Tâm Lăng Thần Trì” và chàng vội hỏi Thượng Quan Phụng một câu có vẻ nghi ngờ :

- Cô nương có thể cho biết quý danh của lệnh tôn chăng ?

Thượng Quan Phụng trả lời liền:

- Cha tôi là “Nam Man Tử Sĩ” Thượng Quan Sùng !

Tần Quan Vũ lại một lần ngạc nhiên thêm nữa.

Chàng không ngờ cha của Thượng Quan Phụng lại là một nhân vật nổi danh trong “Tứ tử”

Bằng vào đại vị và kinh nghiệm giang hồ thì việc Phụng Hoàng Tiên Nữ là “Tâm Lăng Thần Trì” nhất định không thể nào làm được !

Thấy Tần Quan Vũ ngần ngại, Thượng Quan Phụng vội hỏi :

- Công tử hình như vừa phát giác được điều chi mới lạ chăng ?

Tần Quan Vũ lặng thinh không đáp.

Tâm tư của chàng đang rối toí bời.

Trong vòng mấy ngày nay, bao nhiêu sự việc lạ lùng chung quanh chàng xảy ra không dứt.

Chàng cứu cha con Thượng Quan Phụng bao giờ ?

Tại sao nàng lại nói có vẻ thật tình như thế ?

Ai đã giả dạng mình lần ra chuyện ấy ? Nhất định là Phụng Hoàng Tiên Nữ !

Nhưng tại sao nàng lại làm như thế ?

Gặp nguy phải cứu, đó là mục tiêu chính đạo đối với những kẻ hành hiệp giang hồ, tại sao nàng lại phải giả trang kẻ khác ?

Nếu bảo nàng đem chuyện làm ấy đổ trút cho chàng thì đó đâu phải là việc xấu ?

Còn bảo rằng do ý tốt thì hạng đàn bà như thế làm gì được ý tốt ?

Hay đó chỉ là một tình riêng đặc biệt với mình ? Không ! Nhất định không phải thế ! Hạng đàn bà độc ác ấy làm gì có được ý niệm tốt đẹp về tình ?

Càng suy nghĩ, tâm trí Tần Quan Vũ càng như cuộn tơ rối.

Hay là... hay là nàng muốn mình có một ấn tượng tốt trước về nàng, để rồi sau đó nàng lợi dụng ?

Nhưng bản thân mình có gì quý giá đáng để cho nàng lợi dụng đâu ?

À ! Tần Quan Vũ vụt hiểu ra

Vấn đề cơ thể phát khởi từ bộ Huyền Kinh !

Rất có thể Phụng Hoàng Tiên Nữ muốn được Huyền Kinh nhưng quyền thứ ba còn trong miệng Cổ Lãnh Vân và không hy vọng gì vậy được, nên chỉ còn cách lợi dụng chàng.

Vì nàng bày biện mối quan hệ thâm thiết, Cổ Lãnh Vân có thể tiết lộ cho chàng biết.

Thế là nàng bày việc đến Hoa Sơn, dẫn tới Trích Huyết Giáo giam chung chàng vào hang đá với Cổ Lãnh Vân. Nhất định Cổ Lãnh Vân sẽ thổ lộ cho chàng biết.

Và khi biết chỗ giấu Huyền Kinh ấy, nhất định mình sẽ đi tìm, nàng sẽ núp trong bóng tối rình dò chờ đợi và nàng sẽ hốt lấy báu vật sau khi chàng tìm được.

Đúng ! Giả thuyết đó là vững hơn cả !

Và khi đã nghĩ rạch ròi, Tần Quan Vũ buột miệng mắng lên :

- Quả là con đàn bà độc ác !

Thượng Quan Phụng ngỡ ngàng hỏi :

- Tần công tử, ai là con đàn bà độc ác ?

Cảm thấy mình vô ý lỡ lời, Tần Quan Vũ vội nói rõ :

- Tôi muốn nói bọn Phụng Hoàng Tiên Nữ...

Chàng ngừng một giây hỏi lại :

- Cô nương vào động này, mọi việc đều do Phụng Hoàng Tiên Nữ chỉ bảo đấy à ?

- Vâng !

Nghe tiếng xác nhận của nàng, Tần Quan Vũ cảm thấy lòng ray rứt, tâm trí quay cuồng, một vấn đề mới mờ lại hiện ra...

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Một Ngôi Miếu Lạ

Nhìn sừng vào mặt Thượng Quan Phụng một vẻ mặt nói lên những gì trong trắng ngây thơ, Tần Quan Vũ bất giác thò dài.

Phải chăng nàng cũng như mình, cũng trong cái vô tình lọt vào vòng mưu lược của Phụng Hoàng Tiên Nữ ?

- Cô nương có thể cho tôi biết thêm một ít về nguyên nhân nào khác nữa, khiến cô nương đến đây chăng ?

Thượng Quan Phụng gật đầu nhẹ nhàng :

- Cũng có thể.. Nhưng vấn đề này quan hệ về thân thể của tôi xin công tử giữ kín giùm cho nhé !

- Thôi !

Tần Quan Vũ nói một tiếng “thôi” ngắn ngủn rồi lại nín luôn.

Chàng nghĩ rằng một vấn đề bí mật của gia đình người ta mình không nên tọc mạch, nhưng Thượng Quan Phụng lại sợ chàng phiền, nên nàng vội hỏi :

- Công tử không muốn nghe à ?

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Không, tại hạ muốn biết lắm chứ ! Hiềm gì đó là chuyện riêng của cô nương nên tại hạ không muốn ép cô nương phải nói !

Thượng Quan Phụng lắc đầu :

- Sao công tử lại nói thế ? Thật ra, đây là một vấn đề riêng về thân thế của tôi, nhưng công tử đâu phải hạng người gian ác mà tôi không thể cho biết được ? Chẳng qua, chuyện này còn có dính líu đến vấn đề khác nữa, cho nên tôi nói ra chỉ sợ dấy thêm họa...

Tần Quan Vũ ngạc nhiên gạn hỏi :

- Sao aị dấy họa ?

Thượng Quan Phụng sắc mặt có vẻ hơi lo :

- Tần công tử chưa biết, trong động này còn nhiều ngõ ngách lắm, ngoài Trích Huyết Giáo ra, còn có Tam Quốc Miếu nữa !

Tần Quan Vũ càng lấy làm lạ hỏi dồn :

- Cái chi gọi là “Tam Quốc Miếu” ?

Thượng Quan Phụng khẽ lắc đầu :

- Cái gọi là “Tam Quốc Miếu” Thật ra tôi cũng không được biết rõ, chỉ nghe cha tôi nói là “Vô lâm cấm địa”

Tần Quan Vũ trở mặt :

- Vô Lâm cấm địa ?

Thượng Quan Phụng gật đầu nói tiếp :

- Nguyên nhân khiến tôi phải đến động này là để tìm “Tur Văn Tú Sĩ” Cổ Lãnh Vân. Cổ Lãnh Vân vốn là bạn cũ của cha tôi, sau đó nhân một chuyện hiểu lầm, nên hai người đoạn tuyệt. Vứt theo cha tôi nói thì Cổ tiên bố biết rõ hoàn cảnh của mẹ tôi, vì lòng thương nhớ mụ, nên tôi tìm đến Cổ tiên bố hỏi thăm về hiện trạng của mẹ tôi !

Tần Quan Vũ ứa nước mắt :

- Nhưng... nhưng Tur Văn Tú Sĩ đã chết rồi !

Như một tiếng sét bùng đầu, Thượng Quan Phụng tái mặt, nàng nhìn sững Tần Quan Vũ mà nước mắt tuôn xối xả.

Hồi lâu, nàng mới nói được một giọng nghẹn ngào :

- Thật là khổ cho tôi ! Mẹ ơi. Bây giờ con biết mẹ ở đâu ?

Và nàng vụt khóc rống lên, thân hình lao đảo ngã vào lòng Tần Quan Vũ.

Vốn chưa từng đụng chạm với một người con gái, Tần Quan Vũ quỳnh quỵu chân tay, và mùi hương dịu dịu từ người nàng tỏa ra càng làm cho chàng ngây ngất !

Qua cơn tức tưởi, như cảm thấy mình thấy lỗi, Thượng Quan Phụng vụt nhảy ra xa, mặt nàng đỏ bừng vì e thẹn :

- Cìn công tử thứ lỗi cho !

Tần Quan Vũ cũng hơi lúng túng :

- Không, không ! Nhưng cô nương đừng quá bi thương nếu lệnh đường còn tại thế, trời cao sẽ vì lòng hiếu của cô nương mà cho ngày gặp lại !

Thượng Quan Phụng thở dài :

- Tần công tử không rõ, sự tình mờ mịt lắm !

- Tại sao ?

- Giữa cha mẹ tôi có một sự hiểu lầm sâu sắc lắm, nếu tôi không gặp được mẹ tôi để nói rõ sự tình, để cho mẹ tôi thông cảm cha tôi, thì e trọn đời này cha tôi không làm sao gặp được mẹ tôi. . .

Nói đến đây, mi mắt của Thượng Quan Phụng lại đỏ lên hai hàng nước mắt nhỏ rờn rờn xuống má.

Tần Quan Vũ nhìn sững nàng mà tâm trí cũng nghe xao xuyến.

Nàng càng buồn mặt nàng càng tăng vẻ đẹp, một vẻ đẹp đoan trang cao quý mà ngây thơ, Tần Quan Vũ chợt nghe một mối cảm tình tha thiết.

Và chàng lựa lời an ủi :

- Nếu có thể cô nương cho tôi biết qui danh của lệnh đường, để sau này trên nẻo giang hồ, biết đâu tôi lại không có dịp may mà tìm gặp ?

Thượng Quan Phụng cảm động :

- Gia mẫu ngoại hiệu “Mai Hoa Tiên Cô” tên Hạ Hầu Yến.

Tần Quan Vũ gật đầu :

- Vâng, tại hạ sẽ ghi nhớ.

Suy nghĩ một giây, chàng lại hỏi :

- Không biếu sao lại gọi là Tam Quốc Miếu ?

Thượng Quan Phụng nhìn vào mặt Tần Quan Vũ ra chiều cảm kích :

- Thịnh tình công tử trọn đời tôi không sao quên được. Về việc Tam Quốc Miếu, tiểu nữ chỉ biết một phần nào thôi. Cứ theo gia phụ thì đó là một trong ba nơi cấm địa của võ lâm

- Ba vùng cấm địa ?

- Vâng, tôi chỉ biết được có như thế

Nàng khẽ cau mày suy nghĩ tiếp lời :

- Nghe nói Tam Quốc Miếu là do con đường cửa động này, án theo phương thức bát quái mà đi, khi gặp gỡ ba quẻ rẽ phải từ đó có thể thẳng tiến đến Tam Quốc Miếu. Nhưng nghe rằng sau khi đến đó, không một ai sống sót trở ra.

Tần Quan Vũ kinh ngạc :

- Phải chăng “Tử Vong Lâm” cũng là một trong ba vùng cấm địa ?

Thượng Quan Phụng lắc đầu :

- Không !

- Không à ?

- Điều này tiểu nữ không rõ nhưng khi hỏi gia phụ như thế, thì người lắc đầu phủ nhận bảo rằng tử Vong không phải trong ba nơi cấm địa võ lâm !

Trầm ngâm một hồi lâu, Tần Quan Vũ vụ nói :

- Thôi tại hạ xin cáo biệt cô nương. . .

Thượng Quan Phụng nghi ngại hỏi :

- Bây giờ công tử định đi đâu ?

Tần Quan Vũ thản nhiên :

- Đến Tam Quốc Miếu !

Thượng Quan Phụng tái mặt, lắc đầu :

- Đừng... đừng... công tử...

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Tôi không tin cái gọi là “cắm đũa” cắm mà tôi cứ vào thế mới vui chứ ?

Thượng Quan Phụng khoát tay lia lịa :

- Không được... không được đâu công tử ! Công tử đừng làm thế.

Tần Quan Vũ quả quyết :

- Không sao đâu... Thật ra, tôi muốn phải được biết rõ hơn những việc lạ lùng đã xảy đến cho tôi trong suốt bao ngày nay, tôi không muốn có chuyện ụp mở trong võ lâm như thế. Thôi, cô nương về đi !

Thượng Quan Phụng nhăn mặt :

- Không... thôi ! tôi đi theo công tử !

Tần Quan Vũ cau mày ngăn cản :

- Như thế sao được ? Cô nương...

Thượng Quan Phụng giận dỗi :

- Congtr khinh thường tôi phải không ? Đừng xem nhẹ người quá thế chứ. Hôm đi, công tử đã dùng Huyền Âm Thần Chưởng đánh lui tứ Ác, giải cứu cha con tôi, sự thật lúc bấy giờ cha con tôi có lâm nguy hiểm đấy, nhưng Tứ Ác muốn gây thương tích cho cha con tôi chưa phải là dễ đâu !

Tuy hơi kinh ngạc khi nghe nói người giả mình cũng dùng Huyền Âm Thần Chưởng nhưng vì thấy Thượng Quan Phụng hơi giận nên Tần Quan Vũ vội nói rõ ý mình :

- Tại hạ không phải đánh giá thấp võ công của cô nương quá thấp. nhưng vì không muốn cho cô nương xông pha mạo hiểm như thế !

Thượng Quan Phụng chu miệng :

- Tôi cũng không muốn congtr xông pha mạo hiểm như thế !

Tần Quan Vũ nhìn nàng bằng tia mắt cảm tình sâu đậm :

- Thế thì tôi không đi !

- Thật chứ ?

Thượng Quan Phụng hỏi lại thật mau nổi vui mừng hiện lên sắc mặt.

Tần Quan Vũ cảm động thờ dài :

- Cô nương không biết, tại hạ một mình đi đó đi đây đã quen rồi, bây giờ nếu cùng đi với cô nươngm tự nhiên tâm trí tôi khó tập trung và như thế việc đối phó với địch nhân sẽ có điều bất lợi. Việc đến Tam Quốc Miếu, thật ra không phải chỉ vì tính hiếu kỳ, mà sự thật là có mục đích cần thiết mong cô nương thông cảm mà thứ cho !

Thượng Quan Phụng cúi mặt thờ dài im lặng.

Thật ra đối với việc xông xáo giang hồ, không phải chỉ đây là một lần đầu và cũng không phải lần thứ nhất quen biết với một người thiếu niên nhưng sau khi gặp Tần Quan Vũ, Thượng Quan Phụng cảm thấy có một mối cảm tình kỳ lạ ! Nàng đã âm thầm gọi gắm ở nơi chàng một mối tình cao đẹp mai sau. Cho nên nàng không muốn cùng chàng chia cách.

Nhưng, dù sao bây giờ cũng không tiện nói ra, và sự thật cũng đâu tiện cùng chàng chung đụng, nàng đành cắn răng nhìn chàng buồn bã :

- Thôi thế thì tiểu nữ xin đi, mong công tử cố mà trang trọng gìn giữ cho mình .

Dứt lời nàng vụt quay nhanh như chạy trốn.

Tần Quan Vũ cảm động nhìn theo nói với :

- Mong cô nương cũng cố mà bảo trọng lấy mình.

Nhìn theo bóng nàng mất hút về xa, Tần Quan Vũ thờ phào như trút xong gánh nặng, nhưng liền sau đó, chàng cảm nghe một nỗi băng khuâng vắng lặng lạ lùng.

Chàng cố xua đuổi những ý nghĩ vương vữu trong óc mà xoay mình theo hướng và Thượng Quan Phụng tung mình lao thẳng vào trong.

Trong lòng hang động, bóng tối bùng bùng, bốn phía im lìm rờn rợn. Tiếng bước chân mình dù nhẹ, Tần Quan Vũ cũng vẫn nghe lên lờng lộng như tiếng đuổi theo của loài ma quái.

Gió lạnh từng cơn, không biết từ đỉnh núi luồn vào khe đá, hay từ lòng đất âm u phản phất thổi lên, Tần Quan Vũ khẽ rung mình.

Quanh quẩn một lúc thật lâu, thỉnh thoảng trước mặt Tần Quan Vũ vụt thấy ánh sáng chớp lên.

Chàng đứng chăm chú mắt nhìn thẳng về phía trước đó, tông nền đen như mực của lòng hang, những hàng chữ như ánh lân tinh lóe xanh nhấp nháy :

“Vô lâm cấm địa

Ai Vào phải chết”

Tần Quan Vũ nhếch môi khinh khỉnh, ngạo nghễ đi thẳng tới.

Tình hình vẫn lặng yên một cách đáng sợ

Cứ như thế quanh quẩn lại một lúc thật lâu, quanh cảnh đột nhiên biến đổi.

Một con đường phẳng bằng rộng rãi, hiện ra trước mắt Tần Quan Vũ. Và lạ làm sao, trên con đường ấy ánh sáng rọi lên như ban ngày

Tuy biết sẽ còn nhiều việc lạ nữa, nhưng Tần Quan Vũ nhủ thầm rằng phúc đã không thể mon, lẽ tự nhiên đã là họa thì cũng không thể tránh... và chàng khẽ nhếch môi lạnh lùng ngang nhiên đi tới.

Thêm chừng năm trượng nữa, thỉnh thoảng một giọng nói lạnh như băng giá, như từ trong lòng đá phát ra :

- Tiểu tử, ngươi đi lộn đường đấy chứ ?

Đào nhanh đôi mắt khắp nơi vẫn không thấy mọi bóng người, Tần Quan Vũ ngạo mạn trả lời :

- Tại hạ muốn đến Tam Quốc Miếu và tin rằng không phải lộn đường !

Tiếng nói vừa rồi bật lên tiếng cười sảng sặc :

- Gan mật khá đấy ! Bản miếu sừng lên ngót một trăm năm nay, chưa từng có kẻ nào hung hăng như thế, để ngươi sống có lẽ hơi phiền đấy !

Tần Quan Vũ nhếch môi cười nhạt, ngấm ngấm vận dụng “Huyền Âm thần công” và tự nhiên đi tới.

Độ chừng hai mươi trượng nữa, đột nhiên thấy một khối đá thật lớn ngăn chặn giữa đường.

Tần Quan Vũ cau mày đứng lại.

Trò gì thế ? Vừa rồi kẻ đó nói rõ là “bản miếu” như thế là tự xưng “Tam Quốc Miếu” chứ còn gì ?

Thế khối đá cản đường này là ý nghĩa làm sao ?

Hay là mình đi không trúng ngõ ?

Nhưng Tần Quan Vũ chợt gầm mắt vào khối đá, nơi đây hai hàng chữ vắt ngang :

“Dừng chân lại nơi đây, ghi rõ tên họ”

Nét chữ rồng bay phượng múa, bút lực nhìn qua mạnh mẽ mà sắc bén như dao.

Không phải bằng mực, cũng không phải bằng mũi dùi tầm thường mà nét chữ khắc sâu vào đá bằng “kim cương chi lực”

Bên dưới hai hàng chữ ấy, một khoảng trống không, chưa thấy ghi lại tên ai !

Điều đó, chứng tỏ nó một trăm năm nay, theo lời kẻ ản mình vừa nói, từ khi dựng lên Tam Quốc Miếu chưa có một ai đặt chân đến chỗ này !

Nguồn máu hào hùng chạy vòng theo huyết quản, Tần Quan Vũ vận thần công giương ngón tay khắc vào mặt đá :

“Ngày này tháng này, Tần Quan Vũ mở mình xâm nhập Tam Quốc Miếu.

Nét chữ cuối cùng vừa dứt, giọng nói trầm trầm khi nãy lại vang lên

- Khá lắm ! Tiểu tử té ra ngươi là Tần Quan Vũ?

Tần Quan Vũ thoáng nghe rung động

Lại một người nữa nhận biết tên mình !

Và chàng thấy nên dừng lễ độ, giọng chàng vẫn còn nặng nề :

- Đúng và xin hỏi tiền bối, tại sao lại biết tên tại hạ ?

Giọng nói vẫn lạnh lùng :

- Ta đọc qua thiệp mời, thì tại sao lại không biết chứ ?

Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi lại :

- Thiệp mời nào ?

- Thế chưa tiếp được thiệp mời à ?

Tần Quan Vũ hỏi đổi giọng :

- Tại hạ không tiếp được thiệp mời nào cả, không biết tiền bối muốn việc đó với dụng ý chi ?

Giọng đối phương cười như xói vào tai :

- Tiểu tử ngươi cò vẻ tự kiêu đấy ! Nên biết rằng một trăm năm nay ngươi là người thế nhất bản miếu cho gọi thiệp mời thôi đấy nhé !

Tần Quan Vũ khề lắc đầu :

- Tãihj quả chưa tiếp được, chẳng hay thiệp mời đó gọi nơi đâu ?

Đối phương cười sảng sặc

- Tiểu tử, sao mà lo đẽnh thế ? Thiệp mời đã gọi đi rồi sao lại nói chưa nhận được ? Phải chăng đã đến mình rồi mà vẫn chưa hay biết ? Đâu, soát lại thư xem !

Câu nói bất ngờ đầy dẫy huyền hoặc, nhưng phản ứng tự nhiên khiến Tần Quan Vũ cho tay vào túi.

Và chàng đột nhiên tái mặt, khi tay hạc phải miếng giấy trong mình.

Tần Quan Vũ móc lẹ ra, chàng bàng hoàng sửng sốt : Một lá thiệp mời !

Bản tính ngạo mạn của chàng trai trẻ tuổi chợt như tan biến, nhường chỗ cho một sự kinh hoàng lạ lùng.

Ai _

Ai đã bỏ vào túi mình lá thiệp mời tự bao giờ mà mình không hay biết ? Nhất định kẻ đó phải là người có một thủ pháp phi thường.

Tần Quan Vũ tự nhiên cảm thấy thẹn thứa, tức tối.

Giọng nói âm trầm lạnh lẽo của đối phương lại vang lên :

- Phàm những ai vào đây cũng đều là ngoại hiệu, tiểu tử vậy ngoại hiệu của ngươi là chi ? Nói đi, nói mau để ta cho mở cửa đón vào !

Tuy còn đang lúc ngỡ ngàng, song Tần Quan Vũ vẫn rần giọng :

- Tại hạ không có ngoại hiệu !

Đối phương vẫn với giọng lạnh lùng :

- Thế thì, tiểu tử ta sẽ vì ngươi mà đặt một ngoại hiệu phỏng có nên không ?

- Xin nghe ?

- “Văn Khúc Võ Khôi” ngoại hiệu bằng bốn chữ đó có lẽ hợp với người lắm nhỉ ?

Tần Quan Vũ không vội trả lời, tâm trí chàng đang bận rộn với lá thiệp mời kỳ dị.

Trong thời gian ngắn ngủi trải qua, sự gần gũi đụng chạm để có thể bỏ thiệp mời vào túi mình, chỉ có ba người.

Phải chỉ có ba người đó mới có đủ cơ hội mà thôi.

Thứ nhất : Tây Bối công tử, thứ hai Ngọc Dung La Sát Trịnh Như Xan, và thứ ba cô bé ngây thơ Thượng Quan Phụng !

Nhưng ai ?

Ai đã làm công việc đó ?

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Cẩm Địa Võ Lâm

Tần Quan Vũ lặng người suy nghĩ.

Tây Bối công tử, người bị trọng thương khi giao đấu với Tiêu Hồn tình nữ và được chàng cứu thoát mạng vào động, lúc bấy giờ gã đang bị mê man. Nhưng nếu đó là một cách giả đồ, thì người này có thể làm cái việc bỏ thiệp mời vô tuid mà mình vô tình không biết !

ngọc Dung La Sát Trịnh Như Xan sau cái chết của Cổ Lãnh Vân lúc tấn công nàng. Chàng bị điểm trúng Khí Hải Huyết và nàng ôm chàng đưa ra ngoài cửa động, trong trường hợp này, nàng cũng có thể lên bỏ thiệp mời vào !

Sau cùng là cô bé ngây thơ Thượng Quan Phụng. Sau khi nghe nói Cổ Lãnh Vân đã chết nàng khóc ngất và ngã xiu vào mình chàng, nếu thừa cơ hành sự thì cũng có thể nhét thiệp mời vào túi chàng một cách dễ dàng !

Nhưng, sự thật là sao ? Sự thật thì ai đã làm chuyện đó ?

Trong lúc bỗng Tây Bối công tử, chàng hết sức chú ý vào mặt hắn để theo dõi phản ứng về thương thế. Vì sự chú ý đó, nếu hắn muốn bỏ thiệp vào túi chàng, cũng rất khó.

Còn Trịnh Như Xan ? Lúc bỗng chàng đưa ra cửa động, cả hai tay đều bận cả, nếu muốn thi hành công việc bỏ thiệp mời vào so với trường hợp của Tây Bối công tử thì nàng lại càng khó làm hơn nữa !

Gạt hai người này ra, chỉ còn lại Thượng Quan Phụng là có cơ hội nhiều hơn tất cả !

Vì trong lúc chàng luống cuống bởi lần đầu đụng chạm vào mình của một cô gái, trong lúc chàng bàng hoàng thảng thốt đó nàng rất dễ dàng hành động.

Nhưng, nếu thế thì nàng là người của Tam Quốc Miếu sao ?

Tam Quốc Miếu do chính miệng nàng tiếp lộ, nếu không phải nàng thì lại là ai ?

Nếu nàng là người đi trao thiệp của Tam Quốc Miếu thì sự ngây thơ chân thật của nàng đều là giả tạo cả ư ?

Đầu óc của Tần Quan Vũ cứ xoáy mãi trong vòng lẩn quẩn, chàng nghĩ đến kỳ mưu xảo kế của giang hồ mà phát rùng mình !

Giọng cười của kẻ ẩn mình lại nổi lên khàng khặc :

- Tiểu tử, có nghe ta nói cái ngoại hiệu của người không ? Hay là người đã phát sợ rồi ?

Tần Quan Vũ giật mình xằng giọng :

- Sao lại sợ ? từ trước tới nay ta chưa từng biết cái sợ là cái quái gì !

- Thế chẳng lẽ người không thích cái ngoại hiệu “ Văn Khúc Võ Khôi ” ấy à ?

- “ Văn Khúc Võ Khôi ” ?

Tần Quan Vũ lặp lại nói tiếp :

- Được ! Nghe cũng được !

Đối phương vụt cười khà :

- Thật là giọng điệu cuồng ngạo, nhưng rốt cuộc cũng rạp lại cái của người ta thôi !

Tần Quan Vũ giận dữ quát lên :

- Đừng lắm chuyện, muốn chọc giận ta đấy à ?

Đối phương cất giọng trầm trầm :

- Tiểu tử, ngươi sao lại bảo ta lắm chuyện ? Bộ ngwi đi vào Tam Quốc Miếu à ?

Ngưng một giây như để thăm dò, đối phương nói tiếp :

- Nếu muốn vào Tam Quốc Miếu, ngươi phải tiếp nhận ngoại hiệu bằng không thì không thể vào được !

Biết đối phương muốn ép mình, nhưng thấy vấn đề vô hại, Tần Quan Vũ ứng tiếng :

- Được, tabằng lòng !

Dứt tiếng, chàng vận thần công len bàn tay dùng chỉ lực khắc sâu vào phiến đá phía trên chàng lúc này “văn Khúc Vô Khô”

- Hay lắm ! Tiểu tử, thật xứng đáng. Bây giờ xin mời vào miếu !

Và tiếp theo tiếng đá nghiêng vào nhau ken kết cả mặt đường như rung động, khối đá cản đường từ từ tụt xuống.

Không một chút do dự, Tần Quan Vũ bước lên.

Giọng nói lạnh lùng lại phát ra :

- Tiểu tử, đúng lệ của bản miếu này mở ra trong vòng ba ngày, nếu ngươi không trở ra, nó sẽ tự động đóng lại, Tiểu tử một lần nữa, ta cho biết miếu này chỉ có vào chứ không có ra, nếu sợ ngươi hãy quay lại cũng cịn kịp. Bằng không... bằng không ngươi sẽ mãi mãi ở trong lòng hang động.

Tần Quan Vũ cười ngạo mạn, bước thẳng lên tới trước.

Lòng hang động không quá ba thước cao không đầy một trượng, quanh co uốn khúc, hơi lạnh thấu xương. Thêm lên như ở từ đỉnh nói nước cứ lâm râm nhỏ giọt, một mùi ẩm ướt xông lên nghe muốn buồn nôn, Tần Quan Vũ vụt nghe ón lạnh !

Chàng vận nội lực hú lên một tiếng thật dài, phóng thẳng vào trong.

Qua vừa khỏi ba khúc quẹo, đột nhiên trước mắt hiện ra một lão già gầy ốm, đang ngồi xếp bằng đầu cúi xuống như tĩnh tọa vận công, thanh trường kiếm đeo ngang vai chắm mũi kiếm trên mặt đá.

Trước khung cảnh kỳ bí âm u, cuộc biến có thể diễn a tức khác, Tần Quan Vũ amthaamf cận thần công và trầm giọng quát lên :

- Lão tiên bói có thể cho tại hạ qua đường ?

Tiếng quát dội vào vách đá trả lại lòng hang âm hưởng rền rền, lão già vẫn ngồi yên như không hề nghe thấy.

Nghĩ rằng cục diện đã đến hồi diễn biến gay go, ai ra tay trước sẽ hơn được một nước cờ, Tần Quan Vũ hừm lên một tiếng lạnh lùng, nhắc mình lên vùng chường tấn công...

Ngon chương từ trên đánh xuống, phốt trước nhục lão già, tạt trên mặt đá, một làn bụi tở ra vào trong gió, Tần Quan Vũ cảm thấy lão già có hơi thoáng động nhưng không mô cử chỉ chống đối và vẫn ngồi yên trong tư thế cũ.

Tần Quan Vũ nhích lên một bước, tập trung nhãn lực dò xét, chàng giật mình

Trước ngự lão già, nơi đầu chương phốt qua, khoét sâu một lỗ nhưng da thịt đã mục nát thành tro lâu ngày đóng khối ! và bụng bụi khi này là do kinh lực đánh vào bẻ đi một mảng !

Tần Quan Vũ đoe mặt thẹn thùa.

Đột nhiên từ trong lòng đá bốn bên sênh phách vụt nổi

Khúc nhạc dịu dặt như ngọc rót châu khua và hòa theo đó một giọng ca trầm bổng :

Tinh tử Vương quốc

Vưu vọng tam phong

Giả hồng hồ tự trình sính

Kho tuyết lộc dĩ ngao du

Dữ tiên hạc du hí

Tùy bạch vân bồi hồi

Cầu đồ hí quả

Vưu tư ái nhữ

Nam Ứng đầu thị huyền tam

Nữ cao kết hữu kinh tứ

Tinh trung ái chi lập

Vinh miền uân hồi khổ

Ngọc Long tuyết son

Bạch tuyết dương son

Cái vô song Vưu thúy phong

Bá hoa tự hô ái thân

Nam cầu đồ gì quả

Nữ Vưu tư ái nhữ...

Lạ chưa ? Thật là một chuyện quá lạ kỳ !

Bao nhiêu nhạc nhiên kinh hải đồn vào óc Tần Quan Vũ chàng cảm thấy như sống trong mộng mị

Khúc ca kỳ bí ám chỉ chỗ giấu quyền kinh thế ba của bộ Huyền Kinh mà Cổ Lãnh Vân đã truyền lại cho chàng, bây giờ ở đây nó lại lồng lộng vang lên theo tiếng sênh nhịp phách !

Thật là một chuyện lạ không ai tưởng tượng

Tần Quan Vũ vẫn chuyển thân công nhảy qua đầu lão già chết khô và lao mình phóng tới.

Chân vừa chạm đất, trước mặt chàng bỗng có bốn người xuất hiện.

Bốn người lùn xùn, xem chừng bằng đứa trẻ lên mười cùng vận áo màu lục, trên tay mỗi người một thanh trường kiếm ánh chớp lóe lên, ròn ròn. Và trên mặt đều phủ bằng vuông lụa màu lục, chỉ còn chừa đôi mắt tinh anh như luồng điện sáng !

Họ đứng giăng hàng trước mặt Tần Quan Vũ nổi giọng cười ma quái, giọng cười ghe rợn lồng lộng dội nền động đá !

Tần Quan Vũ còn đang nhìn sững vào bọn họ, thỉnh linh phía sau cũng một tràng cười y hệt vọng lên.

Chàng giật mình quay lại, cũng y như phía trước, ở đằng sau cũng bốn người lùn ăn vận giống nhau, cũng thanh trường kiếm ngời ngời, cũng một giọng cười âm hiểm !

Tinh tử vương quốc

Vưu thúy Tam phong

Dữ tiên hạc du hí

Tùy Bạch vân bồi hồi

Cái cô song Vưu thúy phong

Bá hoa tụ hô ái thần...

Tiếng sênh nhịp phách vẫn đều đều, giọng ca trầm bổng khi hùng khi oán.

Trước sau tám người lùn, ánh mắt và ánh thép của tám thanh trường kiếm chớp ngời, giọng cười như xoi thũng màng tai.

Bốn người trước mặt Tần Quan Vũ lăm lăm mũi kiếm từ từ nhích tới, giọng cười khùng khiêu vẫn liên tục không ngừng.

Trước sau đều có địch, hai bên là vách đá, dù có cánh cũng không bay khỏi, Tần Quan Vũ mím môi đứng sững chờ đợi.

Trận máu chỉ còn trong giây phút, không khí căng thẳng tới cùng.

Đột nhiên, giọng nói lạnh lùng từ trước vụt lên :

- Đệ nhất kỳ trong “Vũ nội cửu kỳ” “Văn Khúc Võ Khôi” Tần Quan Vũ được mời vào động, đã chấp thuận điều kiện đầu tiên các vị cứ chiêu y theo phép !

Tiếng nói vừa dứt điệu nhạc và giọng cười ma quái cũng đột nhiên im lặng

Khung cảnh im lặng dị thường, im lặng đến độ chiếc kim rơi xuống cũng dễ dàng nghe thấy, một sự im lặng đến rợn người !

Tần Quan Vũ rú lên một tiếng xé tan bầu im lặng, thanh trường kiếm rút xoạt ra khỏi vỏ ngang nhiên bước tới.

Chàng vừa vận . vừa quan sát phản ứng của đối phương.

Thật đúng là “vô lâm cấm địa” tám người lùn sừng, ăn vận như nhau trong tia mắt và ánh thép rờn rờn. Thêm vào đó, lời ca huyền bí như tô đậm vẻ thần kỳ trong khung cảnh.

Phải chăng “Tam Quốc Miếu” cũng đang mò mẫm manh mối “huyền Kinh” ?

Bốn người lùn trước mặt đột nhiên dừng lại và một người trong bọn lạnh lạnh quát lên :

- Thiếu tử, ngươi còn có điều gì chưa xong, hoặc muốn có lời gì để lại ?

Tần Quan Vũ gầm lên :

- Câm mồm lại, hãy nói chuyện bằng võ học !

Giọng cười như xói lại nổi lên, một trong bốn gã lùn hất mũi kiếm về phía Tần Quan Vũ, ánh thép xanh rờn lấp lánh

Tần Quan Vũ tự biết cái nơi mệnh danh là “vô lâm cấm địa” nhất định võ công phải đặc biệt hơn người, hơn nữa một chọi lại đông là một điều yếu thế, nếu đối phương sử dụng “xa luân chiến pháp” chàng tính toán đo lường, chỉ còn cách đánh mau và giải quyết cho được nhanh chóng.

Trong khi đó, một vùng ánh thép xanh rờn đã rào rào chụp xuống mình chàng với chiêu thế lạ lẫm thoáng trông qua không biết đâu là công đâu là thủ...

Tần Quan Vũ cấp tốc thi triển “Thiên Long Thần Bộ” của Cổ Lãnh Vân vừa truyền dạy, nhẹ lách mình qua nhưng gã lùn đã thủ thế lùi lại sau, dùng mũi kiếm chỉ thẳng và mặt Tần Quan Vũ, cất giọng cười khăng khắc :

- Thiếu tử, thân pháo đó cũng có thể gọi là kha khá !

Tránh thoát được một kiếm trong đường tơ kẽ tóc, Tần Quan Vũ cảm thấy rung mình, võ công của môn hạ Tam Quốc Miếu quả thật cao thâm.

Tuy nhiên, thái độ chỉ kiếm vào mặt với lời lẽ kẻ ca của đối phương làm cho máu kẻ sĩ sôi lên sùng sục, Tần Quan Vũ hừ một tiếng lạnh lùng, thanh kiếm nơi tay vụt thẳng vào bằng một thế tấn công chớp nhoáng !

- Đúng là khí phách của Văn Khúc Võ Khôi !

Gã lùn tấn công Tần Quan Vũ khi nãy cười lên sảng sặc và hất mạnh thanh trường kiếm...

Xoảng !

Hai thanh kiếm chạm nhau, tay Tần Quan Vũ đôi ngược và cảm nghe nhẹ bỗng, thanh kiếm bị gãy làm đôi, và không làm sao tránh kịp nữa, mũi kiếm đối phương rọc toạt vào ngực áo của chàng kéo thẳng vào một đường róm máu !

Tần Quan Vũ rùng mình thi triển “Thiên Long Thần Bộ” tránh xéo qua ba bước.

Gã lùn không thừa thế tấn công mà lại thu kiếm về giăng hàng bốn người theo thế cũ, chậm chậm nhích lên.

Bốn gã bên sau cất giọng cười sảng sặc và cũng lừ đừ nhích tới.

Tần Quan Vũ rúng động, nghiêng răng...

Không, không thể xuôi tay chịu trôi một cách quá dễ dàng như thế được ! có chăng, cũng chỉ khi nào chàng nhỏ cạn giọt máu cuối cùng !

Tần Quan Vũ lắc mình hú lên một tiếng thật dài, tập trung tất cả công lực lên đôi tay cùng vung ra một lúc.

Một trong bốn gã lùn trước mặt sang kiếm qua tay trái, tay phải kéo lên giữa ngực xô ra.

Bên sau, cũng y như phía trước, một trong bốn gã nhích lên phát chiêu.

Bùng ! Bùng !

Hai tiếng dội rung rinh vách đá, Tần Quan Vũ lắc lư thân hình, huyết khí dồn ứ lên lồng ngực !

Giọng cười mà quái lại rập lên, một trong bốn gã lùn trước mặt như một làn khói xanh vút tới chia kiếm ngay yết hầu Tần Quan Vũ :

- Tiểu tử, muốn sống phải chầu nhận mạng lệnh !

Thì đúng là trong tay chỉ còn một tác sắc ! Tần Quan Vũ từ trong trạng thái bàng hoàng tỉnh lại, chàng đả nhanh đôi mắt bốn bên không còn có một mảnh đất thừa, nếu tính chuyện thoát thân !

Tuy nhiên, con người còn giữ được phần nào cương nghị còn có thể thoát a từ cửa miệng của mình.

Không chống nổi với người, tất nhiên phải chết. Nhưng chết, phải được chết bằng một giá cao. Tần Quan Vũ vận khí đan điền quát lớn :

- Đừng nhiều lời, muốn hành động như thế nào cứ theo ý !

Tuy nói thế và tình hình tuy thế song bản năng sinh tồn con người vẫn bám đến phút cuối cùng, Tần Quan Vũ ngấm ngấm điều vận thần công.

Nhưng, qua trận đấu đầu bằng chưởng lực, nội thương có phần trầm trọng nên vừa vận đề chân khí chàng cảm nghe liền sự khốn đốn bản thân. Chàng biết rằng chỉ cần một mũi kiếm của đôi phương cắt nhẹ trong lúc này, sinh mạng chàng sẽ hết sức dễ dàng đứt đoạn.

Nhưng dù sao, đã là người vẫn cần sống khi mình chưa chết và trách nhiệm sư môn còn nặng, thêm lên, thân thể của mình còn hãy mơ hồ.

Tần Quan Vũ lập tức xua đuổi những ý nghĩ lồi thoi, tập reung tinh lực đề khí ngưng thần và trên môi khẽ nhếch một nụ cười ngạo nghễ.

Một gã trong bốn lùn quát lên lạnh lạnh

- Con chim trong lồng, hãy còn tìm các đập cánh nữa ư ?

Tần Quan Vũ im lặng ngấm ngấm điều hành chân lực.

Đột nhiên, giọng nói kỳ lạ ban đầu lạnh lẽo vang lên :

- Bất sử giả nghe lệnh, người giám sự của bản miếu được đặc trách xem xety về con người thứ nhất được mời, tự nhiên phải lấy lễ công bình làm giám cuộc. Cho nên truyền cho bất sử giả lui ra ngoài ba trượng bao vây, chờ khi nào Văn Khúc Võ Khôi điều hành xong công lực, lúc bấy giờ người ấy dùng thanh kiếm vô tình giao đấu lần thứ hai. Ai cãi lệnh sẽ đuổi ra khỏi miếu !

Tám gã lùn rập lên một tiếng :

- Xin tuân pháp chỉ !

Và cùng một lúc, họ chong thẳng mũi kiếm lui ra ngoài ba trượng.

Qua một buổi vận công, Tần Quan Vũ vờn vai mở mắt nhìn quanh, thấy tám gã thủ kiếm xa ba trượng chàng cảm thấy kì dị, đồng thời cũng nghe huyết mạch đã phục hồi thông suốt mà có phần dào dạt lên.

Tần Quan Vũ cau mày suy nghĩ :

- Phải chăng phần công lực ban cho của Cổ Lãnh Vân nhờ sự chấn động vừa rồi mới có cơ hội hòa vào cơ thể ?

Nhưng không phải là lúc cần nghiên cứu kỹ, chàng vận lực lên song chưởng bước thẳng vào trong

- Tiểu tử đứng lại

Tần Quan Vũ nhìn thẳng tới, trầm giọng :

- Các hạ muốn gì cứ nói !

Gã lùn lại cười rồi đột nhiên thấp giọng như kêu gọi :

- Tiểu tử này, ngươi chưa qua khỏi cửa ải thứ nhất ấy mà !

Cửa ải thứ nhất ?

Tần Quan Vũ thoáng hơi nao núng.

Muốn đến Tam Quốc Miếu phải qua nhiều cửa ải lắm ư ?

Nhưng chàng lại gất lên :

- Hãy nói thẳng ý ra đi, kẻ này rất sẵn sàng thừa tiếp !

Các gã lùn vụt cười khàng khặc

Giọng cười như trêu đùa, như khiêu khích đối phương

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Văn Khúc Vô Khôi

Giọng cười kéo nhả ra như xoáy vào tai và đột nhiên dứt ngang một lượt.

Một trong các gã lùn gằn lên từng tiếng :

- “Văn Khúc Vô Khôi” Tần Quan Vũ hãy nghe : Vâng mệnh Miếu Chủ, giữ cho đúng lễ công bình, tám sứ giả chúng ta dùng kiếm đối địch, nhưng bây giờ tay kiếm ngươi đã gãy vì tự trọng, chúng ta không rầy được !

Tức giận muốn chửi lo lên .

Nói việc tranh chấp bằng lễ công bình, thế mà lại lấy sức đông đàn áp. Thật mở miệng nói ra mà không thẹn với lòng !

Tuy nhiên, chẳng vẫn với vẻ lạnh lùng :

- Còn lại phần ngàn của thanh kiếm này, tại hạ vẫn còn có thể thừa tiếp các vị !

Gã lùn cười ngất ngưỡng :

- Lấy khúc kiếm cùn gần tận cán dâng giao đấu với chúng ta à ? Ha ha, đến mức này vẫn còn chưa lượng sức !

Tần Quan Vũ hất mặt hiên ngang :

- Không kể lượng sức hay chưa, ngay bây giờ tại hạ rất bằng lòng giao đấu !

Gã lùn cất giọng trầm trầm :

- Phải thành thật mà nói rằng khúc sắt vô dụng đó không thể nào dùng được nữa. Nếu quả ngươi muốn qua được cửa ải này thì hãy trở lại khúc quanh khi này, nhặt lấy thanh kiếm của lão già chết mục ấy rồi trở lại đây nói chuyện. Chắc ngươi đã từng nghe sự lợi hại của “Thu Thủy Bát Kiếm” mà chúng ta đang dùng đây chứ ?

“Thu Thủy Bát Kiếm” ! Vừa nghe thoáng qua, Tần Quan Vũ mím môi tái mặt .

Thì ra những thanh kiếm mà tám gã lùn đang cầm đây là món binh khí lừng danh từ đời thượng cổ, nó là một thứ théo đuiwjc tui luyện đến độ, chém đá như bùn.

Cứ theo đó mà suy, vào Tam Quốc Miếu đúng là đu vào hàm rồng miệng cọp !

Nhưng, là chỗ “Vô lâm cấm địa”, Tần Quan Vũ tự xét một mình chàng đột nhập dù có ra sao đi nữa, cũng không là một điều đáng nhục.

Huống chi, họ lấy đông người iàn trận ra thách đố, mình đâu lại đi tỏ ra yếu kém hay sao ?

Nên chi, khi nghe gã kùn đề cập đến lão ịa chết mục, Tần Quan Vũ sức nhớ đến thanh kiếm mà mình có thấy khi nãy, chàng bèn quay mình trở lại ngang nhiên đi qua mặt bốn gã lùn đang đứng xóc kiếm phải sau, thẳng đến chỗ khúc quanh khi nãy

Những gã kùn vẫn xóc kiếm đứng yên để chi Tần Quan Vũ đi qua thông thả.

Đến trước mặt lão già, nhìn lỗ thủng nơi ngực người đã chết, lỗ thủng vì chưởng lực của mình, Tần Quan Vũ cảm nghe áy náy không yên.

Trông vào đáng dấp, mặc dù con mắt bên phải bị khuyết mất nhưng vị lão nhân vẫn còn phảng phất vẻ hiền từ và Tần Quan Vũ vụt cau mày thắc mắc.

Tại sao lại ngồi chết mục nát ở đây ?

Tại sao da thịt không mục rữa, mà lại đóng khối như tro đất ?

Phải chăng vị lão nhân này cũng gặp phải hoàn cảnh như mình là được mời đến đây rồi vì công lực không đủ sức chịu đựng, không đủ sức điều vận chân nguyên nên phải chết khô trong lòng hang đá ?

Tần Quan Vũ vụt nhớ lại giọng nói lạnh lùng trực tiếp ban đầu, rằng một trăm năm nay, những kù được mời không một ai vào được Tam Quốc Miếu !

Không lẽ nào lão nhân ngồi chết mục ở đây lại là người của Tam Quốc Miếu

Vòng suy nghĩ của Tần Quan Vũ xoay chuyển kkhông ngừng nhưng vẫn không tìm được một giải đáp nào ổn thỏa !

Dẫu sao đi nữa, Tần Quan Vũ cảm thấy rõ rằng vị lão nhân cũng đã chết riu, thanh kiếm còn lại đối với người chết kể như vô dụng, ngưng ngay trong trường hợp này, nó rất quan trọng đối với chàng.

Nhưng bằng tư cách nào để lấy nó ?

Một vấn đề khó khăn lại đặt ra !

Có thể lạy di cốt, nhận làm thầy, để lãnh thọ việc trao gươm không ?

Không, vì chàng đã có thầy

À... một tia sáng lóe lên trong óc Tần Quan Vũ.

Chỉ có thể tôn làm nghĩa phụ, như vậy bằng vào danh nghĩa ban cho đứa con nuôi di vật, chàng sẽ yên lòng lạy di cốt vị lão nhân để tiếp nhận thanh gươm

Khi đã quyết định vấn đề, Tần Quan Vũ vội quì xuống trước di cốt của vị lão nhân khấu đầu khăn vái :

- Nghĩa tử Tần Quan Vũ tuy chưa biết danh tính của nghĩa phụ, nhưng nếu con ra được Tam Quốc Miếu nguyện sẽ truy tra thân thế và ân oán của nghĩa phụ và nguyện sẽ vì nghĩa phụ mà thanh toán cho xong. Bây giờ thanh kiếm này kể như nghĩa phụ ban cho để nghĩa tử thoát qua hiểm cảnh, nếu còn sống được con sẽ trở lại bái dung nhan.

Lạy xong, chàng đứng dậy đi vòng ra phía sau lưng vị lão nhân, nhẹ tay cúi lấy thanh kiếm và đi lại trước di cốt cúi đầu lạy thêm ba lạy :

- Nghĩa tử nguyện sẽ đen hết sức mình đưa hài cốt nghĩa phụ ra khỏi Tam Quốc Miếu, sau khi phá hết những chướng ngại ở đây !

Khẩn xong, Tần Quan Vũ đứng lên mang kiếm lên vai rút ta khỏi vó .

Kính ! Kính !

Tiếng kim khí ngân lên trong vút, ánh thép xanh rờn lóe rực giữa lòng hang tối âm u

Dòng máu hào hùng như thanh kiếm báu truyền sang huyết quản, Tần Quan Vũ chiếu thẳng tia mắt sáng, hăm hực bước lên

- Vũ nội đệ nhất kỳ, theo ý các hạ phải tranh phan như thế nào mới đúng lễ công bình ?

Tiếng nói lạnh lùng vừa dứt, Tần Quan Vũ đáp một cách thản nhiên :

- Tại hã sẵn sàng thừa tiếp, công bình hay không cũng chẳng sao !

Gã lùn cười ha ha :

- Thật chẳng hô danh Văn Khúc Võ Khôi dù một lời nói cũng muốn hơn người... được, bát sứ giả này sẽ làm cho các hạ bỏ tính ngạo mạn ấy !

Tần Quan Vũ không trả lời, chàng đang bận theo dõi ánh kiếm trên tay tám gã lùn.

Mười hai năm trời theo thầy xuôi ngược giang hồ, không biết bao nhiêu kiếm quý, nhưng chưa bao giờ thấy ánh thép như “Thu Thủy bát kiếm” ở đây.

Và dòm lặt mình, tia sáng xanh rờn có hơn chứ không kém thêm lên, kiếm ra khỏi vỏ đã bật tiếng lung linh, do đó đủ biết thanh kiếm của nghĩa phụ quyết không phải là một vật tầm thường !

Nhưng sao người lại phải chịu chết mực ở cửa vào Tam Quốc Miếu ?

Tần Quan Vũ suy nghĩ viễn vông rồi cũng trở lại mối nghi ngờ khó giải lúc ban đầu.

- Tiểu tử, ngươi bắn khoản gì thế ?

Tiếng hỏi của đối phương làm chi Tần Quan Vũ trầm giọng :

- Đang đợi các vị đây chứ ! Hoặc là ào vô một lượt hoặc thay phiên theo lối xa luân chiến pháo gì gì cũng được, tại hạ chẳng nề hà đâu !

Gã lùn cười khẩy :

- Hay lắm, khẩu khí thật là hùng ! Bây giờ Bát sứ giả của chúng ta bố trí “Thu Thủy trận” nếu các hạ phá được thì kẻ như qua lọt cửa ải thứ nhất, bằng không kẻ như hết sống !

Tần Quan Vũ quát lên :

- Đừng nhiều chuyện, muốn trò chi cứ việc dỡ ra !

Tám gã lùn bật cười sảng sặc thân ảnh cùng một lúc nhoáng lên nhip nhàng như ngọn nước, án theo phương vị bát quái, giã thành thế trận.

Sự nghiên cứu võ học của Thủy Cảnh tìm sinh đến mức độ tinh thâm, căn bản phát ra lạ ở người tiền nhiệm Bảo chủ Chí Tôn Bảo.

Khu rừng tử vong trước Chí Tôn Bảo lại căn cứ vào trận pháo mà dựng lên. Do đó nếu không phải người trong Bảo thì không làm sao qua được khu rừng để vào Chí Tôn Bảo. Cứ như thế mà suy, đã là môn nhân của Chí Tôn Bảo thì tri thức về trận pháp siêu việt hơn ai cả !

Thêm vào đó, sự nghiên cứu phát triển của Thủy Cảnh tiên sinh về vấn đề trận pháo lại còn tinh vi hơn nữa và Tần Quan Vũ là kẻ trực tiếp thừa hưởng sự tinh vi đó.

Cho nên, vừa liếc thấy tám gã sứ giả của Tam Quốc Miếu bày khai thế trận, Tần Quan Vũ giật mình.

Thật ra, đó chỉ là “Bát Quái Trận Đồ” một thứ trận rất thông thường trong binh pháp.

Nhưng, bất cứ một ai tin tưởng về trận thế đối với Bát Quái đều cũng phải e dè. Vì nó là một trận pháo biến hóa không có mức tận cùng.

Biết sự lợi hại của nó như thế nên Tần Quan Vũ không dám coi thường. Muốn phá cho được là phải chờ cho trận thế biến động rồi nhân đó định rõ vị trí chính xác mới không bị mắc bẫy cái trận tầm thường mà nguy hiểm này.

Ước lượng cẩn thận, Tần Quan Vũ vùng hú lên một tiếng, vung thanh trường kiếm, nhằm gã lùn đứng ngay trước mặt tấn công.

Gã lùn kéo dài giọng cười sảng đặc, xốc xéo mũi kiếm trở về đứng lại nơi hướng cũ

Thật là lạ lùng, tám gã lùn vẫn đứng yeen, cất giọng cười kỳ dị chân không nhích một phân

Tần Quan Vũ thoáng biết liền thế trận đối phương.

Họ đã dùng phương pháp “lấy tĩnh chế động” kẻ nào khinh xuất xông xáo, tiêu hao sức lực, đến khi mệt nhọc họ sẽ thủ thắng dễ như trở bàn tay.

Biết chìa khóa của đối phương, Tần Quan Vũ liền đưa kiếm xéo qua ngang ngực, nhích lên một bước, đứng yên giữ vị trí của mình.

Tám gã lùn cùng mở lượt liếc qua, tiếng cười vùng im bật, mười sáu tia mắt ngạc nhiên nhìn sừng Tần Quan Vũ.

Không khí im lặng một lúc thật lâu

Thình lình tám gã lùn lại cười rập lên hô hô, giọng cười kéo dài sặc sụa và tám hướng cần giữ yên vị trí của mình.

Bây giờ đến lượt Tần Quan Vũ kinh nghi.

Như thế là sao ?

À, Chàng chợt biết ra, sắc mặt chàng trầm lặng.

Nơi đây khung cảnh không giống bình thường. Họ có thể đứng yên đến bao giờ cũng được, nhưng Tần Quan Vũ không thể như thế vì đối với chàng, đây là đất địch, đây là “cấm địa võ lâm”

Vấn đề đặt ra, cách duy nhất là đột phá.

Tần Quan Vũ nghiêng răng và vụt la lên một tiếng vận đầy chân lực lên tay, ánh kiếm rung lên chọi thẳng vào gã lùn trước mặt.

Tiếng cười của đối phương chợt dứt ngay một lượt, gã lùn đảo lộn thanh kiếm thép, một vùng ánh sáng cuộn lên.

Thoáng thấy trước mặt như ánh lửa chớp giật, Tần Quan Vũ mím miệng thối lui ba bước.

Trên ngực áo của chàng lại rách toạt một đường, thêm một đầu rạch ngoài ra rỉ máu.

Tần Quan Vũ vừa tức giận vừa hoài nghi

Bằng vào cách đó, đối phương dễ dàng đâm suốt chàng một nhát từ trước ra sau thế tại sao họ lại không làm ?

Phải chăng họ muốn lãng nhục mình ?

Khí sĩ có thể chết nhưng không thể nhục, Tần Quan Vũ gầm lên một tiếng, vung mạnh thanh kiếm tạo thành một vòng hoa thép, lao thẳng vào trận thế.

- Thật là kẻ không tự lượng sức mình !

Gã lùn hừ lên một tiếng lạnh lùng theo câu nói và thanh trường kiếm đã như chiếc mòng chụp ngay vào Tần Quan Vũ.

Tiếng thép khua ròn gáy, Tần Quan Vũ lại thối lui mấy bước hở khẩu tay tê đặng, thanh kiếm chực rơi !

Đôi mắt đảo nhanh một lượt, Tần Quan Vũ bưng bưng giận dữ khi thấy mình đã độc nhân vô giữa vòng vây.

Biết đến lúc phải đen tất cả những gì cần thiết, Tần Quan Vũ vận lực vung kiếm xốc lên.

Một trong tám gã lùn cười nhạt :

- Tiểu tử sinh mạng ngươi có thể đến lúc kết liễu được rồi !

Vừa nói, thanh kiếm của gã cũng vừa chớp lên, một làn ánh thép như làn sét xanh re re trong gió.

Cùng một lúc bảy gã lùn bảy phía, như sợi ssai thấp lại vòng vây thu gọn vào một khoảng hẹp giữa lòng hang.

Tần Quan Vũ lập tức thu triển “Thiên Long Thần Bộ” như mổ chiếc lá khô lượn ló, nháy mắt đã vòng sau lưng của gã lùn đối diện

Vành môi ngạo nghễ khẽ nhích nụ cười đắc thắng, Tần Quan Vũ nhún mình, như một cánh diều đáp mũi, tà tà lao vút ra khỏi trạm ngoài ba trượng !

Chàng quay lại đối diện với tám gã lùn, cất giọng mỉa mai :

- Thật đúng là tuyệt học của tam Quốc Miếu trong thế trận vây công !

Sau thế kiếm dữ dần bị tuột vào khoảng trống và không đầy chớp mắt thấy Tần Quan Vũ đã thoát tanj đồm tám gã lùn đưa mắt nhìn nhau khiếp đảm.

Nhưng chỉ thoáng một giây, một trong tám người sử giả của Tam Quốc Miếu quay mặt lại lạnh lùng :

- Được lắm, tiểu tử kẻ như ngươi đã qua khỏi ải địa đầu !

Tần Quan Vũ kiêu hãnh hát hăm :

- Có cả thầy bao nhiêu cửa ải ?

Gã lùn rùn vai cười nhạt :

- Không nhiều không ít, chỉ vừa đúng sáu cửa thôi ! Nhưng mà Văn Khúc Võ Khôi cứ yên tâm, không đến cửa ải thứ sáu đâu, vì trước đó các hạ sẽ rẽ

đường về địa ngục !

Và người sứ giả Tam Quốc Miếu dang hai tay cắt giọng cười khà :

- Xin mời !

Tần Quan Vũ không nói thêm một tiếng chậm chậm tra kiếm vào vỏ, lạnh lùng quay mặt đi thẳng vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chuyện Lạ Dồn Dập

Càng đi sâu vào, bóng tối càng như đông đặc lại. Thêm lên những giọt nước ra rít nhro dài theo vách đá làm cho mặt đường trơn ướt, hơi lạnh xông lên buồn buốt làn da.

Qua khỏi hai khúc quanh, chợt thấy cùng đường, Tần Quan Vũ cau mày vận công bước tới.

Y như lối cản đường vừa rồi, lại thm một khối đá nữa chắn ngang trước mặt !

Vừa lúc ấy, giọng nói lạnh lùng quen thuộc lại vang lên :

- Cung hi Văn Khúc Vô Khôi đã qua khỏi cửa ải thứ nhất !

Thật là một việc lạ lùng, tiếng nói ấy từ đâu phát ra, mà như theo dõi mình từng bước ?

Tần Quan Vũ cũng bằng giọng điệu lạnh lùng hỏi lại :

- Xin hỏi, qua cửa ải thế hai này, cần có thủ tục ra sao ?

- Không !

Thầm nghĩ như thế có lẽ đỡ phiền nhưng giọng nói của kẻ ẩn mặt lại tiếp theo :

- Tuy nhiên, vẫn xin lưu lại danh hiệu trên phiến đá !

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Sao lại phải làm như thế ?

- Ấy, Vũ nội nhất kỳ, là một kẻ dám đột nhập Tam Quốc Miếu là người duy nhất trong suốt mấy trăm nay lại qua được cửa ải thứ nhất, danh hiệu trên mặt đá, để cho một trăm năm sau khi Tam Quốc Miếu mở cửa, kỳ nhân dị sĩ khắp nơi sẽ đến tham quan, cái tên “Văn Khúc Vô Khôi” Tần Quan Vũ tiếng thơm lan suốt đời đời, song với ngũ nhạc...

- Nhưng tại hạ vốn không muốn lưu danh !

- Nhưng đây là qui củ. Qui củ đặt ra một trăm năm rồi, trải qua ba đời miếu chum chưa có một ai sử dụng. Ngày nay các hạ là người thứ nhất, mong hãy cho Tam Quốc Miếu một thể lệ về sau !

Cũng được, Tần Quan Vũ thm bảo như thế và ngậm vận mười thành công lực lên ngón trỏ bên bàn tay phải, khắc bảy chữ “Văn khúc Vô Khôi” Tần Quan Vũ lên mặt đá.

Giọng người ẩn mặt vụt lên hơi kinh ngạc :

- Sâu đến bốn phân, cung hi các hạ thần công vượt bậc !

Tần Quan Vũ cau mày nhìn xuống

Quả thật, đường chỉ lực khắc lên mặt đá khoét xuống sâu đến bốn phân, do với lần trước sâu hơn đúng một phân !

Tần Quan Vũ vừa mừng vừa lạ,

Không lẽ sau một trận đấu, nội lực của mình lại tăng tiến đến mức ấy hay sao ?

Nhưng chàng vẫn giữ vẻ lạnh lùng :

- Xin cảm tạ lời khen ấy !

- Vũ nội đệ nhất kỳ, Văn Khúc Võ Khôi Tàn Quan Vũ xin mời !

Tiếp liền theo, hai tiếng động dội lên rung rinh vách đá, nhiều tiếng cọt sạt nghe ken két không ngừng, khối đá từ từ tụt xuống, ánh sáng phát ra rực rỡ lòng hang.

Chờ cho khối đá bằng xuống mặt đường, Tàn Quan Vũ từ từ bước tới.

Vẫn trong lòng hang đó, nhưng rõ hơn và cũng trong lòng hang đó, nhưng rộng hơn hai trượng.

Tiếng động lại rần rần nổi dậy từ phía sau lưng, Tàn Quan Vũ biết khối đá đã đóng lên như cũ, nhưng chàng vẫn không quay đầu lại cứ âm thầm thẳng tiến.

Qua khỏi hai khúc quẹo, Tàn Quan Vũ vụt khựng lại, trước mặt chàng có một người ngồi !

Một người ngồi im lìm như nhập định, một người con gái đang sắc độ hoa niên !

Lại một người chết mục nữa ư ?

Tàn Quan Vũ từ từ bước tới, còn chừng nửa trượng, chàng chú mục nhìn thật kỹ.

Lạ làm sai, sắc diện của người thiếu nữ vẫn linh động như người sống, đôi mắt lin đim, hai tay chấp lại, y như một nhà sư trong tư thế tham thiền.

Không, nhất định không phải là người chết !

Tàn Quan Vũ bước tới thêm tý nữa, định dòm thật kỹ nhưng chàng cảm thấy không nên. Đối diện với người thiếu nữ xinh tươi, một chàng trai không có quyền xuống xã.

Nhưng, biết làm sao rõ được thật hư ?

Tàn Quan Vũ do dự, trầm ngâm, tia mắt vẫn không rời quan sát người thiếu nữ

Nhìn vào làm tóc mây buông xõa sau lưng, Tàn Quan Vũ choẹt nảy ra ý định.

Chàng vòng qua bên trái, vòng lại sau lưng người thiếu nữ và bằng một cử chỉ hết sức e dè thận trọng, đưa tay nắm nhẹ lấy đuôi tóc nàng.

Vừa nắm trong tay mớ tóc, Tàn Quan Vũ vụt đứng thẳng người lên, thở ra thật mạnh

Đã gặp rồi cánh đó, nhưng Tàn Quan Vũ vẫn lặng người : Lại một người chết mục, mà lần này là một thiếu nữ đương xuân !

Buông thông tay cho mớ tro tóc rơi xuống đất, Tàn Quan Vũ bắt gác thờ dài.

Tam Quốc Miếu “Võ lâm cấm địa” lại thần bí hoang đường đến mức ấy hay sao ?

Thật là một điều không ai tin được !

Tàn Quan Vũ lặng lẽ quay bước đi thẳng vào trong.

Qua một khúc quanh nữa, Tàn Quan Vũ lại thêm một lần sửng sốt, lại thêm một người ngồi chết mục ! Một người đàn ông độ tuổi năm mươi không tóc không râu, vẻ mặt tươi rói như người còn sống

Là trò đùa sao chứ ?

Tàn Quan Vũ cảm nghe con bực dọc, bước thẳng luôn mấy bước nắm vào cánh tay của lão già.

Trời ơi ! Lại là một nắm tro, y như hai người trước !

Thế là nghĩ kỹ làm sao ?

Sau trước ba người, lại lựa vào cái động đá này mà ngồi chết mục !

Tam Quốc Miếu đã thành “võ lâm cấm địa” trong một trăm năm nay, tại sao những người chết mục lại cứ ngồi yên không rũ xuống ?

Phải chăng họ cố dàn ra cái cảnh thần bí để tô đậm mây mù không rõ ?

Trong khoảng lòng hang thâm thẳm này, còn có bao nhiêu người ngồi chết mục ?

Tần Quan Vũ hoang mang, từ từ đi thẳng vào trong.

Cùng lúc ấy, giọng nói lạnh lùng lại lạnh lạnh vang lên :

- Vũ nội đệ nhất kỳ, Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ đã lọt qua cửa thứ nhất, hiện đang đi vào cửa ải thứ hai. Vừa này nếu một khi bị phá, Tam Quốc Miếu từ đây trở đi kể như khó xưng là “vô lâm cấm địa” miếu chủ có lệnh : Phải làm hết sức mình !

Âm hưởng của tiếng nói kéo dài và dứt hẳn, lòng hang vẫn im lặng như tờ, không thấy bóng dáng một ai.

Tần Quan Vũ mím môi đi thẳng tới.

Và bây giờ, sự tình có lẽ đã bắt đầu !

Từ một khúc quanh phía trước, một bóng trắng lao ra !

Kẻ ấy, mình mặc áo trắng, mặt che lụa trắng, vóc dáng mảnh mai, tia mắt như hai luồng điện toẹt thẳng vào mặt Tần Quan Vũ nhưng vẫn đứng im lìm.

Tần Quan Vũ vẫn ngan ngiên đi tới, còn cách chừng một trượng, chàng đứng thẳng người, tia mắt giao vào kẻ đối diện, trầm giọng quát lên :

- Các hạ muốn giở trò gì ? Tại hạ sẵn sàng ứng tiếp !

Người che mặt cắt giọng sắc như dao :

- Tần huynh chắc chưa biết phép tắc khi muốn vào cửa ải thứ hai ?

- Xin các hạ nói cho !

- Cửa ải thứ hai, qui lệ như sau : tại hạ là một trong “Tam Hùng” của Tam Quốc Miếu, nếu Tần huynh có thể thoát khỏi dưới chưởng lực của Tam Hùng thì kẻ như cửa ải này bị phá !

Tần Quan Vũ thản nhiên :

- Vâng, tại hạ xin lĩnh giáo !

Người che mặt cười nhẹ :

- Hãy khoan, mệnh danh là Văn Khúc Võ Khôi, tự nhiên đã nói kên rằng nội lực của Tần huynh đến độ cao thâm, nếu Tần huynh có thể tiếp với Tam Hùng mỗi người ba chiêu thì kẻ như thắng cuộc !

Tần Quan Vũ vẫn lạnh lùng :

- Vâng, xin cứ ra tay !

Thừa biết nội lực của “bát sứ giả” nơi cửa ải thứ nhất, lẽ tự nhiên nói đến “Ta, Hùng” trấn cửa ải thứ hai này nhất định phải cao hơn, Tần Quan Vũ nhận lời và vận đầy công lực lên song chưởng sẵn sàng chờ đợi.

Nhưng cục diện còn như muốn kéo dài, giọng nói lạnh lùng ban đầu lại vang lên :

- Văn Khúc Võ Khôi hãy nghe, phụng mệnh Miếu chủ rằng : Nếu các hạ bằng lòng qui thuận bản miếu, sáu cửa ải sẽ cùng mở ra một lúc, để các hạ tự tiện vào, khỏi phải có một cuộc tranh tài, chẳng hay tôn ý ra sao ?

Bằng một giọng lạnh lùng, Tần Quan Vũ đáp liền không cần suy nghĩ :

- Tại hạ tuy bắt tài, nhưng không phải là loại để cho người dọa nạt, xin miễn bàn chuyện ấy !

- Hay lắm, Vũ nội đệ nhất kỳ quả đúng là con người cương nghị. Bây giờ, người cầm đầu “Tam Đại Hộ Pháp” củ bản miếu muốn cùng các hạ trao đổi mấy câu chuyện không biết ý các hạ ra sao ?

- Hoan nghinh !

Thốt ra lời đồng ý, Tần Quan Vũ vẫn trong trạng thái ăn khoắn.

Lời cự tuyệt ngang ngang của mình, tưởng đâu đối phương sẽ nổi cơn thịnh nộ, không ngờ lại đề nghị cùng mình nói chuyện, quả thật sự tình càng phút

càng đưa tới lạ lùng !

Liền lúc ấy, một giọng cười ròn rã nổi lên, vẫn không thấy bóng người và tiếp theo, tiếng nói vang lên sang sảng :

- Các hạ là Vũ nội đệ nhất kỳ Văn Khúc Vô Khôi Tàn Quan Vũ đấy chứ ?

Tàn Quan Vũ điềm nhiên :

- Tại hạ đúng là Tàn Quan Vũ còn “Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, “Văn Khúc Vô Khôi” thì không dám nhận !

Đối phương lại cười :

- Chắc các hạ biết rõ cái đại thế của võ lâm ngày nay chứ ?

- Tại hạ thật tình không rõ !

Trả lời như thế, nhưng trong lòng Tàn Quan Vũ hết sức lạ lùng.

Rại sao bỗng dưng đối phương lại kéo vấn đề leo qua toàn cuộc võ lâm ?

Giọng nói lại tiếp theo lờ lững :

- Có lẽ các hạ có nghiên cứu về sử học nhiều ?

- Có biết đôi chút !

- Các hạ tự nhiên đã có đọc qu hồi Tân Quốc phân tranh ?

- Vâng !

- Dám hỏi thời kỳ cuối cùng của Tam Quốc qui về ai thống nhất ? Và con ngwoif ấy ra sao ?

Đúng rồi, bây giờ Tàn Quan Vũ đã nắm được ít nhiều manh mối...

Rõ ràng chủ nhân Tam Quốc Miếu đã nuôi lấy dã tâm câu Tư Mã Viêm con người mở đầu nàh Tân với ý đồ thống nhất voc lâm tiếp theo đó là xưng đế !

Tàn Quan Vũ bật cười, nói rõ từng tiếng :

- Vâng, Tam Quốc qui về Tư Mã Viêm thống nhất. Tư Mã Viêm tự là An Thế sinh ra tướng mạo khôi ngô tóc buông chấm đất, tay dài quá gối, tư chất thông minh, nhưng sau khi thống nhất và xưng đế, TƯ Mã Viêm có phần kém đức đi vào phóng túng và tại vị chỉ có hai mươi sáu năm.

Đối phương cất cao giọng như tán thưởng :

- Thật không hổ danh Văn khúc, tiện đây ta xin nói rõ cho các hạ, đại thế võ lâm hiện nay còn có phần rối loạn hơn thời Tam Quốc, thất phái tiu vẫn giữ vững môn hân của mình, nhưng ngày này so với trước đã xa lắm rồi, cục diện võ lâm đã ngấm ngấm chia năm xẻ bảy “CHÍ Tôn Bảo” đang lâm le đứng dậy, “Qui Huyệt” sắp ứa mưa đỏ, và đến lúc bấy giờ thất đại môn phái lâm sao đứng vững ? Các hạ có tin như thế hay không ?

- Điều đó khó làm cho người ta tin được !

- Thất đại môn phái suy vi, mọi người đều thấy rõ chẳng lẽ các hạ lại không biết được sự việc ấy nữa ư ?

- Tại làm sao lại phải oán đến việc đó ?

Tàn Quan Vũ thật tình không muốn nhưng vẫn trả lời :

- Sự thực vẫn là như thế, song trong chốn võ lâm vẫn nổi lên sóng dữ !

Đối phương bật cười ha ha :

- Các hạ chưa nói thật với lòng mình ! Từ lúc các hạ và lệnh sư Thủy Cảnh tiên sinh chia tay tại Tử Vong Lâm chỉ trong vòng một thág bao nhiêu chuyện xảy ra như cuộc biến động tại Hoa Sơn, thảm cảnh ở Trích Huyết Giáo chẳng lẽ các hạ chưa thấy rõ hay sao ?

Tàn Quan Vũ cảm nghe toàn thân rùng động.

Đối phương là ai ? Y như là hấn theo dõi chàng từng ly từng tý. Chuyện của chàng hấn biết rõ như ngửa bàn tay.

Phải chăng đây là một âm mưu sắp đặt từ trước ?

Một ý nghĩa thoáng qua, Tần Quan Vũ cười nhạt trả lời :

- Quả thật tại hạ chưa biết rõ !

Đối phương lại cười sang sảng :

- Các hạ lại không nói thật lòng mình nữa rồi ! đại thế võ lâm ngày nay, có thể bằng vào những chuyện gặp phải của các hạ mà nhìn ra tất cả ‘Một chiếc lá rụng, đủ biết mùa thu đã tới’ chẳng lẽ các hạ cứ cố tình không muốn biết cái chân lý muôn đời ?

Thật ra, đâu phải đến những việc sau này, mà nội một việc xảy ra nơi Cảnh Đức Trấn, Tần Quan Vũ cũng suy đoán được những điều sẽ phải xảy ra.

Nhưng, dụng ý của đối phương khi nói với chàng điều đó, nhất định phải có nguyên do khác nữa.

Nguyên nhân đó, phải chăng là đầu đường để dẫn chàng đi đến ụ dưới bệ Tam Quốc Miếu ?

Tần Quan Vũ gần giọng hỏi một câu :

- Cứ theo đó mà nói, phải chăng quý Miếu chủ đã có hùng tâm như Tư Mã Viêm ?

Giọng đối phương vụt chuyển sang nghiêm nghị :

- Các hạ đã lầm rồi ! Tam Quốc Miếu nhân tài đầy dẫy mà phớt qua ‘bát sứ giả’ có lẽ các hạ cũng đã ước lượng được rồi.

Nưng một giây, đối phương nói tiếp :

- Bằng vào thế lực hiện có đó, nếu Tam Quốc Miếu có ý đồ bá chủ võ lâm, thì khi sáng lập bản miếu hồi một trăm năm về trước đã thực hiện việc đó như trở bàn tay. Nhưng, bản miếu đã không làm thế. Các hạ có biết sao không ?

Thật là ra đường gặp quỷ. Chuyện của họ, họ lại hỏi người khác có biết tại sao ? Tần Quan Vũ muốn chửi lên một tiếng nhưng chàng cũng cố nói xuôi :

- Kính xin cho biết !

- Tại làm sao ư ? Tại vì thuở đó thất đại môn phái không chế toàn bộ võ lâm, mà trong đó lại chính nghĩa hãy còn sáng tỏ. Nhưng bây giờ, bây giờ thì tà mị tung hoành, thất phái bất lực, tai kiếp võ lâm đã mở màn, các hạ thử nghĩ, Tam Quốc Miếu có nên thuận lòng trời đem sức mỏng tài hùm của mình để mà duy trì chính nghĩa hay không ?

Tần Quan Vũ suy nghĩ chút nữa bật cười ra tiếng.

Lời lẽ của đối phương thật vô cùng khẳng khái, nhưng cuối cùng vẫn khâu giấu được cái đuôi tham vọng và rất rõ ràng nhân lúc thất phái gặp cơn suy đốn, họ làm le nhảy lên ngôi bá chủ võ lâm !

Ngắm Ngắm chờ đợi, Tần Quan Vũ cả cười nói một câu ‘thuốc nước’

- Lý đúng phải như thế !

Đối phương nói như được trớn :

- Các hạ quả là người thẳng thòi đạt lý. Thật ra, Tam Quốc Miếu quả có thiên chí vì võ lâm mà an định, thế mà Miếu chủ vẫn trù trừ chưa dám, các hạ có biết tại sao không >

- Thật tình không rõ !

- Nói thẳng với các hạ nhé, trong Tam Quốc Miếu nhân tài lớp lớp, có thể nói mỗi người đều là một cây trụ sắt trong thiên hạ và Miếu chủ, lại là một đề tài, nhưng tiếc thay lại thiếu hẳn một người có đủ điều kiện làm thống soái.

Tần Quan Vũ gục gặc đầu :

- Quả đúng là không có cái đẹp nào toàn vẹn, và quả là một điều bá tánh trong trời đất !

Đối phương nói luôn :

- Cũng có thể nói như thế, tuy nhiên sau khi tuyển chọn được người, bản miếu sẽ bắt đầu gánh vác chuyện võ lâm, à này...

Đối phương như chuyển sang đề khác :

- Đối với sự dâm loạn thí sư của sư tỷ ‘Ngọc Thường Nga’ Tiêu Phụng Hoàng có lẽ các hạ cấm hận lắm chứ ?

Tần Quan Vũ không trả lời ngay câu hỏi mà lại mỉm cười :

- Tại hạ cầu chúc cho quý miếu sớm được nhân tài theo ý muốn !

- Hiện nay bản miếu đã tìm được một người có đủ điều kiện làm thống soái có thể còn cao hơn đó bậc nữa, tiếc thay người ấy lại không chịu nhìn vào sự thật, cùng với bản miếu chân thành hợp tác, thuận theo lòng trời mà tạo phúc cho võ lâm !

Thiếu chút nữa Tần Quan Vũ bật cười thành tiếng, nhưng chàng vẫn cố thờ dài, như cũng một lòng tiếc rẻ với đối phương

Và chàng lại cố tạo thành tiếng than thế sự :

- Quả thật chuyện lớn trong trời đất lại gặp nhiều bất hạnh thay !

Đối phương vụt hỏi :

- Các hạ có muốn biết người ấy chăng ?

Biết để làm gì chứ ? Tần Quan Vũ thầm nghĩ chẳng lẽ đường đường danh xưng võ lâm cấm địa mà Tam Quốc Miếu lại muốn nhờ mình tuyết khách hay sao ?

Hay là muốn giờ thêm một âm mưu mới nữa ?

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Bức Bách Và Dụ Đồ

Như đã sẵn chủ định, Tần Quan Vũ mỉm cười đáp lại :

- Có lẽ không cần biết !

Đối phương nói thẳng :

- Tam Quốc Miếu chủ muốn phiên các hạ thuyết phục giùm đối phương, không biết ý các hạ ra sao ?

Đúng như điều mình dự đoán, Tần Quan Vũ cười nhạt trả lời :

- Rất tiếc tại hạ còn quá nhiều trọng trách nơi mình không thể vì quý miếu mà làm công việc ấy !

- Các hạ thật không bằng lòng ư ?

- Đúng ra không phải tại hạ không bằng lòng mà vì những lẽ trên nên khó mà chấp nhận !

Đối phương vẫn một giọng ôn tồn :

- Như thế thì nhiệm vụ này có lẽ tại hạ phải chính mình đảm trách, không biết các hạ có đủ năng lực hay không ?

Thật là lạ lùng hết sức, chuyện của họ lại hỏi mình nhưng Tần Quan Vũ vẫn đáp xuôi :

- Các hạ nên đảm trách lấy nhiệm vụ to lớn ấy !

- Đúng, đúng ! Chính tại hạ phải đảm nhiệm

Và đối phương lại nói liền theo :

- Các hạ xin đừng cho là lạ nhé, thật ra tại hạ đang làm nhiệm vụ ấy đây. Vì người mà Miếu chủ chọn ấy chính là Vũ Nội Độ Nhất Kỳ Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ chẳng hay các hạ có ý kiến chi chăng ?

Câu nói lạ lùng ra ngoài sức tưởng tượng của Tần Quan Vũ

Họ muốn giờ trò gì thế ?

Mới vừa rồi muốn nhờ mình làm thuyết khách rồi bây giờ lại bảo rằng người được chọn ấy chính là mình !

Tự nhiên, đối phương bảo mình là người có đủ tài thống soái, đó cũng là một điều vinh dự.

Nhưng Tần Quan Vũ vẫn tự thấy rõ mình hơn ai hết, tuy chàng đã được mười hai năm trui luyện trong bàn tay của Thủy Cảnh Tiên sinh, đối với cảm kỳ thi họa, thiên văn địa lý, Kỳ Môn bát quái... vẫn có thể có đôi chút tự hào nhưng về phương diện võ công qua mấy lần đụng chạm đã mất đi khá nhiều phần tự tin.

Huống chi, tại Tam Quốc Miếu như vị Hộ Pháp của họ vừa nói, nhân tài lớp lớp mà qua bát sứ giả của họ cũng đã thấy được rõ ràng rằng võ công cao trội hơn mình, thế thì tạo sao họ lại mời mình làm thống soái ?

Hay là...

Sự ngu ngơ càng phút càng dồn dập, nhưng Tần Quan Vũ vẫn lạnh lùng :

- Rất tiếc tại hạ không thể đảm được !

- Chắc cách thấy vấn đề có hơi là lạ đấy à ?

- Cũng có như thế ! Vì vừa rồi các hạ rõ ràng muốn dùng tại hạ làm thuyết khách, bây giờ lại chỉ định tại hạ là người được tuyển chọn, sự đùa cợt có đi hơi quá chăng ?

Giọng nói đối phương lại trở sang nghiêm nghị :

- Các hạ là người trí tuệ siêu quần, đảm lược xuất chúng, không phải đúng là người có tài thống tướng đấy ư ? ý kiến của tại hạ vừa rồi là muốn các hạ tự thuyết phục lấy mình đấy chứ !

Đúng là một con người miệng lưỡi.

Quả xứng đáng là một con người thuyết khách !

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Tại hạ thật không đủ năng lực đảm nhiệm trọng trách ấy của quý miếu !

Đối phương cười ha hả :

- Các hạ quả đúng là người thờ chủ nghĩa “bất hợp tác”, Phụng Hoàng Tiễn nữa định mưu bằng “lời thề hợp châu” thế mà cũng bị các hạ lơ là, với hành vi đó, phải chăng các hạ muốn một mình độc bá võ lâm ?

Tần Quan Vũ rùng động ngập ngừng :

- Ấy, ấy...

Đối phương lại cả cười nói tiếp :

- Nếu không thì tại sao > Ý đồ một tay cuốn võ lâm ư ?

Tần Quan Vũ bỗng sặc cười :

- Các hạ hình như thích việc ngâm máu phun người lắm nhỉ ?

Đối phương đón lời :

- Đã có ý muốn gồm thiên hạ, độc bá võ lâm, chẳng lẽ các hạ muốn làm các mối hòa nhau ? Không, cần phải biết đạo và ma không thể đứng chung, chính và tà không bao giờ đầu mặt, nếu các hạ có ý muốn làm cho các mối hòa nhau, thì chẳng uổng phí tâm cơ lắm ru ?

Tần Quan Vũ mĩa mai :

- Thế thì quý miếu đang đi theo con đường chính đấy chứ ?

Đối phương vẫn giọng thân nhiên :

- Bản miếu không có chính, Tà, Đạo, Ma chi cả, chỉ vì nhìn thấy võ lâm máu chảy thành sông thầy chông quá núi, nên không đành lòng trơ mắt nhìn tai kiếp của thiện hạ thế thôi !

- Và vì thế nên quý miếu buộc lòng phải tính chuyện thu gồm võ lâm vào một tay mình ?

- Cũng có thể nói bằng cách đó, vì ít nhất toàn cõi võ lâm phải cần có một bang phái đầu đủ chân tài thực học, xứng đáng lãnh tụ quần hùng làm cho các phương binh tình, không để cho bất cứ một ai bị áp lực nào lăng nhục. Các hạ cũng nhận thế là đúng chứ ?

Tần Quan Vũ nhướng mày :

- Cái ý chí đó thật đáng hoan nghinh, nhưng hành vi của quý miếu khó làm cho người ta tin được !
- Thế thè, phải làm sao các hạ mới đồng tình ?
- Rất dễ, cứ đưa ra sự thật !
- Sự thật là sao ?
- Sự thật chứng minh rằng chỉ vì đời mà tạo phúc bằng không thì dù có các hạ nói hay nói khéo đến mức nào tại hạ cũng khó mà tin được !
- À !

Tần Quan Vũ hỏi dồn :

- Không có gì để chứng minh sự thật, phải không ?

Đối phương cười nhẹ :

- Làm, các hạ đã làm ! Chúng có mười phần có đủ. Tuy nhiên việc làm chấn động võ lâm của bản miếu chưa có thể nói rõ cùng các hạ, thật đó là một điều bất đắc dĩ, trừ việc ấy ra, các hạ còn thấy có cách gì làm cho các hạ tin tưởng nữa chăng >

Tần Quan Vũ lại cảm thấy băn khoăn.

Tam Quốc Miếu đối với mình y như nhất định thu phục cho kỳ được, nhưng chàng cảm thấy mình cũng chỉ là một hạng phạm phu, thế thì tại sao họ lại cứ muốn tranh thủ cho kỳ được ?

Suy nghĩ hồi lâu, Tần Quan Vũ hỏi thẳng :

- Tại hạ tự biết không đủ tài đức như quý miếu đã nhận thế mà các hạ cứ cố tình lôi kéo, thực làm cho người khó hiểu tại sao. Có thể nói một cách thẳng thắn rằng, tại hạ thực không có giá trị gì đáng để lợi dụng cả !

Đối phương lại cười :

- Các hạ làm rồi !
- Làm ở chỗ nào ?
- Các hạ đừng nên lấy cái lòng của kẻ tiểu nhân mà đo lường bụng dạ của người quân tử !
- Như thế có nghĩa các hạ là người quân tử ?
- Điều đó quả thật tại hạ không dám nhận, nhưng Miếu chủ Tam Quốc Miếu mới đường đường chính chính người quân tử !

Tần Quan Vũ mỉm cười khó chịu :

- Cứ kể như là tại hạ nói làm, vậy bây giờ quý miếu còn có ngón gì hay nữa xin cứ tự nhiên đưa ra, khỏi vòng vo khách sáo !

Đối phương cũng bật cười :

- Hãy khoan, chuyện còn chưa nói hết !
- Còn có chuyện đáng nói nữa sao ?
- Tại hạ cần phải thay mặt Miếu chủ giải thích cho rõ ràng !
- Lại có điều cần giải thích nữa ư ?
- Vâng, cần phải giải thích về điểm lợi dụng giá trị !

Tần Quan Vũ thoáng vẻ ngạc nhiên :

- Tại hạ xin nghe !

- Các hạ là cao đệ của Thủy Cảnh tiên sinh, đương nhiên võ công, văn học, trình độ vượt hẳn hơn thiên hạ, nhưng nếu bằng vào lẽ ấy thì vẫn không phải, vì sự thực các hạ vẫn chưa thấy nổi bất sử giả của bản miếu ở cửa ải thứ nhất mà có phải thế không ?

- Đúng !

- Còn nếu bảo rằng lợi dụng Huyền Kinh thì lại càng không phải. Từ nơi cửa miệng Tú Văn tú Sĩ, các hạ được khúc ca huyền bí mạnh mẽ của Huyền Kinh, nhưng bài ca đó bản miếu đã có từ ba năm trước ! Như thế, lợi dụng Huyền Kinh không thành vấn đề nữa, phải không ?

- A...

- Thế thì ở con người của các hạ phải còn có một giá trị khác ?

Tần Quan Vũ lắc đầu :

- Không, không có chi cả !

Giọng đối phương quả quyết :

- Có chứ ! Tại các hạ không biết đẩy thôi. Nhưng bây giờ vẫn chưa tiện thổ lộ cùng các hạ. Và về điểm đó, bản miếu vẫn không nhận, bản chủ miếu vẫn không nhận là lợi dụng giá trị đâu nhé !

- Thế thì, quý miếu chủ lôi kéo tại hạ với dụng ý gì ?

- Chính là ở nơi phẩm cách, khí phách, trí tuệ và đảm lược của các hạ đấy ! Cho nên, võ công của các hạ tuy không cao, nhưng rồi nó sẽ cao nếu qua thời gian trau luyện, chỉ có tính cách con người, nếu không có thì không làm sao luyện được !

- Nghĩa là, quý Miếu Chủ chăm ở tính tình thiên phú của tại hạ ?

- Đúng thế, điểm đó, trong muôn vạn người khó tìm ra một và các hạ đã có được cái phẩm cách trời cho ấy, chẳng lẽ lại không đem ra cống hiến cho nhân quần ư >

Quả đúng là lời lẽ của kẻ mang hoài bão vì đại nghĩa !

Tuy nhiên, Tần Quan Vũ vẫn thấy mơ hồ phảng phất một âm mưu.

Chàng đáp giọng lạnh lùng :

- Lời tán tụng của các hạ, tại hạ rất thẹn mà không dám nhận, Bao nhiêu ý tốt xin để nơi lòng !

Đối phương gạn hỏi :

- Nghĩa là các hạ không bằng kỳ hợp tác ?

Tần Quan Vũ mỉm cười :

- Vì thiên hạ mà tạo phúc đó là việc mà ai ai cũng đều có trách nhiệm, chuyện chi lại phải hợp tác hay không ?

Đối phương nói liền một câu đầy thất vọng :

- Thôi, thế thì kể như xong, xin mời các hạ cứ đi theo ý mình ! Nếu một mai các hạ có bề nài, chỉ là một chút thương tiếc để lại cho đời, riêng phần bản miếu, vẫn phải vì võ lâm mà cố làm cho sớm tiêu ách vận ! Thôi, xin mời !

Giọng nói lạnh lùng như óc ban đầu lại vang lên :

- Tam hùng hãy làm bốn phận !

Day lại người áo trắng bịt mặt, Tần Quan Vũ cất giọng ngang nhiên :

- Xin mời các hạ ra tay !

Người áo trắng bịt mặt cất giọng trầm trầm :

- Xin thất lễ !

Tiếng nói cùng song chưởng đưa ra một lúc, ào ào bủa tới hai loạt kinh phong.

Tần Quan Vũ nhếch môi ngao nghể, hai tay tập trung mười thành công lực, dùng Huyền Âm Thần Chưởng đối đầu.

Bùng !... Bùng !...

Hai tiếng dội rền rền, Tần Quan Vũ thụt lui hai bước huyết khí nghẹn ngay giữa ngực !

Người áo trắng cười lên sảng sặc :

- Xin tiếp chương thứ hai !

Tiếng nói chưa dứt, hai loạt kinh phong gấp đôi lần trước bùng bùng đổ ra.

Tần Quan Vũ vận mạnh chân nguyên, đẩy mạnh hai tay đối kháng. . .

Ầm ! ... Ầm !

Lại hai tiếng dội lên khủng khiếp, Tần Quan Vũ toàn thân nghe như nát vụn, văng bĩng ra ngoài ba trượng !

Khấp mình nghe như muôn ngàn mũi dao châm chích rã rời, lửa giận bùng bùng xông lên tận óc. Tần Quan Vũ choit tay gượng dậy, nhưng chân chưa đứng thẳng, chàng vụt cọ lên một tiếng, một vòi máu từ trong miệng vọt ra, thân ảnh lao đảo ngã chuồi lên mặt đất !

Trong lúc tâm thần thoáng váng, Tần Quan Vũ mơ hồ nghe như tiếng hào hùng của chính nói vọng bên tai : “Đứng lên, hãy đứng lên Tần Quan Vũ, ít nhất cũng phải qua ba chương chứ”

Nổi then thùng vác tới dồn đập vào tâm nấp, Tần Quan Vũ đứng phắt dậy bước lên hai bước, cất giọng trầm trầm dễ sợ.

- Còn một chương nữa.

Tiếp liền theo, hai tay chàng chậm chậm kéo lên ngang ngực, vận chuyển toàn thân công lực đẩy ra,

Là một chuiwng quyết liền sanh tử, tất cả chân nguyên còn lại tạo ra một trận kinh phong như khối nước vỡ bờ ầm ập đổ tới người áo trắng .

- Các hạ thật là người không tự lượng !

Cùng một lượt với câu nói lạnh lùng, người áo trắng hai tay cũng kéo ngang lên ngực chậm chậm đưa ra.

Ầm !

Hai luồng kinh khí lại chạm thẳng vào Tần Quan Vũ ứ lên một tiếng như tức nghẹn, thân ảnh như một chiếc á không trong gió lốc bắn dạt ra xa ngoài ba trượng ngã nằm ngất lìm.

Nhưng không, chàng không chết, tiếng nói trong tiềm thức của chàng cứ liên tục vang lên : “Tần Quan Vũ hãy đứng lên, đứng lên đi tới”.

Một sức mạnh vô hình thúc đẩy, Tần Quan Vũ vụt nghiêng mình qua mở mắt.

Người áo trắng nhìn sững vào Tần Quan Vũ bằng tia mắt bết sức kinh nghi và hấn bỗng nói thật mau :

- Xn các hạ hãy tiếp “đệ nhất hùng” ba chương nữa !

Dứt lời, tà áo trắng nhoáng lên, máthút vào ngõ tối.

Tần Quan Vũ cảm thấy trước mắt như nhiều tia lửa nhoáng lên, da thịt đau dớn như dằn, toàn thân khí huyết gằn như lộn ngược.

Nhưng cũng từ trong cái mơ hồ cân nãi, chàng nhớ đến mối hờn ủa sư môn, và cảnh huống của cha mẹ còn mờ mịt.

Một ý niệm cần phải sống biến thành động cơ mạnh mẽ và chỉ trong thoáng chốc chàng đứng bỗng dậy từ từ bước tới.

Trong lúc bước đi, chàng sức nhớ đến lời người áo trắng khi nãy. Phải rồi, chàng mới chịu xong ba chương của “Đệ nhất hùng”, không... không chỉ “Tam Hùng” mà dù có bao nhiêu “hung” bao nhiêu “cửa ải” đi nữa, Tần Quan Vũ này cũng nhất định sẽ bước tới.

Và chàng lại nghiêng răng bước tới

Nhưng, Tần Quan Vũ thoáng nghĩ lại : Cần chi phải vội ?

Tại sao không thêm ít thì giờ để vận chuyển chân nguyên điều hành kinh mạch.

Tần Quan Vũ lập tức ngồi xuống hít mạnh chân khí, xung nạp đan điền, từ từ vận chuyển.

Nhưng chàng vẫn dùn mình, khí huyết hình như đảo nghịch !

Liền lúc đó, một giọng nói lạnh trầm trầm từ phía sau lưng phát dậy :

- Hãy tiếp tục vận công, đừng để chân khí tản ra !

Và tiếp theo câu nói, một luồng nhiệt lực từ phía sau lưng xâm nhập đan điền, chậm chậm chuyển thông bát mạch, rần rần chạy suốt châu thân.

Trong khoảng khắc thông đạt linh đài, Tần Quan Vũ hoàn toàn nhập định.

Mãi đến khi tỉnh dậy, câu hỏi thứ nhất nổi lên trong óc Tần Quan Vũ là : Ai đã giúp mình trong lúc vận công ?

Chàng ngừ đến giọng nói lạnh lùng như sắt thép từ lúc ban đầu.

Nhưng đã theo dõi uy hiếp mình, thế sao lại giúp mình khôi phục chân nguyên ?

Và nhân vật ấy là ai, mà từ trước đến nay vẫn không chịu lộ hình ? Tần Quan Vũ vịn đứng phắt lên xoay mình trở lại.

Ánh mắt chàng đảo nhanh bốn phía, tuyệt nhiên không một bóng người !

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tuyệt Học Võ Lâm

Tần Quan Vũ lại xoay mình tư lự.

Lạ chưa ! Thế là nghĩ lý làm sao ?

Chẳng lẽ Tam Quốc Miếu lại có thiện ý đối với mình ?

Nhưng, ở đời lại có lối thiện ý như thế sao ?

Lẽ tất nhiên là không !

Hay là Tam Quốc Miếu chủ đã xem mình như món đồ trong túi, như chim ở trong lồng, cố ý để mình sống mà dày vò trên cột ?

Sự tình diễn biến thật hết sức lạ lùng.

Tần Quan Vũ từ thắc mắc đến hoang mang cực độ

Tiêu Hồn tình nữ có vẻ không dám chạm trán với chàng.

Ngọc Dung La Sát Trịnh Như Xan không dám xuống tay.

Tất cả đều là chuyện mù mờ khó hiểu, dù Tần Quan Vũ có thông minh tuyệt thế cũng không cách gì giải thích cho ổn những sự việc kỳ lạ liên tục xảy ra.

Thình lình, giọng nói lạnh lùng lại vang lên :

- Lâm nguy không sợ sệt, là đảm lược đến chết không khuất phục là khí phách, các hạ rõ ràng là một người tài đức, thế nhưng tại sao cứ cố chấp không chịu thấy lẽ phải của vấn đề ?

Tần Quan Vũ ngẫm vận công lực, thấy toàn thân kinh ngạc không những chỉ sướng thông mà lại có phần tăng tiến chàng nghiêm giọng hỏi lại :

- Tại sao các hạ lại cho cứu tại hạ ?

- Người tài đức là người thông minh đạt lý, chẳng lẽ đối với chuyện ấy, các hạ còn chưa biết hay sao ?

- Ân cứu trợ đó, tại hạ nguyện ghi nhớ suốt đời chỉ có điều nếu các hạ muốn tại hạ theo về với Tam Quốc Miếu thì xin miễn cho việc ấy. Mong các hạ sẽ không dùng ân nghĩa để mà bức bách !

- Tại sao các hạ cố giữ cái việc không cần giữ như thế ?

- Xírtút cho điều đó, có lẽ tại hạ quá ngu đi chăng ?

- Các hạ cần biết tư sở dĩ cứu các hạ là vì tiếc người tài đức. Bây giờ xin hỏi các hạ một việc nếu các hạ liều chết một cách vô lý ở đây thì các hạ hãy tự xét xem có đáng chết như thế hay không ?

- Tự nhiên là không xứng đáng.

- Đã biết là không đáng chết, thì tại sao lại cứ cố chấp không sợ người đòi cho mình là kẻ bất thối thời vụ hay sao ?

Tần Quan Vũ cười nhạt :

- Tại hạ bốn không phải là trang tuấn kiệt, lẽ cố nhiên là không thông thời vụ, nhưng tại hạ cũng không phải là kẻ tham sống sợ chết rất mong các hạ biết cho điều ấy.

Đối phương gần giọng :

- Nếu các hạ cố tình như thế, thì xin đừng trách bản miếu sao quá nhẫn tâm.

Tần Quan Vũ cười ngạo nghễ :

- Cịn cứ làm theo ý định, tại hạ sẵn sàng đón tiếp.

- Vậy thì xin mời.

Câu nói ngắn ngủn lạnh lùng của đối phương chưa dứt, Tần Quan Vũ đã ngang nhiên bước thẳng vào trong

Qua khỏi hai khúc quanh nữa, quả nhiên có một người áo trắng bịt mặt, trang phục và vóc dáng y như người trước, đã đứng sẵn đợi chờ.

Còn người đó non một trượng, Tần Quan Vũ đứng ưỡn ngực thản nhiên :

- Tần Quan Vũ xin chờ lãnh giáo !

Người áo trắng nhếch môi cười gằn, hai cánh tay vụt khoa lên, hai luồng tiềm lực như hai cây gió từ lòng tay thốc tới.

Chưông phong cuốn theo vách đá rít lên âm hưởng rợn ngổif.

Tần Quan Vũ cười nhạt, háity kéo lên ngực đẩy ra

Bùng !

Đôi vai Tần Quan Vũ lắc luôn hai lượt, loạng choạng thối lui ba bước !

Vừa kịp đứng yên, bóng trắng đá nhoáng lên trước mặt và tuép theo tiếng gầm như cộp rỗng, chưông phong cuộc tới như nước vỡ bờ.

Tần Quan Vũ trụ vững đôi chân, vận lực vùng tay đối kháng.

Ầm ! Ầm ! ...

Hai tiếng vội rền lòng hang, hai bóng người dạt ra hai phía.

Tần Quan Vũ cảm nghe nghẹn ngang ngực, cổ sức giữ đôi chân nhưng vẫn cứ phải thụt lui.

Thân cảnh người áo trắng cũng chao qua hai lượt thụt lui mấy bước.

Đến lúc hai người đứng ổn, người áo trắng trừng trừng đôi mắt kinh dị quát lên :

- Chiêu thứ ba !

Chỉ vừa thấy hai cánh tay chớp chớp, kinh lực như từ hai bàn tay người áo trắng như hi trái núi xô nghiêng tới trước.

Tần Quan Vũ rùn mình xuống tẩn, nghiêng răng hai tyắt dưới đáy xéo xéo trở lên

Bùng !... Bùng !...

Vách đá cơ hồ sụp xuống, kinh phong nạo lên lòng đá rào rào.

Thân ảnh Tần Quan Vũ xoay tròn và như một trái cầu da, vang tuốt ra ngoài hai trượng, nhưng chỉ vừa ngã mình xuống đất chàng đã chỏi chân đứng

thăng trở lên.

Người áo trắng nhìn mình nhìn Tần Quan Vũ bằng tia mắt vô cùng hốt hoảng và vụt lạnh lạnh quát lên :

- Xin mời Tần huynh bước tới !

Dứt lời, bóng trắng nhoáng lên, mắt hút trong bóng tối.

Tần Quan Vũ cau mày suy nghĩ, sự việc lạ lùng cứ xoáy mào vào tâm trí.

Khi cùng với “đệ nhất hùng” giao đấu, chính là lúc mà nội lực chàng chưa tổn thương, thế nhưng nếu không có một tinh thần quật khởi động viên thể xác, thì chàng không làm sao đứng dậy tiếp đón chương thứ hai .

Qua chương thứ ba, ngũ quan nội tạng như cùng vỡ ra một lúc, tay chân nghe như đứt đoạn khỏi mình, nếu không có con người có giọng nói lạnh lùng ròn rợn ấy trợ lực vận công thì có lẽ thầy chàng đã rũ trong động đá

Cứ theo thứ tự bố trí từ cửa ải thứ nhất vào đây thì “đệ nhị hùng” này, so với người áo trắng thứ nhất, phải mạnh hơn một bậc.

Thế mà qua luôn ba chương, chàng nghe thấy nội lực có tổn thương nhưng hết sức nhẹ nhàng. Bằng vào thế đánh mà suy, không phải đối phương chưa dốc toàn lực mà chính là nội lực của chàng tăng tiến lạ lùng !

Nhưng tại sao nội lực tăng một cách nhanh chóng như thế ?

Không tìm ra câu giải đáp, Tần Quan Vũ phó mặc sự tình diễn biến, cứ theo lòng hang đi thẳng vào trong .

Đường trong động đá này quả thực là ải, chỉ mới qua vừa ải thứ hai mà gần trăm trượng, nếu hết sáu cửa ải phải đến vạn trượng chiều xa ?

Thật ra vạn trượng cũng không phải nhà nhiều, nhưng giữa lòng núi đá, muốn có một hang động như thế, nếu phải dùng đến sức người thì có biết bao nhiêu là nhân lực.

Qua luôn liên tiếp mấy khúc quanh, đột nhiên một tiếng quát như sấm :

- Tần huynh tiếp chiêu

Tiếng nói chưa dứt, hai luồng kinh lực đã bay tới trước mặt Tần Quan Vũ như hai cây trụ sắt.

Tần Quan Vũ cảm thấy trước mắt chương ảnh cuộn lên lớp lớp như nhiều đợt sóng nổi đuôi tiếng gió rít trong lòng hang phát lên những âm hưởng ù ù khùng khiếp...

Tần Quan Vũ mím môi uốn mình lao vào vòng tiềm lực của đối phương, vừa lách mình vừa phát xuất Huyền Âm Thần Chương...

Đánh tạt được hai chiêu thứ nhất, thân ảnh chàng vẫn còn lơ lửng trong vòng dư lực của đối phương thì như một trái núi từ cao rớt xuống, chiêu thứ ba của đệ tam hùng đã sát tới mặt chàng...

Không còn đủ thời giờ xoay trở, Tần Quan Vũ trụ hai chân thật vững, hai tay kéo lên ngang ngực nghiêng rặng xô mạnh kinh lực đối đầu...

Bùng!... ào ào...

Nghe như một thót sắt ép ngang lên ngực, Tần Quan Vũ không còn điều khiển chân lực để giữ vững chân mình được nữa, cả chiếc thân như mảnh giấy bị con trốt hốt, bắn tuốt ra ngoài hai trượng, ngã vạt xuống ngất lịm trên nền đá!

Không biết đến bao lâu, Tần Quan Vũ từ từ tỉnh dậy...

Chàng mơ màng không nhớ rõ chuyện gì đã xảy ra sau khi mình chết ngất, hay là đã bị đối phương bắt nhốt ở đâu?...

Chàng vụt đứng phắt lên, chú mục nhìn bốn phía...

Thấy mình vẫn còn ở giữa lòng hang cũ nhưng khoảng đất ngang trước mặt, một lảng máu nhò nhò đông đặc hơi gió thoảng qua bốc dậy mùi tanh!

Tần Quan Vũ nhìn mình...

Quả thật là hung hiểm!

Chàng đưa tay lên miệng... a! Máu từ hai bên mép đổ dài xuống cằm, xuống ngực, ướt đầm cả áo quần!

Lòng hang vắng ngắt không một bóng người nào khác!

Đúng là máu của mình, máu từ trong miệng trào ra!

Tần Quan Vũ lại rùn mình...

Máu! Con người có bao nhiêu máu? Không phải vì ra hết máu mà chết ư? Hay nếu không chết thì công lực hoàn toàn tan rã!

Nghĩ đến đây, Tần Quan Vũ hốt hoảng, chàng lật đật hít mạnh không khí, uớm vận chân nguyên...

Lạ làm sao! Công lực chẳng những không hao mà lại còn sung mãnh hơn bao giờ hết!

Sao lại có chuyện lạ lùng như thế chứ?

Chẳng lẽ Tam Quốc Miếu riêng có ý tốt với mình?

Hay là chân nguyên của thầy mình và của Cổ bá truyền sang phải đợi qua một cuộc ác đấu như từ, mới có điều kiện dung hợp vào cơ thể?

Đúng hay sai? Hay còn những bí ẩn nào khác nữa?

Lôi kéo không xong, đối phương rất có thể đâm ra then, và từ then trở nên giận dữ, phải tiến theo trình tự đó mới đúng câu hăm dọa cuối cùng của con người ẩn mặt có giọng nói lạnh lùng kia chứ?

Có đâu họ lại có thể từ oán ra ân?

Suy nghĩ càng nhiều, mối manh càng loạn, Tần Quan Vũ cau mặt băn khoăn...

Thình lình giọng nói lạnh lùng kỳ dị phát vang lên:

- Cung hi các hạ đã qua cửa thứ hai thật không then với danh hiệu võ khôi đấy nhé!

Tần Quan Vũ buông một câu hỏi thăm dò:

- Quý miếu tại làm sao lại không chịu hạ độc thủ?

- Các hạ bảo hạ độc thủ với ai?

- Hạ độc thủ với tại hạ!

Đối phương vụt sắc cười:

- Các hạ lại nghĩ lầm rồi!

- Sao lại lầm?

- Tại hạ muốn nói thủ đoạn mà bản miếu vừa thi hành đối với các hạ chẳng phải là độc thủ đấy sao? Máu đầm cả vùng, chết ngất đi cả buổi, hơi thở như tờ mảnh trước gió ranh giới chết chóc chỉ còn trong đường tơ kẽ tóc... Thế chẳng phải là độc thủ rồi sao?

Tần Quan Vũ trầm giọng:

- Thế sao tại hạ vẫn còn sống?

Giọng nói của đối phương như pha lẫn tiếng cười:

- Ủa? Làm như tại hạ nhất định phải chết mới được sao?

- Các hạ không dám trả lời thẳng à?

- Các hạ muốn chỉ vào việc chi ạ?

Tần Quan Vũ bắt đầu bực dọc:

- Chỉ việc chi à? Tại làm sao lại cứu sống tại hạ chứ?

- A!... Việc ấy ư? Các hạ là người học rộng, há chẳng biết câu "Phú quý tại thiên, tử sinh hữu mạng" ư? Giả như các hạ mà chết đi như thế ấy, nếu Diêm La Vương khi gặp nhất định sẽ vỗ án quát to: Đường đường là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Văn Khúc Vũ Khôi, mà sao lại đến đây gặp ta? Đi, hãy trở về mà làm bổn phận của mình. Hãy nói bằng một cách khác rằng: "Các hạ chưa đến giờ phải chết".

Tần Quan Vũ tức muốn lộn gan, nhưng chỉ cười gằn gằn lại:

- Thế thì, chính các hạ là người cầm nắm sinh mạng của tại hạ ấy à?

- Đầu dấm!

Ngưng một giây, đối phương lại nói:

- Thật ra, các hạ là người quang minh chính đại, tại hạ xin cứ nói thật ra thôi...

Tần Quan Vũ thoáng hơi ngờ vực:

- Nói thật là sao?

Đối phương cất giọng thật trang nghiêm:

- Chuyện kể có vẻ hoang đường, nhưng sự thật là như thế này: nguyên khi các hạ chết ngất đi, bản miếu chủ quá đổi vui mừng, truyền sắp bày bữa tiệc ăn khao, thỉnh linh một trận âm phong thổi tới, đèn đuốc đều tắt cả, và đột nhiên xuất hiện một lão thần: Thần Mạng Vận.

Ông Thần Mạng Vận xuất hiện và ngó thẳng vào mặt chúng tôi quát lớn: "người ấy mạng chưa đến chết, ta phụng mạng Diêm Vương mang trở về cõi thế, hãy cứu người ta dậy."

Giọng nói nghiêm nghiêm trong một câu chuyện hoang đường, Tần Quan Vũ tức giận nhưng vẫn không giận được, chàng lại cũng làm nghiêm:

- Các hạ hãy nói chuyện đứng đắn một chút!

- Vâng, tại hạ đang đứng đắn đấy chứ!

Tần Quan Vũ tức quá quát lên:

- Nói hồ đồ!

Giọng đối phương cứ phớt tỉnh như không:

- Vâng, tại hạ họ Hồ tên là Như Bân và xin các hạ hãy cố dần nghe cho hết câu chuyện!

Thật là hết biện pháp! Tần Quan Vũ tần ngần không nói sao với cái con người kỳ cục ấy...

Đối phương vẫn tiếp giọng đều đều:

- Bản miếu chủ nghe lão Thần Mạng Vận nói xong, hồn phi phách tán, bởi vì nếu chọc giận đến Diêm Vương Gia thì chi cần hoạch nhẹ một nét bút, cũng đủ cho quỷ sứ công đầu! Thế phải làm sao hại được các hạ đây? Cuối cùng bản miếu nghĩ ra cách lưỡng toàn: Áo Mộng Hương và Lãnh Huyết Hoàn.

Áo Mộng Hương với Lãnh Huyết Hoàn.

Tần Quan Vũ tái mặt suýt kêu lên vì hoảng hốt!...

Áo Mộng Hương và Lãnh Huyết Hoàn hai thứ thuốc tối độc, mà hầu hết các nhân vật võ lâm thấy đều biết tiếng!

Nguồn gốc của hai thứ thuốc độc hại đó, không một ai được biết, và nó cũng chưa từng xuất hiện giang hồ. Chỉ biết rằng nó quá độc, cho nên ai nghe nói đến thấy đều biến sắc...

Áo Mộng Hương chế ra từ nơi chất ma túy, người uống vào sinh ra ngó ngẩn, hoặc thần kinh co rút, như điên như dại... Lãnh Huyết Hoàn uống vào bảy ngày sau sẽ cứng mình mà chết... Nó trở thành danh tiếng Võ Lâm Tuyệt Độc.

Nếu hai thứ ấy mà hợp lại, thì không ai có thể tưởng tượng được hậu quả của nó sẽ ra sao!

Uống Áo Mộng Hương vào, đến khi chất độc hoành hành thì phải uống nữa, bằng không nó sẽ hành hạ cơ thể không sao chịu nổi. Nó là sự hành hạ của một trạng thái của người ghiền các chất kích thích, nhưng được lực của nó mạnh gấp nghìn lần. Cho nên đã bị đối phương cho uống vào, là suốt đời sẽ bị họ dùng nó mà chế phục.

Nó có khác hơn Lãnh Huyết Hoàn vì Lãnh Huyết Hoàn uống vào trong bảy ngày sau sẽ chết một cách cực kỳ thảm khốc!

Nên chi, khi nghe nói tới nó, Tần Quan Vũ nghiêng răng trềng mắt, sợ sệt cũng có mà tức giận nhiều hơn...

Nhưng đối phương đã nói liền theo:

- Các hạ đừng giận, hãy nghe nốt câu chuyện về sau...

Đối phương đằng hán lấy giọng nói tiếp:

- Khi chúng tôi sửa soạn hành động theo ý định, thì âm phong lại chợt nổi lên, Thần Mạng Vận lại xuất hiện. Ông ta hằm hằm bảo rằng: "các người lạ bọn không biết điều, tại sao lại cứ làm rộn ta mãi thế?" Đang lúc chúng tôi còn ngơ ngác thì ông ta nói tiếp "mỗi một lần hấn chết là mỗi một lần ta phải mang trở lại trần gian, các người nghĩ xe, dặm đường hai cõi xa xôi, mà ta thì già rồi, làm sao cứ mang lên mang xuống hoài cho được?"...

Bản miếu chủ nhìn thấy ông ta đầu tóc bạc phơ, dáng dấp lụm cùm, cũng cảm thấy chạnh lòng, bèn đưa ra giải pháp cứ cho các hạ uống Áo Mộng Hương và Lãnh Huyết Hoàn, nhưng không làm cho chết, cứ cho người chực sẵn một bên, đợi khi chất thuốc hoành hành thì lại cho uống thêm Áo Mộng Hương, làm như thế mãi mãi để cho các hạ suốt đời phải chịu dưới sự khống chế của bản miếu...

Khi vấn đề được ôn hòa rồi, thì lại gặp một trở ngại khác nữa. Đó là lúc đến kho thuốc, bản miếu mới hay rằng, tất cả Áo Mộng Hương đã bị Ngọc Thường Nga Tiểu Phụng Hoàng đánh cắp, và Lãnh Huyết Hoàn thì cũng đã bị Tâm Lăng Thần Trì Tiên Thiên Nữ lấy mất hết tự bao giờ!

Đối phương lại tặc lười nói liền theo:

- Ấy, bản miếu bấy giờ mới thật là hết biện pháp! Cuối cùng đành phải lấy Khôn Nguyên đơn của phái Thiếu Lâm và Thiên Đình đơn của phái Võ Đang cho các hạ uống đỡ...

Nghe nói đến đó, Tàn Quan Vũ vừa giận, vừa sợ, vừa quái lạ mà cũng vừa tức cười...

Đem việc Áo Mộng Hương và Lãnh Huyết Hoàn ra nói, có phải đối phương muốn trừ rửa mình không?

Bằng vào thái độ từ trước đến sau của đối phương, nhất định hẳn không làm cái chuyện của mình... mà cái chuyện Thần Mạng Vận, Diêm La Vương cũng chỉ là một cách nói để dẫn mình vào vấn đề chính...

Vấn đề đó chính là việc đang sử dụng Áo Mộng Hương của Ngọc Thường Nga Tiểu Phụng Hoàng và việc hiện đang nắm trong tay Lãnh Huyết Hoàn của Tâm Lăng Thần Trì Tiên Thiên Nữ!

Và nói ra việc đó, phải chăng đối phương ngầm ngầm bảo mình phải dè chừng?

Tàn Quan Vũ gục gặc đầu một mình như đã khám phá được một chuyện mập mờ!

Chàng lại thấy thêm cũng trong câu chuyện đó, đối phương cũng đã gián tiếp cho biết rằng sở dĩ công lực chàng tăng tiến là do hiệu quả của Khôn Nguyên đơn và Thiên Đình đơn.

Nhưng một điều mâu thuẫn khác trong ý nghĩ của Tàn Quan Vũ lại nổi lên: Hai loại linh đơn chí bửu của võ lâm, tại Thiếu Lâm và Võ Đang nhiều lắm chỉ có hai ba viên là cùng, thế tại sao Tam Quốc Miếu lại có?

Và càng lạ hơn nữa là tại sao Tam Quốc Miếu lại đem hai vật chí bửu ấy mà cho mình uống?

Họ có thiện ý đối với mình ư?

Càng suy nghĩ, Tàn Quan Vũ càng thấy vấn đề rối rắm!...

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Những Còn Mồi Quuyến Rũ

Như đoán rõ từng thắc mắc của Tàn Quan Vũ, giọng đối phương lại rõ lên:

- Văn Khúc Vũ Khôi, các hạ cho rằng bản miếu đem hai thứ thuốc gọi là Võ Lâm Chí Bửu ấy tặng cho các hạ uống là có thiện ý ư? Hà hà... các hạ đã lầm!

- Tại sao thế?

- Cho đến bây giờ Khôn Nguyên đơn và Thiên Đình đơn đều vẫn là võ lâm chí bửu nó có hai vật hiếm hoi đối với mọi người.

- Nhưng, tại Tam Quốc Miếu này, có thể nói cuối xuống là nhặt được và cho các hạ uống là bản miếu muốn làm cho...

Đối phương vụt ngưng tay như muốn thắc cái gút trong một vấn đề nghiêm trọng...

Tàn Quan Vũ hỏi dồn:

- Cứ nói luôn đi chứ?

Đối phương cất giọng cười đắc ý:

- Các hạ cứ thử nghĩ, bản miếu chủ đâu có buông tha các hạ dễ dàng quá thế? Miếu chủ của chúng tôi hận các hạ thâm xương, bởi vì các hạ không hiểu thời vụ... Bây giờ, trước khi nói rõ vấn đề, tôi thay mặt miếu chủ có đôi lời muốn hỏi các hạ?

- Cứ hỏi.

- Các hạ đã qua khỏi hai cửa ải, chẳng biết các hạ thấy sao về võ công của bản miếu?

- Quán tuyệt võ lâm!

- Đúng, đối với vấn đề cho các hạ uống Thiên Đình đơn và Khôn Nguyên đơn, các hạ cảm thấy thế nào?

Tần Quan Vũ mỉm cười:

- Quý miếu quả thật là thần bí và miếu chủ quả là người xứng đáng mang danh hiệu Văn Khúc Vũ Khôi. Tất cả hành động đều làm cho người không lường được, rất xứng đáng là kẻ lãnh tụ thiên hạ.

- Đúng, rất là đúng!

Và thỉnh thoảng đôi phương lại hỏi tiếp:

- Các hạ khen tặng bản miếu như thế, cũng có thể lời lẽ không do lòng thật. Tuy nhiên, bản miếu vẫn nhận mà không thẹn, và bằng vào tài năng đó, chẳng hay bản miếu muốn mời các hạ làm thống soái, các hạ nghĩ sao?

Tần Quan Vũ thật hết sức lạc lõng, không hiểu tại sao nói tới nói lui, rồi đôi phương cũng quanh trở lại việc lôi kéo mình hoài như thế? Chẳng vẫn mỉm cười nhưng rần giọng:

- Rất tiếc vì tại hạ vô đức vô tài..

- Không, các hạ mới là người đủ tài đức đấy chứ!

- Cảm ơn sự khen tặng của các hạ, nhưng năng lực của mình tại hạ biết rõ hơn ai hết!

- Thật các hạ thành kiến quá sâu!

Tần Quan Vũ ngạc nhiên:

- Thành kiến chi?

- Chẳng lẽ các hạ tự đánh giá mình quá thấp?

Tần Quan Vũ có phần tự lự...

Mang trong mình câu chuyện Huyền Kinh đã là một chuyện quá nặng nề, bây giờ bằng lòng hợp tác với Tam Quốc Miếu thì lẽ tự nhiên chuyện càng thêm bận rộn... Phương chi đôi phương hư thực vẫn chưa rõ ràng, mặc dù họ có ân với mình, nhưng nếu không khéo sẽ làm chuyện thêm vi cho cộp!

Tần Quan Vũ vội trả lời:

- Hãy chờ qua hết sáu cửa ải sẽ nói chuyện thêm!

- Nên quyết định ngay bây giờ là hơn!

- Tại sao thế? Như thế là phải trở lại vấn đề... bằng vào tài năng của các hạ, nếu để cho qua khỏi sáu cửa ải và trở lại võ lâm bên ngoài, thì quả là hận hoạn lớn lao của Tam Quốc Miếu, cho nên sau khi tìm không ra Áo Mộng Hương và Lãnh Huyết Hoàn, bản miếu bèn nghĩ ra biện pháp là: cho các hạ uống hai thứ thuốc Khôn Nguyên đơn và Thiên Đình đơn...

Tần Quan Vũ càng ngạc nhiên gặng hỏi:

- Như thế thì có chi là không tốt?

- Ấy, thế mới gọi là không biết nên không sợ! Nên biết rằng sau khi uống xong hai loại thuốc quý ấy, tinh lực sẽ tăng tiến cực kỳ kinh khiếp... Các hạ có thấy thế không?

- À... À... có chứ!

- Đấy, các hạ có nhớ câu "no đủ sinh lòng bậy bạ" không nhỉ?

Tần Quan Vũ cau mày:

- Nhưng sao lại đặt vấn đề như thế?

Đối phương bật cười ha hả:

- Ấy, vấn đề là tại chỗ ấy đấy! Tuổi của các hạ đang ở vào thời kỳ sung túc nhất, uống thêm vào hai món thuốc quý ấy tinh lực sẽ như một mạch nước đầy tràn... cho nên, theo luật thiên nhiên, nhiệt độ tăng gia một cách kinh khủng như thế, các hạ sẽ không cách nào chịu nổi!

Tần Quan Vũ sửng sốt đến lặng người...

Cùng lúc ấy, từ đan điền của chàng, nhiệt lực bỗng rần rần như lửa đốt. Chàng rất tức vì ngay lúc đó không có một địch thủ trước mặt để đánh luôn mấy chưởng cho hòa khí trong đan điền hạ bớt đôi phần...

Như đoán được tâm trạng của chàng, đối phương vừa cười vừa hỏi:

- Các hạ định tìm người giao đấu đấy à?

- A...!

- Đấy nhé, vấn đề gút nơi chỗ đó nữa! Bởi vì bản miếu sẽ không cho ai cùng với các hạ giao đấu cả... thế rồi các hạ sẽ làm sao?

- À... À...

Thử hỏi, lão Thần Mộng Vân không cho các hạ chết, bản miếu lại không cho người giao đấu, rồi khi tinh lực đầy ứ, như thế các hạ sẽ làm sao? Nhưng chưa, chưa gai lắm đâu. Khi qua cửa ải thứ ba, mới đúng là nơi nguy hiểm.. Nơi đó, không đao binh kiếm kích, mà là bùng the của những bậc quân thoa... Nếu như bình thời, chắc cũng chẳng sao, nhưng khôn nổi trong lúc tinh lực đầy ứ không lối thoát ấy, mà lại gặp những cô gái căng nhựa sống, phơi những đường nét chết người, nhất định các hạ sẽ không tài nào chịu nổi! Và một khi các hạ bắt buộc phải thỏa mãn về nhục thể, tinh lực sẽ theo đó mà cạn suy... Rồi đến cửa thứ tư là cửa ải giao tranh phải tranh bằng võ lực, lúc bấy giờ, dù các hạ có Huyền Âm Thần Chưởng cũng sẽ trở thành hết sức tầm thường... Rồi sự việc ra sao nữa có lẽ các hạ thừa thông minh mà hiểu biết...

Tần Quan Vũ giận rung quát lớn:

- Thật là một thủ đoạn cực kỳ tàn khốc!

Đối phương cười ha hả:

- Vâng, các hạ "không ác độc không phải là trượng phu" sao? Bây giờ chỉ còn cách các hạ nhập bản miếu là xong!

Tần Quan Vũ gầm lên:

- Đừng mong chuyện đó!

- Lần thứ hai ta xin nói rõ, các hạ hãy còn cơ hội đấy!

- Câm họng lại!

- Lần thứ ba xin khuyên các hạ, một khi gia nhập bản miếu, danh vọng tuyệt cao, tiền đồ rực rỡ, các hạ đừng bỏ qua cơ hội tốt!

Tần Quan Vũ giận dữ:

- Ta là Tần Quan Vũ đội trời đạp đất, thế rằng không để cho kẻ nào uy hiếp hay dụ dỗ!

Đối phương cất giọng lạnh lùng:

- Không ngờ con "Quân Nhân" Tần Hán Phách lại không thức thời như thế! Bây giờ còn một điều kiện nữa. Không biết các hạ có dám nhận không?

- Cứ nói!

- Nếu các hạ là người cương nghị, thì có dám hứa rằng không vì sức nung đốt trong người mà vùng chưởng phá phách vách đá trong hang động này nhé!

Tần Quan Vũ khẳng khái:

- Bằng lòng!

- Tốt, thế thì xin mời!

Tần Quan Vũ cười ngạo nghễ, hiên ngang bước tới...

Nhưng càng đi càng cảm thấy kinh khiếp vô cùng...

Nhiệt lực từ đan điền, càng phút càng nung đốt toàn thân. Càng phút như càng không còn chịu đựng được nữa...

Giả như vung churong đập bừa vào vách đá, có lẽ sẽ dễ chịu đôi phần... Nhưng, đã hứa với đối phương, chẳng lẽ lại tỏ ra mình yếu kém hay sao?

Chàng bèn dừng bước lại, ngồi xuống vận công hy vọng chế áp nhiệt lực đang bức bách... khôn khéo thay, không thì còn khá, càng vận công chừng nào, nhiệt lực điều hành càng không chịu đựng nổi!

Tần Quan Vũ đành phải đứng dậy nghiêng rặng đi tới...

Chân bước một cách nặng nhọc, mồ hôi đổ xuống đầm dề. Tần Quan Vũ biết rằng nhiệt lực càng lúc sẽ càng tăng chứ không sao giảm được, và một khi gặp phải đàn bà sẽ không sao dẫn được... Lý trí sẽ mất đi, dục vọng làm cho tinh nguyên khô cạn, võ công sẽ theo đó mà tan mất!

Càng đi, hang động càng như thấp xuống, ánh sáng nhạt dần và cuối cùng chuyển sang một màu hồng phơn phớt trong chập chờn mờ lung...

Một khúc nhạc tấu lên du dương, từ nơi khúc quanh trước mặt phát ra khi bổng khi trầm, khiến cho người nghe lâng lâng cảm giác...

Qua một khúc quanh nữa, hang động lại càng thấp xuống gần sát ngang đầu.

Tần Quan Vũ ngẩng mặt nhìn tới trước, bất giác hơi thở như ứ dồn lên, hai lỗ tai chàng đỏ rần rần...

Trước mặt chàng, mười hai người thiếu nữ thật xinh chen vai đứng giăng hàng cản lối...

Điều kinh khủng hơn hết là cả mười hai người da thịt trắng ngần lồ lộ, không một mảnh vải che thân... Họ uốn mình theo tiếng nhạc trầm trầm, những đường cong nhảy múa một cách cực kỳ kêu gọi...

Liền lúc ấy, giọng nói lạnh lùng lại vang lên:

- Văn Khúc Vũ Khôi, sao chưa chịu nhập vào khung cảnh diệu huyền của tạo hóa đi? Nếu các hạ có thể qua khỏi được mười hai người thiếu nữ ấy thì sẽ đến cái gọi là Ôn Nhu Hương đấy. Một lần nữa dành cho các hạ một cơ hội gia nhập bản miếu, nếu không thì muốn đấy!

Tâm thần giao động đến cực điểm, lý trí tan dần, dục vọng thúc đẩy, thiếu chút nữa Tần Quan Vũ đã nhảy xổ đến vồ vập lấy những thân hình đang mời mọc... nhưng, giọng sang sảng của đối phương đã kịp gọi chàng tỉnh lại...

Tần Quan Vũ trừng mắt quát lên:

- Câm mồm lại!

Đối phương cười khẩy:

- Thế thì thôi! Xin mời!

Tần Quan Vũ nhìn thẳng vào mười hai người thiếu nữ, quát lên:

- Dang ra, hãy dang ra!

Và lập tức vận lực lên song churong, sửa soạn ra tay...

Nhưng, tinh lực vừa mới vận hành, lý trí lại bắt đầu hỗn loạn...

Đôi mắt chàng đỏ lên như máu, Tần Quan Vũ buông lỏng hai tay, chậm chậm lờ lờ bước đến những người thiếu nữ...

Càng đến gần những cây thịt đang uốn éo, mặt chàng càng đỏ bừng bừng...

Mắt trần trần nhìn vào những gò ngực căng căng và bên tai rần rần tiếng đàn thác loạn... bất cứ một ai cũng khó lòng kiềm chế được cơn đòi hỏi của dục vọng điên cuồng!

Thêm lên, nhiệt lực càng lúc càng tăng bởi công hiệu của Khôn Nguyên đơn và Thiên Định đơn, lửa dục càng bùng bùng nổi dậy, Tần Quan Vũ gầm lên một tiếng, nhảy phốc tới một trong mười hai người thiếu nữ...

Cũng may, trong tiếng gầm dữ dội, lý trí chợt lẻ lên.

Tần Quan Vũ kịp dừng chân lại!

Tuy nhiên, qua phút định thần, ngọn lửa dục vọng lại bùng cháy, mà lại cháy một cách dữ dội hơn trước, toàn thân chàng nóng rực lên như một cục than hồng, lý trí lại lần lần tiêu tan.

Mười hai người thiếu nữ cứ trần truồng nhún nhảy, âm nhạc loạn cuồng cứ dồn dập thúc lên...

Trong giữa trận phấn son da thịt, tia mắt Tần Quan Vũ mờ mờ lẩn... Da thịt như muốn giật ra từng mảnh!

Thình lình từ trên nóc hang đá, một giọt nước nhều ngay giữa trán Tần Quan Vũ...

Chàng cảm nghe một con lạnh thấu xương, bao nhiêu lửa dục tức khắc tan mất cả!

Tần Quan Vũ như từ trong con ác mộng chợt bừng tỉnh dậy...

Nhưng, đồng thời, chàng liền ý thức được rằng giây phút tỉnh táo đó hết sức mong manh. Vì Thiên Đình đơn và Khôn Nguyên đơn, hai thứ linh được có tính tương sinh tương khắc, chỉ trong một thoáng nữa đây, sức thuốc lại phát lạt và lúc bấy giờ dù có muốn trấn áp cũng không còn kịp nữa!

Tần Quan Vũ lật đặt ngang đầu lên, vừa lúc đó, một giọt nước nữa, từ trên nóc động chực rơi xuống...

Thật là như chuyện ngàn năm một thuở, chàng lật đặt hé miệng đón lấy, giọt nước vừa vắn lọt vào!

Một mùi thơm ngát xông lên tận mũi, hơi mát rười rượi chạy vào bụng, lan ra khắp thân người, tinh thần Tần Quan Vũ cực kỳ sáng khoái.

Không dám để cho một ý nghĩ khác len vào, Tần Quan Vũ lập tức thi triển Thiên Long Thần Bộ, như một con bướm xuyên dưới cánh hoa, chỉ một cái lách mình, chàng đã thoát khỏi Mê Hồn Trận.

Day đầu ngó lại, bóng dáng mười hai người thiếu nữ đã không còn thấy nữa, tiếng nhạc dật dìu như còn văng vẳng đó đây...

Thấy không còn ai làm cho loạn trí, Tần Quan Vũ lật đặt ngồi xuống vận công.

Y như lần trước, vừa mới bắt đầu điều hành, một luồng nhiệt lực từ đan điền lại xông lên hùng hục, Tần Quan Vũ hết hồn ý muốn bỏ đi việc vận công.

Nhưng chàng kịp nghĩ lại, nếu trong lúc này không có sức vận công, làm cho Thiên Đình đơn và Khôn Nguyên đơn tan đều ra cơ thể, để cho nó cứ tập trung làm cho tinh lực quá tràn đầy thì trong giây phút lý trí sẽ dễ dàng mất nữa...

Chàng bèn nghiêng răng điều khiển huyết lực chạy đều ra khắp mình và chàng cảm nghe chân khí rần rần từ trong nội phủ chạy luồn theo xương sống dẫn ra đến tay chân, như một con rắn cuốn vòng theo cây trụ...

Toàn thân chàng nóng bừng bừng như sắp nghẹt hơi!

Tần Quan Vũ cố gắng trấn áp, điều hành gần suốt buổi mới cảm nghe thư thái. Chàng từ từ đứng dậy đi thẳng vào trong.

Lửa dục tuy không còn hoành hành như trước nữa nhưng vẫn còn âm ỉ bên trong.

Lúc bấy giờ chàng nghĩ chỉ còn một cách là cố tìm cách thoát khỏi nơi đây, vượt qua để đến cửa ải thứ tư, hy vọng sẽ được giao đấu, để có cơ hội làm xuống bớt phần nào nhiệt lực đang hăm dọa.

Lại qua một khúc quanh nữa...

Tần Quan Vũ chợt giật mình

Nơi đây, từ trên nóc động màn lụa màu hồng giăng mắc một căn phòng đẹp mắt, một cách tự nhiên, chia lòng động thành hai khoảng trong ngoài...

Và thình lình, từ trong các trướng lạ lùng ấy, một giọng cười trong trẻo vang lên như tiếng ngọc khua dòn dã...

Giọng cười như chim oanh vừa cất cánh, âm thanh cao vút khuấy động lòng người!

Lẽ tự nhiên, tiếng cười chứa đầy một sức hấp dẫn dâm dật dị thường, và vừa nghe thấy Tần Quan Vũ nghe tim mình nhảy lên đom đốp...

Kẻ ẩn mặt có giọng nói lạ lùng đã chẳng nói rồi ư?

Cánh hấp dẫn nhất sẽ ở vào màn chót! Và phải chăng đây đã đến lúc rồi sao?

Và phải chăng mười hai người thiếu nữ lộ thể khi nãy chỉ là những kẻ giáo đầu tuồng? Mà bên trong bức trướng hồng này mới là nhân vật chính, mới là kinh khủng.

Giọng cười tiêu hồn lạc phách vẫn cứ khua lên như tiếng ngọc tiếng vàng...

Tiếng nhạc dâm loạn quay cuồng, vẫn kéo dài không dứt.

Lửa dục củ Tần Quan Vũ lại bắt đầu bành trướng, chàng sửa soạn vận công chế áp nhưng vừa mới bắt đầu, thì nó lại hùng hực bùng lên!

Tần Quan Vũ rùn mình, mồ hôi bắt đầu đổ xuống...

Phải chăng lúc hôn mê, đối phương đã cho chàng uống thuốc kích dâm? Nếu không thì tại sao lửa dục cứ hùng hực như thế?

Càng phút thân thể càng nóng rần, đầu óc bắt đầu choáng váng.

Chàng biết rằng bây giờ mà băng vào vùng trướng phủ ấy nhất định bên trong sẽ sẵn bày một quang cảnh khêu gợi không sao tưởng được.

Nhưng nếu không vào thì đối phương sẽ chê mình hèn kém hay sao?

Chàng ngẩng mặt nhìn lên nóc động, hy vọng sẽ phát hiện ra giọt nước mát làm cho dịu lòng ban nãy...

Nhưng, chuyện lạ không xảy ra nữa, giọt nước "cứu tinh" như đã rút vào lòng đá!

Thình lình, từ trong cánh trướng hồng phát ra mùi hương...

Mùi hương thoang thoảng mà hấp dẫn lạ lùng, vừa đập vào mũi, Tần Quan Vũ chợt thấy tâm thần lâng lâng như bay lơ lửng giữa tầng mây!

Sự đòi hỏi thể xác, vụt dồn lên kinh khủng. Tần Quan Vũ nghe các mạch máu như căng lên, tim đập thình thịch.

Một sự cử động không do thần trí điều khiển, Tần Quan Vũ đứng phắt dậy từ từ đi vào trong trướng...

Đột nhiên giọng nói lạnh lùng lại vang lên:

- Văn Khúc Vũ Khôi Tần Quan Vũ hãy nghe!

Giọng nói vang lên như tiếng sấm giữa trời êm lặng có mãnh lực kéo Tần Quan Vũ từ trong cơn mê vĩa trở về với thực tại...

Ngon lửa dục như tụt xuống, tâm trí tỉnh lại lần lần, và Tần Quan Vũ cực kỳ giận dữ quát lên:

- Thủ đoạn của quý miếu thật là tàn nhẫn đến cùng cực!

Đối phương vẫn giọng đều đều:

- Này, bản miếu chủ nghĩ vì các hạ là bậc kỳ tài, nếu để mất trọn một đời tinh lực tại "ôn nhu hương" này thì cũng là một điều khá tiếc, vì thế cho nên mở cho các hạ một cơ hội nữa đây!

- Câm miệng lại!

- Ấy, các hạ đã thành con chim ở trong lồng, đập cánh nữa làm chi? Huống chi đem chức vị thống soái làm lễ ra mắt các hạ, khác chi là trao ngôi phó miếu chủ, địa vị ấy chẳng làm vừa lòng các hạ hay sao?

- Bảo câm miệng lại!

- Thôi thế thì xin mời các hạ cứ tới!

Tần Quan Vũ vừa mới dọm vệt trướng bước vào, chợt nhóc tới giọt nước lạ lùng ở trên nóc động vừa rồi, đã cứu chàng khi dục vọng che mờ lý trí...

Sao lại có chuyện tình cờ như thế?

Và bây giờ, trong lúc sắp mê man vì mùi hương quái ác thì giọng nói lạnh lùng lại phát lên vừa kịp lúc kéo chàng trở về mức quân bình...

Có thể chuyện tình cờ nữa hay sao?

Nếu không, thì phải chăng là được sắp đặt sẵn theo thứ lớp?

Tại sao? Tại sao?

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Người Đẹp Trong Màn

Bao nhiêu vấn đề phức tạp xoay tròn trong óc Tần Quan Vũ, làm cho chàng quên hẳn sự đòi hỏi về thể xác còn đang âm ỉ trong người.

Và chàng lại mạnh dạn bước vào trong trường.

Bên trong cánh trường hồng, cách chừng một trượng lại có một bức màn lụa trắng, và từ trong ấy, một mùi hương dịu dịu lại xông thẳng vào mũi Tần Quan Vũ!

Vừa thoáng ngửi qua, thần trí Tần Quan Vũ lại bắt đầu tán loạn.

Chàng giật mình vội vã ngồi xuống, và liền lúc đó, một ý niệm táo bạo nảy ra trong trí còn sót lại của chàng: trong tình trạng bất đắc dĩ, chàng sẽ tự đâm vào huyết đạo của mình!

Và chàng ngẩng mặt nhìn lên.

Bên trong bức màn lụa mỏng, trên chiếc giường phủ nệm thật cao, một người thiếu phụ dựa nghiêng trên chiếc gối, hai chân tréo vào nhau buông xuôi...

Vì cách không xa lắm và nhờ bức màn lụa mỏng ngó xuyên như kiến nên thấy rõ ràng: trên chiếc giường hoa gấm, một người thiếu phụ như cảnh xuân rạng rỡ, thân ảnh nghiêng nghiêng phơi những đường cong như kêu gọi xuân tình.

Khi Tần Quan Vũ vừa ngẩng lên, thì cũng vрон mình ngồi dậy. Và đôi hàng mi cong vút của nàng khẽ chớp lên mặt Tần Quan Vũ:

- Tần công tử hãy đến đây...

Lừa dục phát lên, Tần Quan Vũ đưa tay đề lên ngực chàng nghe như quả tim muốn vọt ra ngoài.

Nhìn vào đôi mắt như lửa đỏ của nàng, nàng đưa tay vuốt ngược mái tóc loà xoà trước trán và hé vành môi như đoá hoa hồng:

- Tần công tử, tôi đã khổ công đợi chàng ở đây quá lâu rồi!

Không còn đủ sức chế ngự lòng mình, Tần Quan Vũ mím môi vрон mình lao tới. Nhưng từ trong góc sâu kín nhất trong lý trí của chàng tiếng nói lương tri vọt kêu lên: Đứng, đừng động đây...

Và Tần Quan Vũ kịp thời ngưng lại...

Người đẹp đảo nhanh đôi mắt:

- Tần công tử, tôi là kẻ buông xuôi cô quạnh một mình, có điều chi mà chàng ngại. A thôi biết rồi, công tử chưa tin chứ gì? Được, xem nè... Không đến nỗi tệ đâu...

Tần Quan Vũ vọt nghe như đầu óc quay cuồng choáng váng.

Người thiếu phụ khẽ đưa bàn tay ngọc, rút chiếc châm vàng, vuốt tóc đen huyền buông dài phủ kín bờ vai...

Và tiếp theo, giải lụa thắt lưng tụt xuống...

Cử động của nàng thật là chậm chạp như cố ý, không khí chung quanh nín thở im lìm.

Nhịp tim Tần Quan Vũ càng phút càng tăng theo cánh tay dịu dàng của người thiếu phụ...

Xiêm y lần lần tụt xuống, trên chiếc thân ngà ngọc, chỉ còn lại hai mảnh lụa đào thật nhỏ ở nơi cần thiết!

Và nàng hé vành môi uơn ướn như hộp hồn nhân thế:

- Tần công tử, có thoả mãn hay chưa?

Người đẹp khẽ uốn mình, những đường cong thất lại và vượt cao lên gò ngực phập phồng... Tâm hồn Tần Quan Vũ cũng phập phồng lắc lư theo đà rung rẩy của vóc thân kiều diễm!

Sức nóng căng ra từng thớ thịt, Tần Quan Vũ như sắp phát điên...

Người thiếu phụ lại cất giọng cười dâm dăng.

- Tần công tử, đến đây đi chứ?

Tần Quan Vũ toàn thân lẩy bẩy, từ từ đứng dậy...

Tia mắt chàng rực lên như máu, dục lực xô người nhích tới...

Nhưng trong phút một còn một mắt ấy, từ ở tiềm thức lý tính vụt kêu lên:

- Đứng, nguy hiểm đấy... Hãy ngồi xuống! Mối thù của sư môn, thực tế mơ hồ của cha mẹ...

Tần Quan Vũ nắm chặt hai tay, run run ngồi xuống...

Tất cả nghị lực còn lại trong người, Tần Quan Vũ tập trung vào trí não cúi đầu nhận định.

Người thiếu phụ khẽ cau mày:

- À... Có lẽ công tử đợi thiếp ư?

Và tia mắt của nàng lại rực lên, gót sen khẽ động, lả lướt đến sát Tần Quan Vũ...

Nàng ngó sững vào mặt chàng như muốn thu hút hồn người đối diện... Và thỉnh thoảng nàng khom mình xuống, bằng đôi tay dịu quặt bế thốc chàng lên đặt nhẹ xuống chiếc giường nệm gấm...

Chiếc thân ngà ngọc của nàng ép chặt lấy mình chàng...

Trong giây phút bên bờ vực thẳm ấy, và qua cơn nhập định, nghị lực của Tần Quan Vũ vụt sống lại hoàn toàn.

Trí óc như từ trong hóc tối vút ra ngoài sáng, chàng rung mình ngồi dậy, xô người thiếu phụ qua một bên và nhảy gọn xuống giường!

Như đã chuẩn bị xong, người thiếu phụ lẩn một vòng qua mé bên kia, và gọn gàng nhanh nhẹn mặc lại xiêm y, cất giọng oanh như mật rót:

- Cung hạ Tần công tử đã luyện xong thần công!

Tất cả những gì thâm đẳng đều biết mất, nơi người thiếu phụ chỉ còn lại phong độ cực kỳ quý phái ung dung... làm cho Tần Quan Vũ chưa kịp giận dữ đã đắm ra nghi hoặc:

- Tại hạ làm gì có chuyện thần công?

Người thiếu phụ điềm đạm mỉm cười:

- Xin thứ cho tiện nữ không thể trả lời câu hỏi ấy!

Và nàng vụt nhấc mình lên, như một cánh én giữa sương mù mắt hút vào ngách đá.

Biết không cách gì hơn nữa, Tần Quan Vũ mím miệng đi thẳng vào trong.

Bằng một cách mơ hồ mà có gì như rõ rệt, bây giờ Tần Quan Vũ mới cảm thấy rằng Tam Quốc Miếu như là cố ý rèn luyện cho mình một môn võ công nào đó...

Bắt đầu từ lúc giao đấu với tám người lùn sứ giả, sự thực cũng đã khá rõ ràng, bất cứ người nào trong Tam Quốc Miếu này nếu muốn kết liễu sinh mạng chàng cũng rất dễ dàng như lấy đồ trong túi.

Kể ra người thiếu phụ mới đầu ra tuồng như thâm đẳng ấy bằng vào thuật khinh công của nàng, thì võ công cũng không phải hạng tầm thường, nếu muốn giết chàng cũng không phải khó...

Nhưng, tất cả đã không làm chuyện đó!

Và thêm lên, những giọt nước xem như tình cờ nhều xuống từ trên nóc điện, há chẳng pha/i là một chuyện lạ lùng ư?

Tất cả những việc đã xảy ra ở Tam Quốc Miếu đã nói lên rằng Tam Quốc Miếu có thiện ý đối với mình sao?

Nhưng tại làm sao lời lẽ của họ lại làm ra vẻ dọa dẫm khủng bố mình như thế ?

Không cách nào giải đáp được, Tần Quan Vũ bèn dừng lại vận công điều dưỡng.

Qua một buổi vận hành kinh mạch, Tần Quan Vũ càng giật mình ngạc nhiên thêm lên...

Rõ ràng tình nguyên đã phát triển vô cùng, chân lực dồi dào một cách không tưởng được!

So với trước khi vào Tam Quốc Miếu, công lực của chàng tăng trưởng áp đảo, hay hơn nữa là khác.

Nội lực của chàng tăng tiến một cách thần tốc như thế, nếu không phải nhờ vào hai viên thần dược Khôn Nguyên đơn và Thiên Đình đơn và hai giọt nước hơi hương thơm phức từ trong nóc động nhều xuống, thì còn gì hơn nữa!

Nhưng tại làm sao?

Tại làm sao lại có sự việc sắp bày như thế?

Tam Quốc Miếu là gì?

Người của họ là chính phái hay tà môn?

Đối với mình có thiện ý hay định mưu đồ gì nữa?

Trong trăm mối rối bời không cách gì phẳng được ấy thì giọng nói lạnh lùng lại chột vang lên:

- Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ hãy nghe, bản miếu chủ vừa ra lệnh mới: dành cho các hạ một cơ hội cuối cùng, nếu không gia nhập bản miếu thì bản miếu sẽ thẳng thần xuống tay!

Tần Quan Vũ thoáng ngạc nhiên, nhưng chàng mỉm cười hỏi lại:

- Chuyện vừa rồi không đủ nói là quá độc rồi sao?

Đối phương bật cười ha hả:

- Các hạ đừng vội tự phụ. Vừa rồi bản miếu thật ra thì đã hạ độc thủ đấy, nhưng ai ngờ được hại người mà trái lại tự hại mình.

Bây giờ thì đã hiểu quá rõ ràng rồi..

Trong Tam Quốc Miếu nhất định là chỗ ẩn cư của nhiều kẻ kỳ nhân dị sĩ, những người này rất có thể có ý muốn thành toàn cho mình, cho nên mới tìm cách để mình lọt vào Tam Quốc Miếu.

Và tất cả hành động và lời lẽ cực kỳ khủng bố ấy chẳng qua cũng là để thí nghiệm đam thích của mình mà thôi... Đồng thời hiệu quả của hành động dữ dằn này, có một tác dụng đào luyện tăng gia nội lực của mình và một ý khác nữa không kém phần quan trọng, là chỉ rõ cho mình chiều hướng của võ lâm.

Suy nghĩ đến đó, Tần Quan Vũ bật cười hỏi lại:

- Như thế nào là hại người trở lại hại mình?

Đối phương trả lời:

- Được, tôi sẽ nói rõ cùng các hạ... Tam Quốc Miếu chúng tôi cho các hạ uống Khôn Nguyên đơn và Thiên Đình đơn mục đích là làm cho các hạ tăng trưởng tinh lực quá mức rồi dẫn vào ôn nhu hương của cửa ái thứ ba, nơi đó bày ra nữ sắc để khêu gợi thêm... cốt làm cho các hạ vì một phút mất lý trí, tham lam dục vọng, tinh lực bị thoát ra và coi như phế bỏ được võ công các hạ...

Tần Quan Vũ bật cười:

- Điều đó tôi đã biết

- Đã biết thì cũng tốt! Thế mới gọi ý trời không cưỡng được là như thế! Tam Quốc Miếu muốn hại các hạ, trái lại các hạ phúc đức quá dài, đón được bốn giọt nước có thể gọi là Thiên Địa Tinh Tuyền.

Hai giọt nhều ngay nơi trán, làm cho tư tưởng của các hạ vượt hẳn người thường, và hai giọt lọt vào miệng, có năng lực điều hợp Khôn Nguyên đơn và Thiên Đình đơn, hai môn linh dược võ lâm hoà lại một.. Nó vừa làm cho các hạ bức thoát lửa dục, vừa làm cho thân thể kiện khang, trở thành võ công chính tông của huyền môn, điều đó các hạ có biết không?

Tần Quan Vũ lắc đầu:

- Tại hạ không rõ điều đó!

Đối phương nói tiếp:

- Hai ý niệm chính tà va chạm vào nhau, lúc khi nấy tà niệm trong người của các hạ nổi dậy, nó thúc dục các hạ muốn nhảy xổ vào người gái đẹp, nhưng tâm địa đoan chính lại kịp thời áp chế. Cuối cùng chính thắng tà và do đó môn thần công kỳ diệu tức thời thành tựu.

- Thần công chỉ?

- Các hạ không đã luyện xong Huyền Âm Thần Chương ư? Nói một cách khác, lúc trước Huyền Âm Thần Chương của các hạ so với thời kỳ toàn vẹn nhất của lệnh sư, đã xấp xỉ với nhau rồi, và ngày nay thì đã hơn hẳn lệnh sư hai thành công lực, có lẽ vì Âm Dương Tương Hợp...

Tần Quan Vũ ngạc nhiên gặng hỏi:

- Sao gọi là Âm Dương Tương Hợp?

Đối phương vẫn y giọng thản nhiên:

- Sao các hạ sớm quên thế? Quên cả người đẹp vừa rồi ư?

Người đẹp vừa rồi?

Tần Quan Vũ choáng váng...

Người đẹp vừa rồi? Đối phương muốn nói gì? Và chuyện gì đã xảy ra?

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Đi Tìm Manh Mối

Đối phương vụt cười ha hả, nhưng giọng nói vẫn một mực trang nghiêm:

- Đó là nguyên nhân của việc hại người mà hoá ra hại mình đấy. Một trong ba người tỷ nữ của bản miếu vâng lệnh đến dụ các hạ, nàng đã bồng các hạ lên giường, định làm cho các hạ toàn thất trinh nguyên... Không ngờ các hạ lại không dục động, vận công để kháng khiến cho âm lực của nàng trở thành hỗ trợ cho dương lực của các hạ, thật quả không thẹn là Võ Khôi, nhưng, hãy còn Văn Khúc nữa nhé...

Tần Quan Vũ mỉm cười hỏi lại:

- Vì lẽ gì quý miếu lại có ý muốn thành toàn cho tại hạ thế?

- A... Các hạ lại nghĩ sai rồi.

- Sao là sai?

- Các hạ nên biết nếu các hạ xuất hiện võ lâm, với võ công như ngày nay, thì hậu hoạn sẽ không sao lường được...

Tần Quan Vũ cau mày suy nghĩ.

Trên đời sao lại những ngẫu nhiên trùng hợp lạ lùng như thế?

Họ đã muốn đặt mình vào cỏi chết, lại cho mình uống Khôn Nguyên đơn và Thiên Đình đơn làm cho tinh nguyên phát tác, rồi dùng sắc dục để hủy hoại tất cả nội lực...

Rồi tình cờ được bắt gặp Thiên Địa Tinh Túy khôi phục được lý trí...

Đến khi gặp thiếu phụ dám dâng sức để kháng phản tác làm tăng thêm được hai thành công lực...

Làm sao trên óc động lại có Thiên Địa Tinh Túy? Và tại làm sao cứ mỗi lần lý trí sắp bị hôn ám, thì tiếng nói lạ lùng lại phát lên như cố làm cho mình tỉnh lại?

Và có phải mỗi lần vận công, mình đều có được người ở kề bên hỗ trợ?

Phải chăng trong thâm tâm họ muốn thành toàn cho mình, nhưng ngoài mặt cố bày điều khủng bố?

Suy nghĩ quanh quẩn một hồi, Tần Quan Vũ vụt hỏi:

- Xin các hạ hãy cho biết thêm...

Đối phương vụt chuyển sang chuyện khác:

- Các hạ có bằng lòng nghe việc Chí Tôn Bảo chứ?
- Chí Tôn Bảo làm sao?
- Chuyện khá là phức tạp... Có thể kể giả là lệnh tôn Nhân Quân và lệnh đường đều ở tại Chí Tôn Bảo.

Tần Quan Vũ sững sốt:

- Người giả?
- Chứ không lẽ lại là thật ư? Trung Nguyên Tứ Quân võ công ngang hàng với Vũ Nội Bát Kỳ, và tứ quân là những nhân vật chính nghĩa, chẳng lẽ lại đi phù trợ bọn bạo ngược đi làm cái chuyện đồ sát vô lâm sao?
- Ấy?
- Cố nhiên là các hạ không thể hiểu.. Bây giờ cứ thử đặt vấn đề, lệnh tỷ Lãnh Huyết Hoàn Ngọc Thường Nga muốn xưng bá vô lâm, đó không phải là mới đây, mà từ khi dùng dâm dược hại lệnh sư là đã bắt đầu việc chuẩn bị... Sau đó lại được bửu đơn của Thất Phái thì quả đã là lông cánh đầy đủ.

Không để cho Tần Quan Vũ kịp hỏi, đối phương từ từ nói tiếp:

- Nhưng chuyện đáng sợ có lẽ là ở sau này, vì bằng vào võ công của Tiêu Phượng Hoàng đã là quán tuyệt vô lâm rồi huấn chi lại còn có Ngọc Dung La Sát Trình Như Xan và Giáng Vân Mỹ Nhân Nam Cung Nghi làm bộ hạ tay chân.

Tần Quan Vũ hỏi lại:

- Nhưng làm sao các hạ lại biết cha tôi hiện ở Chí Tôn Bảo do người khác giả trang? Đoán được... Các hạ có muốn biết không?
- Vâng xin nói rõ hơn!

Đối phương vẫn với giọng đều đều:

- Hợp lấy sức của ba người đàn bà vừa kể, nếu muốn thôn tính vô lâm cũng chưa phải là dễ, nhưng này...

Như để nhắc Tần Quan Vũ, đối phương lại cười:

- Câu chuyện có nhiều gay cấn, và trước khi chưa biết có sống được không trong cửa ải thứ tư, không biết các hạ có thích nghe nữa không?

Thấy đối phương cứ đem cái chết dọa mình, Tần Quan Vũ bật cười:

- Xin cứ nói, tại hạ đâu có tiếc gì khi chết đâu?

đối phương cũng cười:

- Đem võ công của lệnh tỷ Ngọc Thường Nga ra mà so sánh, thì cũng chỉ xấp xỉ với Vũ Nội Bát Kỳ, năm người đã đường đường chính trực, ba người thì lưng chừng giữa chính với tà... thêm lên ba người nữa chính nửa tà như Kỳ Trang Dị Phục Quái Ảnh Khách, Thiên Biến Vạn Hoá Áo Diện Nhân và Tâm Lăng Thần Trì Thiên Tiên Nữ, mỗi người lại có một cá tính cổ quái, khó dung hợp với người, cho nên muốn chế ngự Vũ Nội Bát Kỳ, lẽ tự nhiên phải dùng một đối tượng tiếng tăm Trung Nguyên Tứ Quân!

Tần Quan Vũ chợt nghe rúng động..

Rõ ràng, trong câu chuyện, đối phương đã cố ý làm cho mình thấy rõ cuộc diện vô lâm, và càng rõ ràng hơn việc đối phương cố ý thành toàn cho mình, vì mình là con của một trong Tứ Quân.

đối phương nói tiếp:

- Nhưng so với Vũ Nội Bát Kỳ, Tứ Quân là những nhân vật càng khó chế phục, thế mới làm sao? Thế là Ngọc Thường Nga Tiêu Phượng Hoàng bèn thâm nhập vô lâm, tìm mọi cách dẫn dụ Tứ Quân. Và người được nhắm trước hết là người nhỏ tuổi hơn hết trong Tứ Quân: "Quân Nhân" Tần Hán Phách...

Nhưng "Quân Nhân" Tần Hán Phách lại không phải là kẻ hiếu sắc, chẳng lẽ Tiêu Phượng Hoàng lại bó tay sao?

Không, cùng tắc biến, biến tắc thông, cuối cùng Tiêu Phượng Hoàng vẫn tìm ra biện pháp.

Tần Quan Vũ càng nghe càng bức rức, chàng nôn nóng hỏi dồn:

- Xin nói rõ hơn!

- Tôi biết đây là việc các hạ nóng muốn biết, song đây chỉ là sự hiểu biết và một ít dấu vết mà bản miếu suy đoán thế thôi... Nếu các hạ bằng lòng gia nhập bản miếu, và sau khi ra khỏi nơi đây, thì có thể có những chứng cứ rõ hơn... Bằng cứ cố chấp, e rằng thầy vui trong động này chứ không làm sao mà rõ được!

Việc cần biết là hơn cả, nên Tần Quan Vũ cố nói cho xuôi:

- Điều đó xin cho tại hạ suy nghĩ lại, bây giờ xin các hạ hãy nói rõ thêm!

- Được, tôi nói, chuyện có thể như thế này. Tôi xin nói có thể thôi nhé, sau khi thấy không thể dùng sắc dục dụ được lệnh tôn, Ngọc Thường Nga Tiểu Phụng Hoàng bèn nghĩ ra một cách: cho người giả trang lệnh tôn đi vào nhà các hạ báo với lệnh đường rằng sẽ đi vào Chí Tôn Bảo.

Lệnh đường hết sức kinh nghi, nhưng kẻ giả lệnh tôn vội đi liền, không bàn thêm gì nữa do đó, lệnh đường vội bồng các hạ chạy theo, rồi vì quá nóng theo cho kịp, nên khi gặp lệnh sư bèn tạm gọi các hạ lại... kết quả trúng kế gian, lệnh đường bị bắt và họ lại dùng sinh mạng của lệnh đường bức bách lệnh tôn vào Chí Tôn Bảo.

Tần Quan Vũ kêu lên một tiếng thảng thốt nhưng đối phương đã nói liền theo:

- Suy đoán như thế có vẻ hợp tình hợp lý hơn cả. Và sau khi lệnh tôn vào Chí Tôn Bảo, mới biết được sự tình, lẽ tự nhiên tìm mọi cách phản kháng. Nhưng đã được toàn bộ tình nguyên và võ học của Thủy Cảnh tiên sinh, võ công của Ngọc Thường Nga có kém cũng không kém hơn lệnh tôn bao nhiêu, thêm vào đó năng lực trộm được Áo Mộng Hương và với tất cả sự gian hoạt của nàng, lẽ tự nhiên lệnh tôn cuối cùng bị khốn trong đó!

Cho nên, tại Hoa Sơn, Tiểu Hồn tình nữ bảo rằng, lệnh tôn hiện giữ chức tổng quản tại Chí Tôn Bảo, việc đó có hai cách suy luận: thứ nhất, người đang giữ chức tổng quản tại Chí Tôn Bảo có thể là lệnh tôn, mà cũng có thể không phải...

Cả hai việc đều là có thể. Bởi vì nếu bị đầu độc Áo Mộng Hương, thì dù là con người sắt, cũng sẽ bị Ngọc Thường Nga khống chế, chịu sự điều khiển của nàng...

Còn việc không có thể, là do sự cương trực bất khuất của lệnh tôn, Ngọc Thường Nga có thể sai người giả lệnh tôn để câu kẻ khác... Tỳ như một người thứ ba trong Tứ Quân chẳng hạn!

Thật ra Áo Mộng Hương là chất độc hại trên đời có một, phạm nó rồi không làm sao giải được. Tứ Quân trước sau đã kể như có mấy người đi vào bản miếu.

Như không để ý đến sự kinh nghi và nôn nóng của Tần Quan Vũ, đối phương cứ nói bằng giọng đều đều:

- Nhân Quân đi vào rồi bật tiền, kế tiếp là Tinh Quân cũng không thấy ra khỏi Tử Vong Lâm, và Dương Quân không nghe lời cảnh báo của bản miếu, đã cứ tự tiện đi vào, và sự việc ra sao, có lẽ các hạ cũng đoán được rồi chứ?

- A...!

Không đợi cho Tần Quan Vũ tỏ ý, đối phương nói luôn:

- Đáng thương cho Trung Nguyên Tứ Quân Tử, nếu không bỏ mạng thì cũng sống chịu cho người sai khiến. Điều đáng sợ nữa là đêm Trung Thu, tại Tử Vong Lâm, bày ra Tử Vong Yến Hội mời thất đại môn phái chương môn, nhân việc ấy các hạ biết rõ rồi chứ?

- Vâng!

- Cho nên nếu không cản trở, thiên hạ võ lâm sẽ quy nhất thống. Không phải quy về Tam Quốc Miếu mà là về một tay Chí Tôn Bảo, về một tay Ngọc Thường Nga...

Tần Quan Vũ cau mày lẳng lặng. Sự việc càng nghe như sét nổ sấm vang...

Quả đúng với tình hình, cơn bão của võ lâm sắp sửa mở màn.

Và đối phương vẫn lạnh lùng nói tiếp:

- Thật ra, chuyện ngày càng thêm dễ sợ. Bản miếu không dám tin rằng lệnh tôn chấp chương chức tổng quản tại Chí Tôn Bảo, mong kẻ đó là người giả. Nhưng, sự thực cũng không dám quả quyết là như thế vì rất có thể lệnh tôn quả thật đang bị Ngọc Thường Nga chi sử!

- ...

- Thật đáng sợ, Ngọc Thường Nga Tiểu Phụng Hoàng sau khi uống được thất đơn của bảy phái, võ công cao hơn một bậc so với bất cứ người nào trong Vũ Nội Bát Kỳ. Bây giờ, sử dụng được Tứ Quân, thì vấn đề bá nghiệp võ lâm chỉ còn cái gạch ngăn của thời gian.

Lần này, thiết lập Tử Vong Yến Hội có thể thuộc về âm mưu to lớn của Tiểu Phụng Hoàng nữa... Bảy vị chương môn của bảy phái, võ công tuy có cao đấy, nhưng sợ không thể hơn được Vũ Nội Bát Kỳ, thêm vào đó, lấy gì giải độc Áo Mộng Hương? Và rồi đây, Chí Tôn Bảo thêm lên bảy vị chương

môn, thì vậy cánh ấy thử hỏi sẽ đến đâu?

Sự kinh hoàng trước vấn đề tồn vong võ lâm làm cho Tần Quan Vũ hót hải kêu lên:

- Hãy gấp rút ngăn cản việc ấy lại!
- Vô ích, bản miếu đã cho người đến tận các phái cáo tri, kết quả sự hồi âm ấy ra sao các hạ có đoán biết không?
- Họ bằng lòng chứ?
- Phải, họ bằng lòng... bằng lòng với quyết định tham gia Từ Vong Yến Hội!
- Thế thì lọt vào độc kế của nó rồi! Các vị chưong môn bảy phái làm sao lại ngu quá thế?
- Ngu đấy, nhưng chưa bằng các hạ đâu!

Tần Quan Vũ nhướng mắt:

- Sao?
- Bản miếu dẫn dụ các hạ vào đây, chẳng lẽ các hạ không thấy được độc kế ư? Thế tại sao cũng lại ngu như vậy?
- ...
- Đó cũng có thể gọi là tinh thần không chịu thua của võ lâm đấy! Mà cũng có thể nói một câu "Kẻ sĩ chịu chết chứ không chịu nhục" Thử hỏi, là những kẻ lãnh tụ võ lâm hiện tại, các vị chưong môn bảy phái có thể không đi khi đã bị mời chăng?
- Quả thật là khó!
- Trừ phi các môn phái bằng lòng giải tán môn hộ của họ, còn thì phải có đủ đảm lượng mà ứng phó với mọi việc khiếp nhục ấy mà truyền rao trong thiên hạ việc thất bại không dám phò ước ấy, rồi mặt nào dám ngó võ lâm? Làm sao ăn nói về đại nghĩa, làm sao ló mặt với giang hồ?

Tần Quan Vũ cau mày:

- Thế thì phải làm sao?
- Vấn đề đã tỏ như thế, phải làm sao? Có lẽ các hạ có biện pháp chứ?
- Thật ra vấn đề quy lại vẫn là cái độc của Áo Mộng Hương. Nếu có thuốc giải thì các phái có thể đảm bảo an toàn!
- Đúng! Đó là vấn đề căn bản... Nhưng chất độc của Áo Mộng Hương, trong thiên hạ không có thuốc gì giải được.

Tần Quan Vũ rúng động, câu nói của đối phương đập vỡ chút hy vọng vừa mới loé lên...

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Câu Chuyện Quỷ Quyết

- Không thuốc gì giải được Áo Mộng Hương sao?

Tần Quan Vũ tỏ vẻ băn khoăn:

- Vấn đề hết sức quan trọng, tuy nhiên theo ý tại hạ thì mọi vật trên đời đều có lẽ tương sinh tương khắc của nó. Áo Mộng Hương cũng phải nằm trong quy luật đó chứ?
- Tự nhiên, theo lý thì như thế, nhưng Áo Mộng Hương có vật tương khắc hay không, hiện giờ chúng ta chưa thể phát hiện. Vậy theo ý các hạ thì ta phải làm sao?
- Huy diệt Chí Tôn Bảo!

- Đúng, nhưng trên thực tế thì tập trung lực lượng tinh anh của các phái hiện nay để hủy diệt Chí Tôn Bảo là một chuyện chưa chắc có thể làm được. Và lại, ngoài Chí Tôn Bảo ra, còn có một lực lượng khác là Qui Huyết!

- Qui Huyết?

- Các hạ có nghe lệnh sư nói qua rồi chứ?

- Không!

- Phải, lệnh sư không thể nói với các hạ điều đó, vì nó là vấn đề sĩ nhục của võ lâm.

- Đại sĩ nhục võ lâm?

- Đầu đuôi câu chuyện ấy, chưa có thể nói rõ được... điều cần biết bây giờ là các hạ có bằng lòng theo lời mời của bản miếu hay không?

Tần Quan Vũ quả đã đến mức lơ cười lơ giận, tại làm sao quanh đi quẩn lại, đối phương cũng cứ xoay chuyện về mỗi một mình?

Và đã là có ý tốt, tại sao đối phương lại đem cái chết dọa dẫm mình như thế?

Bao nhiêu ý nghĩ phức tạp, qua câu nói của đối phương lại xoay nhồi vào óc Tần Quan Vũ...

Và chàng mỉm cười nói thẳng:

- Hãy đợi qua hết sáu cửa ải rồi sẽ bàn việc ấy!

- E sẽ chậm mất đi chứ?

- Tại sao thế?

- Chẳng lẽ các hạ không biết rằng bản miếu không thể không đặt các hạ vào chỗ chết đấy ư?

- À...

- Cửa ải thứ ba không làm các hạ chết được thì cửa ải thứ tư tự nhiên phải có phương cách hơn chứ!

Suy nghĩ một giây, Tần Quan Vũ nói bằng một cách cương quyết:

- Xin hãy nói rõ tình hình về Qui Huyết trước đã!

- Thế là trên con đường vào cõi chết, các hạ đừng trách sao bản miếu quá độc nhé. Được bây giờ ta hãy nói về Qui Huyết... Vào khoảng một trăm năm trước đây, thừa lúc các phái suy yếu, Qui Huyết bèn nổi dậy. Lúc bấy giờ, khá nhiều vị nữ hiệp trong võ lâm và con gái nhà lành trong chốn dân gian đột nhiên mất tích...

Sau đó, thất phái cho người theo dõi điều tra, kết quả mới biết đó là hành vi của Qui Huyết. Lúc bấy giờ, thế lực của Qui Huyết quá mạnh, không một ai dám chọc tới...

Tuy nhiên, dù biết không phải là đối thủ, song vì võ lâm chính nghĩa, bảy vị chưởng môn của bảy phái liền chết xông vào Qui Huyết...

Và chỉ ba ngày ba đêm sau đó, bảy vị chưởng môn đã quay trở ra... quay trở ra như những kẻ thường nhân vô dụng! Rồi bắt đầu từ đó, cứ đảo lệ mỗi năm thất đại môn phái phải chọn trong hàng đệ tử của mình ba mươi người thiếu nữ, cống hiến vào Qui Huyết...

Và đến ngày mùng chín tháng chín năm nay, là lần thứ chín mà các phái phải dâng người vào đó!

Tần Quan Vũ vừa kinh vừa tức, chàng cau mày hỏi lớn:

- Hành động không còn nhân tính ấy, không một ai dám phản kháng à?

đối phương vẫn điềm nhiên:

- Ai dám phản kháng?

- Vì đại nghĩa võ lâm, quý miếu cũng không thể làm chuyện ấy nữa sao? Và thất đại môn phái cũng đành chịu nhục thế à?

- Hay! Hỏi thật hay mà mắng cũng thật khéo! Nhưng tiếc thay, các hạ chỉ biết một mà không biết hai... Nếu các hạ biết rõ tình huống của võ lâm hiện nay, chắc phải roi lệ mà thất vọng!

Tần Quan Vũ cười nhạt:

- Không biết tại hạ có thể được nghe thêm về việc đó chăng?

- Được chứ... Được lắm chứ! Bởi vì chuyện này rất cần cho các hạ biết, để khi đến Diêm La Điện, nói giùm một tiếng rằng, đối với Qui Huyệt, Tam Quốc Miếu có chí phản kháng mà không có sức phản kháng!

- Tại hạ chưa hiểu hết ý câu đó!

- Ô, các hạ còn nhiều điều không hiểu nữa chứ! Lấy võ công mà nói, tin rằng bản miếu có thể đương đầu với Qui Huyệt, nhưng nếu đem phép độc ra mà luận, thì chẳng riêng bản miếu mà luôn nhân tài trong thiên hạ cũng đều phải tái mặt run lên!

- Phép độc của họ là gì?

- Không những độc, mà hành tung của họ lại kỳ bí không làm sao lường được!

- Nhưng kỳ bí làm sao chứ?

đối phương vẫn một giọng đều đều:

- Chuyện đó, xin các hạ tạm thời đừng chú ý làm chi... Nó là một vấn đề cực kỳ nguy hiểm!

Tần Quan Vũ nóng nảy hỏi dồn:

- Yêu cầu các hạ hãy nói trắng ra thử xem!

- Được, nguy hiểm chẳng hạn như các hạ đang tốt lành như bữa nay, rồi sáng ngày mai da thịt tím xanh lên mà chết vắt trong một xó vẹo!

- Nhưng, tại sao lại không truy thủ phạm?

- Ai lại không muốn truy? Chỉ hiềm vì truy không ra đấy chứ. Và cứ mỗi năm cống hiến ba mươi người thiếu nữ cho võ lâm yên ổn... Nhưng nếu Ngọc Thường Nga lại khuấy động, thì không biết rồi sự việc sẽ ra sao. Cho nên, Chí Tôn Bảo là việc phải lo trước nhất...

Suy nghĩ hồi lâu, Tần Quan Vũ lắc đầu:

- Đó không phải là một biện pháp căn bản!

đối phương cất giọng lạnh lùng như thách thức:

- Cứ như thế, có lẽ các hạ đã có được cách hay?

- Vâng!

- Và cũng có thể nói rằng các hạ đã có kế sách đối phó với Qui Huyệt, kể cả cách khu xử với lệnh tỷ Ngọc Thường Nga?

- Đương nhiên!

- Tiếc vì các hạ không thể thực hiện!

- Tại sao?

- Tại vì các hạ sẽ chết ở cửa ải thứ tư này! Tần Quan Vũ

Tần Quan Vũ ngửa mặt cười ha hả:

- Các hạ cần gì cứ phải dùng lời như thế? Tại hạ đâu có phải là hạng sợ chết? Chẳng lẽ tại hạ cứ lập hoài câu hỏi tại sao quý miếu có ý thành toàn cho tại hạ mà ngoại miêng cứ dọa nạt như thế!

- Các hạ nghĩ như thế à?

- Đó là sự thực!

- Các hạ bằng vào đâu để chứng minh rằng bản miếu muốn thành toàn cho các hạ?

- Tất cả những việc đã qua đều nói rõ chuyện ấy!

- Cứ kể cho như thế đi, nhưng tại sao bản miếu phải lo việc thành toàn cho các hạ chứ?

Câu hỏi bất ngờ, khiến Tần Quan Vũ hơi khựng một chút, chàng hỏi lại:

- Điều đó chính tại hạ hầy còn đang thắc mắc, chẳng hay quý miếu có thể cho biết được chăng?
- Quá dễ, vì bản miếu chủ không thể ra mặt giang hồ nề định mượn sức của các hạ để vì võ lâm mà thực hành chuyện lớn của võ lâm!
- Mượn sức của tôi?
- Đúng, muốn làm mà không có cách làm được, nên bản miếu định nhờ các hạ thay mặt!
- Lẽ tự nhiên miếu chủ có điều kiện với tại hạ chứ.
- Điều kiện chỉ?

Trầm ngâm giây phút, Tần Quan Vũ nói:

- Tại hạ đã thọ ân của quý miếu, nếu quý miếu đừng khiến tại hạ phải làm những chuyện vi phạm đại nghĩa, còn thì tất cả việc gì tại hạ cũng có thể xin vâng.

đôi phương cười ha ha:

- Các hạ lại nghĩ sai rồi!
- Sai như thế nào?
- Sai là ở chỗ bản miếu đâu có chuyện chi khác, mà tất cả mọi việc đều là cái mà do các hạ đang tự làm đấy chứ.

Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi lại:

- Việc của chính tại hạ đang làm?
- Vâng, để rõ hơn, xin hỏi, khi qua xong sáu cửa ải và trở lại võ lâm, việc thứ nhất các hạ định làm chi nhĩ?

Tần Quan Vũ cười lớn:

- Tìm quyển thứ tư của Bộ Huyền Kinh, thâm nhập Chí Tôn Bảo, giết phản đồ Ngọc Thương Nga, tìm gặp cha mẹ... Sau cùng sắp bày kế sách hủy diệt Quỷ Huyết, rửa mối nhục lớn cho võ lâm!
- Đúng! Đúng! Ha... ha... ha... Bản miếu chủ cũng chính đang muốn làm như thế đó.

Tần Quan Vũ hơi sững sốt:

- Quý miếu chủ cũng muốn làm như thế? Luôn cả việc tìm kiếm cha mẹ tôi nữa à?
- Lẽ tự nhiên!
- Sao lại kỳ thế nhĩ?
- Kỳ ở chỗ nào đâu?
- Tại sao lại chúng ta không thể nói tách bạch với nhau? Tìm kiếm cha mẹ tôi chính là việc riêng của tôi, đâu có can hệ gì đến quý miếu?
- A! ... Quả các hạ ngồi dưới đáy giếng mà nhìn trời rồi đấy! Tại sao không thể nói rằng việc tìm kiếm cha mẹ các hạ là chuyện riêng của quý miếu chúng tôi?
- Ủ...?
- Các hạ đừng có là lạ. Tất cả đều là chuyện trong dự liệu của bản miếu chủ. Bằng vào nghị lực và khí phách của các hạ, bản miếu tin chắc rằng việc lớn tất sẽ xảy ra...

Thấy câu chuyện càng lúc càng đi xa, nhưng Tần Quan Vũ vẫn thản nhiên:

- Tại hạ xin chờ đợi!
- Các hạ có lẽ nóng muốn nghe cái độc của Quỷ Huyết chứ.
- Vâng, tại hạ đang đợi được nghe!
- Phép độc của Quỷ Huyết, trong thiên hạ không có gì giải được... đó là Kim Ty Xà. Tất cả những người thiếu nữ của Quỷ Huyết đều có thể điều động, sai khiến được muôn vạn còn Kim Ty Xà!

- Kim Ty Xà như thế nào?

- Nó là một loại rắn cực độc, người bị nó cắn, lập tức da thịt bị tím bầm mà chết. Thử hỏi, nếu Qui Huyết chú ý đến các hạ, chỉ cần cho một vài mui con Kim Ty Xà phục sẵn chung quanh, thì kể như mạng của các hạ phải cáo chung!

Tần Quan Vũ kinh ngạc gần hỏi:

- Như vậy, Qui Huyết dùng rắn để xưng bá võ lâm à?

- Đúng như thế, Qui Huyết chủ tự xưng là "Vạn Độc Tuyệt Tôn", bất cứ loại rắn rít độc hại như thế nào hắn cũng đều có cả. Hắn đã dùng cái thứ mà người nào có phòng bị đến đâu cũng không tránh được. Các hạ rõ rồi chứ?

Tần Quan Vũ gật đầu:

- Tại hạ đã biết được một hai...

Tuy nhiên, tại đây tại hạ hãy còn có điều thắc mắc!

- Xin cứ nói?

Qua bao nhiêu sự việc, Tần Quan Vũ cảm thấy y như là tất cả cái ly kỳ củ nó đều do Tam Quốc Miếu làm ra, chàng muốn đi lần từ chuyện để nhóng xem manh mối:

- Việc phóng thiếp mời tại hạ, chẳng hay quý miếu làm bao giờ thế?

- Chuyện nhỏ đó, các hạ để bụng làm chi cho mệt. Thật ra, chuyện phóng thiếp không phải khó lắm đâu, có thể trong lúc các hạ lo cứu người... Cũng có thể nói, các hạ đã cứu người của bản miếu vậy!

Tần Quan Vũ chợt nhớ ra:

- Có phải cô gái tên là Thượng Quan Phụng ấy không?

đối phương bật cười:

- Đó chỉ là người thứ hai do bản miếu sai đến nhắc nhở thôi!

Tần Quan Vũ lại thêm ngạc nhiên:

- Thế thì người cải trang tại hạ, đột nhập Hoa Sơn, đề chữ nơi Kim Long Thần Cặp cũng là người của quý miếu ư?

- Không!

- Thế thì quý miếu có biết kẻ ấy là ai chăng?

- Có thể là người của Phụng Hoàng tiên nữ!

- Quý miếu có biết Phụng Hoàng tiên nữ là ai chăng?

- Người con ấy hành tung kỳ bí, võ công lại cao thâm, bản miếu đã cho người ngầm ngầm theo dõi, nhưng chưa rõ...

Ngưng một giây, đối phương lại hỏi:

- Có phải nàng đã tặng cho các hạ nửa hạt minh châu không?

- Vâng!

- Thật ra, đến bây giờ, các hạ vẫn chưa biết công dụng của hạt minh châu ấy đâu, nếu ngậm nó vào miệng mà vận công, thì công lực của Khôn Nguyên đơn và Thiên Đình đơn lập tức sẽ tan ra và trở thành nội lực, và lẽ tự nhiên, con người sẽ không phát sinh tà niệm.

- Thế lai lịch của hạt châu ấy ra sao?

- Lai lịch của nó rất lớn, trong giây phút không thể nói rõ được đâu. Chỉ có điều cần thiết là các hạ có được quý vật ấy là có thể đương đầu với người của Qui Huyết mà không sợ gì cả!

Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi lại:

- Như thế nghĩa là sao?

- Vì nó có thể giải được vận độc, sau này, khi xông xáo giang hồ, gặp người của Quý Huyết chỉ cần các hạ vận công là có thể giải độc ngay tức khắc...

Tần Quan Vũ khẽ cho tay vào túi chàng bỗng biến sắc, vì nửa hạt châu đã biến mất từ bao giờ...

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Dung Hợp Thần Công

Như đã thấy về hót hải của Tần Quan Vũ, đôi phương nói liền theo:

- Các hạ hãy yên lòng, trong lúc các hạ lại hôn mê lúc này, một y sư của bản miếu đã mở một đường nơi ngực bên phải của các hạ mà bỏ hạt châu ấy vào đó may lại rồi... Một là để tránh việc sơ xảy mất mát; hai là, để bảo vệ không cho bất cứ chất độc nào xâm nhập được... Thế chẳng phải là cách lưỡng toàn ư?

Tần Quan Vũ sửng sốt.

Hành động của Tam Quốc Miếu thật là làm cho chàng vừa ngạc nhiên vừa cảm kích vô cùng...

Nhưng đồng thời, cũng làm cho sự suy nghĩ của chàng rối rắm lên.

Đối với Tam Quốc Miếu, lẽ cố nhiên từ trước đến nay chàng vốn không có oán thù, và cũng cố nhiên không có điều ân nghĩa. Thế tại sao họ lại có hảo ý vun bồi cho mình như thế?

Nếu bảo rằng hành động không có nguyên do gì cả, thì lại càng vô lý!

Thế thì nguyên nhân đó ở đâu?

Chẳng lẽ theo ẩn ý của đôi phương vừa nói: chờ cho chàng bình xong Chí Tôn Bảo, hủy diệt Quý Huyết, rồi sẽ thanh toán chàng để mà độc chiếm võ lâm?

Không, không thể như thế!

Nếu họ có lòng độc bá võ lâm, thì họ sẽ dành đơn dược và võ công để đào luyện ngay môn hạ của họ, chứ chuyện chi lại phí tổn cho mình?

Vừa trong lúc muốn mới dần co trí não của chàng, thì giọng nói lạnh lùng lại vang lên:

- Các hạ đang có nghi vấn gì đấy à?

Sực nhớ đến những kẻ chết mục trong hang động, Tần Quan Vũ liền hỏi:

- Sau khi vào đây, tại hạ gặp những người ngồi chết mục, chẳng biết đó là do nguyên nhân gì thế?

- Việc đó bây giờ chưa nói rõ được. Sau này, khi dần bước giang hồ, các hạ sẽ biết rõ nguyên do. Bây giờ, xin mời các hạ hãy qua cửa ải thứ tư là vừa!

Tần Quan Vũ gật đầu, nhắm phía trước đi tới.

Qua hai khúc queu, trước mặt Tần Quan Vũ xuất hiện ba người mặc áo choàng đen, mặt phủ lụa đen.

Vừa thấy Tần Quan Vũ, họ cùng một lượt tiến lên, bao chàng vào giữa, và cũng cùng một lúc, họ ngồi thụp xuống xếp bằng tròn, mặt hơi cúi xuống, đôi mắt lim dim.

Biết họ muốn thí thỉ thần công, Tần Quan Vũ cũng lật đặt ngồi xuống nhắm mắt nhập định. Chàng từ từ đề khí, vận dụng Huyền Âm Thần Chương.

Lúc bấy giờ, không một ai động đậy, nhưng Tần Quan Vũ cảm nghe ba luồng kinh lực từ ba phía ập vào, không nghe hơi tiếng mà sức ép như ba trái núi từ từ khép lại.

Chàng lập tức ngưng thần, đề tụ Huyền Âm Thần Chương đối kháng.

Ba luồng cương khí càng lúc càng ép mạnh, Tần Quan Vũ cơ hồ nghẹt thở. Chàng gần như không còn nhúc nhích được và bao nhiêu chân khí đã dốc cả

ra để chống với đối phương.

Như ba ngọn thác khổng lồ, đối phương cũng như thi triển tất cả tài năng, từ ba phía càng phút càng ép tới.

Một tiếng đồng hồ nặng nhọc trôi qua...

Da mặt Tần Quan Vũ bắt đầu trắng nhợt rõ ràng, lần lần chàng hết sức chống đỡ nữa rồi.

Thế mà ba người áo đen hơi thở vẫn điều hòa, sắc diện không chút gì biến đổi.

Hai tiếng đồng hồ ngọt ngào trôi qua...

Tần Quan Vũ toàn thân rung lên, tất cả sinh nội lực đem cả ra chống chọi.

Nhưng, cuối cùng, lỗ tai chàng nghe nổ lừng bùng, trước mắt như chớp loé muôn ngàn tia lửa, toàn thân nghe như bị rút ra từng mảnh, từ từ gục xuống

Không biết lịm như thế bao lâu, Tần Quan Vũ lần lần tỉnh lại. Chàng rùn mình đứng phắt dậy, đưa mắt quan sát chung quanh, lòng hang động trống trơn không một bóng người.

Chàng bèn ngấm ngấm vận lực, cảm thấy chân khí không có gì khác, mà hình như có phần tăng tiến và nghe rất khoan khoái như người vừa qua một buổi dưỡng thần!

Vừa lúc đó, giọng nói lạnh lùng chột vang lên:

- Cung hạ thần công của các hạ đã tiến bộ phi thường.

Tần Quan Vũ liền biết rằng chất thuốc Khôn Nguyên đơn và Thiên Đình đơn đã hoàn toàn công hiệu.

Vì thật ra khi uống hai thứ thuốc quý ấy, chất thuốc mới ngấm một phần trong nội tạng, chứ nếu cần sử dụng cho nó biến thành công thì vẫn chưa được hoàn toàn. Mãi đến khi bị sức ép của đối phương và sức đề kháng tự nhiên của bản thân mình, chất thuốc mới hoàn toàn tan ra tận ngoài da thịt.

Hiểu rõ như thế, Tần Quan Vũ điềm đạm trả lời:

- Xin cảm tạ cái ân đào luyện ấy!

- Các hạ có biết võ công của mình hiện tại cao đến mức nào không?

- Mong nhờ cho biết!

- Tuy so với Vũ Nội Bát Kỳ, các hạ còn có kém đi một bậc, nhưng ngoài Vũ Nội Bát Kỳ ra, hiện tại các hạ là đệ nhất cao thủ võ lâm đấy!

Tần Quan Vũ nghe hồi hộp lạ thường:

- Sự thật như thế sao?

đối phương bật cười lạnh lạnh:

- Chuyện chi mà phải dối? Nhưng thực ra võ công của các hạ cao đến mức đó, cũng không phải hoàn toàn do công của bản miếu đâu nhé!

Tần Quan Vũ lắc đầu:

- Tại hạ thật hoàn toàn không hiểu!

- Nên nhớ rằng trong con người của các hạ sẵn có một đời nội lực cộng lại của lệnh sư Thủy Cảnh tiên sinh và Tư Văn Tú Sĩ Cổ Lãnh Vân, riêng bản miếu bất quá chỉ hợp hai thứ linh đơn và bốn giọt Thiên Địa Tinh Túy để cho các hạ tùy nghi sử dụng công lực sẵn có của mình mà thôi!

Biết người của Tam Quốc Miếu không thích việc khoe công, Tần Quan Vũ vội vòng tay:

- Ân của quý miếu đối với tại hạ cao thâm như trời biển, tại hạ nguyện khắc vào xương tủy trọn đời không quên!

Giọng đối phương vẫn lạnh lùng:

- Tục ngữ nói "biết ân mong báo đáp", có phải các hạ cũng có ý ấy chăng?

- Tại hạ là con người, lẽ tự nhiên phải biết điều ân nghĩa!

- Rất tốt! Bây giờ trước mắt có một cơ hội làm theo ý muốn đó, không biết các hạ có bằng lòng không?

Tần Quan Vũ hơi hoảng hốt...

Cứ bằng vào việc thi ân quá lớn đối với mình, nếu Tam Quốc Miếu muốn lợi dụng thì thật là điều rất khó xử.

Và phải chăng đến lúc bây giờ mới chính thức là lúc họ nêu lên việc ấy?

Vì nghĩ thế, Tần Quan Vũ e dè:

- Vâng, xin cho biết rõ!

- Được, yêu cầu của bản miếu đối với các hạ thật là đơn giản, đó là mong các hạ trước khi nắm được trong tay quyền thứ ba và thứ tư của Huyền Kinh, thì các hạ...

Thấy đối phương hơi ngưng, Tần Quan Vũ hỏi dồn:

- Xin cứ nói!

- Trước khi được Huyền Kinh, xin các hạ nên giữ mình cho trong sạch, không được gần gũi với đàn bà, giữ cho được sự nguyên vẹn trong trắng của mình. Không biết các hạ có thấy như thế là quá khó chăng?

Tần Quan Vũ há miệng sững sờ.

Tại làm sao lại có yêu cầu kỳ dị thế?

Điều kiện để làm cho mình báo ân lại như thế ư?

đối phương lại giáng tiếp một đòn tâm lý:

- Bản miếu từ trước đến nay vốn không thích ép buộc người, nếu các hạ thấy điều kiện ấy quá khó tiếp nhận thì bản miếu có thể đưa điều kiện khác. Tuy nhiên các hạ hãy nghĩ lại, đối với các hạ, bản miếu tuy không phải làm được cái ân tái tạo, nhưng thật ra, nếu các hạ không vào đây, không qua được những việc vừa rồi, thì mười năm nữa cũng chưa chắc các hạ được như bây giờ!

Thấy Tần Quan Vũ vẫn ngu ngơ quên cả việc trả lời, đối phương bật cười hỏi tiếp:

- Các hạ không thể tiếp thu điều kiện ấy à?

Tần Quan Vũ vội vã vòng tay:

- Một chuyện nhỏ như thế, sao không tiếp nhận được? Và lại, tại hạ cũng đâu phải là kẻ hiếu sắc, chỉ trừ ki tại hạ làm xong những việc lớn trong đời, thấy cần ần dật và tính đến chuyện vợ con, còn thì quyết không làm điều xằng bậy!

- Nghĩa là các hạ bằng lòng?

- Chẳng những bằng lòng việc đó, mà nếu sau này quý miếu có việc cần đến, tại hạ sẽ quyết ra công khuyến mã. Tuy nhiên, đối với điều kiện của quý miếu, tại hạ có chỗ chưa hiểu không biết có thể xin nghe được không?

- Tự nhiên, xin các hạ cứ hỏi!

- Theo sự yêu cầu đó, tại hạ cảm thấy... cảm thấy quá lạ lùng!

- Có chi là lạ lùng đâu? Vì trước khi thu được Huyền Kinh, nếu các hạ gần gũi đàn bà, lẽ tự nhiên tinh lực sút giảm và như thế lẽ tự nhiên võ công sẽ do đó mà bị cản ngại sự tiến triển. Thằng hoặc các hạ có gặp bọn dâm nữ chuyên luyện việc lấy dương bổ âm, thì bao nhiêu công lực của bản miếu đối với các hạ chẳng là bỏ phí đi sao?

Tần Quan Vũ gục gặc đầu... Nếu rõ ràng như thế, thì Tam Quốc Miếu đối với mình quả là chu đáo... và cũng quả là thần bí vô cùng. Suy nghĩ giây lâu, chàng lại hỏi:

- Xin hỏi việc qua cửa ải thứ năm và thứ sáu?

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Ân Oán Của Cái Bang

- Họ rất có thể liên quan đến Quỷ Huyết.

- Quỷ Huyết?

- Nội phần võ công của họ cũng đáng sợ rồi. Hiện diệt so với Tâm Lăng Thần Tri, đã kém hơn vài bậc, mà họ có vẻ còn cao hơn người ấy nữa. Thật ra, sự thúc cũng chỉ đoán thế thôi.

Ngưng một giây, Bất Từ Lão Cái lắc đầu nói tiếp:

- Một âm mưu đáng sợ!

Tần Quan Vũ hỏi dồn:

- Âm mưu gì?

Bất Từ Lão Cái tia mắt lộ vẻ căm hận:

- Tuy chưa rõ lắm về âm mưu của họ, nhưng nhìn qua in hình như muốn thôn tính võ lâm, và hành động của họ quả là âm ác. Hừ, thế mà các phái vì muốn được yên thân mà đành đánh chữ làm thinh!

Tần Quan Vũ gật đầu có vẻ đồng tình, và chàng thúc giục:

- Thôi, chúng ta hãy đi!

Dọc theo đường đi, lá vàng đã rơi rụng đầy mặt đất, ngọn thu phong diu diu trong lòng, Tần Quan Vũ và các cao thủ Cái bang chọn một khu rừng rậm rạp nghỉ ngơi.

Tần Quan Vũ thấy mình và Tam Lão đã ngồi, mà Ngũ Hộ Pháp vẫn nghiêm chỉnh đứng sau lưng, chàng bèn day lại ôn tồn:

- Các vị cứ ngồi tự nhiên!

Ngũ Hộ Pháp cúi mình rạp lên:

- Đa tạ Chương môn!

Chờ họ ngồi xong, Tần Quan Vũ day qua hỏi Bất Từ Lão Cái:

- Sư thúc, tại sao tiểu đệ lại tiếp nhận Chương môn Cái bang một cách đột ngột như thế?

Bất Từ Lão Cái thấp giọng hỏi lại chàng:

- Hiện diệt có biết tại sao tiếng tăm Cái bang bỗng không lại mất hẳn trong giang hồ suốt mười năm nay chăng?

Tần Quan Vũ lắc đầu:

- Tiểu đệ định hỏi sư thúc về việc đó đây.

Bất Từ Lão Cái thở dài:

- Đây là một sỉ nhục của Cái bang, vì Chương môn nhân vô có mất tích!

- Vô có mất tích?

- Vì thế cho nên sư thúc triệu tập mười tám phân đà và sau khi thương lượng quyết định: Nếu không tìm được dấu vết Chương môn nhân thì toàn thể Cái bang sẽ không đi lại giang hồ nữa! Đó là nguyên nhân chính trong việc Cái bang suốt mười năm nay im hơi lặng tiếng..

- À...

- Từ đó đến nay, người của Cái bang âm thầm đi khắp các nơi, trong đó kể cả sư thúc, để dò la manh mối... Sư thúc hết sức nghỉ ngơi, vì về phương diện võ công, ngoài Vũ Nội Bát Kỳ, sư huynh Chương môn gần như không có người địch thủ, mà trong Bát Kỳ bất cứ một người nào, nếu không từ một trăm chiêu trở lên cũng không một ai thắng được. Và lại, khi gặp một nhân vật nào trong Bát Kỳ, sư huynh muốn tránh cũng không phải là việc khó khăn... Nói cùng mà nghe, nếu lỡ mang lấy trọng thương, sư huynh Chương môn vẫn có dư sức tự hồi đan điền để đến một trong mười tám phân đà dặn dò hậu sự. Vì sư huynh Chương môn luôn luôn mang sẵn trong mình Vạn Linh Kim Đơn. Thế mà người lại mất tích một cách vô có, có phải là một việc

quá lạ không? Cho nên sư thúc ngờ rằng sư huynh đã bị trúng kế gian của Quỷ Huyết!

Tần Quan Vũ hỏi liền:

- Sư thúc không nghĩ đến Tam Quốc Miếu sao?
- Không, chẳng những không nghĩ mà chính nghe hiền đệ nói cũng thật hết sức bất ngờ, khó mà tin được!
- Nhưng tại sao lại nghĩ nhiều về Quỷ Huyết?
- Bởi vì trước khi sư huynh Chương môn mất tích độ hai năm có tiếp được thư của Quỷ Huyết, họ mời Cái bang hợp tác, mưu việc thống lĩnh võ lâm. Họ nói rằng nếu thành công thì họ sẽ ngầm ngầm giúp đỡ, để Cái bang đứng ra dẫn đạo, làm lãnh tụ võ lâm, nhưng phải nghe theo chỉ thị của họ.

Tần Quan Vũ cau mày:

- Nghĩa là họ nắm lấy tất cả ghế ngồi?
- Đúng là họ muốn ý ấy. Họ cho rằng dưới sự dẫn dụ và uy hiếp của họ, Cái bang sẽ ngoan ngoãn tuân theo. Nhưng giả như họ mưu lợi ích cho mọi người thì chẳng nói chi đảng này...

Bất Tử Lão Cái nói chưa dứt lời, Tần Quan Vũ vụt đứng phắt lên, quay về phía cánh rừng bên quát lớn:

- Vị cao nhân nào đấy? Cứ ra mặt đi chứ!

Rừng vẫn im lìm, không một chút chi động đậy...

Bất Tử Lão Cái cười gằn:

- Cái hạng không dám thấy mặt người ấy dù có thế nào cũng chẳng làm trò trống gì được đâu. Chúng ta cứ noi chuyện.

Và ông ra lệnh:

- Ngũ Hộ Pháp hãy tuần thám bên ngoài, thấy có gì động tĩnh lập tức báo hiệu!

Ngũ Hộ Pháp cúi mình tuân lệnh tản ra...

Tần Quan Vũ ngồi xuống hỏi:

- Rồi sau đó Quỷ Huyết có gửi thư nữa không?
- Có, họ giục thêm ba lần nữa. Như vậy có tất cả bốn lần. Hai lần đầu dụ dỗ, hai lần sau dọa nạt. Nhưng sư huynh Chương môn đều không đếm xỉa tới. Lần sau cùng cách chừng nửa tháng thì sư huynh Chương môn mất tích. Do đó, sư thúc nghĩ nhiều về Quỷ Huyết!

Tần Quan Vũ thắc mắc:

- Thế sao nghĩa phụ lại ngồi chết mục tại cửa ải thứ nhất của Tam Quốc Miếu?
- Đó là một điều khó hiểu. Vì Tam Quốc Miếu tuy là một trong ba chỗ võ lâm cấm địa nhưng chuyện ấy chưa thấy lộ ra. Đã vậy, họ rất có công nhiều lần trong chuyện dàn xếp những xáo xào bên võ lâm chính phái.
- Nếu thế thì họ là chính phái sao?
- Chưa hẳn như thế!
- Tại sao?
- Cứ theo chỗ sư thúc biết thì ba nơi cấm địa của võ lâm đều ẩn tàng ý muốn làm lãnh tụ võ lâm!

Tần Quan Vũ trầm ngâm:

- Muốn làm lãnh tụ võ lâm cũng chưa hoàn toàn là việc xấu. Chỉ cần căn cứ vào động cơ, nếu vì mọi người mà hành động thì cũng nên đấy chứ!

Bất Tử Lão Cái gật đầu:

- Tự nhiên, nhưng trong võ lâm, có một thông lệ là Thất bộ môn phái cầm đầu võ lâm mới đúng. Tuy nhiên, gần mười năm nay nhân tài của Thất đại môn phái đã suy vi, đối với võ lâm cũng đã mất nhiều tin tưởng...

Một lần nữa, Tần Quan Vũ lại ngẩng mặt lên quát lớn:

- Chuyện chi phải giấu đầu giấu đuôi? Nếu cần thì ra mặt đi chứ!

Bắt Từ Lão Cái hỏi nhỏ:

- Họ có bao nhiêu người?

- Chỉ có một!

- Có gần không?

- Nơi khu rậm rạp cách mình chừng ba trượng, nhưng bây giờ thì đã đi rồi!

Bắt Từ Lão Cái lại thở dài:

- Mấy năm gần đây, lòng sư thúc thật lạnh như một nắm tro!

Thấy vị sư thúc nói một câu không đầu không đuôi như thế, Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi lại:

- Tại sao sư thúc lại có thái độ chán nản như thế?

- Thuở thiếu thời, sư thúc là một con người hùng tâm vạn trượng. Hơn nữa, lúc ân sư còn tại thế, sư thúc là một trong Ngũ Hộ Pháp Cái bang. Trên võ lâm ai cũng nghe danh nể mặt... Nhưng, từ lúc sư huynh mất tích, lại luôn gặp quá nhiều nhân vật võ học cao thâm, mới cảm thấy mình chỉ là hạt cát trong sa mạc!

Tần Quan Vũ an ủi:

- Biển võ mệnh mông, đâu có dám nói rằng mình là kẻ tuyệt đối thắng lợi về võ học!

Bắt Từ Lão Cái gật đầu:

- Hồi nãy sư thúc nói đến việc thất đại môn phái suy yếu, nhưng thật ra ba nơi cấm địa võ lâm hãy chút kiêng dè, nên giang hồ vẫn được thế bình tĩnh, song gần đây sự tình đã biến chuyển quá nhiều.

Và ngay bây giờ trong võ lâm đã có hẳn một trào lưu. Đó là ý muốn lãnh tụ võ lâm. Thủy Cảnh đại sư huynh bị hại, thật ra sư thúc không hay biết, mãi đến khi sư huynh chường môn mất tích, sư thúc dần thân khắp chỗ mới hay tin dữ đó.

Vào một đêm cách đây ba năm, chợt có người đến xin gặp sư thúc, khi vào chỉ trao cho sư thúc một phong thư rồi cáo biệt, dáng sắc xem chừng hấp tấp lắm...

Sau khi người ấy đi rồi, sư thúc xem thư mới biết người ấy chính là Thủy Cảnh đại ca...

Tần Quan Vũ trở mặt gạn hỏi:

- Trong thư ân sư của tiểu đệ nói những gì?

Bắt Từ Lão Cái rơi nước mắt:

- Thủy Cảnh đại ca cho biết chuyện dữ xảy ra tại Chí Tôn bảo. Và cho biết đã thu nhận một người đệ tử tư chất thông minh, trung hậu, và bảo rằng sau khi truyền hết cho người đệ tử ấy, kể cả chân khí còn lại trong người, rồi sẽ đi trở vào Từ Vong lâm, làm cái chuyện “lả rụng về gốc”!

Tần Quan Vũ buồn bã hỏi thêm:

- Tại sao ân sư của tiểu đệ lại đi vào chỗ ác như thế? Người không nghĩ đến hậu quả tai hại một khi gặp lại con tiện tỳ ấy sao?

- Không, nhất định đại ca đã dự định xong mọi việc. Nhất định sau khi dốc cả chân khí cho hiền đệ, đại ca sẽ uống Đoạn Hồn đơn rồi mới đi vào Từ Vong lâm!

Tần Quan Vũ khê kêu lên:

- Thế thì ân sư đã chết rồi!

Bắt Từ Lão Cái run giọng:

- Sư thúc cũng nghĩ thế. Tính tình của đại ca, sư thúc biết rõ hơn ai hết. Đại ca là một người không nói hai lời. Cho nên nhất định không bao giờ sống an toàn tại Từ Vong lâm!

Tần Quan Vũ nghe như ruột mình đứt ra từng khúc, nước mắt chan hòa nói không ra tiếng...

Bất Tử Lão Cái thở dài:

- Vì thế mà khi con tiện tì Tiêu Phượng hoàng bảo rằng đại ca hiện đang ở trong Bảo đội hiền đệ, sư thúc biết liền đó là gian kế và biết rằng đại ca quyết không còn ở nhân gian!

Phần nộ và bi thương đã làm cho Tần Quan Vũ nghẹn lời...

Chàng tự thề với lòng nhất định một ngày nào đó sẽ phân thây kẻ phản thầy ra muôn mảnh!

Bất Tử Lão Cái buồn buồn nói tiếp:

- Có lẽ hiền đệ muốn biết tại sao đột nhiên lãnh trách nhiệm chương môn của Cái bang?

Tần Quan Vũ gật đầu:

- Vâng, xin sư thúc cho biết!

- Chuyện này là do quy luật của bản bang. Ai nhận được Vô Tình kiếm của chương môn trao lại tức là người đó thừa tiếp nhiệm vụ...

Tần Quan Vũ vội nói:

- Nhưng tiểu đệ...

Bất Tử Lão Cái ngắt lời:

- Sư thúc biết hiền đệ muốn nói gì rồi. Hiền đệ định nói là khi gặp sư huynh thì người đã chết rồi chứ gì? Tự nhiên là không có sự trực tiếp truyền nhiệm, nhưng hiền đệ đã lạy tôn nghĩa phụ và hứa sẽ kế tiếp người thanh toán những điều an oán chứ?

Tần Quan Vũ gật đầu và Bất Tử Lão Cái trịnh trọng nói tiếp:

- Đó là nghi thức truyền nhiệm rồi đấy!

- Nhưng sư thúc nên biết rằng tiểu đệ không có năng lực đảm nhận...

- Tại sao?

Ân sư đã truyền nhiệm cho tiểu đệ đảm nhận chương môn đời thứ mười hai của Chí Tôn bảo, cho nên làm sao có thể...

Bất Tử Lão Cái nghiêm giọng:

- Một người có thể làm vua hai nước, huống chi chỉ một Bảo, một Bang? Tại sao không thể do một người điều khiển? Và lại Bảo hay Bang đều có trưởng lão, có quy củ riêng, có người chấp sự, hiền đệ chỉ cần ra lệnh, tự nhiên mọi việc sẽ chạy đều. Có chi gọi là bất tiện?

Tần Quan Vũ ngạc nhiên:

- Ấy...

Bất Tử Lão Cái nghiêm giọng:

- Cứ nghĩ nay mai toàn thể võ lâm sẽ loan truyền rằng Tam lão Cái bang đã tìm được đại chương môn đó là Văn Khúc Vũ Khôi Tần Quan Vũ, và nếu hiền đệ không lo lắng cho Cái bang, thì sư huynh dưới tuổi vàng sẽ nghĩ sao? Các phái võ lâm sẽ nghĩ sao?

- A...

- Thêm nữa, nếu hiền đệ cương quyết từ chối thì đối với danh dự Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Văn Khúc Vũ Khôi sẽ ra sao?

Tần Quan Vũ ngần ngừ không biết nói sao?

Bất Tử Lão Cái nghiêm giọng tiếp lời:

- Hiền đệ không phải hạng người sợ sệt trách nhiệm thì chuyện phục hưng Cái bang và thu hồi Chí Tôn bảo tin rằng không quá khó như tưởng tượng!

Tần Quan Vũ vẫn ngập ngừng không biết nên xử trí thế nào mới đúng...

Như biết rõ lòng chàng, Bất Tử Lão Cái nói một câu khuyến khích:

- Hiền đệ, bây giờ sư thúc cho biết trách nhiệm của Cái bang: một sự sỉ nhục do Quý Huyết coi thường bản bang, được xem như mối hận trọn đời, cần

phải thanh toán. Hai, tại sao nghĩa phụ của hiền điệt lại bị chết mực nơi Tam Quốc miếu, vấn đề ấy càng phải hỏi cho rõ ngọn ngành. Ngoài hai việc trước mắt ấy ra, nhiệm vụ thường xuyên là làm cho bản bang ngày một thêm lớn mạnh. Hiền điệt rõ rồi chứ?

Biết không sao từ chối được, Tàn Quan Vũ đành phải gật đầu:

- Vâng, tiểu điệt đã rõ!

Bất Tử Lão Cái lại hỏi:

- Đã là chương môn nhân, hiền điệt có ý định cho môn hạ Cái bang từ nay về sau hoạt động bằng cách nào không?

Suy nghĩ hồi lâu, Tàn Quan Vũ quyết định:

- Trong hoàn cảnh này, tốt hơn hết là môn hạ Cái bang phải ngấm ngầm hoạt động!

Vừa nói đến đó, Tàn Quan Vũ vụt đứng phắt lên...

* * *

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Sự Liên Minh Kỳ Diệu

Tam lão và Ngũ hộ pháp cùng đứng lên theo...

Cách đó chừng mười trượng, thoảng động tiếng bước chân mà chỉ vào những kẻ võ công thâm hậu mới nghe thấy tiếng rì rào trong gió!

Bất Tử Lão Cái khẽ hỏi:

- Hiền điệt có nghe thấy tiếng bước chân chứ?

Tàn Quan Vũ gật đầu:

- Có lẽ cách ngoài mười trượng!

Một trong năm vị Hộ pháp Cái bang lên tiếng:

- Kính hỏi chương môn, chúng ta vẫn tự nhiên hay tạm thời ẩn mặt?

- Bạn hay thù chưa biết, chúng ta hãy ẩn mặt dò xem!

Các cao thủ Cái bang cúi đầu tuân lệnh và phân tán vào các bụi um tùm...

Tàn Quan Vũ phóng mình lên một tàng cây rậm rạp, Bất Tử Lão Cái nhún chân tung theo sát bên chàng.

Hai người đảo mắt về phía trước, một đoàn người tụ họp cách đó một khoảng không xa...

Nói một đoàn người hơi quá đáng, sự thật chỉ có năm người, mình vận áo đen, mặt che lụa đen, chỉ chừa đôi mắt sáng ngời như điện...

Năm người đứng giăng hàng chữ nhất vào tiếp theo, một chiếc kiệu nhỏ do hai người, cũng áo đen, cũng che mặt khiêng ra...

Tàn Quan Vũ và Bất Tử Lão Cái giật mình, vì khinh công của hai kẻ khiêng kiệu quả đến mức cao tuyệt của con người đẩy đầy nội lực!

Chiếc kiệu vừa ngừng lại, năm gã áo đen bao mặt đã quay mình lại nói trống không:

- Trung Nguyên ngũ bá vâng lệnh chủ nhân thừa tiếp đại giá!

Tàn Quan Vũ hơi lầy lăm lăm. Chủ nhân là ai? Tất nhiên, bằng vào thái độ có thể đoán được chủ nhân là kẻ ngồi trong kiệu. Nhưng nhân vật mà năm gã áo đen gọi tôn là “đại giá” ấy là ai? Ở đâu?

Như để trả lời thắc mắc của Tần Quan Vũ, một giọng nói như từ trong lòng đất vọng lên, đáp lời năm gã áo đen:

- Chưa đúng giờ hẹn ước, thì có chi mà vội?

Một trong gã áo đen cười sằng sặc:

- Nhưng đã đến thì sao không ra mặt?

Tiếng khàn khàn đáp lại:

- Ta chỉ là kẻ mở đường, chủ nhân ta sẽ đến sau!

Từ trong chiếc kiệu, một giọng lạnh lạnh vang lên:

- Bản Đà chủ sẽ đợi!

- Cứ đợi...

Liền lúc đó, một giọng nói sang sảng từ xa rót tới:

- Mẫn nhi, không được vô lễ với Đà chủ!

Tiếp theo, một bóng người như dải lụa xanh vút tới...

Tần Quan Vũ nhìn qua, đó là một người độ ba mươi tuổi, vận áo xanh theo lối thư sinh, phong độ cực kỳ phóng khoáng...

Bây giờ thì chàng đã rõ: kẻ ngồi trong kiệu có tiếng nói lạnh lạnh như con gái là người cầm đầu năm gã áo đen tự xưng là Trung Nguyên ngũ bá với chức vụ Đà chủ. Gã thư sinh áo xanh mới tới là kẻ mà Trung Nguyên ngũ bá tôn gọi là “đại giá” lúc này, còn người mà gã áo xanh gọi là Mẫn nhi thì hãy còn chưa ra mặt.

Và khi vừa chấm chân, người thư sinh áo xanh cất tiếng:

- Đà chủ ước hẹn với ta chẳng biết có chuyện gì thế?

Kẻ trong kiệu đáp lời:

- Không có chi quan trọng, chỉ muốn hỏi huynh đài theo tôi là có ý gì thế?

- Theo dõi? Tại sao bản thiếu gia lại theo dõi đà chủ chứ?

- Nếu huynh đài không chịu giải thích, thì e rằng không được toàn thân đấy!

Gã thư sinh áo xanh nhếch môi ngao nghể:

- Đà chủ định uy hiếp ta ư?

- Cũng có thể!

- Nhưng sự thật thì ta không có theo dõi Đà chủ thì sao?

- Được! Trung Nguyên ngũ bá, hãy bắt vị huynh đài ấy cho ta!

Một tiếng “tuân lệnh” rập lên, năm gã áo đen bao mặt phóng tới vây người thư sinh áo xanh vào giữa...

Người thư sinh áo xanh quát lên:

- Mẫn nhi, hãy dạy họ cho ta!

Một giọng nói như từ trong lòng đất vọng lên:

- Tuân lệnh chủ nhân!

Tiếp liền theo một bóng người xuất hiện: thêm một gã cũng ăn vận theo lối thư sinh trang nhã, nhưng tuổi đã đến khoảng bốn mươi.

Ẩn mình trong tàng cây, Tần Quan Vũ chợt mỉm cười. Chủ nhân chỉ độ ba mươi, mà người được gọi là Mẫn nhi lại đến khoảng bốn mươi!

Người thư sinh áo xanh vẫn với thái độ ung dung:

- Mẫn nhi hãy nhớ, ta chỉ cần năm cặp vành tai của năm vị Trung Nguyên ngũ bá này thôi, nhớ nhé!

Lại một tiếng “tuân lệnh” vang lên, nhưng năm gã áo đen đã cùng một lượt phóng tới và mười ngọn chưởng phong đã như cái nom sắt từ trên chụp xuống...

Người thư sinh áo xanh lác mình qua một cách nhẹ nhàng, và thân ảnh đã vút ra ngoài ba trượng...

Tiếng trong chiếc kiệu chọt vang lên:

- Ngũ bá hãy lui lại!

Cả một loạt kinh phong ồ ạt mà vẫn không đụng được chéo áo của đối phương, Trung Nguyên ngũ bá đã hết hồn, kịp khi nghe lệnh, họ lật đật cúi mình lui lại...

Từ trong chiếc kiệu giọng nói lại cất lên lạnh lùng:

- Huynh đài là người của “Liên Minh” đấy ư?

Người thư sinh áo xanh vàng đôi sắc:

- Mẫn nhi, hãy lui lại!

Và quay qua chiếc kiệu, người thư sinh áo xanh tiếp lời:

- Đà chủ cũng là người của “Liên Minh” sao?

- Đúng, và... bằng vào kinh công Túy Chuyển Bát Bộ, chẳng lẽ huynh đài là cao thủ trong Hạ Hầu Viên, một trong ba nơi cấm địa võ lâm?

- Có thể nói như thế, nhưng Đà chủ tự xưng là người của Liên Minh, vậy xin hỏi có chứng vật hay chăng?

- Từ trong chiếc kiệu cất tiếng cười nho nhỏ:

- “Trúc Kinh Khoản Phỉ”, xin huynh đài nói tiếp...

Người thư sinh áo xanh cau mặt:

- “Liễu Âm Ban Tịch”... lạ nhỉ, chẳng lẽ là chuyện làm lần?

Tần Quan Vũ lắng nghe hết sức lạ lùng...

Họ trao đổi nhau khẩu hiệu gì nghe thật lạ tai...

Từ trong chiếc kiệu hỏi lại:

- Sao gọi là làm lần?

Người thư sinh áo xanh có dáng suy nghĩ:

- Đà chủ có phải Nguyệt Phong Hoa Tường Long đường chủ của Chí Tôn bảo không?

- Đúng, còn huynh đài?

- Chẳng lẽ Đường chủ lại không biết tại hạ?

- Thật chưa biết! Xin huynh đài nói rõ để tiện nữ về thưa lại Bảo chủ!

“Tiện nữ”? Tần Quan Vũ bây giờ mới rõ: kẻ trong kiệu là đàn bà, lại là một Đường chủ của Chí Tôn bảo...

- Nhưng tại sao Đường chủ ra ngoài lại xưng là “Phân đà chủ”? Để tránh sự chú ý à?

- Vâng!

- Thật là quá lạ!

- Sao?

Người thư sinh áo xanh lại cau mặt:

- Tại hạ vâng lệnh cản Đường chủ, không cho trở về chỉ tôn bảo!

- À...

- Tại hạ nghĩ rằng đây là chuyện làm lẫn. Nhưng đã nhận lệnh, chẳng lẽ lại về không? Chẳng biết Đường chủ có thể trao chứng vật của Liên Minh để cho tại hạ về phục lệnh chăng?

- Tiếng trong chiếc kiệu có vẻ ngần ngại:

- Việc đó hơi khó... Bởi vì tiện nữ sự thật không phải vào Chí Tôn bảo mà là đi đến Liên Minh... À, có cách này, chúng ta đến Liên Minh có lẽ tiện hơn!

- Như thế hơi bất tiện! Vì Đường chủ có sứ mạng trọng yếu, mà tại hạ thì khắp võ lâm đều biết mặt, nếu cùng đi với nhau, Đường chủ sẽ bị lộ...

Tiếng trong chiếc kiệu nói thật dịu dàng:

- Như thế này nhé, kiệu tuy nhỏ hẹp nhưng có thể chứa được hai người, vậy huynh đài hãy lên đây cùng đi cho kín đáo...

Người thư sinh áo xanh vỗ tay tán thưởng:

- Thế thì hay lắm!

Nhưng, hân hạnh cau mày lộ vẻ băn khoăn nói tiếp:

- Chỉ có điều hơi khó là giữa nam nữ... e bất tiện!

Trong chiếc kiệu nổi lên giọng cười như mật:

- Chuyện thường tình của chốn giang hồ có chi mà ngại!

Người thư sinh áo xanh mỉm cười:

- Nghe phương danh Đường chủ đã lâu, tại hạ hết sức ngưỡng mộ, nhưng vì đang có nhiệm vụ khẩn cấp không thể cùng đi ngay bây giờ được! “Minh Nguyệt Đình Huy”...

- “Phù Vân Trú Ảnh”... quả thật huynh đài có chuyện gấp ư?

Trên tàng câu Tàn Quan Vũ lại chú ý thêm một lần nữa...

Họ lại dùng mặt hiệu gì thế nhỉ?

Chợt nghe người thư sinh áo xanh gật đầu cười lớn:

- Nếu không có chuyện gấp thì ai lại đi phụ lòng người đẹp! Nhưng đã là người chung một nhà thì ngày nào đó tại hạ sẽ quyết xin gặp lại...

- Vâng, tiện nữ quyết chờ ngày ấy...

Và như e thẹn, tiếng trong chiếc kiệu ngưng ngang...

Người thư sinh áo xanh lại mỉm cười:

- Ý tốt đó, tại hạ khó quên... Nếu không đến Chí Tôn bảo để gặp mặt một lần thì có lẽ là mối hận ngàn đời đấy!

- Xin huynh đài hãy nhớ, tiện nữ hàng ngày trông đợi...

Người thư sinh áo xanh chợt ngập ngừng:

- Không dấu chi, tại hạ phụng lệnh Minh chủ đi thi hành một việc trọng hệ, nhưng khi gặp Đường chủ, tại hạ nghi ngờ nên cố ý theo dõi... Việc đó mong Đường chủ đừng để đến tai Minh chủ vì như thế thì tại hạ rất thẹn, và e rằng Minh chủ không dám trọng dụng tại hạ nữa!...

Tiếng cười khúc khích nổi lên từ chiếc kiệu:

- Yên lòng, không ai nói đâu mà sợ!

- Ân ấy tại hạ xin nhớ trọn đời... Chỉ tiếc vì nghe danh mà chưa từng thấy mặt!

Trong chiếc kiệu lại cất giọng cười loi loi:

- Lại đây đi!...

Người thư sinh áo xanh lật đặt khoát tay:

- Không được, không được...

- Sao thế? Chê à?

Người thư sinh áo xanh chợt đổi cách xưng hô:

- Cô nương đừng hiểu lầm. Không dám đến vì sợ... đi không được, vì nghe nói cô nương đẹp lắm, mà tại hạ thì có tật thấy người đẹp là... mê man!

Trong chiếc kiệu lại cất giọng cười dâm đãng:

- Đồ quý...

Người thư sinh áo xanh vẫn cười:

- Rất nhiều cô gái đã mắng tại hạ như thế ấy, nhưng ai lại đi giận người đẹp bao giờ nhỉ!

- Đồ quý...

- Đừng giận, ngày nào đó, tại hạ sẽ đến Chí Tôn bảo giăng màn cho cô nương... Bây giờ chúng ta hãy nói chuyện công một tí...

- Đồ quý... nói đi!

- Tại hạ thường ở kề cận Minh chủ, thế sao không lần nào gặp cô nương cả thế?

- Làm sao mà gặp được?

- Tại sao thế?

- Tại vì tiểu nữ không bao giờ trực tiếp với Minh chủ, mà nếu có việc thì chỉ bẩm cáo với Nhân Quân Tần Hán Phách, rồi Nhân Quân trình lại Minh chủ thôi!

Nhân Quân Tần Hán Phách!

Nhân Quân Tần Hán Phách...

Từ trên tàng cây, Tần Quan Vũ nghe như tìm mình chực vọt ra ngoài khi nói đến cha mình!...

* * *

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chuyện Lạ

Thấy Tần Quan Vũ run lên vì xúc động, Bất Tử Lão Cái khẽ thúc vai chàng và dùng phép truyền âm nhập mật dặn dò:

- Đừng vội, hãy nghe họ nói thêm.

Nghe tiếng trong chiếc kiệu nói như thế, người thư sinh áo xanh chợt hơi đổi sắc, nhưng chỉ thoáng quan đã lấy lại vẻ tự nhiên:

- À... thì ra thế, thảo nào không gặp!... Thôi có việc xin cô nương cứ đi. Ráng giữ gìn và hẹn gặp lại...

- Vâng, nhưng nhớ đừng lời thôi... với cô nào cả nghe.

Người thư sinh áo xanh cười lớn:

- Đâu dám, người đẹp đã ra lệnh thì phải tuân theo chứ... Nhất định xong nhiệm vụ sẽ đến Chí Tôn bảo hầu hạ cô nương.

Tiếng trong chiếc kiệu vãn cột nhà:

- Nhớ nhé, người ta đợi đấy!...

Và tiếng đồng đánh vụt lạnh lùng:

- Hãy cấp tốc đi theo đường đã định.

Ngũ Bá và hai kẻ khiêng kiệu rập lên.

- Tuân lệnh!

Chiếc kiệu nhấc cao, cả đoàn người lướt nhanh như gió.

Chờ cho đoàn khiêng kiệu đi khuất, cái người gọi là Mẫn Nhi nhích tới vỗ tay cười ha hả:

- Chủ nhân, thật quả vô số đào hoa...

Vừa nói gã lại vừa vỗ tay cười lớn...

Người thư sinh quay phắt qua nghiêm mặt:

- Mẫn nhi, không được nói bậy bạ! Hãy nghe Liễu Âm Ban Tịch, Trúc Kinh Khoan Phi, Phù Vân Trú Ảnh, Minh Nguyệt Đình Huy nhớ chưa?

- Vâng, đã nhớ rồi ạ!

Và như sực nhớ điều gì, người có tên Mẫn nhi vụt kêu lên:

- Chủ nhân, chúng ta hãy đuổi theo!

- Đuổi theo ai?

- Đuổi theo họ để đến Liên Minh!

- Đến Liên Minh làm gì?

- Chứ không phải chủ nhân muốn biết địa điểm của Liên Minh ư?

Từ trên tàng cây, Tàn Quan Vũ chọt cau mày...

Sao có chuyện lạ thế?

Lời lẽ của gã thư sinh áo xanh với người trong kiệu khi nãy chứng tỏ là người một bọn, thế sao bây giờ lại mập mờ như thế?

Và Hạ Hầu Viên một trong ba nơi cảm địa vô lâm, đối với cái gọi là Liên Minh ấy có quan hệ ra sao?

Thật là lạ... Tại sao gã thư sinh áo xanh lại có thể sử dụng khinh công Tủy Chuyển Bát Bộ?

Vấn đề xoay quanh Tàn Quan Vũ thật là rắc rối...

Cứ theo chàng biết, qua lời nói của Thủy Cảnh tiên sinh thì Tủy Chuyển Bát Bộ là một độc môn khinh công của Hạ Hầu Viên, cái tên có dính líu với vụ Liên Minh vừa nghe qua mà nếu người thư sinh áo xanh không phải môn hạ của Hạ Hầu Viên thì tại sao lại sử dụng được thuật khinh công ấy?

Điều lạ lùng hơn hết là tại sao cha chàng cũng có dính dáng với cái gọi là Liên Minh ấy? Vậy thì, quả cha chàng không có trong Chí Tôn bảo ư?

Chợt nghe người thư sinh áo xanh cười lớn:

- Thật là đồ ngu!

Người có tên Mẫn nhi hỏi:

- Sao chủ nhân lại bảo là ngu?

- Từ nhỏ đến lớn sống ở Hạ Hầu Viên, Mẫn nhi không biết Liên Minh ở đâu à?

- Ở đâu?

- Tổng đường Liên Minh ở trong Hạ Hầu Viên chứ đâu!
- Trời!
- Và Minh chủ tức là Viên chủ!
- Ý trời!...
- Ngu thế à?
- Không phải tại Mẫn nhi ngu mà sự tình rắc rối quá! Thế chủ nhân với Viên chủ là...

Người thư sinh áo xanh vụt ngắt lời:

- Im!...

Mẫn nhi hoảng hốt quỳ xuống:

- Xin chủ nhân thứ tội!

Người thư sinh áo xanh vẫy tay:

- Đứng dậy, đừng có bép xép làm lộ việc của ta nhé!
- Vâng, nhưng...
- Cứ nói!
- Thế tại sao chủ nhân...
- Im! Hãy đi!...

Người thư sinh áo xanh vừa quát bảo, vừa dậm chân thì, tình linh một tiếng hú vọng lên ròn rợn, một bóng người vút xuống ngay trước mặt: Tàn Quan Vũ!

Ở trên tầng cây, càng nghe hai người nói chuyện, Tàn Quan Vũ càng choáng váng người lên...

Tất cả chuyện xảy ra, đối với chàng cực kỳ quan hệ... mà quan hệ hơn hết là vụ cha chàng.

Vừa rồi, Nguyệt Phong Hoa, người đàn bà đi kiệu, người mang chức Tường Long Đường chủ của Chí Tôn bảo đã nói: Có việc phải bẩm cáo với Nhân Quân Tàn Hán Phách, rồi Nhân Quân mới trình lên Minh chủ...

Bây giờ, qua câu chuyện giữa hai người thì Viên chủ Hạ Hầu Viên lại là Minh chủ của Liên Minh... Và theo ý của người có tên Mẫn nhi thì vị thư sinh áo xanh lại là kẻ có địa vị trong Hạ Hầu Viên!

Cho nên, dù cho người thư sinh áo xanh không biết chuyện Liên Minh thì ít ra cũng phải biết cha chàng...

Manh mới đã ló ra trước mặt, Tàn Quan Vũ không thể chần chờ được nữa, chàng hú lên một tiếng, quay mình xuống chặn đường!

Không làm sao cản kịp, Bất Tử Lão Cái đánh phải lao theo.

Ngũ Hộ pháp và Nhị Lão Cái bang cũng cùng một lượt phóng giăng hàng phía sau Tàn Quan Vũ.

Người thư sinh áo xanh bật cười sang sảng:

- Xin huynh đài cho biết quý danh và ý muốn!

Vừa nói vừa vòng tay thì lễ...

Thấy thái độ hòa nhã của đôi phương, Tàn Quan Vũ lật đặt vòng tay:

- Quấy rầy nhân huynh thật là một điều không phải, nhưng vì có chuyện quá quan hệ muốn hỏi nhờ, không biết nhân huynh có vui lòng chăng?

Người thư sinh áo xanh nở nụ cười phóng khoáng:

- Nhưng huynh đài chưa cho biết quý danh?

Tàn Quan Vũ lại vòng tay:

- Tại hạ tên Tần Quan Vũ!

Người thư sinh áo xanh chợt à lên một tiếng thật dài:

- Té ra Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Văn Khúc Vũ Khôi... nghe danh đã lâu, tại hạ vô cùng ngưỡng mộ, không ngờ may mắn gặp tại đây là hân hạnh biết bao!

Tần Quan Vũ khẽ cau mày...

Bất ngờ người thư sinh áo xanh lại đối xử bằng những lời lẽ hết sức lễ độ, khiến cho chàng muốn hỏi về cha mình mà chưa biết phải mở lời ra sao cho tiện...

Người thư sinh áo xanh lại tiếp lời:

- Ngày nay gặp được huynh đài thật rất thỏa lòng hoài vọng... Chọn được một con người như hoa như ngọc, quả Tam Quốc miếu có cặp mắt tinh đời!...

Tần Quan Vũ cau mày khó chịu...

Người chi mà mới vừa gặp mặt đã không ngớt tiếng khen một cách trắng trợn ngay trước mặt người ta như thế?

Tục ngữ thường nói: "lề nhiều là gian trá", chàng quả quyết đối phương nhất định không phải là kẻ hiền...

Tuy nhiên, vì muốn biết tin cha, Tần Quan Vũ cố dằn, chờ cho hắn nói hết, chàng mới vòng tay nhỏ nhẹ:

- Huynh đài quá khen như thế, tại hạ thật không dám nhận... Hiện tại có đôi điều muốn hỏi, xin huynh đài giúp cho!

Người thư sinh áo xanh vẫn với nụ cười cố hữu:

- Vâng, nhưng tại hạ cũng có một nghi vấn muốn hỏi huynh đài, không biết có nên chăng?

Tần Quan Vũ ngạc nhiên:

- Xin huynh đài cứ nói.

Người thư sinh áo xanh chợt lập nghiêm:

- Vừa rồi, Tần huynh ẩn mặt, lẽ cố nhiên câu chuyện giữa tại hạ và Nguyệt Phong Hoa chắc Tần huynh nghe rất rõ chứ?

Tần Quan Vũ thẹn đỏ lỗ tai. Nghe lén là một việc của con người không minh chính.

Bây giờ, người ta lại nói thẳng ra, quả là một điều mất mặt!

Nhưng, một nghi vấn khác lại xoay trong óc Tần Quan Vũ...

Lúc chàng và Bất Từ Lão Cái ngồi nói chuyện, hai lần có tiếng động, đúng là có kẻ vận dụng khinh công rình rập, và hai lần chàng đều có hỏi, vẫn không ra mặt trả lời...

Mà kẻ rình mò nghe lén đó, nhất định là gã thư sinh áo xanh này chứ không thể có người nào khác nữa!

Nắm được vấn đề, Tần Quan Vũ lập tức trả lời:

- Vâng, chính tại hạ có ẩn mặt lúc nãy. Nhưng lý do chính đáng là tại vì trước đó huynh đài vô cớ trong bóng tối theo dõi chuyện của tại hạ... Và tại hạ lên tiếng mấy lần, huynh đài vẫn không hỏi đáp?...

* * *

THƯ SINH ÁO XANH

Câu nói của Tần Quan Vũ làm cho người thư sinh áo xanh hơi khựng, nhưng lại bật cười ha hả:

- Hay! Thật ăn miếng trả miếng thật hay!

Câu nói có tính cách xác nhận của đối phương làm cho Tần Quan Vũ tăng thêm nhiều thắc mắc...

Tại làm sao biết có bọn chàng ở đây mà người thư sinh áo xanh khi gặp Nguyệt Phong Hoa lại thản nhiên nói ra những khẩu hiệu bí mật?

Chẳng lẽ hắn cố ý cho mình biết?

Và điều nghi vấn càng rõ thêm qua lời đối thoại giữa người có tên Mẫn nhi và thư sinh áo xanh...

Dường như hần cố tình nhắc lại những khẩu hiệu, cố nói rõ chuyện Liên Minh và Hạ Hầu Viên... Nói rõ Viên chủ là Minh chủ...

Hần là người của Hạ Hầu Viên, Hạ Hầu Viên là một trong ba nơi cấm địa võ lâm, đâu có lý lại dám phản bội?

Mà đã không phản bội thì tại sao dám nói với Mẫn nhi bằng lời lẽ thô lỗ chuyện kín, khi biết rõ rằng có mặt bọn chàng rình tập ở đây?

Viên chủ Hạ Hầu Viên là Minh chủ của Liên Minh, mà cái Liên Minh lại có cả Nguyệt Phong Hoa của Chí Tôn bảo gia nhập, đương nhiên cái Liên Minh đó không phải là lương thiện... Gã thư sinh áo xanh lại là người của Hạ Hầu Viên thì hẳn cũng đâu phải là người tốt! Thế thì sự cố ý tiết lộ ấy với ý nghĩa gì?

Câu chuyện xoay quanh càng làm cho Tần Quan Vũ điên đầu...

Giữa Chí Tôn bảo và chàng, cái thế không đội trời chung ấy, người của Hạ Hầu Viên lẽ đâu chẳng biết, thế tại sao câu chuyện của gã thư sinh áo xanh lại có vẻ như thế?

Tần Quan Vũ đứng trơ ra với bao nhiêu ý nghĩ phức tạp...

Người thư sinh áo xanh chợt bật cười ha hả:

- Tần huynh hình như có nhiều việc thắc mắc không tự giải được à?

Chưa biết rõ đối phương tốt xấu, Tần Quan Vũ vẫn cố đề phòng chàng vội vã vòng tay:

- Vâng, huynh đài nói đúng. Hơn hết là việc cha tôi ở tại Liên Minh, nếu huynh đài không tiếm lời thì tại hạ nguyện khắc cốt ghi tâm.

Thư sinh áo xanh gật đầu:

- Trách gì Tần huynh không giải thắc mắc được... Thực ra chính tại hạ cũng vẫn chưa đoán được sự bí mật đó... Lạ thật, Tần huynh đã được Tam Quốc miếu phong ngoại hiệu, chẳng lẽ lại chưa vào Tam Quốc miếu hay sao?

Tần Quan Vũ ngạc nhiên:

- Tự nhiên là có chứ!

Thư sinh áo xanh trở mặt:

- Lạ chưa!

- Sao mà lạ?

- Đã vào Tam Quốc Miếu, thì tại sao lại không gặp lệnh tôn Nhân Quân Tần Hán Phách?

Tần Quan Vũ biến sắc thối lui một bước:

- Huynh đài bảo rằng cha tôi ở Tam Quốc Miếu à?

- Vâng!

Như tinh linh bị rơi vào đám sương mù.

Tần Quan Vũ ngơ ngơ ngác ngác...

Chẳng lẽ câu chuyện về cha chàng mà Nguyệt Phong Hoa nói vừa rồi là giả tạo?

Cha chàng ở Tam Quốc Miếu?

Cha chàng ở Chí Tôn Bảo?

Cha chàng ở Hạ Hầu Viên?

Tại làm sao lại có chuyện như thế?

Người thư sinh áo xanh lại nói:

- Tất nhiên là Tần huynh lấy làm lạ lắm phải không?

- Vâng! Thật là khó hiểu quá!

- Luôn cả mười năm tôi nghĩ cũng chẳng ra. Chỉ Tôn Bảo tạo với mọi người rằng có Nhân Quân trong bảo, và nói đó mới thật là Tàn Hán Phách... Viên Chủ Hạ Hầu Viên lại ngậm miệng rằng mình quả thật được Nhân Quân làm vây cánh, và Tam Quốc Miếu tuy không nói ra, nhưng cũng bảo ngậm như thế!

Tần Quan Vũ hỏi dồn:

- Nhưng tại làm sao lại có chuyện như thế?

Thư sinh áo xanh gật đầu:

- Về chuyện đó không thể không nói lại từ đầu... Câu chuyện của võ lâm hồi mười hai năm về trước... Lúc đó...

Thư sinh áo xanh chưa nói hết lời, thỉnh thoảng, một giọng như ma quái vang lên lờng lờng:

- Tại sao dám tỏ lộ với cừu nhân?

Tiếp liền theo hai luồng ánh sáng từ ngoài mười trượng vun vút bay tới như sao xẹt. Một ngay vào ngực thư sinh áo xanh, một bắn vào giữa mặt Tần Quan Vũ...

Người thư sinh áo xanh chỉ khẽ lắc mình, đã tránh khỏi luồng ánh sáng một cách dễ dàng, và hót hải quát lên:

- Nằm xuống, Tần huynh...

Không làm sao kịp nữa... Trong lúc đang hoang mang vì sự việc quá lạ lùng, Tần Quan Vũ không ngờ có kẻ ám toán... Và vật sáng loáng chỉ còn trong đường tơ kẽ tóc...

Nhưng, hai luồng chưởng lực chợt ụp ụp bay tới, một hất Tần Quan Vũ văng ra ngoài một trượng, một đánh ngay vào vật sáng loáng của kẻ ám toán!

Sự việc xảy ra thật là chớp nhoáng, kịp khi mọi người nhận được người dùng chưởng lực cứu Tần Quan Vũ là Bất Tử Lão Cái, thì người đệ nhất trưởng lão Cái bang đã nắm bàn tay máu nhỏ ròng ròng, vì chiếc phi tiêu của kẻ ám toán đã ghim lủng ngang qua...

Vừa gượng đứng dậy được, Tần Quan Vũ vội phóng mình qua chụp lấy bàn tay bị thương của Bất Tử Lão Cái. Bất Tử Lão Cái lắc mình tránh khỏi và thét lên:

- Chiếc phi tiêu có độc, Vũ nhi...

Câu nói tuy tầm thường, nhưng đối với Tần Quan Vũ là một chuyện quá bi thương vì cảm kích, chàng run giọng kêu lên:

- Sư thúc!

Chàng cực kỳ đau đớn vì sự hy sinh quá lớn lao... Biết ám khí có độc, đã không chút chi sợ sệt, lại còn lo lắng cho người sư đệ, trong khi đáng lý phải tập trung tinh thần để vận công trừ độc.

Bất Tử Lão Cái không chú ý đến nguy hiểm của mình, vì bận lo lắng cho Tần Quan Vũ, sợ chàng vô ý chạm vào chất độc, thật là một tình thương không bờ bến!

Chợt từ xa có tiếng vọng lên:

- Hạ Hầu Viên là những kẻ quang minh chính đại, ai lại thêm tẩm độc trong phi tiêu, đừng nghĩ thế mà làm!

Thư sinh áo xanh gằn từng tiếng một:

- Hừ, người dám đối với ta như thế à? Đến đây, mau!

Tiếng nói khi nãy như run lên:

- Vâng... vâng... tôi chỉ. Vâng lệnh... mà làm thế...

Thư sinh áo xanh quát lớn:

- Không cần biết điều đó, đến đây!

Tiếng quát vừa dứt, một bóng người lao tới quỳ mọp xuống:

- Tôi... Tôi...

Bắt Từ Lão Cái rút mũi phi tiêu, vận công cầm máu đồng thời khẽ đưa mắt cho Tàn Quan Vũ.

- Hãy chú ý nghe họ nói!

Cùng lúc đó, thư sinh áo xanh trừng mắt ngó thẳng vào mặt kẻ đang quỳ, gần giọng:

- Ngươi lại dám ám toán ta... hừ, thật là một chuyện không ngờ được... Tốt, để tỏ lòng rộng lượng, ta ra lệnh: hãy tự vận chương, đập vào tử huyết. Mau!

Kẻ quỳ dưới đất run bần bật:

- Tôi... tôi vâng lệnh...

- Vâng lệnh ám toán à?

- Vâng!

Thư sinh áo xanh gằn lại:

- Vâng lệnh ám toán ta?

- Không... Không...

- Thế thì vâng lệnh ám toán ai?

- Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi Tàn Quan Vũ.

- Ngươi dựa vào ai mà dám ám toán của ta như thế? Nói!

- Không... Không... đó là sự sợ hãi... Xin chủ nhân nghĩ lại... Tính khí của Viên Chủ khó lắm, nên thuộc hạ phải tìm cách thi hành cho kỳ được...

Thư sinh áo xanh mím môi lạnh lùng:

- Và vì thế nên ngươi chẳng xem ta vào đâu cả phải không?

- Xin chủ nhân đừng hiểu lầm mà oan cho thuộc hạ!

- Sao gọi là hiểu lầm?

- Lẽ nào chủ nhân không biết rằng nếu thuộc hạ không thi hành được lệnh, thuộc hạ phải chết.

Thư sinh áo xanh nhích tới một bước trầm trầm sắc mặt:

- Hãy nói cho thật!

- Vâng... Vâng... thuộc hạ nói thật!

- Ta hỏi, ngươi vâng lệnh của Nhị nương hay là của Tứ nương mà ám sát ta?

- Không... Không... Chủ nhân, đây là lệnh của Viên Chủ!

Chộp lấy mạng môn của gã quỳ dưới đất, thư sinh áo xanh giận dữ:

- Ngươi biết thủ pháp Phân Cân Thổ Cốt chứ? Hãy nói cho thật, không thì chết!

Tiếng chết kéo dài ròn rợn, dội vào rừng sâu như giọng thét tử thần...

Gã quỳ dưới đất càng run lên:

- Chủ nhân, thuộc hạ đã nói thật không tin, thuộc hạ xin đưa bằng chứng đây rõ là lệnh của Viên Chủ!

Thư sinh áo xanh hơi khựng lại, nhưng vẫn lạnh lùng:

- Đưa xem!

Gã quỳ dưới đất lật đật rút trong lưng ra một lá cờ ba góc bằng lụa mỏng...

Vừa thấy lá cờ, thư sinh áo xanh há mồm trợn trời.

Nhưng, kẻ kinh ngạc hơn hết là Tần Quan Vũ, vì chàng liếc thấy lá cờ đúng là thứ cờ mà Phụng Hoàng Tiên Phi đã ra lệnh cho Ngọc Thường Nga!

Tại sao? Tại sao lại có sự giống nhau như thế?

Có phải người thư sinh áo xanh và chị em Phụng Hoàng Tiên Nữ đều là người của Hạ Hầu Viên?

Tần Quan Vũ trở mắt sững sờ...

Chàng vụt nhớ khi trao tặng mình châu, Phụng Hoàng Tiên Nữ đã nói chàng một câu “Hợp Châu Liên Minh”, xen lẫn với tiếng “Lời thề Hợp Châu”... Nhưng, câu “Hợp Châu Liên Minh” được nàng khéo léo nhắc đi nhắc lại nhiều lần, có phải ý nghĩa của cái Liên Minh này không?

Càng nghĩ, Tần Quan Vũ càng ngỡ ngàng...

Chợt nghe thư sinh áo xanh hừ hừ mấy tiếng thì thầm, và nhích sát đến kẻ đang quỳ.

Hắn run giọng kêu lên:

- Xin chủ nhân rộng lượng cho thuộc hạ chặt một cánh tay vì tội phạm đến chủ nhân... xin chủ nhân cho thuộc hạ...

Thư sinh áo xanh vụt quát lên:

- Đi về, hãy về đi!

‘- Chủ nhân... chủ nhân...

Gã quỳ dưới đất kêu lên thê thiết.

Nhưng, thư sinh áo xanh mặt vẫn lạnh như đồng:

- Ta kẻ như ngươi vô tội. Hãy về đi, về đi!

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chuyện Liên Minh Rắc Rối

Và như hơi giận vẫn còn hừng hực, thư sinh áo xanh nhích tới gần giọng:

- Hãy về đi, đừng chọc giận ta mà chết!

Gã đang quỳ rạp đầu xuống đất:

- Ân đức nhiều dung của chủ nhân, thuộc hạ xin ghi khắc trọn đời...

Gã vừa lạy vừa thụt lùi một khoảng thật xa, rồi mới đứng lên phóng mình mất dạng.

Thư sinh áo xanh đứng trơ như tượng gỗ, đôi mày cau lại một cách khó khăn.

Lúc bấy giờ, Bất Từ Lão Cái đã dùng thuốc xoa đắp, vết máu không còn chảy nữa, Tần Quan Vũ nhìn o ngáp ngừng:

- Đại ân của sư thúc...

Bất Từ Lão Cái nghiêm giọng:

- Hiền đệ, đó là bốn phận của sư thúc, không phải chuyện ân nghĩa... Tuy nhiên, trên bước sắp tới, quanh mình dữ nhiều lành ít, hiền đệ cố quan tâm, đừng để bị xúc động như trường hợp khi nãy!

Tần Quan Vũ nhìn người sư thúc ngậm ngùi.

Đứng lặng người suy nghĩ hồi lâu, người thư sinh áo xanh bước tới trước mặt Tần Quan Vũ thấp giọng:

- Tần huynh, trong tình thế này, chuyện về lệnh tôn tại hạ tạm thời chưa tiện nói!
- Xin huynh đài cho biết tại sao lại không thể nói?
- Đây là một vấn đề khó xử ở lòng tôi... Tuy nhiên, tôi có thể nêu một ý kiến với Tần huynh, biết đâu tới Chí Tôn Bảo, nó sẽ nhiều ích lợi...

Nhìn thẳng vào khuôn mặt đượm buồn của đối phương, Tần Quan Vũ e dè gặng hỏi:

- Hình như huynh đài có điều khó nói ra?

Người thư sinh áo xanh thở dài:

- A!... Tôi biết nói làm sao với Tần huynh đây? Việc ám toán vừa rồi, mục đích ngăn cản không cho tại hạ nói... Lệnh của Viên Chủ, tại hạ không thể không tuân!

Tần Quan Vũ cắn môi lặng lẽ...

Một sự thất vọng bao phủ nặng nề... Trong óc của chàng tràn ngập bi thương và phần uất...

Cứ theo thế này, Chí Tôn Bảo và ba nơi võ lâm cấm địa vì ai cũng muốn chiếm cho kỳ được cha chàng, thế tất sẽ còn nhiều rối rắm!

Và ngay trong giờ phút này, mối nghi ngờ càng dồn dập lên tâm tư Tần Quan Vũ...

Cha chàng chỉ có một Nhân Quân Tần Hán Phách, thế mà Chí Tôn Bảo và ba nơi cấm địa võ lâm đều bảo rằng trong tay họ đang nắm được cha chàng... lẽ tự nhiên, chỉ có một là thật.

Nhưng ở đâu thật và ở đâu là giả?

Vấn đề nghiêm trọng đặt ra ở đó!

Tần Quan Vũ hỏi dò một câu:

- Xin hỏi huynh đài, phải chăng trong Quý Huyệt cũng có cha tôi?

- Đúng như thế!

Tần Quan Vũ hỏi dồn:

- Huynh đài từ đâu mà tìm ra bằng chứng ấy?
- Có nhiều bằng chứng nói lên chuyện đó, nhưng có thể tóm lại một câu mà tại hạ có nhiều bảo đảm rằng lệnh tôn hiện đảm nhiệm chức Tổng quản nơi Quý Huyệt!

Tần Quan Vũ nín thở rung mình...

Vấn đề nghiêm trọng lại đến nữa rồi!

Trước mắt, người thư sinh áo xanh đối với mình chắc là có nhiều ý tốt...

Nhưng tại làm sao Hạ Hầu Viên Chủ lại cho người ám toán mình?

Vấn đề mâu thuẫn lại hiện lên, sắc mặt Tần Quan Vũ càng trầm nặng xuống...

Chẳng lẽ Hạ Hầu Viên chia làm hai phái?

Nhưng, bóng tối vẫn âm âm. Kẻ ám toán khi nãy và người thư sinh áo xanh cố giúp ý kiến cho mình, đều là thi hành lệnh của Viên Chủ! Chẳng lẽ vị chủ nhân của cái mạng tên Hạ Hầu Viên tự mình phản lại ý kiến của mình? Hay là một con người tâm tính khi vậy khi khác?

Là một kẻ đường đường chủ nhân của một trong ba nơi Võ lâm cấm địa, tự nhiên Viên Chủ Hạ Hầu Viên phải là một kẻ trí tuệ siêu quần, võ công tuyệt thế, nếu không thì Hạ Hầu Viên đâu còn được cái tên mà võ lâm kiêng nể đến ngày nay!

Vậy thì, nguyên nhân của nó ở đâu?

Hay là lại một xáo trộn của âm mưu?

Hai chị em Phụng Hoàng Tiên Phi để lộ ra mâu thuẫn, người thư sinh áo xanh và kẻ ám toán kẻ tục mâu thuẫn thứ hai... Hai chuyện gặp nhau một cách

ly kỳ!

Dù gì đi nữa, hai chuyện ấy tuyệt đối không là chuyện ngẫu nhiên. Hay nói một cách khác, là hai chuyện ấy đã có bố trí sắp bày từ trước, mà mục đích có thể làm cho tâm trí chàng rối loạn!

Tần Quan Vũ vụt ngừng ánh mắt, vấn đề then chốt có thể ở nơi đây!

Người thư sinh áo xanh chợt hỏi:

- Tần huynh muốn vào Chí Tôn Bảo chứ?

Tần Quan Vũ dè dặt vòng tay:

- Vì muốn tìm ra sự thật của cha mẹ, cho nên dù cho rừng guom núi kiếm, miệng cọp hàm rồng, tại hạ cũng quyết phải xông pha!

Thư sinh áo xanh gật đầu:

- Nhưng, còn có một vấn đề...

- Xin huynh đài cho biết.

- Vấn đề đó là Ngọc Quan Âm..

- Ngọc Quan Âm?

- Vâng, việc đến Từ Vong Lâm. Thật ra, ngay bây giờ, Huyết Chủ Quỷ Huyết, Miếu Chủ Tam Quốc Miếu, Viên Chủ Hạ Hầu Viên và luôn cả Bảo Chủ Chí Tôn Bảo, không một ai dám phạm đến lông mái tóc của Tần huynh, cho nên, vấn đề sinh mạng, không phải là vấn đề lo ngại...

Tần Quan Vũ trở mặt:

- Huynh đài không thấy mâu thuẫn trong câu nói ấy sao? Đã bảo không một ai dám động phạm đến tôi, thế thì kẻ ném phi tiêu khi nãy...

- Không, không... Tần huynh đã lầm rồi, việc ném tiêu vừa rồi chỉ với mục đích là ngăn chặn không cho tôi nói mà thôi. Chứ nếu quả đúng là muốn giết người, thì Ngân Linh Tiên của Hạ Hầu Viên một khi ném ra, không một cao thủ võ lâm nào mong tránh thoát. Vì ánh sáng của nó sẽ làm hoa mắt, và tiếng kêu của nó sẽ làm cho đối phương rối loạn tinh thần. Hai mũi tiêu khi nãy chỉ là vật thông thường đẩy thôi!

Tần Quan Vũ lắc đầu trước câu chuyện càng phút càng khó hiểu...

Người thư sinh áo xanh nói tiếp:

- Nhưng tại vì Tần huynh trong lúc quá ư bối rối mất cả sự chú ý, cho nên mới xảy ra chuyện nguy hiểm vừa rồi!

Tần Quan Vũ gật đầu:

- Cứ kể chuyện thật là như thế đó, vậy xin huynh đài cho biết về chuyện Ngọc Quan Âm, chứng vật kể truyền của Chí Tôn Bảo.

Người thư sinh áo xanh nói:

- Chí Tôn Bảo Chủ tuy không dám hại Tần huynh, nhưng chỗ nhắm của nàng là Ngọc Quan Âm, vậy Tần huynh có biết chuyện quan trọng của Ngọc Quan Âm chưa?

Tần Quan Vũ ngơ ngác:

- Tín vật kể truyền cũng có sự bí mật nữa ư?

Ng thư sinh áo xanh mỉm cười:

- Đây lại là một chuyện dị kỳ trong thiên hạ... Cứ theo những bậc tiền bối kể lại thì Ngọc Quan Âm có tác dụng trừ độc hay nhất trên đời, ngoài ra, kẻ nào cầm nó trong tay, kẻ đó là hạng giàu nhất thế gian. Điều đó, lệnh sư không có nói cho Tần huynh biết sao?

Tần Quan Vũ lắc đầu:

- Không..

- Có lẽ Tần huynh nghĩ rằng là nhân vật võ lâm, thì đâu cần gì chuyện giàu có phải không? Thực ra thì không phải thế, nó cần lắm chứ. Phú quý tột đỉnh là kẻ ngồi trên thiên hạ, như nhà vua chẳng hạn!

- A... danh lợi là việc hại người...

Thư sinh áo xanh chồm chồm cười:

- Danh lợi tuy hại người người đấy. Nhưng, trong thiên hạ cái đáng sợ hơn hết là gì? Tàn huynh có biết không?

Thấy đối phương chột như chuyển sang vấn đề khác, Tàn Quan Vũ vội hỏi:

- Điều đáng sợ hơn hết là chỉ?

Thư sinh áo xanh lại mỉm cười:

- Sắc đẹp!

- Là người được Tam Quốc Miếu phong tặng Văn Khúc Võ Khôi, lẽ tự nhiên Tàn huynh biết rõ cái hại về nữ sắc hơn nhiều so với danh lợi... Cho nên, câu nói “chết dưới cành hoa mầu đơn, sẽ là con quỷ phong lưu một kiếp” đủ để chứng minh điều đó. Đủ chứng minh rằng nữ sắc hại người hơn danh lợi.

Người thư sinh áo xanh càng nói, Tàn Quan Vũ càng nghe như lạc giữa rừng sâu... chuyện chính không chịu nói, lại quay bàn về nữ sắc!

Tuy nhiên, chàng vẫn phải tỏ ra lịch sự:

- Vâng, huynh đài thật là cao luận!

Người thư sinh áo xanh nghiêm giọng:

- Tàn huynh không những là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ mà còn là Văn Khúc Võ Khôi. Võ Khôi tôi đã thấy được rồi, và vô cùng bội phục, nhưng về Văn Khúc... À, dù mới gặp nhau, tôi cũng muốn được nghe Tàn huynh một vấn đề!

- Huynh đài muốn hỏi điều gì?

- Tại làm sao bảo rằng sắc đẹp hại nhiều hơn danh lợi?

Dù thấy đối phương xoay câu chuyện có vẻ lạ lùng, Tàn Quan Vũ cũng cứ trả lời:

- Theo tại hạ, thì danh lợi chỉ là sự ham muốn có tính cách tương đối, người nhiều người ít, cũng có thể người có người không... Mà đắc, thì muôn người như một, ai ai, cũng đều ưa thích, vì nó là bản tính. Bản tính, vốn khó mà thay đổi.

Người thư sinh vỗ tay cười lớn:

- Thật quả không thẹn với danh hiệu Văn Khúc. Thảo nào, một trăm năm về trước, khi tranh về danh hiệu Tam Quốc Miếu phải mất ba vị Hộ Pháp, mới có được danh hiệu Văn Khúc Võ Khôi đem tặng cho Tàn huynh danh hiệu ấy, Tam Quốc Miếu đúng là kẻ có mắt thấy được anh hùng khi chưa nổi tiếng!

Tàn Quan Vũ thật hết còn chịu nổi lời nói chuyện của đối phương.

Khi không từ chuyện võ lâm, chuyển sang phú quý, rồi dùng một cái leo qua nữ sắc... Càng nói như càng hăng và chính chàng cũng bị lôi kéo luôn vào câu chuyện dị kỳ!

Chàng bèn kéo vấn đề trở lại:

- Huynh đài vừa nói phải chăng nói Chí Tôn Bảo có thể tìm ra vết tích về cha tôi?

- Theo tôi nghĩ, từ nơi đó có thể phăng ra manh mối...

- Tại sao lại như thế?

- Tôi cảm thấy rằng Ngọc Thường Nga có thể đang bố trí một âm mưu lạ lắm!

Tàn Quan Vũ ngạc nhiên:

- Chẳng lẽ chuyện đó quan hệ về cha tôi?

- Có thể có quan hệ, mà cũng có thể không quan hệ... nhưng, trong cái mông lung mờ mịt, nơi đó manh mối có nhiều!

Tàn Quan Vũ cảm thấy đối phương hình như có vẻ có ý úp mở, và trong khi nóng lòng về tông tích của cha, chàng bắt đầu nóng mặt:

- Huynh đài cố ý quanh co như thế, để đi đến mục đích nào?

- Ủ, sao lại gọi là quanh co?

Tần Quan Vũ đoán chừng người thư sinh áo xanh rõ tất cả về cha mình, nhưng không thể dùng lối khẩn cầu mà có lẽ phải đi đến biện pháp mạnh...
Chàng trầm mặt gần từng tiếng một:

- Huynh đài đã biết rõ về cha tôi, nhưng tại sao lại nói là không biết?

Người thư sinh áo xanh lạnh lùng:

- Tôi không biết!

Tần Quan Vũ nhích lên một bước:

- Các hạ cố tình không nói và vì quan hệ thân thiết cha con, e rằng tại hạ buộc phải đắc tội đây!

Người thư sinh áo xanh cười nhạt:

- Phải lắm, Văn Khúc đã xứng đáng rồi, bây giờ đúng lúc nên biết qua Võ Khôi là phải!

- Tốt lắm, xin đón tiếp!

Cùng một lúc với tiếng quát, Tần Quan Vũ nhích lên một bước nữa, hai cánh tay hất mạnh lên, chưởng lực ùn ùn bủa tới.

Người thư sinh áo xanh cười ha hả, quật mình qua như cánh liễu theo chiều gió, nhảy tránh một bên và cất giọng ôn tồn:

- Tần huynh, thôi... như thế là vừa, đừng hơn nữa sẽ mất hòa khí..

Người thư sinh áo xanh nói chưa dứt tiếng, Tần Quan Vũ chợt nghe hai ngọn kinh phong từ phía sau lưng như hai cây gió thốc đẩy mạnh vào mình..

Thì ra, sau cái nhảy tránh của người thư sinh áo xanh, hai cánh tay thuận đã phản chưởng về phía Tần Quan Vũ.

Thấy đối phương thi triển Túy Chuyển Bát Bộ tránh đòn một cách thần tình, và vừa ra ngọn phản công ập đến bên mình Tần Quan Vũ bèn giờ Thiên Long Thần Bộ.

Nhưng, thay vì đang ra tránh né, Tần Quan Vũ lại dùng thuật khinh công tuyệt diệu của Cổ Lãnh Vân, lượn sát đến gần bên chụp vào cổ tay người thư sinh áo xanh và quật lớn:

- Xin huynh đài hãy nói rõ tình trạng của cha tôi!

Trong lúc bất ngờ, bị Tần Quan Vũ nắm chặt mạch môn, người thư sinh áo xanh đỏ mặt nhưng vẫn giữ nụ cười cố hữu:

- Tần huynh quả không thẹn với danh hiệu Võ Khôi!

Tần Quan Vũ gằn giọng:

- Các hạ nói hay không nói?

Người thư sinh áo xanh vẫn thản nhiên:

- Những gì cần nói thì đã nói hết rồi!

Tần Quan Vũ giận dữ:

- Nếu không nói đừng trách tại hạ sao chẳng lưu tình!

Người thư sinh áo xanh thở dài:

- Tâm tình của Tần huynh tôi hiểu rõ lắm, tiếc vì sự hiểu về lệnh tôn, tôi chỉ hiểu đến mức độ nào thôi!

Không còn cách nào hơn nữa, Tần Quan Vũ nghiêng rằng:

- Nói hay không?

Vừa nói, chàng vừa tăng thêm lên bàn tay nắm thành công lực.

Nhưng, lạ lùng làm sao, cổ tay của người thư sinh áo xanh y như sắt đá. Càng tăng thêm sức, cổ tay như càng cứng hơn lên...

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Một Con Chim Muốn Thoát

Tần Quan Vũ còn đang ngỡ ngàng, người thư sinh áo xanh lại chột thờ dài:

- Tần huynh, chúng ta hãy thử thả nói chuyện!

Vừa nói, người thư sinh áo xanh vùng xoay nhẹ cánh tay.

Bằng một cách hết sức dễ dàng, người thư sinh áo xanh thoát khỏi bàn tay Tần Quan Vũ!

Đúng ra, khi vận kinh để tăng công lực, Tần Quan Vũ đụng phải cổ tay như sắt của đối phương, trong khoảnh khắc lạ lùng chàng có phần lo lắng, vì thế, bằng cách hư hư thực thực, người thư sinh áo xanh rút khỏi dễ dàng...

Tuy nhiên, lối thoát đó, không phải ai cũng đều làm được!

Tần Quan Vũ thờ dài buồn bã:

- Thôi, nếu không có gì đáng nói nữa, xin huynh đài cứ đi!

Ngay bây giờ, Tần Quan Vũ cảm thấy có nhiều thất vọng... Nhưng, chàng vẫn còn quyết định cuối cùng: đi tìm quyền ba và quyền tư bộ Huyền Kinh.

Đến bây giờ, chàng mới thấy rõ ràng nếu cứ dần thân vùng vẫy giang hồ, mà không có được một võ công tuyệt đỉnh nhất định sẽ rước lấy họa vào thân, và như thế, không bao giờ mong hoàn thành được công việc mà mình đang mang nặng!

Người thư sinh áo xanh tỏ vẻ buồn buồn:

- Tần huynh định đuổi khách ư?

Tần Quan Vũ nở nụ cười khó chịu:

- Chẳng lẽ huynh đài còn có chuyện gì nữa sao?

Nhưng Tần Quan Vũ chột giật mình...

Chàng thoáng nghe một mùi hương dịu dịu phớt qua khứu giác...

Ai? Lại có mỹ nhân xuất hiện đâu đây ư?

Không, do sự gần gũi, chàng nhận ra mùi hương thoang thoảng đó phát ra từ ở người đối diện... Từ trong gã thư sinh áo xanh.

Nhưng, như không để chàng suy nghĩ, người thư sinh áo xanh nói liền sau câu hỏi của chàng:

- Vâng, đối với Tần huynh, tôi vẫn còn chưa hết chuyện!

Chuyện nghi ngờ mùi hương con gái cứ lâng lâng, Tần Quan Vũ nói xuôi:

- Huynh đài cứ nói!

Thư sinh áo xanh mỉm cười:

- Tần huynh vẫn nghĩ việc đi vào Từ Vong Lâm chứ?

- Không, ngay bây giờ tôi không nghĩ đến chuyện đó!

- Sao vậy?

- Tôi... xin huynh đài miễn cho sự trả lời ấy.

- Cho dù Tần huynh không vào Chí Tôn Bảo đi, nhưng vấn đề Ngọc Quan Âm vẫn phải giải quyết... Vì ngoài Chí Tôn Bảo ra, trên giang hồ vẫn có kẻ dòm ngó đến nó. Cho nên theo tôi, ngay bây giờ nên nghĩ cách chu toàn...

Tần Quan Vũ cười nhạt:

- Có lẽ nên cắt vào mình huynh đài là cách chu toàn nhất chứ gì?

Người thư sinh áo xanh vẫn thản nhiên:

- Đúng, đâu có ai dám chú ý đến tôi! Nhưng, tiếc vì chúng ta mới quen biết nhau, Tần huynh chắc không bằng lòng giao cho tôi giữ gìn vật đó. Vì thế, tôi đã vì Tần huynh mà nghĩ ra một cách không biết Tần huynh có nghe chăng?

Vì đứng gần quá, mùi hương ngào ngạt từ người thư sinh áo xanh cứ thoảng qua trước mũi, Tần Quan Vũ càng lúc càng thấy bồn chồn...

Hắn là đàn bà ư?

Và bây giờ, từ chuyện nghi ngờ, Tần Quan Vũ mới phát hiện ra rằng trên khuôn mặt trái xoan rạn rở, hai hàng mi cong vút với chiếc mũi dọc dừa... Vành môi hồng thắm nhỏ nhỏ xinh với đôi mắt đen lay láy...

- Tần huynh chưa trả lời câu hỏi của tôi đấy nhé!

Tần Quan Vũ giật mình đáp xuôi:

- Vâng, xin nghe!

Người thư sinh áo xanh nhìn thẳng vào mắt chàng và mỉm cười:

- Nên để nó vào da thịt của Tần huynh!

Tần Quan Vũ trở mặt:

- Mang vào da thịt?

Bây giờ thì từ chuyện nghi ngờ, Tần Quan Vũ lại đi đến hoang mang. Tuy nhiên, ý nghĩ xấu về người thư sinh áo xanh lần lần giảm bớt.

Người thư sinh áo xanh cười chუმ chუმ:

- Có chi mà bất tiện đâu? Có nhiên, tôi không thể giúp Tần huynh làm việc ấy, vì biết đâu tôi lại chẳng thừa cơ cướp đoạt, nhưng các vị trưởng lão Cái bang có thể may Ngọc Quan Âm vào mình Tần huynh một cách dễ dàng!

Tần Quan Vũ nhìn thư sinh áo xanh bằng đôi mắt sững sờ.

Đôi má phơn phớt như phấn hồng của thư sinh áo xanh bị cái nhìn trân trối của ấy càng làm cho đỏ thêm lên... Hắn vừa tránh tia mắt của Tần Quan Vũ vừa hỏi lại:

- Tần huynh cho rằng tôi có ý xấu à?

Tần Quan Vũ mỉm cười:

- Không, tôi thấy đó là ý tốt... nhưng, có điều tại hạ xin hỏi phải chăng huynh đài vâng lệnh mà đến đây?

- Đúng!

- Lệnh đó, luôn cả việc may Ngọc Quan Âm vào mình tôi nữa à?

Thư sinh áo xanh lắc đầu:

- Không!

Tần Quan Vũ ngạc nhiên:

- Thế thì huynh đài vâng lệnh chi?

- Nói cho Tần huynh biết một số việc có dính lứu đến Liên Minh.

- Nghĩa là huynh đài vâng lệnh của Viên Chủ mà cũng là Minh Chủ?

Thư sinh áo xanh khẽ gật đầu không đáp...

Đôi mắt long lanh của hắn nhìn chăm chú vào Tần Quan Vũ và thỉnh thoảng nói một câu không ăn nhập vào đâu:

- Tàn huynh quả là tuấn kiệt...

Thấy đối phương in hình muốn bề vắn đề sang ngã khác, Tàn Quan Vũ hỏi dồn:

- Quý Viên Chủ tại sao lại muốn cho tôi biết về việc Liên Minh?

- Tại hạ chỉ vâng lệnh chứ không thể hỏi lý do!

Nghĩ rằng cái gọi là Liên Minh này không phải chính phái và rất có thể Ngọc Thường Nga cũng đã gia nhập rồi, Tàn Quan Vũ gằn hỏi:

- Huynh đài còn có gì nói với tại hạ nữa không?

- Có!

Tiếng trả lời gọn lỏn của đối phương khiến Tàn Quan Vũ càng ngơ ngác...

Nếu quả theo dự định, thì cứ nói phức cho hết đi, làm sao lại lòng vòng như thế? Bằng vào đánh cách này, y như là gã thư sinh áo xanh có nhiều mâu thuẫn nơi lòng...

Tàn Quan Vũ cố giữ vẻ điềm tĩnh:

- Xin huynh đài cứ nói!

Như thấy rõ sự băn khoăn của Tàn Quan Vũ, người thư sinh áo xanh vội hỏi:

- Có lẽ Tàn huynh còn nghi ngờ lắm phải không?

- Đúng!

- Có phải Tàn huynh nghĩ rằng tại hạ có nhiều ẩn ý, và cuối cùng đổ trút trách nhiệm cho mạng lệnh ư?

Không dè đối phương lại nói trắng ra như thế, Tàn Quan Vũ bật cười:

- Đúng như thế!

Thư sinh áo xanh thở dài:

- Thật tôi không biết nói sao với Tàn huynh bây giờ... Võ lâm ngày nay, các phái ghim nhau y như ngầm ngầm một chuyện tranh dành, nhưng sự thực thì hãy còn nhiều bí ẩn... Và Liên Minh, Tàn huynh có biết từ đâu phát khởi chăng?

Tàn Quan Vũ mỉm cười:

- Lẽ tự nhiên là quý Viên Chủ của huynh đài chứ còn ai vào nữa!

Thư sinh áo xanh lắc đầu:

- Tàn huynh đã lắm!

Tàn Quan Vũ nhướn mắt:

- Làm à? Thế thì do ai?

Thư sinh áo xanh ngần ngừ:

- Tàn huynh đoán thử xem!

- Không thể đoán nổi, xin huynh đài nói cho biết!

- Tàn huynh cứ đoán đi.

- Võ lâm ngày nay hết sức rối ren như huynh đài đã biết. Thêm nữa, nhân tài mọc lên không biết bao nhiêu, tại hạ làm sao đoán được?

- À, nếu Tàn huynh cố suy nghĩ thêm một chút, tự nhiên sẽ đoán ra!

Tàn Quan Vũ chột rùng mình:

- Chẳng lẽ lại là con tiện tỳ Ngọc Thường Nga Tiêu Phụng Hoàng?

Thư sinh áo xanh gật đầu nghiêm trọng:

- Đúng, Tàn huynh không ngờ thế ư?

Tàn Quan Vũ sững sờ đứng lặng nói không ra tiếng..

Chuyện thật không tưởng tượng được. Hai chị em của Phượng Hoàng Tiên Phi khi ban lệnh cho Tiêu Phượng Hoàng chính Tiêu Phượng Hoàng vâng dạ thi hành, không dám cưỡng lại, thì tại sao nàng có thể là kẻ cầm đầu?

Và tại sao thư sinh áo xanh lại dám thổ lộ với mình? Có âm mưu gì nữa đây chẳng?

Tàn Quan Vũ cau mày gặng hỏi:

- Xin huynh đài nói rõ đầu đuôi hơn chút nữa!

Thư sinh áo xanh gật đầu:

- Chính tôi định đem ngọn nguồn của Liên Minh nói rõ, và biết đâu Tàn huynh sẽ thấy được nhiều điều khác nữa...

- Và huynh đài nói việc ấy với tại hạ, cũng là do lệnh đây chứ?

- Không, đây là chuyện tự động của tôi!

- Nhưng tại sao huynh đài dám đem chuyện trọng đại ấy mà nói với tôi?

Thư sinh áo xanh mỉm cười:

- Tàn huynh là một con người hiểu rộng... và cho rằng mới lần đầu gặp gỡ, tại hạ nói như thế là quá lời chẳng?

- Xin huynh đài đừng ngại vì ý nghĩ của tại hạ...

- Và cũng có thể Tàn huynh cho rằng mới gặp lần đầu, tại hạ quá nhiều cảm tình, muốn cùng Tàn huynh kết làm tri kỷ?

Thật là lạ, Tàn Quan Vũ quyết chắc kẻ đối diện với mình là gái, và đúng như ý vừa nói, mới gặp nhau làm sao có chuyện cảm tình?

Nhưng tại sao lại dám nói những việc ngoài mệnh lệnh, mà lại là chuyện cực kỳ trọng hệ?

Thấy Tàn Quan Vũ ngờ ngợ ngắc ngắc, thư sinh áo xanh bật cười:

- Cứ cho rằng mới gặp lần đầu mà tại hạ có cảm tình thân thiết với Tàn huynh, thì Tàn huynh có cảm nghĩ ra sao?

Tàn Quan Vũ trả lời thẳng thắn:

- Nếu quả thế và để đáp lại, tôi sẽ xem huynh đài như một người bạn cũ.

Thư sinh áo xanh vẻ mừng lộ ra sắc mặt:

- May mắn cho tại hạ biết bao! Nhưng, với danh vọng Văn Khúc Võ Khôi, Tàn huynh có thể xem tại hạ là bạn sao?

Tàn Quan Vũ càng nghe càng lạ, đối phương thật ý hay giả dò?

Từng câu từng tiếng y như là xuất phát tận đáy lòng nhưng hoàn cảnh mới biết mới quen đã làm ngờ ngợ...

Chàng không dám kéo dài câu chuyện mà không biết kết quả sẽ đi tới đâu, nên vội trở lại vấn đề chính:

- Tại hạ đã nói thật tình, xin huynh đài cho biết thêm về chuyện Liên Minh!

Thư sinh áo xanh gật đầu:

- Vâng, nhưng ngoài việc Liên Minh mà Tàn huynh nóng nghe ấy, Tàn huynh không cảm thấy muốn biết thêm gì nữa sao?

Chợt như nhớ ra, Tàn Quan Vũ hỏi lại:

- Tại hạ còn muốn biết tôn danh của huynh đài, nhưng chưa tiện hỏi...

Thư sinh áo xanh cười lớn:

- Đúng, như thế mới có thể gọi là cố hữu chứ! Có đâu là bạn cũ mà lại chẳng biết tên! Vâng, tại hạ họ Trần, tên là Phụng Nghi.

Rồi cảm thấy như đã lỡ lời, người thư sinh tự xưng là Trần Phụng Nghi vụt nín bật mà mặt thoáng hơi đỏ sẫm...

Riêng Tần Quan Vũ không chú ý đến sự đổi thay ấy, chàng đang để suy tư hai chữ Phụng Nghi.

Sao lại Phụng Nghi?

“Phụng đến triều Nghi” - Nó là một biểu thị của Chính Cung Hoàng Hậu.

Là một kẻ đàn ông lấy cái tên như thế, phải chăng có ý đùa cợt hoàng triều?

Hay muốn nói lên rằng chính ta là gái?

Và chợt nhớ mới rồi đôi bên đồng ý xem nhau là bạn, Tần Quan Vũ vùng nghe tim đập liên hồi...

Qua một phút im lặng, Phụng Nghi lại cười hăng hắc:

- Có phải Tần huynh nghe cái tên của tôi có vẻ con gái quá nhỉ?

Tần Quan Vũ cũng cười:

- Quả thực cái tên có vẻ phần son liễu... Tuy nhiên, tên của một người là do cha mẹ đặt cho, lẽ tự nhiên nó mang rõ một ý nghĩa nhất định nào đó.. đâu luận là gái hay trai!

Phụng Nghi khẽ liếc chàng:

- Tần huynh thật là cao kiến!

Sợ vấn đề chạy xa hơn nữa, Tần Quan Vũ kéo lại chính đề:

- Xin huynh đài nói lại chuyện Liên Minh!

- Vâng...

Vừa ứng tiếp đáp lời Tần Quan Vũ, Phụng Nghi chợt quay đầu lại nhìn thẳng vào mặt con người có tên Mẫn nhi đang đứng im lặng sau lưng:

- Mẫn nhi, nơi đây không có phận sự gì nữa, hãy trở về Hạ Hầu Viên đi!

Như cảm thấy kinh hoàng, Mẫn nhi bước tới gần người chủ nhân, run giọng:

- Ấy... ấy... làm sao có thể như thế được?

Phụng Nghi hơi thoáng giận:

- Tại làm sao không có thể? Muốn phản ta à? Có nghe lệnh hay không?

Mẫn nhi phát run lên:

- Xin chủ nhân thứ tội... Mẫn nhi đâu có dám trái lệnh.. Chỉ vì Viên Chủ đã truyền lệnh thì làm sao phản lại.. Mẫn nhi biết làm sao?

- Hãy về, về bảo rằng ta còn đang muốn dần bước giang hồ...

- Chủ nhân, làm sao chủ nhân lại đem tấm thân vàng ngọc đi vào con đường nguy hiểm?

- Câm miệng lại! Có đi không?

- Chủ nhân, Mẫn nhi có ý kiến như thế này: Mẫn nhi sẽ lánh mặt vào rừng để âm thầm bảo hộ chủ nhân... Như thế vừa khỏi quấy rầy việc riêng của chủ nhân, mà lại vừa làm tròn trách nhiệm... ”

Phụng Nghi cau mày gần giọng: “Hãy đi về, về nói với Viên Chủ rằng để cho ta tự do bay nhảy một lúc, rồi ta sẽ trở về làm lại thân chim ở giữa lòng... ”

Vừa nói Phụng Nghi vừa lấy ra một lá vờ vàng tam giác...

Chương 29: Bóng Chim Tắm Cá

Trao lá cờ cho Mẫn nhi, Phụng Nghi nghiêm trọng: “Đem lệnh kỳ này về, nói rằng ta ra lệnh cho ngươi trở về. Và vì lệnh kỳ này nên ngươi không dám trái lệnh. Nghe chưa?”

Mẫn nhi tiếp lấy lệnh kỳ run run: “Áy... áy...”

Phụng Nghi thét lên: “Kẻ không tuân lệnh: Chết!”

Mẫn nhi tái mặt: “Xin tuân lệnh!”

Và gã cúi mặt thụt lui, nhưng tia mắt oán hận cứ chăm chăm về phía Tần Quan Vũ, và cuối cùng khẽ nhún chân, thân ảnh đã vút lên gần mười trượng, tà tà mất hút về xa...”

Tần Quan Vũ nhìn theo rúng động...

Bằng vào thuật khinh công đó, đủ biết con người có một trình độ võ học kinh người!

Mà tên nô bộc như thế, thì chủ nhân của hắn, không nói cũng đủ biết là một nhân vật ra sao rồi!

Và điều đáng để cho Tần Quan Vũ băn khoăn hơn hết là câu nói của Phụng Nghi với Mẫn nhi: “về bẩm báo với Viên Chủ rằng hãy để cho ta tự do một lúc, rồi ta sẽ trở về làm lại con chim lồng”!

Câu nói đó sao lại chứa đựng nhiều khúc mắc thế?

Một, phải chăng Phụng Nghi đã không xem viện chủ vào đâu cả ư?

Hai, đúng cả một ngàn lần, Phụng Nghi là đàn bà, và rất có thể là ái thiếp của Viên Chủ Hạ Hầu Viên... Đã được Viên Chủ cất nhà vàng cho người ngọc và đã trải qua một cuộc sống tâm thường nhưng lạ, nên để ý phong trần đã thúc giục thoát ly...

Và lẽ thứ ba...

Phụng Nghi chột nhìn thẳng vào mặt Tần Quan Vũ bằng cặp mắt thật sắc: “Tại hạ muốn cùng Tần huynh thử bàn qua vài chuyện về đại cuộc võ lâm, trong đó có liên quan đến việc tôn đường mất tích, kể cả chuyện lĩnh sự Thủy Cảnh tiên sinh, không biết Tần huynh có bằng lòng không nhỉ?”

Tần Quan Vũ giật mình: “Huynh đài biết rõ cả ư?”

Phụng Nghi gật đầu: “Cũng có biết được đôi điều, cũng có thể những điều tôi biết đó nó có giúp ích cho Tần huynh một vài chỗ...”

“Vâng, vâng...”

Phụng Nghi mỉm cười: “Câu chuyện này, không thể trong phút giây mà cạn được, cho nên tại hạ muốn được cùng Tần huynh có một cuộc nói chuyện riêng lẽ... Và lại nơi đây rừng núi mênh mông, để có người rình mò nghe ngóng, mà chuyện lớn lao này cần phải được thận trọng hơn. Không biết Tần huynh nghĩ sao?”

Tần Quan Vũ ngạc nhiên: “Nói chuyện riêng nghĩa là chỉ giữa hai chúng ta?”

“Vâng, chẳng lẽ Tần huynh còn nghi ngờ tại hạ? Hoặc không dám cùng tại hạ nói chuyện riêng một chỗ ư?”

Câu nói của Phụng Nghi đã đánh trúng vào chỗ yếu của Tần Quan Vũ...

Đường đường một gã con trai, cuộc sống ngang tàng không cho phép chàng cho len vào tiếng “sợ”, vì nó là cái nhục của kẻ sĩ... do đó, chàng khẳng khái trả lời: “Vâng, tại hạ sẽ cùng đi với huynh đài.”

Phụng Nghi mỉm cười: “Tần huynh đi được một cách dễ dàng như thế à?”

“Sao? Huynh đài định bảo tôi phải làm... làm gì nữa mới được đi nói chuyện à?”

Thấy Tần Quan Vũ đã bắt đầu nổi nóng, Phụng Nghi bật cười: “Tần huynh hiểu lầm ý tôi rồi! Hãy nghĩ lại xem, là một vị chưởng môn, chẳng lẽ Tần huynh không nghĩ Tam Lão và Ngũ hộ pháp Cái Bang? Huống chi, vừa rồi Tần huynh đã ra lệnh môn hạ Cái Bang phải ngừng hoạt động... thì tự nhiên Tần huynh phải có sự sắp bày chu đáo chứ?”

Tần Quan Vũ nhướn mày: “Sao huynh đài lại chú ý nhiều như thế?”

Phượng Nghi vẫn bằng một thái độ hòa hoãn: “Tuy mới gặp nhau, nhưng tại hạ đã xem Tần huynh như một bạn thân, điều mà chính Tần huynh cũng có nghĩ phớt qua như thế, thì có lý nào tại hạ có ý chăm chọc vào việc lớn của Tần huynh. Mà chính tại hạ muốn Tần huynh hãy lo việc Cái Bang ngay bây giờ, và tại hạ tình nguyện làm kẻ canh phòng cho cuộc bàn luận kế sách của Cái Bang đây chứ?”

Câu nói của Phượng Nghi làm cho Tần Quan Vũ có hơi thẹn thùa, chàng ân hận vì mình quá nôn nóng... Tại sao lại không có cùng với kẻ đối diện phẳng thêm hư thực?

Chàng vội cười khòa lấp: “Vâng, vâng... bây giờ câu chuyện giữa chúng ta hãy bắt đầu, việc Cái Bang tại hạ sẽ giải quyết sau đó!”

Phượng Nghi lắc đầu: “Không thể như thế được!”

Tần Quan Vũ cau mặt: “Tại sao lại không thể?”

Phượng Nghi nghiêm giọng: “Không dấu chi Tần huynh, tôi muốn bắt đầu từ nay sẽ đưa Tần huynh đi vào những nơi mà Tần huynh đang nóng lòng muốn biết!”

“Đi như thế cần bao nhiêu thời gian?”

“Có thể đi suốt cả một đời, mà cũng có thể khoảng nửa năm?”

Tần Quan Vũ quá mức sùng sờ, không biết phải nói sao cho ổn.

Tạo sao đối phương lại nói thế? Chẳng lẽ trọng trách trong người chàng suốt đời cũng vẫn chưa xong ư?

Chàng cau mày hỏi lại: “Huynh đài muốn làm khó tôi đấy ư?”

Phượng Nghi cười hăng hắc: “Không, không phải thế. Tần huynh đã không muốn nóng gấp được lệnh sư ư? Tần huynh đã không muốn nóng tìm tông tích song thân ư? Những việc ấy tôi có ít nhiều manh mối, và thật ra tôi vốn hết sức rảnh rang, nên muốn chia sẻ cùng với Tần huynh những điều tâm sự ấy... Chẳng lẽ Tần huynh lại không dám nhìn vào sự thật như thế sao?”

Tần Quan Vũ cau mày tư lự...

Cho dù người đối diện với chàng là môn hạ của Hạ Hầu Viên, cho dù người ấy đang thi hành một âm mưu hại mình đi nữa, thì mình lại sợ hay sao?

Tại sao chàng lại không dám lợi dụng cơ hội này, biết đâu chừng tìm được ít nhiều manh mối?

Chàng vụt ngẩn mặt gật đầu: “Được, tôi sẽ bắt đầu lo việc Cái Bang!”

Phượng Nghi mỉm cười: “Có như thế chứ! Và bây giờ, giữ đúng lời hứa, tôi cũng bắt đầu làm kẻ tuần rôn, bảo vệ cho cuộc họp của các nhân vật đầu não Cái Bang!”

Dứt lời, Phượng Nghi khề nhún chân, thân hình thoát vút lên gần mười lăm trượng và xiềng xiềng mất hút về xa như một vì sao xẹt!

Bất Tử Lão Cái thần thốt kêu lên: “Thê Vân Túng!”

Tần Quan Vũ và các cao thủ Cái Bang kinh ngạc trông theo...

Đúng, Phượng Nghi đã thi triển “Thê Vân Túng”, một thứ khinh công cao đẳng mà các cao thủ hiện tại của võ lâm, kể cả Vũ Nội Bát Kỳ, chưa chắc đã sánh kịp, chưa chắc có một ai được biết qua...

Và như chợt nhớ ra, Bất Tử Lão Cái vội hỏi Tần Quan Vũ: “Hiện diệt, chẳng lẽ hiện diệt lại muốn cùng đi với con người ấy ư? Cứ như sư thúc thấy thì con người ấy phẳng phất trong vụ này có một âm mưu nguy hiểm lắm!”

Tần Quan Vũ gật đầu: “Tiêu diệt cũng thấy như thế nhưng có điều là chưa đáng ngại lắm!”

“Tại sao?”

“Sư thúc có lẽ cũng thấy rằng người ấy không có ác ý với tiêu diệt chứ?”

“Tuy không ác ý, nhưng lòng người trá trở làm sao biết được? Và đã không lường trước được như thế, thì hành động theo dự định của hiện diệt sẽ hết sức là nguy hiểm!”

“Tuy có nguy hiểm, nhưng là cái nguy hiểm nên thử qua!”

“Thử chuyện chi?”

“Tất cả, đều lăn thân vào tất cả... Xin sư thúc cứ tin vào khả năng của tiểu đệ!”

Bất Tử Lão Cái buồn buồn: “Là một chương môn nhân, hiền đệ sao lại làm chuyện mạo hiểm như thế!”

Tần Quan Vũ cương quyết: “Chuyện này, xin sư thúc hãy tin và để cho tiểu đệ tự do hành sự... Bây giờ trách nhiệm về Cái Bang, xin sư thúc cho tiểu đệ gửi gắm...”

Bất Tử Lão Cái nghiêm giọng: “Không nên làm như thế. Trách nhiệm Bang chủ đầu tùy tiện gửi gắm như thế... Thật ra sư thúc rất biết nguyên nhân khiến cho hiền đệ muốn lâm vào nguy hiểm, nhưng nếu tên Trần Phụng Nghi có ý không tốt, thì bằng vào võ công của con người đó, cũng là điều đáng cho ta dè dặt... Tuy nhiên, sư thúc cũng đồng ý rằng hiền đệ có thể cùng đi với Phụng Nghi, nhưng trách nhiệm Cái Bang cũng không thể không lo lắng!”

“Thế thì tiểu đệ phải làm sao?”

“Tất cả kế hoạch dự định cho Cái Bang, hiền đệ cứ ra mệnh lệnh, chẳng hạn như việc ngấm ngầm hoạt động...”

Tần Quan Vũ nói liền: “Ngấm ngầm hoạt động mà tiểu đệ nói có nghĩa là làm cho người ngoài không biết thực hư...”

Thoáng giây suy nghĩ, chàng vụt hỏi: “Đà chủ của mười tám phân đà Cái Bang có còn đủ không?”

“Đủ cả!”

“Hay lắm, trong vòng ba tháng, truyền cho chinh đồn lại mười tám phân đà, sự chinh đồn coi như mới thành lập... Mỗi phân đà khi thành lập phải cử hành lễ thật lớn, do sự chủ trì của Nhị Lão và Ngũ hộ pháp Cái Bang, nổi diễn lễ đó mời tất cả các phái kẻ cả thù lẫn bạn...”

Bất Tử Lão Cái nghiêm trang: “Xin tuân dụ lệnh của chương môn, nhưng phải tiến hành như thế nào?”

Tần Quan Vũ ngập ngừng: “Việc này là trọng trách của tiểu đệ, nhưng vì nhiều việc phải làm, tiểu đệ xin nhờ sư thúc...”

Tần Quan Vũ nói chưa dứt, Bất Tử Lão Cái đã khẳng khái tiếp lời: “Sư thúc biết rõ lắm, vì ngoài Cái Bang ra, còn có Chí Tôn Bảo nữa... Và cũng với Trần Phụng Nghi đi chuyển này, hiền đệ đã làm một việc hết sức khó khăn... Vậy có gì cần hiền đệ cứ nói.”

Tần Quan Vũ gật đầu: “Xin sư thúc giả trang tiểu đệ...”

Tần Quan Vũ e dè nói tiếp: “Nhưng là trưởng lão của Cái Bang, lại là sư thúc của tiểu đệ, sợ e như thế không nên...”

Bất Tử Lão Cái khoát tay: “Không, không kể những việc đó... mà nếu cần so sánh thì Văn Khúc Võ Khôi, Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, lại là cương vị chương môn nữa thì thỉnh danh của trưởng lão nào có nghĩa lý gì? Hiền đệ cứ nói hết kế hoạch!”

Biết vì quá thương mình nên người sư thúc không nề hà chi cả, nên Tần Quan Vũ hết sức cảm động, hỏi thêm: “Sư thúc biết về thuật hóa trang chứ?”

“Không ngại việc đó, sư thúc có thể giả y như hiền đệ.”

Tần Quan Vũ nói tiếp: “Như thế là hay lắm, vậy trong vòng ba tháng, sư thúc phải luyện cho xong Huyền Âm Thần Chương và Huyền Âm Thần Công...”

Bất Tử Lão Cái kinh ngạc: “Huyền Âm Thần Công và Huyền Âm Thần Chương là tuyệt học võ lâm, sao lại có thể khinh truyền như thế?”

Tần Quan Vũ mỉm cười: “Giữa sư thúc đệ với nhau, việc ấy đâu thành vấn đề!”

Suy nghĩ một giây, Bất Tử Lão Cái gật đầu: “Có thể, nhưng khi đặt vấn đề này, hiền đệ có nghĩ đến hậu quả không?”

Tần Quan Vũ hơi ngạc nhiên: “Hậu quả chỉ?”

Bất Tử Lão Cái mỉm cười: “Sư thúc có một nội lực và sự kinh nghiệm hơn nhiều hiền đệ. Tuy có sẵn một giáp tử tinh nguyên và uống được Khôn Nguyên đơn, Thiên Đình đơn, nhưng cứ theo sư thúc thấy thì hiền đệ hiện tại chỉ phát huy được có năm thành công lực thôi, trong khi đó, sư thúc đã có trọn nguyên một giáp muốn dùng lúc nào cũng được. Cho nên khi luyện xong Huyền Âm Thần Công và Huyền Âm Thần Chương thì...”

Tần Quan Vũ mừng rỡ tiếp lời: “Thì sẽ phát huy gấp hai tiểu đệ!”

Bất Tử Lão Cái gật đầu: “Đúng như thế!”

Tần Quan Vũ vỗ tay reo: “Thế thì hay biết bao nhiêu.”

Chương 30: Hai Chị Em Kỳ Lạ

Nhìn thẳng vào Bất Tử Lão Cái, Tần Quan Vũ nói luôn: “Khi bản Bang thành lập lại phân đà, sự chủ trì đó do Nhị Lão và Ngũ hộ pháp Cái Bang. Rồi từ trong Ngũ hộ pháp chọn một người già làm sư thúc, đứng vào hàng Tam Lão. Lại chọn một cao thủ trong Bang thế vào Ngũ hộ pháp... không biết bản Bang còn có cao thủ tương xứng với Ngũ hộ pháp không?”

“Còn có Thập Nhị Cái của Tổng Đà, võ công không kém sư thúc là bao.”

Tần Quan Vũ gục gật đầu: “Hay lắm, sau khi tổng đà và các phân đà thành lập xong, thì lập tức rêu rao lên rằng từ nay Cái Bang quyết đập bằng Qui Huyệt... Sư thúc thấy ý ấy có được không?”

“Được lắm!”

“Và khi tổng đà thành lập, nên gọi thiệp mời chương môn nhân thất phái, Miếu chủ Tam Quốc Miếu, Viên chủ Hạ Hầu Viên, Huyệt chủ Qui Huyệt và Bảo chủ Chí Tôn Bảo tham gia đại lễ.”

Bất Tử Lão Cái tán thành: “Hay lắm, nhất định ngày thành lập tổng đà sẽ có nhiều chuyện cực kỳ thích thú!”

Tần Quan Vũ thoáng lộ vẻ buồn: “Đúng, nhưng cực kỳ nguy hiểm!”

“Không kể nguy hiểm hay không, Cái Bang cần phải nên như thế... Nhưng...”

“Sư thúc thấy sao?”

“Nhưng, vì hiền đệ không có mặt, nên sư thúc cảm thấy không được yên tâm...”

“Tại sao thế sư thúc?”

Bất Tử Lão Cái trầm ngâm: “Sư thúc sợ không đủ sức...”

Tần Quan Vũ ngạc nhiên: “Nhưng lúc bấy giờ, so với hiền đệ, võ công của sư thúc bằng hai kia mà?”

Bất Tử Lão Cái thở dài: “Không phải tự đánh giá mình thấp, nhưng sư thúc là kẻ chỉ có thể liệu kế bên trong, chứ không phải người có khả năng đứng ra đối diện chủ trì công việc... Cho nên, khi sư huynh chương môn còn thì mọi việc đều xuôi chảy, nhưng đến khi sư thúc tạm chấp chương, thì y như là mọi việc đều không như ý muốn!”

Tần Quan Vũ hơi lạ: “Tại sao thế?”

Bất Tử Lão Cái buồn buồn: “Mỗi người đều có một sở trường. Sư thúc không có được cái sở trường của người chủ não, và một phần nữa thiếu đức tự tin. A! Không có hiền đệ, sư thúc không biết phải ứng phó làm sao?”

Tần Quan Vũ cau mày: “Thế cũng là một trở ngại... phải có cách làm sao cho ổn, vì ngày lễ thành lập tổng đà đó, tiểu đệ chỉ có thể có mặt trong hàng tân khách!”

Bất Tử Lão Cái trở mặt: “Nghĩa là hiền đệ cũng có mặt lúc đó?”

Tần Quan Vũ gật đầu: “Vì cần điều tra một việc, nên tiểu đệ phải có nơi đó, nhưng không thể ra mặt được thôi!”

Bất Tử Lão Cái lộ vẻ vui mừng: “Được rồi, chỉ cần biết hiền đệ có mặt nơi đó là sư thúc sẽ có đủ tự tin.”

Tần Quan Vũ lại ngạc nhiên: “Tại sao thế?”

“Vi nếu có hiền đệ trong bóng tối, hay ra hiệu cho biết nên làm, là sư thúc sẽ đủ để vững lòng. Nhưng, bây giờ vấn đề khác cần phải đặt ra...”

“Vấn đề chỉ?”

“Minh tung thiệp mời nhưng biết họ có đến không?”

Tần Quan Vũ gật đầu: “Nhất định họ sẽ đến. Vì trên thiệp mời đó mình sẽ dùng lời lẽ thật ngạo mạn xem thiên hạ chẳng vào đâu. Nhất là kẻ ký tên lại là Văn Khúc Vô Khôi Vũ Nội Độ Nhất Kỳ, thì nhất định họ sẽ không dằn nổi!”

Bất Tử Lão Cái vỗ tay tán thưởng: “Hay! Cách đó nhất định sẽ đạt được kết quả!”

Tần Quan Vũ thoáng hơi lo lắng: “Tuy nhiên, trong tình hình đó, cần phải hết sức thận trọng, nếu không...”

Bất Tử Lão Cai rước nói: “Việc đó sư thúc đã biết, chất độc của Qui Huyệt nguy hiểm lắm, thêm vào đó còn có Áo Mộng Hương của Ngọc Thường Nga, và ngoài sự an toàn của bản bang, ta còn phải bảo hộ cho thất phái nữa, có phải hiền đệ lo ngại việc ấy không?”

“Vâng...”

“Nhưng, còn một việc quan trọng mà hiền đệ không thấy, đó là Tam Quốc Miếu Chủ sẽ ủng hộ chúng ta, biết đâu lúc đó lại chẳng phải người đến giúp đỡ. Và chương môn các phái tuy ngày nay không được kính trọng, nhưng Võ Đang, Thiếu Lâm, và Hoa Sơn, chương môn ba phái ấy, theo sư thúc, thì cũng chẳng kém Bát Kỳ là bao!”

Tần Quan Vũ đắn đo: “Nếu công việc được trôi chảy an toàn, thanh danh của Cái Bang sẽ vang dội võ lâm, lúc bấy giờ tiểu đệ nhân đó mà mở cuộc điề tra...”

“Điều tra chuyện gì?”

“Về chuyện song thân của tiểu đệ!”

Bất Tử Lão Cái lưỡng lự: “Nhưng không, chuyện diễn biến giữa hiền đệ và gã thư sinh áo xanh kỳ bí ấy ra sao? Không khéo tiểu đệ lại kẹt với hắn...”

Bất Tử Lão Cái nói chưa dứt tiếng, một giọng cười khanh khách chợt nổi lên: “Đệ nhất chương lão xin hãy yên lòng, ngày đại lễ tòng phục của Cái Bang, tại hạ cũng sẽ là một trong những người khách đến tham dự... Và nếu quý vị không chê tài hèn sức mọn, thì tại hạ nguyện sẽ góp thân khuyến mãi!”

Ai cũng biết đó là tiếng nói của Phụng Nghi.

Và Tần Quan Vũ ngạc nhiên đứng dậy.

Phụng Nghi nói tiếp: “Lần này không phải cố ý nghe lén chuyện mà là vì có người nhắm hướng đến đây, nên tại hạ, với nhiệm vụ canh phòng, phải gấp rút về bẩm cáo, và tình cờ nghe mấy chuyện thể thôi, xin Tần huynh đừng hiểu lầm.”

Tần Quan Vũ cau mặt: “Có người đến đây à?”

Tiếng Phụng Nghi đáp: “Vâng, hai người thiếu nữ, chúng ta nên ẩn mình nghe ngóng họ xem!”

Tần Quan Vũ gật đầu ra lệnh: “Xin Tam trưởng lão và Ngũ hộ pháp hãy ẩn vào bụi rậm!”

“Tuân lệnh chương môn!”

Tám cao thủ Cái Bang rạp lên một tiếng và lao mình vào bóng tối.

Tần Quan Vũ cũng vội nhắc mình phóng tránh vào một nơi rậm rạp.

Nhưng, vừa mới đứng yên, Tần Quan Vũ chợt rung mình. Một mùi hương đập ngay vào mũi, một mùi hương quyến rũ lạ lùng và một tiếng trong trẻo khe khẽ bên tay: “Họ sắp đến, hai người đó không thể xem thường đấy nhé!”

Và Tần Quan Vũ đã nghe thấy Phụng Nghi đã đứng sát bên mình.

Trong giây phút này, thực tế đã chứng thực nàng là gái.

Và thật là rắc rối, vai của Phụng Nghi đã chạm sát vai chàng trong một hoàn cảnh mà không dám xê xích gì cả. Vì phải yên lặng để tránh khỏi lộ diện trong người sắp tới.

Tần Quan vũ gần như nín thở, ngọn gió thu đang xô cành lá thì thảo.

Tuy lúc vào Tam Quốc Miếu, chàng đã từng thấy nhiều người đẹp, và nhất là những kẻ đẹp ấy lại hoàn toàn lỏa thể, nhưng chàng chỉ thấy chứ chưa từng đụng chạm, còn bây giờ thì...

Và không biết vô tình hay cố ý, Phụng Nghi day sát vào tai Tần Quan Vũ thì thầm “Hai thiếu nữ ấy công tử có quen đấy!”

Hai mặt chạm vào nhau, mùi hương con gái lại cũng ngào ngạt... và từ Tần huynh chuyển sang công tử đã làm cho Tần Quan Vũ tự nhiên phát run lên.

Phụng Nghi nắm tay chàng: “Tần huynh lạnh à! Hay là sốt?”

Tần Quan Vũ càng phát hoảng, không biết trả lời làm sao.

Vừa lúc ấy hai bóng trắng đã lao tới, và thật là tình cờ, hai bóng người con gái ấy lại phóng xuống đứng rất gần chỗ nấp của Phụng Nghi và Tần Quan Vũ.

Hai người con gái ấy là hai chị em của Phụng Hoàng Tiên Nữ.

Sự xuất hiện của hai nàng đã làm cho Tần Quan Vũ ngạc nhiên, và chàng quên mất đụng chạm với Phụng Nghi.

Điều lạ lùng hơn hết là hai chị em Phụng Hoàng Tiên Phi khi dừng chân lại, họ cứ cúi đầu ngo xuống, và trên vẻ mặt đượm nét rầu rầu.

Họ cứ lặng im như thế, khiến Tần Quan Vũ càng thêm ngờ ngác, nhưng giọng nói dịu mềm của Phụng Nghi đã thì thào: “Tần huynh biết hai người rồi chứ gì?”

Tần Quan Vũ làm thinh không đáp, chàng nghĩ rằng đó là một câu hỏi đố, vì chắc chắn họ cùng là một bọn với nhau.

Bên tai chàng tiếng Phụng Nghi lại tiếp hỏi: “Có phải người em đã với Tần huynh có chuyện “Hợp châu liên minh” không?”

Tần Quan Vũ gật đầu, nhưng vẫn lặng thinh không nói.

Phụng Nghi nói với chàng mà y như nói với chính mình: “Hai chị em của họ thật là kỳ quái.”

Tần Quan Vũ cứ làm thinh, đôi mắt chàng đắm đắm theo dõi hai cô gái.

Phụng Hoàng Tiên Nữ vụt ngăn mặt và đôi mắt nàng lộ vẻ giận hờn: “Tỷ tỷ, như thế là nghĩa lý gì?”

Phụng Hoàng Tiên Phi cất giọng buồn buồn: “Muội muội, em lại hiểu lầm chị!”

Phụng Hoàng tiên nữ lạnh lùng: “Hừ, hiểu lầm! Tỷ tỷ, nếu chị cho em là mũi đinh trong mắt, thì cứ tự tiện giết em đi. Chuyện chị phải khó khăn như thế?”

Phụng Hoàng Tiên Phi thở dài: “Muội muội, em hãy cho chị một cơ hội giải bày. Nếu chuyện hiểu lầm cứ càng ngày càng sâu thêm như thế, thì chẳng lẽ phải đi đến chuyện cốt nhục tương tàn ư?”

“Hừ, cốt nhục!”

“Muội muội...”

Phụng Hoàng Tiên Nữ sẵn giọng: “Em sẽ đi ngay bây giờ, và nếu chị cứ khăng khăng theo dõi, thì chuyện cốt nhục tương tàn sẽ xảy ra như chị nói đấy!”

Phụng Hoàng Tiên Phi lắc đầu ủ dột: “Muội muội, em hãy nói rõ nguyên nhân đi... Tại làm sao em lại căm hận chị? Vừa rồi, chị đã nói, đó chẳng qua đó là chuyện kẻ trước người sau thế thôi, và chúng ta hãy về thỉnh ý của cha, thế tại sao em lại đối xử với chị bằng thái độ ấy?”

“Hừ, nguyên nhân?”

Vừa nói lên tiếng ấy, Phụng Hoàng Tiên Nữ cũng vừa nhún chân phóng đi, nhưng Phụng Hoàng Tiên Phi đã kịp nhắc mình qua can lại: “Muội muội, em hãy nói rõ tại sao giận chị đi?”

Sắc mặt Phụng Hoàng Tiên Nữ vụt bùng bùng sát khí: “Tại làm sao chị lại tổ chức Âm Sát Đoàn?”

Phụng Hoàng Tiên Phi hốt hoảng kêu lên: “Âm Sát Đoàn? Không, chị không có tổ chức bao giờ!”

Phụng Hoàng Tiên Nữ cười gằn: “Tốt, không có tổ chức Âm Sát Đoàn thì tốt! Bây giờ, nếu chị không tránh cho em đi, thì em phải vô lễ đấy!”

Phụng Hoàng Tiên Phi vụt quì xuống khóc lên: “Muội muội, nếu em không cho chị biết nguyên nhân, thì chị sẽ quì trước mặt em suốt cả đời ở đây!”

Như bị xúc động thình lình, Phụng Hoàng Tiên Nữ cũng quì xuống, nhưng nàng vẫn lạnh lùng: “Thật chị không có tổ chức Âm Sát Đoàn à?”

“Không, chị không có làm việc ấy!”

“Nếu không, thì tại sao vừa rồi em gặp Tam Hoa, em đã rình nghe họ nói chuyện về Âm Sát Đoàn, mà Tam Hoa lại là người của chị, họ làm việc phải theo lệnh của chị chứ!”

“Muội muội, muốn có sự chứng minh, chúng ta hãy lập tức đi tìm Tam Hoa hỏi cho rõ ràng và khi họ nói rõ rằng không phải do chị tổ chức Âm Sát Đoàn, chị sẽ giết họ liền trước mặt cho em thấy!”

Qua lời nói chuyện của hai chị em Phụng Hoàng Tiên Phi, Tần Quan Vũ càng hoang mang hơn nữa một mối nghi ngờ khác chợt nảy ra. Nhưng Phụng Nghi đã kẻ sát vào tai chàng thì thầm: “Thật là hai chị em hết sức lạ lùng... đối với hành tung của họ, tôi đã chú ý từ hai tháng trước, nhưng vẫn chưa rõ được lai lịch của họ!”

Tần Quan Vũ ngăn ngor...

Họ không phải cùng một bọn với nhau sao?

Thật là kỳ lạ. Sao lại có chuyện như thế?

Có cờ lệnh giống y như đúc, mệnh lệnh lại cũng có những mâu thuẫn giống nhau, thế mà họ lại không quen nhau thì tại làm sao?”

Chàng bèn dùng phép Truyền Âm Nhập Mật hỏi Phụng Nghi: “Huynh đài không quen với hai người ấy sao?”

“Không, Tàn huynh nghi ngờ à?”

Tàn Quan Vũ thẳng thắn gạt đầu: “Vâng.”

Phụng Nghi hơi nhích mình qua, chiếc thân mềm mại gần như dựa hẳn vào Tàn Quan Vũ và nói bằng một giọng dịu dàng: “Tôi biết chỗ nghi ngờ của Tàn huynh, có phải cái chính là do là cờ tam giác, lá cờ lệnh mà chị em họ đã dùng để truyền lệnh cho Ngọc Thường Nga không?”

Tàn Quan Vũ cau mày và khẽ gạt đầu không đáp.

Trong giờ phút đó, Tàn Quan Vũ như chạm phải luồng điện mạnh, không cử động gì được cả, vì cả thân hình Phụng Nghi đã dựa sát vào chàng, mùi hương càng lúc càng vờn mũi chàng cơ hồ ngộp thở.

Từ thuở bé đã theo thầy xuôi ngược giang hồ đã suốt mười hai năm trường, không bao giờ chàng gần gũi với một người đàn bà nào cả, bây giờ trong tuổi đang xuân lại đột nhiên gặp phải một người đẹp vừa kỳ lạ... bảo sao chàng không ngỡ ngàng mất hồn.

Cho dù tinh thần cứng rắn đến đâu, cũng khó lòng thoát khỏi cảm giác mê mẩn của tuổi trẻ.

Cùng trong lúc đó, Phụng Hoàng Tiên Nữ y như thấy tình hình hơi quá đáng, trong thái độ đòi xử với chị, nàng vội dịu dàng: “Tỷ tỷ, hãy đứng dậy!”

Phụng Hoàng Tiên Phi lau nước mắt buồn buồn: “Nếu muội muội cho chị được cơ hội giải bày thì chị mới đứng dậy. Muội muội, cha mẹ chị sinh có hai chị em mình, tình máu thịt đáng lý phải được khấn khít, chứ sao lại có thể thù hận nhau được.”

Phụng Hoàng Tiên Nữ xúc động run run: “Tỷ tỷ, hãy đứng dậy đi rồi sẽ nói chuyện sau...”

Lời lẽ dịu dàng của Phụng Hoàng Tiên Nữ như một sự an ủi lớn lao đối với Phụng Hoàng Tiên Phi, nàng run tay vịn lấy vai em và hai chị em cùng đứng dậy...

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Âm Sát Đoàn

Cuộc đối thoại của chị em Phụng Hoàng Tiên Nữ lọt vào tai Tàn Quan Vũ không sót một lời nào, và một chút cảm tình chợt nổi lên trước thái độ của Phụng Hoàng Tiên Phi. Chàng cảm thấy nàng là một người chị thật tốt với em và cũng là một con người nhiều nhân ái.

Tất cả cử chỉ lời lẽ của nàng đã bộc lộ cả một sự thương yêu đậm đà trong tình cốt nhục, một tình cảm thiêng liêng nhất của con người.

Nhưng, một mối nghi ngờ lại kéo đến với Tàn Quan Vũ...

Âm Sát Đoàn là cái tổ chức gì?

Lẽ tự nhiên, bằng vào cái tên, ai cũng có thể hình dung được hành vi của họ. Nhưng ám sát những ai? Và tại sao phải ám sát?

Tiếng Phụng Nghi lại thì thầm: “Một đôi chị em mà tình máu thịt đáng làm cho người thêm muốn.”

Tàn Quan Vũ I, lặng gạt đầu, nhưng cứ há hót chú ý đến hai chị em Phụng Hoàng Tiên Nữ thì nhịp tim chàng lại đập liên hồi, tay chân run rẩy, vì thân hình mềm mại của Phụng Nghi, vì giọng nói như mật rót của nàng.

Sau khi đứng dậy, hai chị em Phụng Hoàng Tiên Nữ lại im lặng thật lâu và Phụng Hoàng Tiên Phi lên tiếng trước: “Muội muội, em bảo Âm Sát Đoàn, nhưng Âm Sát Đoàn là một tổ chức ra sao?”

Phụng Hoàng Tiên Nữ thoáng vẻ ngạc nhiên: “Tỷ tỷ không biết thật à?”

Phượng Hoàng Tiên Phi thở dài: “Muội muội, chị lừa dối em làm chi?”

Phượng Hoàng Tiên Nữ gục gặt đầu: “Em tin ở chị. Vậy thì chuyện này chúng ta hãy trở về hỏi lại cha nhất định sẽ rõ.”

“Nhưng, tỷ tỷ muốn biết rõ nội tình...”

Phượng Hoàng Tiên Nữ chột có vẻ thẹn thùa: “Em không biết phải nói với chị làm sao đây...”

Như sợ dồn em vào thế khó, Phượng Hoàng Tiên Phi vội nói: “Nếu chưa tiện nói thì thôi... Muội muội, chúng ta đi nhé!”

Cảm thấy không nên dối với chị mình như thế, Phượng Hoàng Tiên Nữ thấp giọng: “Không, em sẽ nói với chị... Nhưng, chị đừng cười em nhé!”

“Chị phải giúp em chứ sao lại có chuyện cười em?”

“Tỷ tỷ, Âm Sát Đoàn vì muốn giết chàng mà thành lập đấy!”

“Chàng? Chàng là ai?”

Phượng Hoàng Tiên Nữ thẹn đỏ mặt: “Chị biết rồi mà còn cứ hỏi...”

Phượng Hoàng Tiên Phi “à” lên một tiếng nho nhỏ: “Văn Khúc Võ Khôi phải không?”

Phượng Hoàng Tiên Nữ nguyền chị: “Còn hỏi...”

Phượng Hoàng Tiên Phi ngó thẳng vào mặt em: “Chị hỏi thật nhé, em yêu chàng lắm phải không?”

“Kỳ quá hề...”

Phượng Hoàng Tiên Nữ vừa nói vừa ngã mình dúi mặt vào lòng chị. Tất cả vẻ thẹn thùa ngây thơ của nàng bộc lộ một cách đáng yêu.

Những lời nói ấy lọt vào tai Tần Quan Vũ, chàng nghe như tim mình chực vọt ra ngoài.

Sao lại có thể như thế được?

Bị người ta yêu một cách đột ngột, trong khi không biết rõ ràng lai lịch của người ấy chàng làm sao yêu lại? Tần Quan Vũ cực kỳ bối rối.

Nhưng nếu không khéo, chàng có thể bị coi là kẻ lợi dụng tình yêu.

Tiếng của Phượng Nghi như xói vào tai: “Tần huynh thật là một người đầy điểm phúc!”

Tần Quan Vũ không trả lời, chàng theo dõi sự diễn biến tình cảm giữa hai chị em Phượng Hoàng Tiên Nữ.

Như xúc động trước tình cảm chân thành, Phượng Hoàng Tiên Phi ôm em vào lòng: “Có sao đâu, yêu là hạnh phúc...”

Phượng Hoàng Tiên Nữ giật mạnh tay chị, nũng nịu: “Thôi, hồng bằng lòng chị nói chuyện ấy nữa đâu!”

“Được rồi, chị không nói. Vậy bây giờ hãy nói chuyện Âm Sát Đoàn. Em có chắc phải Âm Sát Đoàn thành lập là vị để đối phó với chàng ta không?”

“Đúng như thế mà ! Nếu không thì em đâu có căm hận chị.”

Phượng Hoàng Tiên Phi lộ vẻ buồn buồn: “Bây giờ phải làm sao?”

Bây giờ đến lượt Phượng Hoàng Tiên Nữ ngờ ngàng.

Đã từ lâu, nàng cứ đinh ninh chị nàng cố ý gây sự với nàng, nhưng trong giây phút này, chính chị nàng lại vì nàng mà lo lắng.

Phượng Hoàng Tiên Phi nhìn em nói tiếp: “Chị sẽ cố tìm biện pháp. Em cứ tin nơi chị!”

Phượng Hoàng Tiên Nữ ngập ngừng: “Chuyện riêng của em, làm sao em lại để nhọc đến chị...”

Phượng Hoàng Tiên Phi nhìn em bằng đôi mắt trách móc: “Sao em lại nói thế? Chị em mình là máu thịt với nhau, hơn nữa chị là chị, chị cần phải lo lắng cho em. Chuyện của em là chuyện của chị!”

Phượng Hoàng Tiên Nữ cảm động ngã vào lòng chị: “Chị... chị quá tốt với em...”

Phượng Hoàng Tiên Phi mỉm cười vuốt ve tóc em: “Em không giận chị nữa là đủ an ủi cho chị lắm rồi. Muội muội, chúng ta đi!”

“Đi à? Đi đâu? Chị đã không nói rằng chị sẽ tìm cách giải quyết cho em ư?”

“Có chứ?”

“Thế thì lo gấp bây giờ đi chứ? Để nước đến trôn làm sao cho kịp?”

“Chị đã nghĩ rồi.”

Phượng Hoàng Tiên Nữ nôn nóng: “Chị nói cho em biết đi!”

Phượng Hoàng Tiên Phi vẫn mỉm cười, nhưng vẻ mặt nàng rất cương quyết: “Trước hết chị em mình phải chặn Tam Hoa lại, buộc họ phải trở về vị trí cũ. Sau đó, hai chị em mình về ra mắt cha, đặt vấn đề dứt khoát!”

“Dứt khoát là như thế nào?”

“Nói cho cha biết, nếu không giải tán Âm Sát Đoàn, chị em mình sẽ đem cái chết để nói lên việc chống đối.”

Phượng Hoàng Tiên Nữ hốt hoảng: “Không được, không được đâu chị...”

“Tại sao lại không được?”

“Chị lạ gì tính cha. Từ trước đến giờ không bao giờ một vấn đề mà quyết định hai lần. Cho nên nếu mình làm cách đó mà cha vẫn không chấp thuận rồi sao? Chẳng lẽ chết đi à? Thật ra, có chết cũng nên và có lẽ còn cần như thế. Nhưng đó là phần em, làm sao lại để liên lụy đến chị? Huống chi...”

Phượng Hoàng Tiên Phi chặn lời: “Huống chi sao? Huống chi nguy cơ đang bao phủ quanh chàng đây à?”

Phượng Hoàng Tiên Nữ đỏ bừng đôi má: “Ú! Ghét chị quá hà...”

“Ghét hả? Phải rồi, lo thương người ta chứ hơi đâu mà thương chị!”

“Thôi, em hồng thềm nói nữa đâu!”

Phượng Hoàng Tiên Phi nghiêm trọng: “Chị thấy phải cương quyết với cha. Chẳng lẽ cha lại giết chị em mình sao?”

“Nhưng...”

“Không nhưng gì cả, biện pháp của chị nhất định sẽ làm cha phải chịu!”

“Tại sao chị lại dám chắc như thế?”

“Chị hỏi em, tình thương của cha mẹ đối với chị em mình ai hơn ai kém?”

“Không hơn kém gì cả, cha mẹ đều thương hai chị em mình y như nhau...”

Phượng Hoàng Tiên Phi gật đầu: “Vấn đề ở nơi đó, nếu chỉ riêng chị hoặc em yêu cầu có lẽ cha sẽ không bằng lòng. Nhưng nếu cả hai quyết chết, thì nhất định cha sẽ vì hai con mà chấp thuận. Chứ nếu chỉ một đứa chết thì cha không nao núng đâu, vì cha nghĩ có mất một cũng còn lại một.”

“À...”

“Cho nên chị em mình cứ cương quyết uống “Yết Tâm đơn”, thì nhất định sẽ thành công!”

“À... nhưng mà, nếu cha chỉ cứu một đứa thì sao?”

Phượng Hoàng Tiên Phi lắc đầu: “Không, không bao giờ có chuyện đó. Vì cha thương hai đứa mình như nhau.”

Phượng Hoàng Tiên Nữ gật đầu: “Đúng rồi, hợp tác là lực lượng mạnh.”

“Bầm cáo chủ mẫu, chủ mẫu không biết, hiện nay võ lâm tao loạn...”

“Cám ơn, ta sẽ tự lo liệu cho ta. Bây giờ, ta hỏi: Có về không?”

Thiên Lý Phi Hiệp thở dài nặng nề: “Thuộc hạ theo hầu chủ mẫu đã ngót hai chục năm nay, ý chí kiên nghị của chủ mẫu, thuộc hạ sao lại chẳng biết, nhưng nếu chủ mẫu đi khỏi Hạ Hầu Viên, tâm tính của Viên chủ sẽ ra sao, lẽ đâu chủ mẫu lại không biết?”

Phượng Nghi gần giọng: “Nhưng, tâm tính của ta, Viên chủ cũng phải biết chứ? Hay là không biết?”

“Chủ mẫu không nên như thế, dù sao cũng trở về Hạ Hầu Viên, đem tâm tính thô lộ cùng Viên chủ tự nhiên người sẽ thông cảm, rồi sau đó muốn đi...”

Phượng Nghi hừ lên một tiếng lạnh lùng: “Ta trở về Hạ Hầu Viên, cũng như đi vào lao ngục...”

Thiên Lý Phi Hiệp ngắt lời: “Không, không. Chủ mẫu đã hiểu lầm Viên chủ...”

Phượng Nghi cau mặt: “Ngươi phụng mạng Viên chủ đến đây phải không?”

Thiên Lý Phi Hiệp lắc đầu thờ ra: “Thật đáng thương cho Viên chủ. Thuộc hạ vì quá thương Viên chủ, nên được tin Mẫn nhi cho biết, lật đặt đến đây. Chứ nếu không thì phải còn có nhiệm vụ bên mình!”

Phượng Nghi trầm giọng: “Bây giờ ta ra lệnh cho ngươi phải đi khỏi nơi đây!”

“Chủ mẫu...”

“Thiên Lý Phi Hiệp, có phải bây giờ ngươi đã xem Trần Phượng Nghi này chẳng ra gì rồi nhỉ?”

Thiên Lý Phi Hiệp cúi rạp mình rung giọng: “Thuộc hạ kính chủ mẫu cũng như Viên chủ. Chỉ vì biết rõ Viên chủ mà thiếu chủ mẫu, thì sự sống sẽ vô cùng bi đát. Lẽ nào chủ mẫu không xót thương Viên chủ?”

Phượng Nghi mỉm cười thâm thiết: “Viên chủ, Viên Chủ... vì thiếu ta rồi sẽ sống ra sao. Ngươi thương xót cho Viên chủ như thế, nhưng ngươi có hiểu rõ tại Hạ Hầu Viên, ta sống ra sao không?”

Thiên Lý Phi Hiệp ngạc nhiên đứng lặng.

Và Tần Quan Vũ bây giờ thì chẳng hiểu rõ cả rồi.

Người của Tam Quốc Miếu nói đúng.

Phượng Nghi là người sùng ái nhất của Hạ Hầu Viên chủ. Do đối thoại giữa hai người, đủ biết lòng yêu của Hạ Hầu Viên chủ đối với nàng thật là tha thiết lắm.

Từ trong tiềm thức, Tần Quan Vũ chợt nghe một niềm thương xót dâng lên đối với Hạ Hầu Viên chủ, mặc dù chẳng không rõ người ấy ra sao?”

Như cũng cảm thấy lỗi lẽ của mình vừa rồi có hơi quá đáng nên nàng dịu giọng buồn buồn: “Phi Hiệp, ông nói đúng chúng ta ở bên nhau đã hai chục năm rồi. Ông về đi, nói với Viên chủ rằng chỉ một năm thôi, hãy cho ta được tự do trong thời ấy. Phi Hiệp, ông cứ thử tưởng tượng xem, sự yêu cầu của ta thật quá nhỏ nhoi. Một năm, một thời gian ngắn... Và trong thời gian ngắn ngắn ấy, ta sẽ vì Viên chủ mà giữ trọn chiếc thân trinh bạch.”

Thiên Lý Phi Hiệp kêu lên: “Chủ mẫu...”

Dáng sắc ngập ngừng muốn nói nhưng thôi của Thiên Lý Phi Hiệp, đều không qua cặp mắt Phượng Nghi, nàng vội ôn tồn: “Phi Hiệp, có chuyện gì cứ nói đi!”

Thiên Lý Phi Hiệp hỏi bằng một giọng rụt rè: “Có phải chủ mẫu định cùng đi với Văn Khúc Võ Khôi chăng?”

Phượng Nghi vẫn bằng giọng ôn hòa: “Phi Hiệp hãy đứng dậy đi, đứng dậy rồi nói chuyện sau.”

“Tạ ân chủ mẫu.”

Thiên Lý Phi Hiệp cúi đầu cung kính và từ từ đứng dậy.

Bây giờ Tần Quan Vũ mới thấy rõ con người của Thiên Lý Phi Hiệp.

Một lão già râu tóc bạc phơ, râu dài phủ ngực, dưới đôi mày trắng như sương đôi mắt sáng hoắc nhưng đượm vẻ hiền từ. Bề ngoài bộ mặt đó, ai cũng có thể quả quyết rằng ông không thể là một con người ác.

Tần Quan Vũ lại băn khoăn.

Thiên Lý Phi Hiệp quyết không phải là con người ác, nhưng tại sao lại quá cung kính và thương mến Hạ Hầu Viên chủ như thế ấy? Hay là Hạ Hầu Viên chủ cũng là người tốt?

Nhưng, Tần Quan Vũ lại bật cười cho chính mình. Hạ Hầu Viên nhân số đông đặc, chỉ bằng vào một con người mà đoán được họ sao?

Phượng Nghi buồn buồn nói tiếp: “Phi Hiệp, ông không thể nào hiểu được tâm tình của ta, mười tuổi ta đã vào Hạ Hầu Viên, đến nay ba mươi tuổi rồi... Hai mươi năm qua chưa từng bước ra khỏi Hạ Hầu Viên, nói rõ hơn chưa lìa khỏi Tiêu Tương Viện nửa bước. Điều đó nhất định ông hiểu rõ hơn ai hết, phải không?”

Thiên Lý Phi Hiệp thờ dãi: “Vâng.”

“Phải rồi, Tiêu Tương Viện rộng hơn ngàn trượng, trong vườn có đình viện lầu các, có ao sen non bộ, có kỳ hoa dị thảo, có chim quý thú lạ. Và lòng yêu

tha thiết của Viên chủ đối với ta, có thể nói không thứ gì không có. Nhưng, con người của ta, sống trong khuôn khổ đó từ ngày này sang ngày khác a...”

Phượng Nghi cúi mặt thờ dài, một lúc thật lâu nàng nói tiếp: “Ngày này qua ngày khác, trước mắt với bao nhiêu điều quen thuộc đó. Và thời gian kéo dài mãi đến hai mươi năm, hai mươi năm dài đằng đẵng... ông cứ tưởng xem, và tự đặt mình vào hoàn cảnh đó, Phi Hiệp có cảm giác ra sao?”

Thiên Lý Phi Hiệp mím miệng thờ dài im lặng.

Và Tần Quan Vũ thình lình chàng nghe Phượng Nghi dùng truyền âm nhập mật nói với chàng: “Tần đệ, để tránh cho Tần đệ những điều phiền phức có thể xảy ra, bây giờ tôi giả đồ từ biệt, nửa ngày sau chúng ta sẽ gặp lại...”

Tần Quan Vũ chợt nghe một nỗi buồn mang mác, cuộc đời của Phượng Nghi đã làm xúc động lòng chàng.

Hai mươi năm, hai mươi năm gần như phân nửa đời người. Mà trong hai mươi đó, một người con gái đẹp chỉ quan quần trong một khu viện rộng trong ngân trượng. Sự cô tịch đó đã biến một con người vui vẻ hoạt bát trở thành u uất.

Lòng người đã theo khung cảnh đó mà lạnh như đông tro tàn.

Đối với Phượng Nghi, Tần Quan Vũ chợt nghe lòng dâng lên một nỗi niềm tiếc ngọc thương hương... Và từ nơi đó, tim chàng khẽ kêu lên một tiếng yêu.

Yêu... Bây giờ chàng mới thấy rõ là chàng quả thật đã yêu nàng.

Tần Quan Vũ vội dùng truyền âm nhập mật nói với nàng: “Tần Quan Vũ này đâu phải là hạng có thể sợ những điều phiền phức.”

“Không, Tần đệ đã lầm. Ngay trước mắt Tần đệ trọng trách nhiều, đâu có thể vì tôi mà kéo đến chuyện phiền. Chúng ta hãy giả đồ cáo biệt, và sau khi cải trang, tôi sẽ dò theo Tần đệ nhé!”

“Như thế cũng được!”

Phượng Nghi liền nói với Thiên Lý Phi Hiệp: “Phi Hiệp, ông hãy cứ tưởng tượng, nơi Tiêu Tương Viện mỗi cây có bao nhiêu lá, một buổi cỏ có bao nhiêu đợt non, gần như không thoát khỏi đôi mắt của ta, đếm từng chiếc lá rơi trong kiếp sống kéo dài ấy, Phi Hiệp thử tưởng tượng xem sao?”

Thiên Lý Phi Hiệp cứ cúi mặt thờ dài thượng thược không nói một lời... mà thật ra ông cũng không biết phải nói sao.

Qua lời nói của Phượng Nghi, Tần Quan Vũ thấy thêm một điều mới lạ. Hai mươi năm đằng đẵng, sống như một cội cây khô như thế mà Phượng Nghi không phát điên lên, thật quả là câu chuyện trên đời có một.

Đánh đúng tình cảm, và thấy rõ Thiên Lý Phi Hiệp đã có vẻ đồng tình, Phượng Nghi mím miệng lắc đầu nói với một giọng chứa chan nước mắt: “Phi Hiệp, giữa chiếc lồng bé nhỏ, con chim Phượng Nghi này sống suốt hai mươi năm, lẽ đâu Viên chủ không một chút rộng suy để cho ta một năm thông thả? Sau một năm ấy ta sẽ trở về và thề rằng đến chết không rời Tiêu Tương Viện thêm nửa bước, xin ông hãy trở về thay ta mà thỉnh cầu Viên chủ.”

Quay qua Tần Quan Vũ, Phượng Nghi cất giọng buồn buồn: “Tần huynh, sau này có dịp sẽ còn nhiều gặp gỡ. Bây giờ tiện nữ phải đi...”

Và nàng nói tiếp với Thiên Lý Phi Hiệp: “Phi Hiệp, tất cả nỗi niềm của tôi, xin nói lại với Viên chủ rõ, và xin Viên chủ đừng phái người theo dõi tôi làm chi, hãy để cho tôi tự do một năm. Phi Hiệp, một năm sau, sẽ gặp lại nơi Tiêu Tương Viện nhé!”

Dứt lời, như một chiếc én ngang trời, thân ảnh Phượng Nghi vút thẳng về phía núi rừng trùng trùng điệp điệp!

Thiên Lý Phi Hiệp nhìn theo chếp miệng thờ dài: “Thật là một người kỳ nữ. Dưới mắt nàng, trong thiên hạ, thật không có đàn ông...”

Tần Quan Vũ mỉm cười lễ phép: “Lão tiên bối, tại hạ xin cáo từ!”

Thiên Hạ Phi Hiệp nhìn sững Tần Quan Vũ và thì thầm như tự nói với chính mình: “Tần thiếu hiệp tài hoa tuấn tú, cùng với chủ mẫu ta thật xứng là...”

Chợt thấy lờ lờ, Thiên Lý Phi Hiệp ngưng ngang câu nói.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chạm Mặt Tam Hoa

Câu nói nửa chừng của Thiên Lý Phi Hiệp làm cho Tần Quan Vũ nghe như tim mình muốn nhảy ra ngoài lồng ngực.

Xem qua thái độ và con người, nhất định Thiên Lý Phi Hiệp phải là một nhân vật quan trọng nhất nhì trong Hạ Hầu Viên, thế sao lại buông một câu nó lạ lùng như thế?”

Câu nói của ông đã chẳng ngầm bảo rằng chàng và Phụng Nghi rất xứng đôi vừa lứa hao sao? Tần Quan Vũ bàng hoàng ngơ ngẩn với bao nhiêu nghi vấn...

Một, nhất định Thiên Lý Phi Hiệp hết sức tôn kính Phụng Nghi. Sự tôn kính này có lẽ về cương vị chủ mẫu, mà nhiều về nét hạnh của nàng?

Hai, giống theo ý ông ta, thì Hạ Hầu Viên chủ có lẽ không xứng lắm với Phụng Nghi. Trong đó có một phần về tuổi tác bất đồng. Và do đó, mà tuy có ý thương Viên chủ, nhưng đồng thời, ông ta lại cảm cảnh ngang trái của nàng...

Nhưng, bằng vào việc yêu cầu Phụng Nghi trở về, đã nói rõ rằng Thiên Lý Phi Hiệp hết sức tôn kính Hạ Hầu Viên chủ. Chỉ có điều không nghe ông ta đề cập đến sự thịnh nộ của Viên chủ và hậu quả của nó.

Đó là một điều mà làm cho Tần Quan Vũ hơi thắc mắc.

Ngưng một lúc thật lâu, sau câu nói sỗ sàng Thiên Lý Phi Hiệp lấy lại lẽ tự nhiên: “Tần thiếu hiệp định đi đâu?”

Tần Quan Vũ mỉm cười: “Đi bước nào thì kẻ bước ấy thôi!”

Thiên Lý Phi Hiệp gật gù đầu: “Chắc Tần thiếu hiệp nói không thật với lòng mình rồi. Thôi, lão phu thật có ý cùng với thiếu hiệp kết giao, nhưng có lẽ là vì lập trường sai cách... Và biết đâu khi gặp lại một lần nữa, chúng ta sẽ là kẻ thù không đội trời chung? Vạn nhất mà đưa đến chuyện không đẹp ấy, thì mong thiếu hiệp lượng tình... Và chẳng qua lão phu chỉ vắng mạng hành sự, chứ không phải là bản ý!”

Tần Quan Vũ cười một cách tự nhiên: “Vâng, lúc ấy sẽ tính sau. Bây giờ xin cáo biệt!”

Thiên Lý Phi Hiệp gật đầu: “Chúc thiếu hiệp gặp nhiều may mắn...”

Và chỉ một cái nhún mình, Thiên Lý Phi Hiệp đã lẫn mất vào rừng rậm.

Sự thắc mắc càng dồn dập đến với Tần Quan Vũ.

Cứ theo ấn ý của Thiên Lý Phi Hiệp, thì phải chăng Hạ Hầu Viên đã bắt đầu nhắm tấn công chàng?

Nhưng dù sao, hiện tại mới là điều quan trọng. Hiện tại cô đơn tịch mịch...

Cũng với núi rừng với ánh trăng này, nhưng lúc này khi đi với Phụng Nghi, Tần Quan Vũ chưa thấy hết sự vắng lặng của nó đến bây giờ chàng mới cảm nghe cô đơn xâm chiếm lòng mình.

Giữa lúc Tần Quan Vũ lê bước chân nặng nhọc với một tâm hồn ray rức thì, thỉnh thoảng, từ ven rừng bên trái một giọng lanh lảnh phát lên: “Tiểu tử, nạp mạng!”

Tiếp liền theo, một luồng kinh lực như thác nước chụp tới sau lưng...

Tần Quan Vũ giật mình lệ làng xoay lại hai tay cùng vung ra một lượt.

Hai giọng cười khác nữa lại rộn rã vang lên và hai loạt chưởng phóng từ hai phía ập vào khi Tần Quan Vũ vừa xoay mình lại.

Tần Quan Vũ hốt hoảng chàng biết kẻ đánh lên mình có đến ba người. Chàng vội vàng thu chưởng nhún mình như chiếc phao thẳng thiên vọt lên gần mười trượng!

Nhưng khi thân mình vút lên lơ lửng, Tần Quan Vũ mới kịp nhận ra hành động đó thật hết sức là bất lợi. Vì tuy tránh khỏi đòn đánh lên của họ, nhưng lơ lửng như thế là đã nằm vào thế yếu, mà đối phương rất có thể thừa cơ hội tấn công.

Quả đúng như dự liệu khi Tần Quan Vũ còn giữa không trung thì ba ngọn chưởng phong đã từ dưới đất thốc lên một lượt.

Tần Quan Vũ không còn thể đối kháng, chàng lẫn tròn một vòng trong không khí, mượn đà tà tà bắn xéo ra xa.

Chân chưa đứng vững, ba ngọn kinh phong đã ồ ạt tới bên mình, không còn phương cách nào khác nữa, Tần Quan Vũ nghiêng răng thi xuất Huyền Âm Thần Chưởng.

Bùng!... Bùng... bùng!...

Nhiều tiếng dội như sấm nổ vang lên Tần Quan Vũ nghe như không khí hai bên ép lại, chàng chợt lao đảo thụt lui luôn mấy bước và cảm thấy trước mặt hoa lên như bầy đom đóm.

Một giọng lạnh lùng băng giá nổi lên: “Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, bữa nay kẻ như ngày chót của cuộc đời rồi đấy!”

Cùng lúc với tiếng hét, một loạt kinh phong như cái nôn sắt từ trên chụp xuống đầu chàng.

Tuy bị choáng váng nhưng thần trí của Tần Quan Vũ hầu còn tỉnh táo, chàng khẽ lắc mình qua gần ba trượng, thoát khỏi công thế đối phương.

Và chàng trầm giọng quát lên: “Đánh lên không phải là hảo hán, hãy nói rõ tên họ.”

“Khá đấy!”

Tần Quan Vũ chú mục nhìn về hướng ra tiếng nói, cách chàng ba trượng, ba người con gái vóc dáng mảnh mai, mình choàng áo đen đứng giăng hàng chữ nhất trước mặt chàng.

Nhớ lại vụ đánh lên vừa rồi, Tần Quan Vũ nhếch môi khinh bỉ: “Ta chưa từng giết kẻ vô danh, hãy xưng tên rồi sẽ đánh!”

Ba cô gái lừ mắt như hỏi ý nhau và một người trong bọn trả lời cộc lốc: “Ám Sát Đoàn!”

Sực nhớ câu chuyện giữa hai chị em Phụng Hoàng Tiên Phi, Tần Quan Vũ gặng hỏi: “Các vị là Tam Hoa?”

Giọng nói đối phương về kinh nghi: “A... Tại sao ngươi biết?”

Tần Quan Vũ cười gằn không nói.

Chàng âm thầm vận dụng chân nguyên, vì biết rằng nếu họ hợp lực công kích thì chỉ có thể áp dụng Thiên Long Thần Bộ mới có thể đối phó được.

Thấy Tần Quan Vũ không trả lời trong ánh sắc miệt khinh, nhưng họ hơi lấy làm lạ là chưa từng thấy chàng có ý định tấn công.

Tần Quan Vũ thấy họ ngẩn ngơ, chàng nhích lên gần giọng: “Sao? Từng người một hay là cả ba cùng ra tay một lúc?”

Một trong ba người con gái lạnh lùng: “Đừng ngạo mạn, ta hỏi tại sao ngươi biết chúng ta là Tam Hoa?”

Bị một đòn đánh lên, Tần Quan Vũ quyết cho bọn Tam Hoa nếm mùi lợi hại, chàng từ từ nhích lên gần giọng: “Khỏi cần phải nhiều lời, cứ ra tay sẽ biết sau!”

“Khoan, hãy yên lòng, muốn chết rồi sẽ chết. Nhưng, trong võ lâm từ trước đến nay chưa từng có ai biết danh hiệu Tam Hoa, cho nên ta muốn rõ nguyên nhân tại sao ngươi biết?”

Tần Quan Vũ cười gằn, đưa tay rút soạt thanh Vô Tình Kiếm và nói rõ ràng từng tiếng một: “Cái tên Tam Hoa do đại công chúa của các ngươi, Phụng Hoàng Tiên Phi nói ra đấy!”

Cả ba người con gái tái mặt thụt lui.

Một trong ba người gặng hỏi: “Đại công chúa chúng ta còn nói những gì nữa?”

Tần Quan Vũ cười nhạt: “Nàng bảo rằng ngày chết của Tam Hoa đã đến rồi, tiếp chiêu!”

Dứt lời thanh Vô Tình Kiếm trên tay Tần Quan Vũ đã lóe lên trước mặt Tam Hoa.

Ba người con gái nhaoáng lên, và Tần Quan Vũ vội dừng tay, vì họ đã bao vây ba phía.

Tần Quan Vũ trở mặt ngạc nhiên.

Khinh công của họ quả đến mức siêu phàm. Nội lực vừa mới thử rồi, bây giờ đến lượt chứng kiến khinh công, mặc nhiên xác nhận lời của Phụng Hoàng Tiên Phi không phải là quá đáng.

Chàng trầm giọng quát lên: “Tại sao các ngươi không chịu ra tay?”

Một trong Tam Hoa lên tiếng: “Hãy yên lòng, ngươi nhất định không sống đến ngày mai đâu. Nhưng ta muốn biết đại công chúa của ta còn nói những gì?”

Tần Quan Vũ không trả lời, nhếch môi khinh khinh lên đi.

“Đứng lại!”

Một trong ba người con gái lạnh lạnh quát lên.

Tần Quan Vũ bước thẳng tới người mặt người vừa nói, ngấn mặt nhướng mày thách đố.

Người con gái đứng yên gặng lại: “Ta bảo muốn chết không khó đâu! Ngươi tưởng rằng mang danh hiệu Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ rồi muốn ngạo mạn trước

mặt ai cũng được à? Đứng, đừng đại đột, nghe ta hỏi: Đại công chúa ta còn nói những gì?”

Tần Quan Vũ cười gần nhích tới và vụt quát lên: “Tiếp chiêu!”

Thanh trường kiếm theo liền tiếng quát chớp thành một vòng hao thép ngồi ngời.

Một trong Tam Hoa cười nhạt: “Giỏi, cho người biết, bản cô nương là Hải Đường Hoa đây...”

Lòng trong tiếng quát, Hải Đường Hoa không lùi mà lại tiến. Nàng như một con bướm lượn uốn theo đường kiếm của Tần Quan Vũ và năm ngón tay như búp măng bằng ngọc chụp thẳng và ngực chàng.

Thấy đường kiếm của mình bị vượt, đồng thời lại nghe trước ngực năm ngón chỉ phong xé gió chia tới, Tần Quan Vũ hốt hoảng và trong đường tơ kẽ tóc của sự sống chết ấy, chàng lại thi triển Thiên Long Thần Bộ lẫn mình tránh thoát ngón đòn hiểm ác.

Trong cái tránh thần tốc đó, vai của Tần Quan Vũ và vai của Hải Đường Hoa gần như chạm vào nhau, chàng khẽ cười một tiếng lạnh lùng: “Hải Đường Hoa sắp rụng đây...”

Thanh trường kiếm nối theo tiếng thét nhoáng lên, lưỡi kiếm tà tà phạt ngang vai phải của người con gái.

Quả xứng danh hiệu Tam Hoa, Hải Đường Hoa nghiêng quặt mình sáng bên trái như một cành liễu cong theo chiều gió, và thoáng nghe một tiếng cười gần, thân ảnh nàng đã thoát ra ngoài ba trượng.

Hải Đường Hoa đứng thẳng như một pho tượng uy nghi và nhìn vào mặt Tần Quan Vũ bằng sắc bình thần đến lạnh lùng: “Cái gọi là Vũ Nội Độ Nhất Kỳ chỉ có thể thôi à?”

Tần Quan Vũ cảm nghe lửa giận cháy lên hừng hực, nhưng...

Thình lình, một giọng quát trong vút từ xa rớt tới: “Tam Hoa, đừng hành hung...”

Tiếp liền theo, ba bóng hồng rực rỡ như ba chiếc cầu vồng vút xuống.

Ba người thiếu nữ áo hồng lập thành một vòng vây xoắn lấy chàng vào giữa. Nhưng chỉ có một điều khác là lưng bọn họ quay về phía chàng, mặt thì đối diện với Tam Hoa.

Cho nên Tần Quan Vũ chỉ thấy được vóc thân thon nhỏ dịu dàng và suối tóc chảy xuống bờ vai như cuộn mây óng ả.

Hải Đường Hoa kinh hãi kêu lên: “Khổng Tước tỷ tỷ, chị đến đây làm gì?”

Người có tên Khổng Tước cũng ngỡ ngàng hỏi lại: “Hải Đường Hoa, sao chị lại làm gì thế?”

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Mệnh Lệnh Gây Mâu Thuẫn

Hải Đường Hoa nhích tới gần hơn nói bằng một giọng cực kỳ thân thiết: “Chúng tôi vâng lệnh ám sát Vũ Nội Độ Nhất Kỳ. Chúng tôi là một bộ phận trong Âm Sát Đoàn.”

Khổng Tước kinh ngạc kêu lên: “Lạ nhỉ? Tam Điều chúng tôi cũng vâng lệnh chủ nhân gia nhập Bảo Hộ Đoàn với nhiệm vụ duy nhất bảo hộ Văn Khúc Vô Khôi.”

Tần Quan Vũ ngơ ngác như người trong mộng.

Cùng một bọn với nhau, mà kẻ thì vâng lệnh ám sát, kẻ thì vâng lệnh bảo hộ, thì nghĩa lý làm sao?”

Tần Quan Vũ nhìn sáu kẻ đứng quanh mình như nhìn những con người quái dị.

Chàng tra thanh Vô Tình Kiếm vào vỏ, im lặng chờ xem sự tình diễn biến.

Hải Đường Hoa trở mặt trân trân nhìn Khổng Tước: “Chị Khổng Tước, chị không đùa đấy chứ?”

Khổng Tước cau mày: “Thật kỳ lạ.”

Hải Đường cau mặt: “Khổng Tước tỷ tỷ, chúng tôi phải giết người này để phục lệnh!”

Khổng Tước lắc đầu: “Không thể như thế, Tam Điều chúng tôi vâng lệnh bảo hộ, nếu Tần công tử có mệnh hệ nào thì chúng tôi làm sao phục lệnh?”

Hải Đường Hoa nghiêm mặt: “Khổng Tước tỷ tỷ, tôi thật tình vâng mạng mà đến đây, xin tỷ tỷ đừng đùa dai như thế!”

Khổng Tước cũng nghiêm: “Không, làm sao có thể đùa được chứ? Chúng tôi chính thức vâng mạng mà đến đây.”

“Thật ư?”

“Chúng tôi lừa các chị làm chi?”

Hải Đường Hoa thấp giọng: “Xin tỷ tỷ đừng làm khó chúng tôi. Đại công chúa và Nhị công chúa bất hòa, đó là việc riêng của hai người ấy, còn giữa chúng ta niềm thân thiết chưa bao giờ đứt gãy, đâu có lẽ chúng mình làm khó dễ nhau.”

Khổng Tước lắc đầu: “Muội muội đừng hiểu lầm, Tam Điều chúng tôi vì mệnh lệnh mà hành sự, chứ đâu phải cố ý khó dễ nhau? Đây, muội hãy xem lệnh kỳ...”

Vừa nói Khổng Tước vừa rút lá cờ vàng thêu phượng đưa ra nói tiếp: “Muội muội có thấy rõ chưa?”

Hải Đường tái mặt: “Sao lại có chuyện lạ lùng như thế?”

“Muội muội không thấy rõ lệnh kỳ ư?”

“Không rõ lắm chứ. Nhưng chúng tôi lại cũng có lệnh kỳ...”

Và nàng vội rút trong tay áo ra lá cờ vàng thêu phượng.

Khổng Tước cau mày: “Như thế mới làm sao?”

Tần Quan Vũ nhích lên: “Chủ nhân các người là ai?”

Khổng Tước dịu giọng: “Điều đó tiện nữ không nói được!”

Thấy mình dù chỉ cũng là một gã con trai mà lại chọi định đoạt khi bởi trong tay của những người con gái, Tần Quan Vũ phùng phùng hơi giận xốc đến gần bên Khổng Tước: “Tại hạ có một biện pháp có thể giúp các vị giải quyết vụ này!”

Hải Đường Hoa nghe nói hỏi dồn: “Biện pháp gì?”

Và Khổng Tước cũng day qua nhượng mắt như ngầm hỏi...

Bây giờ Tần Quan Vũ mới nhận rõ sắc diện Khổng Tước, chàng hết sức ngạc nhiên, không hiểu tại sao bọn môn hạ Phụng Hoàng Tiên Phi lại có nhiều người quá đẹp như thế?”

Nhưng, sự tức giận khiến cho Tần Quan Vũ không còn có thì giờ thương thức lâu, chàng mỉm cười ngạo mạn trả lời: “Trước hết hãy cho biết danh hiệu của Tam Hoa và Tam Điều, rồi sau đó ta sẽ có biện pháp lưỡng toàn!”

Khổng Tước gật đầu: “Tam Hoa tức là Hải Đường Hoa, Mai Khôi Hoa và Thủy Tiên Hoa. Còn Tam Điều là Đỗ Quyên Điều, Khổng Tước Điều và Hoàng Hạc Điều... Vậy Tần công tử hãy đưa biện pháp giải quyết đi!”

Tần Quan Vũ gục gập đầu. Chàng nghĩ cha của hai chị em Phụng Hoàng Tiên Nữ nhất định phải là một con người phong nhã ưa thích chim hoa, nếu không môn hạ không khi nào lại cho biệt hiệu như thế.

Và khi chọn danh hiệu cho hai con là Phụng Hoàng, chúa của loài chim thì nhất định con người ấy đã nghiên cứu loài chim tường tận lắm.

Chàng lại mỉm cười trả lời cho Khổng Tước: “Như thế này nhé, khi có Tam Hoa thì Tam Điều chưa đến vậy thì Tam Điều hãy tạm thời lui một bên, xem như chưa gặp tại hạ, để cho tại hạ đối phó với Tam Hoa. Chỉ có như thế, các vị mới có thể không đụng chạm với nhau, và mới có thể trở về phục lệnh!”

Hải Đường Hoa cười hăng hắc: “Hay lắm, quả là một biện pháp lưỡng toàn.”

Khổng Tước lắc đầu: “Tần công tử, tôi biết đó là do ý chí khẳng khái của công tử, nhưng Tam Điều vâng mạng đến đây, quả đã gặp được công tử thì đâu có thể xem như là không gặp? Và lại nếu rui như công tử bề nào, thì Tam Điều không làm sao trốn khỏi trách nhiệm!”

Hải Đường Hoa thở dài: “Như thế thì phải giải quyết làm sao?”

Khổng Tước trầm ngâm: “Biện pháp tốt hơn hết là chúng ta cùng trở về thỉnh ý lại chủ nhân.”

Hải Đường Hoa gật đầu: “Có lẽ chỉ phải như thế thôi...”

Thủy Tiên Hoa vội kêu lên: “Không được, nếu giải quyết như thế chỉ có lợi cho Tam Điều thôi. Vì Bảo Hộ Đoàn mặc nhiên làm tròn trách vụ, nhưng Ám Sát Đoàn đi không lại trở về không!”

Hải Đường Hoa mỉm miệng: “A.. Đúng! Thế thì biện pháp đó không được!”

Không Tước thờ dài: “Vì để cho tròn trách nhiệm cho cả đôi bên, chúng ta sẽ cùng dùng võ học tranh phân, đó là biện pháp đúng hơn hết! Nhưng, cùng một nhà, chúng ta có thể làm thế được chăng?”

Hải Đường Hoa buồn bã: “Làm sao lại giải quyết như thế được? Chỉ trách chủ nhân không biết vì sao lại đưa mệnh lệnh mâu thuẫn như thế ấy...”

Hải Đường Hoa nói chưa dứt lời, thỉnh thoảng, từ xa hai bóng người vút tới như hai dải lụa và một tiếng trong như ngọc rót kêu lên: “Tần công tử!”

Cho đến khi họ đứng yên, mọi người mới nhận ra đó hai chị em của Phụng Hoàng Tiên Phi.

Và khi chân mới vừa chấm đất, Phụng Hoàng Tiên Nữ đã tiến đến sát bên Tần Quan Vũ, cất giọng run run: “Tần công tử... có phải công tử đã bị thương...”

Thái độ và lời lẽ của nàng bộc lộ cả một hồi lo lắng thiết tha đến Tần Quan Vũ, khiến cho dù có bị đụng đến lòng tự ái, chàng cũng phải dịu giọng trả lời: “Cám ơn cô nương, tại hạ không sao cả.”

Và ngay lúc ấy, chàng sức nhớ lời dặn khi từ giả của người Tam Quốc Miếu: Đại trượng phu có thể co, có thể duỗi, phải đóng kịch cho khéo với Phụng Nghi và hai chị em Phụng Hoàng Tiên Nữ để dò la manh mối cha mình.

Vì cha, chàng phải nhẫn nhịn tất cả.

Phụng chi, cảm tình của người ta đối với mình như thế, thì dù sao chàng cũng phải ân cần đáp lại.

Sắc mặt của Phụng Hoàng Tiên Nữ tươi hẳn lên sau câu trả lời của chàng, nàng khẽ kêu lên: “Công tử...”

Nhưng, nàng bỗng bỏ lửng câu nói, đôi má ửng đỏ thẹn thù.

Về thẹn của người đẹp mới dễ yêu làm sao! Tần Quan Vũ mỉm cười: “Cô nương cứ nói...”

Thấy Tần Quan Vũ đối với em mình thật là hòa nhã, Phụng Hoàng Tiên Phi quay qua quát lớn: “Tam Hoa!”

Tam Hoa cùng bước lên một lượt qui mọp xuống: “Tam Hoa xin đợi lệnh!”

Phụng Hoàng Tiên Phi nghiêm mặt.

“Ám Sát Đoàn là một tổ chức của Liên Minh mới thành lập gần đây, chúng tôi vâng lệnh chủ nhân gia nhập Ám Sát Đoàn và theo lệnh của chủ nhân, tìm giết Vũ Nội Độ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ.”

Phụng Hoàng Tiên Nữ buột miệng kêu lên: “Liên Minh...”

Phụng Hoàng Tiên Phi cũng lộ vẻ kinh hãi, nhưng nàng vẫn lạnh lùng gặng lại Tam Hoa: “Các người từ trước đến nay chịu sự sai khiến của ta, hay của cha ta?”

Hải Đường Hoa run giọng: “Tam Hoa vốn chịu lệnh của Đại công chúa, nhưng việc này...”

Phụng Hoàng Tiên Phi trầm giọng ngắt lời: “Đã chịu lệnh của ta thì bất cứ việc gì cũng phải xin ý kiến của ta vậy thì, chuyện bội phản này, nhằm phải tội gì?”

Tam Hoa tái mặt...

Hải Đường Hoa nói không ra tiếng: “Tội... tội... tội chết!”

Tần Quan Vũ biến sắc, chàng vội nói với Phụng Hoàng Tiên Nữ: “Cô nương hãy xin tội cho Tam Hoa...”

Phụng Hoàng Tiên Nữ ngạc nhiên: “Công tử bảo thế với ý nghĩa gì?”

“Họ chỉ vì lệnh mà hành sự, thì đâu nên kết tội? Và lại ông kiến còn tham sống hưởng chi là người, đâu có thể để cho họ chết như thế? Chúng ta đã nhiều lần gặp gỡ, tại hạ hết sức cảm kích bao bận thi ân của cô nương. Bây giờ, nếu có thể vì tại hạ, xin cô nương hãy xin cho họ!”

“Vừa rồi họ chẳng đã hành hung với công tử đây sao?”

“Nhưng đó là vì lệnh, họ không thể không thi hành được.”

Phượng Hoàng Tiên Nữ nhìn trần trời vào mặt Tần Quan Vũ.

Chàng quả đúng là một người quân tử, không vì chút hờn riêng mà bỏ mất thiện tâm.

Càng cảm phục đức tính của chàng, mối tình của Phượng Hoàng Tiên Nữ đối với chàng càng nặng.

Nàng khẽ gật đầu: “Nếu Tần huynh không giận thì có thể được.”

Và quay qua Phượng Hoàng Tiên Phi nàng khẽ kêu lên: “Tỷ tỷ...”

Không đợi em nói hết, Phượng Hoàng Tiên Phi vội ngắt lời: “Có phải em thay cho Tần công tử mà xin tội cho Tam Hoa chăng? Nhưng nếu chị không làm tội họ, muội muội có thể tin chị không?”

Phượng Hoàng Tiên Nữ cảm động: “Em đã tin chị rồi! Huống chi chuyện này đã có Tam Hoa chứng thực và còn có Phượng Hoàng kỳ lệnh, thì em làm sao lại nghi ngờ chị được. Tỷ tỷ, chị có thể vì em mà tha cho Tam Hoa?”

Phượng Hoàng Tiên Phi khẽ liếc Tần Quan Vũ bằng tia mắt cảm kích và nàng dịu giọng: “Yêu cầu của em, chị đâu có lý lại không bằng lòng. Huống chi Tam Hoa với chị tình như tay chân, chị đâu đành hạ thủ... chỉ cần em tin chị là đủ.”

Và nàng lại quay về phía Tam Hoa, nghiêm nghị: “Tam Hoa, người mà các người muốn giết lại xin tội cho các người đấy. Hãy đứng dậy!”

Tam Hoa cảm động khẽ liếc Tần Quan Vũ, và cùng một lượt cúi đầu: “Cảm tạ ơn sâu của Đại công chúa, Nhị công chúa và Tần công tử!”

Chờ họ đứng lên xong, Phượng Hoàng Tiên Phi lại hỏi: “Tam Hoa đã có đến tổng đà của Liên Minh chưa?”

“Thưa đã có!”

“Ám Sát Đoàn gồm bao nhiêu người?”

“Gần một trăm người.”

Tần Quan Vũ rúng động hỏi liền theo: “Tổng đà của Liên Minh ở tại Hạ Hầu Viên phải không?”

“Vâng.”

“Và mình chủ tức là Hạ Hầu Viên chứ?”

Hải Đường Hoa áp ứng: “Điều đó... đié đié...”

Tần Quan Vũ bật cười: “Không thể tiết lộ bí mật thì thôi.”

Tần Quan Vũ vừa nói đến đó, thanh linh, tiếng tiêu từ đâu vụt nổi lên và tiếp theo giọng hát:

“Tình từ Vương quốc.

Vưu thủy tam phong.

Giá hồng hồ tự tri sinh...

...”

Tần Quan Vũ rúng động, nhún mình phóng về phía phát ra tiếng hát.

Phượng Hoàng Tiên Nữ hót hải kêu lên: “Công tử...”

Và nàng cũng vội lao theo cản trước mặt Tần Quan Vũ: “Đó là một âm mưu, đừng đề mắc bẫy.”

Tần Quan Vũ hết sức ngạc nhiên vì câu chuyện xảy ra quá đột ngột, nhưng vì sao bộ Huyền Kinh vẫn là mấu chốt của vấn đề quan trọng, nó giải quyết gần toàn bộ việc ăn oán trong đời chàng. Chàng phải lấy cho bằng được...

Tuy nhiên, chàng biết, vì nặng tình cùng chàng nên Phượng Hoàng Tiên Nữ quyết sẽ cản trở sự mạo hiểm đó, nên chàng cố bình tĩnh mỉm cười: “Cô nương, chúng ta hãy cùng đi xem thử cái âm mưu đó...”

Và chàng nắm lấy tay nàng thúc dục: “Đi...”

Cái nắm tay thân thiết của chàng làm cho Phượng Hoàng Tiên Nữ gần như quên tất cả. Nàng vội cùng chàng lao về phía trước.

Phượng Hoàng Tiên phi nở nụ cười như chia sẻ niềm vui với em và quay qua ra lệnh: “Tam Hoa, Tam Diệu, hãy theo Nhị công chúa!”

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Núi Tuyết Ngọc Long

Như hai luồng sao xẹt, Tần Quan Vũ dắt tay Phượng Hoàng Tiên Nữ phóng về phía phát ra tiếng ca.

Chỉ thoáng mắt, nghe đã đến gần, Tần Quan Vũ đột nhiên dừng lại: “Phượng Hoàng cô nương, tại làm sao cô nương biết đó là âm mưu?”

Phượng Hoàng Tiên Nữ lúc bấy giờ như một con người ngơ ngẩn. Thái độ dịu dàng thân thiết của Tần Quan Vũ đã khuấy động đáy lòng bình tĩnh của nàng.

Người nàng thâm yêu trộm nhớ, đột nhiên sát kề bên, mà lại đối xử với nàng bằng đúng một thái độ mà nàng mong mỏi, bảo sao tâm hồn nàng không lâng lâng giữa không trung?

Cho đến khi nghe câu hỏi của chàng, Phượng Hoàng Tiên Nữ mới giật mình như người ngủ mê mới dậy, vội nói với chàng: “Trong lúc đi tìm Tam Hoa, đã từng nghe tiếng ca như thế ấy khắp nơi, và như có nhiều đoàn người cùng lẫn quất theo tiếng ca ấy...”

Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi lại: “Có nhiều đoàn người lẫn quất?”

“Vâng, trong đó có cả môn hạ của cha tôi nữa!”

Bằng vào lời lẽ của Phượng Hoàng Tiên Nữ, Tần Quan Vũ chợt như bắt gặp vấn đề. Chàng dịu dàng hỏi lại: “Cô nương có thể nói thêm cho tôi rõ được chăng?”

Phượng Hoàng Tiên Nữ gật đầu: “Có thể một cách không lầm rằng mục đích của họ đánh nhắm vào quyền thứ ba, thứ tư của bộ Huyền Kinh!”

Lúc bấy giờ, tiếng xa từ xa đã lâng lâng đến gần, và bằng vào giọng điệu có thể biết con người phát ra tiếng ca đó một nội lực hùng hậu lắm.”

Riêng Tần Quan Vũ khi nghe tiếng ca, chàng thấy có điều lạ.

Tiếng tiêu và tiếng ca, nội dung thì vẫn y như của Cổ Lãnh Vân, nhưng âm vận lại nghe có khác.

Nhưng, điều làm cho Tần Quan Vũ băn khoăn là không hiểu tại sao khúc ca ấy lại được phổ biến đi cùng khắp võ lâm như thế?”

Chàng biết tự nhiên nó phải có điều bí ẩn, bèn hỏi nhỏ Phượng Hoàng Tiên Nữ: “Việc rêu rao khúc ca này, cô nương có biết ẩn ý của nó chăng?”

“Cứ theo cha tôi nói, thì sở dĩ lan rộng như thế là bắt đầu truyền ra bởi Ngọc Thượng Nga.”

“Nhưng làm sao Ngọc Thượng Nga lại biết?”

Phượng Hoàng Tiên Nữ lắc đầu: “Điều đó tôi cũng không rõ, cứ theo cha tôi thì ngày thành lập Liên Minh, Ngọc Thượng Nga tự cho rằng mình là một trong những người sáng lập, không có điều chi cần phải dấu riêng, nên đem lời ấy công bố nơi đại hội.”

Trong khi hai người nói chuyện, tiếng tiêu và lời ca càng lúc càng lại gần.

Phượng Hoàng Tiên Nữ nói tiếp: “Khi nàng công bố, thì mọi người trong võ lâm đều biết cả, nhưng ai nấy cũng có ý hồ nghi. Tại sao? Tại vì Huyền Kinh vốn là tuyệt học cao nhất võ lâm, nó có thể phá Huyền Âm Thần Công và Huyền Âm Thần Chương của Ngọc Thượng Nga, thế tại sao nàng không giữ riêng để tìm kiếm, mà lại nói ra cho mọi người đều biết? Đó là một việc đến nay hãy còn làm cho thiên hạ băn khoăn.”

Tần Quan Vũ hỏi: “Thế Liên Minh thành lập trong lúc nào?”

“Độ nửa tháng trước đây.”

Tần Quan Vũ tính nhẩm, thì ra Liên Minh thành lập chỉ cách hai ngày sau khi chàng ra khỏi Tam Quốc Miếu.

Chàng muốn hỏi thêm về tôn chỉ thành lập Liên Minh, nhưng chàng kịp nghĩ dù sao đi nữa Phượng Hoàng Tiên Nữ cũng không thể phản lại cha nàng, nên chàng hỏi sang chuyện khác: “Tại sao cô nương biết đây là một âm mưu?”

Như đến chỗ khó khăn Phụng Hoàng Tiên Nữ suy nghĩ thật lâu mới nói: “Huyền Kinh quyển thứ ba và quyển thứ tư là vật mà trong võ lâm người người đều mơ ước. Ngọc Thường Nga lại mang manh mối ra công bố như thế nếu có ý định quyết tìm bắt bóng bắt gió, cũng chưa biết chừng, nhưng cái bóng gió đó, trong võ lâm hiện nay ai ai cũng đều mù tịt. Tự nhiên, người ta suy nghĩ đến công tử, vì công tử là đồ đệ của Thủy Cảnh tiên sinh, nhất định công tử cũng cần đến Huyền Kinh, do đó, họ nghĩ đến biện pháp dùng lời ca ấy để dò xét xem phản ứng của công tử. Nếu công tử không cẩn thận để lộ manh mối ra, họ sẽ theo đó mà đến Ngọc Long Tuyết Sơn ngay!”

Tần Quan Vũ gật đầu: “Nhưng đã có người đi Ngọc Long Tuyết Sơn chưa?”

“Có. Nhưng chỉ ít thôi, người tin thì ít, mà người không tin lại nhiều hơn.”

Tần Quan Vũ gật đầu suy nghĩ...”

Phụng Hoàng Tiên Nữ nói tiếp: “Tần công tử, chẳng lẽ quyển thứ ba và thứ tư bộ Huyền Kinh quả đúng y như ẩn ý trong khúc ca, nghĩa là ở Ngọc Long Tuyết Sơn?”

Tần Quan Vũ mở miệng nhưng chàng bỗng giật mình ngưng lại.

Tuy Phụng Hoàng Tiên Nữ đối với chàng có cảm tình rất nặng, nhưng người xưa đã nói “Dò sông dò biển dễ dò, nào ai bề thước mà đo lòng người”. Từ ngày từ giả ân sư, những điều trải qua trong chốn giang hồ đều là âm mưu xảo quyệt, người con gái dễ thương này, biết đâu lại chẳng mang trong mình một âm mưu?

Chàng vội trả lời: “Điều đó tôi cũng còn mờ mịt.”

Phụng Hoàng Tiên Nữ nhìn thẳng vào mặt chàng: “Công tử không nói thật với lòng mình rồi! Xem việc vừa nghe thoáng lời ca, mặt công tử đã lộ sắc nôn nóng, đủ biết rằng nội dung của khúc ca ấy nhất định ẩn tàng chỗ dấu Huyền Kinh.”

Đã sẵn chủ định, nên Tần Quan Vũ vẫn giữ được vẻ thản nhiên: “Lúc tôi sắp sửa vào Từ Vĩng Lâm, Tam Quốc Miếu đã cho người đến khuyên tôi hãy đến Ngọc Long Tuyết Sơn, đã cho biết rằng nên để ý lời ca ấy mà tìm kiếm Huyền Kinh, cho nên khi nghe lời ca lúc này, tôi cho rằng đó là người của Tam Quốc Miếu, thế thôi!”

Phụng Hoàng Tiên Nữ gật gù gật đầu.

Cùng lúc ấy, tiếng tiêu và giọng ca lẩn lẩn xa mất.

Tần Quan Vũ vụt thấy chuyện có nhiều nghi vấn.

Tại sao tiếng tiêu ca từ xa đến gần rồi lại mất đi?

Hay là họ cố ý theo dõi mình và Phụng Hoàng Tiên Nữ.

“Ý của cô nương nói về bộ Huyền Kinh thật tôi quá khó hiểu, như vậy thì làm sao có thể biết chỗ dấu nơi nào?”

Phụng Hoàng Tiên Nữ cười hăng hắc, giọng cười của nàng rất hồn nhiên: “Nếu Ngọc Long Tuyết Sơn không có Huyền Kinh, công tử cứ làm bộ đóng kịch thật khéo để cho họ kéo nhau lên đó rồi quay trở về không một chuyện cho vui?”

Tần Quan Vũ mỉm cười: “Vui thì có vui đó nhưng...”

Liền lúc đó, Tần Quan Vũ đã phát giác ra cách chừng mười trượng chung quanh, có rất nhiều người đang âm thầm theo dõi, chàng bèn ngưng lại không nói tiếp.

Phụng Hoàng Tiên Nữ mỉm cười: “Nhưng làm sao?”

Một vấn đề thoáng qua, Tần Quan Vũ lập thành định ý.

Huyền Kinh đối với chàng tỷ như sinh mạng, nếu để lọt vào tay người khác, là cả một vấn đề nguy hiểm với chàng.

Bây giờ đối với võ lâm ai ai cũng biết, nhưng họ còn bán tín bán nghi, và đúng như lời của Phụng Hoàng Tiên Nữ vừa nói, khi nào họ tìm ra sự chứng thực của chàng thì họ mới bắt đầu hành động.

Một cơ hội hiếm có, để cho họ lạc hướng nếu ngay bây giờ chàng lợi dụng cơ hội đó mà gạt họ... bằng cách phủ nhận rằng Huyền Kinh không có tại Ngọc Đình Tuyết Sơn.

Phụng Hoàng Tiên Nữ lại hỏi tiếp: “Nhưng làm sao? Phải chăng công tử cũng còn hãy nghi ngờ như họ à?”

Câu hỏi vừa dứt, và không đợi Tần Quan Vũ trả lời, Phụng Hoàng Tiên Nữ vụt dùng phép truyền âm nhập mật nói tiếp với chàng: “Tần công tử, bất cứ trong trường hợp nào, cũng phải phủ nhận, phải làm cho họ không biết Huyền Kinh dấu ở Ngọc Long Tuyết Sơn... Hãy cố bình tĩnh, kể cả sắc mặt hãy cố giữ vẻ tự nhiên. Chung quanh đây chừng mười trượng đang có người theo dõi đấy!”

Tần Quan Vũ quả thật ngạc nhiên đến kinh sợ, sau câu nói đó của Phụng Hoàng Tiên Nữ...

Tuy nhiên, chàng cố làm như không có chuyện gì, vừa nói vừa cười: “Nếu làm cho họ đi không về rồi như thế ấy, thì e rằng họ sẽ tìm tôi mà gây sự chứ!”

Như muốn buộc Tần Quan Vũ phải phủ nhận rõ ràng về việc Huyền Kinh tại Ngọc Long Tuyết Sơn, Phụng Hoàng Tiên Nữ hỏi dồn: “Như vậy công tử biết chắc rằng Huyền Kinh không có ở Ngọc Long Tuyết Sơn?”

“Tự nhiên là không có!”

Tần Quan Vũ vừa trả lời vừa suy nghĩ...

Người của Tam Quốc Miếu nói đúng. Thần bí không phải ở nơi con người của Trần Phụng Nghi, mà là ở nơi con người của hai chị em Phụng Hoàng Tiên Nữ...

Tại sao nàng biết vụ Huyền Kinh ở Ngọc Long Tuyết Sơn, và tại sao nàng lại biết rõ có người rình mò theo dõi?

Chính chàng cũng nhờ nàng nói nều, và cố sức dụng công mới khám phá có người ở chung quanh, còn nàng, chỉ bằng một cách hết sức tự nhiên, bình thường, mà lại biết rõ ràng như thế, thì võ công của nàng không thể sao lường được.

Tần Quan Vũ đang băn khoăn thì Phụng Hoàng Tiên Nữ lại hỏi: “Công tử biết chắc Huyền Kinh không có ở Ngọc Long Tuyết Sơn, thì chắc công tử biết nơi dấu nó chứ?”

“Vâng.”

“Có phải lúc ở Trích Huyết giáo, lời nói của Tư Văn Tú Sĩ với công tử không đúng à?”

Tần Quan Vũ trở mặt: “Sao cô nương biết được tôi gặp Cổ bá bá ở Trích Huyết giáo?”

Phụng Hoàng Tiên Nữ mỉm cười: “Có gì mà lạ, theo như Ngọc Thường Nga nói, thì lúc đó Cổ bá bá quá yếu sức, nên dùng truyền âm nhập mật không kỹ được, để cho Ngọc Dung La Sát nghe biết, và nàng bầm cáo lại Liên Minh những điều nghe biết đó...”

Tần Quan Vũ rung động vì sự phát giác đó, nhưng chàng vẫn thản nhiên: “Phải, Cổ bá bá đã nói với tôi việc ấy!”

“Thế sao lại không đúng? Hay còn có ẩn ý gì khác?”

“Phải nói thẳng ra rằng khúc ca ấy không đáng giá một xu!”

Như sợ Tần Quan Vũ từ chỗ đóng kịch đến chỗ nghi ngờ thật, Phụng Hoàng Tiên Nữ vội dùng truyền âm nhập mật nhắc chàng: “Nói thế, chứ phải nhớ rằng đó là sự thật đấy nhé!”

Nhưng ngoài miệng nàng vẫn hỏi: “Công tử có thể cho biết việc ấy được chăng?”

Tần Quan Vũ cười lớn: “Nơi Trích Huyết giáo và biết nguy cơ sẽ đến cho tôi, nên Cổ bá bá dùng truyền âm nhập mật, nhưng vẫn cố để cho Ngọc Dung La Sát nghe được những điều giả ấy.”

Phụng Hoàng Tiên Nữ vụt kêu lên: “Như thế thì công tử đang ở trong cảnh cực kỳ nguy hiểm...”

Và nàng dùng truyền âm nhập mật nói riêng: “Nếu họ biết công tử là cái chìa khóa của chỗ dấu Huyền Kinh, thì họ sẽ tìm mọi cách bắt buộc công tử phải nói ra, đó là việc nguy hiểm lắm!”

Tần Quan Vũ mỉm cười, chàng hết sức băn khoăn, không biết Phụng Hoàng Tiên Nữ đúng là bạn hay thù?

Nếu thù thì tại sao nàng lại lo lắng cho mình quá thế...

Giọng truyền âm nhập mật của Phụng Hoàng Tiên Nữ lại vọng lên: “Tần công tử, tôi đã nghĩ ra một cách lấy độc trị độc. Bây giờ, khi tôi hỏi chỗ dấu Huyền Kinh, thì công tử cố làm như nói thật nhỏ rằng Huyền Kinh dấu trong Chí Tôn Bảo nghe! Nhớ nhé!”

Và nàng bèn sửa bộ mặt thật tươi, nở nụ cười thật, dùng giọng điệu thật ngọt ngào như dụ dỗ: “Công tử nói riêng cho tôi biết chỗ dấu Huyền Kinh đi...”

Tần Quan Vũ hết sức kinh nghi...

Rõ ràng nàng đã vì sự an nguy của chàng mà lo liệu mọi điều, nhưng đường đường một đáng tu mi, lại bày ra việc dối trá thì sao có thể gọi là chính nhân quân tử?

Tần Quan Vũ áy náy ngập ngừng: “Xin cô nương hãy thứ cho tôi không thể nói ra điều ấy...”

Phụng Hoàng Tiên Nữ tưởng Tần Quan Vũ bắt đầu đóng kịch theo ý mình, và muốn cho những kẻ nghe lén tin hơn nữa, nàng bèn sà vào lòng Tần

Quan Vũ, dùng giọng điệu nũng nịu dỗ dành: “Tần công tử không quý thiếp ư?”

Là một kẻ hết sức thông minh, Tần Quan Vũ đâu lại không biết nàng cố đóng kịch để gạt đối phương? Nhưng, sự lo lắng đối với chàng của nàng, đã làm cho chàng thật tình cảm động. Chàng vuốt nhẹ tóc nàng: “Xin cô nương đừng phiền, tôi không thể nào nói được...”

Một mặt chàng dùng truyền âm nhập mật nói luôn: “Kế của cô nương thật là tuyệt diệu, hiềm vì Chí Tôn Bảo dù sao cũng là nơi của ân sư, tôi không thể để cho thiên hạ xông vào náo loạn!”

Từ chỗ đóng kịch, đi lần đến chỗ cả hai có cảm giác mê mê... Chàng như ngây ngất hơi hương của người trinh nữ, và nàng, nàng không muốn rời khỏi lòng chàng...

Phượng Hoàng Tiên Nữ vẫn để y thân mình dựa vào Tần Quan Vũ, và nàng dùng truyền âm nhập mật nói tiếp: “Vậy thì công tử tùy tiện nói một nơi khác đi...”

“Nói nơi nào bây giờ?”

“Nơi nào cũng được... Như Quân Sơn, Vu Sơn chẳng hạn... Có làm sao để họ kiểm soát cả đời họ đi...”

Tần Quan Vũ quả đã không rượu mà say...

Chút nhu tình của người con gái tha thiết với chàng đã làm cho kẻ dù sắt đá cũng phải lung lay sụp đổ!

Tuy nhiên, chàng cố dẫn lòng, dùng truyền âm nhập mật nói với nàng: “Cô nương, nói dối như thế lòng tôi không yên đâu!”

Phượng Hoàng Tiên Nữ buồn buồn: “Công tử muốn chuốc lấy phiền phức ư?”

“Tôi không sợ gì cả!”

Phượng Hoàng Tiên Nữ buồn bã thở dài... Nàng vẫn cứ dựa trong lòng Tần Quan Vũ: “Công tử, không thể nói cho thiếp biết được sao?”

Tần Quan Vũ ửng mặt: “Xin cô nương thứ cho, tôi không thể nói được!”

Thình lình, sau câu nói của chàng, một giọng oang oang gầm lên rung chuyển: “Tiểu tử, không nói à?”

Tiếp liền theo, ngót đến hai mươi bóng người vút tới vây chặn Tần Quan Vũ và Phượng Hoàng Tiên Nữ...

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Phản Lại Liên Minh

Tần Quan Vũ quét mắt qua một lượt.

Đám người bao vây đều vận áo choàng đen, che mặt bằng lụa đen, y như cách ăn mặt của Tam Hoa lúc này.

Không hỏi cũng có thể đoán không lầm rằng họ là người của Liên Minh.

Cùng trong lúc đó, bảy bóng người nữa lại ùn ùn phóng tới, sà xuống giữa vòng vây. Phượng Hoàng Tiên Phi và Tam Hoa, Tam Điều.

Vừa chạm chân tới đất, Phượng Hoàng Tiên Phi đã nhếch mép lạnh lùng: “Ai dám hành hung, mẫu kẻ ấy đồ ra ngay tức khắc! Tam Hoa, vút mảnh lụa che mặt xuống, hãy trở về với bộ mặt thật là nồn hạ của ta, mau!”

Tam Hoa dạ rập một tiếng lột mảnh lụa đeo mặt và chiếc áo choàng vút ngay xuống đất...

Cả ba người trở về dưới áo màu hồng y như Tam Điều.

Phượng Hoàng Tiên Phi quát mắt đảo khắp vòng vây: “Ta công khai tuyên bố phản kháng Liên Minh, thu hồi tất cả môn hạ, ai chống lại kẻ đó chết!”

Phượng Hoàng Tiên Nữ kêu lên: “Tỷ tỷ...”

Phượng Hoàng Tiên Phi quay phắt lại: “Muội muội cho rằng hành động của chị quá đáng chăng?”

Phượng Hoàng Tiên Nữ hết sức cảm động: “Tỷ tỷ vì em mà đi vào con đường mạo hiểm... Chị, xin chị hãy lui lại, em và Tần công tử sẽ thoát khỏi nơi đây và... và có lẽ trọn đời không bao giờ trở về nhà nữa...”

Phượng Hoàng Tiên Phi lắc đầu: “Muội muội còn chưa biết rõ ý chị sao? Từ nay, dù cho đến chân trời góc bể, chị sẽ cùng em chia sẻ vui buồn sướng khổ suốt đời.”

Và nàng quay qua quát lớn: “Trong hai mươi mấy người của các ngươi, ít nhất cũng có năm người là môn hạ của gia đình ta, nếu các người còn nghĩ đến chị em ta hãy đứng qua một bên...”

Ba tiếng “tuần mạng” rập lên ba lão già tuổi độ năm mươi bước ra khỏi vòng vây, lột khăn che mặt và cởi áo choàng đen ném bỏ...

Và họ cùng bước tới trước mặt Phượng Hoàng Tiên Phi, cung kính vòng tay: “Tam Quái xin nghe lệnh nhị vị công chúa!”

Phượng Hoàng Tiên Phi dịu giọng: “Tam Quái hãy bình thân hợp sức đánh lùi kẻ địch!”

Trước hành động sống chết của Phượng Hoàng Tiên Phi Tần Quan Vũ vô cùng cảm động, chàng biết rằng vì chàng mà hai chị em nàng đã làm một việc quá nguy hiểm...

Chàng nhích sát lại vịn vai Phượng Hoàng Tiên Nữ, ngập ngừng: “Ân nghĩa này làm sao quên được...”

Phượng Hoàng Tiên Nữ ngắt lời chàng: “Công tử đừng nói thế... Hãy lo đối phó với cường địch...”

Một trong những kẻ bao vây vụt cười lên ằng ặc: “Kẻ nào phản lại Liên Minh: Chết! Kẻ nào miệt thị Liên Minh: Chết! Nhưng đáng cười hơn hết là đường đường danh hiệu Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ thế mà lại đi núp bóng quần thoa!”

Tần Quan Vũ lướt tới gần lại: “Thế các hạ núp bóng ai?”

“Ta đây à? Ta núp bóng chủ nhân, chứ không phải ẩn sau lưng phụ nữ thế đâu!”

Tần Quan Vũ cười gằn: “Hãy nói tên đi, ta không bao giờ giết kẻ vô danh!”

Đối phương cười ằng ặc: “Kể như ta là kẻ vô danh đi, nhưng ngươi lại làm gì ta được chứ?”

Vừa nói, gã vừa rút thanh kiếm ra khỏi vỏ...

Phượng Hoàng Tiên Phi và Phượng Hoàng Tiên Nữ tiến lên đứng sát hai bên Tần Quan Vũ, và Phượng Hoàng Tiên Nữ hất mặt lạnh lùng: “Đối phó với loại đó, không cần chúng ta phải nhọc sức, xin công tử để cho tiểu nữ phái một môn hạ đuổi hấn đi!”

Tần Quan Vũ lắc đầu: “Xin cô nương lui lại, để cho tôi dạy họ...”

Dứt lời, chàng xốc lên tới trước.

Gã áo đen đối diện gầm lên một tiếng, múa tích thanh kiếm ánh thép lóe lên như một chiếc nón bạc chụp xuống đầu Tần Quan Vũ.

Thấy đối phương vừa mới ra tay đã dùng thế độc, Tần Quan Vũ không dám khinh thường vội vã thi triển Thiên Long Thần Bộ lượn mình như chiếc lá khô thoát khỏi vòng hoa thép một cách dễ dàng.

Gã áo đen gầm lên một tiếng vung mạnh thanh trường kiếm quay tích nhiều vòng xung quanh Tần Quan Vũ ánh ngân quang...

Biết không thể kéo dài tình trạng né nữa được, Tần Quan Vũ hú lên một tiếng lạnh lạnh phóng vọt mình lên gần hai trượng và hai tay vươn thẳng bắt từ trên giáng xuống.

“Muốn chết!”

Lông vào trong tiếng thét, gã áo đen vùng buồm kiếm, hai tay kéo lên ngang ngực đẩy thốc lên...

Bùng!... Bùng!...

Hai tiếng dội rung rinh mặt đất, Tần Quan Vũ vội ấn chân xuống đất trụ vững đôi chân chịu lại.

Gã áo đen rung mình mím miệng thối lui luôn hai bước.

Nhìn xuống chân gã, Tần Quan Vũ thấy dấu chân lún xuống gần hai tấc, chàng biết nội công của con người này không phải tầm thường.

Vừa đứng yên lại được gã áo đen chiếu đôi mắt hùng hực như mấu về phía Tần Quan Vũ và thỉnh thoảng, gã lao mình tới phạt mạnh cả hai tay.

Hai luồng kinh lực như hai cây gió thốc ù ù thổi vào giữa ngực Tần Quan Vũ.

Chàng cười khẩy một tiếng triển dụng Phật Pháp Vô Biên chiêu thứ nhất của Huyền Âm Lục Chương.

Bụp!...

Như giây đàn thẳng đứt, gã áo đen bật ngửa ra gần hai trượng và tiếp theo một tiếng “bịch” khô khan, cả thân hình của gã dán lên mặt đất.

Tiếp liền theo, hai tiếng gầm và hai gã áo đen phóng tới cùng một lúc, như hai con hổ dữ gặp mồi.

Tần Quan Vũ nghe kinh phong đã đến sát bên lưng, bèn thi triển Thiên Long Thần Bộ lách mình tránh qua bên phải và quát lớn: “Liên Minh chuyên dạy người đánh lén à? Hãy nhì!”

Cùng lúc ấy, gã áo đen bị té nằm dưới đất lúc nảy đã lóp ngóp leo lên quát lớn: “Tam Quái nghe lệnh...!”

Và gã móc trong tay áo ra lá cờ vàng thêu phượng phe phẩy trước mắt, nói tiếp theo: “Nếu quả Tam Quái phản kháng, ta sẽ lập tức về bẩm cáo quý chủ nhân!”

Thấy Phụng Hoàng Kỳ, Tam Quái biến sắc... Sáu tia mắt khẩn cầu quay về phía Phụng Hoàng Tiên Phi.

Hải Đường Hoa nhích tới và cũng rút ra một lá Phụng Hoàng Kỳ, cất giọng lạnh lùng: “Ngươi nghe lệnh hay muốn bảo ai nghe lệnh? Kẻ nào chống lại lệnh kỳ ở tay ta, kẻ ấy phải chết!”

Không tước thoãn thoát bước lên nắm lấy lá lệnh kỳ đưa lên phát qua phát lại và môi nàng nhếch nụ cười thách đố.

Gã áo đen tái mặt thối lui hai bước: “Các ngươi muốn...”

Phụng Hoàng Tiên Phi chiếu đôi mắt lạnh lùng: “Lãnh Diện Sát nghe lệnh!”

Tiếp liền theo, Phụng Hoàng Tiên Nữ khẽ vẫy tay về phía gã áo đen.

Một làn ánh sáng lóe lên, gã áo đen đưa tay ra bắt lấy và gã thụt lui mấy bước hét hãi kêu lên: “Kim Long lệnh...”

Phụng Hoàng Tiên Phi vẫn lạnh lùng: “Kẻ nhận lệnh không qui là chết!”

Mười mấy gã áo đen cùng qui xuống cúi đầu: “Thuộc hạ xin đợi lệnh!”

Phụng Hoàng Tiên Phi cười gằn: “Có cút cả đi không?”

Cả bọn đứng dậy xá dài và quay mình đi thẳng.

Lãnh Diện Sát đứng lại, hai tay nâng chiếc lệnh bài: “xin giao hoàn Kim Long lệnh...”

Phụng Hoàng Tiên Nữ tiếp lấy, gã áo đen cúi đầu rút theo đám vừa đi...

Phụng Hoàng Tiên Phi quay lại: “Tam Quái, Tam Điều và Tam Hoa nghe lệnh!”

Chín người cùng qui xuống và Phụng Hoàng Tiên Phi nói liền theo: “Hãy mau trở về đem tự sự bẩm cáo lại cha ta, chờ khi nào chị em ta trở về sẽ giải quyết!”

Tam Quái, Tam Điều, Tam Hoa ứng thanh tuân lệnh, và chín người cúi đầu nhanh nhẹn quay đi.

Chờ cho họ đi rồi Phụng Hoàng Tiên Nữ bước lên sát Phụng Hoàng Tiên Phi, và như không ngăn được niềm xúc cảm, nàng sà vào lòng chị: “Tỷ tỷ, ... chị em ta bây giờ phải làm sao?”

Như một người mẹ hiền, Phụng Hoàng Tiên Phi ôm lấy em vào lòng: “Cách nào đi nữa thì chị cũng đã quyết tâm rồi!”

Phụng Hoàng Tiên Nữ vội hỏi: “Về nhà ư?”

“Không!”

“Chị, không về nhà rồi chị em mình đi đâu?”

Phụng Hoàng Tiên Phi thở dài không nói.

Thấy tình cảm của chị em Phụng Hoàng Tiên Nữ như thế, và thấy vì mình mà họ lâm vào chỗ khó xử, Tần Quan Vũ cúi mặt buồn buồn: “Vì tôi mà làm cho lệnh tỷ khó khăn...”

Phụng Hoàng Tiên Phi lắc đầu: “Không, tôi đã có ý phản Liên Minh từ lâu, chỉ vì thiếu cương quyết... Đến nay sự việc đã bức bách chị em tôi, đó

cũng là một cơ hội tốt!”

Tần Quan Vũ trố mắt: “Tại sao thế?”

Phượng Hoàng Tiên Phi thở ra: “Chuyện dài lắm!”

Phượng Hoàng Tiên Nữ vội hỏi: “Chị, bây giờ chị em mình tính sao?”

Phượng Hoàng Tiên Phi thở dài nặng nhọc: “Nhà không về được, tự nhiên phải có chỗ về... Huống chi, mặt đất mệnh mông...”

Nàng nói chưa hết lời, thỉnh linh, một giọng nói phát lên: “Các con, hãy về nhà... Nhà mới là chỗ các con về được!”

Phượng Hoàng Tiên Nữ đứng phắt lên, tái mặt: “Cha!...”

Và nàng từ từ quì xuống...

Phượng Hoàng Tiên Phi cũng quì xuống kêu lên: “Cha!...”

Tần Quan Vũ hoảng hồn, chàng đảo mắt nhìn quanh không thấy ai cả, nhưng biết cha của hai nàng đã tới, nên vội vòng tay: “Tiểu sinh mới kẻ đáng tội, vì tiểu sinh mà Phượng Hoàng cô nương mới hành động như thế... Nếu lão tiên bối muốn làm tội xin cứ nhắm vào tiểu sinh...”

Giọng nói thật lạnh lùng gằn hỏi: “Nghĩa là ngươi muốn đem sinh mạng ra cứu lấy mạng của hai đứa con gái ta?”

Nhìn dáng cách thiếu nã của chị em Phượng Hoàng Tiên Nữ, Tần Quan Vũ khảng khái đáp lời: “Vâng, xin lão tiên bối hãy dung tha hai người...”

Giọng nói vẫn lạnh như băng: “Được, ngươi muốn chết cách nào? Ta ra tay hay tự ngươi xử lấy?”

Tần Quan Vũ rúng động...

Thảo nào hai chị em Phượng Hoàng Tiên Phi không sợ... Cha của hia nàng quả là một kẻ in như là không biết xúc động bao giờ...

Và chàng trả lời một cách thản nhiên: “Tiểu sinh có ý thể tội, nhưng không có ý giết mình. Vì như thế quả là không xứng đáng. Nếu lão tiên bối không buông tha thì cứ ra tay, và nếu tiểu sinh không chịu nổi, xin mỉm cười mà nhắm mắt!”

“Tốt, đón ở đây!...”

Cùng một lúc với tiếng nói, ngọn kinh phong trút xuống như thác nước khổng lồ...

Tần Quan Vũ nghiêng răng kéo hai tay lên một lượt tung chiêu thế Thần Uy Như Thiên, chiêu thứ hai trong Huyền Âm Lục Chương, dựng đứng lên đón tiếp...

Vốn đã đoán biết con người này nhất định không thể xem thường được, cho nên khi vừa phát chiêu, Tần Quan Vũ đã trụ mình xuống tấn vận đủ mười thành công lực...

Bùng!...

Ào... Ào...

Cùng một lúc tiếng dội của kinh lực vào nhau, cát đá bắn lên cả một vùng mù mịt...

Tần Quan Vũ rùng mình kèm cứng đôi chân, nhưng không làm sao giữ được, cả thân mình bật lên như cây trúc gốc, bắn bồng ra sau gần ba trượng.

Bộ té lăn tròn trên mặt đất nhiều vòng, Tần Quan Vũ mới cố gượng đứng lên được, chàng phóng mình trở lại ngược mặt thản nhiên: “Quả thật là thần công, xin lão tiên bối tiếp tục...”

Phượng Hoàng Tiên Nữ vụt òa lên khóc: “Cha!... Muốn điều tội lỗi đều do một mình con... Xin cha dung tha cho chàng...”

Phượng Hoàng Tiên Phi ngẩn mặt trang nghiêm: “Thưa cha, tất cả những việc này đều do nơi con làm ra, người thiếu niên ấy vô tội... và muối muối cũng chỉ bị con lôi kéo mà thôi!”

Giọng nói trầm trầm gằn lại: “Cuối cùng ai mới là chính phạm?”

Tần Quan Vũ bước lên một bước: “Lão tiên bối, hai vị tiểu thư không ai có lỗi cả, muôn việc đều do âm mưu của văn sinh!”

Giọng nói trầm trầm gằn dữ quát lên: “Ta không cần biết những chuyện vô ích, ta chỉ hỏi ngươi tại sao hai con ta lại bị ngươi kéo vào tròng, phản lại Liên Minh?”

Phượng Hoàng Tiên Nữ run rẩy kêu lên: “Cha, đó chỉ là sự vô ý của chàng mà thôi!”

Phượng Hoàng Tiên Phi lật đặt tiếp lời: “Thưa cha, câu chuyện này em con và gã thiếu niên kia đều bất ý trong hành động mà đầu đuôi chỉ do một mình con chủ xướng, xin cha hãy làm tội con thôi!”

Giọng nói trầm trầm quát lên: “Ngọc nhi, Tâm nhi, hai con hãy cầm miệng lại. Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, hãy giải thích câu chuyện này cho ta nghe!”

Nhân lúc cha con họ nói chuyện, Tần Quan Vũ âm thầm vận công điều trị nội thương bởi lần so chiêu vừa rồi, kịp khi nghe hỏi, chàng thẳng thắn trả lời: “Lệnh muội vốn là bạn thiết của tiểu sinh, nhân vì sự an nguy của tiểu sinh mà ra tay giúp đỡ... Và lệnh tỷ vì lo lắng cho em nên buộc lòng phải có hành động như thế... Cho nên...”

Cha của Phượng Hoàng tỷ muội vụt thờ dài: “Ngọc nhi, Tâm nhi, gia đình mới là nơi của các con... Giang hồ nguy hiểm, võ lâm đa mưu, không phải chốn xông xáo của trẻ con thơ dại... Cha không trách cứ gì con cả, các con hãy về đi!”

Hai chị em Phượng Hoàng Tiên Nữ hốt hải kêu lên: “Cha...”

Tần Quan Vũ biết sự lo sợ của hai nàng, chính bởi sự ăn năn của mình, nên chàng thờ dài buồn bã: “Lệnh tôn nói rất đúng, giang hồ nguy hiểm, võ lâm đa mưu, không phải nơi mà nhị vị cô nương ứng phó... Thôi, về đi... Riêng tôi, đã một mình dám làm, thì một mình dám chịu, xin đừng lo nghĩ gì cả!”

Giọng nói của người cha Phượng Hoàng Tiên Nữ vụt nghe hết sức hiền lành: “Ngọc nhi, Tâm nhi, hai chị em con thương xót lẫn nhau, đùm bọc lẫn nhau, đó là điều mà mười mấy năm nay cha hằng mong mỏi... Hai con cứ yên lòng, Liên Minh tổ chức Âm Sát Đoàn mưu hại Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, và cha đã tổ chức Bảo Hộ Đoàn ngầm ngầm hỗ trợ... điều khó khăn của cha, hai con đâu có biết!”

Hai chị em Phượng Hoàng Tiên Nữ cực kỳ kinh ngạc, hai người đưa mắt nhìn nhau tỏ vẻ lạ lùng.

Cha của hai nàng nói tiếp: “Tự nhiên là hai con không biết, luôn cả việc cha sai Ngọc nhi đến giúp đỡ giả vờ với con quý cái Chí Tôn Bảo để buộc Tần thiếu hiệp trao Ngọc Quan Âm, rồi lại sai Tâm nhi đến ngăn cản. Tất cả mưu thuận đều do tình thế xui nên...”

Phượng Hoàng Tiên Phi dợm hỏi, nhưng cha nàng đã tiếp: “Bao nhiêu lâu nay vì đôi chút hiểu lầm, làm cho hai chị em con thiếu điều xâu xé lẫn nhau, mãi đến bây giờ... Bây giờ, cha hết sức cảm ơn Tần thiếu hiệp...”

Tần Quan Vũ vội vòng tay: “Không dám, tiền bối quá thương mà nói thế thôi!”

Người cha Phượng Hoàng tỷ muội nói tiếp: “Ngọc nhi, Tâm nhi, việc cha gia nhập Liên Minh chỉ là điều bất đắc dĩ, cho nên hai con chống lại, phản lại là đúng... Bây giờ, nếu hai con còn thương cha thì đừng nghĩ đến việc rời bỏ gia đình, con cứ tưởng tượng, khi con đi rồi thì tuổi già của cha mẹ ra sao?...”

Hai chị em Phượng Hoàng Tiên Phi quì xuống: “Hai con xin nghe lời cha dạy.”

“Bây giờ hai con hãy về và hãy thương yêu đùm bọc lấy nhau!”

Hai chị em Phượng Hoàng Tiên Nữ cúi đầu: “Con xin vâng lời cha!”

Người cha cất giọng cười mừng rỡ: “Phải con hãy về, về để mẹ con được chút mừng vui... Bao nhiêu năm qua, mẹ đã vì hai con mà tuổi già ủ dột... và như thế là cha đã vô cùng mãn nguyện!”

Hai chị em đứng dậy và Phượng Hoàng Tiên Nữ khẽ liếc Tần Quan Vũ, e thẹn ngập ngừng: “Xin công tử trân trọng giữ mình, em xin từ giả...”

Giọng nói của nàng chứa chan quyến luyến và Tần Quan Vũ chợt nghe lòng xao xuyến băng khuâng...

Chàng nghe có một sự trống trải sắp bày ra khi nàng vắng bóng!...

Nhưng, chợt nhớ tới điều hệ trọng, chàng vội nói: “Đan Tâm, còn một vấn đề, tôi muốn hỏi trước khi từ giả...”

Phượng Hoàng Tiên Nữ nhích lên một bước: “Công tử cứ nói!”

“Việc giả dạng tôi đến Hoa Sơn đề cử thị uy có phải do cô nương không?”

“Tôi sai chị em Không Tước làm!”

“Nhưng sao họ biết Huyền Âm Thần Chiêu?”

Phượng Hoàng Tiên Nữ mỉm cười bí mật: “Họ là thuộc hạ của chàng...”

Tần Quan Vũ ngạc nhiên: “Nghĩa là làm sao?”

Cha của Phượng Hoàng tỷ muội vụt lên tiếng: “Việc đó cha sẽ nói chuyện với Tần thiếu hiệp, con khỏi phải nói...”

Tần Quan Vũ vòng tay: “Tạ ân lão tiền bối.”

Và chàng nhích sát lại gần Phụng Hoàng Tiên Nữ khẽ hỏi: “Đan Tâm “Hợp Châu Liên Minh” nghĩa là sao?”

Phụng Hoàng Tiên Nữ thẹn thùa: “Chưa đến lúc... Nhưng là người trí tuệ siêu quần, công tử suy nghĩ tức khắc sẽ biết...”

Nói đến đây, mặt nàng vụt ửng đỏ lên, và luống cuống chạy lại kéo tay chị: “Đi chị, em hồng ở đây nữa đâu...”

Phụng Hoàng Tiên Phi vuốt tóc em và quay lại Tần Quan Vũ: “Tần công tử, chị em tôi xin cáo từ!”

Tần Quan Vũ nhìn sững Phụng Hoàng Tiên Nữ với tất cả tâm tình trào ra ánh mắt, và chàng gắng gượng vòng tay: “Vâng, xin nhị vị cô nương bảo trọng!”

Và chàng cúi đầu thấp xuống như không dám nhìn theo, mãi đến khi hai nàng khuất bóng thật lâu, mới nghe người cha cất tiếng thờ dài: “Tần thiếu hiệp đã biết rõ đại thế võ lâm ngày nay rồi chứ?”

Tần Quan Vũ giật mình ngẩn mặt vòng tay: “Tiểu sinh chưa rõ lắm!”

“Thiếu hiệp có lẽ muốn biết chuyện Liên Minh?”

“Vâng, tiểu sinh đang thắc mắc về việc ấy...”

“Thiếu hiệp có biết việc Liên Minh do ai phát khởi chăng?”

“Do Ngọc Thường Nga Tiểu Phụng Hoàng!”

“Ai nói thiếu hiệp biết thế?”

“Do một vị tinh cò gặp gỡ...”

“A... lão phu biết rồi, người cha vợ thứ năm của Hạ Hầu Viên chủ, tức là mình chủ Liên Minh nói chứ gì?”

Tần Quan Vũ ngạc nhiên: “Sao tiền bối biết được?”

“Chuyện này khá phức tạp, trừ Tam Quốc Miếu chủ ra...”

Thình lình một giọng nói lạnh lùng như xói vào tai: “Hân hận, thật là hân hạnh được gặp Thượng Quan lão đại hiệp!...”

Tần Quan Vũ giật mình, đúng là giọng nói quen thuộc, giọng nói của người Tam Quốc Miếu!”

Tiếng cha của Phụng Hoàng tỷ muội nói liềm theo: “Hân hạnh gặp được Tam Quốc Miếu chủ, thật là hay quá!”

Tần Quan Vũ lại ngạc nhiên hơn nữa, té ra người dắt dẫn chỉ thị cho mình mấy lúc này chính là Miếu chủ Tam Quốc Miếu!

Chàng vội vã vòng tay: “Tần Quan Vũ xin tham kiến Miếu chủ!”

Người của Tam Quốc Miếu bật cười ha hả: “Lắm rồi ta đâu phải là Tam Quốc Miếu chủ!”

Cha của Phụng Hoàng tỷ muội ngạc nhiên: “Thế Tam Quốc Miếu chủ là ai?”

“Là ai thì cuối cùng sẽ biết, bây giờ chỉ cần nói trước rằng tại hạ là kẻ có toàn quyền thay mặt...”

“Thật là thần bí!”

“Ừ, Thượng Quan đại hiệp mới là thần bí chứ!”

“Đúng là người bí mật!”

Người của Tam Quốc Miếu hỏi lại: “Tại hạ có danh hiệu Người Bí Mật bao giờ?”

“Lão phu tặng cho đấy!”

“Cảm ân, bây giờ, xin đi vào chuyện chính là vừa!”

“Vâng, nhưng cứ nói chuyện với giọng thật của mình, chứ sao lại sửa làm chi thế?”

“Đâu có được!”

“Tại sao?”

“Vì chúng ta vốn là bạn cũ với nhau, nếu nói giọng thật thì làm sao dấu được?”

Người Tam Quốc Miếu nghiêm giọng: “Bây giờ tại hạ sửa danh từ Hợp Châu Liên Minh của lệnh ái trở thành Đồng Minh phòng có được chăng?”

Không đợi đáp lời, người Tam Quốc Miếu nói tiếp: “Liên Minh của họ chỉ là một sự... liên kế lực lượng, Đồng Minh của ta là cả một vấn đề đồng chí đồng tâm... Thượng Quan đại hiệp nghĩ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Tổ Chức Đồng Minh

Càng nghe họ nói chuyện, Tần Quan Vũ càng thấy lạ lùng khó hiểu.

Cả đôi bên hình như không phải người xa lạ, nhưng sau câu chuyện lại kỳ bí như thế.

Tiếng nói của người được gọi là Thượng Quan đại hiệp lại vang lên: “Tại sao lại phải đặt vấn đề như thế?”

Người của Tam Quốc Miếu bật cười ha hả: “Thế tại sao đại hiệp lại gia nhập Liên Minh? Có phải tại vì bản Miếu tặng phong danh hiệu Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ?”

“Ừ, không ngờ Tam Quốc Miếu lại bày ra cái trò ấy... Các người cho rằng Tần thiếu hiệp lạ với cái danh hiệu ấy lắm chăng?”

“Không, không có gì lạ... Nhưng nếu không có cái danh hiệu ấy thì chuyện đâu lại diễn biến như ngày nay? Lão qui thử nghĩ lại xem!”

“À... Người dám gọi ta là lão qui à?”

“Ồ, chúng ta cũng đã già rồi... là hàng thúc phụ của Tam Quốc Miếu chủ, ta không gọi các hạ là lão qui một cách thân mật thế sao?”

“À, ra thì thế ư? Tốt lắm, tốt lắm...”

Liền lúc đó, một tiếng nổ vang lên từ hướng phát ra giọng nói của người Tam Quốc Miếu, và tiếp theo giọng nói lạnh lùng: “Nhớ chưa? Lão qui!”

Tiếng của Thượng Quan đại hiệp reo lên: “A... hay lắm!”

“Tự nhiên, Miếu Tiền Tam Phạt môn võ công riêng biệt của Tam Quốc Miếu, trừ lão qui ra, chỉ có Hạ Hầu Viên chủ có thể đương cự nổi thôi mà...”

“Hãy nói rõ hơn tý nữa đi!”

“Lão qui, như thế còn chưa rõ sao?”

“Cứ nói đi!”

“Chúng ta lập một lực lượng Đồng Minh!”

“Ừ...”

“Không đồng ý à?”

“Tam Quốc Miếu muốn dựng thế lực ư?”

“Không phải muốn dựng thế lực, nhưng đó là một câu chuyện bất đắc dĩ thôi!”

Tiếng nói của Thượng Quan đại hiệp: “Không, lão qui này hoan nghênh cái lối bất đắc dĩ ấy!”

“Cũng có nhiều thứ bất đắc dĩ chứ! Chẳng hạn như họ đang có cái thế làm vua, mình không khéo sẽ đi vào con đường làm tôi mãi mãi... Cho nên phải biết tự nắm lấy ưu thế của mình, cái ưu thế ấy lão qui nhà ta có thừa.”

“Ưu thế của ta ở đâu?”

“Không nói tự nghĩ sẽ biết!”

“Các hạ muốn nói gì thế?”

Tiếng nói của người Tam Quốc Miếu: “Không, không cần nói chuyện đó... Ngay bây giờ, lão qui mình đã bị con gái đưa vào cái thế ngồi trên lưng cọp, muốn tuốt xuống cũng không thể được, chỉ có cách gia nhập Đồng Minh thôi... Phải không?”

“Chưa chắc như thế!”

“Thôi, đừng bẻ lý với nhau nữa, hãy nói dứt một câu: Có tán thành việc lập Đồng Minh không?”

“Tán thành! Nhưng biết vị tiểu ca họ Tần của chúng ta đây có đồng ý hay không?”

“Khoan, bây giờ hỏi thật nhé, lão qui mình thật là... ai thế?”

Tiếng của Thượng Quan đại hiệp: “Ừa, mới nhận ta là lão bằng hữu đây mà?”

“Lão bằng hữu thì đông lắm, mà...”

“Thôi, thôi... nói trở lại câu chuyện chính đi!”

“Vâng!”

Tần Quan Vũ đứng giao lộ tại ngõ ngách...

Cho dù trí tuệ đến đâu, chàng cũng đành chịu không hiểu người Tam Quốc Miếu và người được gọi là Thượng Quan đại hiệp cha của chị em Phụng Hoàng Tiên Nữ đã nói gì?”

Đại khái chàng chỉ có thể biết mơ hồ rằng họ đang bàn lập một tổ chức là Đồng Minh để chống lại Liên Minh thế thôi!

Và một điều khác nữa là vừa rồi đôi bên đã thử sức với nhau, bởi tiếng nổ dội mà chàng nghe thấy, và hai bên đồng sức mà cuối cùng không ai biết rõ lại lịch của ai!”

Chợt nghe tiếng của người Tam Quốc Miếu vang lên: “Tần thiếu hiệp, việc bàn vừa rồi, không biết ý thiếu hiệp ra sao?”

Tần Quan Vũ vòng tay: “Xin tiên bối cứ nói!”

“Vừa rồi thiếu hiệp đã nghe bàn về việc tổ chức Đồng Minh để đối phó với Liên Minh chẳng biết ý kiến thiếu hiệp ra sao?”

“Vâng, tiểu sinh có nghe và... đó là võ lâm đại sự!”

“Nhưng thiếu hiệp có ý không chứ?”

“Hết sức tán thành!”

Tiếng nói của người Tam Quốc Miếu: “Và chúng tôi mời Tần thiếu hiệp gia nhập Đồng Minh chẳng biết ý thiếu hiệp ra sao?”

Suy nghĩ một lúc, Tần Quan Vũ dè dặt trả lời: “Nếu là việc gì chính nghĩa võ lâm thì tiểu sinh nguyện hết lòng góp sức mọn của mình!”

“Tự nhiên là vì chính nghĩa võ lâm rồi! Và như thế nghĩa là Tần thiếu hiệp đã đồng ý, vậy bây giờ chúng ta nên chọn Minh chủ chứ?”

“Tự nhiên như thế!”

“Việc đó có cần cử hành đại lễ chăng?”

Suy nghĩ thêm một lúc Tần Quan Vũ đáp: “Cứ theo ý tiểu sinh một khi đã tổ chức như thế, mà làm đơn giản quá e không nên nhị vị tiên bối nên xét kỹ!”

Tiếng nói của Thượng Quan đại hiệp: “Lão phu tán thành cả hai tay!”

Tiếng nói của người Tam Quốc Miếu: “Nhưng, khi công bố với võ lâm thành lập Đồng Minh trước khi cử hành đại lễ, Tần thiếu hiệp thấy cần có người, đứng đầu đề chuẩn bị chứ?”

Tần Quan Vũ hết sức hoang mang...

Tại sao chuyện lớn như thế mà họ cứ kéo dài ý kiến của mình?

Tuy nhiên, chàng cũng cứ trả lời: “Lý thì phải như thế!”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Vậy thì, Tam Quốc Miếu có ta, Cái Bang chủ kiêm Chí Tôn Bảo chủ Tần thiếu hiệp và Thượng Quan lão qui, thành

phần như thế có tán thành không?”

Tiếng của Thượng Quan đại hiệp: “Sao lại không tán thành?”

“Vậy thì Thượng Quan lão qui nói lai lịch của mình đi!”

“Không biết thật à?”

“Biết thì ai hỏi làm chi!”

Tiếng cười của Thượng Quan đại hiệp nổ dòn như pháo: “Cái ông bạn này thật là quá cỡ đa nhé... Được rồi, nghe đây: Tại hạ vốn là dòng dõi võ lâm... Người đời gọi là Võ Lâm Đệ Nhất Gia và gia chủ là Thượng Quan Bằng.”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu kêu lên: “Ý trời, trời ơi!...”

Tiếng Thượng Quan đại hiệp nói tiếp: “Tiểu nữ của ta là Thượng Quan Đan Ngọc và Thượng Quan Đan Tâm bị ông bạn theo dõi mấy lúc này, và lẽ tự nhiên ông bạn dư biết rằng đằng sau đó lại có ta theo dõi ông bạn nữa... Thế bây giờ còn làm bộ ngơ ngẩn gì thế?”

“Trời đất!”

“Bộ điên rồi à?”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Điên thì không, mà phải nói hết hồn mới đúng!”

“Sao vậy?”

“Đã là võ lâm nhất gia, mà suốt mười năm nay không kể gì võ lâm đại sự... Rồi lại còn gia nhập Liên Minh nữa! Tuy nhiên, việc đó Tam Quốc Miếu tạm đồng ý đi, nhưng tại làm sao lại không chịu lo cử sự chứ?”

Tiếng của Thượng Quan đại hiệp thờ dài sùnn sượt...

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Lão qui, thờ dài cái gì thế?”

“Biết nói làm sao bây giờ? Tình trạng võ lâm ngày nay thật là bi đát, Ngọc Thường Nga thí sư và hút mất tinh nguyên của không biết bao nhiêu cao thủ hiện nay, con yêu xà ấy đã có gần ba giáp tử công phu...”

Ngưng một giây, Thượng Quan đại hiệp nói liền theo: “Quý Huyết thì đang dương oai diễu võ, thất đại môn phái thì trừ các vị chương môn còn kha khá, ngoài ra y như không có ai nữa cả... đáng kể chỉ còn Tam Quốc Miếu và Hạ Hầu Viên!”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Thôi đừng đề cao người khác... Thế còn lão qui nữa chi?”

“Không, ai đề cao làm gì! Tam Quốc Miếu trừ việc đoạt được ngoại hiệu Văn Khúc Võ Khôi hồi một trăm năm về trước, rồi thì từ môn hạ đến Miếu chủ cũng nhất biệt, im hơi lặng tiếng chốn võ lâm. Y như một lão ngư ông đang chờ đợi ngao cò!”

“Ừ, hết đề cao rồi bây giờ định sĩ mại à?”

“Hừ, nghĩ tức cười, khi tiếp được báo thiệp của Hạ Hầu Viên, ta biết Hạ Hầu Viên và Ngọc Thường Nga đã hợp nhau thành lập Liên Minh, ta hết sức lo ngại vì Hạ Hầu Viên chỉ vốn là kẻ lăm le thống trị võ lâm, lại thêm vào Ngọc Thường Nga, một con rắn độc ấy nữa, thử hỏi chính nghĩa làm sao giữ được? Thế là Tam Quốc Miếu vẫn bỏ gối ngồi yên một chỗ!”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Ai bảo lão nghĩ như thế ấy, coi Tam Quốc Miếu ta không ra gì cả à?”

“Đâu, đâu có!”

“Lão qui cho rằng Tam Quốc Miếu có ý hạ tin là ngồi chờ hưởng lời ấy à?”

“Nếu không thì tại sao lại lặng tiếng im hơi?”

“Thế còn Võ Lâm Đệ Nhất Gia của dòng họ Thượng Quan thì sao? Lo lắng cho võ lâm lắm à? Hay cũng ngủ yên một chỗ?”

Tiếng cười của Thượng Quan đại hiệp: “Định chơi nhau à?”

“Không chơi gì cả... Bây giờ định bỏ vụ Đồng Minh sao nè?”

“Sao lại có thể như thế được? Nhưng nghĩ đến quý Miếu, ta lại liên tưởng đến Bát Kỳ... A, thật là điều làm cho thiên hạ nhức đầu!”

“Nhưng kẻ chính thì không thấy ra mặt, mà kẻ tà cứ khuấy động võ lâm, chuyện đó Tam Quốc Miếu lẽ đâu không biết!”

“Biết chứ, nhưng mà kẻ tà ra mặt, thì kẻ chính cũng theo ra... đó là một định lý!”

“Chưa chắc!”

“Lão qui biết đó là chuyện “chưa chắc” à?”

Tiếng của Thượng Quan đại hiệp: “Chỉ đoán thế thôi! “Kỳ” này gặp “Kỳ” kia, thì Tàn thiếu hiệp cũng có so qua với Tâm Lăng Thần Tri rồi, nhưng còn những “Kỳ” khác nữa thì võ công của họ ai làm sao biết được?”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Hừ, thật đúng là lão qui... đã biết mà còn hỏi đó chứ!”

“Được, cho rằng tất cả mọi việc đều không qua được ta và các hạ, tuy nhiên, chỗ nghi của ta là không chắc có thật một con người mang danh Tâm Lăng Thần Tri, nhưng giang hồ đã truyền tin như thế, cũng chẳng hiểu sao! Lại còn danh hiệu Bát Kỳ nữa, có ai đã gặp mặt họ chưa?”

Tiếng người Tam Quốc Miếu cười ha hả: “Đừng có làm bộ quanh co, lão qui! Này nhé! Ta và lão qui là hai “Kỳ” rồi, trong võ lâm hiện nay có một vị trưởng lão mà theo thiên hạ thì đó là Sĩ Hòa Thượng... Nhân Quân Tàn Hán Phách, tức là Hộ Hoa Sứ Giả Tuần Thư Sinh... Hạ Hầu Viên chủ cũng là một trong Bát Kỳ... Bát Tử Lão Cái của Cái Bang, phải chăng Kiếm Hải Trúc Trượng Thiên Từ Cái?... Còn một Kỳ nữa thật ta bí tuốt!...”

Giọng nói của Thượng Quan đại hiệp như ngạc nhiên: “Người...ư?...”

Người Tam Quốc Miếu bật cười: “Lão qui, cái gì thế? Có lẽ lầy lăm lẹ lẹ tại sao ta biết rõ lại lịch của lão qui à?...”

Tàn Quan Vũ hết sức nghi ngờ...

Thứ nhất, cha mình sao lại còn có cái biệt hiệu Hộ Hoa Sứ Giả Tuần Thư Sinh?

Thứ hai, sư thúc Bát Tử Lão Cái đã là một trong Bát Kỳ, thế tại sao lại không cho chàng biết? Hay tại vì chàng mang danh hiệu Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ? Hay tại vì có mặt Ngọc Thương Nga nên người không muốn nói?”

Chàng còn đang băn khoăn, thì tiếng của Thượng Quan đại hiệp lại vang lên: “Phải chăng Trần Phụng Nghi là Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi?”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu đáp: “Rất có thể!”

“A!...”

“Và như vậy, chúng ta hãy cứ yên lòng... Trong Bát Kỳ chắc chắn năm chính hai tà, và lại cái gọi là Liêm Minh bất quá cũng chỉ gồm có Hạ Hầu Viên, Chí Tôn Bảo và Tam Bảo Nhị giáo mà thôi...”

“À... Cũng là may!”

“Có điều lạ là khi này Kiếm Hải Trúc Trượng Thiên Từ Cái có phải vì biết có chúng ta đến nên nói mí cho biết vụ Qui Huyệt gởi buộc Cái Bang gia nhập đây chăng?”

“Nhưng biết có chắc thế không?”

“À... Chỉ đoán thế thôi! Cũng có thể vấn đề Liêm Minh là do cái trò của Qui Huyệt... Nhưng thôi, bây giờ hãy trở lại vấn đề Đồng Minh của chúng ta đi!”

“Nhưng biết Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ có đồng ý đứng vào hàng “phát khởi nhân” với chúng ta không?”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Đồng ý là “phát khởi nhân” chứ, Tàn thiếu hiệp?”

Tàn Quan Vũ lật đặt vòng tay: “Tiểu sinh đâu có tài đức chi mà dám...”

Tiếng của Thượng Quan đại hiệp: “Tàn thiếu hiệp không nghĩ đến thể diện của nhị Kỳ này à?”

Tàn Quan Vũ càng phứt càng bối rối...

Chàng cảm thấy mới dần bước giang hồ chưa được bao lâu, đã phải gánh lấy quá nhiều việc... nào là việc đột nhập khó khăn vào Tam Quốc Miếu... nào là danh hiệu Văn Khúc Võ Khôi Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ... rồi bây giờ lại đến vụ Đồng Minh...

Và thật lạ lùng, người của Tam Quốc Miếu, nhân vật họ Thượng Quan gia chủ của Võ Lâm Đệ Nhất Gia và Hạ Hầu Viên chủ đều là nhân vật Bát Kỳ, tài lực của họ không sao lường được... Thế mà tự nhiên chàng lại nhảy phốc lên hàng: Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ! Thế có phải một việc quái lạ không?

Chẳng lẽ đây lại cũng là một âm mưu?

Nhưng, nhất định không phải thế...

Bao năm theo thầy, chẳng đã nghe nói hai người: Bất Từ Lão Quái là người bạn đồng sinh từ và gia chủ Vô Lâm Đệ Nhất Gia Thượng Quan Bằng là người tôn kính của thầy...

Thế chẳng lẽ người mà thầy mình tôn kính bây giờ lại bày mưu hãm hại mình?

Nhất định không phải thế!

Chợt nghe tiếng người Tam Quốc Miếu: “Sao, lão quỷ, nói dứt vụ Đồng Minh đi chứ!”

“A... Ta còn có một điều thật khó nói...”

“Điều gì thế?”

“Bây giờ bắt đầu nói việc ngày xưa nhé!... Từ lúc Tần thiếu hiệp theo lệnh sư dong dui giang hồ, lúc đó, ta chỉ có hia đứa con gái, nên muốn nhận Tần thiếu hiệp làm nghĩa tử, song vì hành động của Thủy Cảnh tiên sinh kỳ bí quá nên ta phải cứ âm thầm theo dõi hai thầy trò...”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Hừ, kể như lão quỷ đi trước Tam Quốc Miếu của ta một nước cờ...”

“Cũng có thể nói như thế... Nhưng, có một điều làm cho người ta kinh ngạc là Tần thiếu hiệp càng lớn càng giống Nhân Quân Tần Hán Phách và cuối cùng rõ ra rằng Tần thiếu hiệp chính là con của Nhân Quân...”

“Và vì thế mà lão quỷ không dám nuôi ý nghĩ thu Tần thiếu hiệp làm nghĩa tử?”

“Cũng có thể nói như thế... Mặc khác, vì Nhân Quân Tần Hán Phách có quan hệ đến chuyện Cầm Hồn Cốc.”

Tần Quan Vũ trở mặt hỏi lại: “Cái chi gọi là Cầm Hồn Cốc?”

“Các người của Tam Quốc Miếu giải thích chuyện ấy mới là hợp lý chứ!”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Được, Tần thiếu hiệp nghe nhé: Đó chỉ là một chuyện nước lũ khuấy nên hồ.”

Tiếng của Thượng Quan Bằng: “Sao gọi là nước lũ khuấy nên hồ?”

“Nếu không phải thế thì tại sao chuyện loan truyền trong võ lâm ngót một trăm năm nay mà không một ai phát hiện ra nơi ấy?”

“Làm, làm rồi!”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Sao mà làm?”

“Nếu là chuyện nước lũ khuấy nên hồ, nghĩa là không có chuyện Cầm Hồn Cốc thì tại sao bản gia và quý Miếu lại cần phải cướp giữ lấy Tần Hán Phách giả làm chi? Và do đó, có thể nói Nhân Quân Tần Hán Phách nhất định đã đi vào Cầm Hồn Cốc!”

“Bậy!”

“Không phải à?”

“Ta quả quyết rằng nếu quả thật có cái nơi bí mật Cầm Hồn Cốc ấy, thì nhất định cũng không ai đến nơi ấy bao giờ... Còn Nhân Quân Tần Hán Phách bị khốn trong Chí Tôn Bảo là chuyện không còn nghi ngờ gì nữa.”

“Hừ, cái đó mà gọi là nói bậy!”

Tần Quan Vũ ngạc nhiên gặng lại: “Thế cha tôi ở tại Chí Tôn Bảo ư?”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Nhất định không bao giờ sai!”

Tiếng của Thượng Quan Bằng: “Nói bậy tuốt lượt! Ta nói cho biết nghe, Trung Nguyên Tứ Quân Từ đối với ta vốn có nhiều quan hệ, ta cam đoan rằng Nhân Quân Tần Hán Phách đã đi vào Cầm Hồn Cốc!”

“Ông nói ông phải, bà nói bà đúng”, bây giờ ta dám cá với lão quỷ rằng không có Cầm Hồn Cốc, mà cũng không có ai đến cái chỗ có tên đó bao giờ, kể cả Nhân Quân Tần Hán Phách!”

“Lấy gì làm bằng rằng Tần Hán Phách ở trong Chí Tôn Bảo?”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Thế lão quỷ lấy gì làm bằng rằng Nhân Quân đi vào Cầm Hồn Cốc? Còn ta thì, nghe đây, vợ của Nhân Quân Tần Hán Phách, tức là thân mẫu của Tần thiếu hiệp đây, đã từng bị con yêu cái Ngọc Thường Nga bắt vào Chí Tôn Bảo, và vợ chồng Nhân Quân là một đôi vợ chồng khốn khổ nhất trên đời, lẽ tự nhiên, vợ bị bắt thì chồng phải theo vào trong đó chứ còn gì nữa!”

Tiếng của Thượng Quan Bằng cười khẩy: “Nhưng ai dám đảm bảo rằng bị Ngọc Thường Nga bắt vào Chí Tôn Bảo là vợ của Nhân Quân Tần Hán

Phách.”

“Gọi Tần thiếu hiệp lại cho Thủy Cảnh tiên sinh là bằng chứng đúng một trăm phần trăm còn gì nữa!”

“A...”

“Chịu thua chưa?”

“Chưa chắc!”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Chẳng lẽ lão qui đã phát hiện được vấn đề khác à?”

“Tuy chưa phát hiện gì mới, nhưng chuyện Nhân Quân Tần Hán Phách đi vào Cẩm Hồn Cốc là điều tin được!”

“Có bằng chứng không?”

“Có.”

“Nói nghe chơi!”

Tiếng của Thượng Quan Bằng: “Chuyện Cẩm Hồn Cốc ta đã chú ý gần năm chục năm nay khi nghe đồn Nhân Quân được tẩm địa đồ của nó, ta bèn tìm đến Nhân Quân. Ông bạn có biết Nhân Quân nói sao không? Nhân Quân bảo rằng chuyện đó có thật, nhưng vì sợ các nhân vật giang hồ sẽ ám toán để đoạt địa đồ đó, Nhân Quân bèn thương lượng với ta, để được tạm thời lạnh mặt tại nhà ta. Ta đồng ý.”

“Rồi sao nữa?”

“Sau đó Nhân Quân cho ta biết thật là chỉ mới được một phần năm bức địa đồ.”

“Ừ!...”

“Rồi vì để đáp tạ chuyện ở nhờ, Nhân Quân bèn tặng cho ư một phần năm bức địa đồ ấy. ta đâu dám nhận lòng tốt đó. Nhưng Nhân Quân nài ép mãi, ta đành coi theo đó mà về lại và trao nguyên bản lại cho Nhân Quân...”

“Lạ nhỉ!...”

“Lạ chỗ nào?”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Lạ ở chỗ bản Miếu và Nhân Quân cũng đã có chuyện xảy ra y như trường hợp lão qui và Nhân Quân vậy!”

“A... Thật à?”

“Sao lại không được! Cho nên việc này cần phải dò xét lại thật kỹ càng mới mong phăng được mối manh hư thực...”

Tần Quan Vũ lắng nghe y như bị lạc vào giữa kem rừng dày đặc... Họ càng nói, câu chuyện càng như thần thoại hoang đường...

Tại làm sao cha chàng được tẩm địa đồ Cẩm Hồn Cốc rồi lại dẫn đến chuyện mất tích?

Và Cẩm Hồn Cốc, sự bí mật của nó ra sao?

Chàng dè dặt lên tiếng hỏi: “Dám hỏi nhị vị tiên bối, kẻ giả Nhân Quân hiện ở đâu?”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Hiện ở tại bản Miếu.”

Tiếng của Thượng Quan Bằng: “Và cũng có một đang ở tại bản gia!”

Tần Quan Vũ suy nghĩ giây lâu, rồi vụt thán thốt kêu lên: “A...”

Tiếng Thượng Quan Bằng hỏi: “Tần thiếu hiệp phát hiện được điều gì ư?”

“Theo tiểu sinh thì coi chừng đây lại là một âm mưu nữa!”

“Ừ!...”

“Theo suy đoán của tiểu sinh thì rất có thể đã ho gian tế đi khắp chỗ...”

“Vâng, rất có thể. Nhưng theo ý Tần thiếu hiệp hiện thì Tam Quốc Miếu và Võ Lâm Đệ Nhất Gia nên đối phó như thế nào?”

Tần Quan Vũ hỏi lại: “Nhưng, nhị vị đã biết đó là kẻ giả cha của tiểu sinh, thì vấn đề phải nhắm vào đó mà giải quyết...”

Tiếng của Thượng Quan Bằng: “Lúc bấy giờ lão phu cũng hết sức hoài nghi, nhưng sau nghĩ lại rất có thể chuyện bí mật của Nhân Quân sẽ làm cho võ lâm lạc hướng... Và tự nhiên họ sẽ không làm sao hành động được!”

Tiếng người Tam Quốc Miếu: “Chính bản Miếu cũng nghĩ như thế... Nhưng theo ý Tàn thiếu hiệp thì nên giải quyết cách nào?”

Tần Quan Vũ trịnh trọng: “Trước hết, theo thiên kiến của tiểu sinh, thì không nên làm kinh động... Chỉ có điều không biết kẻ giả gia phụ có tham dự vào đại sự của quý gia và quý Miếu chăng?”

“Tự nhiên là có chứ!”

Tần Quan Vũ suy nghĩ hồi lâu như tự nói với mình: “Lấy tình chế động, lấy giả làm thật!”

Tiếng Thượng Quan Bằng: “Phải hết sức thận trọng...”

Tần Quan Vũ nói tiếp: “Theo ý của tiểu sinh, nên cho người âm thầm theo dõi những người giả đó, đồng thời những việc quan trọng, như tổ chức Đồng Minh chẳng hạn, thì không nên cho họ biết. và sau khi về nhà, Thượng Quan tiên bối nên trách mắng nhi vị tiểu thư thật gắt, rồi sai người giả Nhân Quân đưa nhi vị tiểu thư đến Liên Minh xin tội. lẽ tự nhiên phải chọn người giả làm nhi vị tiểu thư để đi đến Liên Minh.”

Tiếng của Thượng Quan Bằng: “Nếu họ giết những người giả ấy thì làm sao?”

Tần Quan Vũ đáp: “Uy danh của Võ Lâm Đệ Nhất Gia sẽ làm cho Liên Minh không dám hành động như thế. Huống chi họ đang mang một âm mưu, họ sẽ tha tội cho hai người ấy.”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Lấy độc trị độc là một điều nên làm, lão quái, Văn Khúc Võ Khôi của bản Miếu quả là thao lược đấy chứ?”

Tiếng của Thượng Quan Bằng: “Người trẻ thế người già, sóng sau đùa sóng trước, đó là một qui luật và đó là hạn vận của võ lâm. Có được một người như Tàn thiếu hiệp lãnh đạo Đồng Minh thì lo chi chuyện lớn không thành?”

Tần Quan Vũ kinh ngạc: “Tiền bối nói ý chi thế?”

“Nghĩa là thiếu hiệp sẽ đương nhiệm Minh Chủ Đồng Minh!”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ đảm nhận Minh Chủ Đồng Minh, lẽ tự nhiên võ lâm sẽ phải giải quyết êm đẹp bằng một trận chiến khốc liệt. nhưng vì chính nghĩa, ta phải đem nhiệt huyết và sinh mạng ra để bảo vệ giữ gìn, nếu không, thiên hạ sẽ còn rối loạn không biết đến bao giờ mới hết?”

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Thuyết Phục Minh Chủ

Vàng trắng nhô cao, rạn rở chiếu xuống rừng đêm

Tùng mỏm đá nhô lên phản chiếu ánh trắng lấp lánh trong sương mù lằng đằng, tạo cho rừng núi một vẻ đẹp cực kỳ u nhã.

Nhưng, Tần Quan Vũ không còn lòng dạ nào thưởng thức quang cảnh đẹp tuyệt vời đó nữa. bao nhiêu chuyện phức tạp đang rối bời ở lòng chàng...

Thật là lạ, mình có thể làm Minh Chủ Đồng Minh ư?”

Hay là mình đang nằm mộng?”

Tam Quốc Miếu chủ, một nhân vật chí tôn trong ba cấm địa võ lâm, đảm nhận Minh Chủ Đồng Minh mới là xứng đáng chứ?

Phương chi, bên cạnh đó còn có Võ Lâm Đệ Nhất Gia.

Đúng, chàng tự nhiên là Bang chủ Cái Bang, nhưng đó là sự ngẫu nhiên gặp gỡ, phải đâu chính do nơi tài lực của chàng?

Hơn nữa, Đồng Minh có cả Tam Quốc Miếu và Võ Lâm Đệ Nhất Gia gia nhập, thì làm gì đi nữa, chàng cũng không xứng đáng là minh chủ...

Tần Quan Vũ vội thành khẩn vòng tay: “Tiểu sinh tự thấy không tài đức, rất khó lòng đảm nhận minh chủ của Đồng Minh. Việc đó đáng lý Tam Quốc

Miếu, hoặc Võ Lâm Đệ Nhất Gia đảm nhận!”

Tiếng nói của người Tam Quốc Miếu: “Hừ, tính đề cao chúng tôi à?”

Tiếng của Thượng Quan Bằng: “Tàn thiếu hiệp, lão phu có chút việc muốn hỏi?”

“Xin tiền bối cứ nói.”

“Đứng trước cuộc chiến giữa chính tà hiện nay, có phải bất cứ một người trai có nhiều huyết nào cũng đều phải vì chính nghĩa mà góp một phần sức lực?”

“Vâng, đó là lẽ đương nhiên!”

“Và có phải thời đại huy hoàng của thất phái võ lâm đã làm cho người ta ngưỡng mộ một thời không?”

“Vâng, đúng như thế!”

“Nhưng, hiện nay nhân tài các phái điêu tàn, danh dự mất mát, thành lập Đồng Minh, phải chăng là một việc tất yếu?”

“Tất yếu và cần kíp nữa.”

“Đúng, và tổ chức Đồng Minh, tự nhiên phải có mình chủ chứ?”

“Tự nhiên, nếu không thì sẽ như một đoàn rắn không đầu!”

Tiếng Thượng Quan Bằng vẫn đều đều: “Tất cả đều là một lý lẽ chính đáng, người có chút ít kiến thức, đều biết như thế là phải. vậy không biết Tàn thiếu hiệp có vì chính nghĩa mà hy sinh mạng của mình không?”

Tàn Quan Vũ khẳng khái trả lời: “Chỉ cần Tàn Quan Vũ này còn chút hơi thở, thì nhất định sẽ quét đám ma đầu, đầu có chuyện tham sanh quý tử?”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Một lời nói đầy nghị lực, đầy khí phách!”

Tiếng của Thượng Quan Bằng nói tiếp: “Nghĩa là Tàn thiếu hiệp tình nguyện gia nhập Đồng Minh?”

Suy nghĩ hồi lâu, Tàn Quan Vũ trả lời: “Nếu nhị vị tiền bối không cho tài sơ lực bạc thì tiểu sinh sẽ hiến mình!”

Tiếng của Thượng Quan Bằng: “Hay lắm, Tàn thiếu hiệp đã tường tận ý nghĩa tổ chức Đồng Minh, đoàn kết là một lực lượng đáng kiên dè.”

“Đúng.”

“Nhưng một tổ chức ngoài việc phải sung túc nhân tài, cần phải có một bậc hiền minh làm đầu não!”

Tàn Quan Vũ vội nói: “Vi thể tiểu sinh mới...”

Thượng Quan Bằng ngắt lời: “Tàn thiếu hiệp biết rõ rằng giang hồ hiểm ác, võ lâm mưu kế đa đoan... Thật khó mà tưởng tượng được những trận ác đấu nhất định không tránh được...”

Tiếng người Tam Quốc Miếu: “Mưu kế đa đoan!... Thì, phải nói rằng cực kỳ thâm độc...”

Tiếng Thượng Quan Bằng: “Chẳng hạn như bản gia, tuy mang danh Võ Lâm Đệ Nhất Gia, nhưng năm mươi năm nay, không ai biết rõ bản gia ở nơi đâu, đó cũng gọi là ẩn, thế mà Liên Minh vẫn gửi thư tới được... Tàn thiếu hiệp có biết ai làm việc đó chăng?”

“Phải chăng là do kẻ giả cha tôi?”

“À... Tàn thiếu hiệp nói ra, lão phu mới xác nhận điều chắc chắn... Thật âm mưu của họ làm cho người run sợ!”

Tiếng người Tam Quốc Miếu: “Chẳng riêng Võ Lâm Đệ Nhất Gia mà luôn cả Tam Quốc Miếu nữa chứ... Trừ người của bản Miếu, không một ai vào được, thế mà họ cũng vẫn trao đến tận thư mời!”

Tiếng của Thượng Quan Bằng: “Bọn gian tế đó là tai họa diệt vong của chúng ta!...”

“Và là một sỉ nhục!”

Tiếng Thượng Quan Bằng kéo lại chính đề: “Đối phó với bọn họ, Đồng Minh cần phải có một minh chủ trí tuệ siêu quần hơn người và đảm phách...”

Tàn Quan Vũ nói liền theo: “Đúng như thế!”

Nhưng phóng mắt vào võ lâm ngày nay, thật khó mà tìm ra một nhân tài như thế ấy. chỉ có một người duy nhất người đó là Tàn thiếu hiệp!”

Tần Quan Vũ hốt hoảng: “Tiền bối quá lời...”

“Không, tuy Tần thiếu hiệp tuổi nhỏ, nhưng được cái may là khí chất nhân tài đã tụ tập vào thân. Chẳng lẽ thiếu hiệp không có được một chút tự tin sao?”

Tần Quan Vũ ngập ngừng: “Tiểu sinh rất thẹn vì...”

“Thiếu hiệp muốn gác chuyện ngoài tai, để cho ác đạo hoành hành ư?”

“Tiểu sinh không có ý như thế!”

Giọng nói của người Tam Quốc Miếu: “Ta tán thành Tần thiếu hiệp đảm nhận Minh Chủ. Cứ thử nghĩ, trong Vũ Nội Cửu Kỳ, chúng ta đã chiếm được ba rồi. này nhé, thiếu hiệp: “Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, lệnh tôn: “Hộ Hoa Sứ Giả Tuấn Thư Sinh, người cầm đầu Tam Lão Cái Bang: Kiếm Hải Trúc Trọng Thiên Từ Cái... à... à đến đó rồi à?”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “À, Kiếm Hải Trúc Trọng Thiên Từ Cái. Lão phu xin chào...”

“Nói bậy, ai là Thiên Từ Cái? Mười năm trước ta thề không thêm uống một nhỏ rượu nữa nghe!”

Tiếp liền theo câu nói, một bóng người nhoáng xuống cạnh Tần Quan Vũ, cất tiếng hỏi chàng: “Hiện diệt, chuyện gì xảy ra thế?”

Đối với vị sư thúc Cái Bang, từ cảm kích, kính phục, Tần Quan Vũ lại càng thương mến hơn lên... Khi nghe ông hỏi chàng cung kính trả lời: “Tiểu diệt đang nói chuyện với hai vị tiền bối...”

“Nói chuyện tự nhiên là không có gì ngại, nhưng là một vị bang chủ, hiện diệt đừng quá khiêm nhường đi đến rụt rè...”

Và Bất Từ Lão Cái nghiêm giọng nói tiếp: “Hiện diệt, cái gọi là Đồng Minh ấy, sư thúc rất tán thành, hãy nhận lời đảm nhiệm Minh Chủ đi!”

“Sư thúc, điều ấy... điều ấy...”

“Đừng có gì cả, hiện diệt là Chí Tôn Bảo bảo chủ, đương đại Cái Bang bang chủ, bây giờ là Minh Chủ Đồng Minh, đối kháng với Liên Minh, thì còn vinh dự nào bằng!”

Tiếng của Thượng Quan Bằng: “Tần thiếu hiệp, cung kính không bằng vâng lời nhé!:

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Bằng vào nghị lực của Tần thiếu hiệp, sao lại còn do dự chứ!”

Biết không còn cách nào hơn nữa, Tần Quan Vũ thu hết can đảm đáp lời: “Tại hạ xin tuân mạng, nhưng mong chư vị...”

Tần Quan Vũ nói chưa kịp dứt, một bóng người lao xuống, gió phát đưa tà áo màu sắc linh lung: “Lão phu Kỳ Trang Di Phục Quái Ảnh Khách, xin dốc toàn lực của Võ Lâm Đệ Nhất Gia ủng hộ minh chủ!”

Liên theo lúc đó, một đạo bạch quang từ bên này phóng xuống: “Bội Cung Xà Ảnh Thần Bí Nhân xin hộ trì minh chủ với tất cả những gì sẵn có của Tam Quốc Miếu!”

Tần Quan Vũ lật đặt vòng tay: “Mong ân hiệp trợ cầu chư vị tiền bối!”

Bất Từ Lão Cái nhích lên trịnh trọng: “Bây giờ chúng ta nên đặt lại vấn đề chính, tức là chương trình hành sự từ đây về sau...”

Quái Ảnh Khách Thượng Quan Bằng gật đầu: “Đúng, chúng ta nên bàn trước ngày thành lập Đồng Minh và công bố với võ lâm!”

Tần Quan Vũ nói: “Thành lập ngay tức khắc!”

Quái Ảnh Khách và Thần Bí Nhân hơi băn khoăn không nói...

Biết rõ tâm trạng của người sư diệt chương môn, Bất Từ Lão Cái mỉm cười: “Tuy gấp nhưng cũng cần định trước một nguyên tắc!”

Tần Quan Vũ gật đầu: “Theo ý tại hạ thì Liên Minh đã thành lập, Ngọc Thường Nga bày Từ Vong yến hội mưu diệt các phái là vì họ không còn sợ ai nữa chứ gì?”

Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Tần Quan Vũ nói tiếp: “Nếu Đồng Minh không tuyên bố thành lập ngay tức khắc họ sẽ vì không có gì kiêng nể, mặc tình hành động theo ý mình việc đó sẽ gieo sự kinh hoàng cho thiên hạ võ lâm...”

Tất cả ba vị cao thủ Bát Kỳ cùng kêu khẽ lên một tiếng kinh ngạc, họ tỏ vẻ hết sức khâm phục ý kiến Tần Quan Vũ.

Và chàng lại hỏi thêm: “Vì lẽ đó, tại hạ nghĩ lập tức công bố với võ lâm, nhưng cần có khẩu hiệu nêu ra để làm mục tiêu hành sự cho Đồng Minh, chư vị có thấy thế chăng?”

Thần Bí Nhân nói liền: “Khẩu hiệu thứ nhất là Đồng Minh sẽ đập bằng Quỷ Huyết.”

Quái Ảnh Khách tiếp theo: “Thứ hai là thề quyết nghiền nát dục vọng thôn tính võ lâm của Liên Minh...”

Bất Tử Lão Cái nói lời: “Và thứ ba là trong ngày Tử Vong yến hội, Đồng Minh thề quyết trừ khử Ngọc Thường Nga... Không, Tâm Lăng Thần Trì, trừ khử con đàn bà độc ác ấy, thu hồi Chí Tôn Bảo!”

“Hay lắm, và nên cấp tốc thành lập Đồng Minh công bố ba khẩu hiệu đối với võ lâm...”

Tần Quan Vũ thoáng hơi ngưng lại rồi nói tiếp: “Một việc quan trọng khác là trước hai ngày mở Tử Vong yến hội, các nơi của Đồng Minh chúng ta nên tuyển hai mươi cao thủ tinh anh, dưới sự dẫn đạo của Bất Tử sư thúc, tiến vào đánh úp Hạ Hầu Viên...”

Thần Bí Nhân chợt nghiêng tai nghe ngóng, và khẽ nhích sát vào thấp giọng: “Có người tới, chúng ta hãy tạm lánh mặt để một mình Tần thiếu hiệp ở đây thôi.”

Bất Tử Lão Cái và Quái Ảnh Khách càng như vừa phát hiện ra điều đó, cả ba người lật đật nhún mình vút lên tàng cây lẫn vào bóng tối...

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Hạ Hầu Viên Chủ

Trời đã về khuya, gió núi càng bốc lên lạnh buốt...

Tần Quan Vũ đứng lặng yên, tà áo lất phất trong gió, y như một pho tượng sừng sững giữa núi rừng...

Bao nhiêu vấn đề phức tạp dồn lên, chàng cau mày tư lự...

Mấy phút trôi qua, quả nhiên, Tần Quan Vũ nghe xa xa thoáng có tiếng lá khua trong gió.

Tiếp liền theo, ba bóng người vút tới...

Đứng giữa là một trung niên thư sinh, diện mạo khôi ngô tranh nhả, một con người mà tin rằng bất cứ ai thoáng thấy cũng dễ có cảm tình.

Hai bên là tên tiểu đồng khoảng mười hai mười ba tuổi.

Tên tiểu đồng bên trái hai tay bông kiếm, tên bên phải ôm chiếc đàn cầm.

Tần Quan Vũ bắn khoản tự đặt nhiều câu hỏi: “Bằng vào phong độ cực kỳ trang nhã ấy, con người này là hiệp sĩ hay văn nhân?...”

Người trung niên thư sinh nhích lên một bước: “Các hạ là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ?”

Bao nhiêu cảm tình vừa thoáng có, lập tức tan mất sau câu hỏi lạnh lùng của người đối diện, Tần Quan Vũ cười nhạt trả lời: “Đúng, và xin hỏi tôn danh các hạ?”

“Chẳng lẽ các hạ không thấy hồ thẹn với danh hiệu của mình ư?”

Người trung niên thư sinh cười gằn nói tiếp: “Các hạ không xứng với danh hiệu đó!”

Tần Quan Vũ bắt đầu bức dọc: “Tôi không thấy thẹn với danh hiệu đó bao giờ.”

Người trung niên thư sinh gằn gằn giọng nói: “Nhưng ta quyết buộc các hạ phải cải danh hiệu đó!”

Biết rằng mới chạm mặt đã đề cập danh hiệu thì nhất định có nguyên nhân, đáng lý phải hỏi điều đó, nhưng thái độ của đối phương đã làm cho Tần Quan Vũ đỏ mặt tía tai: “Rất tiếc là ta chưa bao giờ nghĩ đến việc cải sửa!”

Người trung niên thư sinh cười gằn: “Được, nhưng đó là vấn đề sau. Bây giờ ta hỏi: Trần Phụng Nghi ở đâu?”

À... thì ra lại là vấn đề đàn bà!

Tần Quan Vũ cười khẩy: “Các hạ là Hạ Hầu Viên chủ?”

Thoáng hơi ngạc nhiên, nhưng trung niên thư sinh vẫn lạnh lùng: “Đã biết uy danh, thì hãy nên khai thật!”

Tần Quan Vũ nhếch môi khinh khỉnh: “Úi chà, quả thật tại hạ có mắt mà không thấy thái son... nhưng lệnh ái thiếp Phụng Nghi...”

Rồi như để chọc tức Hạ Hầu Viên chủ, Tần Quan Vũ không nói tiếp mà lại ngửa mặt ngâm khe khẽ: “Từ xưa những giống đa tình, chỉ đi chuốc hận vào mình mà thôi...”

Về mặt của Hạ Hầu Viên chủ đờng đờng sát khí: “Tiểu tử, có khai thật hay không?”

Tần Quan Vũ vụt trầm giọng: “Các hạ là Hạ Hầu Viên chủ mà cũng là Minh chủ Liên Minh đấy chứ?”

Lại một lần nữa, Hạ Hầu Viên chủ thoáng ngạc nhiên, nhưng bỗng nổi lên một giọng cười ằng ặc: “Tiểu tử, ngươi biết quá nhiều đấy! Và bằng vào chuyện tò mò tìm hiểu đó, mạng ngươi kẻ như khó thoát. Bây giờ, ngươi hãy khai rõ Trần Phụng Nghi ở đâu, với lời khai thật đó, ta sẽ có thể niệm tình mà cho thi thể ngươi được vẹn toàn.”

Tần Quan Vũ cười ngạo nghễ: “Và ngươi cũng là kẻ đứng sau ta trong đám Vũ Nại Bát Kỳ Thiên Biến Vạn Hóa Ảo Diện Nhân?”

Đôi mắt Hạ Hầu Viên chủ trừng trừng ghê rợn: “Tiểu tử, ngươi đã biết quá nhiều, từ thần còn cách nào dung cho ngươi được nữa...”

Tần Quan Vũ lạnh lùng: “Ta khuyên ngươi hãy nghe lệnh ta mà rút đi, đừng để đến lúc ta giận dữ!”

Hạ Hầu Viên chủ rung lên vì giận, và thỉnh thoảng nhấc mình lên, vung tay chia thẳng vào hai đại huyệt Đường Trung và Cự Khuyết của Tần Quan Vũ...”

Tần Quan Vũ cười khẩy lên tiếng thì triển Thiên Long Thần Bộ lách ra ngoài ba trượng, và chàng chấp tay sau đít đứng im lặng ngửa mặt nhìn trời một cách ung dung. Và cũng là một cách cực kỳ khinh miệt.

Qua một chiêu hai thức với tám thành công lực trong thế đánh vô cùng ác liệt, mà Tần Quan Vũ chỉ khẽ lắc mình tránh qua một cái nhanh như không, khiến cho Hạ Hầu Viên chủ có hơi khùng khiếp... Tuy nhiên con người vẫn giữ được vẻ lạnh lùng: “Khá, được lắm... Bây giờ ta hỏi lại một lần nữa nhé. Trần Phụng Nghi đâu?”

Tần Quan Vũ không thèm ngó lại: “Xin miễn cho khỏi trả lời.”

Hạ Hầu Viên chủ nhích lên gần giọng: “Ngươi dám dùng lời lẽ ấy với ta à?”

“Lạ nhỉ, Phụng Nghi không phải vợ hay thân thuộc của ta, ta biết nàng ở đâu mà nói!”

“Ngươi quả muốn chết đấy chứ?”

Tần Quan Vũ thần nhiên: “Và lại ngươi cũng chưa từng đem người ái thiếp của ngươi gởi gắm cho ta, thì sao lại tìm ta mà hỏi? Hừ, dưới trời này có thật kỳ, mất vợ rồi chạy loạn hoảng lên hỏi bậy hỏi bạ hết sức!”

Hạ Hầu Viên chủ trừng trừng đôi mắt: “Ngươi không chịu nói thật à?”

“Ừ lạ chưa?...”

Hạ Hầu Viên chủ gầm lên: “Kiếm nhì!”

Tên tiểu đồng bỗng kiếm xóc lên.

Hạ Hầu Viên chủ nắm đốc kiếm rút phắt ra khỏi vỏ: “Tiểu tử, hãy lấy binh khí ra, ta cần dạy cho ngươi biết điều phải trái...”

Tần Quan Vũ nhếch môi khinh khỉnh: “Đối phó với hạng hạ lưu, tay không cũng có dư rồi!”

Hạ Hầu Viên chủ giật tóc lửa: “Ta cho chém!”

Ánh thép rung lên chia thẳng vào ngực Tần Quan Vũ.

Tần Quan Vũ cười nhạt, thì triển Thiên Long Thần Bộ khẽ lắc mình qua.

Nhưng, quả là lợi hại, Hạ Hầu Viên chủ gầm lên một tiếng, mũi kiếm vừa đâm thẳng chợt quay ngang chia ngay vào giữa bụng Tần Quan Vũ.

Đã qua kinh nghiệm và vốn có phần dè dặt với con người đối diện, Tần Quan Vũ vận đủ mười thành công lực xuống đôi chân nhấc bổng mình lên.

Hạ Hầu Viên chủ hú lên một tiếng dài lanh lảnh, quay nhanh tay kiếm ba chiêu nối tiếp gần như một lượt đâm vào ba nơi trên mình Tần Quan Vũ.

Ánh kiếm lóe lên, như một màn lưới bạc từ trên chụp xuống.

“Nhớ nhé, ba chiêu không đánh trả lại, như thế có xứng danh Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Văn Khúc Vô Khôi chưa?”

Cùng một lượt với câu nói, Tần Quan Vũ vut thẳng người lên như một làn sao xẹt.

Cùng lúc ấy, ba bóng người như ba mũi tên xé gió lao tới kêu lên: “Chưông môn, tam lão xin hộ vệ...”

Tần Quan Vũ ngẩn mặt nhìn lên, chàng vô cùng kinh ngạc vì ba người tự xưng Tam Lão ấy chàng chưa từng biết mặt.

Và trong khi đó, bên phía Hạ Hầu Viên cũng đã thêm lên sáu người nữa.

Tiếp liền theo với ba người tự xưng Tam Lão, hai bóng người nữa lao tới đứng cạnh Tần Quan Vũ: Nhị Lão Cái Bang, Diệu Thủ Thần Du và Tam Bạch Quỷ Cái.

Chợt bên tai có tiếng như muỗi kêu: “Mình chủ, người tự xưng Tam Lão là Miếu Tiên Tam Phật của Tam Quốc Miếu, hãy coi chừng Hạ Hầu Viên chủ, hẳn chính là Thiên Biên Vạn Hóa Ảo Diện Nhân hẳn có thứ tà môn Nhiếp Thần, Trấn Đình đấy... Còn sáu tên kia là Lục Đình của Hạ Hầu Viên.”

Tần Quan Vũ hội ý, bật cười ha hả: “Lục Đình của quý viên đến thỉnh linh, tại hạ xin thất lễ nhé!”

Hạ Hầu Viên tái mặt: “Hừ, ngươi biết hơi nhiều đấy!”

Tần Quan Vũ thản nhiên: “Vừa với sự việc diễn ra chứ không nhiều đâu!”

Hạ Hầu Viên chủ chợt cái biến thái độ, đổi giọng ôn hòa: “Tần huynh này, chẳng lẽ giữa chúng ta không thể nói chuyện được với nhau sao?”

Biết đối phương muốn dờ dề, Tần Quan Vũ vẫn cứ điềm nhiên: “Ồ, điều đó tốt lắm!”

“Tần huynh, thực ra giữa chúng ta chỉ vì nguyên nhân hiểu lầm vì có phần nôn nóng việc Phượng Nghi, nên đắc tội với Tần huynh, mong Tần huynh thứ cho!”

“Đâu dám... đâu dám...”

“Tại hạ gặp Mẫn nhi, mới biết rằng Phượng Nghi đang định cùng đi với Tần huynh, do đó mới mạo muội kính hỏi Tần huynh.”

“Thế các hạ không gặp Thiên Lý Phi Hiệp à? Ngay lúc có mặt Thiên Lý Phi Hiệp, lệnh thiếp đã từ giả tại hạ, các hạ cứ hỏi Thiên Lý Phi Hiệp là biết rõ chứ gì?”

Hạ Hầu Viên chủ hơi đổi sắc: “Thật thế à?”

“Có gì đáng phải nói dối đâu!”

“Thế Tần huynh có biết Thiên Lý Phi Hiệp đi đâu không?”

“Nghe nói rằng phụng lệnh các hạ đi hành sự...”

Suy nghĩ giây lâu, Hạ Hầu Viên thấp giọng: “Kể như tại hạ có lỗi, vì vô cớ mạo phạm Tần huynh. Điều đó khiến tại hạ hết sức áy náy, mong Tần huynh thứ cho!”

Tần Quan Vũ suýt bật cười, chàng biết rõ đối phương đang đóng kịch, tuy nhiên chàng vẫn tỏ ra hòa dịu: “Đâu dám... đâu dám...”

Hạ Hầu Viên chủ chợt nghiêm sắc mặt: “Đối với võ lâm đại cuộc, có lẽ Tần huynh biết nhiều lắm chứ?”

“Tại hạ cũng biết đôi điều...”

Hạ Hầu Viên chủ chợt thở dài: “A... Võ lâm tao loạn, thiên hạ lâm than... Thất bại thì không giữ nổi đại cuộc, Quỷ Huyết đang lâm le khỏi hẳn... Xem chừng tại hạ ra sắp đến nơi rồi!”

Tần Quan Vũ cười thầm, nói mát: “Bằng vào tại đức của các hạ, quả đáng là người chống đỡ cho võ lâm!”

“Đâu dám... Nhưng cũng vì lòng ưu sự cho đại cuộc, nên tại hạ mới thiết lập Liên Minh, điều đó chắc Tần huynh đã biết?”

“Vâng...”

“Tần huynh thấy đó là việc phải chứ?”

“Vâng, hết sức là phải! “Treo đầu dê, bán thịt chó”, miệng nói bình Quỷ Huyết, lòng thôn tính võ lâm, các hạ quả hùng tài, lo chỉ sự nghiệp không thành!”

Hạ Hầu Viên xám mặt giận run: “Lục Đình, giết thằng oắt con này cho ta!”

Sáu gã mệnh danh là Lục Đình xóc tới...

Tần Quan Vũ vẩy tay: “Cái Bang Ngũ Lão!”

Nhị Lão Cái Bang và ba người của Tam Quốc Miếu rạp lên tuốt kiếm hàng chữ nhất.

Liền lúc đó, một tiếng hú dài lanh lảnh, một bóng người vút xuống đứng cạnh Tần Quan Vũ: một người bận áo choàng đen che mặt lụa đen.

Nhưng từ con mắt ấy phát vào tai Tần Quan Vũ một giọng thật thấp: “Sư diệt, sư thúc tới đây!”

Một trong Miếu Tiền Tam Phật của Tam Quốc Miếu bước đến vòng tay: “Xin chường môn ra lệnh!”

Tần Quan Vũ lại vẩy tay...

Hai tiếng tuân lệnh vang lên, bóng người ấy nhấc lên với cây gậy trúc...

Tần Quan Vũ trở mặt, con người ấy từ đánh điệu đến cách ăn mặc y hệt như Bất Từ Lão Cái.

Gần như hành động đồng thời, Hạ Hầu Viên chủ hất hàm ra lệnh, hai người trong sáu kẻ mệnh danh Lục Đình phóng mình lên.

Hai bên vừa chạm nhau, vụt phát hai tiếng nổ kinh hồn, hai gã Hạ Hầu Viên bắn ngược lại xa gần ba trượng lìm lũi trên mặt đất.

Người cầm gậy trúc đánh ngã hai gã Lục Đình đã đến trước mặt Hạ Hầu Viên chủ và day mặt lại cung kính hỏi Tần Quan Vũ: “Chường môn, lão phu có thể ra tay luôn chứ?”

Tần Quan Vũ giật mình ngơ ngác.

Đúng là Bất Từ Lão Cái.

Và chàng chợt hiểu ra: Người của Tam Quốc Miếu, một trong Miếu Tiền Tam Phật đã giả dạng sư thúc... Điều lạ nữa là không biết bằng một thủ pháp gì, người ấy lại đánh ngã một lượt hai cao thủ Hạ Hầu Viên một cách quá chớp nhoáng như thế.

Riêng Hạ Hầu Viên chủ cũng đã phải giật mình trước thủ pháp của Bất Từ Lão Cái giả đó.

Trong Hạ Hầu Viên, ngoài Thập Đại Hộ Viên và Viên Tiền Tam Lão, Lục Đình đâu phải hạng tầm thường?

Thế mà đã một chiều đầu chưa hết Bất Từ Lão Cái giả đã đánh bắt ra ngoài ba trượng nặng luôn không dậy nổi, thì bảo sao Hạ Hầu Viên Chủ không núng thế?

Tuy nhiên, là mình chủ Liên Minh, chẳng lẽ rút lui để cười cho thiên hạ ư?

Sau khi được lệnh Bất Từ Lão Cái giả quay lại phía Hạ Hầu Viên chủ: “Chường môn của bản Bang không bao giờ lại đem thân vàng ngọc ra giao đấu với các hạ, thế nên vừa rồi đã luôn nhường ba chiêu, việc đó đã đủ cho các hạ tự lượng sức mình rồi chứ?”

Hạ Hầu Viên lúng túng nói bừa: “Hử, [x],...”

Đưa tay một chỉ ngăn lại, Bất Từ Lão Cái giả cười lớn: “Áy, là một người danh vọng trang nghiêm, Viên chủ sao lại mở miệng thiếu nghiêm trang như thế? Là kẻ cầm đầu Tam Lão Cái Bang, đáng lý tại hạ chưa muốn so tài với Viên chủ, nhưng vì đã có lệnh, nên buộc lòng phải thế thôi.”

“Muốn chết!”

Hạ Hầu Viên chủ giận dữ gầm lên: “Loài cẩu trệ!...”

Hạ Hầu Viên chủ giận đến phát rung, nhưng cũng chỉ đứng một chỗ nghiêng răng mắng lớn chứ không động thủ.

Thấy hấn lúng túng y như một người không đảm lược, Tần Quan Vũ hết sức lạ lùng, trong lòng hơi thẹn dùm cho một kẻ mệnh danh mình chủ Liên Minh...

Bất Từ Lão Cái giả ngửa mặt cười ha ha: “Thật là một nhân vật “xuất khẩu thành chương”... Nay nhớ kỹ nhé, chiều thứ nhất mượn của người một vật áo, đón lấy!”

Vừa nói câu trúc trượng vừa quật thẳng tới trước mặt Hạ Hầu Viên chủ...

Không còn cách nào hơn nữa, Hạ Hầu Viên chủ khẽ lách mình qua rút phăng thanh kiếm vung lên vùn vụt...

Khắp chung quanh Bất Từ Lão Cái giả một màn ánh thép bao tròn.

Vừa giận vừa liều, Hạ Hầu Viên chủ đốc toàn thân nội lực quyết một còn một mất.

Tần Quan Vũ vau mảy theo dõi, quả đúng là Hạ Hầu Viên chủ đã đem hết bình sinh sở học biến thành kiếm thành một vòng lưới thép.

Chợt nghe Bất Từ Lão Cái giả quát lên: “Đứt!”

Tiếp liền theo, bóng gậy và kiếm quang cùng ngưng một lượt, cả hai người nhảy lui ra.

Một vạt áo bên sau của Hạ Hầu Viên đứt phăng, và hầy còn lượn trong gió tà chưa rơi xuống đất.

Bất Từ Lão Cái giả rùn vai cười sáng sặc: “Chiêu thứ hai này sẽ đi ngay vào tử huyết Cự Khuyển để kết liễu thanh danh của mình chủ Liên Minh.”

Tần Quan Vũ vụt phóng tới quát lên: “Lui lại!”

Vừa nhích gậy lên nhắm vào Hạ Hầu Viên chủ, chợt nghe tiếng Tần Quan Vũ, Bất Từ Lão Cái giả vội ngừng tay: “Xin tuân lệnh chương môn!”

Tần Quan Vũ bước tới mỉm cười: “Xin minh chủ cứ tự tiện... chúng ta vốn không thù oán thi chuyện chi lại đặt vấn đề sống chết với nhau.”

Hạ Hầu Viên chủ nghiêng răng cắn hận: “Đừng vội đắc ý nếu ta không đập bằng Cái Bang, thế sẽ tự hủy Hạ Hầu Viên!”

Và quay qua môn hạ, Hạ Hầu Viên chủ ra lệnh: “Tứ đỉnh, hãy mang hai người bị thương đi!”

Ném lại tia mắt căm hận cuối cùng, Hạ Hầu Viên chủ quay mình đi thẳng

Lúc bấy giờ Bất Từ Lão Cái mới lột khăn che mặt xuống: “Tại sao không giết hấn cho rồi?”

Tần Quan Vũ trả lời: “Còn nhiều cơ hội!”

Kỳ Trang Di Phục Quái Ảnh Khách và Bội Cung Xà Ảnh Thần Bí Nhân cùng lao xuống bằng thái độ khẩn trương: “Minh chủ làm điều đó thật đã trái với lẽ thường!”

Tần Quan Vũ gạt đầu: “Có trái với lẽ thường thật, nhưng nó có cái ý nghĩa riêng của nó.”

Và chàng dòm quanh nói tiếp: “Xin ngũ vị trưởng lão phòng vệ dùm bên ngoài.”

Ngũ lão vòng tay tuân mệnh tản ra.

Tần Quan Vũ chậm rãi trở lại vấn đề: “Cái lối vừa ném vừa buông ấy, sẽ làm cho hấn không thể đo lường ta được. Và lại giết hấn trong lúc này, cái lợi không bằng thả hấn đi.”

Bất Từ Lão Cái lắc đầu: “Lão phu chưa rõ điều ấy?”

“Có thể nói đó là một hành động dọn đường cho việc thành lập Đồng Minh!”

Quái Ảnh Khách hơi ngạc nhiên: “Dọn đường?”

Tần Quan Vũ chợt hỏi: “Người đó có thật là Viên chủ Hạ Hầu Viên không?”

“Đúng thật là hấn!”

Tần Quan Vũ gạt đầu: “Nay mai đây cái tên Đồng Minh truyền đi khắp võ lâm việc mà Hạ Hầu Viên chủ nghi ngờ trước tiên rằng Cái Bang là một lực lượng trong đó...”

Ngưng một giây để cho rõ từng vấn đề Tần Quan Vũ nói tiếp: “Và võ công của Cái Bang ra sao vừa mới đây Hạ Hầu Viên chủ đã ném thử rồi, tự nhiên phải e dè... Và bằng vào ba khẩu hiệu của mình đề ra, Hạ Hầu Viên chủ biết liền rằng không chỉ một mình Cái Bang, mà còn nhiều lực lượng khác nữa...”

Bất Từ Lão Cái vẫn lắc đầu: “Thật chưa hiểu dụng ý...”

Tần Quan Vũ nói liền: “Cần nói thẳng ra rằng chỗ dựa của Liên Minh là Qui Huyết.”

Quái Ảnh Khách nói tiếp theo ý nghĩa đang theo đuổi: “Trong tình trạng khi này, Hạ Hầu Viên chủ chưa sử dụng được tuyệt học... Nó là Áo Diện Thuật. Khi hấn thi triển được tuyệt học đó, sẽ làm cho đối phương phân tán tâm thần, và sẽ bị chết một cách thê thảm.”

Tần Quan Vũ kinh ngạc: “Thế tại sao vừa rồi hấn không dùng cách đó?”

“Không phải không dùng, mà là tại dùng không được. đây là hấn chỉ đi tìm vợ, chứ không phải là lâm trận, do đó hấn không chuẩn bị...”

“Lạ quá nhỉ?”

“Không có gì lạ cả. ảo Diện Nhân mỗi khi lâm trận đều có bốn gã đại hán bung khiên theo một cái đỉnh lớn, trong đỉnh đó khói đen tỏa ra bao quanh thân mình hấn, rồi từ trong đám khói mù ấy hấn mới bắt đầu thi triển quái trạng. bất cứ ai, nếu chạm vào mắt hấn lập tức hồn phách bị tán thất.”

Tần Quan Vũ giật mình.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Sóng Gió Nổi Lên

Sự lợi hại của Hạ Hầu Viên chủ do Quái Ảnh Khách nói ra làm cho Tần Quan Vũ có phản suy nghĩ việc vừa rồi.

Tuy nhiên, chàng vẫn theo đuổi kế hoạch của mình: “Lúc này tại hạ đã nói hết cả hành tung của hấn, luôn cả việc làm cho hấn thấy ta đã biết hấn là một trong Bát Kỳ, là Ảo Diện Nhân rồi đấy chứ?”

“Đúng.”

“Và lẽ tự nhiên hấn biết rằng ta đã rõ cả tuyệt học tà môn của hấn?”

“Nhưng điều đó có quan hệ chi?”

Tần Quan Vũ cứ hỏi theo ý mình: “Ngay bây giờ, nếu chúng ta chính thức với Liên Minh khai chiến, thì thắng bại sẽ về ai?”

Thần Bí Nhân nói liền: “Có thể ngang nhau!”

Quái Ảnh Khách cũng gật đầu: “Nhất định thế cầm cự tương đương.”

Tần Quan Vũ nói ngay vào việc đó: “Vì thế nên chúng ta không nên hành động nôn nóng. Thêm nữa họ luôn luôn có gian tế, nhất cử nhất động của ta họ đều biết cả, nội một việc đóm đối với chúng ta cũng hết sức là bất lợi!”

“A...”

“Cho nên việc tối trọng yếu hiện nay là phải làm sao cho địch không biết được ta, đúng là biết một cách hư hư thực thực... Như thế mới làm cho họ hoang mang, làm cho họ luôn luôn đề phòng giới bị.”

Thần Bí Nhân thoáng hiểu bật cười: “Quả thật là một ý kiến khó lường!”

Tần Quan Vũ cũng cười: “Mà đã nói đều chuẩn bị đề phòng thì luôn luôn là phải có phút giây sơ hở, đó là cái bệnh chung trong thiên hạ.”

Thần Bí Nhân gật gù đầu: “Hãy nói rõ thêm?...”

“Có thể nói như thế này: Lúc Đồng Minh đem ba khẩu hiệu truyền khắp võ lâm, ý nghĩa trước hết của Hạ Hầu Viên chủ là nghĩ đến Cái Bang. Lẽ tự nhiên hấn sẽ không dám xem thường, vì tại hạ đã phanh phui hết cả hành tung bí mật của hấn.”

“Tự nhiên hấn không dám xem thường!”

“Và lẽ tự nhiê, Liên Minh và Quỷ Huyết sẽ tập trung lực lượng tinh nhuệ vào Chí Tôn Bảo để mà đối phó?”

“Đúng, họ sẽ làm như thế!”

“Và như thế sẽ là trở lại ý kiến của mình lúc ban đầu.”

Thần Bí Nhân gật đầu: “Đúng, nhưng mới bàn có một phần.”

Tần Quan Vũ vội nói: “Phần đó nghĩa là do sự thúc của tại hạ thống lĩnh lực lượng tinh anh đang đem đánh úp vào tổng đường của Hạ Hầu Viên, làm cho họ kinh hoàng lo rút lực lượng biệt phái nói Chí Tôn Bảo trở về. và như thế Liên Minh bắt đầu bị phân tán.”

Thần Bí Nhân vỗ tay cười lớn: “Thật là một kế hoạch tài tình.”

Tần Quan Vũ nói tiếp: “Sáng sớm ngày thứ hai, quý Miếu và quý gia hãy cho người bẩm cáo với Liên Minh rằng đêm qua đã bị lực lượng Đồng Minh tấn công, cho nên xin rút lực lượng biệt phái của quý gia và quý Miếu trở về phòng thủ căn cứ của mình. Như vậy nghĩa là Chí Tôn Bảo chỉ còn lại lực lượng của chính Chí Tôn Bảo mà thôi.”

Thần Bí Nhân lại vỗ tay: “Thật là một biện pháp quá hay!”

Quái Ảnh Khách e dè: “Nhưng, bọn gian tế giả lệnh tôn đang ở bên ta thì phải đối phó làm sao?”

Tần Quan Vũ trả lời: “Chuyện đó rất đơn giản, cứ sai họ đến hiệp trợ cho Chí Tôn Bảo là xong. Và để phòng trà trộn người mình đi theo để canh chừng hành động của họ...”

Thần Bí Nhân lại hỏi: “Nhưng biết Liên Minh có đồng ý cho rút lực lượng biệt phái ở Chí Tôn Bảo và Hạ Hầu Viên đường xa bao dặm là được?”

Thần Bí Nhân trả lời: “Khoảng cách đó hai ngày đường.”

Tần Quan Vũ cả mừng: “Thế thì hay lắm, tự nhiên trong tình hình đó, Quý Huyết sẽ dốc toàn lực hỗ trợ Chí Tôn Bảo.”

Thần Bí Nhân mỉm cười: “Việc đó sẽ do môn nhân của Vô Lâm Đệ Nhất Gia đối phó, Thượng Quan lão quý hồ có đồng ý không?”

Quái Ảnh Khách Thượng Quan Bằng gật đầu: “Tự nhiên là đồng ý. Nhưng ngọc Thiên Ngô Công cả nhà tôi chỉ có bốn viên thôi đấy nhé!”

Thần Bí Nhân bật cười ha hả: “Quá đủ rồi! Hai vợ chồng Thượng Quan lão quý nè, hai vị tiểu thơ nè, thêm Đồng Minh vào đó nữa thì đủ quá xá rồi còn gì? Còn bản Miếu kể cả tại hạ chỉ có mười người nhưng tại Tử Vong yến hội sẽ có chương môn các phái, kể cũng như khá đủ!”

Tần Quan Vũ gật đầu: “Thực lực đã như thế rồi, chỉ còn vấn đề quyết liều sinh tử nữa là nắm chắc sự thành công.”

Thượng Quan Bằng vụt hỏi: “Còn quý Miếu chủ đâu?”

Thần Bí Nhân buồn buồn: “Thật không dám dấu Thượng Quan lão huynh, tề Miếu chủ bị tẩu hỏa nhập ma, tuy nhiên công lực vẫn chưa bị mất. Nếu bản Miếu chủ mà chịu ra mặt thì có lẽ mọi việc giải quyết sẽ dễ hơn.”

Quái Ảnh Khách Thượng Quan Bằng hỏi lại: “Thế tại sao quý Miếu chủ lại không ra mặt?”

“Tại sao biết không ra mặt?”

“Ra mặt tại sao không kể trong lực lượng bố trí?”

Thần Bí Nhân thấp giọng: “Tại hạ còn phải xin ý kiến bản Miếu chủ đã chứ!”

Quái Ảnh Khách chợt hiểu ra: “A... Thế thì tại hạ có hơi nôn nóng.”

Tần Quan Vũ gục gặt đầu: “Mấu chốt của vấn đề là ở nơi quý Miếu và quý gia. Và điều cần thiết của sự thành công bảo đảm bí mật.”

Quái Ảnh Khách cười ha hả: “Tần thiếu hiệp đừng lo chuyện đó, chúng ta phải thật hết sức cương quyết!”

Suy nghĩ hồi lâu, Tần Quan Vũ nói: “Vấn đề quan trọng tập trung vào tại hạ, vậy có nên cố tránh Phụng Nghi ngay lúc này chăng?”

Thần Bí Nhân do dự một hồi mới nói: “Như thế này nhé, khi tới gần ngày mừng chín tháng chín tức là gần ngày Tử Vong yến hội, thiếu hiệp sẽ tìm cách tránh nàng. Vì đại cuộc, cố mà đưa đẩy mơ hồ, chỉ có điều đáng giữ chừng cho nàng mê hoặc... Và lại, chỉ trong vòng mười ngày cùng đi với nàng, thì lẽ đâu lại không giữ được.”

“Vâng, chuyện đã đến quyết định cuối cùng, các vị nếu có việc xin cứ tự tiện đi!”

Thần Bí Nhân gật đầu: “Tại hạ xin về bản Miếu sắp bày theo trách nhiệm, thượng Quan lão quý, Bất Từ Lão Cái, Tần thiếu hiệp sẽ gặp lại nhau!”

Dứt lời, Thần Bí Nhân khẽ vòng tay nhún mình vút đi như mũi tên xé gió.

Quái Ảnh Khách cũng cáo từ.

Chỉ còn lại hai người, Bất Từ Lão Cái và Tần Quan Vũ.

Bất Từ Lão Cái [x] áy náy: “Hiện diệt, hiện diệt mang nặng trách nhiệm bên mình mà lại cùng đi với kẻ dữ, thật sự thúc không chút yên lòng.”

Tần Quan Vũ mỉm cười trấn tĩnh: “Sự thúc, tiểu diệt đã lớn khôn rồi, sự thúc lo lắng làm chi quá vậy? Và lại tiểu diệt cũng cần trải qua nhiều kinh nghiệm để trở nên người... Xin sự thúc yên lòng để tiểu diệt đi.”

Bắt Từ Lão Cái gạt đầu buồn bã: “Thôi, hiền điệt cố mà thận trọng giữ mình! A...”

Một tiếng thờ dài nặng nhọc, Bắt Từ Lão Cái xoay mình lao vút...

Rừng núi lại trở vào tịch mịch...

Màu xanh cây lá nhuộm vàng, hơi gió lất phất vào thu lạnh lẽo.

Tần Quan Vũ một mình lặng lẽ bước đi.

Góc trời đông bùng sáng, mấy cụm mây xám lác loài còn giăng mắc ở đầu dây.

Rừng núi ban mai thật là u tịch... u tịch như tâm trí kẻ độc hành...

“Tần đệ, sao mà chậm thế?”

Tiếng nói như oanh hót vọng lên, Tần Quan Vũ giật mình quay lại. một người thiếu phụ rạng rỡ như át cả vẻ đẹp của ngàn cây rọi ánh bình minh.

Vóc dáng, màu da, tia mắt, đuôi mày cấu tạo thành một bức tranh tiên nữ, mà Tần Quan Vũ, người ngắm tranh độc nhất đang bàng hoàng, không rượu mà say.

Một làn gió nhẹ thoảng qua, mùi hương phùng phức...

Tần Quan Vũ sững sờ đứng lặng...

Yêu thích vẻ đẹp vốn tính căn bản của con người, huống chi một người trai niên thiếu đứng trước vẻ đẹp mê hồn lạc phách.

Người đẹp ấy là ai?

Tự nhiên là Phụng Nghi, người ái thiếp của Hạ Hầu Viên chủ.

Và hai má nàng đã sẵn hồng lại phải đỏ lên, vì cái nhìn trân trối của Tần Quan Vũ: “Tần đệ, Nghi tỷ có đẹp không?”

Câu hỏi như đùa của nàng đã làm cho tâm thần Tần Quan Vũ càng thêm lằng lằng...

Nhưng, trách nhiệm nặng nề của một vị minh chủ Đông Minh, và cừu hận của sư môn đã làm cho chân kịp thời trấn tĩnh chàng cất giọng cười khóa lấp: “Đẹp, đẹp lắm!”

Phụng Nghi dịu dàng đến cận bên chàng: “Buổi sáng mùa thu nào cũng có đượm vẻ tiêu sơ, nhưng vẫn có cái giá trị thường thức riêng của nó. Chúng ta cùng đi chậm chậm để thu vào cặp mắt trọn vẹn vẻ đẹp thiên nhiên.”

Giọng nói của nàng mềm mại uyển chuyển như dòng nước nhẹ nhàng, khiến cho Tần Quan Vũ lại lằng lằng trả lời xuôi xì: “Được rồi!”

Hai người song bước bên nhau dưới màn sương buổi sáng, mỗi người như mang một tâm sự...

“Tần đệ...”

“Ừ...”

Như không ngôn ngữ để nói hết những gì đang nghĩ, họ lại trầm ngâm dần bước...

Lá vàng rơi xào xạc, gió heo may nhẹ từng cơn...

“Ngọn gió thu không làm sao thổi ngã cây ngô đồng...”

Một câu thơ không biết xuất xứ từ đâu, như gọi lại lòng cương nghị. Nhưng tà áo của Tần Quan Vũ và Phụng Nghi theo gió phất phơ, không biết vì mảnh lụa nhẹ bay, hay con người đang lao đảo... Không ai buồn nghĩ tới chuyện ngựa nghiêng...

Càng đi, khoảng cách giữa hai người như càng thu ngắn lại...

“Tần đệ...”

“Ừ...”

Cả hai người như không tìm ra câu nói cho đúng với lòng mình.

Họ bước đi chập chập đều đều, và họ nói với nhau như một điệp khúc của bản tình ca kéo dài muôn thuở...

Không, Tần Quan Vũ dặn với lòng mình, đây là vấn đề danh dự và trách nhiệm. . .

Không, Phụng Nghi âm thầm quả quyết không gì nên để cho vương hầu lựa trắng bị nhuộm đen!

Đúng, Hạ Hầu Viên chủ nàng chẳng những không yêu mà lại còn chán nản, nhưng đối với nàng Hạ Hầu Viên chủ là ân là người có công dưỡng dục hai mươi năm.

Nhưng, ân dưỡng dục đó nàng phải đáp lại bằng sự hy sinh suốt chuỗi ngày xuân và trọn đời hạnh phúc ư?

Bao nhiêu vấn đề không làm sao giải đáp. Phụng Nghi nghe lòng mình không lạnh mà run. . .

Và chợt nhớ đến sự hiện thân trọn vẹn của mình, Phụng Nghi khẽ nói: “Tần đệ có biết không, đây là lần đầu tiên Nghi tỵ để nguyên bộ mặt thật của mình.

“Không sợ Hạ Hầu Viên chủ nhận được sao?”

“Không, không sợ gì cả!”

Tần Quan Vũ ngạc nhiên: “Tại sao vậy?”

Nhìn ánh sáng ấm áp của mặt trời, chợt nghĩ đến buổi chiều tắt nắng, nàng khẽ thở dài và rần giọng trả lời: “Nghi tỵ đã quyết định bội phản Hạ Hầu Viên chủ!”

“Tại sao thế?”

“Chán lắm!”

Tần Quan Vũ buột miệng nói theo: “Tôi cũng chán hẳn quá!”

“Tại sao vậy?”

Bây giờ đến lượt nàng lại hỏi lại, và Tần Quan Vũ lắc đầu: “Cũng không hiểu tại sao nữa!”

Phụng Nghi buồn buồn: “Tôi biết!”

“Biết sao? Tại sao Nghi tỵ chán?”

“Tại vì. . . Tại vì thiếu yêu chàng. . .”

Như dòng nước ngọt được khơi thông, nói được tiếng ấy, Phụng Nghi không còn ngại gì nữa cả, nàng ngã vào chàng. . .

Mở vòng tay đón lấy thân nàng, Tần Quan Vũ run lên, quên cả những gì thực tại: “Tôi. . . tôi cũng yêu nàng!”

Yêu thương, một lẽ sống của con người. . .

Bất cứ một ai cũng cần có yêu thương. . .

Trẻ con yêu thương mẹ, lớn lên yêu thương đồng bạn, thành nhân yêu thương người khác giống, và khi trở về già, sự yêu được dòn cả cho con cháu. . .

Yêu thương là sáng tạo sinh thú cho đời. . .

Tất cả những gì tồn tại, tất cả những gì đẹp đẽ, đều được sản sinh và nuôi dưỡng bởi yêu thương. . .

Phụng Nghi nghĩ như thế.

Tần Quan Vũ cũng nghĩ như thế. . .

Lần thứ nhất trong đời Tần Quan Vũ biết sự rung động của tâm hồn khi chạm vào phái nữ. . .

Lần thứ nhất trong đời, Phụng Nghi mới hiểu trọn vẹn hai chữ yêu thương. . .

Thình lình một tiếng quát lên như sấm: “Phản bội là chết!”

Cùng một lúc với tiếng quát, một ngọn chướng phong như núi băng đá lở chụp xuống hai con người đang lặn hụp giữa bể yêu đương. . .

Và tiếng quát đó làm cho họ cùng tỉnh giấc. . .

Tần Quan Vũ giật mình nhưng vẫn còn đủ bản lĩnh bình tĩnh ôm lấy Phụng Nghi, thi triển Thiên Long Thần Bộ lách mình thoát khỏi chướng phong, thật là

vừa vịn trong đường tơ kẻ tóc.

Thoát khỏi ngón đòn sinh tử, Phụng Nghi ngẩn mặt nhìn qua, nàng vụt tái mặt lui luôn năm sáu bước...

Tia mắt Tần Quan Vũ vừa bắt gặp đối phương, chàng vụt rùng mình...

Oan gia chạm mặt, kẻ phát ra chương lực chính là Hạ Hầu Viên chủ Thiên Biến Vạn Hóa Áo Diện Nhân.

Hạ Hầu Viên chủ trầm vững đôi chân, tay trái hất lên thật mạnh.

Bình!...

Một tiếng dội rền, khi chương lực chạm vào nhau. Tần Quan Vũ như một quả cầu da bắt tung ra ngoài ba trượng, ngã dài trên mặt đất.

“Không giết được ngươi, ta thề chẳng làm người...”

Vừa nói Hạ Hầu Viên chủ kéo thẳng hai tay lên ngực đẩy mạnh một lượt...

Vừa ngã choài xuống đất, Tần Quan Vũ đã tung mình đứng dậy một cách lẹ làng, kịp lúc hai ngọn chương phong như thác nước của đối phương vừa tới, chàng nghiêng rãnh hạ thấp mình xuống, hai tay chéo qua bắt từ dưới đưa lên trông rất chậm chạp nhưng kinh lực thoát ra từng cuộn kinh người...

Bùng!... Bùng!...

Hia luồng chương lực chạm đúng vào nhau, hai tiếng dội rung rinh mặt đất, bụi cát tung mù cả một vùng...

Hạ Hầu Viên chủ rú khê lên một tiếng, văng tuốt ra xa gần một trượng té ngồi lên mặt đất...

Tần Quan Vũ như một chiếc lá khô bị rớt bay dạt ra hơn ba trượng...

“Tần đệ...”

Phụng Nghi lao mình theo ôm lấy Tần Quan Vũ vào lòng thẳng thốt kêu lên.

Hạ Hầu Viên chủ quát đôi mắt vừa căm hận vừa thê thiết: “Phụng Nghi...”

Phụng Nghi ngẩn đầu, giọng nàng rần lại: “Hãy giết cả chúng tôi đi!”

Hạ Hầu Viên chủ lần đầu bước tới nghẹn ngào: “Phụng Nghi...”

“Dừng lại!”

Tiếng thét của Phụng Nghi như có một mảnh lực lạ lùng, Hạ Hầu Viên chủ quả nhiên dừng lại.

Nhưng lúc Hạ Hầu Viên chủ khựng lại Phụng Nghi nhanh nhẹn lấy ra một bình ngọc trút viên thuốc bỏ vào miệng Tần Quan Vũ. Và ngẩn mặt lên quát mắt lạnh lùng.

Hạ Hầu Viên chủ kêu lên: “Phụng Nghi, hãy trở về Hạ Hầu Viên...”

Phụng Nghi cười gằn: “Hai mươi năm qua, hai mươi năm tuế nguyệt như đã rửa phai lần cái tuổi thanh xuân của tôi. Hạ Hầu huynh, công lao nuôi dưỡng của lệnh tôn đối với tôi quả là rất lớn, nhưng hai mươi năm tự giam mình trong cái lồng chật hẹp của Hạ Hầu Viên tôi tự thấy sự đền đáp cũng đã là tương xứng.”

Hạ Hầu Viên chủ chực mở miệng nhưng Phụng Nghi đã tiếp liền: “Như thế ân nghĩa kẻ như không còn nữa mỗi người đều có một con đường riêng!”

Hạ Hầu Viên chủ vụt gằn từng tiếng: “Đã thế, đừng trách ta sao độc ác!”

Hừ, hai mươi năm nhốt giữ một người con gái chưa phải đã độc ác rồi ư?”

Hạ Hầu Viên chủ vụt ngửa mặt hú lên một tiếng thật dài.

Mười bóng người như bầy chim ưng lao tới chúi xuống thành một vòng tròn, bao Tần Quan Vũ và Phụng Nghi vào giữa.

Phụng Nghi quát mắt lạnh lùng: “Định dàn Thập Đại Hộ Viện của Hạ Hầu Viên ra để dọa ta à?”

Hạ Hầu Viên chủ gằn từng tiếng: “Đây là cơ hội cuối cùng, Phụng Nghi, nếu nàng không chịu trở về Hạ Hầu Viên, thì có chấp cánh cũng không bay được!”

Phụng Nghi cười khẩy: “Chưa chắc!”

Lúc bấy giờ, Tần Quan Vũ sau khi nuốt hoàn thuốc và lần lần tỉnh lại thấy mình đang nằm dựa trong lòng của Phụng Nghi và nghe giọng nói gần gần của nàng, biết sự tình đã nghiêm trọng lắm rồi, chàng vội đứng phắt lên.

Và Hạ Hầu Viên chủ lại ngửa mặt hú dài...

Hai gã đại hán khiêng một cái đỉnh thật lớn từ xa lao tới...

Quả đúng như lời Thần Bí Nhân đã nói, trong lòng đỉnh khói xông lên mờ mịt.

Và cái đỉnh đó được đặt ngay trước mặt Hạ Hầu Viên chủ...

Phụng Nghi lo lắng hỏi Tần Quan Vũ: “Tần đệ đã khỏe hẳn chưa?”

Tần Quan Vũ uốn uốn cánh tay: “Không sao cả, xin tỷ yên lòng...”

Vừa nói vừa nhìn chung quanh thấy mình đã bị bao vây và khi ngẩng mặt lên, Tần Quan Vũ bắt gặp tia mắt dị kỳ của Hạ Hầu Viên chủ trong vùng khói mong lung... Chàng cảm thấy tâm thần bấn loạn lùi lại sau một bước rút soạt thanh Vô Tình Kiếm.

Phụng Nghi hét hãi kêu lên: “Tần đệ hãy tránh ra xa đi, không thì sẽ nguy cả bây giờ!”

Từ trong cái đỉnh lớn, khói càng phút càng cao...

Khói càng sậm màu, vẻ mặt của Hạ Hầu Viên chủ càng như mà quỷ... Thêm vào đó, tia mắt xanh rờn, càng tăng thêm vẻ muốn hớp hồn người...

Trần Phụng Nghi hét lớn: “Đừng dớ trò quỷ quái!”

Nhưng bắt gặp tia mắt xanh rờn, nàng chợt nghe tâm thần xao xuyến hoang mang...

Trong đám khói mờ mờ, nàng cảm thấy in hình bóng đáng Tần Quan Vũ...

Và từ trong đó chợt phát ra tiếng kêu êm ái: “Phụng Nghi hãy đến đây...”

Phụng Nghi lơ lơ như người say rượu, lần lần đi tới...

Nhưng, từ nơi tay Tần Quan Vũ, thanh Vô Tình Kiếm đã loáng lên...

Ánh thép hồng tím tím của Vô Tình Kiếm bao phủ lấy chàng...

Lạ làm sao, ánh kiếm lóe lên, tinh thần chàng bỗng hết sức sáng suốt. những vẻ ngờ ngạc khi thấy tia mắt quỷ lúc nãy hoàn toàn tỉnh lại.

Chàng thấy rõ trong đám khói sậm màu, bộ mặt thật, bộ mặt đáng ghét của Hạ Hầu Viên chủ.

Nhưng chàng bỗng giật mình khi thấy Phụng Nghi lần lần đi tới trong dáng sắc lơ lơ...

Quả đúng với danh hiệu Thiên Biến Vạn Hóa Ảo Diện Nhân, Hạ Hầu Viên chủ đã thi triển ảo diện tà môn không chế Phụng Nghi...

Phụng Nghi cứ lơ lơ đi tới...

Tần Quan Vũ ngửa mặt hú dài một tiếng, bằng với toàn chân nội lực tiếng hú như được đẩy thốc lên tận trời xanh...

Đồng thời, cánh tay chàng huy động, ánh kiếm hồng lóe rực một vùng...

Tiếng hú và ánh kiếm của chàng đã làm cho Phụng Nghi giật mình khựng lại, tinh thần nàng vụt minh mẫn lạ thường...

Nàng chớp mắt cười gần và hét lên lạnh lạnh: “Hạ Hầu huynh đã dùng một thủ đoạn cực kỳ ty tiện, vậy xin đừng trách nhé!”

Cùng một lượt với tiếng hét, thân hình nàng vụt nhấc bổng lên, hai cánh tay uốn một cách thật mềm, nhưng chưởng lực đã cuốn gió lên từng cuộn...

Một tiếng quát rập lên, mười gã Thập Đại Hộ Viên lao vào một lượt.

Thấy Phụng Nghi đã tỉnh và phát động thể công, Tần Quan Vũ thi triển Thiên Long Thần Bộ, lao mình vào đám Thập Đại Hộ Viên đang vây quần bên nàng...

Ánh kiếm của chàng lia tới, cả bọn tức tốc dạt ra, và hai tên như cầm đầu trong đám hộ viên, bất thành linh phóng thẳng vào tập kích Phụng Nghi.

Hai bàn tay đẹp lại vung lên, hai ngọn tiềm lực như hai cây gió thốc đâm thẳng vào hai tên vừa phóng tới...

Bựt!... Bựt!...

Chưởng phong chạm vào nhau, Phượng Nghi đứng yên như trụ đá...

Hai gã vừa phóng tới bật ngược ra sau hơn một trượng, xính vính như người say rượu.

Tần Quan Vũ khẽ bảo: “Cô nương hãy đề phòng...”

Và một tay xốc ngang mũi kiếm một tay vận lực kéo ngay trước ngực, Tần Quan Vũ lừ lừ nhích tới quát lên: “Áo Diện Nhân, cái lối tà môn của ngươi, đối với ta kẻ như không còn tác dụng!”

Từ trong vùng khói mập mờ, Hạ Hầu Viên chủ hét lên: “Tần Quan Vũ có phải người đang sử dụng Vô Tình Kiếm hay không?”

Tần Quan Vũ cười mỉa: “Đúng, nếu bản lãnh cứ tuốt kiếm ra giao đấu, dùng tà môn để mê hoặc con người làm sao lại không biết thẹn cho danh hiệu Bát Kỳ?”

Từ trong đám khói, Hạ Hầu Viên chủ lớn tiếng: “Biển võ không bờ bến, có cái chi để làm tiêu chuẩn cho chính tà?”

Và giọng nói vụt nghiêm trang ra lệnh: “Thập Đại Hộ Viên, bắt hai kẻ ấy cho ta!”

Một tiếng dạ rập lên, vòng vây lần lần niết lại...

Phượng Nghi rần giọng: “Được rồi, Hạ Hầu huynh đã hành động đến thế, tiểu muội cũng không đấu làm chi nữa... Sư huynh đừng trách ta vô tình nhé!...”

Cùng một lúc với câu nói Phượng Nghi rút từ trong áo hai dải lụa trắng vút lên...

Re... Re...

Hai dải lụa vụt uốn lộn như hai thanh thép dẻo, xè vào không khí kêu kèn những tiếng rợn người...

Từ trong đám khói, Hạ Hầu Viên khiếp đảm kêu lên: “Ngọc Cốt Băng Tâm! Sư muội...”

Giọng Phượng Nghi lạnh như băng giá: “Đúng, tiểu muội là một trong Bát Kỳ Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi. Nếu còn nghĩ được rằng giữa chúng ta có một đoạn thời gian mang tình sư huynh muội, thì sư huynh hãy trở về, trở về Hạ Hầu Viên. Và một ngày nào đó, có thể còn gặp lại...”

“Hừ, sư muội muốn bắt sư huynh đợi đến bao giờ nữa.”

“Một hoặc đôi năm nữa!”

“Đợi đến ngày tóc bạc ư?”

“Và chẳng may phải đợi đến lúc đó thì có lẽ sư huynh sẽ không cần thiết nữa chẳng?”

Hạ Hầu Viên chủ trả lời: “Đúng, hái hoa phải hái khi đương nhụy. Ái tình đâu có thể cứ ngồi chờ hoa rụng tá toi?”

Phượng Nghi cười mát: “A thế thì mười năm nay bao nhiêu lời lẽ của sư huynh hoàn toàn giả dối cả rồi! Nghĩa là đối với tiểu muội sư huynh chỉ nghĩ đến vẻ đẹp bên ngoài chỉ nghĩ đến vấn đề xác thịt như bao nhiêu gã đàn ông thô bỉ khác à?”

Hạ Hầu Viên chủ cười gằn: “Đã đến nước này ta cũng chẳng thẹn đâu nữa... Phải từ trước đến nay, nghĩ vì ngươi là một chim lồng, ta muốn tranh thủ để cho việc chiếm lấy thể xác của ngươi có được một vẻ ngoài tốt đẹp... Không ngờ trong thời gian đó ngươi lại lên đi ra ngoài được!”

Phượng Nghi cười khẩy: “Ai lên đi đâu?”

“Không đi ra khỏi Hạ Hầu Viên, thì tại làm sao ngươi lại có cái danh hiệu Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi trong chốn giang hồ?”

Phượng Nghi cười: “Sư huynh tức à? Nhưng rất tiếc, tôi chỉ mới ra khỏi Hạ Hầu Viên lần này là lần thứ nhất, tuy nhiên, danh hiệu Ngọc Cốt Băng Tâm vẫn vang dội giang hồ được, vì cao thủ võ lâm đã kéo đến Hạ Hầu Viên gặp Việt Tây Thi, và mang danh hiệu đi truyền rao truyền trong thiên hạ!”

Hạ Hầu Viên chủ hét lên: “Ai dám vào Hạ Hầu Viên?”

“Phải, bây giờ thì không có ai đến, nhưng trước kia, trước kia thì khác...”

“Trước kia là bao giờ?”

“Ai!... Lúc lệnh tôn còn sống.”

Phượng Nghi cười nhếch môi khinh khinh: “Có gì mà kinh độ đến thế? Ân sư của tôi ở tại Di Hồng Viện trong Hạ Hầu Viên suốt năm năm liền, mãi đến

khi sư huynh tiếp nhiệm Hạ Hầu Viên chủ, người mới ra đi, việc đó đâu có ai biết được.”

“Người mà ngươi nói là ân sư đó, có phải là người mà truyền võ công chỉ người không?”

“Đúng!...”

Phượng Nghi cao giọng nói tiếp: “Bây giờ tôi có thể nói rõ ràng sự việc, chẳng có gì phải giấu nữa... Vì mục đích luyện tập cho tôi, nên ân sư tôi đêm đêm thường dẫn dụ kỳ nhâ sĩ vào Hạ Hầu Viên giao đấu với tôi, sự việc âm thầm đó, đã làm cho danh hiệu Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi lan rộng giang hồ.”

“A...”

“Thực ra, ân sư tôi đột nhập Hạ Hầu Viên vốn không phải tìm người để truyền dạy võ công, mà là vì để điều tra một việc... Và dẫn dụ cao thủ võ lâm âm thầm vào Hạ Hầu Viên, ngoài việc giao đấu để rèn luyện cho tôi, còn có mục đích là ám chỉ cho họ biết về việc đó.”

Hạ Hầu Viên trở mặt: “Ám chỉ cho họ biết chuyện gì?”

“Cho họ biết một âm mưu độc bá võ lâm một cách hết sức dã man.”

Hạ Hầu Viên tái mặt: “Nghĩa là ngươi cũng biết?”

Phượng Nghi mỉm cười: “Ân sư tôi bảo rằng tôi chưa đến trình độ hiểu biết về việc ấy, nên người chưa nói. Nhưng, một ngày nào đó tôi sẽ vén bức màn bí mật ấy.”

Hạ Hầu Viên chủ chốt dụ giọng: “Phượng Nghi, ta muốn nói với nàng một chuyện lành, không biết rằng nàng có ưng nghe hay không?”

Phượng Nghi vẫn lạnh lùng: “Cứ nói, miễn đừng dờ âm mưu là được!”

Hạ Hầu Viên chủ khế thờ dài: “Phượng Nghi, mười lăm năm nay, đối với nàng, ta vẫn một lòng thương yêu, và bây giờ vẫn như thế. Nếu nàng bằng lòng về Hạ Hầu Viên, thì từ đây trở về sau chẳng những ta không giam buộc nàng nữa, mà ta sẽ còn giao công việc nơi Hạ Hầu Viên cho nàng chủ sự, vậy nàng có chịu không?”

Phượng Nghi sắc cười: “Đó là mộng tưởng! Từ trước ta không biết như thế nào là tự do, không biết tự do là quý giá... bây giờ, nếu phải chết, ta cũng không khi nào tự trối mình trong chiếc lồng ấy nữa đâu!”

“Ngươi dám phản Hạ Hầu Viên à?”

“Phản rồi sao chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Ngọc Cốt Băng Tâm

Câu nói của Phượng Nghi, Tần Quan Vũ nghe rất rõ ràng...

Bây giờ chàng hiểu đầu đuôi sự việc.

Chàng hiểu rõ nguyên nhân quan hệ giữa Phượng Nghi và Hạ Hầu Viên chủ.

Chàng càng biết thêm âm mưu bá nghiệp của Hạ Hầu Viên.

Và mới mẻ là Phượng Nghi lại chính là Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi, một nhân vật trong Bát Kỳ.

Vừa lúc đó, Hạ Hầu Viên chủ quát lên: “Phượng Nghi, quả thật rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt phải không?”

Phượng Nghi cười nhạt: “Câu nói đó phải để tôi nói mới đúng chứ! Hạ Hầu huynh cho rằng cái môn tà thuật Áo Diện đủ làm cho người khiếp đảm hay sao? Hừ, Hạ Hầu huynh đã lầm, nên nhớ rằng chiêu số Thiên Nữ Tán Hoa của tôi có khả năng tạo một trận cuồng phong trong vòng năm trượng liệu Hạ Hầu huynh có còn núp vào đám khói ấy được để mà dờ trò quỷ mị chăng?”

Hạ Hầu Viên chủ gầm lên: “Hãy đem đỉnh khói đến đây!”

Ba gã đại hán thuộc hạ của Hạ Hầu Viên khiêng một cái đỉnh rất lớn từ từ đi tới...

Tần Quan Vũ xốc thanh Vô Tình Kiếm quát lớn: “Phải lắm, đường đường một gã đàn ông đâu lại có chuyện năn nỉ ỉ ôi như thế.”

Đã sẵn cầm hờn Tần Quan Vũ, Hạ Hầu Viên tròn trĩnh đôi mắt: “Đừng nhiều lời, tiếp chiêu đây!”

Cùng một lượt với câu nói, hai cánh tay Hạ Hầu Viên chủ vung lên nhắm vào Tần Quan Vũ, chưởng ánh ropy trời...

Tần Quan Vũ cười gần vung thanh Vô Tình Kiếm, ánh hồn lóe lên bay thẳng vào bóng chưởng.

Phượng Nghi thét lên: “Hãy giao đấu với ta!”

Hai dải lụa cuống lên chụp thẳng xuống Hạ Hầu Viên chủ như cả đụn mây vùn vù...

Mỗi một nhân vật trong Bát Kỳ đều có một môn tuyệt học, hai dải lụa của Phượng Nghi cuốn lên, đúng là Thiên Nữ Tán Hoa của Ngọc Cốt Băng Tâm.

Hạ Hầu Viên chủ rùng mình nhảy thối ra sau hơn một trượng: “Phượng Nghi, người quả không kể gì nhân nghĩa cả à?”

Phượng Nghi cười nhạt: “Kẻ bô bô nhân nghĩa ngoài cửa miệng thì không phải là kẻ lòng nhân nghĩa, thì còn đòi hỏi nhân nghĩa của người khác nữa sao? Hạ Hầu Viên chủ cha con người giam cầm ta gần cả một đời, hãy còn dám mở miệng nói điều nhân nghĩa mà không thấy thẹn ư?”

Hạ Hầu Viên chủ nghiêng rằng: “Phượng Nghi, người đã đem ân làm oán, đem nghĩa làm thù, hừ được... Hạ Vân Thiên này sẽ cho người biết điều lợi hại.”

Và quay qua đám môn đồ Hạ Hầu Viên chủ quát lên: “Đi!...”

Thấy Đại Hộ Viên và đám môn hạ càng lui lại xoay mình lao vút theo Hạ Hầu Viên chủ.

Chỉ thoáng mắt cả bọn đã mất hút về xa...

Tần Quan Vũ nhìn theo cười gần: “Thật là một loài lang sói!”

Phượng Nghi lộ vẻ lo lắng: “Tần đệ, câu chuyện này sẽ dẫn đến đại họa.”

“Sao gọi là đại họa?”

“Hạ Hầu Viên chủ cầm hận chúng ta lắm, nhất là đối với Tần đệ, nhất định trở về hắn sẽ đem sự cầm hận ấy mà trút cả vào lệnh tôn.”

Tần Quan Vũ kinh ngạc: “Cha tôi làm sao lại ở tại Hạ Hầu Viên?”

“Lệnh tôn hiện đảm nhiệm chức tổng quản trong Hạ Hầu Viên, Tần đệ không tin sao?”

“Thật là một chuyện hết sức rối ren?”

Bọn gian tế của Liên Minh đã giả cha chàng mang địa đồ Cẩm Hồn Cốc để lừa gạt Võ Lâm Đệ Nhất Gia và Tam Quốc Miếu. nhưng, tại Hạ Hầu Viên lại cũng có một người nữa là sao?

Chẳng lẽ Hạ Hầu Viên lại cũng bị lừa như những nơi kia ư?

Cũng có thể Phượng Nghi bị lừa, vì nội tình Hạ Hầu Viên chủ và một số tâm phúc biết mà thôi.

Cũng có thể đây, không phải âm mưu của Hạ Hầu Viên, mà là gian kế của Quỷ Huyết.

Vì còn nghi ngờ Tần Quan Vũ không dám nói hết ý nghĩa với Phượng Nghi chàng chỉ buông xuôi: “Quả là một vấn đề lạ lùng!”

“Có gì mà lạ?”

Tần Quan Vũ mở lời dụ dỗ: “Thử hỏi Tam Quốc Miếu có một người, Chí Tôn Bảo cũng có một người, rồi bây giờ Hạ Hầu Viên cũng có một người thế thì biết đâu chính là cha tôi?”

Phượng Nghi mở tròn đôi mắt: “Có chuyện như thế sao?”

Tần Quan Vũ lại càng nghi ngờ hết sức... Lẽ đâu nàng lại không biết gì cả hay sao?

Cũng có thể, vì nàng bị giam cầm nơi Di Hồng Viện trong Hạ Hầu Viên không khác một tên tù, thì làm sao nàng lại biết nhiều việc được.

Có phần giảm bớt nghi ngờ đối với nàng, Tần Quan Vũ nói thẳng: “Chuyện cũng có phần phức tạp, nhưng có thể quả quyết được rằng đó là gian kế của

Qui Huyết hoặc của Hạ Hầu Viên.”

“Có chuyện như thế sao?”

“Đó là ức đoán, chứ thật thì chưa có chứng cứ gì.”

Suy nghĩ hồi lâu, Phụng Nghi lại hỏi: “Tần đệ có quyết định tham dự Từ Vong yến hội chăng?”

Tần Quan Vũ mỉm cười: “Không chỉ quyết định, mà còn có kế hoạch nữa chứ!”

“Kế hoạch ra sao?”

Tần Quan Vũ khựng lại...

Thật ra trong lúc cho rằng Phụng Nghi không đáng hoài nghi, và vì nhất thời hừng trí, Tần Quan Vũ nói lỡ lời, đến khi nhận ra đã muộn, chàng vội rẽ sang chuyện khác: “Thật ra thì cũng chẳng đáng gọi là kế hoạch...”

Phụng Nghi có vẻ buồn buồn: “Nếu Tần đệ có điều khó nói thì thôi...”

Sợ bị nghi ngờ, một phần cũng có ý sợ Phụng Nghi buồn, Tần Quan Vũ vội cười: “Nếu Nghi tỷ không cho là chuyện trò cười, thì tôi nói cho nghe...”

“Tần đệ tài trí hơn người một khi đã nói đến kế hoạch thì trò cười sao được.”

“Tôi nghĩ nhân đêm Từ Vong yến hội, sẽ hợp lực với Cái Bang tấn công Từ Vong Lâm, chỉ vì...”

“Chỉ vì sao?”

“Chỉ vì muốn có ý nghĩ chứ chưa quyết định.”

“Đó là một biện pháp hay lắm. Cái Bang Tam Lão, Ngũ Hộ Pháp và Thập Cái đều là cao thủ đương thời, huống chi, Tần đệ đang mang mối thù của sư môn nếu không làm tròn thì làm sao cho xứng đáng điều kỳ thác.”

Lời nói của nàng quả là đứng đắn nhưng vì phải bảo mật cho đại cuộc nên Tần Quan Vũ không dám nói thẳng ra, chàng chỉ dọ dẫm lần lần: “Nhưng hiem vì tôi chưa nắm chắc được thực lực của con tiện tỷ ấy!”

“Ai là tiện tỷ?”

Cảm thấy lời lẽ của mình có phần khiêm nhã trước mặt Phụng Nghi, Tần Quan Vũ bèn sửa lại: “Tôi muốn nói đến sư tỷ Ngọc Thương Nga Tiều Phụng Hoàng.”

“A... Có lẽ Tần đệ vừa phát hiện ra chuyện gì mới chăng?”

Và nàng thờ dãi nói tiếp: “Làm một con chim lồng, ngày nay vừa được bay nhảy tự do, tôi thấy vỡ lăm nhiều điều kỳ lạ, và muốn vì giang hồ mà lập chút ít công lao.”

Tần Quan Vũ cảm thấy hơi thẹn thẹn...

Lời nói chí thành của nàng, biểu lộ không phải con người tà phái, thế mà mình lại dẫu nàng quá nhiều việc, thật không đúng là kẻ trọng phụ.

Chàng khẽ thờ dài: “Không dẫu chi Nghi tỷ, đối với Chí Tôn Bảo, tôi cũng có thấy được đôi điều...”

“Thấy được chuyện chi?”

“Lúc muốn vào Chí Tôn Bảo, tôi bị tên phản đồ ấy cản lại trước Từ Vong Lâm, và đã có giao đấu qua...”

“Thật à? Kết quả ra sao?”

“Kết quả à? Kết quả tôi thấy rằng chỉ một Phi Hồ Đường Chủ Tiêu Hồn Tinh Nữ không thôi, cũng đã thừa sức cầm cự với tôi.”

“Và vì thế mà làm cho Tần đệ mất đi sự cả quyết?”

“Cũng không hẳn thế...”

“Nghĩa là có một phần?”

“Vâng, thử hỏi, đã biết đem trứng chọi đá mà cứ làm càng làm đại thì chẳng phải đi vào tử lộ hay sao?”

“Như vậy, cái mà Tần đệ nói là kế hoạch ấy, thật ra lại chẳng thành kế hoạch?”

“Cũng không hẳn như thế, vì rất có thể tôi sẽ hành động, dù biết rằng đó là đem trứng chọi đá.”

“Nhưng, như thế e rằng rất nguy hiểm đi chăng?”

Tần Quan Vũ đành phải ra vẻ cùng chẳng đũa: “Con người sống bằng danh dự, huống chi tại Hoa Sơn Tiêu Hồn Tinh Nữ đã thách tôi vào Chí Tôn Bảo, chẳng lẽ lại chịu tỏ ra yếu hèn hay sao?”

Phượng Nghi có vẻ lo lắng: “Phượng Nghi sẽ lấy sức mọn của mình mà giúp cho Tần đệ chi e không biết có thêm được lợi ích chi chăng...”

Tần Quan Vũ mỉm cười: “Đi một bước tính một bước, hơi đâu mà lo xa quá...”

Phượng Nghi vụt nhướn mày: “A... Tôi đã nghĩ cho Tần đệ một cách lưỡng toàn!”

“Cách chi thế?”

“Tần đệ với danh hiệu Văn Khúc Vô Khôi Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ là do Tam Quốc Miếu tặng phong, bây giờ đến cầu Tam Quốc Miếu giúp đỡ, lấy lực lượng đã từng xem võ lâm không có vào đâu ấy của Tam Quốc Miếu đại phá Chí Tôn Bảo thì vấn đề có lẽ rất dễ dàng.”

Tần Quan Vũ giật mình...

Sự tính toán của nàng quả đã đúng như kế hoạch...

Chàng vội gạt đầu: “Đó là một biện pháp rất hay tôi cũng đã từng nghĩ tới, nhưng nghĩ sâu hơn thấy có điều nguy hiểm e rằng lại cùng đi với cọp.”

Phượng Nghi trở mắt: “Tam Quốc Miếu rất tốt với Tần đệ đấy chứ!”

“Vâng, tốt thì có tốt đấy, nhưng...”

“Nhưng sao?”

Lời hỏi dồn của Phượng Nghi làm cho Tần Quan Vũ dậm nghĩ trở lại.

Ai cũng có tính hiếu kỳ, nhưng sự hiếu kỳ dẫn đến sự tìm tòi của nàng đã có phần hơi quá.

Hay là vì quá yêu mình mà nàng lo lắng như thế chăng?

Tìm Tần Quan Vũ đập lên rốn rã...

Thấy Tần Quan Vũ không trả lời, Phượng Nghi cúi mặt thở ra: “Thật ra, Tần đệ đã có chủ trương, thì tôi cũng không phải lo lắng quá... Nhưng, Tần đệ tuổi còn nhỏ, dù sao cũng nên thấy âm mưu nơi chốn giang hồ già dặn lắm...”

Thấy nàng thật tình lo lắng cho mình, Tần Quan Vũ thở dài: “Chỉ sợ Tam Quốc Miếu cũng có âm mưu bá nghiệp như Hạ Hầu Viên, nên dù sao cũng phải đề phòng...”

Phượng Nghi gục gặt đầu: “Tần đệ có sự thấu triệt và đề phòng như thế là hay lắm... Vậy chúng ta đi thôi!”

“Đi, nhưng nên đi đâu?”

“Đến Hạ Hầu Viên!”

Câu nói nhẹ nhàng êm dịu của nàng, nhưng Tần Quan Vũ lại cảm nghe như tiếng sét...

Đi đến Hạ Hầu Viên?

Phải chăng đó là tự đi vào lưới rập?

Như thấy rõ tâm tư của Tần Quan Vũ, Phượng Nghi khẽ hỏi: “Tần đệ không muốn gặp lệnh tôn và lệnh sư ư?”

Tần Quan Vũ hết sức ngạc nhiên: “Lẽ đâu lại cũng có nhiều người giả sư phụ tôi nữa sao?”

“Không, chỉ có một thôi chứ! Tần đệ đã thấy ở đâu rồi sao?”

“Không, nhưng việc sư phụ tôi đi vào Từ Vong Lâm, chính mắt tôi trông thấy, huống chi sư tỷ tôi cũng nhận như thế bây giờ Nghi tỷ bảo sư phụ tôi ở Hạ Hầu Viên, thì chẳng là kỳ quái đấy sao?”

Phượng Nghi mỉm cười: “Thật ra, lúc tôi ra khỏi Hạ Hầu Viên, tôi đã dò hỏi biết rằng quả thật lệnh sư có vào Từ Vong Lâm và quả có bị Ngọc Thường Nga bắt, nhưng sau này lại áp giải đến Hạ Hầu Viên, nguyên nhân của nó, tôi chưa biết rõ...”

Tần Quan Vũ gật đầu: “Thế thì chúng ta đi!”

“Khoan, còn một nghi vấn tôi muốn hỏi là Tần đế làm sao thấy rằng Tam Quốc Miếu có thể lợi dụng Tần đế.”

“Việc ấy tôi chỉ cảm thấy, nhưng nói ra thì rất khó nói chưa minh bạch...”

Phượng Nghi mỉm cười: “Tôi thì có thể nói minh bạch điều ấy!”

Tần Quan Vũ sững sờ...

Thật ra tỏ vẻ nghi Tam Quốc Miếu, chỉ là cách đánh lừa Phượng Nghi thôi.

Thế mà bây giờ Phượng Nghi lại có thể nói rõ nguyên do sự nghi ngờ ấy, thì quả là ngoài sức tưởng tượng của Tần Quan Vũ.

Chàng bèn hỏi lại: “Nghi tỷ có thể nói cho nghe chăng?”

Phượng Nghi chột nghiêm giọng: “Thật ra thì chuyện cũng không phải là đơn giản... Theo tôi, Tam Quốc Miếu sở dĩ đem danh hiệu Văn Khúc Võ Khôi Vũ Nội Đế Nhất Kỳ phong tặng cho Tần đế, ngoài mặt tuy nói rằng đã xem thấu được chân tài của Tần đế, nhưng kỳ thật là đã dùng cái kế mượn đao giết người.”

“Mượn đao giết người?”

“Vâng, nếu Nghi tỷ nghĩ không lầm thì đó là một kế cực kỳ ác độc. thử hỏi danh hiệu ấy có phải là đã miệt thị võ lâm sao?”

Tần Quan Vũ gục gặt đầu suy nghĩ...

Phượng Nghi nói tiếp: “Mang lấy danh hiệu đó, thứ nhất Tần đế đã đắc tội với Bát Kỳ làm cho họ không phục, và do đó đi đến chỗ giết Tần đế. Và võ lâm vốn là nơi tranh nhau về danh vọng, cho nên nếu một người giết được Vũ Nội Đế Nhất Kỳ, chẳng là đã rung động thiên hạ hay sao?”

Bây giờ lại đến lượt Tần Quan Vũ hoang mang...

Qua sự phân tích của Phượng Nghi, lý lẽ thật hết sức rõ ràng, nhưng sự thật có thể như thế không?

Lẽ đâu Tam Quốc Miếu lại có ý muốn hại chàng?

Không, nhất định không, ngàn lần cũng không có thể như thế.

Chính vị trưởng lão của Tam Quốc Miếu, Bội Cung Xà Ảnh Thần Bí Nhân đã cùng với Võ Lâm Đế Nhất Gia Thượng Quan Bằng, và sư thúc Bất Từ Lão Cái, ba người trong Bát Kỳ cùng chàng tổ chức Đồng Minh, và họ đã đồng tình tôn chàng làm minh chủ kia mà.

Và tất cả sự cố tâm đào luyện cho chàng của Tam Quốc Miếu, đã phải nhận cái dụng ý độc ác như Phượng Nghi đã nói.

Tuy nhiên, chàng vẫn gật đầu: “Nếu không có Nghi tỷ chỉ rõ điều ấy, có lẽ tôi cũng cứ nửa tỉnh nửa ngủ mãi mãi. Từ nay tôi ẽ chú ý phòng bị, để khỏi phụ lòng của Nghi tỷ.”

“Ân sư đã chẳng ân cần căn dặn bảo rằng nữ sắc là điều tối ư nguy hiểm hay sao?”

Thấy chàng sững sờ không nói, Phượng Nghi chột ừ mặt một cách đáng thương...

Nàng cất giọng cực kỳ thâm thiết: “Có lẽ Tần đế xem nhân cách của tôi chẳng ra gì...”

Tần Quan Vũ lật đật giải thích: “Xin Nghi tỷ đừng nói thế, tôi... tôi...”

“Giải thích làm sao?”

Tần Quan Vũ ngập ngừng im lặng...

Phượng Nghi khẽ thở dài: “Phải, có lẽ tôi cũng hành động hơi quá... Nhưng, Tần đế nên hiểu rằng ít nhất tôi cũng hiểu phần nào tư cách giữa nam nữ...”

Nàng lại thở dài nói tiếp: “Thật không hiểu tại sao, lòng tôi lại...”

Mặt nàng ửng hồng im lặng...

Ăn nói làm sao cho cạn hết lòng mình?

Và Tần Quan Vũ cũng nghe tim mình đập mạnh... Chàng cũng không biết nên xử trí ra sao cho ổn...

Tần Quan Vũ gật đầu : “Thế thì chúng ta đi.”

Phượng Nghi nở nụ cười thật nhẹ và đưa tay nắm lấy tay Tần Quan Vũ. . .

Tần Quan Vũ vội rút tay về: “Nghi tỷ. . .”

Chàng chỉ nói có hai tiếng rồi làm thinh. . .

Và Phượng Nghi, khi nắm tay nàng chỉ có ý muốn kéo chàng đi trong sự thân thiết, nhưng chàng rất sợ không giữ được lòng mình. . .

Phượng Nghi hơi buồn: “Tần đệ đối xử với tôi như thế sao?”

Tần Quan Vũ ngập ngừng: “Tôi chỉ sợ làm mất sự trong trắng của Nghi tỷ. . .”

Phượng Nghi cười buồn: “Nắm tay mà sợ mất sự trong trắng, thế còn như khi này thì sao?”

Tần Quan Vũ đỏ mặt làm thinh. . .

Thật ra chính chàng cũng đã rung động trước nàng. . .

Và vì thế mà chàng lo sợ. . . không phải lo sợ cho nàng, mà lo sợ cho chính mình. . .

Phượng Nghi nở nụ cười rạng rỡ: “Thật ra Tần đệ tài trí hơn người đâu lại chẳng điều đó, tôi chỉ nói rõ một chút thế thôi. . . À này, Tần đệ có biết tại sao tôi lại muốn đưa Tần đệ đến Hạ Hầu Viên không?”

Sự nghi ngờ Phượng Nghi, vụt nổi lên trong trí Tần Quan Vũ. . .

Nàng phù nhận ý tốt của Tam Quốc Miếu đối với chàng, căn bản là có dụng ý gì?

Lẽ đâu nàng lại làm một đờn ly gián? Và nếu thế thì tại sao?

Hay là nàng quá lo lắng cho chàng?

Phượng Nghi nói tiếp: “Thật ra, chuyện đi khỏi Hạ Hầu Viên của Hạ Hầu Viên chủ lần này không phải thuận vì một chuyện của Nghi tỷ không đâu!”

“Làm sao Nghi tỷ biết?”

“Do hành động của hần mà đoán biết. ngay bây giờ hần muốn đi nơi khác, tạm là Hạ Hầu Viên. Do đó, nhân lúc hần không có ở Hạ Hầu Viên, chúng ta đến thám dò là cơ hội hay nhất. . .”

Xa tránh nàng, hay phải làm sao?

Quả thật, lòng chàng bắt đầu dao động. . .

Quả thật, trước mắt một người như hoa như ngọc. . . Chàng khẽ run lên. . .

Phượng Nghi buồn nói tiếp :”Thật ra tôi cũng biết đời tôi đang dở lắm, tôi biết không làm kết hợp với Tần đệ được vì nhiều lẽ, nhất là tuổi tác. . . Nhưng, không biết tại sao. . . Tần đệ, tôi không nệ điều sỉ nhục để mà nói thẳng rằng tôi quá yêu. . .”

Tần Quan Vũ nghe như sét nổ bên tai, thiếu chút nữa đã phải ngất đi vì câu nói của nàng. . .

Làm sao? Chàng phải giải quyết làm sao?

Nếu quả nàng thật tâm yêu chàng đi nữa thì phải làm sao?”

Câu nói của nàng đã công khai phá vỡ ranh giới e dè giữa hai người. nàng đã nói thẳng mặc dù điều đó chàng đã biết. . .

Nhưng chính miệng nàng đã nói ra, thì câu chuyện quả đã tận cùng. . .

Trước mắt chàng, bây giờ chỉ có hai con đường phải chọn.

Một, lia khỏi nàng, thẳng thắn tiết lộ rằng mình không yêu gì cả. . .

Hai, cùng cứ đi với nàng, mặc nhiên công nhận rằng mình cũng đã yêu nàng. . .

Nhưng, Phượng Nghi như không muốn cho chàng suy nghĩ, giọng oanh của nàng lại rót bên tai: “Tần đệ, tôi biết, Tần đệ nghi ngờ tôi lắm. . . Nhưng, tôi biết nói làm sao?... Huống chi, Tần đệ là rồng là phượng, còn tôi là một đóa hoa sắp rã cánh tàn hương, tôi đâu có xứng với Tần đệ. . .”

Tần Quan Vũ ngẩn ngơ xao xuyến.

Phượng Nghi thờ dài nói tiếp, giọng nàng thoảng nhẹ như tơ: “Cho nên, tôi đâu dám nuôi ảo vọng... Tôi chỉ mong Tần đế đừng khinh rẽ tôi. Suốt đời tôi sẽ nguyện làm thân trâu ngựa để cho Tần đế sai khiến...”

Tần Quan Vũ bàng hoàng ray rức...

Tim chàng như nhịp lạc hẳn đi...

Không biết Thần Nữ Vu Sơn ngày xưa ra sao, chứ bây giờ trước Phượng Nghi, chàng cảm thấy như mình lạc vào tiên cảnh...

Tần Quan Vũ đắm ra hoang mang, chàng không biết đây là mộng hay là sự thật?

Thình lình, tiếng huýt gió của ai vụt nổi lên...

Và cùng lúc, bốn phía ào ào... Tiếng động của loài bò sát. Thử tiếng động rừng mình sồn gáy...

Phượng Nghi tái mặt kêu lên: “Tần đế, Qui Huyệt xuất hiện, mục tiêu duy nhất của họ là Tần đế đấy!”

Tiếng huýt gió lồng lộng lên có hồn, và tiếng kêu hót hời của Phượng Nghi làm cho Tần Quan Vũ làm cho Tần Quan Vũ tỉnh mộng, chàng giật mình hỏi lại: “Tại sao Nghi tỷ biết đó là người của Qui Huyệt?”

Phượng Nghi không trả lời, mặt nàng hết sức thăm đạm: “Tần đế, Tần đế vẫn khinh tôi ư?”

Tần Quan Vũ ngập ngừng: “Không, không, sao lại khinh Nghi tỷ?”

“Nếu không, thì từ nay trở đi, hãy gọi tôi là Phượng Nghi, chứ đừng xưng hô tiểu đệ nữa nhé!”

Tần Quan Vũ bàng hoàng...

Đàn bà quả thật là giống người không làm sao hiểu được. Tâm tình Phượng Nghi quả như một án mây lãng đãng mông lung.

Sự biến chuyển của lòng nàng không ai đoán được ra sao...

Tần Quan Vũ sức nhớ lời của Thần Bí Nhân: “Đối với đàn bà cần phải hết sức khôn ngoan, cần phải đóng kịch từng giây từng phút với họ...”

Chàng lật đật trả lời: “Vâng, Phượng Nghi...”

Phượng Nghi nở nụ cười thỏa mãn: “Và tôi sẽ gọi bằng... công tử nhé!”

Đã phóng lao đành phải theo luôn, Tần Quan Vũ hỏi lại: “Phượng Nghi hãy nói rõ tiếng huýt gió cho tôi nghe đi!”

“Công tử không nghe thấy tiếng huýt gió ấy à?”

“Tiếng huýt gió vừa rồi đó phải không?”

“Nó đấy, gần như đó là khẩu lệnh của Qui Huyệt đấy. Tiếng huýt gió ấy biểu hiện rằng người của Qui Huyệt đã điều động Kim Ty Xà...”

Tần Quan Vũ rút phát thanh Vô Tình Kiếm và đao nhanh đôi mắt: “Đúng rồi, có lẽ đến mấy mươi con rắn độc đang bao lấy chúng ta... Phượng Nghi, hãy cẩn thận!...”

Tiếng huýt gió lại nổi lên...

Tần Quan Vũ xốc kiếm án ngang trước ngực, yên lặng chờ đợi...

Chàng biết ngót trăm năm nay, Qui Huyệt xưng bá võ lâm đều nhờ vào loại rắn độc này... Và chỉ sơ hở một chút để cho chúng cắn, thì thuốc tiên đưa tới cũng phải bỏ tay...

Phượng Nghi tỏ vẻ mơ màng, rút vôi hai dải lụa...

Thình lình, một giọng nói âm hiểm lạnh lùng vang lên lồng lộng: “Các hạ có phải là Vũ Nội Đế Nhất Kỳ Văn Khúc Vô Khôi Tần Quan Vũ đấy không?”

Quả đúng như lời của Phượng Nghi, Qui Huyệt đang nhắm vào mình, Tần Quan Vũ lạnh lùng đáp lại: “Đúng. Rồi sao nữa?”

“Và vị cô nương ấy có phải một trong Bát Kỳ, Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi, kẻ phản lại Hạ Hầu Viên đó không?”

“Đúng!”

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Nghi Ngờ Chồng Chết

Đôi phương vụt đôi giọng, cười sắc súa:

- Thật là một đôi nam nữ loạn luân!

Chưa từng bị ai nhục mạ, Tần Quan Vũ gầm lên:

- Các hạ quả là hạng không biết điều phải trái, mở miệng ra là đã mắng người... Trước khi dạy các hạ điều phải trái đó. Ta muốn biết ý của các hạ khi tìm đến đây?

- Đơn giản lắm, nếu các hạ chịu trả Phụng Nghi trở lại Hạ Hầu Viên thế thì mọi việc kể như không có gì, bằng không..

Châm lửng câu nói, đôi phương hừ một tiếng đầy đầy khinh miệt và hăm dọa...

Tần Quan Vũ tức lửa ra đòi mắt:

- Về hay không về Hạ Hầu Viên, đó là chuyện của Phụng Nghi cô nương. Đối với ta không quan hệ gì cả, và đối với các hạ cũng không quan hệ gì kia mà!

- Ai nói không quan hệ?

- Nghĩa là các hạ tán trợ cho Hạ Hầu Viên?

- Nếu thế thì sao?

Tần Quan Vũ giận run:

- Cứ ra mặt đi rồi sẽ biết!

Đôi phương cười khẩy:

- Người xứng đáng thốt ra câu ấy với ta à?

Tần Quan Vũ gằn lại:

- Các hạ là môn hạ của Quý Huyệt đấy chứ?

- Biết được thế là điều khá tốt. Vậy thì hãy ngoan ngoãn nghe lời đi, bằng không, ta bảo cho điều này: Lệnh đường hiện đang ở tại Quý Huyệt, sinh mạng nằm trong tay của Huyệt Chủ, chỉ một tiếng thôi, lệnh đường đủ để rơi đầu. Biết chưa?

Lỗi tai Tần Quan Vũ chợt nghe như sét đánh lòng bùng...

Chuyện lại có thể như thế ư?

Mẹ chàng có quả đang bị khốn nơi Quý Huyệt, hay là lời giả dối?

Nếu thật thì, trời ơi, Tần Quan Vũ nghe mũi đao châm chích ruột gan...

Chàng có thể nhắm mắt để cho mẹ chàng bị chết chăng?

Nhưng, làm sao có thể tin đó là sự thật?

Như để giải tỏa sự băn khoăn ấy, Phụng Nghi lên tiếng:

- Thật là một lời dối trá! Vợ của Nhân Quân Tần Hán Phách, quả có bị dụ vào Chí Tôn Bảo, sau này, khi Tiêu Phụng Hoàng sắp sửa đưa người vào Quý Huyệt thì đột nhiên người mất tích. Chính Hạ Hầu Viên phái thuộc hạ đi tìm kiếm khắp nơi, cũng không ra manh mối. Thế thì đâu có chuyện như thế được?

Tần Quan Vũ nhích sát đến bên nàng:

- Thật thế chứ?

Phượng Nghi thấp giọng:

- Tôi đã lừa công tử bao giờ? Quý Huyệt và Hạ Hầu Viên quỷ kế đa đoan, âm mưu độc ác, nếu công tử không cẩn thận sẽ mắc bẫy họ...

Tần Quan Vũ biết Phượng Nghi nói thật, vì nàng yêu chàng và hết sức lo lắng cho chàng...

Và đối phương đã quát liên theo sau câu nói của Phượng Nghi:

- Con tiện tỳ, ngươi muốn gì?

Tần Quan Vũ cười ngạo nghễ:

- Lời mắng đó nên để mắng những kẻ co đầu rút cổ, không dám chường ra đối diện với người, mới phải chứ!

Đối phương gầm lên:

- Tiểu tử, ngươi dám buông lời vô lễ à?

Tần Quan Vũ cười ha hả:

- Ta có sợ gì mà vô lễ hay hữu lễ, Quý Huyệt của các người hợp tác với Hạ Hầu Viên, nên mới có sự tương thân như thế...

- Câm miệng lại!

Tần Quan Vũ mỉm cười khinh khinh...

Bây giờ thì đã quá rõ ràng rồi. Trước tiên Quý Huyệt đã bức bách Cái bang, kéo Cái bang làm vây cánh, nhưng vì bị cự tuyệt nên mới quay qua lôi kéo Hạ Hầu Viên...

Và như thế, lại rất rõ ràng, rằng Liên Minh là cái trò của Quý Huyệt bày ra, để cố phô trương vây cánh...

Nắm chắc vấn đề, Tần Quan Vũ nói thẳng:

- Chân tướng của các người đã bị lộ trần, Liên Minh của các người cũng chỉ là lá bài của Quý Huyệt, thế mà luôn cả...

Tần Quan Vũ muốn nói luôn cả Võ Lâm Đệ Nhất Gia và Tam Quốc Miếu cũng vô tình bị lừa, nhưng sợ lộ bí mật chàng lại nói khác đi:

- Luôn cả Hạ Hầu Viên Chủ cũng làm tay sai cho Quý Huyệt!

Đối phương cười ha hả:

- Khá lắm, tiểu tử, ngươi biết khá nhiều đấy! Và chỉ bằng nội một việc biết nhiều ấy, cũng đủ làm cho ngươi trọn án tử hình... Ngươi đừng tưởng rằng trong võ lâm không ai dám giết ngươi, như có một vài người đã nói, không... không đâu. Quý Huyệt không có sự kiêng dè ấy!

- Hay lắm! Cứ thi triển sở học của mình đi!

Một tiếng hừ ròn rồn nổi lên, và tiếp liền theo, một thứ khua động nặng mùi ma quái...

Tần Quan Vũ khẽ nói với Phượng Nghi:

- Ngoài rần độc ra, Phượng Nghi biết còn gì lạ nữa không?

Phượng Nghi có vẻ ngần ngại:

- Có lẽ không có gì lạ nữa, nhưng có một điều khiến tôi hơi thắc mắc...

- Chuyện chi?

- Ngay bây giờ, Hạ Hầu Viên vẫn chưa có thành tích gì nổi bật, thế thì tại sao người của Quý Huyệt lại tự đi vạch lộ âm mưu thâm kín ấy? Họ còn dụng ý gì nữa chẳng?

Tần Quan Vũ lắc đầu chưa kịp nói thì mắt chàng đã thấy chung quanh hơn hai mươi con rắn loi ngoi chậm chậm bò tới thành một vòng tròn bao quanh chàng và Phượng Nghi vào giữa...

Còn cách chàng chừng năm trượng, chúng đột nhiên dừng lại...

Trên mình của những con rắn đó, dưới ánh sáng mặt trời chiếu lên lông lánh màu vàng pha sắc đỏ trông đến rợn người.

Chúng nó là loại Kim Ty Xà, thứ rắn độc cắn phải ai là người đó chết liền, một thứ rắn độc nhất trần gian sinh sản ở miền Tây Vực...

Chúng nó dừng lại, đầu cất cao lên phùng mang và lưỡi dài ra như vòi máu...

Tiếng của người ần mặt lại vang lên:

- Tiểu tử, hãy nghe cho rõ, đây là cơ hội cuối cùng, hãy đưa Phụng Nghi trở về Hạ Hầu Viên thì mọi việc sẽ êm xuôi!

Tần Quan Vũ cảm nghe hơi lạnh chạy dài theo xương sống, chân lông như đều dựng đứng lên...

Trời đất chàng có thể xem như không, nhưng rắn... rắn quả là kinh khiếp!

Có lẽ bản tính con người đều như thế cả.

Chàng nắm cứng đốc kiếm, quát lên:

- Hãy im, đừng vọng tưởng!

Phụng Nghi cũng quát lên theo:

- Ta đã thề chết chứ không trở về Hạ Hầu Viên, đừng phí lời, hãy đỡ...

Cánh tay ngọc nài vọt cất lên, hai giải lụa chọt như hai mảnh thép phát rạt ra bốn phía.

Tiếng huyết gió lại nổi lên...

Bầy rắn thun mình phóng ngược ra sau hơn ba trượng, tránh khỏi tầm tấn công của Phụng Nghi...

Tiếng huyết gió lại thúc nhát lên một lần nữa..

Hai luồng ánh sáng từ ngoài bay vút vào mình Tần Quan Vũ hai con Kim Ty Xà!

Hai giải lụa nơi tay Phụng Nghi uốn một vòng tròn chặn đón.

Hai con vật cực kỳ khôn quý, nó lộn mình mấy vòng tránh thoát và cứ nhắm Tần Quan Vũ lao tới...

Tần Quan Vũ mím môi, đảo nhanh thanh Vô Tình Kiếm.

Y như cái máy có người điều khiển, hai con rắn lộn mình xuống gần hai thước tránh khỏi tầm kiếm và cứ luôn đà phóng tới một con giữa người, một con giữa bụng Tần Quan Vũ...

Chém hụt một kiếm, Tần Quan Vũ hết hồn, vội vàng thi triển Thiên Long Thần Bộ, lách mình quay bên trái, đồng thời, nhằm giữa mình hai con Kim Ty Xà xả mạnh...

Thật là nhanh nhẹn, hai con rắn lại lộn xuống tránh thoát, và hình như chúng chỉ có thể tiến mà không thể lui, nên vọt luôn tới trước...

Phụng Nghi gằn lên một tiếng, thi triển Thiên Nữ Tán Hoa...

Hai giải lụa lóc lên như hai luồng điện chớp từ trên xẹt xuống...

Bách!...

Một con rắn không tránh kịp, rớt xuống đất nát ra... còn một con thoát chết đâm sầm vào đám rắn bên ngoài!

Tần Quan Vũ vừa mới hoàn hồn, giọng nói lạnh lùng lại vang lên:

- Tiểu tử, ngươi thấy rồi chứ?

- Thấy gì?

- Tiểu tử, đừng có hàm hồ, ta nói thẳng cho ngươi biết, vì chưa nỡ hủy diệt sinh mạng của ngươi, nên ta chỉ phóng ra hai con rắn, và chỉ hai con thôi cũng đã đủ làm cho hai người tay chân quỳnh quáng... nếu là hai mươi con hợp lại, hừ...

Tần Quan Vũ rúng động

Đúng như lời hán nói, chỉ hai con thôi mà chàng và Phụng Nghi đã phải vận dụng đến năm thành công lực, mới giết nổi một con, nếu mà hai mươi con cùng phóng ra một lúc...

Nhưng, Tần Quan Vũ vẫn với giọng cười bất phục:

- Với hai mươi con vật nhỏ nhoi ấy nào có ra gì dưới mắt của ta! Nếu ngươi không tiếc rẻ thứ khó tìm của ngươi đó thì cứ thả cả ra một lượt xem sao!
- Tiểu tử, ngươi nói cứng ngoài miệng chứ trong bụng ngươi đã run rồi đó!
- Tần Quan Vũ này từ trước đến nay chưa biết sợ là gì!

Đối phương vụt hừ lên một tiếng lạnh lùng và tiếng huyết gió nổi liền theo...

Hai mươi con rắn bao quanh góc đầu lên phóng tới...

Phụng Nghi giật mạnh tay Tần Quan Vũ:

- Cứ để mặc tôi!

Nhưng, có một tiếng huyết gió nghe là lạ tai nổi lên, hai mươi con rắn vội rút đầu lui về chỗ cũ...

Và tiếp liền theo, một giọng nói thứ hai:

- Hãy khoan, các hạ vâng mệnh lệnh của ai?
- Huyết Chủ! Thế còn các hạ?
- Cũng lệnh của Huyết Chủ! Nhưng, các hạ phụng lệnh của Huyết Chủ, mà lại làm thế, thì hãy xét coi đúng chưa?

Giọng nói ban đầu vẫn lạnh lùng:

- Không đứng ở chỗ nào?
- Huyết Chủ bảo bắt sống gã tiểu tử ấy, thế sao các hạ lại khiến Kim Ty Xà? Thằng như tiểu tử ấy chết rồi sao?

Tần Quan Vũ lại hết sức hoang mang.

Tại làm sao Quý Huyết Chủ lại sai người bắt chàng?

Rõ ràng cuộc chiến giữa chính tà đã đến lúc mở màn toàn diện?

Chàng như mảy quất lớn:

- Các người nếu quả không hèn nhát, thì cứ ra mặt so tài!
- Hãy câm miệng lại!

Cùng với tiếng thét như núi vỡ, một loạt cuồng phong từ nơi phát ra tiếng thét ập xuống Tần Quan Vũ...

Tần Quan Vũ khẽ nghiêng mình, lật ngửa bàn tay đẩy người trở lên...

Ầm...

Hai loạt kinh phong chạm đúng vào nhau, một tiếng nổ kinh hồn, cây lá rào rào đổ xuống...

Vì trong cơn gấp rút, Tần Quan Vũ không kịp vận đầy đủ chân lực, nên đôi vai chàng rung chuyển thối lui một bước...

Và đối phương cất giọng trầm trầm

- Tiểu tử, khá đấy!

Tần Quan Vũ cười gằn:

- Ta là kẻ quang minh chính đại, đâu phải như bọn người rút đầu trốn tránh như thế đâu!
- Câm miệng lại!

Tần Quan Vũ cười ngao nghể:

- Hừ , đừng lớn lối, không dám ra mặt đương đầu thì hãy rút đi!

- Đừng thách đố, hãy dọn mình mà chết!

Tiếng “chết” được kéo dài ra và tiếng huyết gió lại nổi lên.

Rào... Rào... Rào!...

Tần Quan Vũ khẽ đưa mắt nhìn quanh, chàng chợt rùng mình...

Bốn mươi con Kim Ty Xà lúc nhúc uốn mình trườn tới...

Ánh sáng trên mình chúng chớp lóe đến rợn người...

Thình lình, Phụng Nghi khẽ nói:

- Công tử, tôi nghĩ ra một biện pháp...

- Biện pháp ra sao?

- Tần công tử nên biết thứ Kim Ty Xà này không những cắn người chết một cách cấp tốc không thôi, mà khi chúng phun nọc độc vào mình ai người đó sẽ bị nổi mụn lên lở loét, và nọc độc đó sẽ xâm nhập vào tạng phủ mà chết!

- Nhưng Phụng Nghi nói với tôi chuyện ấy làm chi?

- Tôi nói thế để công tử biết rõ sự lợi hại của nó, đừng để chúng phóng tới rồi mới vùng kiếm mà nguy hiểm!

- Bây giờ phải làm sao?

- Chúng ta nên đột phá vòng vây trước khi chúng tấn công.

Tần Quan Vũ chưa kịp đáp, chợt nghe đối phương nói chuyện với nhau:

- Nếu lỡ Kim Ty Xà làm cho hấn chết thì sao?

- Ta đưa thuốc giải độc ra buộc hấn phải tuân mạng lệnh, nếu không, chất độc sẽ làm cho hấn chết.

- Nhưng nếu hấn không chịu?

- Nhất định hấn sẽ tuân theo. Người đời này ai không tham sống!

- Hấn là kẻ cứng đầu, chính Huyết Chủ vì biết thế nên mới căn dặn chúng ta!

- A... thế thì phải giải quyết sao đây?

Tần Quan Vũ còn đang suy nghĩ cách phá vòng vây, chợt nghe một giọng truyền âm nhập mật vọng đến bên tai:

- Đồng Minh Minh Chủ...

Tần Quan Vũ giật mình...

Đúng là giọng nói của Thần Bí Nhân, người của Tam Quốc Miếu.

- Minh Chủ nên chú ý: lão phu vì không thể rời Minh Chủ, không yên tâm để Minh Chủ đi một mình với Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi, nên âm thầm theo dõi, và vì thế mà có nhiều việc xin bẩm cáo...

Giọng truyền âm nhập mật đều đều nói tiếp:

- Phụng Nghi là con người đáng ngờ vực. Nàng sẽ yêu Minh Chủ, thì tại sao lại dùng Mị Công? Cho nên tất cả việc xảy ra vừa rồi lão phu nghĩ rằng nàng và Hạ Hầu Viên Chủ sắp sẵn một màn kịch để lấy lòng tin của Minh Chủ...

Trong lúc người của Tam Quốc Miếu đang nói, Phụng Nghi thúc Tần Quan Vũ nghĩ cách phá vây, chàng chỉ ừ hừ qua lời và chú ý nghe giọng truyền âm nhập mật:

- Tự nhiên, sự nghi ngờ ấy cũng có thể quá sớm, nhưng vẫn phải đề phòng. Như vừa rồi, Minh Chủ bị Mị Công của nàng nếu lão phu không dùng Bình

Công Kinh Lực để đỡ hộ thì Minh Chủ nếu không chết cũng sẽ mang trọng thương dưới tay của Hạ Hầu Viên Chủ...

Tần Quan Vũ giật mình...

Rõ ràng lúc chàng mê một vì hương tình ái, thì Hạ Hầu Viên Chủ đến đánh thành linh, và chàng nghe một luồng hơi xông lên, nếu không phải Thần Bí Nhân ám trợ thì còn ai nữa?

Thấy Tần Quan Vũ đứng sững sờ, Phụng Nghi lấy làm lạ cau mặt nhìn chàng...

Giọng truyền âm nhập mật lại nói với Tần Quan Vũ:

- Minh Chủ, nàng đã hơi nghi rồi đấy, thôi để có dịp lão phu sẽ bầm cáo thêm

Tần Quan Vũ lật đặt nói với Phụng Nghi cho khóa lấp:

- Tôi đã nghĩ ra cách phá vây rồi!

- Sao?

- Lúc đầu tôi nghĩ nên chờ họ khởi thế công rồi mình sẽ phá nhưng như thế không tiện, mình nên chủ động là hơn...

Chợt nghe giọng truyền âm nhập mật vọng lên:

- Minh Chủ hãy đưa Phụng Nghi lìa khỏi nơi đây, lão sẽ ra mặt chế phục người của Quý Huyết, nhân đó lấy thuốc giải để phòng cứu người khác.

Tần Quan Vũ lật đặt nói với Phụng Nghi:

- Sự việc không thể chậm trễ, tôi đi trước, Phụng Nghi cố bám sát theo, hãy cẩn thận.

Dứt lời, tay phải chàng vung kiếm tạo thành một vòng hoa thép, tay trái đồng thời phát chuông, kinh lực nhắm vào đám rắn ào ào bủa tới...

Phụng Nghi vung tròn hai giải lụa và hai người cùng phóng mình lên...

Hai tiếng huyết gió cùng rập lên một lượt, hơn sáu mươi con rắn độc cùng một lúc lao tới ngòi ngòi...

Ánh vàng lấp lánh trên mình rắn bây giờ như cả một vùng hào quang tỏa rộng bao phủ lấy hai người...

Tần Quan Vũ rung mình ớn lạnh...

Từ khi lìa sư phụ đến giờ, đây là lần thứ nhất khiến cho Tần Quan Vũ phải sợ, có lẽ cũng là tính tự nhiên của loài người đối với rắn độc...

Thanh Vô Tình Kiếm trên tay chàng như không còn là sắt thép nữa, mà là cả một vùng ánh sáng bao bọc quanh mình.

Và Phụng Nghi, với chiêu thức Thiên Nữ Tán Hoa, hai giải lụa trắng cũng trở thành tường đồng vách sắt bao quanh gần năm trượng...

Ngót sáu mươi rắn độc bị kiếm quang và sức mạnh của hai giải lụa, không làm sao đến gần Phụng Nghi và Tần Quan Vũ được, chỉ bao lấy một vòng tròn bên ngoài...

Hơi dừng thế lại, Tần Quan Vũ nói với Phụng Nghi:

- Phụng Nghi, hãy nghỉ một chút!

Phụng Nghi lắc đầu:

- Thật đáng sợ cho giống rắn này, nó đã được Quý Huyết luyện tập quá thông, chỉ sáu mươi con mà chúng ta đều phải ráng hết sức vẫn chưa thắng thế!

Tần Quan Vũ gật đầu:

- Tình thế này thật là nguy hiểm. Sức người có hạn, ngay bây giờ chúng ta tạm thời có thể cầm cự được, nhưng nếu trận thế kéo dài, sự kiệt sức sẽ khôn đốn vô cùng!

- Nguy hiểm thật!

- Hay là ta đổi thế thủ sang thế công?

Phụng Nghi lắc đầu:

- E còn nguy hiểm hơn nữa...

- Chỉ có hai con đường, thủ để rồi đuối sức mà chết, công thì họa may có thể thoát được... Chúng ta cứ thử xem sao...

Tần Quan Vũ nhướn mình lên, nhưng Phụng Nghi kéo lại:

- Tần công tử, khoan đã...

Tần Quan Vũ thoáng hơi ngờ vực...

Tại sao Phụng Nghi lại do dự như thế?

Phải chăng nàng cố kéo dài?

Chàng lạnh lùng quát lên:

- Đừng có dùng dằng... Phụng Nghi hãy để tôi hành động...

Tần Quan Vũ xốc kiếm đưa lên ngay ngực chuẩn bị khởi công.

Sáu mươi con rắn độc cùng phóng thẳng vào chàng một lượt.

Tần Quan Vũ gầm lên một tiếng vận đủ mười thành công lực đẩy mạnh Huyền Âm Thần Chưởng.

Một loạt kinh phong như ngọn thác đổ dồn ra phía trước, đồng thời, tay kiếm chàng đảo nhanh tạo thành một vòng móng bạc, và phóng mình vọt tới!

Hơn mười con rắn ở mặt trước bị chưởng phong quét ngược ra sau gần ba trượng.

Một số mấy mươi con khác từ bên trái lại phóng vào...

Tần Quan Vũ vùng mạnh thanh Vô Tình Kiếm với tất cả công lực trong người quay tít chung quanh.

Bầy rắn chạm phải kiếm quang rớt rơi la tả.

Nhưng, số còn lại vẫn cứ lao vào...

Tần Quan Vũ nghiêng răng lia nhanh thanh kiếm, thêm mấy con rắn độc bị đứt ngang mình.

Xề... Xề...

Từ phía sau lưng Tần Quan Vũ có tiếng gió xé sát bên rõ ràng đầu rắn chỉ còn cách lưng chàng trong gang tấc.

Không còn quay lại kịp, Tần Quan Vũ hú dài một tiếng, vút mình lên như chiếc pháo thẳng thiên...

Cùng lúc ấy, dưới đất, hai giải lụa của Phụng Nghi cũng đã hạ được mấy con rắn vừa tập kích Tần Quan Vũ.

Từ trên dóm xuống, Tần Quan Vũ hoảng hồn.

Bốn bên, hàng chục con rắn phóng vọt theo chàng bèn gót.

Từ xung quanh phía dưới phóng lên, cho nên đầu của chúng chụm lại y như chóp nón chìa thẳng lên ngay Tần Quan Vũ.

Biết rằng khi hết đà chậm lại, nhất định sẽ làm mồi cho rắn độc, Tần Quan Vũ nghiêng răng trở lại thân mình, đầu dưới chân trên, như một cánh chim cất đớp mồi từ trên chúi xuống.

Thanh kiếm trong tay chàng rực ánh hồng quang...

Xẹt... Xẹt...

Sức xuống của chàng quá lẹ, lũ rắn dù có tinh khôn cũng không sao tránh kịp vì chúng đang từ dưới xia lên, một số con bị kiếm đoạn ngang, một số con hoảng hốt mất đà tụt rơi xuống đất.

Chân Tần Quan Vũ vừa chấm đất, tiếng huýt gió vọt nổi lên.

Số rắn còn lại phóng lui ra ngoài sáu trượng, đầu vẫn quay về phía Tần Quan Vũ, và lưỡi lè ra đỏ chót!

Phụng Nghi bước tới bên chàng khẽ nói:

- Cung hạ Tần công tử...

Tần Quan Vũ mỉm cười:

- Bày răn lại hại thật, tiếc gì không học sử dụng ám khí, thứ đó dễ hạ chúng hơn...

Tiếng đối phương vụt vang lên:

- Tiểu tử, tuân mạng chưa?

Tần Quan Vũ cười lớn:

- Tuân gì mới được chứ?

- Hừ, ngươi tưởng giết được mấy con rắn đó là đủ để dương dương tự đắc à? Ta nói cho mà biết, trước mắt ngươi bây giờ chỉ có hai con đường: Một là bó tay chịu trời, hai là ta sẽ đánh gục ngươi xuống dẫn về bản huyết!

Tần Quan Vũ cười ngạo nghễ:

- Rất tiếc hai chuyện đó ngươi đều không đủ khả năng!

Giọng truyền âm nhập mật chợt rót vào tai Tần Quan Vũ:

- Minh Chủ, có viện binh chúng đến, hãy đề phòng!

Tần Quan Vũ cau mày...

Bao nhiêu rắn đây vẫn còn chưa hạ được, bây giờ lại viện binh nữa ư?

Vừa lúc đó một tiếng cười ròn rảng từ xa rót tới!

- Được lắm, Quỷ Huyết, thật là hạnh ngộ...

Tiếp liền theo, ba bóng người vút tới: Cái bang Tam Lão!

Vừa chầm chân tới đất, Bất Tử Lão Cái đã vội đến sát Tần Quan Vũ:

- Hiền đệ vẫn không sao đấy chứ?

Tần Quan Vũ ngạc nhiên:

- Sao tam vị sư thúc biết mà đến đây?

Bất Tử Lão Cái cười lớn:

- Theo Kim Ty Xà mà đến!

Tần Quan Vũ trở mặt:

- Kim Ty Xà...

- Hiền đệ chưa biết, tiền đại Chương môn, tức là nghĩa phụ của hiền đệ đã có chế luyện Thiên Chi giải độc hoàn. Công trình chế luyện đó chưa hoàn thành, vì còn thiếu Kim Ty Xà, cho nên khi nghe người báo cáo thấy hướng đi của nó, sư thúc bèn theo dõi đến đây...

- Số Kim Ty Xà này à?

Bất Tử Lão Cái lắc đầu:

- Ngọt mấy trăm con ở gần bên đây nhưng chưa đến. Sư thúc thấy hiền đệ bị vây nên bỏ chúng mà vào đây.

Tần Quan Vũ trở mặt:

- Hàng mấy trăm con...

Tần Quan Vũ hơi kinh ngạc, nhưng Bất Tử Lão Cái lại thoáng vẻ mừng!

- Thật không ngờ có cơ hội tốt thế này, quả thật Thần Bí Nhân dự đoán rất đúng.

- Đoán đúng chuyện chi?

Bất Tử Lão Cái đáp:

- Tất cả những điều liên quan với hiền điệt.

Tần Quan Vũ hỏi dồn:

- Chuyện liên quan đến tiểu điệt là chuyện chi?

Phượng Nghi chợt nhích sát đến Tần Quan Vũ, mặt nàng lộ vẻ lo lắng:

- Tần công tử, sự tình đã nghiêm trọng lắm rồi!

Tần Quan Vũ cau mày:

- Chuyện chi thế?

- Viện binh của chúng đã tới!

Cùng lúc đó, đối phương vọt quát lên:

- Tiểu tử, ngươi có thêm người, ta cũng phải có thêm, hay lắm..

Tiếng húýt sáo vọt nổi lên..

Và cùng một lúc, đối phương cất giọng cười ằng ặc.

- Đờ công tìm kiếm, Cái bang Chuồng môn, Cái bang Tam Lão đều có cả nơi đây để cùng đi vào cõi chết một lượt cho vui... thật là tình cờ run rui...

Tần Quan Vũ nhếch miệng cười gằn:

- Rõ là bọn rút đầu không dám thấy mặt người!

Tiếng húýt sáo liên tiếp nổi lên như để trả lời cho câu nói của chàng...

Và...

Xào... Xào... Xào!...

Bầy rắn khua đều trên lá như đám ngạ quỷ dưới mấy tầng địa ngục...

Ánh vàng từ nơi mình rắn bốn phía chớp ngời lên!

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chuyện Tình Phức Tạp

Tần Quan Vũ lại rùng mình...

Bầy rắn độc chung quanh loi ngoi chớp chớp, như nói lên đầy đủ sự hăm dọa cực kỳ ghê rợn...

Phượng Nghi cau mày lo lắng:

- Tôi đi trước mở đường máu, công tử hãy theo sau để cố thoát trùng vây nhé!

Tần Quan Vũ lắc đầu:

- Sống chết có mạng, tuy nhiên, vấn đề chưa phải là tuyệt vọng, vì rắn độc vẫn có thuốc giải, Phượng Nghi hãy yên lòng đừng vội, không sao đâu!

- Không, đã nguy hiểm lắm rồi, Tần công tử, hãy theo tôi..

Nói vừa dứt tiếng, Phụng Nghi vùng mạnh đôi tay, hai giải lụa rút xé vào trong gió...

Tần Quan Vũ lắc mình qua, đưa tay giằng lấy tay nàng, nghiêm giọng:

- Khoan!

Phụng Nghi dừng tay lại:

- Công tử tính đã sai rồi, Cái bang Tam Lão dù có bản lĩnh thế nào, cũng không thể thoát được hai trăm con rắn đang bao vây kín mít, nếu kéo dài thêm nữa, sự nguy hiểm lại càng nguy hiểm hơn lên...

Tần Quan Vũ hết sức cảm động, bao nhiêu nghi vấn đối với nàng gần như đã tiêu tan...

Thình lình, một giọng lạnh lẽo quát lên:

- Phụng Nghi, tình trạng này nàng đã thấy rõ chứ?

Tần Quan Vũ giật mình...

Rõ ràng tiếng hét đó là giọng của Hạ Hầu Viên Chủ!

- Ta đã thấy rõ mà còn mong muốn thoát thân thì quả là dại dột!

Phụng Nghi nhích môi khinh khinh:

- Đừng dọa dẫm, con người ai lại khò chết. Sớm muộn gì cũng phải một lần chết thể thôi. Muốn dùng sức mạnh uy hiếp ta là một việc điên rồ!

- Không, người khác chết không sao, chứ nàng chết thì quá uổng!

Phụng Nghi giận dữ quát lên:

- Câm miệng lại!

- Không, ta nói thật đấy chứ, phong hoa diễm lệ như nàng...

- Cảm ơn sự khen tặng đó. Nhưng, rất tiếc ta không phải là con người dễ bị lời lẽ tráo chác làm mê hoặc... Và dù có đẹp hay không, cũng không phải là việc của người.

Một giọng khác quát lên như sấm:

- Tiện tỳ, người quả không chịu nghe lời phải à?

Phụng Nghi quắc mắt:

- Bọn giầu đầu giầu cổ như các người mà cũng có thể nói đến việc phải trái nữa ư?

Giọng nói gần gần:

- Phụng Nghi, nàng có biết ta là ai không?

- Ai à? Cái bọn co đầu giầu cổ chứ còn ai nữa?

- Hừ, người dám...

Phụng Nghi vẫn thản nhiên:

- Có gì mà không dám?

- Phụng Nghi, ta biết rõ mục đích của nàng, nàng muốn lợi dụng con của Tần Hán Phách để đến Cẩm Hồn Cốc phải không?

Phụng Nghi sững sốt:

- Cái gì gọi là Cẩm Hồn Cốc?

- Đừng đóng kịch, Phụng Nghi, Cẩm Hồn Cốc đối với người khác có thể là bí mật, nhưng đối với nàng thì đâu phải thế. Nàng muốn ta nói rõ ra à? Được, Cẩm Hồn Cốc là nơi ở của Phù Dung Tiên Tử hồi trăm năm về trước, nghe nói nơi đó còn để lại báu vật gọi là Phù Dung Di Bửu, và nàng đã thích một trong sáu vật đó phải không?

Tần Quan Vũ nhìn sừng sốt vào mặt nàng như dò hỏi...

Phượng Nghi vẫn sừng sò:

- Vật chi gọi là Phù Dung Di Bửu?

- Hừ, nàng hỏi hơi thừa. Được, nàng đã cố làm ra không biết thì ta cũng cứ nói rõ cho nghe. Vật mà nàng đang thích là Chú Nhan Thần Đơn, vật mà người đẹp nào cũng muốn để làm thứ thuốc hồi xuân.

Phượng Nghi sắc cười:

- Cảm ơn, cảm ơn sự chi điểm đó!

- Đừng có lối châm chọc ấy, Phượng Nghi chúng ta hãy nói chuyện đường hoàng chứ. Nay ta bảo cho mà biết, Nhân Quân Tần Hán Phách hoặc đã chết rồi, hoặc cũng có thể trong số gần mười người giả đó, có một là Tần Hán Phách thật...

- Tại làm sao lại có đến gần mười người giả?

- Nay nhé, Tam Quốc Miếu, Chí Tôn Bảo, Hạ Hầu Viên, Quý Huyệt và Võ Lâm Đệ Nhất Gia là đã có năm người rồi, biết đâu lại chẳng còn những nơi nào khác nữa mà chưa có ai phát giác? Và nói thẳng mà nghe. Dù Tần Hán Phách có còn sống, cũng chưa chắc đã biết được đường đến Cẩm Hồn Cốc, cho nên cái âm mưu của nàng cứ kể như đã hoài công!

Phượng Nghi cười khanh khách:

- Thế có lẽ Quý Huyệt biết rõ đường đến Cẩm Hồn Cốc à?

- Mặc dù hiện nay vẫn chưa biết, nhưng tài liệu nằm trong tay cũng gần đủ rồi... Cho nên nếu nàng bằng lòng trở về Hạ Hầu Viên, thì mọi việc có thể được như ý muốn!

- Mọi việc gì mới được chứ?

- Đừng, đừng đóng kịch dai như thế. Cái mà nàng muốn là Chú Nhan Thần Đơn, chứ còn gì nữa? Ta cũng cần cho nàng biết thêm một việc, Hạ Hầu Viên Chủ đã quyết định đưa nàng vào Quý Huyệt đấy nhé!

Sắc mặt Phượng Nghi lộ đầy sát khí:

- Cẩm miện lại, Hạ Hầu Viên Chủ đâu có quyền hạn gì với ta, mà dám nói đến chuyện dâng ta cho Quý Huyệt chứ?

- Hừ, Hạ Hầu Viên Chủ mới nói chuyện với ta đây, nếu vào Quý Huyệt, nàng sẽ là vị phu nhân thứ mười hai của Huyệt Chủ, và nếu được Huyệt Chủ sủng ái thì...

Phượng Nghi giận run:

- Khốn kiếp...

Đối phương đổi giọng cười ằng ặc:

- Tất cả mọi việc đầu đuôi ta đã nói rõ với nàng. Bây giờ bất luận ra sao, bắt nàng vào Quý Huyệt là một vấn đề đã quyết định, và luôn cả tên ăn trộm ái tình kia nữa.

Tần Quan Vũ nghiêng răng:

- Cẩm miện lại!

Đối phương vẫn với giọng cười đánh ác:

- Không bắt sống được thì giết chết. Cho nên nếu muốn sống thì hãy ngoan ngoãn đưa tay chịu trói. Hãy nhìn xem, Kim Ty Xà đã bắt đầu hoạt động rồi kia!

Và tiếp theo bằng một chuỗi cười ròn rợn, đối phương nói tiếp:

- Ta đếm mười tiếng, nếu không chịu trói là chết! Bắt đầu, một...

Phượng Nghi và Tần Quan Vũ vẫn làm thinh...

- Hai...

Bất Tử Lão Cái vụt dùng truyền âm nhập mật nói với Tần Quan Vũ:

- Quả thật Thần Bí Nhân tính toán thật hay, khi tặng phong hiệu diệt danh hiệu Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, biết rằng sẽ dẫn tới việc làm cho võ lâm đổ ky...

Tần Quan Vũ ngạc nhiên, dùng truyền âm nhập mật hỏi lại:

- Thế tại sao họ lại phong danh hiệu ấy cho tiểu diệt?

- Làm như thế là phải, vì khi hiện diệt xuất hiện giang hồ, là người của Tam Quốc Miếu bám sát theo một bên...

- Nhưng làm cho võ lâm nào động với dụng ý chỉ?

- Nó có tác dụng làm cho Quỷ Huyết phải ra mặt vì từ trước đến nay họ âm thầm định kế bày mưu. Và có điều hiện diệt chưa biết là địa điểm Quỷ Huyết y như Cầm Hồn Cốc, từ trước đến nay chưa một ai được biết...

Bất Tử Lão Cái vừa nói đến đó, tiếng đếm vụt nổi lên:

- Ba...

Tần Quan Vũ nghiêng răng quắc mắt:

- Bốn...

Phượng Nghi nhìn Tần Quan Vũ bằng tia mắt âu lo...

Tuy nhiên, nàng biết chàng đang nói chuyện với Bất Tử Lão Cái bằng phương pháp truyền âm nhập mật, nên không tiện mở lời...

Bốn phía, ngót hai trăm con rắn độc khe khẽ uốn mình, ánh vảy chớp lên như kim cương dưới nắng, chiếu lười máu của chúng thè ra đỏ rực...

Phượng Nghi khẽ hỏi Tần Quan Vũ:

- Tần công tử đã tìm ra phương pháp đối phó hay chưa?

- Phượng Nghi, hãy trấn tĩnh. Nước chảy đá ngăn, binh đến tướng đánh, không sợ gì cả, kể luôn việc nếu cần phải chết!

Đôi mày liễu của Phượng Nghi hơi cau lại...

Lòng nàng có phần bấn loạn, vì bằng vào lời lẽ của Tần Quan Vũ, nàng đoán biết rằng chàng vẫn chưa tìm ra kế sách...

Có lẽ đây là lần thứ nhất trong đời, một sự lo sợ làm rối lòng nàng...

Lo sợ cho tình trạng chung cũng có, mà có lẽ nặng nhọc hơn hết là sự an toàn của Tần Quan Vũ...

Bầy rắn độc đã siết lại lần lần sự nguy hiểm chỉ còn trong giây phút...

Tần Quan Vũ cũng đã bắt đầu lo lắng.

Vừa rồi, chỉ sáu mươi con rắn đã làm cho chàng và Phượng Nghi thiếu điều đã sa chân, huống chi bây giờ ngót hai trăm con, đúng là một vòng vây kinh khủng!

Đối phương cất giọng cười ằng ặc như tô đậm màu khủng bố:

- Con đường chết sống đã quá rõ ràng, chỉ còn chờ nạn nhân chọn lựa... Hãy nghe, số đã đứng nửa phần rồi đó, năm...

Như một khối đá to đang đeo nặng tâm tư, Tần Quan Vũ mím miệng đảo mắt qua một lượt...

Trong giây phút cần kẻ cái chết, Tần Quan Vũ can đảm với lòng: Dù có chết cũng cứ hành động, đối với loài rắn độc này, giết được bao nhiêu là trừ được hậu hoạn cho nhân thế bấy nhiêu...

Giữa lúc chàng còn đang suy nghĩ quyết liều sống chết, chợt nghe giọng truyền âm nhập mật của Bất Tử Lão Cái:

- Hiện diệt sợ Kim Ty Xà à?

Tần Quan Vũ gật đầu dùng truyền âm nhập mật đáp lại:

- Vâng, nghe nói nó độc lắm!

Bất Tử Lão Cái cười nho nhỏ:

- Hiền điệt có chỗ không biết, Kim Ty Xà là vật mà bản bang cố tìm nhưng chưa được, thì làm sao lại sợ nó? Huống chi đây là dịp ngàn năm một thuở, để đầu ta lại bỏ qua...

Tần Quan Vũ kinh nghi hỏi lại:

- Sư thúc có cách chế phục giống rắn độc này à?

- Đúng, nghĩa phụ của hiền điệt, khi tiếp được thư của Quý Huyệt, bèn chế ra một món ám khí gọi là Vô Ảnh Độc Châm. Nó là một món khí giới có một không hai trong thiên hạ, nó chuyên dùng để đối phó với độc xà của Quý Huyệt. Hiện giờ Cái bang Tam Lão đều có mặt, trong túi chứa đầy mấy ngàn cây kim đó, thì giả hai trăm con rắn nào có đáng kể chi...

Giọng đôi phương tiếp tục đếm lên:

- Sáu...

Bất Tử Lão Cái lật đặt dùng truyền âm nhập mật nói tiếp:

- Ra lệnh cho nhị lão chuẩn bị đi, sư thúc còn có chuyện muốn nói thêm.

Tần Quan Vũ gật đầu cao giọng:

- Xin Quý Cái và Thần Du nhị lão hãy sẵn sàng!

- Tuân mạng!

Nhị Lão Cái bang rạp lên một tiếng và chia ra mỗi người đứng áng trước sau Tần Quan Vũ cách chừng một trượng...

Phượng Nghi khẽ hỏi:

- Tần công tử đã có biện pháp đối phó rồi à?

Chưa dám tin chắc lắm, nên Tần Quan Vũ nói tránh đi:

- Trước tình trạng này chỉ có cách là phải một liều sống chết. Nhưng không sao Phượng Nghi hãy yên lòng...

Tiếng đôi phương lại đếm lên:

- Bảy...

Thấy vẻ cương quyết và điềm tĩnh của Tần Quan Vũ, Phượng Nghi có phần tin tưởng...

Bất Tử Lão Cái tiếp tục dùng truyền âm nhập mật nói với Tần Quan Vũ:

- Về việc Tam Quốc Miếu dốc toàn lực ra ủng hộ hiền điệt, tự nhiên có một nguyên nhân chính đáng. Vì danh hiệu Văn Khúc Võ Khôi, Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, nó có liên quan đến danh vọng của Tam Quốc Miếu Chủ, đồng thời nó còn quan hệ đến việc tranh phân của các phái giang hồ, kể cả Quý Huyệt, Hạ Hầu Viên và Võ Lâm Đệ Nhất Gia...

Tần Quan Vũ có vẻ nghi ngờ:

- Chẳng lẽ danh hiệu đó là...

- Là danh hiệu của Tam Quốc Miếu Chủ và nó là một danh hiệu đã có sự tranh phân trong các phái võ lâm. Lễ tự nhiên khi chọn người trao tặng họ nhất định có dụng ý tốt, và lễ tự nhiên, họ chọn rất đúng người, rất xứng đáng!

- Sư thúc quá khen, coi chừng võ lâm họ sẽ cười cho!

Bất Tử Lão Cái bật cười ha hả...

Tiếng đôi phương vọng lên một cách lạnh lùng:

- Cái chết đã kề bên mà còn cười được à? Phượng Nghi, Tần Quan Vũ, hãy suy nghĩ kỹ đi, và hãy khôn ngoan hơn lên một chút! Ta đếm tiếp đây. Tám...

Tần Quan Vũ gầm lên:

- Ta đã nhất định rồi đây!

Đối phương gần lại:

- Nhất định như thế nào?
- Nhất định sẽ chặt những con rắn độc ra từng khúc một!
- Hừ, nguoi quả thật không chịu khuất phục à?
- Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi Tàn Quan Vũ này chưa bao giờ có chuyện khuất phục, Quý Huyết của các người có dốc hết hang ổ ra, ta cũng giết không còn một mống!

Đối phương cười gần:

- Phụng Nghi, nàng nghĩ sao?

Phụng Nghi thân nhên đến lạnh lùng:

- Sẽ gãy từng gốc cỏ của Quý Huyết và Hạ Hầu Viên!

Đối phương cất giọng cười ằng ặc, giọng cười kéo dài như tiếng sói tru:

- Trước giờ ta xuống tay, ta khuyên các người nên suy nghĩ kỹ lại, kéo ăn năn không kịp. Chín...

Bất Tử Lão Cái mỉm cười, dùng truyền âm nhập mật nói tiếp câu chuyện còn bỏ dở:

- Lúc vào Tam Quốc Miếu, hiền đệ không gặp Miếu Chủ sao?

Tàn Quan Vũ lắc đầu:

- Chưa gặp, chỉ có vị trưởng lão của Tam Quốc Miếu ẩn mình nói chuyện thôi.
- Là nhi!
- Sao gọi rằng là! Chẳng lẽ sư thúc cũng không biết rõ Tam Quốc Miếu Chủ là ai sao?

Bất Tử Lão Cái ngẩn ngừ:

- Không, không biết...

Tàn Quan Vũ chợt nghe một giọng truyền âm nhập mật từ xa rót tới:

- Bẩm Minh Chủ, Minh Chủ có phát giác được gì khả nghi ở nơi con người của Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi chăng?

Biết đó là tiếng của trưởng lão Tam Quốc Miếu Bồi Cung Xà Ảnh Thần Bí Nhân, Tàn Quan Vũ lắc đầu, tỏ ra chưa phát giác được điểm nghi ngờ gì cả.

Tiếng của Thần Bí Nhân:

- Kể ra việc nghi ngờ Phụng Nghi không phải là vô lý. Minh Chủ có thấy manh mối gì trong lời trao đổi vừa rồi giữa Phụng Nghi và Hạ Hầu Viên Chủ không?

Tàn Quan Vũ lắc đầu...

Tiếng của Thần Bí Nhân:

- Phụng Nghi đã từng nói rằng nàng bị Hạ Hầu Viên giam lỏng nơi Di Hồng Viện trong Hạ Hầu Viên đấy chứ?

Tàn Quan Vũ gật đầu...

Tiếng của Thần Bí Nhân:

- Đã bị giam lỏng, thế thì làm sao lại có thể thoát ra khỏi Hạ Hầu Viên được?

Tàn Quan Vũ gục gặt đầu suy nghĩ...

Chuyện của Phụng Nghi quả khá lạ lùng...

Tiếng của Thần Bí Nhân:

- Đó là điểm nghỉ ngơi thứ nhất. Điểm thứ hai là lúc mới gặp Minh Chủ lần đầu, bên cạnh nàng còn có một tên hộ vệ gọi là Mẫn Nhi..

À! Tần Quan Vũ nhớ lại điều lạ ấy...

Tiếng của Thần Bí Nhân:

- Như thế rõ ràng là nàng ra đi đã có sự đồng ý của Hạ Hầu Viên Chủ. Do đó, chứng minh rằng nàng không phải trốn đi, Minh Chủ có thấy thế không?

Tần Quan Vũ gật đầu đồng ý...

Tiếng của Thần Bí Nhân:

- Sau khi gặp Minh Chủ, nàng bèn đuổi cái tên Mẫn Nhi gì đó trở lại rồi kể đến lại có Thiên Lý Phi Hiệp gì đó nữa... Minh Chủ thấy rõ điều ấy chứ?

Chuyện càng ngày như càng sáng tỏ, Tần Quan Vũ gật đầu...

Tiếng của Thần Bí Nhân:

- Khởi đầu, nàng nói với Thiên Lý Phi Hiệp rằng nàng quyết định ly khai Hạ Hầu Viên trong vòng một năm. Sau đó sẽ trở về để cho Hạ Hầu Viên Chủ mặc tình xử trí có phải thế không?

Tần Quan Vũ gật đầu...

Tiếng của Thần Bí Nhân:

- Rồi sau khi Thiên Lý Phi Hiệp và cái tên Mẫn Nhi gì đó đi hết nàng mới nói với Minh Chủ rằng trong vòng một đôi ngày nàng sẽ đưa Minh Chủ đi gặp lệnh tôn và nàng nói rằng nàng sẽ cải trang lại để khi cùng đi tránh sự liên lụy cho Minh Chủ. Có phải thế không?

Tần Quan Vũ gật đầu...

Tiếng của Thần Bí Nhân:

- Nhưng sự thật thì không phải như thế. Nàng đã để y mặt thật, chứ không cải trang, như thế là ý nghĩa gì?

Tần Quan Vũ rung động..

Về điểm này quả thật đáng nghi ngờ...

Tiếng của Thần Bí Nhân nói tiếp:

- Phải chăng để nguyên mặt thật như thế, nàng đã có ý kéo họa đến cho Minh Chủ đấy sao?

Bây giờ, mỗi nghi ngờ của Tần Quan Vũ đối với Phụng Nghi quả đã nặng nề...

Rõ ràng hành động của nàng hết sức lạ lùng..

Bằng vào bao nhiêu chuyện lạ đó, làm sao có thể đoán rõ lòng nàng cho được?

Nếu bảo nàng vì quá yêu mình, thì nhất định nàng không lộ mặt thật như thế để dẫn đến chuyện Hạ Hầu Viên Chủ theo dõi tấn công và nhất định cũng sẽ tránh được chuyện Quý Huyết đưa đạo binh rấn độc vây khốn như bây giờ...

Phải chăng đây là một âm mưu?

Tần Quan Vũ gật đầu liên tiếp...

Thình lình giọng lạnh lùng của người Quý Huyết vang lên:

- Mूर्òì!

Tiếng mूर्òì vang lên cốc lốc, nói rõ lên rằng một trận máu bắt đầu!

Tần Quan Vũ tập trung tinh thần đối phó, và chàng thấy quả đúng như lời Thần Bí Nhân đã nói: Đây là mở màn cho trận tử chiến giữa chính tà, danh dự của đôi bên do trận này quyết định...

Cho nên, nếu chẳng may bị bại thì chẳng những sinh mạng hủy diệt, mà vô hình chung còn phát huy thế lực cho bọn tà môn.

Tần Quan Vũ nhích về phía Bát Tử Lão Cái, thấp giọng:

- Sư thúc, trận này chỉ có thắng, chứ không cho phép chúng ta thua!

Bất Tử Lão Cái trịnh trọng gật đầu:

- Nhất định phải thắng... Nhưng có điều cần phải nói thẳng với hiền đệ rằng tuy hiền đệ có dư hào khí, nhưng phong độ của một vị Chương môn hầy còn chưa đầy đủ.

- Xin sư thúc cứ nói rõ, tiểu đệ quyết sẽ cải sửa, để cho Cái bang khỏi thẹn vì tiểu đệ!

Bất Tử Lão Cái hỏi lại:

- Hiền đệ có biết như thế nào là một vị Chương môn không?

Tần Quan Vũ ngập ngừng:

- Tiểu đệ chưa từng đảm đương trọng trách ấy...

- Sư thúc xin nói thẳng, mong hiền đệ đừng cho rằng sư thúc đã đi quá quyền hạn của một trưởng lão đối với Chương môn...

- Xin sư thúc cứ nói.

- Là một vị Chương môn phải sử dụng đúng mức quyền hạn của mình..

Tần Quan Vũ có hơi suy nghĩ và nói:

- Sử dụng đúng mức quyền hạn nghĩa là ra lệnh thì nhiều hành động thì ít. Nếu không phải trường hợp vạn bất đắc dĩ thì nên lược trận chỉ huy chứ không tham chiến?

- Cho nên hiền đệ phải biết rằng tình huống hiện tại hiền đệ không nên ra tay, nếu không sẽ mất đi cương vị của Chương môn. Hiền đệ cứ đứng yên ra lệnh, đối phó với bày rối độc đã có Tam Lão, tuyệt đối hiền đệ không nên nhúng tay vào.

Tần Quan Vũ lặng thinh do dự.

Bất Tử Lão Cái nói tiếp:

- Nhất cử nhất động của một vị Chương môn đều có ảnh hưởng rất lớn cho sự tôn nghiêm của Bang phái. Hiền đệ chỉ đấu trí với địch nhân, về võ lực là chuyện của Tam Lão hiền đệ, hãy nhớ điều ấy, chúng ta sắp bắt đầu đây.

Dứt tiếng, Bất Tử Lão Cái lắc mình án ngữ về phía tay phải của Tần Quan Vũ.

Tần Quan Vũ cau mày suy nghĩ..

Làm một vị Chương môn chỉ có thể thôi ư?

Bất giác chàng bật cười khanh khách..

Đối phương như tức tối quát lên:

- Tiểu tử, cái chết đã đến kề bên mà còn gượng cười à?

- Cái bọn không dám thấy mặt người như thế mà còn dám đem tiếng chết để dọa người à?

Chấm dứt câu nói đó, Tần Quan Vũ bật tiếng cười dài như thách đố...

Tiếng cười của chàng làm cho Phương Nghi vững dạ vô cùng. Nàng biết rằng đã có cách đối phó hữu hiệu, nên mới có giọng cười như thế đó...

Thình lình, Tần Quan Vũ nghe giọng truyền âm nhập mật từ xa:

- Minh Chủ, Thiên Tử Cái nói rất đúng. Minh Chủ chỉ cần đấu trí chứ không nên lao vào vòng chiến...

Tần Quan Vũ đành phải gật đầu..

Giọng truyền âm nhập mật nói tiếp:

- Minh Chủ đừng quên rằng trong ngực Minh Chủ có nửa hột minh châu!

Tần Quan Vũ sực nhớ ra, chàng à lên một tiếng nho nhỏ..

Giọng truyền âm nhập mật tiếp:

- Minh Chủ đã có nửa hột minh châu ấy thì không có gì phải sợ Kim Ty Xà. Nếu cần một lát nữa đây, khi Tam Lão đánh rút đủ số Kim Ty Xà để hoàn thành Thiên Chi Giải Độc Đơn rồi. Minh Chủ cứ để cho rắn độc cắn, cắn mà không sao cả thì bọn Quỷ Huyết sẽ phải bay hồn mất vía!

Tần Quan Vũ gục gặt đầu...

Đối phương vụt quát lên:

- Phụng Nghi! Quả thật nàng không đổi ý à?

Phụng Nghi cười khinh khinh làm thinh không đáp...

Tần Quan Vũ cười khiêu khích:

- Nếu không dám ra mặt để đối diện với người thì hãy về mà lo việc nấu cơm xách nước đi cho rồi!

- Tiểu tử, muốn chết...

Như không còn chịu nổi với câu nói của Tần Quan Vũ, đối phương rống lên một tiếng đầy mạnh ra một chương...

Một luồng kinh lực kinh người ập tới Tần Quan Vũ...

Tần Quan Vũ chưa kịp nhắc tay, Bất Từ Lão Cái đã trن mình tới:

- Xin để cho thuộc hạ đối phó!

Vừa nói, Bất Từ Lão Cái vừa quạt mạnh bàn tay phải...

Ầm!...

Hai luồng kinh lực chạm nhau, từ cách ngoài hai mươi trượng vang lên một tiếng hự nặng nề.

Bất Từ Lão Cái cười ha hả:

- Chỉ có thể thôi à?

Đối phương lại gầm lên:

- Khá lắm, hãy tiếp đây...

Tiếng huyết gió vụt nổi lên.

Bất Từ Lão Cái nhắc mình trở về chỗ cũ, tia mắt chăm chăm không rời đám Kim Ty Xà.

Rào... Rào...

Bầy rắn độc loi ngoi bò tới...

Vòng vây siết nhỏ lại lần lần...

Re... Re...

Tiếng kiếm chao trong gió, Tần Quan Vũ giật mình đảo mắt. Cái bang Tam Lão đã chuyển kiếm sang tay trái.

Tần Quan Vũ biết Cái bang Tam Lão sắp sửa ra tay...

Thình lình, một tiếng huyết gió ré lên như tiếng còi lâm trận...

Rào... Rào... Rào...

Như cả một vùng ánh kim cương chuyển động, bầy Kim Ty Xà phùng phụng phóng theo vào...

Tam Lão Cái bang cùng hú lên một lượt lạnh người, ba cánh tay cùng một lúc vung lên.

Như một cái máy tay phải vừa vẩy ra, thanh kiếm đã chuyển liền theo, và tay trái lại cất lên như chớp...

Y như một đám sao tua tủa, ánh kim bạc chớp sáng ngời ngời...

Bịch... Bịch.. Bịch...

Từng loạt rần độc thi nhau rút xuống, số còn lại vẫn cứ phóng lên...

Tần Quan Vũ mím môi rút phất thanh Vô Tình Kiếm..

Ánh hồng tía từ sắt thép loáng lên...

Phượng Nghi vùng mạnh đôi tay, hai giải lụa trắng rít xé lên trong gió...

Bất Từ Lão Cái vụt thét lên:

- Đấu lưng lại!

Tam Lão cùng một lúc lui lại đứng sát Tần Quan Vũ, Phượng Nghi cũng trở về án trước mặt chàng..

Bầy rần còn lại ào ào phóng tới..

Phượng Nghi vụt kêu lên:

- Tiểu nữ sẽ cản chúng lại, Tam Lão hãy chuẩn bị ám khí đi

Dứt tiếng, nàng đảo mạnh đôi tay, hai giải lụa uốn hình cánh quạt quay vùn vụt...

Một vòng ánh sáng che kín cả Tam Lão, Tần Quan Vũ và Phượng Nghi..

Bầy rần bị kinh lực từ hai giải lụa thổi lui, chỉ bò quanh một vòng rộng bên ngoài.

Phượng Nghi khẽ nói:

- Khi nào Tam Lão chuẩn bị xong xin cho biết!

- Xong cả rồi.

Phượng Nghi thu lệ hai giải lụa...

Bầy rần ào ào lao tới..

Tam Lão cùng một lượt vùng tay.

Re... Re...

Bịch... Bịch...

Những nắm kim từ tay Tam Lão rồm rộp bay ra, bầy rần thi nhau rút xuống.

Tiếng gió của đối phương vùng đối giọng.

Tuyết... Tuyết...

Đám rần còn lại thỉnh thoảng bắn lên không châu lại thành hình tháp nhọn và bắt từ trên chúi xuống ngay đầu Tần Quan Vũ..

Tần Quan Vũ quát lên:

- Tam Lão hãy dạt ra ngoài một trượng, không được trái lệnh Chương môn!

Tam Lão tái mặt chân chừ...

Tần Quan Vũ quát tiếp theo:

- Hãy dang ra và chuẩn bị, không được cưỡng lệnh!

Tam Lão hoàn toàn bị động buộc phải dang ra.

Đám rần đã chúi sát xuống đầu Tần Quan Vũ..

Phượng Nghi điệp hồn vùng mạnh đôi tay.

Nhưng không còn kịp nữa, thế từ trên chúi xuống mau hơn tên bắn, nàng chỉ dùng chưởng chặt đứt một số ít, còn lại bao nhiêu phủ cả lên mình Tần Quan Vũ!

Tần Quan Vũ đảo nhanh thanh Vô Tình Kiếm chặt lia thêm một số nữa, đám rắn còn lại bám vào cần nơi tay Tần Quan Vũ...

Tiếng huyết sáo vọt nổi lên...

Đám rắn còn lại lui trở ra vị trí...

Thấy hai con rắn còn bám nơi tay, Tần Quan Vũ lia ngay thanh kiếm...

Hai thân rắn rớt xuống đất, nhưng hai cái đầu vẫn ngậm cứng vào da chàng, máu từ cổ chúng nhều xuống trông khủng khiếp!

Phượng Nghi lao đến nấc lên:

- Tần công tử...

Biết nọc độc của rắn còn ở nơi da mình, Tần Quan Vũ sợ nàng đụng vào nguy hiểm, vội quát lên:

- Phượng Nghi, dang ra!

Tam Lão cùng một lượt nhảy vào run rẩy...

Tần Quan Vũ bình tĩnh ra lệnh:

- Tất cả hãy dang ra đừng đụng vào!

Và chàng hạ giọng nói tiếp:

- Hãy bình tĩnh, độc này không hại tôi được đâu, hãy chuẩn bị đối địch!

Chợt như biết ra, Bát Tử Lão Cái vẫy tay về phía Nhị Lão:

- Hãy chuẩn bị đối phó với đám rắn còn lại!

- Tuân lệnh sư huynh!

Cả ba cùng day mặt ra đối diện với vòng vây rắn.

Thấy dáng sắc của Bát Tử Lão Cái, Tần Quan Vũ biết Thần Bí Nhân đã dùng truyền âm nhập mật nói cho ông biết việc viên ngọc tỵ độc được may nơi ngực của chàng...

Chỉ tội nghiệp cho Phượng Nghi, nàng không hiểu gì hết, chỉ biết nọc độc vô cùng lợi hại của Kim Ty Xà, nàng nhìn Tần Quan Vũ bằng đôi mắt đầm đìa:

- Tần công tử... công tử không sao thật chứ?

Tần Quan Vũ mỉm cười cảm động:

- Tôi không chết đâu, Phượng Nghi đừng sợ!

Phượng Nghi nửa tin nửa ngờ, cứ đứng nhìn sững Tần Quan Vũ...

Đối phương cười sảng sặc:

- Tiểu tử, có gan đấy. Bây giờ đã tuân lệnh hay chưa?

Tần Quan Vũ ngấm ngấm vận công lực cho sức tỵ độc của viên ngọc dồn lên chỗ rắn cắn, và ngẩng mặt nở nụ cười khinh khinh:

- Nếu không sợ Kim Ty Xà chết hết thì cứ xua vào!

- Thật không chịu tuân mạng à?

Bát Tử Lão Cái cười nói:

- Bây giờ kẻ tuân mạng phải là ngươi đấy chứ!

Giọng đối phương nặng nề đe dọa:

- Phụng Nghi, nọc độc của Kim Ty Xà chắc nàng đã biết rồi chứ? Nếu muốn cứu mạng người yêu thì nàng hãy ôm hân chạy về hướng của ta!

Phụng Nghi dờ dẩn thất thần, chưa biết phải hành động sao cho hợp lý...

Trong khi đó, Tần Quan Vũ đã vận công trực độc, hai đầu rấn rơi xuống đất.

Và bên tai chàng chợt nghe giọng truyền âm nhập mật của Thần Bí Nhân:

- Cung hạ Minh Chủ, bây giờ tôi xin nói tiếp chuyện khi nãy. Lúc Phụng Nghi từ giả Minh Chủ để cải trang, có thể nàng đã đi gặp Hạ Hầu Viên Chủ để sắp đặt hành động.. Và khi chuyện Đồng Minh lan ra vỡ lở đã làm cho Quý Huyết và Hạ Hầu Viên rúng động. Họ cho rằng nhất định Minh Chủ cũng trong Đồng Minh hoặc là đảm nhiệm Minh Chủ, hoặc là thủ một vai quan trọng... Nhất là chuyện hư thực về Đồng Minh lại là chuyện mà họ rất muốn biết, cho nên họ muốn phẳng mối ở nơi con người của Minh Chủ.

Thần Bí Nhân vừa nói tới đó, chợt người đối phương quát lên:

- Hãy tiếp lấy!

Tiếp liền theo một vật trắng trắng bay thẳng tới người của Bất Từ Lão Cái...

Bất Từ Lão Cái lách mình qua, vật ấy rơi xuống đất.

Giọng đối phương nói liền theo:

- Đó là thuốc giải độc Kim Ty Xà, hãy cho tên tiểu tử đó uống đi, nếu không có lệnh của Huyết Chủ bảo bắt sống, thì ta quyết để cho hân chết!

Bất Từ Lão Cái thoáng ngạc nhiên nhưng lại ngửa mặt cười ha hả:

- Cảm ơn, Chương môn của bản bang không cần thứ ấy!

Tần Quan Vũ sững sờ.

Họ đã quyết làm dữ với mình, nhưng sao cuối cùng lại cho thuốc giải?

Giọng truyền âm nhập mật của Thần Bí Nhân lại nổi lên:

- Không muốn giết Minh Chủ là vì họ còn muốn tìm nơi Minh Chủ sự hư thực của Đồng Minh, rồi sau đó họ mới định thái độ... Và vì thế mà họ mới phải dùng đến Mị Công của Phụng Nghi... Nhưng, đồng thời, họ cũng biết tác dụng của Mị Công chỉ có hiệu lực một lúc thôi cho nên họ lại phải dùng đến cách này. Song đó cũng là dự đoán thế thôi...

Tần Quan Vũ càng nghe càng rối loạn...

Con người của Phụng Nghi sao mà khó hiểu quá như thế?

Giọng truyền âm nhập mật lại tiếp theo:

- Muốn cho Minh Chủ tin Phụng Nghi hơn nữa, họ mới bày ra cái trận Kim Ty Xà này để cho Phụng Nghi đóng tròn vở kịch xuất thu. Họ lại bày đặt ra việc Huyết Chủ không cho giết chết để trao thuốc giải...

Bây giờ Tần Quan Vũ mới quả thật là kinh khủng...

Sự nguy hiểm chốn giang hồ sao mà quá tinh vi như thế...

Giọng truyền âm nhập mật lại tiếp theo:

- Cho nên từ đây về sau, Minh Chủ hãy yên lòng đi với nàng, nhưng tuyệt đối không nên lộ điều bí mật. Nếu lão phu đoán không lầm, nàng rất có thể đưa Minh Chủ vào Hạ Hầu Viên, có thể gặp được lệnh sư nữa, mà cũng có thể còn có nhiều trò khác nữa cũng chưa biết chừng... Minh Chủ hãy cố gắng làm cho nàng đừng thấy Minh Chủ nghi ngờ nàng. Xin Minh Chủ nhớ kỹ điều ấy! Thêm nữa, ngay bây giờ nếu lão phu lộ mặt thì sẽ bẽ chuyện, vậy lão phu sẽ nhờ Tam Lão Cái bang đoạt giùm thuốc giải độc của nhóm người Quý Huyết để phòng khi có chỗ cần dùng...

Tần Quan Vũ gật đầu.

Bất Từ Lão Cái vụt gật đầu cười lớn:

- Sao? Hành động đi chứ? Có một vận con Kim Xà cũng cứ thả ra đi!

Đối phương gầm lên:

- Đừng có tự đắc, Kim Ty Xà sẽ lao đến bây giờ!

Tần Quan Vũ cười ngạo nghễ:

- Hoan nghênh!

- Thật à?

- Chứ giả là sao?

Tam Lão Cái bang nhích lần ra sát vòng vây rần...

Tần Quan Vũ đứng yên, chẳng biết họ đã bắt đầu hành động...

Ba cánh tay Tam Lão cùng một lượt nhấc lên, ánh sáng chói lòa tủa vào đám rần, đồng thời họ cùng một lượt phóng lên...

Tuyết... Tuyết!...

Tiếng huyết sáo vút nổi lên.

Tất cả đám Kim Ty Xà phóng vút theo Tam Lão.

Như đã sẵn đề phòng, Cái bang Tam Lão cùng một lượt chuyển kiếm sang tay phải, tay trái vung lên...

Ánh sáng ám khí tủa tủa đầy trời, rít vào gió phát lên những tiếng kêu ròn rợn.

Tần Quan Vũ phập phồng lo lắng, lòng bàn tay đầm ướt mồ hôi.

Lúc bấy giờ mặt trời đã vừa giữa trưa...

Tiếng rít của ám khí, tiếng khò khè của rần, và ánh chớp từ ám khí, từ mình rần chiếu ánh ngời ngời, tạo thành một sắc thái cực kỳ ghê gớm!

Tần Quan Vũ bình tĩnh đứng yên, nhưng tia mắt không một phút dám rời tác động đối kháng giữa Tam Lão và bảy rần độc...

Chàng biết rằng đoạt lấy thuốc giải của Quý Huyệt là một chuyện cần kíp, vì tiết trùng cứu không còn xa mấy, Quý Huyệt sẽ dốc toàn lực ủng hộ Chí Tôn Bảo, cho nên thuốc giải đó rất cần cho công việc sau này, khi đối phó với họ...

Tuy chàng có e ngại, nhưng tin ở kinh nghiệm chiến đấu của Tam Lão nên không vội ra tay...

Riêng Phurong Nghi lật đặt nhặt bao thuốc giải cất vào lưng và nói với Tần Quan Vũ:

- Công tử, từ nay về sau nguy cơ còn nhiều lắm, cần phải giữ vật này.

Tần Quan Vũ gật đầu mỉm cười:

- Nèn lắm!

Chợt giọng truyền âm nhập mật vang đến tai chàng:

- Xin Minh Chủ hãy bảo trọng, lão phu phải tìm cách dẫn dụ Hạ Hầu Viên Chủ ra khỏi vòng chiến, để Tam Lão rảnh tay đối phó với bọn Quý Huyệt...

Tần Quan Vũ gật đầu.

Cùng lúc đó Tam Lão hú rập lên một tiếng, tay trái lại vẩy ra một lượt, ba vùng ánh sáng ám khí tủa ra...

Đồng thời, ba thanh trường kiếm nhoáng lên, như ba luồng lá khô!

Thình lình bên ngoài có tiếng thét lên:

- Áo Diện Nhân, không trở về Hạ Hầu Viên là không còn kịp nữa!

Tiếng Hạ Hầu Viên Chủ như cộp rống:

- Ngươi dám...

Và tiếp liền theo có tiếng động xa xa...

Tần Quan Vũ biết rằng Thần Bí Nhân đã dụ Hạ Hầu Viên Chủ đi rồi...

Bên trong trận đấu, lúc đám Kim Ty Xà rút xuống, Tam Lão đã vút lên cao, nhưng cùng lúc đó, có ba tiếng gầm lên, ba luồng chưởng lực như ba thác nước chụp vào Tam Lão.

Tam Lão vung thêm một số ám khí vào đám rắn, đồng thời lượn mình tránh khỏi tầm chưởng lực, phóng vọt ra ngoài.

Đám Kim Ty Xà lại rơi thêm nữa. Ngót hai trăm bây giờ chỉ còn lại không quá hai mươi!

Biết đến lúc cần phải ra tay, Tần Quan Vũ vung tít thanh Vô Tình Kiếm và Trần Phụng Nghi cũng lay động hai giải lụa, hơn mười con rắn lại đứt ra từng khúc...

Ba tiếng thét chất tai, ba bóng người vận áo đen bịt mặt, từ tàng cây rậm trên cao chúc xuống...

Tam Lão cười nhạt lắc mình lên chặn lại.

Tần Quan Vũ bận chú ý ba người bịt mặt, ba con rắn còn sót lại lao vút tới bên chàng.

Phụng Nghi vung hai giải lụa thét lên:

- Bay ra...

Tần Quan Vũ giật mình nhìn lại, ba con rắn cuối cùng bị hai giải lụa hất văng mất xác!

Chàng nhìn Phụng Nghi mỉm cười:

- Thế là tiêu diệt...

Phụng Nghi lắc đầu:

- Công tử lắm rồi!

- Sao?

- Kim Ty Xà của Quý Huyết không dưới vạn con, chớ đâu phải bao nhiêu đó mà gọi là tiêu diệt?

Tần Quan Vũ lâm thinh không nói...

Chàng có hơi suy nghĩ trước câu nói của nàng...

Nàng nói thật hay dọa mình?

Nàng độ chừng hay lo sợ?

Nhìn thẳng vào mặt nàng, Tần Quan Vũ mỉm cười:

- Đã không sợ thì bao nhiêu cũng không làm cho sợ được.

Phụng Nghi thở dài:

- Công tử tuy quả có đầy đủ đảm lược, nhưng trước mắt nguy cơ còn nhiều lắm, tôi muốn bàn với công tử một điều không biết có nên chăng?

- Xin cứ nói!

Phụng Nghi lại buồn buồn:

- Tôi có mang đến cho công tử thêm nhiều phiền lụy, không biết công tử có vì thế mà oán hận tôi chăng?

Tần Quan Vũ cười lớn:

- Không, đây có phải do Phụng Nghi!

- Tôi biết công tử là con người lòng rộng như bể cả, và chính điều đó khiến cho tôi càng thêm tội thẹn... sợ sau này lại đem đến sự phiền cho công tử nhiều hơn nữa, cho nên tôi nảy ra một cách...

Nàng vừa nói vừa khẽ liếc về phía trận đấu giữa Tam Lão và đám người Quý Huyết.

Tần Quan Vũ bắt đầu ngò vực. Chàng nghĩ rằng nàng có thể đang lo lắng cho Quý Huyết, chàng vội hỏi:

- Cách gì?

- Cải trang.

Tần Quan Vũ hơi ngạc nhiên:

- Tại sao lại phải làm như thế?

- Đi lần này công tử mang trong mình một trách vụ nặng nề, nếu vì tôi mà có ảnh hưởng khó cho đại cuộc, thì chẳng hóa ra tôi là kẻ có tội sao? Vì thế cho nên tôi nghĩ đến biện pháp cải trang.

Từ lúc nghe sự phân tích của Thân Bí Nhân, Tần Quan Vũ bắt đầu hết sức cảnh giác đối với Phụng Nghi, chàng cố dò ý:

- Là phúc thì không phải họa, mà họa thì không thể tránh được, chuyện chi mà phải cải trang?

Phụng Nghi có vẻ dè dặt:

- Nhưng trách nhiệm công tử nặng lắm!

Tần Quan Vũ lắc đầu cười nhẹ:

- Tôi có trách nhiệm gì đâu!

Phụng Nghi buồn buồn:

- Công tử phải biết khi công bố khẩu hiệu Đồng Minh quả là một việc làm coi như không còn ai trong chốn võ lâm. Chuyện đó sẽ còn kéo theo nhiều việc hệ trọng.

Tần Quan Vũ làm bộ ngạc nhiên:

- Đồng Minh? Cái tên lạ nhỉ...

Nói đến đây chàng chợt thấy khó chịu...

Là một người đàn ông, tại sao lại có chuyện lừa người? Và lại, nếu nàng muốn tìm hư thực của Đồng Minh, thì tại sao mình lại không thừa cơ dò thêm ý tứ?

Tần Quan Vũ bèn cười nhe nhó:

- Xin nói thật với Phụng Nghi, tôi cũng có biết về việc Đồng Minh...

Phụng Nghi mở tròn đôi mắt:

- À... Rõ ràng tôi đoán không sai... Công tử là Đồng Minh Minh Chủ!

Tần Quan Vũ hỏi lại:

- Sao Phụng Nghi lại có ý nghĩ như thế?

Phụng Nghi nói bằng một giọng tâm tình:

- Thiên tư của công tử trên đời có một, trong võ lâm ngày nay làm sao có người xứng đáng với nhiệm vụ ấy? Cho nên biết việc ấy cũng không phải là điều khó hiểu!

- Đúng, Phụng Nghi đoán đúng. Tôi quả là Minh Chủ Đồng Minh. Nhưng, tôi vẫn còn có nhiều điều khó nói...

- Tại sao lại khó?

- Thử hỏi, võ lâm ngày nay nhân tài ộp đất, tôi chỉ là một thiếu niên tầm thường, tuy là Chương môn Cái bang nhưng Minh Chủ là nhiệm vụ quá nặng nề, tôi làm sao đảm đương cho nổi!

Phụng Nghi mỉm cười:

- Sao lại có chuyện như thế?

- Cứ theo chỗ tôi biết thì việc này họ chuẩn bị ngót ba chục năm nay rồi, nhưng vì không có người lãnh đạo, mãi cho đến ngày nay họ mới chọn tôi đây...

- Chuẩn bị ngót ba chục năm rồi à?

- Họ bảo như thế...

Phượng Nghi buồn buồn:

- Tính cách của công tử quả y nhiên không cải.

Tần Quan Vũ hơi ngạc nhiên:

- Cái nghĩa là sao?

Phượng Nghi không trả lời mà lại hỏi sang việc khác:

- Thế lực của Liên Minh to lớn lắm, Tần công tử có biết không?

Tần Quan Vũ lắc đầu:

- Không rõ lắm.

Phượng Nghi nghiêm giọng:

- Gồm cả ba nơi cấm địa võ lâm và rất nhiều người cao thâm lắm!

Tần Quan Vũ lâm bộ kinh ngạc:

- Có cả Tam Quốc Miếu nữa ư?

- Không những có mặt không thôi, mà Tam Quốc Miếu còn là một bộ phận rất trung kiên nữa chứ!

Tần Quan Vũ thấy nàng muốn phô trương, chàng cười thầm và đáp:

- Nội bát đại hộ pháp của Đồng Minh cũng đủ để đập bằng cái mà Phượng Nghi gọi là to lớn ấy!

- Tôi biết sự quả cảm của công tử nhưng trong việc này e rằng công tử đánh giá quá thấp đối phương!

Tần Quan Vũ mỉm cười:

- Tôi đã từng đập bằng sáu cửa ải của Tam Quốc Miếu, do đó mới thu được danh hiệu Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi. Đó là chuyện thật chứ đâu phải chủ quan?

Phượng Nghi trố mắt:

- Thật à? Công tử có gặp Tam Quốc Miếu Chủ chưa?

- Chưa, người đó lợi hại lắm à?

Phượng Nghi không trả lời mà hỏi lại:

- Danh hiệu của công tử vì thắng mà được thật à?

- Tôi gạt Phượng Nghi làm chi à?

Phượng Nghi gục gặt đầu:

- Thật là một chuyện không ai ngờ được!

- Tại sao thế?

- Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi, một danh hiệu không phải dễ gì mà được. Và sự thật theo tôi biết thì dù một ngàn Tần Quan Vũ đi nữa, đối với Tam Quốc Miếu Chủ, cũng như giỗ trứng ném vào đá mà thôi!

- Phượng Nghi có biết Tam Quốc Miếu Chủ là ai không?

- Không, chỉ nghe nói thì hình nhạ là một người đàn bà tài giỏi lắm!

Tần Quan Vũ kinh ngạc:

- Đàn bà à?

- Đàn bà, và một người đàn bà chỉ mới hai mươi tám tuổi!

Tần Quan Vũ bây giờ thật là ngạc nhiên quá mức...

Lẽ đâu lại là chuyện thật đấy ư?

Tần Quan Vũ còn đang băn khoăn những điều mà Phụng Nghi vừa tiết lộ, thỉnh thoảng ba tiếng rú hãi hùng từ trận đấu vang lên.

Hai người mãi mê nói chuyện mà quên băng trận đấu giữa Tam Lão và ba người của Quý Huyệt, bây giờ tiếng rú dội lên họ mới giật mình...

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Thư Sinh Áo Trắng

Tần Quan Vũ và Phụng Nghi vừa quay lại, ba người của Quý Huyệt đã lao đã không còn đứng vững.

Tam Lão Cái bang bật cười ha hả...

Bắt Tử Lão Cái quát lên:

- Môn hạ Quý Huyệt, hãy đón lấy phút cuối cùng!

Bóng Tam Lão nhoáng lên, ba bàn tay chia tới trọng huyệt của đối phương..

Môn hạ Quý Huyệt từ từ gục xuống.

Tần Quan Vũ vừa mừng vừa lạ!

- Thật là kỳ dị!

Phụng Nghi hỏi lại:

- Có gì mà công tử ngạc nhiên thế?

- Quý Huyệt đã sai người ra mặt giang hồ mà đây lại là lần thứ nhất, thế tại sao lại đưa đi đám người vô dụng như thế?

- Không, không phải họ vô dụng, mà là do thực tài của Tam Lão Cái bang đó chứ!

Nhân cơ hội đó, Tần Quan Vũ hỏi dồn cố dò hư thực của Phụng Nghi:

- Sao cô nương biết rõ thế?

Phụng Nghi cau mặt:

- Công tử nghi ngờ tôi à?

Tần Quan Vũ lật đật trả lời:

- Không, tôi chỉ muốn biết về Quý Huyệt thế thôi!

Phụng Nghi dịu giọng:

- Thật ra việc nghi ngờ của công tử cũng có chỗ đứng. Bất cứ ai đứng vào trường hợp của công tử cũng đều phải nghi ngờ như thế... Tôi mong rằng từ đây về sau, bất luận đối với ai, công tử cũng đừng nên bộc lộ thân phận của mình!

Tần Quan Vũ gật đầu:

- Vâng, tôi cũng biết thế, song đối với Phụng Nghi có chỗ ngoại lệ...

- Cần phải cẩn thận hơn nữa, nếu người của Liên Minh mà phát giác nhiệm vụ quan trọng của công tử, thì sẽ còn nhiều nguy hiểm nữa!
- Nói Liên Minh nghĩa là gồm cả người của Tam Quốc Miếu?
- Phải, đặc biệt là Tam Quốc Miếu. Quý Huyết độc ác, Hạ Hầu Viên âm hiểm, Tam Quốc Miếu... Những điều đó xin công tử đừng quên!

Tần Quan Vũ hỏi dò:

- Còn Võ Lâm Đệ Nhất Gia?
- Theo tôi biết thì Võ Lâm Đệ Nhất Gia rất ít tham dự chuyện giang hồ, cứ như người ta nói, thì Võ Lâm Đệ Nhất Gia tương đối quang minh chính đại hơn.

Tần Quan Vũ gật đầu:

- Cảm ơn cô nương.

Phượng Nghi nói tiếp:

- Vì sự an nguy cho công tử tôi sẽ đi lo việc cải trang. Tối mai chúng ta sẽ gặp lại nhau tại khách sạn nơi thị trấn phía đông Hồ Bắc.

Chỉ một việc cải trang mà Phượng Nghi phải mất cả thời gian gần hai ngày, quả là điều tăng thêm ngờ vực, nhưng Tần Quan Vũ vẫn cố giữ vẻ thản nhiên:

- Vâng, xin cô nương cứ tự tiện.

Phượng Nghi tỏ vẻ lưu luyến:

- Công tử hãy bảo trọng và nhớ lời ước hẹn.

Dứt lời, nàng nhún mình vút đi như một cánh chim lướt gió.

Bóng Phượng Nghi vừa khuất, Tần Quan Vũ liền nghe giọng truyền âm nhập mật thoảng bên tai:

- Hạ Hầu Viên Chủ, Quý Huyết Chủ đã bắt đầu sợ sệt, nhưng... nhưng còn nhiều nguy hiểm, cần phải hết sức thận trọng.

Ngưng một giây, Thần Bí Nhân nói tiếp:

- Chung quanh đây, bây giờ đã có bố trí đầy đủ cao thủ của Tam Quốc Miếu, xin Minh Chủ cứ tự do bàn bạc, đừng ngại gì cả.

Tần Quan Vũ gật đầu:

- Có lẽ tiền bối hiểu ý tại sao tôi nhận lời Phượng Nghi chính mình là Minh Chủ Đồng Minh chứ?
- Để lấy sự tín nhiệm của nàng?
- Đúng! Và như thế sẽ dễ dò la manh mối về nàng.
- Có điều Minh Chủ chưa thấy hết là nàng sẽ hết sức tuân theo mệnh lệnh của Minh Chủ.

Tần Quan Vũ ngạc nhiên gặng lại:

- Tuân theo mệnh lệnh của tôi?
- Vâng, nhất định sẽ như thế!

Tần Quan Vũ trở mặt:

- Tại sao?

Giọng truyền âm nhập mật của Thần Bí Nhân có vẻ ngập ngừng:

- Việc đó, việc đó phải đợi đến khi lệnh tôn và lệnh đường xuất hiện giang hồ, Minh Chủ sẽ biết rõ!

Suy nghĩ một giây, Tần Quan Vũ lại hỏi:

- Tiền bối tin rằng cha mẹ tôi vẫn còn sống ư?
- Rất có thể là còn sống, cũng có thể đã đi vào Cẩm Hồn Cốc rồi... Thật ra vấn đề đó hãy còn trong vòng bí mật!

- Tiền bối có biết lần này Phượng Nghi đi gặp Hạ Hầu Viên Chủ với mục đích gì chẳng?
- Có hai điều có thể. Một, cho Hạ Hầu Viên Chủ biết rằng Minh Chủ không sợ Kim Ty Xà, hai, là vấn đề đối phó với Cái bang Tam Lão...

Ngưng một giây, Thần Bí Nhân nói tiếp:

- Nhưng, hai việc đó đều là phụ, chính yếu là việc thân thể của Minh Chủ và hơn ba mươi mấy cao thủ của chúng ta mà chỉ riêng tám vị hộ pháp không thôi, cũng đủ để đập bằng chỗ võ lâm cầm địa.

Liền lúc ấy, Cái bang Tam Lão đã đến sát bên Tần Quan Vũ và Bất Tử Lão Cái cười ha hả:

- Thần Bí Nhân, có thể ra mặt được rồi!

Một bóng người ứng thanh vút xuống.

Bất Tử Lão Cái trao hai bình thuốc đen như mực cho Thần Bí Nhân:

- Một bình dành cho quý Miếu, một bình hãy trao cho Võ Lâm Đệ Nhất Gia, chẳng biết ý kiến của Thần Bí huynh ra sao?

Thần Bí Nhân gật đầu:

- Hay lắm, nhưng sau đêm yến hội Tử Vong, còn lại nên trao cho Chương môn bản phái, nếu không thì họ sẽ lâm nguy.

Sực nhớ đến chuyện đi của Phượng Nghi, Tần Quan Vũ nói:

- Tại sao mình không phái người theo dõi nàng?

Thần Bí Nhân lắc đầu:

- Không cần, phái người theo dõi nàng, tuy là biện pháp hay nhưng chỉ là hạ sách. Vì bằng vào võ công của nàng, nhất định theo dõi là sẽ bị nàng phát giác, và lại đã đưa làm gian tế, Hạ Hầu Viên Chủ ắt cũng có sai người tiếp ứng, cho nên theo dõi nàng, là điều bất lợi.

Tần Quan Vũ suy nghĩ, gật đầu:

- Tôi có cách khác.
- Cách chỉ?
- Cho người giả dạng trà trộn!
- Hay lắm, trà trộn luôn vào Chí Tôn Bảo? Nhưng cần thiết bao nhiêu?
- Cho hai người trong tám vị Hộ Pháp Đồng Minh.

Thần Bí Nhân vỗ tay tán thưởng:

- Nên đưa thêm Thập Cái của bang.

Nói đến đây, Thần Bí Nhân vùng nghiêm giọng:

- Lão phu có điều muốn bẩm cáo với Minh Chủ...
- Tiền bối cứ nói.
- Bản Miếu Chủ cần phải vâng mạng của Minh Chủ, mà lão phu thì phải tuân lệnh của Miếu Chủ, vậy thì sự quan hệ giữa lão phu và Minh Chủ phải sao đây?

Câu hỏi của Thần Bí Nhân làm cho Tần Quan Vũ ngạc nhiên sững sờ.

Dù tình dù lý, đối với Tam Quốc Miếu, chàng cũng đâu có thể nói đến điều quan hệ?

Thế thì tại sao Tam Quốc Miếu Chủ lại muốn tuân theo mệnh lệnh của chàng?

Nhưng là một trong Bát Kỳ, là trưởng lão của Tam Quốc Miếu, Thần Bí Nhân nhất định không thể thốt một câu vô trách nhiệm...

Lẽ tự nhiên, nếu Tam Quốc Miếu phải tuân theo mệnh lệnh của chàng, thì quả là một chuyện quang vinh. Nhưng phải chăng đó là sự thật?

Không, nhất định một trăm phần trăm là thật, vì chính miệng của Thần Bí Nhân vừa nói.

Nhưng riêng chàng, phải ứng phó sao đây?

Chẳng lẽ một trong Bát Kỳ, Kiếm Hải Trúc Trọng sư thúc lại đặt vấn đề làm lần?

Tần Quan Vũ nhìn Thần Bí Nhân lắc đầu:

- Điều đó thật khó mà nói được!

Thần Bí Nhân vẫn chậm rãi trang nghiêm:

- Lão phu cần bẩm cáo với Minh Chủ rằng từ nay về sau Tam Quốc Miếu sẽ do Minh Chủ lãnh đạo!

Tần Quan Vũ giật mình:

- Điều ấy...

Thần Bí Nhân chặn lại:

- Đó là một việc hiển nhiên như thế, xin Minh Chủ đừng do dự. Bây giờ, nếu Minh Chủ có gì cần hỏi, lão phu xin đem hết sự hiểu biết trình bày!

Biết không thể sửa đổi một vấn đề đã định sẵn, Tần Quan Vũ suy nghĩ hồi lâu, hỏi lại:

- Tôi muốn biết nghĩa phụ tôi, vì tiền Chương môn của Cái bang, tại sao lại ngồi chết trong đường Tam Quốc Miếu?

Như động mối thương tâm, Bất Từ Lão Cái ném tia mắt nghi ngờ về phía Thần Bí Nhân...

Thần Bí Nhân cười nhẹ:

- Thiên Tử Cái cho rằng lão phu có dính dáng trong vụ mưu sát lệnh huynh à?

Bất Từ Lão Cái khẽ gật đầu:

- Đó là việc không thể tránh được!

Thần Bí Nhân lắc đầu:

- Thiên Tử Cái đã lầm, có biết lão phu gặp lệnh huynh ở đâu không?

- ...?

- Tại trước Từ Vong Lâm!

Tần Quan Vũ kinh ngạc kêu lên.

Bất Từ Lão Cái tái mặt:

- Sao lại có chuyện như thế chứ?

Sau cơn xúc động, Tần Quan Vũ khẽ nói:

- Tiểu đệ đã có nói qua trường hợp của gia sư và Tư Văn Tú Sĩ...

Bất Từ Lão Cái thôi thúc:

- Thần Bí huynh, hãy kể tiếp đi!

Thần Bí Nhân buồn bã gật đầu:

- Mười năm qua, vì sự tàn nhẫn của Từ Vong Lâm, khiến cho lão phu đặc biệt chú ý. Hôm đó, chính đang quan sát trước khu rừng ấy, lão phu chợt thấy một người lão đạo từ xa đi lại...

Ngưng một giây như để nhớ kỹ việc xưa, Thần Bí Nhân nói tiếp:

- Khi thấy bóng người đó, lão phu hơi ngạc nhiên, vì bằng vào dáng đi xiêu ngã ấy, in hình đó là một người không biết tí gì về võ công cả. Nhưng là một kẻ thường nhân thì sao lại lảng vảng trước Từ Vong Lâm? Mãi cho đến khi người ấy lại gần, lão phu càng kinh dị hơn nữa, vì nhìn rõ đó là lệnh huynh Chương môn Cái bang. Vì đã từng biết nhau nên lão phu mới ra mặt... Lúc đó, lệnh huynh đã té nằm xuống đất. Lão phu lật đật khám qua kinh mạch và

biết rằng lệnh huynh đã bị mất hết tinh nguyên. Và lệnh huynh hé mắt nói với lão phu bằng một giọng của con người đã mất hết sinh lực:

- Vì chút tình bằng hữu, xin tôn huynh xuống cho một chương đề sớm được kết liễu cái đời ô nhục của tôi!

Lão phu bèn đỡ lệnh huynh ngồi dậy để tìm cách chữa trị. Nhưng lệnh huynh tuyệt vọng nói tiếp:

- Tạng phủ của tôi đã bị hư cả rồi, thuật hồi sinh, nếu có cũng không còn hiệu nghiệm nữa, chỉ còn một con đường chết...

Lão phu lật đật hỏi lệnh huynh về hậu sự, vì Bất Từ lão huynh cũng thừa biết một con người khi bị mất cả tinh nguyên thì dù cho Hoa Đà tái thể cũng không còn cách gì cứu được!

Tĩa mắt của Bất Từ Lão Cái đỏ ngầu ngầu:

- Sư huynh tôi có nói hung thủ là ai không?

Thần Bí Nhân khẽ gật đầu:

- Có chứ, lão huynh hãy thông thả để tôi kể tiếp... Sau khi nói cho tôi biết lệnh huynh nhờ tôi chọn giùm một người có đủ tư cách và tài năng, trao thanh Vô Tình Kiếm lại, và tự nhiên người ấy phải thụ lĩnh Chương môn Cái bang.. Và sau cùng, lệnh huynh cắn tay lấy máu, xé vạt áo viết lại một tờ huyết chúc, dặn tôi khi chọn được người có đầy đủ tư cách tiếp nhiệm Chương môn Cái bang, thì hãy trao lại tờ huyết chúc ấy...

Bất Từ Lão Cái hỏi dồn:

- Tờ huyết chúc ấy bây giờ ở đâu?

Thần Bí Nhân vừa thò vào lưng lấy tờ huyết chúc trao ra, vừa nói:

- Bao nhiêu năm nay, tôi vẫn giữ huyết chúc này, coi nó là một vật bất khả ly thân...

Tần Quan Vũ tiếp lấy trải ra, Bất Từ Lão Cái và Thần Bí Nhân cùng đứng sát vào xem.

Trên mảnh lụa trắng, nét máu đã thâm màu:

“Lưu lại cho vị Chương môn thứ mười hai của Cái bang:

Ta vì không cẩn thận, bị đầu độc thuốc kích dâm và bị ngã vào vòng tay của một người đàn bà... Sau khi tỉnh dậy mới biết mình bị hư thoát tinh nguyên và bị hạ thêm một chương nữa, làm cho tạng phủ hư nát không thể nào cứu được...

Người đàn bà dâm ác đó là Giáng Lan Mỹ Nhân Nam Cung Nghi. Nếu chỗ biết của ta không lầm, thì dâm nữ ấy là vợ của Hạ Hầu Viên Chủ. Nhưng là người vợ hàng thứ mấy thì thật chưa biết rõ... Vì chương thể của dâm nữ đánh ta đúng là độc môn tuyệt học của Hạ Hầu Viên...

Dâm nữ ấy mới nhìn vẻ bên ngoài thì quả là một người đàn bà tuyệt đẹp, nhưng lòng độc ác lại vô cùng... Nó thường cải dạng làm đàn ông, và biết dùng Mị Công... Sau này phải chú ý đặc biệt loại người đó trong chốn giang hồ...

Chỉ có một điều hơi khó biết, vì thuốc kích dâm ấy vốn là của Quỷ Huyết, cần phải tra cho rõ...”

Xem xong huyết chúc, Bất Từ Lão Cái ứa nước mắt thì thầm:

- Sư huynh... sư huynh chết một cách thật là thê thảm...

Tần Quan Vũ nghiêng răng kèn kẹt:

- Giáng Lan Mỹ Nhân... Ta sẽ phân thân tên dâm nữ có tên Nam Cung Nghi ấy.

Thần Bí Nhân ảo não:

- Báo cừu mới là việc cần kíp, bi thương cho lắm cũng chẳng ích chi...

Ngưng một giây như để cho không khí đau buồn lắng xuống, Thần Bí Nhân nói tiếp:

- Huyết chúc viết chưa xong thì lệnh huynh đã thở hơi cuối cùng... Lão phu mới công về bản miếu và y theo lời dặn chọn người kế vị đời cho Minh Chủ...

Tần Quan Vũ trở mắt hỏi lại:

- Chờ tôi?

- Vâng, thật ra lúc người của bản miếu thấy Minh Chủ báỉ Thủy Cảnh Tiên Sinh làm sư phụ, thì đã âm thầm theo dõi bảo hộ Minh Chủ từ lâu...

Tần Quan Vũ hơi ngạc nhiên:

- Vì lẽ chi?

Thần Bí Nhân trả lời úp mở:

- Việc đó, sau này khi gặp lệnh tôn tức khải Minh Chủ sẽ biết rõ ràng, ngay bây giờ vấn đề trước mắt của chúng ta là Giáng Lan Mỹ Nhân Nam Cung Nghi.

Bất Tử Lão Cái gạt đầu:

- Thần Bí huynh nói rất đúng, mối thù sâu như biển đó chúng ta phải trả cho kỳ được!

Tần Quan Vũ nói:

- Xin sư thúc yên lòng, mối thâm thù của nghĩa phụ, tiểu đệ thế sẽ đem sinh mạng của mình để mà báo phục. Hiện nay cái chìa khóa quan trọng chính là con người Giáng Lan Mỹ Nhân Nam Cung Nghi à...

Thấy Tần Quan Vũ thỉnh không bỗng à lên một tiếng, Thần Bí Nhân vội hỏi:

- Minh Chủ đã phát giác ra rồi à?

Tần Quan Vũ gục gạt đầu:

- Lúc ở Trích Huyệt Giáo tôi đã từng nghe sư thúc Cổ Lãnh Vân nói qua tên này...

Thần Bí Nhân hỏi dồn:

- Xin Minh Chủ nói rõ hơn.

Tần Quan Vũ nghiêng rằng:

- Ân sư tôi bị Ngọc Thùong Nga, sư thúc Cổ Lãnh Vân bị Ngọc Dung La Sát, nghĩa phụ lại bị Giáng Lan Mỹ Nhân... hừ, nhất định là họ cùng một bọn với nhau rồi...

Bất Tử Lão Cái trừng trừng đôi mắt đỏ ngầu:

- Quả là một âm mưu ô nhục...

Suy nghĩ giây lâu, Thần Bí Nhân nói:

- Vấn đề trọng yếu là đã biết hung thủ sát hại nghĩa phụ của Minh Chủ là Giáng Lan Mỹ Nhân Nam Cung Nghi, nhưng Giáng Lan Mỹ Nhân Nam Cung Nghi là ai? Cái khúc mắc của vấn đề là ở nơi đó!

Bất Tử Lão Cái cau mày:

- Là... là một trong những người thiếp của Hạ Hầu Viên Chủ...

Thần Bí Nhân hỏi dồn:

- Nhưng là người thiếp thứ mấy?

Bất Tử Lão Cái gục gạt đầu:

- Thật khó mà biết được...

- À...

Tần Quan Vũ vụt kêu lên một tiếng rồi lặng thinh...

Bất Tử Lão Cái và Thần Bí Nhân gần như cùng hỏi dồn một lượt:

- Đã phát hiện được rồi ư?

Tần Quan Vũ gục gạt đầu:

- Chưa dám đoán chắc lắm!

- Ai?

- Ai?

Tần Quan Vũ tỏ vẻ ngần ngại:

- Tôi có điều muốn hỏi tiền bối và sư thúc là... nếu Phurong Nghi quả thật là Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi, thì môn công phu Thiên Nữ Tán Hoa mà nàng thi triển có xác nhận đúng hay không?

Bất Tử Lão Cái và Thần Bí Nhân đều sùng sốt...

Hồi lâu, Thần Bí Nhân mới khẽ cau mày:

- Thiên Nữ Tán Hoa... à, tôi đã nghĩ ra rồi...

Như đã nắm chắc vấn đề, Thần Bí Nhân mím môi nói tiếp:

- Nếu Phurong Nghi đúng là Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi thì không khi nào lúc này có mặt tôi ở đây mà nàng lại không hay biết!

Tần Quan Vũ gật đầu:

- Đó chính là một điểm đáng ngờ.

Và chàng day qua hỏi Bất Tử Lão Cái:

- Lúc tiểu diệt nói chuyện bằng truyền âm nhập mật với Thần Bí lão tiền bối, sư thúc có phát giác được không?

Bất Tử Lão Cái đáp:

- Không chỉ phát giác mà còn biết rõ nữa chứ!

Thần Bí Nhân gật đầu:

- Có phải lão huynh phát giác tôi phóng mình đi dẫn dụ Hạ Hầu Viên Chủ chăng?

Bất Tử Lão Cái lim dim đôi mắt, khoát tay:

- Đừng hỏi, tôi đang suy nghĩ một việc...

Và ông chợt vỗ tay đánh đét một cái:

- Hừ, thật là nguy hiểm!

Thần Bí Nhân vội hỏi:

- Điều chi thế?

Bất Tử Lão Cái mím môi:

- Phurong Nghi đúng không phải là Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi, tôi nhớ lại lúc sinh tiền sư huynh tôi thường nói: Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi tay xách giỏ hoa, thân hình mảnh mai tuyệt đẹp, khi giao đấu, một đóa hoa đánh ngã một người...

Thần Bí Nhân trố mắt:

- Thật như thế sao?

Bất Tử Lão Cái gật đầu:

- Nhất định đó là sự thật!

Như sực nhớ lại, Thần Bí Nhân nói:

- Người đàn bà ấy tôi có gặp một lần và đã có giao đấu sơ qua... Nàng lấy hoa ném tôi, tôi dùng kiếm đỡ, kết quả...

Bất Tử Lão Cái hỏi dồn:

- Kết quả như thế nào?

- Ban đầu vì khinh địch nên tôi bị sức đối phải thụt lui ba bước, sau đó vận tám thành công lực đỡ một đóa hoa thứ mới chịu nổi đồng sức!
- Rồi cuối cùng trận đấu kết thúc ra sao?
- Cuối cùng nàng nhường bộ bỏ đi...

Tần Quan Vũ gan hỏi:

- Hình dáng của Ngọc Cốt Băng Tâm như thế nào?

Thần Bí Nhân đáp:

- Đúng như Bất Tử lão huynh đã nói, nàng thật đẹp, vóc người mảnh mai nhỏ nhắn, khác hẳn với Phụng Nghi... Có điều hơi lạ là đối với Hạ Hầu Viên Chủ Áo Diện Nhân, lão phu vận dụng tám thành công lực hẳn đã khó lòng chống đỡ nổi, hà huống chi nàng...

Tần Quan Vũ hỏi tiếp:

- Như thế sự việc đã chẳng rõ ràng rồi ư?

Bất Tử Lão Cái gật đầu:

- Tự nhiên như thế!

Thần Bí Nhân nói tiếp:

- Bây giờ lão phu đã nghĩ ra người ấy, xách giỏ hoa trăm đóa, và sử dụng như thế quả đúng là Thiên Nữ Tán Hoa rồi, chứ như Phụng Nghi bằng vào hai giải lụa thì làm sao gọi là Thiên Nữ Tán Hoa cho được?

Tần Quan Vũ nói:

- Chỉ một sự việc ấy cũng đủ chứng minh Phụng Nghi không phải là Ngọc Cốt Băng Tâm...

Bất Tử Lão Cái gật đầu:

- Tự nhiên...

Thần Bí Nhân nói thêm:

- Nếu lão phu nhận không lầm thì đúng là Hạ Hầu Viên Chủ và Phụng Nghi dàn cảnh để lừa Minh Chủ.

Tần Quan Vũ gật đầu:

- Đúng như thế... Và do đó, có thể đoán rằng Phụng Nghi là “Giáng Lan Mỹ Nhân” Nam Cung Nghi.

Bất Tử Lão Cái và Thần Bí Nhân trầm ngâm suy nghĩ...

Thình lình, Bất Tử Lão Cái nghiêng răng giận dữ:

- Ta phải lấy đầu con dâm nữ ấy để tế sư huynh...

Và như không dần được nữa, ông phóng vọt mình lên.

Tần Quan Vũ lật đật gọi theo:

- Sư thúc hãy khoan...

Bất Tử Lão Cái xoay mình trở lại:

- Hiện diệt, có điều chi thế?

Thần Bí Nhân mới nói:

- Bất Tử lão huynh vì nóng lòng nên có hơi hấp tấp. Vấn đề cần phải bàn bạc kỹ hơn...

Bất Tử Lão Cái mím môi im lặng...

Tần Quan Vũ nói:

- Su thúc...

Chàng chưa nói hết câu, Thần Bí Nhân khẽ suyt lên một tiếng:

- Có người đến!

Vừa nói, Thần Bí Nhân vừa lao mình vào rừng rậm.

Tần Quan Vũ khẽ cau mặt nhìn quanh...

Bất Từ Lão Cái ngửa mặt cười ha hả:

- Hết sức hân hạnh... Nhưng nếu các hạ đường đường chính chính ra mặt thì Chương môn và Tam lão Cái bang này rất hoan nghênh thù tiếp!

Một giọng nói lạnh lùng đáp lại:

- Lão quý, ông là Bất Từ Lão Cái đấy chứ?

- Đúng!

- Và người thiếu niên kia là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Văn Khúc Vô Khôi Tần Quan Vũ?

Tần Quan Vũ chưa kịp đáp, Bất Từ Lão Cái đã găm lên:

- Hãy ra mặt, đừng nói dài dòng...

Tiếng đối phương cười khẩy, bây giờ mới nghe rõ đó là giọng đàn bà:

- Lão quý, đừng vội ... Ta có chàng muốn nói với Chương môn, đừng chen vào!

- Được, cứ xưng tên rồi hãy nói chuyện sau!

Đối phương gằn lại:

- Bằng như không?

Bất Từ Lão Cái trầm giọng:

- Xin lỗi, nếu thế xin hãy đi nơi khác, Chương môn của bản bang không thể nói chuyện với kẻ vô danh!

- Phải có tiền lệ đó nữa à?

Bất Từ Lão Cái lạnh lùng:

- Tự nhiên, ta nói chuyện với người cũng đã là quá rồi đó!

Đối phương cười hăng hắc:

- Thật là cuồng ngạo! Lão quý, có biết ta là ai không chứ?

Bất Từ Lão Cái cười gằn:

- Hoàng đế đi nữa cũng thế thôi!

Đối phương hừ lên một tiếng:

- Được, hãy nghe. Ta là một trong Tam Kỳ Nữ của Quý Huyết Chủ đây!

Bất Từ Lão Cái cất giọng cười khinh bỉ, và day lại nói với Tần Quan Vũ:

- Bẩm cáo Chương môn, chúng ta đi thôi!

Đối phương vụt thét lên:

- Hãy khoan!

Bất Từ Lão Cái cười gằn:

- Người dám cản trở à?

Đối phương gần từng tiếng một:

- Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Văn Khúc Vô Khôi Tàn Quan Vũ hãy nghe: Hạn trong mười ngày phải thân tự đến đầu nhập Quỷ Huyệt, bản huyệt sẽ trao cho nhiệm vụ Phó Huyệt Chủ. Bằng không, quá hạn mười ngày: chết!

Bất Tử Lão Cái giận dữ gầm lên:

- Câm miệng lại!

Một bóng người nhoáng lên, tiếng đối phương im bật...

Thần Bí Nhân lao mình xuống cười ha ha:

- Quả là một kỳ tích. Nên biết Tam Kỳ của Quỷ Huyệt trừ Huyệt Chủ ra, không xem ai vào đâu cả, thế mà phải rút êm trước uy thế của Bất Tử lão huynh đấy nhé!

Tàn Quan Vũ trở mặt:

- Đối với Quỷ Huyệt in hình lão tiên bối biết rất rõ ràng?

Thần Bí Nhân mỉm cười:

- Thật ra ba nơi cấm địa võ lâm tuy ai cũng đóng cửa tự thủ nhưng nơi nào cũng cố tìm cách dò xét đối phương, nếu bản miếu không biết ít nhiều về Quỷ Huyệt thì làm sao dám đụng đến họ...

Tàn Quan Vũ gật gật đầu suy nghĩ.

Thần Bí Nhân hỏi lại:

- Chẳng lẽ Minh Chủ lại bắt đầu nghi ngờ Tam Quốc Miếu ư?

Tàn Quan Vũ lắc đầu:

- Không, không bao giờ có chuyện ấy!

- Thế thì tốt lắm. Từ đây trở về sau cùng đi với Phụng Nghi, cũng như làm bạn với cạp, xin Minh Chủ cố thận trọng...

Bất Tử Lão Cái vụt hỏi:

- Hiền đệ, bắt đầu từ nay Tam Lão phải làm như thế nào?

Tàn Quan Vũ suy nghĩ giây lâu đáp:

- Cứ theo y kế hoạch, ngay bây giờ chính ta tuy chưa chính thức giao đấu, nhưng đã lẻ tẻ chạm nhau rồi, khi đến Tử Vong yến hội nhất định sẽ phải dùng tận lực...

Bất Tử Lão Cái gật đầu:

- Đúng, lão phu sẽ y theo kế hoạch.

Dứt lời, ông ra lệnh cho Diêu Thủ Thần Cái thu nhật xác Kim Ty Xà gói lại.

Tàn Quan Vũ vòng tay:

- Tiểu đệ xin cáo từ.

Bốn người cúi đầu đáp lễ, Tàn Quan Vũ hú dài một tiếng, nhún mình lao vút ra xa...

Ba Đông, một thị trấn giáp giới Tứ Xuyên Hồ Bắc, mới vừa chập tối người đi qua lại đã thưa dần.

Tàn Quan Vũ xăm xăm đi vào khách điểm.

Trời vào thu, gió đêm khá lạnh, cả khách điểm rộng thênh thang chỉ có một người ngồi: một gã thư sinh áo trắng.

Khi Tần Quan Vũ mới bước vào gã thư sinh áo trắng vội đứng dậy vòng tay:

- Các hạ chỉ có một mình sao?

Tần Quan Vũ gật đầu chào lại:

- Vâng.

Và chàng bước lại trước bàn gã thư sinh áo trắng tự nhiên ngồi xuống.

Nhưng, Tần Quan Vũ bỗng giật mình...

Vẻ mặt như ngọc sáng của người thư sinh áo trắng làm cho chàng phải âm thầm tán thưởng. Con người được tiếng như chàng, nhưng so với người ấy, còn phải kém đi một bậc!

Chờ Tần Quan Vũ ngồi xong, người thư sinh áo trắng mới mỉm cười:

- Tại hạ là một kẻ phàm phu, nhưng vì lúc nhỏ hâm mộ các đấng tiên hiền du sơn ngoạn thủy, nên mới bỏ nhà bắt chước đi đó đi đây, nhưng..

Ngưng một giây, thư sinh áo trắng lại mỉm cười:

- Nhưng, những lúc mải mê sau con du ngoạn mới chợt cảm thấy mình cô độc... Nhất là những đêm về nơi khách sạn đơn côi..

Giọng nói tâm tình của gã thư sinh áo trắng lần lần thấp xuống, khiến cho Tần Quan Vũ cảm thấy nảy sinh mối cảm tình..

Và gã thư sinh áo trắng nói tiếp:

- Đường dài không bạn thật là tịch mịch vô cùng, và bao nhiêu danh lam thắng cảnh trải qua, tại hạ cảm thấy cuộc sống của mình trở nên vô nghĩa...

Tần Quan Vũ hỏi:

- Một bậc nhũ nhân như thế mà sao nhân huynh lại bảo rằng cuộc sống vô nghĩa, chứ phải làm sao mới có ý nghĩa?

Thư sinh áo trắng mỉm cười:

- Huynh đài khéo hỏi thế thôi... Từ cổ chí kim biết bao hào kiệt anh hùng, vì thế nhân mà hành sự thế mới có ý nghĩa chứ!

Tần Quan Vũ chợt thờ dài...

Thư sinh áo trắng hỏi:

- Huynh đài cảm khái điều chi thế?

- Tại hạ nghĩ đến lòng không vương vít điều phiền toái của nhân huynh mà đắm ra tự mộ... Vì tại hạ vì bao nhiêu ràng buộc mà không được tự do...

- Huynh đài bị người ràng buộc à?

- Không, đúng ra bị ràng buộc vì công việc chứ không phải vì người.

Thư sinh áo trắng cả cười:

- Nghĩa là huynh đài bởi có quá nhiều công việc không làm không được, vì thế mà lao tâm khổ lực suốt năm tháng phải bôn ba?

Tần Quan Vũ gật đầu:

- Đúng như thế!

Thư sinh áo trắng lại cúi mặt thờ dài...

Tần Quan Vũ gan hỏi:

- Nhân huynh lại có điều phiền muộn!

Thư sinh áo trắng khẽ nói:

- Người sinh ra gần như không bao giờ đủ cả... Như huynh đài cuộc sống có mục đích, có hy vọng, không bỏ phí thời gian đó mới là nhân sanh lạc thú... Thế mà lại cảm thấy bồn chồn vì mất tự do. Còn tôi thì du sơn ngoạn thủy, tuy thấy được cái hùng vĩ của Ngũ Nhạc, cái vẻ đẹp của sông hồ nhưng lại cảm thấy không một may ý nghĩa, lãng phí tuổi xanh, không một chút lạc thú!

Tần Quan Vũ hỏi:

- Như thế nào mới gọi là lạc thú?

Thư sinh áo trắng cười dài:

- Tìm cái vui trong khổ, tìm cái dễ trong khó... Kiếp người sinh ra phải có hy vọng, chính cái hy vọng đó mới có thể ra sức đạp bằng trở ngại để đi đến hy vọng của mình... Và như thế mới là lạc thú!

Tần Quan Vũ nhìn sững thư sinh áo trắng...

Đây phải chăng là một kỳ nhân?

Chẳng những tuổi nhỏ mà đáng đáp thật đúng là thư sinh, thế mà trong lời lẽ chứng tỏ siêu quần bạt tụy. Thư sinh áo trắng đúng là một con người ít có...

Thư sinh áo trắng lại cười:

- Huynh đài có thấy thế không?

Tần Quan Vũ gật đầu:

- Vâng, đúng như thế!

Tên tiểu nhị từ lâu ngồi ngủ gật, bây giờ gật mình thấy có thêm một người khách, vội đến hỏi Tần Quan Vũ:

- Khách quan dùng chi ạ?

Tần Quan Vũ bảo:

- Hãy chọn cho tôi một căn phòng tốt.

Thư sinh áo trắng chen vô:

- Huynh đài từ lượng chắc khá lắm?

Tần Quan Vũ đáp:

- Cũng uống được đôi cân!

Thư sinh áo trắng cười lớn:

- Tuy là bình thủy tương phù, nhưng kẻ cũng hữu duyên, vậy thì đêm nay trời trong gió mát, chúng ta mang rượu ra ngoài thành dạo cảnh cho vui, không biết huynh đài có đồng ý?

Thấy Tần Quan Vũ trầm ngâm, thư sinh áo trắng nói tiếp:

- Gặp gỡ chỉ là ngẫu nhiên, biết đâu sau đêm nay rồi suốt đời sẽ không có cơ hội gặp lại, thì tại sao đêm nay mình không thể đi chơi để lưu danh một ký ức mai sau?

Tần Quan Vũ gật đầu:

- Được lắm chứ!

- Nhưng tại hạ làm chủ đây nhé!

- Vâng, cảm tạ nhân huynh!

Thư sinh áo trắng bèn bảo tiểu nhị xếp đặt rượu và thức nhắm, và đứng lên hỏi Tần Quan Vũ:

- Huynh đài hãy còn chưa cho biết quý danh!

- Tại hạ tên Tần Quan Vũ, còn nhân huynh?

Thư sinh áo trắng mỉm cười:

- Tại hạ họ Hoàng Phủ, tên Duy.

Cả hai bèn đứng lên sửa soạn cho cuộc chơi trăng dạo cảnh.

Ánh trăng trải một màu...

Ngoại thành Ba Đông trấn, trên một vùng cỏ xanh mướt phẳng bằng, hai thiếu niên đang ngồi đối ẩm: Tần Quan Vũ và Hoàng Phủ Duy.

Ngẩng mặt nhìn trăng sáng, Hoàng Phủ Duy nâng ly rượu:

- Kiếp người khó mà say cho trọn, tại hạ và nhân huynh tuy là bạn sơ giao, nhưng tình thông cảm như cố hữu... Vậy thì, “tửu phùng tri kỷ thiên bôi thiếu”, mời nhân huynh hãy cạn!

Tần Quan Vũ mỉm cười nâng ly nốc cạn.

Hoàng Phủ Duy nói tiếp:

- Có rượu mà không ngâm thơ, sợ rằng men nhạt, Tần huynh có nghĩ thế chăng?

Tần Quan Vũ cả cười:

- Cứ theo Hoàng Phủ nhân huynh thì chúng ta nên làm thơ à?

- Không, chúng ta nên luận về thi có lẽ hay hơn...

- Hay lắm, nhân huynh ra đề đi!

Hoàng Phủ Duy gật đầu:

- Vâng, nhưng không... Xin Tần huynh cho ý!

Tần Quan Vũ mỉm cười:

- Theo ý tại hạ thì trước hết chúng ta nên tìm hiểu nguồn gốc của thi!

Hoàng Phủ Duy gục gật đầu:

- Nói ra e không trọn ý, theo đệ thì vì mỗi xúc động trong lòng nên phát xuất nên lời; lời không đủ, đâm ra ta thán; rồi ta thán cũng vẫn không thỏa mãn, mới nảy ra ngâm vịnh... Và cũng bắt nguồn từ đó, miệng ngâm nga, chân bước bồi hồi, tay phụ họa để mà diễn ý: trọn vẹn của thi ca. Và do đó, Ban Cố đã từng định nghĩa...

Hoàng Phủ Duy nhìn Tần Quan Vũ:

- Bây giờ thì xin đến lượt nhân huynh!

Thật là kỳ phùng địch thủ. Tần Quan Vũ cười ha hả:

- Ban Cố đã định nghĩa rằng: sự vui buồn dồn ép trong lòng đó là cảm xúc và tiếng của cảm xúc là... thi ca. là sự xuất phát tình cảm tận đáy lòng thầm kín...

Hoàng Phủ Duy vỗ tay cười lớn:

- Hay, Tần huynh, chúng ta hãy cạn ly.

Chén rượu thứ hai vừa đầy lại, Hoàng Phủ Duy mỉm cười:

- Đề thứ hai chứ Tần huynh?

Tần Quan Vũ hứng chí gật đầu:

- Vâng, xin mời!

Hoàng Phủ Duy nhìn thẳng vào mặt Tần Quan Vũ:

- Bây giờ xin chuyển qua thần thoại. Theo nội thư của Hán Võ Đế, có một đoạn nói về Tây Vương Mẫu, xin Tần huynh nhắc lại cho?

Tần Quan Vũ nói liền:

- Theo nội thư của Hán Võ Đế, trước hết phác họa dung cách của Tây Vương Mẫu, một thiếu phụ dung nhan diễm lệ, phong tư tài mạo tuyệt vời...

Hoàng Phủ Duy ngắt lời:

- Ấn tượng về đẹp đối với Tây Vương Mẫu, hình như có nhiều nơi Tàn huynh đấy!

Tàn Quan Vũ lắc đầu:

- Không hẳn thế, tại hạ muốn tránh các điều đáng sợ ghi ở Tây Sơn Kinh hình dung Tây Vương Mẫu: mắt beo răng cộp, tóc rối bông bênh, một nhân vật thể hiện đầy đủ những gì tàn khốc...

Hoàng Phủ Duy gục gặc đầu:

- A... thì ra Tàn huynh muốn tránh cho người điều kinh khiếp ấy ư?

Và tia mắt của Hoàng Phủ Duy vụt lóe lên:

- Nhân trời quang trăng sáng, đệ muốn thỉnh giáo huynh đài một vấn đề, đó là vấn đề “Hoa đối với hoa”?

Tàn Quan Vũ mỉm cười:

- Hoa đối với hoa, nguyên là cuộc đọ sắc đua hương, đệ biết làm sao giải thích bây giờ?

Hoàng Phủ Duy mỉm cười:

- Như thế là giải thích tận cùng rồi, còn gì nữa mà Tàn huynh bảo rằng không biết giải thích?

Và ánh mắt người thư sinh áo trắng chợt mơ màng như gởi tình vào cõi xa xăm:

- Đứng trước loài hoa mà mặt sát loài hoa... Tàn huynh... A không, công tử chưa đoán được tôi là ai ư?

Tàn Quan Vũ giật mình và như chợt hiểu ra, thẳng thốt kêu lên khe khẽ:

- Huynh đài... huynh đài...

Hoàng Phủ Duy bật cười:

- Đừng gọi huynh đài nữa chứ!

Tàn Quan Vũ trở mặt:

- Huynh đài là... đàn bà?

- Đàn bà... là tỳ nữ của công tử đấy!

Tàn Quan Vũ cảm thấy tai mình huyệt như ù lên...

Người thư sinh áo trắng trong dáng dấp phong lưu ẩn dật này lại là đàn bà ư?

Nhưng tại sao lại nói tỳ nữ của mình?

Nàng từ đâu mà tới? Và tới với mục đích chỉ?

Chàng cố dò thêm một lần nữa:

- Hoàng Phủ huynh đài đùa tôi đấy chứ?

Hoàng Phủ Duy thấp giọng:

- Không, tôi không đùa công tử đâu, tôi là đàn bà thật đấy! Và chính đã vâng lệnh theo làm tỳ nữ cho công tử, cho nên tiệc rượu đêm nay có thể gọi là lễ diện kiến...

Tàn Quan Vũ ngạc nhiên:

- Nhưng vâng lệnh của ai?

Hoàng Phủ Duy lắc đầu:

- Điều đó chưa có thể thừa được!

- Tại sao?

- Tại vì chung quanh công tử quá nhiều người theo dõi, quá nhiều cạm bẫy bủa giăng...

Tần Quan Vũ bàng hoàng cau mặt.

Nhưng, tiếng nói sau cùng của Hoàng Phủ Duy làm cho chàng rúng động.

Chàng chợt nhớ ra rằng mình đang đứng trước một người, không phải gã thư sinh ăn dật, mà là kẻ đưa đường...

Phong cách ngạo nghễ vụt trở lại với Tần Quan Vũ:

- Xin cảm tạ điều chỉ giáo ấy!

Và chàng ung dung ngồi lại một cách hết sức tự nhiên.

oOo

LXXIII

NGƯỜI TỶ NỮ LẠ LÙNG

Chờ Tần Quan Vũ ngồi yên, Hoàng Phủ Duy mỉm cười:

- Công tử có lẽ không được bằng lòng?

Tần Quan Vũ bắt đầu dò xét.

Nàng là ai?

Ai là chủ nhân của nàng?

Là tỷ nữ mà phong cách như thế, thì chủ nhân phải là con người ra sao nữa?

Tần Quan Vũ hỏi theo sự suy nghĩ của mình:

- Kiến giải của quý chủ nhân...

Hoàng Phủ Duy chặn lời:

- Chủ nhân của tiện nữ là công tử đấy chứ!

Tần Quan Vũ mỉm cười:

- Công tử lại đùa nữa rồi.

Hoàng Phủ Duy nghiêm mặt:

- Không, đó là sự thật. Võ công của công tử tuy chưa đến mức bao phủ vô lâm, nhưng khí phách và nghị lực đã hơn thiên hạ... cho nên chủ nhân tiện nữ mới đặc phái tiện nữ hầu hạ công tử.

Tần Quan Vũ tỏ vẻ áy náy:

- Điều đó thật tại hạ không dám nghĩ như thế!

- Không... công tử là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Vãn Khúc Vô Khôi và là Bang chủ Cái bang, chính việc phục dịch này là điều vinh hạnh cho tiện nữ đấy chứ!

Không muốn lẩn quẩn trong một vấn đề hầy còn quá mơ hồ, Tần Quan Vũ nâng ly:

- Chúng ta hãy cạn...

Giọng nói của Hoàng Phủ Duy chợt trở nên uyển chuyển dịu dàng:

- Tỷ nữ xin tuân mạng!

Tần Quan Vũ khẽ cau mày, nhưng vẫn đưa ly lên nốc cạn.

Hoàng Phủ Duy để ly xuống mỉm cười:

- Đêm nay từ húng...

Thình lình một giọng cười như thanh la bể từ xa vọng tới:

- Hai tên ranh con, chết đã đến nơi rồi mà còn chưa biết à?

Tần Quan Vũ đứng phắt dậy:

- Cứ ra mặt rồi sẽ nói chuyện.

Vừa nói dứt lời, Tần Quan Vũ chợt nghe giọng truyền âm nhập mật thoảng bên tai:

- Bẩm cáo Minh Chủ, Hoàng Phủ Duy là kẻ cầm đầu Tam Kỳ của Quý Huyệt Chủ, tên thật là Xuân Lan, và người ước hẹn với Minh Chủ mười ngày nữa đến Quý Huyệt là Đông Tuyết, thêm Thu Cúc nữa gọi là Tam Kỳ.

Tần Quan Vũ rúng động.

Đàn bà sao mà nhiều thế?

Lại toàn là những kẻ có tài và họ in hình xúm lại chung quanh chàng để dàn bày thế trận.

Mỗi một Trần Phụng Nghi, chàng đối phó cũng đã quá mệt rồi, bây giờ thêm Xuân Lan Hoàng Phủ Duy nữa thì thật là đáng sợ.

Tiếng như thanh la bể lại vang lên:

- Tiểu tử, ngươi có biết ta là ai không?

Tần Quan Vũ cười gằn:

- Sao ta lại phải biết kẻ vô danh như thế?

Đối phương gầm lên:

- Tiểu tử, hãy đỡ...

Tiếp liền theo, một loạt kinh phong ùn ùn ập xuống.

Hoàng Phủ Duy vụt tràn tới đứng án trước Tần Quan Vũ:

- Xin chủ nhân để cho tỳ nữ đối phó.

Vừa nói nàng vừa nhẹ tay áo lụa...

Bùng!

Tiếp theo tiếng dội của chưởng lực, có tiếng gầm lên giận dữ và một bóng người vút tới.

Một gã râu ria mặt lộ nhìn chăm chú vào Hoàng Phủ Duy bằng tia nhìn giận dữ.

Tần Quan Vũ nghe giọng truyền âm nhập mật vọng lên:

- Bẩm cáo Minh Chủ, kẻ mới tới danh hiệu là Lệ Quý, một trong Ngũ Quý của Quý Huyệt đây! Hãy chờ xem họ đối phó với nhau.

Tần Quan Vũ chưa kịp có một cử chỉ gì thì Hoàng Phủ Duy đã thét lên:

- Lệ Quý ngươi đến đây làm gì?

Lệ Quý hơi sùng sốt:

- Hừ, tiểu tử, ngươi biết danh ta thì phải cho ngươi biết cả những điều lợi hại...

Tiếng nói chưa dứt, song chưởng đã vung lên.

Hoàng Phủ Duy cười khẩy, uốn thân mình dịu như cành liễu đong đưa, chưởng lực của Lệ Quý đánh vọt vào khoảng trống.

Lệ Quý khựng lại kêu lên:

- Ngươi... ngươi...

Hoàng Phủ Duy cau mặt:

- Ta là ai, ngươi biết rồi chứ? Hãy về đi, về hỏi lại chủ nhân rồi sẽ hành động!

Lệ Quý vẫn còn ngỡ ngàng:

- Cô nương...

Hoàng Phủ Duy gất lên:

- Chủ nhân đã đổi ý nên mới phái ta đến đây, lẽ đâu ngươi lại chưa biết sao?

Lệ Quý tái mặt:

- U... được, ta sẽ trở về.

Dứt lời, gã phóng thẳng mình lên lao vào rừng rậm.

Chờ Lệ Quý khuất bóng, Hoàng Phủ Duy day qua Tần Quan Vũ, dịu lời:

- Xin chủ nhân thứ cho bọn thô lỗ ấy.

- Không dám... có lẽ cô nương và người ấy quen nhau?

Hoàng Phủ Duy mỉm cười:

- Thật không giấu, hần và tiện nữ vốn đồng môn.

Không ngờ Hoàng Phủ Duy lại nói một câu thành thật, Tần Quan Vũ mỉm cười:

- Có lẽ quý chủ nhân muốn diệt trừ tại hạ?

- Vâng, nhưng đó là ý nghĩ ban đầu, còn bây giờ thì sửa lại... vì thế mới sai tiện nữ đến hầu công tử.

Tần Quan Vũ gan hỏi:

- Dám hỏi cô nương, quý chủ nhân là ai thế?

Hoàng Phủ Duy nhìn thẳng vào mặt Tần Quan Vũ:

- Nghĩa là công tử muốn biết bộ mặt thật của tiện nữ?

Thầm khen cô gái thông minh, Tần Quan Vũ gật đầu:

- Tại hạ nghĩ rằng bây giờ cô nương chắc cũng không cần phải cải trang, và thật ra tại hạ muốn biết quý chủ nhân vì lẽ gì lại cải sửa chủ ý đối với tại hạ?

Hoàng Phủ Duy nở nụ cười thật đẹp:

- Vâng, vậy thì công việc trước nhất là tiện nữ xin phép trở về với mặt thật.

Sợ nàng làm cái việc thay đồ trước mặt mình, nên Tần Quan Vũ vội kêu lên:

- Không, không cần lắm..

Hoàng Phủ Duy hơi ngạc nhiên:

- Vâng, thế thì tiện nữ xin nói về chủ nhân... Thật không dám giấu công tử, chủ nhân của tiện nữ là Huyết Chủ Quý Huyết.

Tần Quan Vũ thật không còn biết đâu là đâu nữa cả.

Như thế nghĩa là làm sao?

Kể ra cũng kỳ, giả như Hoàng Phủ Duy nói dối, có lẽ Tần Quan Vũ sẽ giận dữ, thế bây giờ nàng nói thật thì chàng lại hoang mang.

Nghĩ đến âm mưu thâm độc của đối phương, Tần Quan Vũ vụt cười dài:

- Quý Huyện Chủ có ý tốt, tại hạ xin cảm ơn!

Hoàng Phủ Duy cau mày:

- Công tử nói thế là ý chỉ?

Tần Quan Vũ cười gằn:

- Ý chỉ à? Hừ, xin cô nương trở về bẩm báo với Huyện Chủ rằng tại hạ là kẻ ngu lỗ, không xứng đáng đối với ý tốt của Huyện Chủ!

- Nghĩa là công tử bằng lòng lưu tiện nữ lại?

- Vấn đề không phải nơi đó, mà tại hạ thật tình không dám nhận sự hầu hạ như cô nương đã nói, vậy xin mời cô nương đi cho!

Hai giọt nước mắt của Hoàng Phủ Duy thỉnh linh rơi xuống, nàng cất giọng buồn:

- Công tử đã khinh rẻ tiện nữ chăng?

Tần Quan Vũ khoát tay:

- Xin đừng hiểu lầm, tại hạ đâu dám thế... chỉ vì...

- Chỉ vì cùng với Huyện Chủ chúng tôi có mối thâm cừ, nên công tử đã đem nó trút lên đầu tiện nữ?

- Không hẳn như thế...

- Thế thì có lẽ công tử cho rằng Huyện Chủ sai tiện nữ đến đây để sắp bày âm mưu hãm hại công tử đấy chăng?

Tần Quan Vũ cau mày:

- Đúng như thế!

Giọng Hoàng Phủ Duy vụt trở nên cực kỳ ảo não:

- Tiện nữ không dám trách công tử, chính lúc đầu, khi nhận lệnh đến đây, tiện nữ cũng nghĩ như thế!

Tần Quan Vũ hỏi dồn:

- Nhưng sự thực thì sao?

- Huyện Chủ bảo rằng từ giờ phút này trở đi, tiện nữ là thị tỳ của công tử, nghĩa là không còn quan hệ gì với Huyện Chủ nữa cả. Không được mang danh nghĩa Quý Huyện mà hành sự, tuyệt đối trung thành với công tử.

Tần Quan Vũ bật cười:

- Có chuyện như thế nữa à?

Hoàng Phủ Duy vẫn buồn buồn nói tiếp:

- Tiện nữ tuy ít học, nhưng cũng biết được chân nghĩa của chữ “trung”, vì thế nên không thể nào phản lại chủ nhân được, dù đó là người chủ mới!

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Sống Chết K Rõ

Tần Quan Vũ mỉm cười:

- Lời lẽ cô nương thật dễ động lòng người, tuy nhiên, tại hạ xin nói thật là rất khó mà tin được!

Hoàng Phủ Duy biến sắc:

- Bây giờ tiện nữ phải làm sao?

- Có một kế sách lưỡng toàn.

- Xin công tử dạy cho!

- Trở về Quý Huyệt!

- Trở về Quý Huyệt?

Tần Quan Vũ gật đầu:

- Đúng, đó là kế sách lưỡng toàn. Tại hạ tuy có ái mộ tài trí của cô nương, nhưng xét mình là quê mùa thô lỗ...

Hoàng Phủ Duy lắc đầu, cắt lời Tần Quan Vũ:

- Công tử thật không thu nạp tiện nữ ư?

Tần Quan Vũ điềm đạm mỉm cười:

- Quý Huyệt Chủ đã có ân đối với cô nương, cô nương phải phục thị Huyệt Chủ mới đúng. Tại hạ và cô nương vốn là xa lạ, làm sao tại hạ nhận điều ấy được?

Hoàng Phủ Duy thở dài:

- Việc này cho Huyệt Chủ sai khiến... Là một trang nam tử, công tử lại đi sợ tiện nữ ám toán sao?

Tần Quan Vũ làm thinh suy nghĩ...

Không nhận thì hóa ra sợ sệt hay sao? Nhưng nếu tiếp thu thì phải xử trí cách nào?

Trong lúc Tần Quan Vũ tiến thoái lưỡng nan ấy, chợt nghe Thần Bí Nhân dùng truyền âm nhập mật:

- Minh Chủ cứ thu nạp đi thử xem họ giờ trò gì!

Tần Quan Vũ làm thinh giây phút rồi khẽ gật đầu:

- Thôi, cũng được... Nhưng chúng ta chỉ nên đối xử với tư cách bạn mà thôi!

Hoàng Phủ Duy mừng rỡ quỳ ngay xuống:

- Tiện nữ Xuân Lan, nguyện trọn đời tận trung với chủ nhân, nếu trái lại, sẽ bị chết một cách bí thảm.

Tần Quan Vũ khoát tay:

- Không, cần chi phải làm thế!

Liền lúc đó, chợt nghe giọng truyền âm nhập mật của Thần Bí Nhân:

- Bẩm cáo Minh Chủ, tuân theo lệnh của bản Miếu Chủ, lão phu phải trở về Tam Quốc Miếu... Theo hộ vệ Minh Chủ bao nhiêu năm nay, thật rất khó dứt lòng lưu luyến, nhưng lệnh của bản Miếu Chủ không biết phải làm sao... Một ngày xa Minh Chủ, lão phu buồn bực vô cùng, bây giờ chỉ còn cách Minh Chủ ra lệnh lưu lão phu lại thì có lẽ sư diệt Miếu Chủ phải tuân lời. Minh Chủ thấy thế có nên chăng?

Câu chuyện thình lình khiến cho Tần Quan Vũ sững sốt, nhưng chàng vẫn lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý với Thần Bí Nhân.

Giọng truyền âm nhập mật phảng phất thở dài:

- Lão phu biết rõ lòng của Minh Chủ... Minh Chủ không muốn có chuyện nài ép người khác... Thôi, đã đành phải thế.

Ngưng một giây, giọng truyền âm nhập mật trở nên bức tức:

- Không như thế được! Nhất định lão phu phải chết vẫn diệt nhi...

Tiếng nói ngưng hẳn nơi đây, chứng tỏ Thần Bí Nhân đã đi rồi, Tần Quan Vũ cúi mặt thở dài sườn sượt...

Thật là khó hiểu.

Người của Tam Quốc Miếu đã theo hộ vệ từ lúc chàng còn đi với sư phụ Thủy Cảnh Tiên Sinh và mãi cho đến bây giờ...

Nhưng tại làm sao thế?

Hoàng Phủ Duy chợt hỏi:

- Tại sao người ấy lại bỏ chủ nhân?

Tần Quan Vũ giật mình hỏi lại:

- Ai?

- Thần Bí Nhân!

Tần Quan Vũ đứng phắt lên trở mắt:

- Tại sao cô nương biết?

Hoàng Phủ Duy vẫn thản nhiên:

- Tiệp nữ còn biết nhiều hơn nữa... Từ nay trở đi công tử đi thật vào nguy hiểm. Việc Tam Quốc Miếu triệu hồi Thần Bí Nhân chẳng phải là một dấu hiệu đầy sao?

Sự hiểu biết của Hoàng Phủ Duy - không, phải gọi là Xuân Lan mới đúng - đã làm cho Tần Quan Vũ càng thêm ngỡ ngàng.

Một chuyện đã quá sức tưởng tượng của chàng.

Tần Quan Vũ đâm ra bức tức, tại sao lại có thể như thế được.

Xuân Lan nói tiếp:

- Thật ra Thần Bí Nhân võ công vẫn xấp xỉ Quý Huyệt Huyệt Chủ, nhưng tiếc vì đã làm lộ việc Đồng Minh do sự xuất hiện công khai khi cùng công tử và Quái Ảnh Khách bàn việc.

Tần Quan Vũ trở mắt:

- Chuyện Đồng Minh, Quý Huyệt cũng biết nữa sao?

- Biết rất rõ ràng, nhưng không cho Hạ Hầu Viên Chủ biết.

- Tại sao?

- Tại vì Hạ Hầu Viên Chủ là con người dễ dàng phản phúc, và có quá nhiều dã tâm.

Ngưng một giây, Xuân Lan lại nói:

- Tiệp nữ đã thuộc thị tỷ của công tử, vậy có chuyện gì cần hiểu rõ, công tử cứ hỏi.

Tần Quan Vũ lắc đầu:

- Không có chuyện gì khác.

Thình lình tiếng truyền âm nhập mật lại vọng lên:

- Minh Chủ, thật là nguy hiểm, xin Minh Chủ cứ giữ thái độ tự nhiên, lão phu sẽ bẩm cáo công việc.

Xuân Lan hỏi tiếp:

- Công tử không biết nhất cử nhất động của Thần Bí Nhân đều dưới sự theo dõi của Quý Huyệt sao?

Tần Quan Vũ mỉm cười:

- Không hẳn như thế.

Chàng vụt hỏi lại:

- Quý Huyệt theo dõi tôi có phải để trừ tuyệt tôi không?

Xuân Lan lắc đầu:

- Không, theo dõi công tử không phải để hại công tử, cũng không phải do việc Huyền Kinh, mà là do vấn đề Cầm Hồn Cốc. Công tử có biết những vật quý ở Cầm Hồn Cốc không?

- Có biết sơ qua.

Xuân Lan lộ vẻ mừng:

- Thế thì hay lắm. Cầm Hồn Cốc có sáu vật quý ai cũng thèm thuồng, trong đó có một vật Chú Nhan Bí Đôn chắc công tử biết chứ?

Tần Quan Vũ cau mày.

Chẳng lẽ Huyết Chủ Quý Huyết lại cũng muốn được món thuốc trẻ mãi không già ấy? Vật ước vọng của đàn bà ấy sao?

Xuân Lan nói tiếp:

- Cái mà Huyết Chủ Quý Huyết mong được đó chính là Chú Nhan Bí Đôn.

Tần Quan Vũ trở mặt:

- Huyết Chủ Quý Huyết là đàn bà sao?

Xuân Lan gật đầu:

- Là đàn bà, mà lại là một người đàn bà tài mạo... Nhưng chỉ có điều khác hơn Tam Cốc Miếu Chủ. Tam Cốc Miếu Chủ là con người trầm lặng, còn Quý Huyết Chủ là con người ưa giết chóc. Nhưng bản tính vốn thiện lương!

Tần Quan Vũ dò hỏi:

- Hình như cô nương biết khá nhiều về Tam Quốc Miếu?

- Thật ra giữa Tam Quốc Miếu Chủ và Quý Huyết Chủ cũng không có thù hận gì, nhưng vì quan hệ bất đồng cho nên giữa đôi bên không thể gặp nhau.

Tần Quan Vũ định hỏi thêm, nhưng giọng truyền âm nhập mật bỗng vang lên:

- Bẩm cáo Minh Chủ, Quý Huyết Chủ và Trưởng lão Quý Huyết sắp đến. Đây là một chuyện lớn trong võ lâm suốt một trăm năm nay, Minh Chủ cứ yên lòng bình tĩnh đối phó.

Giọng truyền âm nhập mật vừa dứt, thỉnh thoảng hai bóng người vút tới.

Một lão già tuổi khoảng bảy mươi, ba chòm râu dài đậm đuột phất phơ trước ngực... Và một cô gái như cành lan rạn rở, với búi tóc trái đào cao vút, với đôi mày cong nhỏ dịu dàng, với đôi mắt long lanh đôi tròng đen nhánh, người con gái toát ra mãnh lực thu hút lạ lùng..

Xuân Lan lật đật đứng lên.

Nhưng Tần Quan Vũ đã nhìn thẳng cô gái, nhếch môi cười nhạt:

- Cô nương là Quý Huyết Chủ?

Người con gái nhích lên hai bước, nở nụ cười như đóa tường vi:

- Vâng.

Người thiếu nữ đáp gọn một tiếng và quay qua giới thiệu lão già:

- Còn đây là người dẫn đầu của Bát Trưởng lão Quý Huyết, nhưng vì không hay đi lại giang hồ, nên không có danh hiệu chi cả.

Trưởng lão Quý Huyết trang trọng vòng tay:

- Lão phu tên Trại Ca Thạch, xin ra mắt Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi.

Tần Quan Vũ vòng tay đáp lễ, nhưng giọng vẫn lạnh lùng:

- Không dám, xin tham bái Trại lão bối.

Quý Huyết vụt quay lại sau gấn giọng:

- Thần Bí Nhân, xin mời ra mặt. Tần công tử chắc không thích những kẻ co đầu giấu mặt như thế đâu!

Tiếng của Quý Huyệt Chủ vừa dứt, một giọng trầm trầm đáp:

- Lão phu xin bái kiến Huyệt Chủ, nhưng thẹn vì gặp mặt, nên phải giấu mình.

Tần Quan Vũ mỉm cười không nói.

Quý Huyệt Chủ quay lại dụ lời:

- Có lẽ công tử rất muốn biết danh tính của tiện nữ chứ?

Tần Quan Vũ lạnh lùng:

- Vâng!

Quý Huyệt Chủ nói một cách hết sức êm dịu:

- Tiện nữ tên Mai Tương Phi.

Tần Quan Vũ cười gằn không nói.

Trại Ca Thạch cất giọng trầm trầm:

- Tần huynh sao lại vô lễ đối với Huyệt Chủ như thế?

Mai Tương Phi quay lại gạt ngang:

- Xin thúc thúc lui ra ngoài, để diệt nữ nói chuyện với Tần công tử.

- Tuân mạng!

Trại Ca Thạch nhún mình nhảy ra ngoài hai mươi trượng.

Quý Huyệt Chủ mở lời:

- Tần công tử, chúng ta hãy bàn chuyện Đồng Minh và Liên Minh.

- Cứ nói!

- Cái gọi là Liên Minh chính do tiện nữ đề xướng, chẳng hay công tử có ý nghĩ như thế nào?

Tần Quan Vũ lạnh lùng:

- Là một tổ chức tà mị.

- Vâng, nhưng chỉ đến ngày nay thôi. Tam Quốc Miếu đã phản, Võ Lâm Đệ Nhất Gia cũng đã ly khai, cái gọi là Liên Minh thực chất đã không còn nữa. Bây giờ, còn lại chỉ là Chí Tôn Bảo, Hạ Hầu Viên và Trích Huyệt Giáo mà thôi.

Ngưng một giây, giọng nói của Mai Tương Phi chợt rắn lại:

- Nhưng, điều cần thiết là Liên Minh sẽ đập bằng Tam Quốc Miếu.

Tần Quan Vũ mỉm cười ngạo nghễ:

- Cô nương muốn thị uy với tại hạ à? Vô ích!

Mai Tương Phi vụt thét lên:

- Trại sư thúc, hãy cho Tần công tử biết uy lực của ta!

Trại Ca Thạch vút mình lao tới.

Tiếp liền theo, Thần Bí Nhân lao xuống chặn ngay:

- Dừng lại!

Tần Quan Vũ thản nhiên:

- Thần Bí lão hầy yên lòng, đối phương đã chỉ danh khiêu chiến, xin để cho tại hạ đối phó.

Mai Tương Phi khẽ hát hàm:

- Trại thúc y lệnh.

- Tuân mạng.

Trại Ca Thạch quát lên một tiếng, song chưởng vung lên một lúc, kinh lực tề ra như gọng kiếm xoắn lấy Tần Quan Vũ.

Thấy nội lực đối phương hùng hậu chưa từng thấy, Tần Quan Vũ lật đặt thi triển Thiên Long Thần Bộ tránh dạt một bên.

Trại Ca Thạch hừ lên một tiếng lạnh lùng, hai tay đẩy mạnh ra đối kháng.

Bùng!... Bùng!...

Hai tiếng dội vỡ đất lên từng bùng, Tần Quan Vũ bắn văng ra gần mười trượng lẫn tròn như một trái cầu.

Trại Ca Thạch lao theo trầm giọng:

- Các hạ có lẽ đã phục võ công của Quỷ Huyết rồi chứ?

Tần Quan Vũ tung mình đứng dậy:

- Tại hạ tuy bất tài, nhưng chưa phục bất cứ một kẻ nào cả.

Mai Tương Phi lách mắt về phía Trại Ca Thạch, người Trưởng lão Quỷ Huyết bằng một thân pháp cực kỳ thần tốc, xẹt mình tới như một dây khói đen điểm ngay vào Khí Hải Huyết của Tần Quan Vũ.

Tần Quan Vũ rú lên một tiếng khe khẽ từ từ quy xuống.

Chàng cố gắng ngồi vững để vận công, chột nghe một giọng truyền âm nhập mật:

- Vận khí đan điền, tập trung vào khí hải...

Tần Quan Vũ vừa vươn mình cảm nghe như gân cốt rã ra từng mảnh, lão đảo ngã xuống cơ hồ ngất lịm.

Xuân Lan và Thần Bí Nhân tái mặt xóc lên một lượt.

Chột nghe Trại Ca Thạch lên tiếng:

- Bẩm cáo Huyết Chủ, lão phu đã khai phá Sinh Tử Huyền Quan của Tần huynh, công việc hoàn toàn mỹ mãn.

Thần Bí Nhân quay mặt lại, vừa kinh dị vừa mừng rỡ, khi thấy Tần Quan Vũ đờm hồng sắc mặt, hơi thở điều hòa, rõ ràng công lực đã đạt đến mức độ siêu phàm.

Sinh tử huyền quan đã được khai thông toàn diện, một trạng thái võ công cao tuyệt, điều mà những kẻ võ lâm mong đạt đến một cách khó khăn.

Mai Tương Phi vụt ngẩng mặt vào phía rừng địu giọng:

- Miếu Chủ muội muội đã đến sao lại không ra mặt?

Một giọng nói như oanh vàng thỏ thẻ đáp lời:

- Tiểu muội vì thẹn khi bá kiến tỷ tỷ, mong tỷ tỷ hãy thứ cho!

Mai Tương Phi cười nhẹ:

- Chị em chúng ta đã thề không cùng chung sống. Tuy nhiên, tình cảm tư riêng của chúng ta chưa chắc đã chẳng hợp nhau... Chẳng lẽ vì hành động của cha mẹ mà cứ mãi ôm lòng oán hận?

Lại thêm một tiếng thờ dài hồi đáp:

- Chuyện ngày xưa như giấc chiêm bao, bước đường trước mặt mịt mờ như khói... Tiểu muội há dám vì chuyện ấy mà ôm lòng oán hận tỷ tỷ sao? Huống chi chúng ta cốt nhục tình thâm, dễ đâu lại nói đến chuyện thù hằn... Tỷ tỷ nghĩ có phải thế không?

Mai Tương Phi mỉm cười chua xót:

- Đúng, muội muội, chị em mình bao nhiêu năm không gặp, tuy tính tình ngu tử gần như trở thành hiểu sát, nhưng đối với muội muội lòng hoài vọng không lúc nào nguôi!

- Vâng, sự quan hoài của tỷ tỷ, tiểu muội xin ghi tạc vào lòng. Bây giờ, chúng ta nên bàn về chuyện hiện tại. Chuyện về Tần công tử, tiểu muội muốn biết ý chị tính sao?

- Chẳng lẽ chuyện này muội muội lại không biết sao?

- Không, em thấy rõ lắm chứ, trước hết tỷ tỷ cho Trại tiền bối dùng võ công áp đảo, khiến cho Tần công tử buộc phải vận công đề kháng, rồi chờ đến lúc công lực vận hành của công tử đến độ quy nguyên, lại điểm vào Khí Hải... Có phải thế không?

- Đúng!

- Một mặt điểm vào Khí Hải Huyệt, một mặt Trại tiền bối lại dùng truyền âm nhập mật chỉ cách cho Tần công tử chế vận huyết pháp, và Trại tiền bối đã đem hết chân lực truyền sang cho Tần công tử khai thông huyết huyền quan.

- Đúng!

- Nhưng, vấn đề đặt ra cho tiểu muội là tại sao tỷ tỷ lại có hành động như thế?

Mai Tương Phi ửng hồng sắc mặt:

- A... Chị chưa biết làm sao giải thích với em.

- Tỷ tỷ, Tần công tử sắp tỉnh lại rồi, tỷ tỷ đừng tiết lộ sự có mặt của em nhé!

Mai Tương Phi chợt buồn buồn:

- Thật em không muốn gặp chị ư?

- Vì thẹn mà em không muốn gặp.

Mai Tương Phi cau mặt:

- Chẳng lẽ em chờ cho đến lúc cốt nhục tương tàn vì chuyện tranh bá võ lâm..

- Có lẽ chỉ đến thế thôi.

oOo

LXXVI

ÂM MUU VÀ ÂN OÁN

Tần Quan Vũ vừa tỉnh lại vụt gầm lên một tiếng phóng vút mình lên mười mấy trượng, và y như một đại bàng, xoay vòng giữa không trung một vòng thật rộng mới tà tà đáp xuống.

Nhưng, Tần Quan Vũ chợt giật mình ngơ ngác.

Bằng vào võ công của mình, một cái vọt ra ngoài mười trượng đã là cái lạ rồi, nhưng điều lạ hơn hết là giữa không trung còn đủ dư lực khinh công để xoay một vòng rộng như thế thì quả là ngoài sức tưởng tượng.

Chuyện xảy ra thật làm cho Tần Quan Vũ điên đầu. Chẳng lẽ Quỷ Huyệt lại có ý trợ giúp nội lực cho mình nữa sao?

Nhưng, lòng tự ái của một thanh niên lại sôi lên trong lòng Tần Quan Vũ.

Đường đường một đấng tu mi lại đi nhờ vả đàn bà như thế được ư?

Mai Tương Phi vùng nhích tới cất giọng dịu dàng:

- Xin mừng công tử đã hoàn thành trong việc luyện nội công!

Hơi tức đang nung trong lòng Tần Quan Vũ, chàng đáp giọng lạnh lùng:

- Hảo ý của cô nương, tại hạ vô cùng cảm kích, nhưng mong cô nương nên biết rằng việc cố gắng làm tốt của cô nương không thể xóa lòng thù hận của tôi đối với Quỷ Huyệt được đâu!

Mai Tương Phi thoáng vẻ ngạc nhiên:

- Xin kính hỏi, Quý Huyệt đã xử sự không phải với công tử bao giờ?

Tần Quan Vũ nghen lời.

Thật ra, riêng đối với chàng, Quý Huyệt chưa từng tự gây ác cảm.

Mai Tương Phi nói tiếp:

- Không thể nói được, nghĩa là giữa Quý Huyệt và công tử không có hận thù gì cả. Thế thì, thái độ của công tử đối với tiện nữ như thế e là quá đáng đi chăng?

Suy nghĩ giây lâu, Tần Quan Vũ trả lời:

- Cô nương nói đúng, Quý Huyệt đối với tôi thật không có gì đáng nói là hận thù, nhưng chuyện ép buộc võ lâm mỗi năm phải tiến cống vào Quý Huyệt ba mươi gái đẹp, gây ra không biết bao nhiêu tang tóc, việc đó không ai là người hành hiệp mà có thể làm thành được cả.

- Té ra vì chuyện ấy nên công tử lấy làm thù hận đấy sao? Thật ra việc đó là quy củ của Quý Huyệt không biết tự đòi nào, tiện nữ chỉ là kẻ thừa hành kế tiếp mà thôi, tuy nhiên, công tử đã nói thế, thì quy củ ấy bắt đầu từ nay xin bỏ!

- Tại sao cô nương lại làm thế?

- Tại vì công tử không thích!

Tần Quan Vũ thật quá đổi ngạc nhiên, không biết phải nói sao cho đúng với tình thế.

Mai Tương Phi lại dịu dàng nói tiếp:

- Bây giờ chúng ta nên tiếp tục bàn về việc Liên Minh và Đồng Minh chứ? Như tiện nữ đã nói, công tử đã gia nhập Đồng Minh, thì lý ứng tiện nữ phải rút khỏi Liên Minh, vì lẽ để cho khỏi phải dính líu vào chuyện tranh chấp giữa hai Loạn Loạn. Và cũng để khách quan mà nói thêm với công tử về chương trình đột kích Hạ Hầu Viên, tấn công Chí Tôn Bảo của Đồng Minh, nhưng không biết công tử có tin cho không?

Suy nghĩ một giây, Tần Quan Vũ gật đầu:

- Tin chứ!

- Cảm ơn công tử về sự tín nhiệm đó. Vậy xin cho công tử biết về thực lực của Hạ Hầu Viên. Ngoài mặt, Hạ Hầu Viên tỏ ra nghe theo lệnh Quý Huyệt, nhưng kỳ thực tiện nữ rất rõ dụng tâm của Áo Diện Nhân, hẳn chỉ dựa vào bản huyệt để đối phó với kẻ địch của hắn mà thôi.

Tần Quan Vũ mỉm cười:

- Cô nương quả có tài nhìn thấu lòng người!

Mai Tương Phi khẽ thở ra:

- Luận về tài trí, muội muội của tôi hơn tôi nhiều lắm, nhưng nếu bàn đến hùng tâm, bàn đến bá nghiệp thì quả thực tôi có hơn muội muội tôi đôi phần.

Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi lại:

- Lệnh muội là ai?

Mai Tương Phi chợt giật mình:

- Đây là chuyện bí mật mà muội muội bảo tôi phải giữ kín, nói bấy nhiêu đó cũng đã quá lời rồi, xin công tử thứ cho việc phải nói thêm.

- Vâng, thế thì thôi!

- Cảm ơn công tử. Dám hỏi không biết có phải công tử định đi theo Giáng Lan Mỹ Nhân Nam Cung Nghi vào Hạ Hầu Viên chăng?

Tần Quan Vũ kinh ngạc. Không ngờ hành tung của mình Quý Huyệt lại biết quá rõ ràng như thế, chàng bèn hỏi lại:

- Nam Cung Nghi có phải là Trần Phượng Nghi chăng?

- Đúng như ước đoán của công tử, hơn nữa, sự cố tâm mưu đồ bá nghiệp của Hạ Hầu Viên cũng không phải mới một sớm một chiều chi đâu, mà là sự chuẩn bị của ba chục năm nay rồi. Tuy nhiên, không làm sao qua mặt được Quý Huyệt, hẳn độc nhưng Mai Tương Phi này còn độc hơn hắn nữa.

Tần Quan Vũ bắt đầu bực bội:

- Hùng tâm của cô nương thật đáng cho người bội phục!

Mai Tương Phi đổi sắc, nhưng lại cố giữ vẻ ôn hòa:

- Mỗi người đều có một chí riêng. Nhưng thôi, mong công tử có đến Hạ Hầu Viên thì cố mà thận trọng giữ gìn, chúc công tử gặp nhiều may mắn.

Dứt lời, Mai Tương Phi nhún mình vút đi như một dải lụa xẹt vào rừng rậm.

Thần Bí Nhân và Xuân Lan vội lướt sát đến bên Tần Quan Vũ.

- Thật là thủ đoạn nguy hiểm!

Thần Bí Nhân vội hỏi:

- Minh Chủ thấy gian kế của nàng à?

- Đúng, vì lẽ đó này ra nghi vấn, tại hạ muốn hỏi tiền bối đôi điều.

- Vâng, xin Minh Chủ cứ hỏi!

- Thử so sánh lực lượng giữa Quỷ Huyết, Tam Quốc Miếu và Hạ Hầu Viên?

- Vì đôi bên đều có gian tế nên biết rõ nội tình của nhau. Nếu nói Tam Quốc Miếu có sát hơn cũng chỉ trong đường tơ kẻ tóc. Riêng Hạ Hầu Viên, cũng có thể yếu hơn hai nơi kia, nhưng cũng không phải chỗ đáng xem thường.

Tần Quan Vũ lại hỏi:

- Mai Tương Phi đã có ý muốn thống trị võ lâm, có sao nàng lại khai thông Huyền Quan giúp tôi tăng thêm nội lực?

Thần Bí Nhân trả lời bằng truyền âm nhập mật và hai người cùng dùng truyền âm nhập mật nói chuyện với nhau.

- Chuyện giúp Minh Chủ thật là khó hiểu.

Và Thần Bí Nhân lại hỏi:

- Trước tình thế này, Minh Chủ định liệu cách nào?

- Nên chia hai lực lượng, một đối phó Liên Minh, một đối phó Quỷ Huyết.

Tần Quan Vũ nói tiếp:

- Tôi muốn có những cải trang giả dạng tôi để cùng đi với Phụng Nghi, tiền bối thấy có ai đủ khả năng ấy không?

- Có, nhưng khó giấu Xuân Lan!

- Không sao, tôi giả đồ đi ngoài rồi nhân đó mà thay đổi, cho người giả trở lại đây.

Thần Bí Nhân nói:

- Biện pháp này hay lắm, nhưng nếu một mình Minh Chủ đi thám dò Hạ Hầu Viên thì sợ e nguy hiểm lắm!

- Không sao, cứ đi lo tìm người giả dạng tôi đi!

Thần Bí Nhân từ giả quay đi, Tần Quan Vũ trở vào ngồi bức rức không yên.

Một phần lo lắng công việc sắp tới, một phần lại sợ Xuân Lan biết việc. Dù sao Xuân Lan vẫn là người của Quỷ Huyết.

Chợt nghe tiếng Xuân Lan nói ở sau lưng:

- Xin công tử đừng trà.

Vô tình chạm phải làn da mát lạnh của nàng, Tần Quan Vũ rùng mình rụt lại:

- Không dám. Không dám phiền đến cô nương.

Giọng Xuân Lan buồn buồn:

- Công tử khinh thiếp là kẻ tiện tỳ chẳng?

Tần Quan Vũ rúng động, vẻ buồn của nàng sao mà quá đẹp. Chàng mỉm cười khẽ bảo:

- Cô nương nếu chưa buồn ngủ, xin tự tiện ngồi lại đây nói chuyện cho vui.

- Vâng!

Tần Quan Vũ dò hỏi:

- Cô nương chắc biết nhiều về Quý Huyệt chứ?

- Vâng, có biết được ít nhiều!

- Quý Huyệt Chủ sao lại không phải là Vạn Tuyệt Độc Tôn mà lại là Mai Tương Phi?

- Vạn Tuyệt Độc Tôn là mẹ của Mai cô nương, nhưng gần đây tính tình bà ấy có thay đổi hòa nhã, do đó mới bằng lòng giao Quý Huyệt lại cho con chấp chương.

Tần Quan Vũ gật đầu rồi lại hỏi:

- Tại sao trong võ lâm không ai dám giết tôi?

Xuân Lan mỉm cười:

- Đó là một chuyện lạ xưa nay chưa từng có. Thật ra đó là hiệp ước của Liên Minh mà ai cũng phải tuân giữ.

- Hiệp ước của Liên Minh? Thật là lạ nhỉ?

- Võ lâm từ xưa đến nay vốn là hư hư thực thực, nên điều đó thật khó mà biết nguyên nhân.

- Phải chăng đó là âm mưu của Quý Huyệt?

- Vâng, rất có thể, nếu công tử đoán thêm thì có lẽ sẽ lóe ra nhiều ánh sáng.

Câu nói úp mở của Xuân Lan làm cho Tần Quan Vũ giật mình:

- Phải chăng cha mẹ của tại hạ đều ở tại Quý Huyệt?

- Vâng, ở đó có hơn mười năm rồi, giả như Quý Huyệt quyết hại thì có lẽ đã không còn. Và công tử xin hãy yên lòng, Quý Huyệt Chủ đối với lệnh tôn đường, cung kính như cha mẹ.

- Phải chăng họ cầm chân cha mẹ tôi để lợi dụng việc xâm nhập Cầm Hồn Cốc?

Xuân Lan lắc đầu:

- Có thể không phải như thế!

- Tại sao?

- Vì cả trăm năm nay, chuyện Cầm Hồn Cốc không ai biết được là hư hay thật. Và lại, dù lệnh tôn có biết Cầm Hồn Cốc, có lấy được Chú Nhan Bí Đơn thì cũng đâu có dễ gì lại giao cho Mai Tương Phi!

- Tại sao?

- Tại vì ông có một người con trai, nhưng lại có tới hai người con dâu!

Tần Quan Vũ như một người rơi vào vực thẳm, chàng ngơ ngơ ngác ngác:

- Hai người dâu?

- Nghĩa là trước khi công tử ra đời, lệnh tôn đường đã đính ước với hai người rồi.

Tần Quan Vũ trở mặt:

- Lại có chuyện như thế ư?

Xuân Lan gật đầu:

- Công tử có thể hoài nghi, nhưng lời tỳ nữ là lời có thực. Hai người vợ của công tử hiện nay đều là nhân vật ưu tú vô lâm!

Tần Quan Vũ sững sốt không nói ra lời.

Xuân Lan nói tiếp:

- Công tử đừng lấy làm lạ, ngày nào đó, khi gặp lệnh tôn đường, sự thực ấy sẽ chứng minh.

Ngưng một giây, Xuân Lan lại tiếp:

- Công tử hãy bình tĩnh, nghe rõ, hai người vợ của công tử, một là đương kim Quý Huyết Chủ Mai Tương Phi, và một nữa là Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi Âu Chính Cầm, tức là Tam Quốc Miếu Chủ, người đã tặng cho công tử danh hiệu Văn Khúc Vô Khôi.

Càng nghe, Tần Quan Vũ càng như người trong mộng nghe sấm giật mình.

Chàng sững sốt như kẻ mất hồn, không biết có nên tin hay không đối với một vấn đề quá sức tưởng tượng.

Chuyện có thể thật như thế ư?

Xuân Lan chợt thở dài:

- Tỳ nữ nói những lời đó hoàn toàn là sự thật, công tử có thể không tin, cũng như lúc mới vừa nghe, tỳ nữ cũng không tin!

Tần Quan Vũ gan hỏi:

- Làm sao cô nương biết được những chuyện ấy?

- Chính miệng của Quý Huyết Chủ Mai Tương Phi nói ra!

Tần Quan Vũ trầm nghĩ, chàng nghĩ Xuân Lan rất có thể không phải là tỳ nữ.

Chàng nhìn thẳng vào mặt nàng:

- Cô nương có thể nói thật thân phận của mình chăng?

Xuân Lan hơi đổi sắc:

- Tỳ nữ đã nói rõ rồi, tỳ nữ vâng mệnh chủ nhân phục thị cho công tử, đó là thân phận của tỳ nữ.

Tần Quan Vũ lắc đầu:

- Cô nương không phải là tỳ nữ.

- Không, tỳ nữ vẫn thật là tỳ nữ, có khác chăng là do công tử cất nhắc cho thôi.

- Tại hạ làm sao có thể cất nhắc cho cô nương và cất nhắc bằng cách nào?

Xuân Lan chợt ửng hồng đôi má, cúi mặt thẹn thùa:

- Nếu công tử bằng lòng cho tỳ nữ làm tỳ tiếp, thì không phải đã cất nhắc cho tỳ nữ từ gà lên phượng hay sao?

Câu nói của nàng khiến cho Tần Quan Vũ không lạnh mà run, chàng khẽ liếc qua, vẻ e thẹn càng làm cho nàng tăng vẻ đẹp một cách lạ lùng.

Lòng Tần Quan Vũ chợt rộn lên, phải chăng chồi non tình ái đã manh nha trong tâm khảm.

Thình lình, trong lúc không khí như đứng lại trong gian phòng nhỏ, chợt ngoài cửa một bóng lao vào.

Tần Quan Vũ và Xuân Lan giật mình nhìn lại, cả hai suýt phải kêu lên: Trần Phụng Nghi!

Nhưng, vừa vào đến phòng nàng đã ngã vật ngay xuống đất.

Tần Quan Vũ lật đặt bước tới, Phụng Nghi run rẩy kêu lên:

- Tần công tử... hãy ôm lấy em đi...

Tần Quan Vũ như kẻ mất hồn đưa tay đỡ xóc Phụng Nghi.

Da mặt như màu giấy bạch, Phụng Nghi thều thào qua hơi thở:

- Tần công tử... hãy ôm chặt... ôm chặt... em đi...

Xuân Lan lật đật bước tới đưa tay giữ lấy bối tâm của Phụng Nghi và khẽ nói:

- Xin cho tỳ nữ chữa trị thương thế cho Trần cô nương.

Phụng Nghi nhìn Tần Quan Vũ, lắc đầu:

- Từ trước... tôi đã gạt Tần công tử...

Tần Quan Vũ an ủi:

- Phụng Nghi đừng nói gì cả, tập trung lo việc trị thương...

Phụng Nghi lắc đầu:

- Tôi không còn hy vọng gì sống nữa... trước khi chết, còn có rất nhiều việc phải nói lại với công tử...

Tần Quan Vũ dờ dẩn như kẻ mất hồn.

Dù sao đi nữa, kẻ đang ở trong lòng chàng đây cũng đã mang đến cho chàng một tình yêu thứ nhất. Mỗi tình đầu đó là một hình ảnh sâu đậm nhất mà trên đời này chưa chắc có một ai bôi xóa nó dễ dàng.

Chàng nhìn sững vào gương mặt nhợt nhạt của nàng đau đớn.

Phụng Nghi nói qua tiếng khóc:

- Tần công tử, giờ phút này mới chính thật là lời nói tận đáy lòng tôi, bước đường trước mắt của công tử nguy cơ trùng điệp... Trước kia, vâng lệnh Hạ Hầu Viên Chủ để theo dõi công tử nhưng không ngờ một tình yêu chân thật lại phát sinh.

Ngưng một giây như để nén bớt sự xúc động, Phụng Nghi nghẹn ngào nói tiếp:

- Tình yêu chân thật dẽ ra trong một hoàn cảnh giả trá. Tôi đã chịu đựng biết bao sự vò xé nơi lòng. Và vì thế, tôi quyết một mình thám dò tận tường để tìm hết bí mật của Hạ Hầu Viên Chủ, kết quả chỉ biết rằng lệnh tôn đường thật đang ở trong Chí Tôn Bảo... và nghe nói hình như quyền thứ ba thứ tư của Huyền Kinh nằm trong Ngọc Quan Âm.

Giọng Phụng Nghi càng phút càng yếu dần:

- Và cuối cùng... tôi bị Hạ Hầu Viên Chủ phát giác ra việc dò thám ấy... và phải chết dưới tay Hạ Hầu Viên Chủ... Nhưng tôi sẽ không một chút ân hận, vì... vì đã được chết yên trong lòng của công tử...

Phụng Nghi nói chưa dứt lời, cánh cửa sổ vùng tung mạnh, Hạ Hầu Viên Chủ hùng hổ lao vào, và cùng với trớn mạnh đó, hai ngón tay hấn giương ra xia vào yếu huyệt của Tần Quan Vũ một cách cực kỳ hung hiểm.

Tần Quan Vũ chưa kịp tránh, chợt nghe một loạt nhu phong quét tới, Xuân Lan đã vung tay đẩy Hạ Hầu Viên Chủ dội ngược ra sau.

Con giận dùng dùng nổi dậy, Hạ Hầu Viên Chủ lao mình tới giáng mạnh cả hai tay.

Hai luồng tiềm lực bủa lên như hai cây gió thốc.

Xuân Lan khẽ nhếch môi khinh khinh phát mạnh tay áo lụa, tiếp liền theo, hai tiếng dội nổi lên rung rinh mặt đất, Hạ Hầu Viên Chủ hự lên một tiếng lão đảo thối lui.

Xuân Lan vẫn đứng yên một chỗ như không.

Tần Quan Vũ quát lên:

- Có bản lĩnh hãy ra ngoài!

Vừa nói chàng vừa ôm chặt Phụng Nghi phóng qua cửa sổ.

Phụng Nghi kêu lên đứt quãng:

- Công tử... kế hoạch của công tử đã bị Mai Tương Phi biết cả... nàng có khả năng nghe thấu được truyền âm nhập mật của người khác... Tần công tử... duyên tình của chúng ta... chỉ có thể thôi...

Nàng chỉ nói được đến đó rồi nấc lên một tiếng xuối tay.

Tần Quan Vũ ôm chặt lấy nàng, nức nở:

- Phụng Nghi!... Phụng Nghi!...

Xuân Lan lao mình tới nắm lấy mạch môn của Phụng Nghi và lắc đầu ảo não:

- Nàng đã chết rồi!

Vừa theo ra và kịp nghe tiếng Xuân Lan, Hạ Hầu Viên Chủ gầm lên:

- Thằng quỷ nhỏ, ngươi phải đền mạng cho Phụng Nghi, nàng đã vì ngươi mà chết!

Xuân Lan lướt tới cười gằn:

- Hạ Hầu Viên Chủ, ngươi là một người đàn ông vô dụng! Hãy nói lại thử xem, Phụng Nghi chết tại ai?

Trong sự giận dữ của Hạ Hầu Viên Chủ chợt thoáng vẻ đau thương.

- Xuân Lan, ngươi phải biết, nàng đã phản bội ta, đang đêm dám xâm phạm cấm địa để dò thám nội tình của Hạ Hầu Viên.

Xuân Lan hừ lên một tiếng lạnh lùng:

- Và bằng vào việc đó ngươi mới biết nàng đã thật yêu Văn Khúc Vô Khôi Tần Quan Vũ?

- Đúng, và ta đã phải đau đớn ê chề.

Xuân Lan ngắt lời:

- Đau đớn ê chề rồi tập hợp cao thủ Hạ Hầu Viên để vây nàng...

Giọng Hạ Hầu Viên Chủ càng ảo não:

- Bản ý của ta là chỉ muốn giữ nàng ở lại Hạ Hầu Viên, không ngờ... không ngờ nàng chống lại, nàng vừa đánh vừa chạy và vì vận dụng quá nhiều sức để cố đào thoát làm cho nội thương từ nhẹ trở thành trầm trọng.

Hạ Hầu Viên Chủ vừa nói đến đó thỉnh thoảng gió động ào ào, mười mấy bóng người lao tới.

Tần Quan Vũ đảo mắt nhìn quanh những bóng người mới tới đã bao chặt một vòng tròn, họ là Thập Đại Hộ Viên và Tam Trưởng Lão, mười ba cao thủ ưu hạng của Hạ Hầu Viên.

Xoảng!

Tay trái ôm chặt thi thể Phụng Nghi, Tần Quan Vũ khẽ lui nửa bước, tay phải rút soạt thanh Vô Tình Kiếm.

Tiếng thép khua lên ròn rọt, một vùng ánh sáng tia sẫm tua tủa quanh mình.

Hạ Hầu Viên xóc lên.

Xuân Lan quát mắt lạnh lùng:

- Dừng lại!

Hạ Hầu Viên Chủ trừng mắt:

- Muốn gì?

Xuân Lan hé nụ cười nửa miệng:

- Viên Chủ, sao mà nóng thế? Muốn gì cũng để nhận một lời khen đã chứ! Trên đời này có lẽ chỉ có mỗi một mình ngươi mới xứng đáng gọi là người trí... Vì muốn thắng đối phương, Viên Chủ đã không từ bỏ một thủ đoạn đê tiện nào cả, cho đến việc đem vợ mình ra làm một miếng mồi, một việc làm chà đạp tình yêu như thế cũng vẫn không một chút thẹn thùa... Đã có can đảm làm thế, thì hãy có can đảm hứng lấy hậu quả, chứ tại sao lại trút trách nhiệm vào cho người khác?

Hạ Hầu Viên Chủ gầm lên như thú dữ bị thương:

- Giết, giết, giết tất cả...

Liền ngay lúc đó, năm bóng đen vút tới như năm dải khói, giăng hàng sau lưng Tần Quan Vũ, rập lên:

- Ngũ lão xin bái kiến Chương môn!

Cùng một lúc sau khi Ngũ Lão Cái bang xuất hiện, từ trên tàng cây xa xa có tiếng con gái lanh lảnh vọng lên:

- Hạ Hầu Viên Chủ, hãy tạm dừng lại một giây.

Và một bóng người vút xuống: Quỷ Huyết Chủ Mai Tương Phi.

Chân vừa chấm đất, giọng oanh đã rót lên:

- Từ lúc chia tay, Tần công tử vẫn mạnh.

Tần Quan Vũ lạnh lùng:

- Vâng, cảm ơn!

Quay qua phía Xuân Lan, Mai Tương Phi chồm chồm cười:

- Mười mười, bao nhiêu năm không gặp, em đã lớn và thật đẹp như một cảnh lan!

Xuân Lan cũng mỉm cười:

- Chị quá khen làm cho em phải thẹn, khi đứng trước mặt chị như ngọn đèn dầu đặt cạnh một vì sao!

Tần Quan Vũ ngơ ngơ ngác ngác.

Người tỳ nữ Xuân Lan bây giờ lại cùng với Huyết Chủ xưng hô tỷ muội.

Thật là một chuyện như đùa!

Mai Tương Phi quay về phía Hạ Hầu Viên Chủ:

- Ta có chuyện riêng muốn nói với Tần công tử, xin Viên Chủ tạm tránh một bên, khi xong việc, ta sẽ cáo từ để đôi bên giải quyết vấn đề ân oán, phòng có được chăng?

Hạ Hầu Viên Chủ thâm nảo:

- Huyết Chủ, xin hãy giúp cho tôi.

Mai Tương Phi vẫn dịu dàng:

- Viên Chủ yên lòng, hãy lui ra ngoài năm trượng đi.

Hạ Hầu Viên Chủ quay lại truyền lệnh cho thuộc hạ:

- Tam trưởng lão, Thập hộ viên, hãy lui ra ngoài trăm trượng!

Như để đề phòng bất trắc, Bất Tử Lão Cái nhích tới bảo Tần Quan Vũ:

- Minh Chủ hãy trao thi hài Phượng Nghi cô nương lại cho sư thúc!

Tần Quan Vũ vừa trao qua Bất Tử Lão Cái, thì Mai Tương Phi đã bước tới trước mặt chàng, quỳ xuống:

- Tiệp thiếp xin ra mắt phu quân!

Tần Quan Vũ sững sốt, chưa kịp có phản ứng, thì Xuân Lan cũng lại quỳ xuống trước mặt chàng:

- Tiệp thiếp xin bái kiến phu quân!

Thật như rơi vào muôn trượng sương mù, Tần Quan Vũ ngơ ngác như người trong mộng...

Thình lình giọng truyền âm nhập mật của Thần Bí Nhân vọng đến tai chàng:

- Bẩm cáo Minh Chủ, hai vị tiểu thơ trước mặt Minh Chủ, một là Huyết Chủ Mai Tương Phi, con gái của Vạn Tuyệt Độc Tôn, một là diệt nữ của lão phu, Tam Quốc Miếu Chủ Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi Âu Chính Cầm, đó là nhị vị hôn thê, do lệnh tôn đính ước từ lúc chưa sinh Minh Chủ. Xin

Minh Chủ hãy lấy tư cách vị hôn phu mà đối đãi với họ.

Không còn cách gì hơn nữa, Tần Quan Vũ đành làm theo ý Thần Bí Nhân.

- Xin nhị vị tiểu thư hãy đứng dậy.

Và sức nhớ đến những âm mưu có thể xảy ra, Tần Quan Vũ thản nhiên đến lạnh lùng:

- Mai tiểu thư đến đây có việc gì?

Mai Tương Phi lộ vẻ buồn buồn:

- Khí phách của công tử từ lâu đã làm cho tiện thiếp hết sức kiêu hãnh vì có một người chồng xứng đáng, không ngờ... Không ngờ...

Nàng mím môi thờ dãi nói tiếp:

- Tiện thiếp muốn đem hết sức mình hỗ trợ cho chồng hoàn thành sự nghiệp, không ngờ sức người lại phản lại lòng mình.

Thấy vẻ ngập ngừng của Mai Tương Phi, Xuân Lan vội nói:

- Mai tỷ có điều gì ẩn khuất mà không thể nói được sao?

Mai Tương Phi khẽ gật đầu:

- Những khó khăn trong lòng, ngu tử không thể nói ra cho người ngoài nghe được!

Xuân Lan lắc đầu:

- Nhưng bây giờ chàng đâu phải là người ngoài nữa?

Nét mặt buồn buồn của Mai Tương Phi chợt thoáng vẻ thẹn thùa:

- Muội muội nói đúng, nhưng hiềm vì sự thật này... lại không thể nói được với chàng.

- Phải chăng tỷ tỷ muốn nói về vấn đề của lệnh tôn đường?

- Thật chị cũng chưa biết phải nói sao.

Và quay qua Tần Quan Vũ, Mai Tương Phi nói như khóc:

- Công tử, tiện thiếp có ý hiệp trợ công tử, nhưng... nhưng sự tình lại quá éo le, khiến cho gần như luôn luôn thiếp chống lại chàng... điều đó, khiến cho thiếp quá đau lòng.

Tần Quan Vũ cười gằn:

- Nhân đây tôi cũng xin báo cho tiểu thư biết là một ngày nào đó, tôi sẽ đập bằng Quỷ Huyết!

Mai Tương Phi rơi nước mắt:

- Thôi, cũng đành vậy... và ngày đó chính là ngày mà tiện thiếp đến bước đường cùng!

Và nàng lại thờ dãi sùn sọt:

- Những điều cần nói đến đây như đã ghen rồi... mong công tử thấu cho những lẽ đau khổ trong lòng thiếp!

Tần Quan Vũ nhếch môi:

- Tiểu thư có lẽ đã quá lời.

Bất Tử Lão Cái vụt xen vào:

- Mai cô nương, lời lẽ của cô nương úp mở quá, làm sao cho người nghe có thể hiểu thấu mà lượng giải cho mình được, huống chi, thành kiến đã quá nặng nề, nhất thời không làm sao yên ổn được đâu!

Mai Tương Phi quỳ xuống:

- Cháu xin bái kiến sư thúc, và xin sư thúc biết cho những điều khó nói nơi lòng của cháu.

Tần Quan Vũ nói:

- Điều khó nói thì không thể ép, tiểu thư còn có gì khác nữa không?

Mai Tương Phi rung rung nước mắt:

- Tất cả kế hoạch của công tử, Quý Huyệt đều biết cả, và Từ Vong yển hội xin dời lại đến đêm trừ tịch năm nay. Thôi, tiện thiếp xin cáo từ.

Nàng lạy thêm một lạy rồi phóng mình vào bóng tối.

Tần Quan Vũ quay phắt lại gần giọng:

- Cô nương hãy nói cho thật rõ thân phận của mình, hoặc là tỷ nữ Xuân Lan, hoặc là Tam Quốc Miếu Chủ?

Đôi má Xuân Lan ửng hồng:

- Tiện thiếp thật là Âu Chính Cẩm, còn Xuân Lan là tỷ nữ mà tiện thiếp phải đến trả hàng nơi Quý Huyệt, không ngờ Mai tỷ biết mà không nói, để đến nay lại phải Xuân Lan đến hầu công tử.

- Và vì thế cho nên tiểu thư lại thế Xuân Lan mà đến đây?

Âu Chính Cẩm thẹn thùa:

- Vâng!

- Tiểu tử, đã đến giờ nạp mạng!

Âu Chính Cẩm và Tần Quan Vũ còn đang nói chuyện, thình lình một tiếng thét rập lên, mười mấy bóng người của Hạ Hầu Viên ầm ập lao vào bao chặt lấy chung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Kể Lại Chuyện Xưa

Vốn đã sẵn căm thù Hạ Hầu Viên Chủ, Tần Quan Vũ vung lệ cánh tay một loạt tiềm lực như thác lũ bùng lên khi đám bao vây vừa chấm dứt.

Một tiếng dội rung cây đổ lá, Tần Quan Vũ lách mình thụt lùi một bước, riêng Hạ Hầu Viên Chủ vì chưa đứng ổn bị bật ra ngoài gần hai trượng.

Âu Chính Cẩm cười mỉa:

- Viên chủ, tình hình xem như bất lợi rồi đấy, hay là trở về thỉnh phu nhân Giáng Lan Mỹ Nhân đến là hơn!

Hạ Hầu Viên Chủ nhăn mặt cười rùng rợn:

- Tần Quan Vũ đừng vội đắc ý, hãy chuẩn bị dọn mình đi!

Tần Quan Vũ cười khẩy:

- Tại hạ xin sẵn sàng!

Hạ Hầu Viên Chủ làm thinh không nói, hai tay kéo lên ngang ngực đẩy mạnh ra một lượt.

Hai luồng tiềm lực như hai cây gió thốc thổi tới ùn ùn.

Biết đối phương đã dùng cả toàn thân công lực, Tần Quan Vũ không dám khinh thường, hai chân chàng trụ vững như hai chiếc cột đồng vung cả hai tay đối kháng.

Ầm! Ầm!

Tần Quan Vũ nghe như nước từng thối thịt nhưng chàng nghiêng rặng vận khí đan điền cố đứng y một chỗ, Hạ Hầu Viên như một bao cát bị hất tung rơi

đánh phịch ra xa hơn mười trượng!

Một lúc thật lâu, Hạ Hầu Viên Chủ mới lóp ngóp bò dậy, hấn hấn bộ mặt trắng như giấy bạch, giọng nói như lạc hẳn:

- Tiểu tử, ta gọi mạng ngươi lại đây.

Dứt lời, hấn nhấc bổng mình lên vút mất vào rừng!

Mười ba cao thủ Hạ Hầu Viên từ nãy giờ cứ đứng yên vì không được lệnh, bây giờ thấy chủ nhân bỏ cuộc, cả bọn cùng vội vã đông theo.

Không ngờ Tần Quan Vũ võ công tăng tiến đến mức độ đẩy lui được Áo Diện Nhân một cách vinh quang như vậy, Bất Tử Lão Cái mừng quá kêu lên:

- Vũ nhi, công lực của hiền đệ đã hoàn thành!

Tần Quan Vũ làm thỉnh cúi mặt nhìn thi thể Phượng Nghi thờ dài ảo não.

Ánh nắng dịu dàng xuyên ngang cửa sổ rọi vào gian phòng khách điểm, nơi đó, Tần Quan Vũ, Âu Chính Cầm, Thần Bí Nhân và Bất Tử Lão Cái ngồi lặng lẽ làm thỉnh.

Thật lâu Tần Quan Vũ mở lời trước nhất:

- Ai có thể chứng chắc rằng Mai Trương Phi là Huyết Chủ Quý Huyết?

Âu Chính Cầm khẽ nói:

- Tiệp thiệp có đủ bằng chứng chắc chắn như thế.

Thần Bí Nhân cũng gật đầu:

- Lão phu cũng chứng chắc rằng Mai cô nương là người nối hậu của Vạn Tuyệt Độc Tôn, hiện kế nhiệm Quý Huyết Chủ.

Tần Quan Vũ gục gặt đầu suy nghĩ:

- Lấy đâu chứng minh những lời của nàng lúc này là sự thực?

Thần Bí Nhân nói liền:

- Lão phu có thể chứng minh điều ấy. Căn nguyên của chuyện đó phát sinh từ hồi mười tám năm về trước. Lúc đó, Độc Bà, vợ của Vạn Tuyệt Độc Tôn đang là Quý Huyết Chủ, không hiểu sao bỗng nhiên tuyên bố ước hẹn với Nhân Quân tử võ tại Hoa Sơn.

Hẹn rõ thời gian, địa điểm và nhấn mạnh rằng kẻ nào không tới thì kẻ như kẻ đó chịu thua.

Chuyện truyền lan ra, gia huynh của lão phu lúc bấy giờ là Tam Quốc Miếu Chủ, nghe được hết sức cho là một chuyện không tốt, nhưng, khôn nổi, đối với võ lâm, danh dự là điều trên tất cả...

Và vì thế, mà gia huynh của lão phu đã phải cùng dẫn lão phu đến Hoa Sơn.

Quả nhiên, Độc Bà đã đến trước nơi đó rồi. Và một lúc sao, vợ chồng Nhân Quân cũng đến.

Hầu hết nhân vật thành danh của võ lâm đương thời đều có mặt, điều đó làm cho Độc Bà hơi núng thế, vì sợ bị sự trách phạt dẫn tới vây công của chính phái võ lâm.

Bởi vì tuy tự cho mình là độc nhất võ lâm, nhưng đứng trước Trung Nguyên Tứ Quân và một số đông cao thủ, cũng phải e dè thực lực.

Vì thế, Độc Bà phải cố lựa lời rào trước rằng:

- Mời các vị đến Hoa Sơn là chỉ mong chứng thực võ công cho nhau, vậy nên các vị đừng đi quá mức ấy, vì nó có thể làm tổn thương tình đồng đạo với nhau!

Ngoài miệng tuy nói thế, nhưng ai cũng thấy rõ đó chỉ là lối vạch phòng một con đường rút mà thôi.

Lúc bấy giờ, không ai nói gì cả, kể cả lệnh tôn, lệnh đường của Minh Chủ, tức là vợ chồng Nhân Quân, và luôn cả gia huynh Tam Quốc Miếu Chủ cũng không nói gì cả. Lão phu đành phải hỏi:

- Nhưng chứng thực võ công nghĩa là như thế nào?

Độc Bà nói:

- Cùng nhau tỷ thí ba chưởng, ba kiếm, và một khinh công thể thôi.

Kết quả trận đấu ấy, không ai hơn ai, và Độc Bà có vẻ tức tối không bằng lòng.

Riêng gia huynh Tam Quốc Miếu Chủ rất hâm mộ Nhân Quân từ lâu, nên nhân đó đôi bên kết làm bằng hữu, và nhân nghe vợ của Nhân Quân có thai, bèn hứa với nhau nếu Nhân Quân sinh trai, Tam Quốc Miếu Chủ sinh gái thì kết làm thông gia.

Không hiểu sao, Độc Bà cũng tự cho biết mình đang mang thai và cũng hứa với Nhân Quân như thế.

Lúc bấy giờ, trước lời hứa của Độc Bà làm cho Nhân Quân khó chịu lắm, vì vốn khinh miệt Độc Bà đã dùng tuyệt độc uy hiếp võ lâm.

Tuy nhiên, biết rằng chưa thể nào phá được Quý Huyệt, không muốn gây chuyện ngay trong lúc đó, vợ chồng Nhân Quân buộc lòng phải nhận lời hứa của Độc Bà, để tránh tai hại nhất thời cho võ lâm, bởi vì nếu Độc Bà bị mất mặt vì lời từ khước, thì rất có thể làm liều.

Rồi từ lúc chia tay lần đó, mãi đến hơn mười năm sau, gia huynh và lão phu không gặp lại được Nhân Quân.

Kể đến đây Thần Bí Nhân nói thêm:

- Đó là chuyện chính lão phu mắt thấy tai nghe, không thể là giả trá.

Tần Quan Vũ gục gặt đầu:

- Cứ như thế, thì vấn đề lại càng khó hơn lên. Vì nếu đã chứng minh nàng là vợ tôi thì tất cả lời nói của nàng đều có thể tin được.

Thần Bí Nhân nói thêm:

- Đúng, lời nói của nàng vừa rồi đều đáng tin. Và lão phu vốn biết tính tình của nàng vốn là một con người chần chẫn, lời nói của nàng buộc ta phải chú ý.

Tần Quan Vũ gặt đầu:

- Việc đó đã rõ ràng, nàng tuy là Huyệt Chủ, nhưng chỉ có danh chứ không thực, tất cả hành sự của Quý Huyệt đều bị mẹ nàng thao túng. Cho nên nàng mới bảo rằng không làm theo được như ý muốn của nàng.

Âu Chính Cầm nói:

- Tiện thiếp cũng nghĩ như thế!

Suy nghĩ hồi lâu, Tần Quan Vũ nói:

- Như thế thì kế hoạch đầu tiên của chúng ta đã hỏng!

Bất Tử Lão Cái trầm ngâm hỏi lại:

- Thế thì chúng ta nên làm sao?

Tần Quan Vũ mím môi:

- Có lẽ phải dùng sức mà thôi.

Im lặng giây lâu, Tần Quan Vũ nói tiếp:

- Sự thật đã diễn biến như thế, tình hình và thực lực của ta, đối phương đã biết rõ như ngửa bàn tay, cho nên từ đây về sau gặp nhau là một vấn đề sống chết! Và việc dòm ngó Tử Vong yến hội lần này đủ thấy Quý Huyệt đối với việc đó hết sức là chu mật, đến lúc đó có thể nói rằng một trận quyết liệt cuối cùng của hai phái chính tà, vì thế, theo ý kiến tôi, thì nên cố gắng tìm cho được quyền ba và quyền tư của bộ Huyền Kinh trước nhất.

Âu Chính Cầm nói liền:

- Nếu không làm thì hai quyền đó nằm trong Ngọc Quan Âm.

Tần Quan Vũ ngạc nhiên gặt lại:

- Làm sao tiểu thơ lại biết?

- Việc ấy do tỳ nữ của Mai Tương Phi nói lại cho tôi biết.

- Như vậy lời ca kỳ dị kia là giả mạo?

Âu Chính Cầm lắc đầu:

- Tiện thiếp không rõ lắm, vì vấn đề hư hư thực thực, nó là một bí mật vô lâm.

Suy nghĩ hồi lâu, Tàn Quan Vũ nói:

- Mai Tương Phi quả là lợi hại, nội việc tổng Xuân Lan ra là đủ biết rồi... Cho nên, vấn đề đặt ra cho ta hiện nay là đừng để cho đối phương dùng lời úp mở để lung lạc, riêng tôi sẽ đến Ngọc Long Tuyết Sơn xem sao.

Tất cả mọi người có vẻ tán thành, chỉ riêng Âu Chính Cầm lo lắng:

- Công tử đi một mình nguy hiểm lắm!

Tàn Quan Vũ lắc đầu:

- Đi như thế mới giữ được an toàn. Bây giờ tôi phải đi liền đến Ngọc Long Tuyết Sơn, Âu tiểu thư và Thần Bí tiên bối hãy trở về Tam Quốc Miếu lo chuẩn bị thực lực chờ khi có sự cầu viện của tôi.

Thần Bí Nhân đáp:

- Tất cả mọi việc đã chuẩn bị xong xuôi... Minh Chủ không phải lo điều ấy.

Suy nghĩ giây lâu, Tàn Quan Vũ nói:

- Quý vị đã quyết tâm giúp đỡ, vậy xin ở tại khách điểm này chờ đợi. Tất cả nhân lực trọng yếu của Cái bang cũng nên tập trung gần đây, việc đó xin sự thúc lo liệu cho.

Bất Tử Lão Cái gật đầu:

- Tất cả đều không có gì đáng lo, chỉ ngại hiền diệt một mình.

Tàn Quan Vũ ngắt lời:

- Xin sự thúc hãy tin ở hiền diệt. Và lại hai quyền Huyền Kinh tiểu diệt nhất định phải lấy cho kỳ được, mà nếu nhiều người chúng ta đến Ngọc Long Tuyết Sơn, e sẽ có những cuộc chạm trán có thể nguy hại đến vô lâm.

Mọi người thấy lý lẽ đó rất đúng, nên im lặng không nói nữa.

Tàn Quan Vũ nói tiếp:

- Nếu có được lòng tín nhiệm, xin các vị cứ y theo kế hoạch thi hành, sau khi đến Ngọc Long Tuyết Sơn trở về, công việc đầu tiên là phải hủy diệt Hạ Hầu Viên, bây giờ tại hạ xin cáo biệt.

Rồi không đợi hội nói gì thêm, Tàn Quan Vũ đứng lên từ giả.

Bóng đêm từ từ phủ xuống, vành trăng đầu tháng lơ lửng giữa nền mây xanh lơ, cảnh sắc cực kỳ lạnh lẽo.

Vượt lên lưng chừng núi, Tàn Quan Vũ từ từ chậm lại.

Tuyết đóng từng lớp dày đặc như nền pha lê dưới ánh trăng huyền ảo, trời bắt đầu vào đông, hơi gió lạnh buốt da.

Giữa khung cảnh tịch mịch lạnh lùng, Tàn Quan Vũ dè dặt đi lên chầm chậm.

Chàng chột dứng chân lại sững sờ.

Xa xa, một ánh đèn lẻ loi.

Nhưng điểm sáng của đèn đêm ấy chỉ phớt qua rồi mất hẳn. Tàn Quan Vũ cau mày.

Song chàng vẫn hết sức bình tĩnh, vì rất có thể đó là ánh đèn của kẻ dạ hành.

Chàng dè dặt tiến lên.

Lại một ánh đèn nữa thoáng qua và mất hút.

Mây xám từ phương Nam đùn đến che kín vành trăng, mặt đất bắt đầu tối xảm, tầm mắt không thể thấy xa hơn một thước.

Tần Quan Vũ bàng hoàng.

Tất cả bốn bên, xa xa, nhiều ánh đèn thoáng qua rồi mất.

Nếu tính từ đầu đến cuối, cũng đã đến hàng trăm ngọn đèn như thế.

Thật là một chuyện lạ, tại sao có ánh đèn nhiều như thế giữa vùng núi tuyết vắng tanh?

Nếu là nhân vật võ lâm, thì tuy trời có tối, nhưng đâu đến mức phải dùng đèn?

Càng đi tối, ánh đèn lại nhiều lên, có thể đã quá ba trăm.

Ánh đèn hình như cũng đi gần lại và cuối cùng dừng trước mặt Tần Quan Vũ cách chừng năm mươi trượng, và nhiều đến gấp hai lần khi nãy.

Và càng lạ hơn nữa là các ánh đèn ấy bao thành một vòng tròn vây chàng vào giữa.

Tần Quan Vũ tập trung công lực lên đôi mắt, và chàng thoáng rung mình.

Vì những ngọn đèn nhỏ nhỏ ấy, bây giờ chàng mới thấy rõ, nó được cột ở sau đuôi của từng con rắn một, và như thế có lẽ đến khoảng bảy tám trăm con rắn kéo đèn.

Thấy rắn, liên tưởng đến Quỷ Huyết... Rất có thể lần này cũng chính họ phát khởi thế công.

Tần Quan Vũ mím môi quát lớn:

- Người bạn nào đến đó xin hãy ra mặt?

Có tiếng gằn gằn đáp lại:

- Vũ Nội Độ Nhất Kỳ Văn Khúc Vô Khô, thật là rất hân hạnh!

Tuy có hơi rờn rợn trước bảy rắn quá đông, mặc dù biết trong mình có hạt minh châu, nhưng Tần Quan Vũ vẫn thản nhiên:

- Xin cho biết tôn danh!

- Một trong Song Quỷ của Quỷ Huyết, Câu Hồn Sứ Giả Lâm Khang!

- Xin cho biết ý đến đây!

- Tiếp thỉnh Văn Khúc Vô Khô vào Quỷ Huyết!

Tần Quan Vũ trầm giọng:

- Rất tiếc ngay bây giờ tại hạ có nhiệm vụ nơi mình, không thể đáp lời, và tại hạ xin nhấn lời, khi tại hạ đến Quỷ Huyết thì chính là lúc Quỷ Huyết sẽ thành bình địa!

- Hay! Thật khẩu khí quả xứng là người hôn phối của bản Huyết Chủ. Nhưng nhớ đây là lời mời của lệnh nhạc mẫu đấy nhé!

Tần Quan Vũ làm thỉnh.

Thật ra, việc hứa hôn của song thân, đã làm cho chàng khó xử. Chồng lại việc hôn nhân, tức là phản lại cha mẹ mình.

Đối phương hỏi tiếp:

- Sao chẳng lẽ lệnh nhạc mẫu mời, việc ấy không xứng đáng với công tử ư?

Tần Quan Vũ lạnh lùng:

- Xin Lâm huynh chuyển lời tại hạ, cảm tạ nhạc mẫu, xin cho biết rằng ngay bây giờ Tần Quan Vũ này chưa có thể vâng lời!

- Công tử đến Ngọc Long Tuyết Sơn à?

- Nếu thế thì sao?

- Sự dự đoán của lệnh nhạc mẫu quả không sai. Công tử đang muốn lấy cho kỳ được hai quyền Huyền Kinh, nhưng lệnh nhạc mẫu vì thương con rề nên đã sai người đến Ngọc Long Tuyết Sơn trước rồi, bây giờ có lẽ họ đã trở về. Bây giờ, công tử vào Quỷ Huyết lẽ tự nhiên sẽ được vật mà không nhọc

sức!

Tần Quan Vũ khựng lại lo âu.

Nếu đúng như thế, thì quả thật là khốn đốn.

Nhưng, chưa chắc họ đã lấy được dễ dàng. Chàng trả lời thẳng thắn:

- Cảm tạ thịnh ý của nhạc mẫu, nhưng tại hạ cần điều chi không bao giờ lại nhờ vào tay kẻ khác! Hy vọng đến lúc nào đó, tại hạ có dịp đền báo kiến người.

- Lệnh nhạc mẫu rất mong được thấy mặt công tử, và người bảo rằng công tử đến Quỷ Huyệt sẽ hết sức có lợi vô hại!

Tần Quan Vũ thân nhiên:

- Tại hạ đã quyết như thế, không thể đổi ý được!

- Văn Khúc Vô Khôi, tại sao lại đi cự tuyệt như thế? Dù không muốn gặp nhạc mẫu, chẳng lẽ lại không muốn gặp lệnh song thân nữa sao? Người là phải có tình, đối với cha mẹ cho tròn đạo mới phải chứ?

Tần Quan Vũ rung động, nhưng chàng cố trấn tĩnh.

Chàng vẫn cảm thấy đây là cạm bẫy, chàng không thể nhắm mắt làm con vật thiêu thân.

Chàng nghiêng răng đáp lại:

- Xin Lâm huynh đừng dùng thủ đoạn lung lạc của đàn bà đó, tại hạ muốn giữ vững ý mình.

- Không muốn uống rượu mời à?

Tần Quan Vũ làm thinh không nói.

Đối phương hừ lên một tiếng lạnh lùng:

- Thôi, mời không được thì xin ép vậy.

Tiếng huyệt sáo vọt nổi lên.

Re... Re...

Hàng loạt rắn mang đèn xé gió lao chập vào Tần Quan Vũ.

Chung quanh Tần Quan Vũ tiếng rít của bầy rắn nghe rờn óc, những ngọn đèn kéo sau đuôi rắn như vòng tên lửa bắn xia vào chàng.

Tần Quan Vũ găm lên một tiếng, huy động thanh Vô Tình Kiếm tạo thành một vòng hoa thép màu hồng bao bọc quanh mình.

Từng đợt rắn rơi rụng xuống.

Tiếng huyệt gió nổi lên.

Đám rắn không xông ngay vào nữa mà cứ xoay tròn bên ngoài tầm kiếm xoắn lấy Tần Quan Vũ.

Và thật là kỳ diệu, rắn độc như có linh tính, chúng xoay mãi và chờ cho khoản tiếp nối của đường kiếm, sáu bảy con chui tọt xia vào các trọng huyệt của Tần Quan Vũ.

Không thể chần chờ, Tần Quan Vũ nhún mình dồn chân lực vọt tuốt lên hơn mười trượng.

Đối phương cười sáng sặc:

- Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, hãy xuống mà đối địch chứ!

Chân Tần Quan Vũ còn chưa chấm đất, chợt nghe một tiếng lanh lảnh quát lên:

- Đại Quỷ hãy dừng lại!

- Tuân lệnh Huyệt Chủ!

Tiếng huyệt gió nổi lên.

Bầy rắn mang đèn mở rộng vòng vây, đặt hẳn ra ngoài hơn ba mươi trượng.

Liền lúc ấy, một bóng người lao xuống trước mặt Tần Quan Vũ, Quý Huyệt Chủ Mai Tương Phi!

Tần Quan Vũ trừng mắt nhìn nàng bằng một cái nhìn oán độc.

- Công tử...

Mai Tương Phi kêu lên thê thiết và sà vào lòng chàng.

Tần Quan Vũ vung kiếm quát lên:

- Hãy dang ra.

Mai Tương Phi nhắm mắt nghẹn ngào:

- Giết thiếp đi... Chàng hãy giết thiếp đi...

Nàng dựa hẳn vào lòng chàng, nước mắt trào ra theo tiếng nức.

Tần Quan Vũ bàng hoàng đứng lặng.

Chàng đâu có thể xuống tay đối với một người không có chút chi phản kháng... Huống chi người ấy lại là người mà cha mẹ chàng đã định hôn.

Tiếng Đại Quý vang lên:

- Huyệt Chủ còn có điều chi cản dận...

Nàng vẫn ngả nơi mình Tần Quan Vũ và xằng giọng:

- Hãy về bẩm cáo với Thái Thượng Huyệt Chủ rằng ta và Văn Khúc Võ Khôi sẽ đến sau.

- Tuân mạng!

Tiếng xào xào lại nổi lên, cả bầy rắn rút đi theo Đại Quý.

Thấy bầy rắn cuốn đi, chợt nhớ vừa rồi trong một phút lơ đãng lơ đãng kiếm, mình đã bị mấy con rắn cắn trúng vai, Tần Quan Vũ lật đật vận công khử độc.

Mai Tương Phi cất giọng dịu dàng:

- Cha mẹ có lời cản dận, thiếp xin thưa lại với chàng.

Tần Quan Vũ cười gằn:

- Cha mẹ của cô nương sao lại có chuyện cản dận cùng tôi?

Mai Tương Phi thở dài:

- Cha mẹ của chàng và là cha mẹ của chúng ta đấy chứ!

Tần Quan Vũ sững sờ...

Quả thật cha mẹ mình ở tại Quý Huyệt sao?

Trong lúc chàng đang suy nghĩ, chợt nghe một giọng trầm trầm của một người có lẽ tuổi đã cao lắm vang lên:

- Diệt nữ, tuy chung quanh đều có người của Quý Huyệt nhưng cũng phải đề phòng chuyện xảy ra bất lợi cho Văn Khúc Võ Khôi, vậy hãy vào động đá bên kia nói chuyện để đại thúc canh giữ bên ngoài!

Mai Tương Phi ứng tiếng:

- Cảm ơn đại thúc!

Và nàng khẽ nói với Tần Quan Vũ:

- Xin chàng hãy cùng thiếp vào động đá, thiếp sẽ tường trình cặn kẽ.

Nóng lòng muốn biết tình hình của cha mẹ, Tần Quan Vũ gật đầu.

Khi vào đến động đá, Mai Tương Phi nhìn thẳng vào mặt chàng nói bằng giọng van lơn:

- Tần công tử, thiếp với chàng, do cha mẹ định, đã nên nghĩa vợ chồng. Cầm muội muội cũng thế. Thiếp xin thanh minh rằng từ trước đến nay thiếp không hề làm một chuyện gì trái với lương tâm. Rất mong chàng và Cầm muội biết cho.

Thấy nàng quá tha thiết, Tần Quan Vũ không muốn nặng lời, và chàng thấy cần phải hỏi rõ đầu đuôi:

- Được rồi, chúng ta hãy trở lại câu chuyện chính.

Mai Tương Phi thấp giọng:

- Công tử, thiếp tuy là Huyệt Chủ, nhưng mọi việc cũng đều phải tuân theo lệnh mẹ, mong công tử thấy cho điều ấy!

Tần Quan Vũ gật đầu:

- Tôi biết việc đó, cô nương cứ nói rõ việc cha mẹ của tôi đi.

- Vâng, theo mẹ thiếp thì cha mẹ có dặn rằng quyền ba quyền tư của Huyền Kinh quả thật ở nơi cặp Ái Thần trên Ngọc Long Tuyết Sơn, nhưng rất khó mà tìm kiếm.

Ngưng một giây, Mai Tương Phi nói tiếp:

- Cha mẹ có chỉ rằng trên Vưu Thủy Tam Phong có một thung lũng nhỏ, nơi đây kỳ hoa dị thảo ropy trời, nhưng phải đi vào tận cùng thung lũng ấy, nơi có khoảng mười cái hang đá.

Sắc mặt Mai Tương Phi lộ vẻ lo lắng, nàng do dự nói tiếp:

- Công tử nhớ nhé, trong mười hang đá ấy chỉ có một cái có tiếng nước chảy, luồn qua khe nước đến một khu vườn hoa, giống như tiên cảnh, trăm hoa đua nở, hơi hương phùng phức, đó mới chính là Bá Ho Viên.

Tần Quan Vũ gật đầu:

- Nhớ, tôi nhớ rõ điều ấy.

Nhớ lại khi nãy Mai Tương Phi nói với Đại Quý Câu Hồn Sứ Giả rằng nàng và Văn Khúc Vô Khôi sẽ đến sau, phải chăng bây giờ nàng đang định đưa mình về Quý Huyệt?

Nhưng giọng nói buồn buồn của Mai Tương Phi đã làm chàng thêm thắc mắc, nàng nhìn sững vào mặt chàng, thấp giọng:

- Công tử hãy ráng nhớ cho kỹ và cố mà bảo trọng lấy mình. Thôi công tử hãy đi đi.

Tần Quan Vũ sững sờ suy nghĩ.

Phải chăng nàng vì quá yêu mình mà làm trái lại lệnh của mẹ nàng?

Và như thế, phải chăng nàng quyết trở lại một mình thọ tội.

Tần Quan Vũ lắc đầu:

- Đi Ngọc Long Tuyết Sơn tuy là việc nóng như lửa đốt, nhưng còn có một nơi phải cần đến trước!

Mai Tương Phi ngạc nhiên:

- Nơi đâu?

- Đến Quý Huyệt để bái kiến nhạc mẫu!

Chàng cố nói bằng giọng hết sức thần nhiên, nhưng Mai Tương Phi tái mặt:

- Không... Không... Công tử, chàng không nên đến Quý Huyệt!

- Phải đi chứ, phải đến để vãn an nhạc mẫu.

- Không... Không... Thiếp đã nói không nên!

Giọng nàng như phát run lên, làm cho Tần Quan Vũ bất khoản gạn hỏi:

- Tại sao thế?

Mai Tương Phi suy nghĩ thật lâu, do dự trả lời:

- Công tử vào Quỷ Huyệt e rằng sẽ bị mẹ thiếp giữ lại, rồi làm sao đi lấy Huyền Kinh?

Tần Quan Vũ hỏi lại:

- Nếu tôi không đến, có phải Mai Tương Phi sẽ về một mình chịu tội không?

Câu hỏi của chàng làm cho nàng nghẹn lời, nỗi đau buồn và mừng rỡ hiện lên sắc mặt.

Câu hỏi đó đủ nói lên rằng người nàng yêu thương lo lắng cũng đã yêu thương lo lắng cho nàng.

Nàng nhìn sững vào mặt chàng, ảo não:

- Công tử không nên đến Quỷ Huyệt!

Biết rằng nàng đã quyết liều vì mình, Tần Quan Vũ mím môi quả quyết:

- Không, nhất định tôi phải đến Quỷ Huyệt!

Thấy rõ chàng đã quá lo cho mình, Mai Tương Phi mừng ứa nước mắt:

- Vì dầu mẹ có không thương thì thiếp xin vui lòng chịu tội, nhưng nhất định chàng không nên đến Quỷ Huyệt...

Tần Quan Vũ lắc đầu:

- Không lẽ nhạc mẫu lại giết mất con rể? Không, nhất định phải đi, chúng ta đi!

Vừa nói, Tần Quan Vũ vừa bước ra ngoài.

Mai Tương Phi chạy theo níu lại:

- Công tử, chàng đừng quá thật thà như thế!

Thật ra nàng đã quá lo sợ cho chàng, nhưng riêng Tần Quan Vũ thì thấy rằng kẻ làm trai không thể để cho một người con gái vì mình mà chịu khổ.

Chàng khẳng khái lắc đầu:

- Không sao, cứ đi. Không lẽ mẹ lại giết con rể hay sao?

Tiếng mẹ từ nơi cửa miệng chàng thốt ra, đối với Mai Tương Phi nghe như một dòng nước mát. Rõ ràng chàng đã mặc nhiên công nhận nàng là một người vợ chính thức rồi.

Từ cảm kích, vui mừng, nàng càng muốn cho chàng mau đến Ngọc Long Tuyết Sơn, nàng thở dài thấp giọng:

- Thật đúng như chàng nghĩ, mẹ không nỡ giết con, nhưng nếu công tử đi vào Quỷ Huyệt mẫu thân sẽ giữ chàng, khống chế chàng, thì quả thật là điều bất lợi!

Tần Quan Vũ mỉm cười:

- Lợi hay không lợi là tự noi mình chứ!

Mai Tương Phi lắc đầu:

- Nhưng nếu mẫu thân giữ chàng để đặt điều kiện khó dễ với Tam Quốc Miếu, với Cái bang thì phải làm sao?

Tần Quan Vũ thoáng hơi rung động.

Đúng như nàng nói, quả thật sẽ lâm vào hoàn cảnh như thế thì phải xử lý làm sao? Đối với Cái bang và Tam Quốc Miếu, nhất là đối với Bất Tử Lão Cái và Âu Chính Cẩm, cả hai xem chàng như mạng sống... Họ sẽ ra sao, khi Quỷ Huyệt dùng chàng làm con tin để buộc ràng?

Nhưng chàng cũng không thể để cho Mai Tương Phi một mình chịu khổ, nhất là cái khổ ấy là vì quá thương chàng, tiết lộ chuyện Huyền Kinh và âm mưu Quỷ Huyệt.

Chàng ngẩng mặt lên nhìn nàng quả quyết:

- Không, Tương Phi, chúng ta cũng phải vào Quý Huyệt!

Và chàng nắm lấy tay nàng cương quyết kéo đi.

Mai Tương Phi ứa nước mắt:

- Tiệp thiếp biết chàng không nỡ để cho thiếp trở về Quý Huyệt một mình, tình nghĩa đó thiếp nguyện ghi tâm khắc cốt trọn đời không thể nào quên tiệp thiếp chỉ mong.

- Mong sao?

- Mong một ngày nào đó ân oán võ lâm không còn nữa, tiệp thiếp, công tử và Cầm muội sẽ cùng nhau chung xây hạnh phúc lâu dài.

Tần Quan Vũ mỉm cười thương xót:

- Tôi cũng mong có được một ngày như thế! Thôi, chúng ta đi!

Biết không thể ngăn được nữa, Mai Tương Phi lấy một hoàn thuốc trao cho Tần Quan Vũ:

- Quý Huyệt cách đây không xa lắm, công tử hãy uống hoàn thuốc này, nó là thuốc phòng độc, vì trong Quý Huyệt có thể cái gì cũng độc cả. Và tuy uống thuốc này có thể phòng bị được tất cả, nhưng công tử cũng phải hết sức cẩn thận.

Tuy không sợ, nhưng không muốn nàng buồn, Tần Quan Vũ cầm lấy viên thuốc uống vào và dặt tay nàng ra động đá.

Tuyết càng phút càng đổ nhiều, xa xa trông lâu canh đã điểm sang ba.

Tần Quan Vũ và Mai Tương Phi băng mình thật lẹ theo thung lũng núi.

Xéo về phía Nam chân núi lớn, một cửa động đen ngòm.

Tần Quan Vũ chậm lại:

- Đây là Quý Huyệt.

Mai Tương Phi gật đầu:

- Đây là cửa vào, trong đó khúc khuỷu lắm. Công tử hãy nhớ, gấp ngã năm thì rẽ tay trái, gặp dòng nước thì dừng đi qua.

Tần Quan Vũ gật đầu.

Hai người vừa đi lọt vào trong, thỉnh thoảng có tiếng rập lên vang dội:

- Cung nghinh Huyệt Chủ!

Tiếp liền theo, từ trong tòa ra hơn hai mươi lực sĩ.

Tần Quan Vũ vừa đi vừa ghi nhận, quả đúng như Mai Tương Phi căn dặn, trên đường đi gặp không biết bao nhiêu là ngõ ngách.

Đến trước một cửa động nhỏ, chợt thấy từ trong đưa ra hai chiếc kiệu màu sắc huy hoàng, mỗi chiếc do bốn người khiêng.

Hai chiếc kiệu dừng trước mặt hai người và có tiếng thưa lên:

- Cung nghinh Huyệt Chủ và Tần công tử lên kiệu!

Siết mạnh bàn tay Tần Quan Vũ, Mai Tương Phi khẽ nói:

- Cầu mong sẽ được yên lành, xin công tử hãy bảo trọng.

Rèm kiệu mở ra, nàng nói tiếp:

- Xin công tử hãy lên kiệu.

Sợ trừ trừ sẽ làm mất nhuệ khí, Tần Quan Vũ mạnh dạn bước lên.

Mai Trương Phi cũng bước lên chiếc kiệu kế bên, ra lệnh:

- Lên đường!

Một loạt tiếng “tuần mạng” rập lên, cửa rèm ập xuống, hai chiếc kiệu như bay về phía trước.

Trong kiệu tối đen ngửa bàn tay không thấy, nhưng chỉ thoáng một giây, nhiều ngọn đèn sáng tỏ bật lên.

Chợt bên ngoài có tiếng:

- Bẩm cáo công tử, từ đây đến Tổng đà, đường còn xa lắm, xin công tử nên ngủ một giấc cho khỏe, vì có lẽ đến sáng mới tới nơi.

Tần Quan Vũ đáp giọng lạnh lùng:

- Được!

Tuy ngoài mặt thản nhiên, nhưng trong lòng Tần Quan Vũ hết sức kinh dị.

Đường trong Quỷ Huyết sao mà dài thế?

Vừa lúc đó, từ kiệu sau, tiếng của Mai Trương Phi vọng tới:

- Tân công tử bao nhiêu ngày nay bôn ba mệt nhọc, xin hãy yên lòng nghỉ ngơi. Nếu có chi cần xin công tử cứ truyền dạy, tiện thiếp vẫn theo sát sau đây.

- Không, không có việc chi cần cả, cô nương cứ nghỉ.

Liền lúc đó, một giọng trầm trầm vụt nổi lên:

- Đại Quý xin bái kiến Văn Khúc Vô Khôi.

- Có điều chi xin cứ dạy.

Tần Quan Vũ vừa trả lời vừa lắng tai nghe.

Sát bên ngoài kiệu có tiếng áo khua trong gió, chàng tuy không ưa gì con người của Đại Quý nhưng cũng phải thầm khen Câu Hồn Sứ Giả Lâm Khang này quả là một tay lợi hại.

Tiếng đối phương vẫn lạnh lùng:

- Tại hạ vâng lệnh Thái Thượng Huyết Chủ đến đây tiếp rước Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, mong các hạ hãy bỏ ra ngoài mọi sự hiềm khích, để chúng ta có thể dễ dàng hầu chuyện. Ngay bây giờ, trên lộ trình nếu có gì cần yếu, mong các hạ cứ sai bảo!

Tần Quan Vũ thản nhiên:

- Cảm ơn, không có chi cần, xin các hạ cứ tự tiện.

- Vâng, tại hạ xin hầu cận để đợi chờ.

Tần Quan Vũ không buồn nói lại và quả thật, vì mệt mệ, chàng lìm dìm ngủ.

Được một lúc khá lâu, Tần Quan Vũ giật mình thức giấc, chàng thấy đèn trong kiệu đã tắt tối om, nhưng kiệu thì vẫn y nhiên đi tới.

Chợt nghe Mai Trương Phi lên tiếng:

- Tân công tử được ngon giấc chứ?

Tần Quan Vũ trả lời:

- Ngồi trên kiệu như ngồi trên võng, nên thật là dễ ngủ say.

Chàng chưa nói dứt, kiệu đã đột nhiên dừng lại.

Tần Quan Vũ ngang nhiên bước xuống... và giọng dịu dàng pha lẫn u buồn của Mai Trương Phi lại nổi lên:

- Công tử xin bảo trọng, mọi việc có Đại Quý thừa tiếp, tiện thiếp xin cáo biệt nơi đây.

Tần Quan Vũ ôn tồn:

- Xin cô nương cứ tự nhiên!

Tiếng chàng vừa dứt, chiếc kiệu của Mai Trương Phi đã nhanh như gió rẽ về hướng trước.

Tần Quan Vũ nhìn quanh, thấy cảnh trí nơi đây không giống bất cứ một hang đá nào cả.

Lòng hang mà ban đầu đi vào, có lẽ là đục xuyên qua một trái núi, chứ không phải ẩn ngầm trong lòng đất, cho nên ở đây không còn là hang đá nữa mà là một khoảng trống dưới vòm trời lồng lộng, đặc biệt hơn hết là y như một vương giả, muôn hồng nghìn tía rực rỡ khoe màu.

Thêm vào đó, lầu các dựng lên bên những tảng cổ thụ, có dòng suối nhỏ, có những chiếc cầu son, y như cung điện hoàng gia.

Ai có thể ngờ rằng, nơi đã làm cho võ lâm táng đảm kinh hồn, lại là nơi mà cảnh sắc y như là đảo nguyên trần thế.

Tần Quan Vũ đang miên man suy nghĩ, chợt nghe giọng nói trầm trầm:

- Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, xin hãy theo thuộc hạ.

Tần Quan Vũ ngẩng mặt nhìn lên lại thêm một phen ngạc nhiên.

Con người mệnh danh Đại Quý Câu Hồn Sứ Giả của Quý Huyệt lại là con người như thế hay sao?

Trước mặt chàng Câu Hồn Sứ Giả Lâm Khang là một lão già tóc ngả màu sương, đôi mắt hiền từ ẩn dưới đôi mày trắng xóa.

Qua phút bàng hoàng, Tần Quan Vũ mỉm cười lễ phép:

- Lâm huynh, à không, xin lão tiên bối cứ dẫn đường cho!

Giọng nói lạnh lùng từ con người hiền từ ấy lại nổi lên:

- Thuộc hạ được Thái Thượng Huyệt Chủ phái đến hầu hạ Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, nếu công tử xưng hô như thế thì sao cho tiện.

Tần Quan Vũ vẫn giữ vẻ khiêm cung:

- Xin tiên bối cứ tự nhiên.

- Vâng, xin mời!

Câu Hồn Sứ Giả quay bước dẫn đường, Tần Quan Vũ dè dặt theo sau.

Bước lên chiếc cầu nhỏ, dòng nước trong xanh róc rách hoa hai bên đường ngào ngạt hơi hương.

Quanh co một lúc hai người đi vào một tòa lầu như cung điện, bước vào khách thính, qua khỏi thính đường, đi luôn ra hậu viện, trở ra một vườn hoa.

Qua khỏi vườn hoa lại đi vào một tòa lầu khác... vào chính điện, ra hậu đường đến hoa viên...

Cứ như thế liên miên bất tận không biết bao lâu và cũng không biết trải qua bao nhiêu lầu các, hoa viên, Câu Hồn Sứ Giả đưa Tần Quan Vũ vào một gian phòng.

Chàng khựng lại ngạc nhiên.

Đường đường là một bậc tu mi, chứ đâu phải khách quần thoa mà họ lại đưa chàng vào chốn khuê phòng.

Câu Hồn Sứ Giả đưa tay gõ vào cửa hai tiếng, từ trong một người đàn bà tuổi trạc trung niên bước ra quỳ trước mặt Tần Quan Vũ:

- Tỳ nữ xin bái kiến Huyệt Chủ Cô gia.

Tiếp theo từ trong một thiếu nữ lại bước ra quỳ cung kính:

- Tỳ nữ xin bái kiến Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi, Huyệt Chủ phu quân Tần đại gia.

Không còn cách nào hơn nữa, Tần Quan Vũ đành phải dùng tư cách mà người ta đã gán cho mình, để phụ họa với họ cho trọn lễ:

- Miễn lễ!

Câu Hồn Sứ Giả cũng bước tới vòng tay:

- Dọc đường gió bụi, xin Văn Khúc Võ Khôi tắm rửa cho khô để kịp dự bữa tiệc tẩy trần của Huyệt Chủ.

Thấy không có một lý do gì từ chối, vì có can đảm vào Quý Huyệt, Tần Quan Vũ thấy mình phải hết sức bình tĩnh tự nhiên thử xem sự an bày của họ ra sao... Và lại, việc chính của chàng là phải tìm cho ra hư thật của cha mẹ, tất cả những gì cũng đều là phụ thuộc...

Chàng theo hai tỷ nữ vào phòng tắm.

Tắm xong, chàng lại theo họ ra khách thính, nơi đây, Mai Tương Phi đã sẵn đợi chờ:

- Công tử... Xin mời an tọa.

Tần Quan Vũ nhìn sững vào nàng.

Sau khi thay đổi bộ dạ hành bằng xiêm y rực rỡ, màn lụa trắng tinh như muốn nói lên sự nguyên trinh của một thiếu nữ với vẻ e thẹn ngây thơ, không ai có thể tưởng tượng được người con gái điểm trang ấy là Huyệt Chủ của Quý Huyệt, một nhân vật mà chỉ nghe danh cũng đã rung mình.

Mai Tương Phi ứng hồng đôi má:

- Công tử... ngồi đi chứ. Nhìn thiếp chi lắm thế.

Như cảm thấy kịp rằng mình thất ý, Tần Quan Vũ vội ngồi xuống cầm đôn, lúng túng:

- A... tôi nhìn, tôi nhìn...

Mai Tương Phi mím miệng thẹn thùa:

- Đừng nhìn như thế nữa mà.

Tần Quan Vũ nói qua hơi thở dập dồn:

- Tương Phi..

- Vâng...

- Nàng... đẹp lắm!

Mai Tương Phi cúi mặt vân vê tà áo lụa:

- Hãy nói chuyện... đừng hoảng đi mà...

Tần Quan Vũ cố lấy lại vẻ tự nhiên:

- Xin lỗi nhé... Tương Phi, hãy ngồi xuống đi.

Mai Tương Phi khép nép ngồi xuống cạnh chàng, thấp giọng:

- Mẹ đang tham tịnh vận công, mỗi lần như thế ít nhất cũng phải mất mấy tiếng đồng hồ, vì thế không thể tiếp kiến công tử ngay bây giờ, xin công tử thứ cho.

Tần Quan Vũ ôn tồn:

- Tương Phi thật là quá khách sáo thì thôi.

- Tiện thiếp sẽ đưa công tử vào gặp mẹ, không biết ý công tử ra sao?

- Đó là việc làm trước nhất chứ, sao Tương Phi lại hỏi?

Giọng nàng chột buồn buồn:

- Nhưng có một việc thiếp yêu cầu, mong công tử hứa cho.

- Tương Phi cứ nói.

- Gần đây, tính tình của mẹ bỗng sinh ra nóng nảy, thường rất dễ phát giận, mong công tử thể lượng cho!

Tần Quan Vũ ôn tồn:

- Dù mẹ có thế nào, tôi cũng có thể chịu đựng được.

Mai Tương Phi bèn đưa Tần Quan Vũ ra ngoài hoa viên để đi sang một tòa lầu khác.

Vừa bước vào ngưỡng cửa, Tần Quan Vũ trù trù hỏi:

- Nhạc mẫu đang vận công, lại có thể nói chuyện được sao?

- Đó là một điều đặc biệt, mẹ đã luyện được phương pháp phân tâm, có thể vừa vận công vừa tiếp chuyện. Tuy nhiên, bây giờ việc vận công của mẹ đã sắp xong rồi.

Vừa nói nàng vừa gõ lên khung cửa hai tiếng.

Bên trong có tiếng vọng ra:

- Phi nhi đây phải không?

- Mẹ, con đã đưa Tần công tử đến đây để bái kiến.

- Cứ vào!

Mai Tương Phi xô nhẹ cửa và siết chặt tay Tần Quan Vũ:

- Xin công tử hãy nhớ lời thiếp nói.

Nàng đưa tay xô nhẹ chàng vào.

Tần Quan Vũ bước vào thấy bên trong trướng phòng bày bố cục kỳ trang nhã, và từ trong chiếc màn lụa trắng có tiếng vọng ra:

- Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi đây phải không?

Chưa biết chắc đi vào chỗ lạnh hay dữ, Tần Quan Vũ cứ giữ lễ quỳ xuống:

- Tần Quan Vũ xin bái kiến nhạc mẫu.

Tiếng bên trong vọng ra:

- Hãy đợi một chút, ta vận công cũng đã gần xong.

- Vâng, xin nhạc mẫu cứ cho con hầu lệnh.

Nóng lòng muốn biết sự thực hư của cha mẹ, Tần Quan Vũ muốn gặp ngay nhân vật lạ lùng gọi là nhạc mẫu này, nhưng chàng có dằn lòng ỉn nhẫn.

Mấy phút trôi qua, chiếc màn khẽ động, tiếng bước chân nhẹ nhàng bước ra.

Tần Quan Vũ khẽ liếc mắt nhìn, thiếu chút nữa chàng kêu lên thảng thốt.

Một người thiếu phụ dung quang rạng rỡ đang khoát màn nhìn sững vào mặt chàng.

Điều làm cho chàng kinh hãi là tuy lia mẹ hồi lên sáu tuổi, nhưng chàng vẫn nhớ mặt mẹ rất rõ ràng... và, nếu mặt chàng không hoa, thì người đứng trước mặt đây, không phải là mẹ chàng ư?

Tất cả vũ trụ như quay cuồng, Tần Quan Vũ đờ đẫn như người trong mộng.

Xa mẹ từ hồi quá nhỏ, cho nên bình thường nếu ai bảo chàng tả rõ dung nhan của mẹ, chàng không sao nói được, nhưng nếu gặp nhất định chàng không lầm lẫn.

Bây giờ, người đứng trước mặt chàng, Thái Thượng Huyết Chủ, người mang danh hiệu Vạn Tuyệt Độc Tôn, lại là mẹ chàng ư?

Như đoán được phần nào tâm trạng, người thiếu phụ dịu dàng lên tiếng:

- Vũ nhi, ta không phải Vạn Tuyệt Độc Tôn, cũng không phải là mẹ con đâu, mà là em ruột của mẹ con.

Tần Quan Vũ trở mặt kêu lên:

- Nghĩa là...

- Là Lan Tâm Phi Tử!

Tần Quan Vũ bàng hoàng cúi mặt...

Lan Tâm Phi Từ là di ruột của chàng.

Chàng cố moi trí nhớ nhưng vẫn không làm sao phân định.

Chàng nhớ man máng lúc còn ở cạnh cha mẹ dường như thỉnh thoảng chàng có nghe hai người có nói đến muối muối. Nhưng vì nhỏ quá chàng không biết rõ người ấy là ai, ở đâu? Thế bây giờ, đột nhiên người di xuất hiện, mà lại xuất hiện trong trường hợp quá lạ lùng.

Nhất định người đứng trước mặt là di chàng hẳn rồi, vì vẻ mặt giống mẹ chàng lắm.

Nhưng tại làm sao lại có chuyện như thế này? Lan Tâm Phi Từ lên tiếng:

- Vũ nhi vào Quý Huyệt, có phải việc chính là tìm hư thực của cha mẹ cháu chăng?

- Vâng, nhưng...

- Rồi. Di sẽ nói rõ cho cháu biết... Điều cần yếu di muốn yêu cầu cháu hai việc.

- Vâng...

- Thứ nhất, đừng cho Mai Tương Phi biết được chuyện này, nhất là việc di không phải là mẹ ruột của nó; thứ hai, đừng trách Tương Phi gì cả, vì mọi việc của Quý Huyệt từ trước đến nay do một tay di xếp đặt mà thôi.

- Vâng...

Lan Tâm Phi Từ nhìn sững Tần Quan Vũ và mím miệng thở dài, thò tay vào trong tay áo, lấy trao cho Tần Quan Vũ một cuộn lụa trắng. Lan Tâm Phi Từ nói bằng một giọng thật buồn:

- Vũ nhi, cháu hãy bình tĩnh xem lá huyết thư này.

Hai tiếng “huyết thư” như đủ nói lên những điều thâm não, Tần Quan Vũ run run tiếp lấy mở ra.

Những dòng chữ xâm đen trên mặt lụa phai màu:

“Vũ nhi.

Tự nhiên, khi cầm tới huyết thư này, con sẽ không thể ngăn được dòng nước mắt... Và khi viết lá thư này, lòng cha mẹ cũng đau đớn như con...

Nhưng thôi, cuối cùng của đời người là cái chết. Ai cũng phải như thế cả. Con hãy dùng hết nghị lực của một người trai mà dè nén sự đau buồn.

Vì trừ hại cho võ lâm, cha mẹ và Tam Quốc Miếu Chủ đã vẫy công Vạn Tuyệt Độc Tôn, cha mẹ hết sức thẹn vì việc đó, nhưng đây là chuyện bất đắc dĩ, tuy nhiên, trên bước giang hồ sau này, con hãy cố tránh việc làm thiếu đứng đắn đó.

Con hãy nhớ những lời căn dặn sau đây:

Con có hai người vợ do cha mẹ hứa: Một là Mai Tương Phi, con gái của Vạn Tuyệt Độc Tôn, hai là Âu Chính Cầm, con gái của Tam Quốc Miếu Chủ...

Cha mẹ tuy chết vì tay của Vạn Tuyệt Độc Tôn nhưng đó chỉ là việc chung của võ lâm, chứ riêng hai nhà vốn không cừ oán. Phương nhi, một lời đã hứa, con hãy vì danh dự của họ Tần mà giữ trọn...

Một điều quan hệ khác là con hãy chiếu cố đến di còn là Lan Tâm Phi Từ - người mà cha mẹ còn mạng một món nợ lòng, chưa kịp trả xong... và việc cuối cùng là con nên gạt bỏ mọi oán cừu để cho đời con được an nhàn thư thái...

Cha mẹ ký thư

Tần Quan Vũ gục đầu xuống bàn khóc ngất.

Bao nhiêu chông gai nguy hiểm chàng cố vượt qua để tìm cha mẹ, bây giờ... Bây giờ tìm gặp lại chỉ là gặp được lá huyết thư.

Lan Tâm Phi Từ vuốt đầu chàng an ủi:

- Vũ nhi tất cả những gì mong mỏi của cha mẹ cháu, trong giờ phút lâm chung là nghị lực của cháu, cháu hãy tự mình phấn đấu, đừng quá bi thương theo nhi nữ mà làm cho cha mẹ cháu nơi chín suối không được hài lòng.

Thật lâu, Tần Quan Vũ ngẩng đầu lau nước mắt, nghẹn ngào:

- Di... xin di cho cháu biết rõ hơn trường hợp bị hại của cha mẹ cháu!

Lan Tâm Phi Từ buồn buồn:

- Hung thủ sát hại cha mẹ cháu quả thực là Vạn Tuyệt Độc Tôn, người ấy cũng đã sát hại luôn cả Tam Quốc Miếu Chủ. Nhưng trong trận vây công đó cha mẹ cháu và Tam Quốc Miếu Chủ đã giết chết Vạn Tuyệt Độc Tôn. Đôi bên vừa là nạn nhân mà cũng vừa là hung thủ!

Tần Quan Vũ cúi mặt thờ dài:

- Lại là một chuyện thế thượng oan gia.

Bàn tay mềm mại khẽ đặt lên đầu Tần Quan Vũ:

- Vũ nhi, oan gia là một việc gần như trời buộc vòng nhân thế, nhưng nếu lòng người rộng mở thì oan gia có thể biến thành được tình thân!

Giọng nói dịu dàng hiền hòa của Lan Tâm Phi Tử, Tần Quan Vũ chợt nghe hơi hóm của mẹ mình, bất giác chàng gục mặt vào lòng dì, im lặng tận hưởng chút tình mẫu tử.

Rồi chợt nhớ trong huyết thư cha mẹ có nói tới món nợ lòng đối với Lan Tâm Phi Tử, chàng ngẩng mặt lên khẽ hỏi:

- Di mẫu, xin di mẫu cho biết trong trường hợp nào di mẫu nhận huyết thư và tại sao trước kia di mẫu lại không ở chung với mẹ?

Lan Tâm Phi Tử thờ dài, đôi mắt lơ lơ nhìn sững sờ vào khoảng trống không, thì thầm như ôn lại trong ký ức:

- Trước kia, dì và mẹ cháu được võ lâm mệnh danh là Kỳ Hoa Song Nữ, hai chị em đi chung ở chung, cùng ăn một mâm, cùng nằm một chiếu, như bóng với hình. Rồi có một ngày, Nhân Quân Tần Hán Phách - tức là cha cháu - một thanh niên tài mạo phi phàm, chợt đến. Mảnh lòng trong trắng ngây thơ của dì và mẹ cháu như mặt nước hồ im thình không bị khuấy động lên. Ngày mở hội hoa đăng của đêm tân hôn của cha mẹ cháu rộn rã tung bùng... Mẹ cháu như một chim sơn ca lú lo không ngớt, cha cháu thì rạng rỡ dung quang. Cả hai người không ngớt cười đùa với một cô em gái nhỏ, mặc dù lúc ấy dì cũng đã mười sáu tuổi đầu. Họ có ngờ đâu trong đêm tân hôn, hạnh phúc nở đầy vũ trụ ấy, đứa em “bé nhỏ” của họ cắn một róm máu, mang nước mắt bẽ bàng lặng lẽ ra đi. Mãi về sau, khi biết được nguyên do sự ra đi của dì thì đã muộn rồi... Cha mẹ cháu đành nhìn nhau ngậm ngùi, vì con chim nhỏ sớm biết yêu, yêu trong ngang trái, đã biến biệt nơi chân trời xa thẳm.

Lan Tâm Phi Tử lại thờ dài sùnn sụt, tiếp lời:

- Mãi đến mười hai năm trước đây, trong một đêm việc tình cò, dì vô tình thâm nhập vào Quỷ Huyệt... nơi đây, một trận ác đấu khủng khiếp võ lâm đang diễn ra. Cha mẹ cháu và Tam Quốc Miếu Chủ đang vây công Vạn Tuyệt Độc Tôn. Người của Quỷ Huyệt đã không tiếp ứng, và họ lại vây chặt lấy dì, không cho dì nhúng tay vào. Luôn ba ngày ba đêm, cả bốn người sức cùng lực tận, cùng nằm im không cử động. Qua một đêm, họ mới ngồi dậy được. Nhưng, bây giờ định ý như đã tiêu tan, Vạn Tuyệt Độc Tôn mở lời trước nhất trong nụ cười mỗi mặt:

- Xem ra chúng ta đều không sống được, nhân chứng duy nhất của võ lâm, có thể là Lan Tâm Phi Tử mà thôi.

Cha mẹ cháu và Tam Quốc Miếu Chủ như rất hài lòng, họ cùng cười, nói:

- Thật không ngờ, Vạn Tuyệt Độc Tôn mời ba chúng ta đến đây lại giữ đúng lời hứa: không phóng độc, không cho người của Quỷ Huyệt vây công. Thật là một chuyện thú vị đáng kính phục!

Vạn Tuyệt Độc Tôn cười hăng hắc:

- Phải, vì hợp sức của ba người vẫn chưa phải là đối thủ của ta. Nhưng, cuối cùng ta cũng không sống nổi. Tuy nhiên, chết như thế ta rất hài lòng, thỏa mãn... Vì ta chết do sức của ba nhân vật thành danh.

Nhân Quân cười ha ha:

- Ba người chúng ta tuy có thẹn vì ba người đánh một, nhưng vẫn được an ủi vì đã trừ được một hại lớn cho võ lâm.

Vạn Tuyệt Độc Tôn đã chẳng những không giận mà còn cười dễ dãi:

- Cái độc hại của ta tỷ đến mức nào?

Nhân Quân đáp:

- Phải nói là sự độc hại không tiền khoáng hậu!

Vạn Tuyệt Độc Tôn lại cười vui vẻ:

- Câu nói ấy nếu do một kẻ vô danh tiểu tốt nói ra thì quả là một sự hổ nhục đối với ta. Nhưng, trái lại, câu nói đó phát xuất từ cửa miệng của Hộ Hoa Sứ Giả, một nhân vật trong Bát Kỳ thì lại là một sự tán dương cần thiết!

Vạn Tuyệt Độc Tôn nghiêm giọng nói tiếp:

- Bây giờ chúng ta nên lo hậu sự cho mọi người thì vừa. Lúc Lan Tâm Phi Tử đến đây, ta đã dùng truyền âm nhập mật cho thuộc hạ giữ nàng, không cho

nàng xen vào việc của chúng ta và cũng không cho động đến nàng, để nàng làm nhân chứng. Các người nếu có di chúc thì cứ căn dặn với nàng. Riêng ta, ta có thể còn nhiều thì giờ hơn các người một chút.

Cha mẹ cháu gật đầu, rồi cha cháu cắn ngón tay, mẹ cháu cắt tà áo lụa, viết lá huyết thư mà di đã trao cho cháu vừa rồi. Tam Quốc Miếu Chủ chỉ còn dặn kịp rằng phải đưa thi thể của người về Tam Quốc Miếu. Cả ba làm xong công việc đó đều trút hơi thở cuối cùng. Vạn Tuyệt Độc Tôn truyền cho môn nhân dùng kiệu đưa thi thể Tam Quốc Miếu Chủ về Tam Quốc Miếu. Xong xuôi mọi việc, Vạn Tuyệt Độc Tôn bảo thuộc hạ dìu vào phòng riêng và mời đi đến đó. Lúc bấy giờ, trước thái độ phân minh của Vạn Tuyệt Độc Tôn, di rất bội phục chứ không có gì oán hận, nên bình tĩnh nghe lời người sắp chết. Vạn Tuyệt Độc Tôn truyền gọi Thập Nhị Hộ Pháp và Song Quý của Quỷ Huyết vào phòng... Người cho biết sẽ chết trong năm tiếng đồng hồ nữa.. Người ký thác đứa con gái nhỏ là Mai Tương Phi cho di và hạ lệnh môn nhân hãy lập tức tôn di làm Huyết Chủ. Và cuối cùng, Vạn Tuyệt Độc Tôn mở mảnh lụa đen bao mặt lại cho di, xuôi tay nhắm mắt.

Lan Tâm Phi Từ kể xong câu chuyện, thở dài nói tiếp:

- Đó là lần đầu tiên di gặp lại cha cháu, gặp lại người mà di đã thầm yêu, sau đêm hôn lễ bề bồng... mà cũng là lần cuối cùng đời di phủ kín màu tang.

Lan Tâm Phi Từ gục đầu lên bàn nức nở:

- Vì chàng đã chết... trong giây phút cuối cùng chàng chỉ nói lên được một tiếng yếu ớt rằng: Lan Tâm Phi Từ, nàng hãy hiểu thấu giùm cho tình cảnh cực kỳ khó xử của Tần Hán Phách!

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Mỗi Tình Đã Chết

Tần Quan Vũ không còn khóc nữa, chàng đang dồn bao nhiêu thương cảm vào cho người đi đau khổ.

Tuy Lan Tâm Phi Từ không nói cặn lời, nhưng chàng biết rất rõ rằng mối tình ngang trái giữa người đi và cha mẹ của chàng. Chàng buồn bã thở dài, nói với người đi mà cũng như nói với sự đau thương:

- Thôi, như thế là đã hết rồi!

Một câu nói của chàng tự nhiên nhiều nghĩa.

Bao nhiêu hy vọng tìm ra cha mẹ, bây giờ quả thật hết rồi.

Nhưng, hai tiếng “hết rồi” có lẽ chàng dành nhiều cho Lan Tâm Phi Từ, một người đàn bà đau khổ.

Mang trong lòng một tình yêu ngang trái, đến khi gặp được người yêu lần chót, lại gặp nhau trong giờ phút lâm chung.

Món nợ lòng đối với Lan Tâm Phi Từ, cha chàng đã dành mạng theo xuống ba lớp đất.

Thật lâu, như voi bứt sấu đau, Lan Tâm Phi Từ ngẩng mặt lên hỏi Tần Quan Vũ:

- Chắc cháu hãy còn thắc mắc về việc lập Liên Minh, việc những người giả ra cha cháu chứ?

- Vâng, cháu rất lờ mờ...

- Đó là vấn đề lấy lợi mà dụ, lấy uy mà chế... Vì ba người đàn bà nguy hiểm đang lăm le thôn tính võ lâm, cho nên phải làm cho họ vừa bị phân tán, vừa bị buộc ràng... Do đó, di mới cố thắt chặt chuyện Liên Minh và trao cho người giả cha cháu một mảnh địa đồ bịa ra chuyện Cẩm Hồn Cốc.

Như chợt nhớ ra, Tần Quan Vũ hỏi:

- Di mẩu có biết Giáng Lan Mỹ Nhân Nam Cung Nghi có phải là vợ thứ ba của Hạ Hầu Viên Chủ Trần Phượng Nghi không?

Lan Tâm Phi Từ lắc đầu:

- Không, Giáng Lan Mỹ Nhân Nam Cung Nghi tức là kẻ đã xưng danh hiệu Tâm Lăng Thần Trì Thiên Tiên Nữ, người đã cùng diệt nhi giao qua một chường trước Từ Vong Lâm lúc nọ.

- Nhưng, người ấy vẫn là hầu thiếp của Hạ Hầu Viên Chủ chứ?

- Đúng, và cũng là kẻ ban lệnh, kẻ có thực quyền duy nhất Hạ Hầu Viên. Hạ Hầu Viên Chủ vốn thực yêu Phượng Nghi nhưng vì quá sợ Giáng Lan Mỹ Nhân, nên phải ôm hận một đời.

Tần Quan Vũ hỏi lại:

- Và một người nữa đủ số ba người đàn bà nguy hiểm của võ lâm theo như di mẫu nói, có phải là Diễm La Sát Trịnh Như Lan không?

Lan Tâm Phi Từ gật đầu:

- Cứ theo Vạn Tuyệt Độc Tôn nói, thì thân phụ của Vạn Tuyệt Độc Tôn, tức là ông ngoại của Mai Tương Phi lúc sinh tiền đã đào tạo ra ba tên dams nữ ấy, cốt để làm vây cánh thôn tính võ lâm. Cho nên lúc nghe cha của Vạn Tuyệt Độc Tôn chết, bọn Tiêu Phụng Hoàng, Trịnh Như Lan và Nam Cung Nghi liền le phần lại Quỷ Huyết, nhưng nhờ Vạn Tuyệt Độc Tôn cao tay ẩn nấp nên mới không chế họ được. Và chính Vạn Tuyệt Độc Tôn trước giờ chết đã cho đi biệt việc ấy, đồng thời sắp bày mưu lược cho đi để trời buột họ đến ngày nay.

Tần Quan Vũ thắc mắc:

- Nhưng tại sao di mẫu không cho Vũ nhi biết nội tình ấy sớm hơn?

Lan Tâm Phi Từ lắc đầu:

- Như thế đã vô ích mà lại còn nhiều nguy hiểm. Một, có thể Vũ nhi sẽ vì căm hận Vạn Tuyệt Độc Tôn mà có thành kiến với Tương Phi. Hai, sự việc bại lộ, sẽ hư cả kế hoạch, vì ba tên dams nữ kia sẽ có thể hợp nhau chống lại Quỷ Huyết, phá bỏ Liên Minh, trong khi Vũ nhi võ học chưa thành. Cho nên, cả đến việc mấy lần phái người đem răn tấn công Vũ nhi, là di mẫu cố kích thích nội lực, làm cho Vũ nhi sớm phát triển nội công, đồng thời, để cho ba tên dams nữ càng hoang mang trước tình thế.

Tần Quan Vũ hỏi:

- Thế còn việc cho người làm gian tế các nơi?

Lan Tâm Phi Từ mỉm cười:

- Sao Vũ nhi không thấy điều quan trọng đó? Có thể nói mọi lực lượng lớn trong võ lâm hiện nay đều có người của Quỷ Huyết. Nó có tác dụng nắm vững tình thế bấy lâu nay, và sẽ làm lực lượng nòng cốt khi giải quyết trận cuối cùng.

- Nhưng người của Quỷ Huyết đi trá hàng các nơi, họ bằng lòng nhận mệnh lệnh ấy sao?

- Chẳng những chấp nhận mệnh lệnh, mà họ lại còn đem hết nhiệt tâm phục vụ kế hoạch, vì họ thấy được sự chính nghĩa cần làm đối phó với bọn tối nguy hiểm của võ lâm!

Tần Quan Vũ gục gặc đầu, chàng hết sức thán phục sự sắp xếp của Lan Tâm Phi Từ.

Càng nhìn đi, càng nhớ đến mẹ cha, Tần Quan Vũ buồn buồn:

- Vũ nhi không gặp lại được cha mẹ, bây giờ chỉ còn cách vái lạy chôn mộ phần...

Lan Tâm Phi Từ gật đầu:

- Vũ nhi sẽ cùng đi với Tương Phi đến đó.

Và nàng quay vào trong bảo tỳ nữ gọi Mai Tương Phi.

Không đợi Tương Phi làm lễ, trưởng lão vẫy tay:

- Phi nhi, mọi việc mẹ đã nói rõ cho Vũ nhi tường tận.

Vừa nói, Lan Tâm Phi Từ vừa đưa mắt về phía Tần Quan Vũ, thầm bảo chàng rằng mọi việc ở đây không có nghĩa là nói lộ việc giả Vạn Tuyệt Độc Tôn.

Tần Quan Vũ hội ý khẽ gật đầu.

Lan Tâm Phi Từ, bước gần lại vuốt tóc Mai Tương Phi nói tiếp:

- Bây giờ, đã đến lúc cần phải diệt trừ bọn đại nghịch võ lâm, chi hiểm vì Vũ nhi nội lực hãy còn chưa đầy đủ... cho nên cần phải tìm cho kỳ được quyền ba và quyền tư bộ Huyền Kinh.

Mai Tương Phi hỏi lại:

- Nơi đó có chắc đi được không mẹ?

- Chắc thì chưa chắc lắm, vì trăm năm nay võ lâm biến đổi dị thường, nhưng việc ấy, vì đại nghĩa của võ lâm, vì để thành toàn cho Vũ nhi, mẹ sẽ thân hành đưa Vũ nhi đi đến đấy. Chỉ có điều con nên truyền lệnh bài cho Tiêu Phụng Hoàng bảo phải dời ngày yến hội Từ Vong cho đến sang xuân. Vì chờ như thế Vũ nhi mới lấy và luyện kịp toàn bộ Huyền Kinh.

Ngưng một giây, Lan Tâm Phi Tử nói tiếp:

- Thời gian mẹ đưa Vũ nhi đi lấy và luyện xong hai quyển Huyền Kinh, ở nhà con hãy cố bình tĩnh đối phó với mọi việc. Lễ cổ nhiên sẽ có sự giúp đỡ của các vị cao đồ của Quỷ Huyết, mẹ đã truyền lệnh cho họ rồi. Lâu lắm là trong vòng hai tháng mẹ sẽ về tới, và đứng dự kỳ Từ Vong yến hội, giải quyết trận cuối cùng trong dịp đầu xuân.

Day qua Tần Quan Vũ, Lan Tâm Phi Tử nói luôn:

- Bây giờ hai con hãy đến bái lễ phần mộ song thân, ngày mai mẹ sẽ cùng Vũ nhi khởi trình.

Tần Quan Vũ và Mai Tương Phi cúi đầu bái tạ lui ra, Lan Tâm Phi Tử nhìn theo nở một nụ cười mãn nguyện.

Ngọc Long Tuyết Sơn!

Đúng như cái tên của nó, hoa tuyết là tả rơi đóng thành từng lớp dày trên đá, xa xa đỉnh núi trắng xóa một màu.

Trời bắt đầu vào đông, tuyết càng lúc càng phủ xuống, tàng cây hốc đá lú nhú như những đồng bóng gòn không lồ sừng sững giữa trời mây.

Từ triền núi bên trái, hai bóng đen vút thẳng lên in rõ trên nền tuyết trắng.

Lên gần tới đỉnh, chiếc bóng dẫn đầu dừng lại:

- Vũ nhi, chuyến đi này nguy hiểm thì ít mà gian khổ thì nhiều, nhất là thời gian, nó đòi hỏi ta phải làm xong kịp lúc. Nếu không, Từ Vong yến hội sẽ đem tai họa tày trời cho toàn thể võ lâm.

Phản chiếu mặt tuyết ngời ngời, nếu đứng cách trong vòng một trượng, ai cũng có thể nhận ra Lan Tâm Phi Tử đang nói với Tần Quan Vũ.

Im lặng một giây, Lan Tâm Phi Tử nói tiếp:

- Bọn Tiêu Phụng Hoàng muốn đánh một mẻ lưới cuốn cả thất phái võ lâm trong đêm Từ Vong yến hội, cho nên nếu ta không kịp thời thì sẽ không làm sao phá vỡ âm mưu của chúng.

Thấy Tần Quan Vũ tỏ vẻ ngần ngại, Lan Tâm Phi Tử gạn hỏi:

- Hình như Vũ nhi có điều gì thắc mắc?

- Vâng, Vũ nhi lấy làm lạ là đã có nghe một lần Mai Tương Phi nói với Tam Quốc Miếu Chủ Âu Chính Cầm rằng: “Chẳng lẽ muội muội chờ cho đến lúc cốt nhục tương tàn...”

Lan Tâm Phi Tử mỉm cười:

- Thì Mai Tương Phi và Âu Chính Cầm là hai chị em chứ sao?

- Hai chị em?

- Hai chị em một cha khác mẹ.

Tần Quan Vũ trở mặt:

- Như thế Tam Quốc Miếu Chủ trước kia, người đã chết một lượt với cha mẹ cháu nội Quỷ Huyết là...

Lan Tâm Phi Tử lắc đầu:

- Vũ nhi đã hiểu lầm. Cha của Âu Chính Cầm và Mai Tương Phi đã chết lâu rồi, còn người cùng giao đấu và cùng chết với cha mẹ cháu và Vạn Tuyệt Độc Tôn là Tam Quốc Miếu Chủ mẹ của Âu Chính Cầm..

Hai người vừa đi vừa nói chuyện đến đó thì đã tới tận cùng của đỉnh núi, Lan Tâm Phi Tử dừng lại:

- Đây là chỗ quyết định về việc được hay không hai quyển Huyền Kinh.

Chưa hiểu hết ý câu nói, Tần Quan Vũ đưa mắt nhìn dò hỏi...

Lan Tâm Phi Từ không nói, dặt tay chàng bước lên phía trước... và đưa tay chỉ xuống dưới chân.

Vì bị tuyết trắng một màu nên Tần Quan Vũ không thấy rõ, bây giờ định thần nhìn kỹ, chàng chợt rùng mình lạnh toát mồ hôi...

Dưới chân chỗ hai người đang đứng, không phải sườn núi lồi lõm dốc ngược như mé vừa mới trèo lên, mà là một mặt vách dựng thẳng đứng, y như trái núi bị xẻ làm hai và từ trên đỉnh dòm xuống âm u hun hút.

Tần Quan Vũ khề cau mày...

Lan Tâm Phi Từ giải thích:

- Đứng ngay giữa đỉnh núi này buông mình xuống, độ khoảng lưng chừng sẽ có một miệng hang vừa một người chui lọt, vào được trong miệng hang đó là kể như cầm trong tay hai quyền Huyền Kinh.

Tần Quan Vũ dòm xuống giây lâu, ngạc nhiên hỏi lại:

- Thế thì đâu phải là chuyện khó, cứ buông mình xuống đó bám vào là vô được miệng hang.

Lan Tâm Phi Từ mỉm cười, ngắt ngang câu nói của Tần Quan Vũ:

- Cháu hãy với tay sờ thử mặt vách đá này xem!

Tần Quan Vũ ngồi xuống sờ vào vách núi.

Một lớp tuyết đóng dày lút nửa cánh tay mới đụng đá, và vách núi bằng trơn như kiếng, y như vách này được bào gọt kỹ càng.

Lan Tâm Phi Từ nói tiếp:

- Mặt vách như thế này, buông mình xuống bám vào đâu, ví dầu có bám đúng miệng hang cũng không làm sao giữ thân mình vững được, và nếu tuột luôn xuống đáy thì kể như không thể trở lên.

Tần Quan Vũ nhìn xuống một lần nữa, vực sâu không thấy dạng y như tuột vào lòng đất, chàng khẽ nhăn mặt lắc đầu ngao ngán.

Đúng như lời Lan Tâm Phi Từ nói, tuyết đóng vào mặt vách trơn như kiếng, sức nặng con người buông xuống, dù có thuật khinh công cao đến mức nào, nhưng vì tâm sâu của nó cũng không làm sao mà bám được.

Chàng quay lại nhìn Lan Tâm Phi Từ:

- Di mẫu đã có đến đây quan sát rồi ư?

Lan Tâm Phi Từ lắc đầu:

- Vì sợ lộ bí mật nên di chưa dám đi, song đã được người chỉ dẫn kỹ càng.

Tần Quan Vũ ngạc nhiên hỏi lại:

- Thế còn đường đi nước bước đến Bá Hoa Viên mà Mai Tương Phi chỉ dẫn cho cháu?

Lan Tâm Phi Từ đáp:

- Đường đi nước bước đến Bá Hoa Viên mà Mai Tương Phi nói đó chỉ là một trong những truyền thuyết giả tạo của các giới võ lâm mà thôi!

Tần Quan Vũ càng thắc mắc.

Thấy Tần Quan Vũ hãy còn ngờ ngác, Lan Tâm Phi Từ nói luôn:

- Vì khó khăn như thế, nên trong thời gian qua một mặt giải quyết những khó khăn khác, một mặt di phải tạo cơ hội gián tiếp cháu tăng cường nội lực, đặc biệt nhất là khinh công.

Sức nhớ lại vụ trưởng lão Trại Ca Thạch của Quý Huyết khai phá Huyền Quan và khinh công của mình đột nhiên tăng tiến dị thường hôm nọ, Tần Quan Vũ hiểu ra gặt đầu thần phục việc bố trí chu đáo của di mình.

Nhưng chàng vẫn còn thắc mắc:

- Di mẫu, nhưng sao lại không chọn người nào khác, mà phải là cháu đi lấy Huyền Kinh?

- Thứ nhất, hai quyền đầu của bộ Huyền Kinh thuộc về Huyền Âm, đàn ông có thể luyện được, nhưng không sao bằng nữ giới. Cho nên nếu dùng Huyền Âm Thân Công và Huyền Âm Lục Chương thì nhất định không làm sao cháu chống nổi bọn Ngọc Thường Nga. Riêng về hai quyền thứ ba thứ tư, là

Huyền Dương, nó chỉ dành cho nam giới mà thôi, đàn bà không sao luyện được. Và nó đòi hỏi phải là một người con trai còn trong trắng... Cháu nhớ lời dặn cuối cùng khi cháu vào Tam Quốc Miếu chứ?

Tần Quan Vũ trở mặt:

- Thì ra...

Lan Tâm Phi Từ mỉm cười:

- Phải, lời dặn cháu phải giữ cho trong sạch trước khi được trọn bộ Huyền Kinh, là do di cho người dùng truyền âm nhập mật nói với cháu, chứ không phải là người của Tam Quốc Miếu đâu. Và thứ hai, vì lẽ kẻ được trọn bộ Huyền Kinh sẽ là đệ nhất cao thủ võ lâm hiện đại, là người duy nhất đủ sức trừ ba tên dâm nữ, cho nên không thể để nó lọt vào một thiếu niên nào khác, không thể để lọt vào tay của một người trẻ tuổi không đủ khí phách và thiện chí như cháu, vì biết đâu họ sẽ không a tòng với bọn Tiểu Phụng Hoàng mà gây đại họa cho võ lâm!

Thật quá sức tưởng tượng của Tần Quan Vũ, khi nghe xong ngọn ngành câu chuyện.

Sự an bày lâu dài của Lan Tâm Phi Từ quả là một khổ công và cực kỳ chu đáo!

Quá nửa về đêm, tuyết càng phút càng rơi đông đặc, Lan Tâm Phi Từ nắm tay Tần Quan Vũ:

- Bây giờ chúng ta xuống là vừa!

Như nhớ ra, Tần Quan Vũ cố hỏi rảng:

- Di mẫu, nghe đâu Huyền Kinh còn có quyền thứ năm nữa kia mà?

Lan Tâm Phi Từ bật cười:

- Làm gì có chuyện ấy, chẳng qua là chuyện bịa đặt để đánh lạc hướng thiên hạ đấy thôi!

Sắp sửa nhảy xuống, nhưng sức nhớ lại thời gian mà Lan Tâm Phi Từ nói với Mai Tương Phi, Tần Quan Vũ hỏi luôn:

- Như vậy nếu vô được trong hang rồi thì chuyện lấy Huyền Kinh không có gì khó nữa, thế sao di mẫu nói đến khoảng thời gian hai tháng?

- Thời gian đó không phải khẳng định như thế, và tuy chưa nắm chắc lắm, song di biết rằng phần sau của bộ Huyền Kinh nó không phải là hai quyền sách, mà là những sơ đồ và khâu quyết được khắc lên khối đá trong hang này. Không thể chép mang ra ngoài, vì sức ta không chắc giữ nó được, cho nên cháu phải ở trong đó tập luyện cho xong, ta phải hết sức thận trọng đề phòng, vì đây là việc tối quan hệ cho toàn cuộc võ lâm..

Nói đến đây, Lan Tâm Phi Từ chợt nhón chân dòm về hướng dãy núi xa xa...

Cách chừng ba đỉnh núi, trên nền tuyết trắng liền với da trời, có mấy chấm đen di động...

Lan Tâm Phi Từ nắm tay Tần Quan Vũ:

- Chưa biết người hay thú, phải đề phòng trước là hơn. Cháu hãy tập trung nội lực dồn ra cả tay chân và tận dụng Thiên Cân Trụ...

Tần Quan Vũ vâng lời vận lực, cả hai người nắm chặt tay nhau lao xuống vực thẳm

Một ngày trôi qua...

Một tháng trôi qua...

Vào một đêm ánh trăng vàng vạc phản chiếu mặt tuyết lóng lánh như kim cương, từ dưới vực sâu nơi Ngọc Long Tuyết Sơn có hai bóng đen bắn vọt lên như pháo thăng thiên... Hai bóng bay lên nhanh đến mức không còn nghe hơi gió!

Chân vừa chạm lên đỉnh núi, gã thiếu niên, tức chiếc bóng dẫn đầu buông tay người thiếu phụ, tức chiếc bóng nương theo sau và ngửa mặt cười ha hả:

- Di mẫu, kể như di cháu mình đã thành công!

- Vũ nhi, cháu hãy rảng sao cho xứng đáng, đại sự võ lâm ký thác cả vào nơi cháu đấy!

Người thiếu phụ nói dứt lời, vẫy tay về phía trước, cả hai quay mình như hai mũi tên xé gió, vút nhanh về Quỷ Huyệt...

Trong một gian phòng riêng của Thái Thượng Huyệt Chủ...

Lan Tâm Phi Từ ngồi trên chiếc ghế bọc da trắng thán, Tần Quan Vũ và Mai Tương Phi đứng dựa bên nhau.

Lan Tâm Phi Từ đứng lên trình trọng:

- Vũ nhi, phần sau của bộ Huyền Kinh, tức là Huyền Dương Thần Công và Huyền Dương Thần Chưởng con đã luyện xong, đã đến lúc nên nói thẳng với mọi người về vấn đề chính nghĩa. Và trước hết phải giải quyết mối thù của lệnh sư với Tiêu Phượng Hoàng, mối thù của lệnh nghĩa phụ với Nam Cung Nghi, mối thù của lệnh sư bá với Trịnh Như Lan.

Ngưng một giây, Lan Tâm Phi Từ nói tiếp:

- Theo kế hoạch của ta, trước hủy diệt Hạ Hầu Viên và Trích Huyết Giáo, việc đó nhất định sẽ không khó khăn gì mấy, vì sẽ có sự trợ lực của Tam Quốc Miếu, Võ Lâm Đệ Nhất Gia và thực lực của Cái bang. Đối với Chí Tôn Bảo, những thứ lợi hại có chất độc, sẽ do bản huyết giải trừ... Và lại, Tiêu Phượng Hoàng vừa mới gửi thư yêu cầu bản huyết trợ lực cho ngày mở Từ Vong yến hội. Phải thế không, Phi nhi?

- Vâng, con vừa mới nhận được lời thỉnh cầu ấy.

- Như vậy, thừa dịp này bản huyết nên phái mười vị Hộ Pháp đến Chí Tôn Bảo trước, đợi Vũ nhi đến nơi, họ sẽ hợp lực đoạt bảo, riêng Tiêu Phượng Hoàng thì do Vũ nhi xử trí.

- Di..

Cái láy mắt thật kín đáo của Lan Tâm Phi Từ làm cho Tần Quan Vũ sực nhớ phải giấu Mai Tương Phi về vụ mẹ nàng, chàng lật đặt vòng tay đổi giọng:

- Kính trình nhạc mẫu, việc ấy con sẽ lo liệu!

Lan Tâm Phi Từ ôn tồn:

- Nhật kỳ đã gấp lắm, Vũ nhi hãy trở về liên lạc với Cái bang, và sẽ hội diện với Phi nhi tại Chí Tôn Bảo, riêng nhạc mẫu thì có lẽ không cần đến đó làm chi.

Và quay qua Mai Tương Phi, Lan Tâm Phi Từ nói luôn:

- Phi nhi, con hãy sửa soạn đưa Phi nhi ra khỏi Huyết.

Dứt lời, Lan Tâm Phi Từ hướng ra cửa vẫy tay.

Một giọng nói chột vang lên như tiếng chuông đồng:

- Song Quỷ và Thập Nhị Hộ Pháp Quỷ Huyết xin bái kiến Tàn công tử!

Tiếp liền theo, mười bốn cao thủ Quỷ Huyết chia làm hai hàng đi vào trước mặt Tần Quan Vũ vòng tay...

Tần Quan Vũ vội nghiêng mình:

- Đa tạ chư vị!

Trại Ca Thạch bước lên một bước:

- Một phần lệnh tôn đường sẽ do chúng tôi lãnh xây cất lại và sớm tối phụng hương. Xin công tử yên tâm lo cho đại cuộc, chắc chắn rằng lệnh tôn đường sẽ ngăm cười nơi chín suối.

Tần Quan Vũ lại vòng tay:

- Đa tạ quý lão tiền bối!

Mười bốn cao thủ Quỷ Huyết lại dạt ra hai bên phụng tống Tần Quan Vũ ra tận cửa...

Tần Quan Vũ bái tạ Lan Tâm Phi Từ một lần nữa rồi mới quay mặt cùng với Mai Tương Phi đi ra...

Ra đến cửa, mười bốn cao thủ Quỷ Huyết dừng lại!

- Song Quỷ và Thập Nhị Hộ Pháp xin cáo thối và cầu chúc công tử thành công!

Tần Quan Vũ đáp lễ:

- Đa tạ hảo ý, tại hạ xin cáo từ liệť vị!

Mười bốn cao thủ Quỷ Huyết lui vào, Tần Quan Vũ siết chặt tay Mai Tương Phi:

- Phi muội, sự lo lắng cực khổ của em, thật khiến anh vô cùng cảm động.

Đưa bàn tay mềm mại như nhung bịt lấy miệng Tần Quan Vũ, Mai Tương Phi khẽ nói:

- Vợ chồng là đạo trọng, chết sống sẽ vì nhau, sao chàng lại nói chỉ lời khách sáo ấy?

Tần Quan Vũ cầm tay nàng đập mạnh vào môi mình, làm thính không nói.

Mai Tương Phi thì thảo:

- Lúc cùng chàng lễ bái mộ song thân, em bỗng nghe lòng mình lo lắng, mãi đến bây giờ cũng vẫn chưa được yên tâm..

Thốt xong câu nói buồn buồn, nàng gục đầu vào ngực Tần Quan Vũ...

Khẽ vuốt tóc người yêu, Tần Quan Vũ khẽ hỏi:

- Em lo lắng điều gì?

Mai Tương Phi thở thê:

- Công tử, em không biết vong linh của cha mẹ có bằng lòng chấp nhận và rộng lượng với em không? Đêm ngày em âu lo như thế nhưng vẫn không có phương chi giải quyết!

Tần Quan Vũ chợt nghe thương nàng vô hạn, chàng ôm chặt nàng vào lòng an ủi vỗ về:

- Sao em lại nghĩ vớ vẩn như thế? Trong huyết thư di chúc cha mẹ đã căn dặn anh phải hết dạ yêu thương em thì đâu có lý do nào vong linh cha mẹ lại không thừa nhận!

Sắc mừng tràn ngập lên mắt Mai Tương Phi, nàng quàng chặt tay qua cổ chàng như biểu lộ sự biết ơn qua câu nói đó.

Và bằng một giọng thẹn thù, nàng thở thê bên tai chàng:

- Cầu mong trọn đời yêu em, thì dù có phải ra vào lửa đỏ, lòng em cũng mãi nguyên.

Càng nghe giọng nói nồng đượm yêu đương, Tần Quan Vũ càng siết mạnh tám thân ngà ngọc. Cả hai quấn chặt lấy nhau tưởng chừng như không thể có phút ly tan.

Thật lâu, hai tâm hồn sức nức hương yêu nghe như vũ trụ gom về một chỗ và gió ngàn ngưng đọng đâu đây...

Tiếng gà rừng đâu đó vụt rộ lên, làm cho Tần Quan Vũ giật mình buông lỏng vòng tay.

Bốn mắt nhìn nhau không cạn hết lời và họ cùng cảm nghĩ lời nói của con người trong lúc này có lẽ là vụng về hơn bao giờ hết.

Từ góc trời đông ánh bình minh lăm le xô vệt đám mây ngang, Mai Tương Phi đành nhìn chàng ray rứt:

- Cầu nguyện cho chàng sớm thành công, chúng ta sẽ gặp nhau nơi Chí Tôn Bảo... Thôi, chàng vui mà đi nhé!

Tần Quan Vũ mím môi siết chặt tay nàng một lần nữa, và quả quyết lao mình thật nhanh về phía tây nam..

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Giải Tán Trích Huyết Giáo - Thanh Toán Chí Tôn Bảo

Bóng hoàng hôn đỏ xuống, mặt đất sạm màu...

Hơi gió trở về đêm lạnh lạnh...

Ra khỏi Quỷ Huyết và trọn ngày hôm đó, Tần Quan Vũ đi về Ba Đông trấn.

Qua khỏi Võ Đương Sơn, chàng cảm thấy rằng võ công của mình giờ đây đến mức tuyệt luân, tại sao một mình không đến giải quyết cho xong vụ Trích Huyết Giáo, lại còn đi cầu viện ai nữa?

Nghĩ thế, chàng không đi về Ba Đông trấn mà lại quẹo qua ngã khác.

Đã sẵn biết đường từ trước, Tần Quan Vũ mạnh bước đi sâu vào hang động.

Thình lình, một tiếng quát âm trầm vang dội lòng hang:

- Dừng lại!

Tần Quan Vũ hất mặt về phía trước:

- Hãy gọi Ngọc Dung La Sát Trịnh Như Lan đến đây...

- Oắt con, dám xúc phạm đến Giáo chủ à?

Cùng một lúc với tiếng quát, một đạo tiếm lực ào ào chụp xuống ngay đầu Tần Quan Vũ...

Từ lúc luyện xong Huyền Dương Thần Công và Huyền Dương Thần Chưởng ở Ngọc Long Tuyết Sơn ra, chưa có dịp thử lại công hiệu của nó, Tần Quan Vũ biết dịp đã đến, chàng vội nghiêng mình hất nhẹ cánh tay...

Ừ... ừ...

Một tiếng dội khô khan vào vách đá như bao cát bị ném xa cách ngoài sáu trượng, chiều cao của tiếng dội cao quá tầm tay và tiếng nói vừa rồi lặng im thình thịch...

Tuy biết đó là hiệu lực của Huyền Dương Thần Chưởng nhưng Tần Quan Vũ cũng hơi sửng sốt.

Nhớ lại lúc đến đây lần trước, chàng bị con người có giọng nói khi nãy đánh văng gần mười bước, thế mà bây giờ chỉ bằng cái hất nhẹ cánh tay đã làm cho con người có nội lực kinh hồn ấy bị bẹp mình lên vách đá một cách quá dễ dàng.

Đang lúc còn chậm bước lắng nghe động tĩnh, chợt thấy sáu bảy bóng đen từ trong ngách đá phóng ra vây chặt lấy chàng...

Tần Quan Vũ rút soạt thanh Vô Tình Kiếm:

- Đừng liều mạng một cách oan uổng như thế, hãy gọi Trịnh Như Lan ra cho ta bảo!

Đám người bao vây cười lên ằng ặc, ánh thép nhoáng lên một lúc, như cả bụng hào quang chụp xuống đầu Tần Quan Vũ.

Bóng thép hồng hồng từ thanh Vô Tình Kiếm vụt lóe lên cùng một lúc với nhiều tiếng rú, ba chiếc đầu văng lên chạm vào vách đá rơi lông lốc như những trái dừa khô.

Ánh kiếm từ trong tay Tần Quan Vũ nhoáng lên một lần nữa, hai thân người tiếp theo bật ngửa ra sau.

Tần Quan Vũ tạt ngang cánh tay hất một thanh kiếm của kẻ còn sống sót bay đập vào vách đá, và chàng nhích lên hai bước gần từng tiếng một:

- Tha chết cho người đấy, hãy đi kêu Trịnh Như Lan cho mau, đi!

Gã môn hạ Trích Huyết Giáo ôm đầu lùi đi như chạy trốn.

Tần Quan Vũ mỉm cười khinh bỉ bước thẳng vào trong.

Từ phía lòng hang sâu hun hút, bóng người đổ ra lổ nhỏ.

Trịnh Như Lan dẫn hơn hai mươi tỳ nữ ung dung nhàn nhã đi ra...

Tần Quan Vũ cười gằn:

- Khá, người dám chường mặt ra là khá đấy!

Trịnh Như Lan đứng lại nhìn sững vào mặt Tần Quan Vũ, vẻ mặt nàng thân nhiên, nhưng trong ánh mắt nói lên nhiều xúc động...

Tần Quan Vũ quát lớn:

- Trịnh Như Lan, người nhớ đến cái chết của Cổ Lãnh Vân lão bá chứ? Ngày nay là ngày ta đến đây rửa tội cho người đấy...

Về mặt Trịnh Như Lan vẫn thản nhiên, nhưng nếu đứng gần hơn sẽ nghe có tiếng thở dài:

- Tần công tử đến đây chỉ có một mình thôi chứ?
- Một mình cũng quá đủ rồi!
- Như thế càng hay! Vâng, xin mời công tử quá bước vào trong..

Vừa nói vừa đưa tay khoát nhẹ, đám tùy nữ dạt rẽ ra hai bên chừa một con đường trống.

Chưa biết đối phương định giờ trò gì, nhưng đã vào hang cọp không thể có phút giây do dự, Tần Quan Vũ hiên ngang bước thẳng vào trong..

Vừa đi chàng ngấm ngấm vận chuyển Huyền Dương Thần Công lên song chưởng.

Tia mắt Trịnh Như Lan dán chặt vào dáng cách của Tần Quan Vũ, song về mặt nàng vẫn lạnh lùng:

- Tần công tử, tôi có điều muốn hỏi, không biết công tử có vui lòng nói hay không?

Thấy thái độ đối phương cứ một mực ôn hòa, Tần Quan Vũ buộc lòng phải dịu giọng:

- Cô nương cứ hỏi.
- Có phải công tử đã được phân sau của bộ Huyền Kinh?
- Đúng, và hiện đang nằm trong bụng ta đây, nếu cô nương muốn thì cứ đoạt!

Trịnh Như Lan thở dài nhè nhẹ:

- Thế thì hay lắm, trong bản giáo hiện có Bát trường lão và Thập nhị Hộ giáo, nếu công tử trừ được họ, ta sẽ tự mang đầu đến tế mộ Cổ sư phụ..

Tần Quan Vũ cười gằn:

- Có phải cô nương muốn mượn tay ta để trừ hậu họa đấy không?

Trịnh Như Lan vẫn với thái độ hòa nhã:

- Trong hai mươi người ấy, có bốn người từ Quý Huyệt đến, bốn người của Chí Tôn Bảo và hai người của Hạ Hầu Viên. Còn lại mười người chính thức bản giáo thu nạp trong hắc đạo giang hồ.

Trịnh Như Lan lại thở dài thấp giọng:

- Bao nhiêu năm nay trong lòng tôi vô cùng bức rức... Với cái tội tày trời sát hại sư phụ mà cũng là dưỡng phụ, cho nên đã nhiều phen muốn đến trước mộ phần sư phụ tự liễu mình tạ tội, nhưng hiềm vì chết như thế thật không an lòng nhắm mắt...

Tần Quan Vũ cau mày:

- Tại sao thế?

Đôi mắt Trịnh Như Lan ngó vào khoảng trống, in như có vẻ căm hờn:

- Công tử thử nghĩ trên đời này sự tự do là quý nhất và ai cũng được hưởng sự tự do như thế, chỉ riêng một mình tôi trọn đời mãi chịu làm công cụ cho người, trước là Quý Huyệt, rồi sau đến Chí Tôn Bảo, họ đã dùng tận cùng thủ đoạn tiện nhất khiến cho tôi sống cũng dờ mà chết cũng dờ...

Tần Quan Vũ lạnh lùng hỏi lại:

- Là một giáo chủ, sao cô nương lại phải như thế ấy?

Trịnh Như Lan nói như thét:

- Công tử đã biết còn hỏi làm gì nữa? Tôi đã làm nên việc loạn luân và cướp đoạt ngôi Giáo chủ cả người thầy mà cũng là người cha nuôi dưỡng mình từ khi còn măng sữa, mười mấy năm nay...

Giọng Trịnh Như Lan càng lúc càng thấp xuống, nhưng có vẻ hằn học như tự đay nghiến lấy mình:

- Mười mấy năm nay... mười mấy năm nay muốn chết mà cũng chưa chết được...

Tần Quan Vũ cười gằn:

- Biết như thế thì hay lắm, nhưng đã biết sao lại không chịu cứu ân sư đưa người tránh nạn, lại cứ giam cầm rồi giết chết?

- Tránh nạn? Hừ, công tử nói nghe thật dễ! Toàn thể võ lâm chỗ nào cũng có lưới sắt của Quý Huyết, của Chí Tôn Bảo, của Hạ Hầu Viên... Luôn cả hai mươi mấy tên thị tỳ của tôi đây có lẽ cũng già phân nửa là kẻ theo để canh giữ tôi nữa là...

Trịnh Như Lan vừa nói đến đó thì từ trong ngách đá thỉnh thoảng ra hai mươi đại hán, tất cả đều khoảng ngoài bốn mươi tuổi, có kẻ diện mạo hung ác, có kẻ mặt mũi hiền lành, họ tủa ra ngăn một hàng ngang...

Trịnh Như Lan nói nhỏ với Tần Quan Vũ:

- Họ đây, chúc công tử thành công!

Và bước qua đứng trước mặt hai mươi cao thủ của Trích Huyết Giáo, Trịnh Như Lan nói lớn:

- Đây là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Vô Khôi Tần Quan Vũ, vì báo thù cho sư bá mà đến đây, vậy các vị cứ tự do đối phó...

Liền lúc đó có bốn người trong số ấy bước mau ra quỳ trước Tần Quan Vũ:

- Thuộc hạ bốn người, xin bái kiến Huyết Chủ phu quân!

Chợt vỡ lẽ ra, Tần Quan Vũ vẫy tay:

- Các vị hãy bình thân!

- Đa tạ sự chiếu cố của công tử.

Bốn người đứng dậy giăng hàng sau lưng Tần Quan Vũ...

Tần Quan Vũ khoác tay:

- Bốn vị hãy trấn bốn góc, đừng cho một ai chạy thoát!

Bốn người rạp lên một tiếng tung ra bao vây mười sáu người còn lại...

Bọn Trích Huyết Giáo ngơ ngác:

- Bốn vị trưởng lão hành động chi lạ thế?

- Không có chi lạ cả, chúng ta là người của Quý Huyết và giờ phút này chính là lúc hộ trì Tần công tử chấp chương chính nghĩa võ lâm!

- Phản rồi! Phản rồi!

Nhiều tiếng rạp lên, mười sáu tên Trích Huyết Giáo phóng ập tới Tần Quan Vũ.

Một tay vung mạnh thanh Vô Tình Kiếm, một tay thi xuất Huyền Dương Thần Chương, Tần Quan Vũ phóng mình lên, chương ánh kiếm quang tua tủa rợp trời...

Tiếng thét rạp lên ròn rợn, máu óc văng tung tóe lên vách đá, trong số mười sáu chỉ còn lại năm tên lớp ngóp bò dậy liều mạng vung chương đập vào Tần Quan Vũ.

Một tiếng cười khẩy nghe rùng mình sồn gáy, Tần Quan Vũ phát cả hai tay một lượt...

Lại một loạt rú lên khiếp đảm, năm cây thịt đồ ập vào nhau, máu xoái lầy nhầy trên mặt đá!

Tần Quan Vũ xốc tới trước Trịnh Như Lan:

- Giáo chủ, bây giờ tới lượt nàng!

Đã không một chút chi sợ sệt hay giận dữ, trái lại Trịnh Như Lan lại lộ vẻ vui mừng:

- Vâng, đến lượt tôi là phải. Nhưng, còn lại hai mươi tên tỳ nữ?

Quắc mắt qua đám thị tỳ, Tần Quan Vũ trầm giọng:

- Ai là người của Chí Tôn Bảo sai đến? Hãy bước ra!

Sáu người thiếu nữ trong bọn bước tới quỳ trước mặt Tần Quan Vũ...

Thấy dáng điệu cung kính của sáu tên tỳ nữ, Tần Quan Vũ cau mặt:

- Các người muốn gì?

Một trong số sáu tên tỳ nữ cúi đầu ứa nước mắt:

- Chúng tiện nữ tuy là do Chí Tôn Bảo sai đến, song trước khi bị rơi vào Chí Tôn Bảo, chúng tôi đều là con nhà lương thiện, bị Chí Tôn Bảo bắt vào, không thể làm sao cưỡng lại, xin công tử thương xót cho!

Tần Quan Vũ gật đầu:

- Nhưng, bây giờ các người có hứa chắc là trở về lương thiện hay không?

- Không phải riêng chúng tôi, mà tất cả ở đây đều cầu xin công tử tha cho được trở về với cha mẹ!

Hai mươi tên tỳ nữ cùng quỳ xuống một lượt cầu xin tha mạng...

Vốn không phải là người hiếu sát, Tần Quan Vũ khoát tay:

- Được rồi, ta sẽ tha cho tất cả, nhưng phải ở lại đây chờ giải quyết xong Chí Tôn Bảo rồi ta sẽ cho về, không được cãi lệnh...

Hai mươi tên tỳ nữ mừng quá cúi đầu lạy tạ...

Tần Quan Vũ vẫy tay:

- Hãy đứng qua một bên!

Và quay qua Trịnh Như Lan, Tần Quan Vũ gần giọng:

- Cô nương muốn nói gì thêm nữa?

Trịnh Như Lan thờ dài:

- Chỉ xin được chết!

Tần Quan Vũ lạnh lùng:

- Tự cô nương xử lấy, hay là tại hạ phải ra tay?

Trịnh Như Lan ứa nước mắt:

- Xin công tử cho tôi tự xử nơi phần mộ của ân sư!

Tần Quan Vũ gật đầu:

- Đi!

Trịnh Như Lan chầm chậm đi vào trong, Tần Quan Vũ ra lệnh cho bốn người của Quý Huyệt:

- Các vị canh giữ đừng cho một ai ra khỏi nơi đây!

Vừa nói chàng vừa đi theo sát Trịnh Như Lan...

Qua luôn mấy khúc quanh, đến một khoảng trống bằng phẳng, một ngôi mộ được xây cất trang nghiêm, trước có tấm mộ bia đề chữ: Trích Huyết Giáo Chủ Tư Văn Tử Sĩ Cổ Lãnh Văn chi mộ.

Tần Quan Vũ nghe một niềm chua xót dâng lên mi mắt, nhưng chàng cố dằn lòng chờ xem thái độ của Trịnh Như Lan...

Nhìn qua ngôi mộ một giây, Trịnh Như Lan vụt quỳ xuống ôm chiếc mộ bia, nức nở:

- Sư phụ, Xan nhi đại nghịch chỉ vì không làm chủ được mình, xin sư phụ chứng giám cho cái chết của Xan nhi, để Xan nhi chuộc lại phần nào tội lỗi...

Giọng nói của Trịnh Như Lan vụt nghẹn ngang, Tần Quan Vũ vừa xoay mặt lại thì mũi kiếm trên tay nàng đã tự đâm xuyên qua cổ và nàng từ từ gục xuống...

Nhìn dòng máu thấm dần trên thi thể của người đàn bà tội ác, Tần Quan Vũ chợt nghe lòng tha thứ dâng lên, chàng quỳ xuống trước mộ bia khăn vái:

- Sư bá, Vũ nhi đã vì sư bá mà rửa xong mối hận cừu...

Và khẽ liếc qua thi thể Trịnh Như Lan, chàng thì thầm như muốn an ủi người đã chết:

- Trịnh cô nương, nàng chết là phải... Và nếu quả lòng nàng thật ăn năn hối cải, ta tin rằng sư bá dưới suối vàng cũng sẽ tha thứ cho nàng..

Chàng quay qua cúi lạy trước mộ phần một lần nữa:

- Sư bá, Vũ nhi vì còn nhiều trách nhiệm, một ngày kia, Vũ nhi sẽ trở lại lo việc hương đăng..

Tần Quan Vũ trở lại Ba Đông trấn vào lúc nửa đêm

Vào khoảng đầu tháng chạp, khí lạnh buốt người, cả thị trấn Ba Đông chìm ngủ trong màn sương dày đặc...

Tần Quan Vũ vào khách điểm thì thấy Bất Từ Lão Cái, Thần Bí Nhân và Âu Chính Cầm đã ngồi đợi sẵn tự bao giờ...

Vừa thấy mặt chàng, ba người hớn hờ đứng lên, Bất Từ Lão Cái bước tới lắc vai chàng:

- Cung hạ hiền đệ đã thành công trong việc luyện Huyền Kinh!

Tần Quan Vũ hơi ngạc nhiên:

- Sao sư thúc biết rõ thế?

Bất Từ Lão Cái cười ha hả:

- Người của Tam Quốc Miếu ở Quỷ Huyệt đã gửi thư báo tin và chúc mừng bản bang đấy chứ!

Tần Quan Vũ trở mắt:

- Như thế là...

Thần Bí Nhân xen vào:

- Là biết rõ cả, biết luôn việc Minh Chủ thành hôn cùng Huyết Chủ...

Tần Quan Vũ giật mình, khẽ liếc Âu Chính Cầm.

Tia mắt người thiếu nữ ngời lên thỏa mãn.

Bất Từ Lão Cái nghiêm giọng:

- Xong việc hôn lễ nơi Quỷ Huyệt, bây giờ hãy nói đến việc hôn nhân với Tam Quốc Miếu.

Tần Quan Vũ lại liếc nhẹ Âu Chính Cầm, như thăm dò phản ứng.

Người con gái Miếu Chủ Tam Quốc Miếu hai má đỏ bừng, cúi mặt vờ về tà áo...

Thần Bí Nhân nói thẳng:

- Việc hôn nhân với Quỷ Huyệt, cũng như với Tam Quốc Miếu đều là do ý của lệnh tôn đường thờ trước, vả lại nó cũng hợp lý hợp tình. Vậy việc Quỷ Huyệt đã xong, bây giờ nhân danh chủ hôn đang gái, tôi yêu cầu Bất Từ lão huynh đứng chủ trương cử hành hôn lễ nơi đây...

Và bằng một giọng nửa úp nửa mở, Thần Bí Nhân nói tiếp:

- Quỷ Huyệt cũng như Tam Quốc Miếu, đều là cử hành hôn lễ tạm, đợi giải quyết xong Chí Tôn Bảo và Hạ Hầu Viên rồi sẽ tái hoàn đại lễ...

Và như đã sắp sẵn, Bất Từ Lão Cái gọi tiểu nhi dọn bày hương đăng trà rượu.

Tần Quan Vũ khẽ hỏi Âu Chính Cầm:

- Cầm muội, việc hôn nhân hệ trọng, thật sự thì đối với Quỷ Huyệt...

Biết ý Tần Quan Vũ ngại ngùng, Âu Chính Cầm vội ngắt lời:

- Hôn nhân do cha mẹ đã định trước rồi, chúng ta chỉ là kẻ vâng lời, vả lại Phi tỷ và em đều là máu thịt thì tại sao lại không thể hưởng hạnh phúc bên nhau?

Ngưng một giây, Âu Chính Cầm ngưng nói tiếp:

- Cho dù có mấy chị em thêm nữa, miễn chàng thật dạ thương yêu là đủ lắm rồi!

Không biết vô tình hay cố ý, câu nói của Âu Chính Cầm khiến cho Tần Quan Vũ nhớ đến hai chị em của Phụng Hoàng Tiên Nữ...

Chàng bồi hồi không biết ngày mai rồi sẽ ra sao!

Tuy nhiên, chàng vẫn tin ở tình thương của mình và tin ở sự rộng lượng thương yêu của họ. Dù sao, nó vẫn là những mối tình chính đáng trên bước phiêu bạt giang hồ. Nhất định nó không thể có sự tranh phân và chính lòng chàng cũng không phải tham lam ích kỷ...

Bất Tử Lão Cái và Thần Bí Nhân, nhân danh sư thúc đôi bên chủ trì hôn lễ, Tần Quan Vũ, Âu Chính Cầm đứng sát vào nhau e thẹn ngập ngừng...

Một bên là giai nhân tài sắc, một bên là đóa kỳ hoa vừa nở tròn chón vồ lăm, họ khấn vái thì thầm và siết chặt tay nhau long lanh ánh mắt...

Vùng đông xô vụt màn sương, tuyết bắt đầu thưa dần...

Từ trường gấm nơi khách điếm, đôi tân hôn bắt đầu thức giấc.

Ngoài phòng khách, Bất Tử Lão Cái và Thần Bí Nhân đang ngồi đối ẩm, nét hân hoan lộ trên sắc mặt mọi người.

Bất Tử Lão Cái lên tiếng trước:

- Chúng ta định như thế nào nhỉ? Hạ Hầu Viên trước hay Chí Tôn Bảo trước?

Thần Bí Nhân nhướng mắt:

- Chờ ý kiến của Chương môn Cái bang và Tam Quốc Miếu Chủ chứ!

Và Thần Bí Nhân chợt thở dài:

- Bọn trẻ họ nói tiếp hào khí của mình thuở trước... Chúng ta đều đã già rồi...

Bất Tử Lão Cái gật đầu:

- Quả thế, chúng ta đều lão cả rồi!

- Dù sao đi nữa, chúng ta cũng hãnh diện vì đã trải qua một thời kỳ oanh liệt.

- Và nhất là không hổ thẹn đối với chính nghĩa võ lâm!

Thần Bí Nhân gật gù cười lớn:

- Đúng, nếu tính đến bây giờ thôi, thì chúng ta đã sống một cuộc đời trọn vẹn theo nghĩa vì người mà hành hiệp!

Cửa phòng bật mở, Tần Quan Vũ và Âu Chính Cầm bước ra.

Cả hai cúi đầu vòng tay trước nhị vị sư thúc và Tần Quan Vũ mở lời:

- Đa tạ nhị vị sư thúc đã thành toàn cho chúng cháu!

Hai lão già cười ha hả, và Bất Tử Lão Cái vô đề:

- Hiền đệ tính sao về việc đối với bọn hung đồ?

Tần Quan Vũ nói liền theo dự tính:

- Trước hết giải quyết Hạ Hầu Viên, Cái bang có đến được bao nhiêu sư thúc nhỉ?

- Đã có mặt Tam Lão và Ngũ Cái.

Tần Quan Vũ gật đầu và day qua Thần Bí Nhân:

- Còn Tam Quốc Miếu?

- Nhất Lão và Ngũ Phật.

- Đủ lắm rồi, vậy ngay bây giờ chúng ta hãy lên đường..

Tất cả cùng một lượt đứng lên.

Màn đêm lại phủ xuống, tuyết lại bắt đầu trải đực một màu.

Ánh đèn rực rỡ tỏa sáng khắp một vùng rộng lớn của khu trang viên.

Từ xa, hai bóng người như cánh vạt ăn đêm vun vút thẳng vào cổng trại.

Tiếp đó, bốn bóng đèn khác nữa bám sát theo sau.

Dưới ánh đèn mờ mờ của màn sương, người ở gần có thể nhận ra họ là Tần Quan Vũ, Âu Chính Cầm, Ngũ Cái, Tam Lão Cái bang, và sáu người cả Tam Quốc Miếu...

Vừa tới cổng trại, Tần Quan Vũ quay lại dặn dò:

- Tam Phạt của Tam Quốc Miếu hãy canh chừng ở ngoài, đừng để một tên trốn thoát!

- Xin tuân mạng!

Tần Quan Vũ quay lại vẫy tay, tất cả phóng mình vào trang trại.

Đèn đuốc bên trong vụt bật sáng như ban ngày, và có tiếng quát trầm trầm:

- Bản Viên chủ đã đợi các vị từ lâu!

Biết họ đã sẵn đề phòng, Tần Quan Vũ ngang nhiên quát lớn:

- Hay lắm, mong Viên chủ hãy ra mặt nói chuyện!

Một tràng cười ằng ặc nổi lên tiếp liền theo, ba bóng người như cánh dơi đêm vút tới...

Tần Quan Vũ quát mắt nhìn lên: Hạ Hầu Viên Chủ và hai người trung niên thiếu phụ.

Hạ Hầu Viên Chủ ngửa mặt cười sặc sụa”

- Tiểu tử họ Tần, đêm nay ngươi có cánh cũng không thoát được!

Tần Quan Vũ lạnh lùng:

- Ai là Nam Cung Nghi?

Bên trái của Hạ Hầu Viên Chủ, một người thiếu phụ eo lá nhích lên:

- Muốn gì? Có phải muốn báo cừu cho tiền đại Chương môn của Cái bang không?

Cùng một lúc, bốn tên đại hán đã khiêng một cái đỉnh lớn đặt trước mặt Hạ Hầu Viên Chủ...

Tần Quan Vũ quay lại khế bảo Âu Chính Cầm:

- Cầm muội, hãy đối phó với tên ma diện ấy, để anh rảnh tay rửa hận cho nghĩa phụ!

Vừa nói chàng vừa cời thanh Vô Tình Kiếm trao lại cho nàng. Và quay lại Thần Bí Nhân và Bát Từ Lão Cái thấp giọng:

- Nếu có thể tha thì tha để đỡ phải đổ máu đối với những người oan uổng!

- Tuân mạng!

Tần Quan Vũ nhìn thẳng vào mặt Nam Cung Nghi, gần giọng:

- Muốn chết bằng cách nào?

Nam Cung Nghi cất giọng cười hết sức là dâm dăng:

- Đừng có lớn lối, hãy đỡ...

Tiếng nói chưa dứt, đôi tay trắng muốt đã cất lên...

Hai cánh tay yếu điệu nhẹ nhàng nhưng kinh lực như thác lũ, bốn bên chụp xuống đầu Tần Quan Vũ...

Nhếch môi cười khinh khinh, Tần Quan Vũ đứng yên một chỗ hai tay đẩy mạnh ra...

Từ bên sau Hạ Hầu Viên vút có tiếng rập lên, hơn mười bóng người lao vào vòng chiến.

Bất Từ Lão Cái quát lên:

- Để lại được thì để, bằng không cho tất cả vào địa ngục!

Nhóm người của Cái bang cùng một lượt xốc lên.

Khói đen từ đỉnh lớn bốc lên, Hạ Hầu Viên Chủ cười ằng ặc:

- Cô bé, hãy xích lại đây!

Âu Chính Cầm làm thinh không nói, hai cánh tay áo lụa nhẹ nhẹ phát qua...

Trận chiến đã mở ra toàn diện, tiếng la tiếng rú vang cả một vùng.

Biết đối phương xem thường trò ma thuật, Hạ Hầu Viên Chủ hất mạnh hai tay.

Hai luồng kinh lực như cây gió thốc xô dạt đám khói đen cuốn tới Âu Chính Cầm...

Vẫn trong tư thế cũ, tay áo lụa của Âu Chính Cầm cứ nhẹ nhẹ đưa qua...

Chưởng lực của nàng không nghe tiếng động, mềm mại như tơ, nhưng khi chạm vào kinh lực đối phương chợt biến thành sức ép như hai thót sắt.

Bùng! Bùng!...

Trong đám khói lơ mờ, thấy đến vai Hạ Hầu Viên Chủ chao luôn mấy cái, thân hình lão đảo thối lui...

Từ trong đỉnh lớn khói đen vụt bùng lên che kín Hạ Hầu Viên Chủ...

Âu Chính Cầm vung mạnh thanh Vô Tình Kiếm, ánh thép hồng tủa ra che kín mình nàng...

Và y như một tượng thần hào quang rực rỡ, Âu Chính Cầm lù lù xốc tới...

Thấy tình thế có mùi bất lợi, Nam Cung Nghi lập tức thi triển toàn lực, chưởng ảnh dựng lên, chưởng phong phủ xuống Tần Quan Vũ.

Tần Quan Vũ nhếch môi cười khẩy, hú lên một tiếng xé toạt màn đêm, hai cánh tay vận dụng chân nguyên công xuất Huyền Dương Thần Chưởng.

Ánh mắt Nam Cung Nghi vụt hoa lên, tay chân luống cuống...

Biết đã gặp tay kinh địch, Nam Cung Nghi trở bộ tháo lui...

Nhưng đã chậm mất rồi, hai tiếng dội rung rinh mặt đất và y như một cảnh liễu trong bão táp, thân hình Nam Cung Nghi quật xuống lộn ngược ra sau...

Lòng căm hận người đàn bà dâm ác, cộng với hận thù vì cái chết thảm khốc của dưỡng phụ, Tần Quan Vũ không chút nương tay, chàng phóng vút mình tới vận chuyển Huyền Dương Thần Chưởng...

Một tiếng dội lên chói chói, Nam Cung Nghi vừa lóp ngóp bò lên, đã phải gục xuống im lìm.

Tần Quan Vũ chưa kịp có hành động kế tiếp, chợt thấy một bóng sáng từ trên xẹt xuống...

Phập!...

Từ nơi cổ Nam Cung Nghi một vòi máu phụt ra tưới đỏ cả một vùng cỏ rộng...

Một tay tra kiếm vào vỏ, một tay xách chiếc đầu còn rõ máu của Nam Cung Nghi, Bất Từ Lão Cái cất cao giọng nói:

- Vũ nhi, hiền đệ hãy đối phó với Áo Diện Nhân, sư thúc sẽ mang thủ cấp của con dâm nữ này đến tế mộ nghĩa huynh...

Tần Quan Vũ vội quay lại đứng sát một bên Âu Chính Cầm...

Nàng quay qua khẽ nói:

- Chàng hãy cầm chân hắn, để em và các trưởng lão đột nhập Hạ Hầu Viên...

Tần Quan Vũ gật đầu, tiếp lấy thanh Vô Tình Kiếm lừ lừ xốc tới:

- Áo Diện Nhân, ngày cùng của Hạ Hầu Viên rồi đây!

Cùng một lượt với câu nói, chàng uốn cong thanh kiếm tạo thành một chiếc mống hồng vút thẳng vào đám khói đen... Âu Chính Cầm và các trưởng lão Cái bang, Tam Quốc Miếu đã vào tận bên trong Hạ Hầu Viên, và liền theo, từng loạt tiếng rú lên thê thảm..

Hạ Hầu Viên Chủ nghe thấy toàn viên đại loạn, lúnh quính chậm mất một giây, ánh thép hồng của Vô Tình Kiếm đã bay vào tới cổ..

- Á...

Một tiếng kêu khủng khiếp bị đứt ngang, vòi máu từ nơi cổ Hạ Hầu Viên Chủ đã phụt ra, chiếc thân ngã xuống giãy đành đạch trên mặt đất.

Gần một trăm nam phụ lão ấu từ bên sau Hạ Hầu Viên tủa ra khựng lại run như cây sậy...

Âu Chính Cầm lướt tới sát Tần Quan Vũ:

- Công tử định xử trí ra sao?

Vừa nói nàng vừa chỉ tay về phía môn nhân của Hạ Hầu Viên đang quỳ rạp xuống run lẩy bẩy...

Tần Quan Vũ nhích lên nghiêm trọng:

- Hãy lia khỏi Hạ Hầu Viên trở về với cuộc sống thiện lương, kẻ nào còn mang lòng làm ác, cứ lấy cái chết của Áo Diện Nhân làm tiền lệ!

Cả đám môn nhân Hạ Hầu Viên rạp xuống tạ ơn vang dội và lớp ngóp đứng lên lùi ra ngoài...

Liền lúc ấy, chợt nghe một giọng nói như chuông đồng rót tới:

- Minh Chủ vì được tăng tiến thân công, nên đã bỏ quên thuộc hạ rồi chăng?

Nhận ra tiếng của Thượng Quan Bằng, Gia Chủ Đệ Nhất Gia, Tần Quan Vũ lật đặt vòng tay:

- Xin nghiêng mình cung nghinh Thượng Quan lão tiên bói!

Thượng Quan Bằng vút xuống cười ha hả:

- Tại làm sao thanh toán Hạ Hầu Viên mà kẻ này lại không được xen tay vào thế cả? Chắc có lẽ kẻ già nua này đã trở thành vô dụng!

Nghe giọng nói nửa đùa nửa giận của Thượng Quan Bằng, Thần Bí Nhân vội cười pha lửng:

- Phải, già thì có già nhưng không vô dụng đâu, chẳng hạn như già này vẫn vì họ Thượng Quan mà sẵn sàng đứng ra làm kẻ... se to!

Tần Quan Vũ nghĩ đến chị em Phụng Hoàng Tiên Nữ, chàng khẽ liếc Âu Chính Cầm và thẹn thùa cúi mặt...

Âu Chính Cầm háy mắt nhìn chàng âu yếm, môi điểm nụ cười rộng lượng.

Bất Tử Lão Cái xen vào:

- Sao lại nói chuyện hữu dụng hay vô dụng, bộ Thượng Quan lão quý muốn tìm cách trút gánh nặng sẵn chờ nơi Chí Tôn Bảo ấy à?

Thượng Quan Bằng nở nụ cười cười mở:

- Đâu, đâu lại có chuyện như thế!

Thần Bí Nhân vùng cao giọng:

- Ủa, tân nương đã đến sao không ra mặt? Bộ chờ ông mai đến rước nữa à?

Âu Chính Cầm cũng kêu lên:

- Đan Tâm muội muội, không muốn gặp Cầm tỷ sao?

Phụng Hoàng Tiên Nữ vút xuống nép vào mình Âu Chính Cầm và khẽ liếc Tần Quan Vũ thẹn thùa:

- Kỳ quá hè...

Cả bọn cười ha ha...

Phượng Hoàng Tiên Nữ càng nép sát vào Âu Chính Cầm hơn nữa, đôi má đỏ bừng...

Thần Bí Nhân lại ngẩng mặt kêu lên:

- Còn một vị tân nương nữa, định trốn luôn à?

Âu Chính Cầm cũng lên tiếng tiếp theo:

- Băng Tâm muội muội, ra đi chứ!

Một bóng trắng từ trên vút xuống, đứng nép sau lưng Âu Chính Cầm.

Biết Phượng Hoàng Tiên Phi then lăm, Âu Chính Cầm vội kéo tay nàng ra trước:

- Chi mà giấu mặt thế!

Đôi má Phượng Hoàng Tiên Phi ửng đỏ, cúi đầu nói không thành tiếng.

Mấy lão già vỗ tay cười ha ha, Tần Quan Vũ then quá cúi đầu...

Màn đêm dày đặc lệt ngửa bàn tay không thấy...

Trước thung lũng Từ Vong Lâm từng đông xorong trắng xóa y hết những ngày nào...

Hoi gió vút re re rộn, hai ngọn đèn lồng leo lét vụt hiện ra...

Tiếp liền theo, bảy bóng người từng bước một đi ngay lại hai ngọn đèn kỳ dị...

Nếu có ai chứng kiến tất phải rùng mình: Xorong trắng rào rào dưới những bước đi và bảy người ấy là bảy vị đương kim Chương môn bảy phái...

Từ nơi hai ngọn đèn vụt có tiếng kêu lên rộn rộn:

- Cứ theo đèn mà tới, sẽ đứng vào nơi yến hội Từ Vong!

Một bóng hồng vụt nhoáng lên trước bảy vị Chương môn, và hai kẻ cầm đèn bỗng cúi rạp mình:

- Cung nghinh Huyết Chủ...

Liền theo đó, ba bóng người thiếu nữ chúi xuống tiến lên...

Kẻ giữ đèn quát lớn:

- Xin quý vị báo danh!

- Võ Lâm Đệ Nhất Gia Song Nữ, Tam Quốc Miếu Chủ Âu cô nương!

Kẻ cầm đèn cất giọng lạnh lùng:

- Xin theo đèn mà đến!

- Khoan!

Ba bóng người kẻ tiếp theo sau quát lớn:

- Kỳ Trang Dị Phục Quái Ảnh Khách, Bôi Cung Xà Ảnh Thần Bí Nhân và Kiếm Hải Trúc Thượng Thiên Tửu Cái theo thiếp mới yến hội!

Hai bóng đèn như rung lên trong gió:

- Tam Kỳ đại giá, thật là vinh dự cho Chí Tôn Bảo, xin mời theo bóng ngọn đèn!

Tiếng khua rào rào của xorong trắng dội lên hồi hả, một bóng người hiên ngang sừng sững tiến lên...

Bóng đen hơi dừng lại:

- Yêu cầu các hạ báo danh!

Giọng nói của người sau cùng vang lên sáng sảng:

- Chí Tôn Bảo, Bảo Chủ đời thứ mười hai Tàn Quan Vũ!

Vừa đáp lời, Tàn Quan Vũ vừa tung mình vút vào Tử Vong Lâm, tiếp liền theo, hai bóng người đồ xuống rú lên thâm thiết, hai chiếc đèn bay vút ra xa...

Hai chiếc đèn chưa rơi xuống, hai bóng đen vụt lao ra đón lấy: Cái bang Nhị Lão Tâm Bạch Quỷ Cái và Diệu Thủ Thần Du!

Hai người dẫn theo mười mấy cao thủ Cái bang và khề kêu lên nho nhỏ:

- Chư vị mỗi người hãy uống một Giải Đan Hoàn và cẩn thận tiến lên...

Buộc lệ hai ngọn đèn lên cành cây, Nhị Lão Cái bang dẫn đầu đi trước.

Văng vẳng từ xa, trống canh điểm lên ba tiếng...

Bên ngoài, ven Tử Vong Lâm, bốn bên lặng lẽ không một bóng hình, trừ những đồng xương trắng phếu giữa rừng đêm và hai ánh đèn lất lay trước gió.

Trong Tử Vong Lâm, tiếng gió luồn qua kẽ lá như tiếng oan hồn rên rỉ...

Sâu vào giữa Tử Vong Lâm, một khoảng đất thênh thang bằng phẳng ngoài ba mươi trượng, ba chiếc bàn được sắp theo hình tam giác đều đặt vào nhau, mâm chén đầy hơi rượu và thức ăn thơm phưng phức...

Chiếc bàn chính giữa, hai bên năm vị lão nhân đầu tóc bạc phơ, trung tâm hai chiếc ghế bành bọc da không có người ngồi. Đằng sau chiếc ghế đó có ba người đứng sẵn, mà một là Tiêu Hồn Tinh Nữ.

Tàn Quan Vũ và Tam Kỳ, Bát Tử Lão Cái, Quái Ảnh Khách, Thần Bí Nhân bước lên tới trước, thản nhiên ngồi xuống, phía sau, Âu Chính Cầm và hai chị em Phụng Hoàng Tiên Nữ...

Chiếc bàn bên trái dành riêng cho Thất phái Chương môn nhân.

Hội trường hoàn toàn im lặng, không khí hết sức khàn trương.

Gió như ngừng thổi trước cục diện đặng đặng sát khí, một con muỗi bay, một cây kim rơi cũng nghe rất rõ ràng!

Thình lình, một giọng cất lên như oanh hót:

- Chủ trì Tử Vong yến hội, Chí Tôn Bảo Chủ giá lâm, yến hội bắt đầu!

Tàn Quan Vũ nghiêng răng trùng trùng đôi mắt.

Hai chiếc kiệu từ trong chầm chậm đưa ra, rèm lụa mỏng khề lay, hai người con gái uyển chuyển xuống kiệu đi lại đằng bàn ngồi xuống hai chiếc ghế bọc da bỏ trống...

Kẻ thù của ân sư hiện ra trước mắt, Tàn Quan Vũ giận run cả chân tay...

Một người thầy đã nuôi nấng chàng từ lúc lên sáu tuổi, ân nghĩa ao dày như một người cha, bảo sao chàng không sôi máu căm hờn khi thấy kẻ thù trước mắt!

Đôi mắt chàng dính chặt như dính vào Tiêu Phụng Hoàng, người thiếu phụ nhưng vẻ đẹp đã làm mất đi tuổi tác, y hệt như thiếu nữ...

Vội vẻ mặt rạng rỡ như đóa hoa hàm tiếu, đôi môi phơn phớt màu hồng dưới chiếc mũi dọc dừa thon nhỏ, Ngọc Thường Nga Tiêu Phụng Hoàng đứng lên, một trời hương sắc cuốn theo:

- Tiểu nữ Tiêu Phụng Hoàng, hân hạnh tiếp chương trách nhiệm Chí Tôn Bảo, thiết tiệc mọn này vinh dự đón tiếp chư vị tiền bối Chương môn, Kỳ nhân trong chốn võ lâm, điều đó thật khiến cho tệt bảo được phút huy hoàng.

Ngưng một giây, nàng nói tiếp bằng một giọng như mật rót:

- Trong số khách quan, ngoài chư vị Thất phái Chương môn đang chấp chương võ lâm, lại được hai trong ba cầm địa võ lâm, Quỷ Huyết Chủ, Võ Lâm Đệ Nhất Gia Thương Quan tiền bối và nhị vị thiên kim và hầu hết Cái bang trưởng lão, thật là một chuyện may mắn cực kỳ cho tiểu nữ. Càng vinh hạnh hơn nữa là có cả tệt bảo sư đệ, đương kim Bang Chủ Cái bang, tiểu nữ nghĩ rằng đây thật là phúc đức tưởng không đâu có được...

Giọng nói của Tiêu Phụng Hoàng càng lúc càng cao, trong suốt như tiếng ngọc, khiến cho người nghe rất dễ ngây ngất bàng hoàng...

Tần Quan Vũ giận run, nhưng chàng cố ẩn nhẫn để thử xem đối phương muốn giờ trò gì...

Giọng nói thanh tao của Tiêu Phụng Hoàng tiếp tục:

- Tiểu nữ kính thỉnh quý vị tham dự Từ Vong yến hội, thật ra không có ý gì khác, chỉ có một việc mà trước giờ lâm chung ân sư của tiểu nữ có lời nhắn nhủ... nhưng, trước mặt chư vị, tiểu nữ thật quả khó mở lời...

Tia mắt long lanh của nàng vụt liếc nhanh về phía Tần Quan Vũ, hai má bùng lên trong vẻ thẹn thùa:

- Trước giờ lâm chung, ân sư dặn rằng trong đời người chỉ có một đệ tử mà đã xem như con là Tần sư đệ đây, người dẫn tiểu nữ hãy cùng với sư đệ... kết hôn để cho người yên vui suốt vàng...

Tất cả mọi người đều tái mặt.

Tần Quan Vũ giận dữ run lên, không nói ra lời.

Mai Tương Phi vùng đứng phắt dậy lạnh lùng:

- Người đàn bà vô sỉ! Hừ, quả nhiên là một quỷ kế cực kỳ ghê tởm...

Rồi không đợi cho Tiêu Phụng Hoàng phản ứng, nàng cao giọng nói tiếp theo:

- Ba vị tiền bối hãy đối phó với ba yêu nữ Đường chủ của Chí Tôn Bảo, bảy vị tiền bối Chương môn hãy tiến vào giúp Tần công tử thu hồi cơ nghiệp của tiền sư!

Tinh thể vụt biến đổi, không khí căng lên...

Biết giờ đã điểm, Tần Quan Vũ xô ghế đứng dậy, quát lớn:

- Chư vị tiền bối hãy vào Chí Tôn Bảo, Tương Phi, hãy trở lại bên đây!

Nhiều tiếng tuân mạng rập lên, bóng người ló nhỏ...

Mười vị hộ pháp của Quỷ Huyết rẽ làm hai, bảy người xông thẳng vào trong, ba người án ngang trước mặt bọn Đường chủ Tiểu Hồn Tinh Nữ...

Mai Tương Phi lao sát đến kề bên Tần Quan Vũ, cất giọng dịu dàng:

- Xin đợi lệnh công tử...

Thoáng hơi kinh ngạc, nhưng Tiêu Phụng Hoàng kịp lấy lại vẻ tự nhiên, mỉm cười:

- Mai Huyết Chủ có ý gì thế?

Mai Tương Phi quắc mắt lạnh lùng:

- Ý gì à? Đến bây giờ mà ngươi còn chưa thức giấc hay sao?

Lạ làm sao, Tiêu Phụng Hoàng không lộ chút chi hoảng hốt, trái lại hết sức bình tĩnh, nói bằng một giọng tự nhiên:

- Phản, tất cả đều phản. Hừ, chẳng lẽ toàn thể vô lâm không có cho Tiêu Phụng Hoàng này đặt chân ư?

Tần Quan Vũ gầm lên:

- Ngươi cần nên nhận mạng là vừa. Phản đạo thí sư bằng một phương thức cực kỳ nhơ bẩn, ngươi đừng nói chuyện nhân tính ở đây!

Vừa nói chàng vừa nhích tới gần hơn, vận chuyển toàn thân công lực đợi chờ...

Tiêu Phụng Hoàng khề lắc đầu:

- Sư đệ trách ta ư? Lâm, đâu phải tự ý Tiêu Phụng Hoàng này hành động, mà sư tỷ vì bị buộc ràng...

Cố nén giận, Tần Quan Vũ cười gằn:

- Ta biết, đúng, chiếu theo danh phận, ngươi là sư tỷ của ta, dù cho có tội bằng trời, sư tỷ vẫn là sư tỷ. Được, xin hỏi sư tỷ, ân sư hiện giờ ở nơi đâu?

Tiêu Phụng Hoàng vẫn thản nhiên:

- Bây giờ nói ra không có gì làm bằng chứng, sư đệ... không, Tần công tử, vâng mạng ân sư thiếp mặc nhiên đã là vợ chàng, hãy để cho thiếp được trần

tình trong danh phận phu thê chứ!

- Câm họng lại! Hãy trả lời ân sư ở đâu?

- Tàn công tử, rồi vợ chồng ta sẽ đến viếng mộ người...

Tất cả cảm hồn dồn lên tiếng hét, Tàn Quan Vũ vùng cả mười hai thành công lực đập thẳng vào Tiêu Phượng Hoàng...

Cây lá đứt văng ào ào đổ xuống...

Tiêu Phượng Hoàng nhấc thẳng hai bàn tay ngọc, kinh lực đổ ra...

Bùng! Bùng!...

Ào... ào...

Tàn Quan Vũ rùn vai thối lui một bước...

Tiêu Phượng Hoàng ứ lên một tiếng trong cổ họng bắn người ra xa.

Thấy ưu thế đã về phần Tàn Quan Vũ, tất cả mọi người có mặt, kể cả Mai Tương Phi và chị em Phượng Hoàng Tiên Nữ an lòng lao thẳng vào Chí Tôn Bảo...

Từ bên trong nhiều tiếng rú thê thảm vang lên...

Biết Chí Tôn Bảo đã tan tành, Tiêu Phượng Hoàng xóc tới nghiêng rằng vận dụng toàn lực của Huyền Âm Thần Chương...

Tàn Quan Vũ cười khẩy, hai cánh tay uốn một vòng tròn...

Tiêu Phượng Hoàng hét hải kêu lên:

- Huyền Dương Thần Công...

Tiếng hét của nàng chưa dứt, thân hình đã lộn ngược ra sau, máu từ trong miệng ọc ra nhuộm đỏ thân áo lụa...

Tiếp liền theo, ba tiếng rú rú lên một lượt, Tiểu Hồn Tinh Nữ và hai ả dâm ma bị chương lực của ba trưởng lão Quỷ Huyết đập văng máu óc...

Nhìn sững vào thi thể Tiêu Phượng Hoàng, Tàn Quan Vũ bất giác cúi mặt thở dài ngao ngán...

Những đồng xương trắng phếu trước Từ Vong Lâm được thu gọn và mai táng yên nơi ánh bình minh rọi sáng khu rừng chết chóc...

Từ thần như lùi theo bóng tối, nhường cho lá vurun mình đón tiếp giọt sương lạnh thấm vào nhựa sống tung bùng...

Từ trong Chí Tôn Bảo tiếng pháo bật nổ liên hồi, mùi thuốc pháo, mùi hương hoa sức nức...

Khẽ nhìn vóc đáng Phượng Hoàng Tiên Phi Thượng Quan Băng Tâm, Tàn Quan Vũ giật mình nhớ lại một người...

Ái Thượng Quan Phượng, người thiếu nữ đưa đường chàng vào Tam Quốc Miếu cũng lại là nàng...

Chàng lặng lẽ mỉm cười đứng sát lại gần hơn...

Bốn người đẹp võ lâm vây quanh chàng trai anh tuấn.

Tiếng pháo lại rộ lên một lần nữa, tiếng ly chạm vào nhau pha lẫn tiếng cười...

Nhưng, từ trên bóng rậm của tàng cây, có đôi mắt long lanh chiếu thẳng vào mặt Tàn Quan Vũ...

Nếu ai gặp tia mắt đó, sẽ bất gặp dễ dàng khuôn mặt đầm đìa nước mắt của người: Đệ Nhất Mỹ Nhân Lan Tâm Phi Từ!

Nàng từ nơi chỗ núp gục mặt vào tay nức nở:

- Tàn Quan Vũ... hiện thân của Nhân Quân... Tàn Hán Phách ơi, chàng đã chết rồi!

Nàng nhìn sững Tàn Quan Vũ một hồi rồi lặng lẽ lao vút mình về hướng chân trời xa thẳm...

Tiếng pháo từ Chí Tôn Bảo lại vang lên, tung bùng báo hiệu ngày đại lễ liên hôn mà... đâu đây, có kẻ nghe như nó đưa tiễn một người đi vào chân trời

góc bể...

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Tử Huyền Kiếm

Trang trại Ngọc Bảo được dựng lên trên một khu đồi rộng lớn phơi mình dưới ánh nắng dịu dàng, mái ngói tường vôi rạn rỗ... Nếu đứng bên trên cao nhìn vào Ngọc Bảo trông giống một tiểu thị trấn với đường xá bên trong dọc ngang thứ tự, người qua kẻ lại dập dềnh thư thả rong chơi...

Và từ cửa bảo, những cấp đá hoa bóng loáng, dẫn ra dòng suối chắn ngang với nước trong leo lẻo. Bên trên một chiếc cầu đá rộng thênh thang, và hùng vĩ nhất là hai bên lan can cầu, bốn con ngựa đá trắng cổ thật cao, mà công phu điêu khắc cực kì tinh xảo.

Một vườn dâu phơi mình về bên trái xanh ngắt mênh mông, và khu ruộng lúa vượt tới đầu người, nằm sát bờ suối mát chảy về xa, càng làm cho Ngọc Bảo giống hệt như nông trại, một nông trại phồn thịnh mà dân cư đông đảo đang sống với nghề tằm tơ ngô lúa...

Trái hẳn với ruộng lúa vườn dâu êm đềm, chất phác, với già trẻ gái trai mang bộ mặt tươi vui dập dềnh trong bảo, bên ngoài đang diễn ra một cảnh lạ lùng.

Ngay đầu vườn dâu, khuất trong đám ruộng lúa từng toán đứng sững sải áo chèn màu xanh, bên hông mỗi người sáng ngời một thanh mã tấu, và cũng mỗi người trên lưng họ đều có giắt một chiếc búa lưỡi to thật sắc, nhưng cán chỉ ngắn độ gang tay.

Họ cùng một tư thế nằm chình chéch, người nghiêng nghiêng im lìm.

Xéo về bên phải, cũng trong ruộng lúa ngập đầu ấy, từng đàn đứng sững sải liền nhau, và cũng tuyền phục một màu xanh thẫm, nhưng tư thế khác hơn; họ quỳ một chân, trên tay những cây cung lớn dây da căng thẳng.

Cả hai toán hai bên, ước ngót bốn trăm người.

Ngay chính giữa, trong ruộng lúa như rừng che khuất ấy đối diện với cây cầu Ngọc Mai một gã thanh niên mặt sáng như trăng rằm, đôi mày khuất hẳn vào tóc mai, trên đầu chít chiếc khăn màu đỏ, thêu vạt ngang một cánh trúc chi đen, và mối khăn bỏ thông ra sau, y như chiếc mào cắm đuôi điều.

Người thanh niên đang ngồi yên lặng, chột khể nghiêng mình gọi nhỏ:

- Ngô Đồng!

Một gã áo xanh, đầu chần vằn như chiếc đầu, lom khom bước tới thật nhanh. Gã nhìn người thanh niên, khể nhượng nhượng đôi mày như hai vệt mực.

- Đại ca có điều chỉ dạy...

Người thanh niên hỏi gọn:

- Các cánh khác đã sao rồi?

Ngô Đồng không đáp mà vẩy tay về phía sau lưng, gọi tên một người khác:

- Lê Hàn Minh!

Lại một gã áo xanh khom mình lướt tới...

Ngô Đồng nhượng cao đôi mày rậm:

- Hai cánh của Bạch Diên Tử Trần Hồng Siêu và Mao Thượng Công Tôn Cao Thọ đã đến chưa?

- Đã đến rồi!

Người thanh niên quay lại chớp đôi mắt sáng ngời:

- Còn cánh của Đoàn Lục?

Gã áo xanh cao lớn tên gọi Lê Hàn Minh gật gật đầu:

- Thưa đã... đã đến tiềm nhập Ngọc Bảo lâu rồi.

Người thanh niên khóat tay:

- Tốt lắm! Ngươi hãy quay về vị trí.

Lê Hàn Minh hỏi thêm một câu:

- Không thay đổi gì cả?

Người thanh niên gật đầu:

- Cứ y theo nhiệm vụ đã được định.

Lê Hàn Minh lùi lại và tạt qua phía vườn dâu.

Người thanh niên lại quay sang tên Ngô Đồng hát hàm:

- Gọi bốn anh em họ Chu.

Ngô Đồng quay ra sau vẫy vẫy tay như ra hiệu.

Hai gã trắng niên có vóc dáng và khuôn mặt phẳng phát giống nhau xóc tới...

Người thanh niên gục gật đầu:

- À, Chu An, Chu Diêm... Còn Chu Định, Chu Ngôn đâu?

Lại hai gã thanh niên có tướng mạo phương phi, hai gã trước bước tới vòng tay:

- Xin nghe lệnh Bang chủ...

Người thanh niên trầm giọng:

- Đã sẵn sàng chưa?

- Thưa, chỉ còn chờ lệnh là phát động liền.

Ánh mắt chớp lên theo tia nắng xế như ước lượng thời gian, người thanh niên hát hàm ra dấu.

Bốn gã họ Chu lập tức lùi lại. Liền sau đó, bên sau có tiếng lá lúa khua lào xào, hình như có nhiều người đang di động.

Ngô Đồng theo chân người thanh niên nhích sang bên phải mấy bước, đề đối diện chính xác với chiếc cầu Ngọc Mai.

Hai gã áo xanh vóc dáng lực lưỡng như chờ sẵn ở đấy. Cùng bước tới quì một gối, dâng lên chiếc búa cán cụt và thanh bảo kiếm.

Keng.

Tay phải nắm chuôi, tay trái hất mũi kiếm, tiếng thép khua lên trong vắt... Người thanh niên giắt lưỡi búa vào mình, mặt sắc lại như thép lạnh, gạt gù lăm bắm.

- Từ Huyền Kiếm ơi, đêm nay là đêm ngươi uống máu địch nhân. Nhưng đừng tham lam quá nhé!

Và nhìn thẳng vào hai thớt đá gắn trên hai trụ thạch lớn và cao, nơi đó có hai chữ Ngọc Bảo ánh vàng lấp lánh, người thanh niên mím môi hất mặt ngậm hạ lệnh xung phong...

Rào...Rào!...

Như trận gió lốc lên từ sau ruộng lúa, chỉ trừ địch thủ vẫn im lìm như tượng đá quỳ khuất người sát bên dòng suối và cánh do Lê Hàn Minh dẫn đạo núp kín sau đám đậu xanh, tất cả dũng sĩ áo lam xanh do bốn gã họ Chu cầm đầu nhất tề đứng dậy...

Người thanh niên lại lừ mắt về phía Ngô Đồng, gã này liền đưa thẳng tay lên, quay chậm chậm nửa vòng...

Ào!...Ào!...

Đoàn dũng sĩ áo xanh lập tức tràn tới lập thành một đội hình bán nguyệt...

Người thanh niên nhún chân phóng mình, đứng ngay trước trung tâm điểm của đội hình, y như một viên đạn đã lên thẳng dây cung.

Ngô Đồng bám sát theo như hình với bóng...

- Sát! Sát!...

Một cái khẽ vẩy tay, đoàn dũng sĩ áo xanh rạp lên, tiếng la như núi lở...

Coong!

Coong!

Co... o... o... n... g...

Từ trong Ngọc Bảo ba tiếng cồng vụt nổi lên, rồi cồng sát vùng mở ra.

Tựa như một thác nước vỡ bờ, từ cổng chính của Ngọc Bảo một đoàn người vận áo màu tro xám và đao thương, kiếm, kích, mâu, chùy, xốc lên xeo xéo sáng ngời, tràn thẳng ra với tiếng hô dậy đất của ngót một vạn người.

Dẫn đầu ngay chính giữa, một lão già mặt như trôn chảo, hàm râu quai nón bao quanh khuôn cổ.

Ngô Đồng nói khẽ:

- Bảo chủ Ngọc Bảo, Lục Chi Phần Nguyệt Trương Vi Quang xuất hiện.

Người thanh niên mỉm cười, môi khẽ bỏ sau ót nhẹ lay động theo:

- Lùi lại!

Ngô Đồng khẽ phát tay hạ lệnh.

Đội hình cung của đoàn dũng sĩ áo lam như thu nhỏ và lùi ra sau một quãng.

Trận thế bên Ngọc Bảo di động.

Ngót một ngàn người áo màu tro xám ồ ạt tiến lên.

Nhìn thẳng vào mặt người thanh niên đứng cạnh Ngô Đồng, Lục Chi Phần Nguyệt Trương Vi Quang khoanh tay ưỡn ngực cười sảng sặc.

- Lê Thiên Long, tự nhiên vô cớ mang lực lượng của Trúc Bang đến đây gây sự cùng Ngọc Bảo, ngươi có biết đó là điều không phải và hoàn toàn bất lợi không?

Người thanh niên chít khăn đỏ có thêu nhánh trúc đen, người được gọi là Lê Thiên Long mỉm miệng làm thinh, vành môi khẽ nhếch lên như khinh bỉ...

Ngô Đồng hất mặt thay lời:

- Lão quỷ Trương Vi Quang, ngươi tưởng Ngọc Bảo là tường đồng vách sắt đấy chứ?

Họ Trương chưa kịp trả lời, thì từ sau lưng có bảy người xốc tới...

Trong đó, một người trung niên mặc áo văn nhân điềm đạm mở lời:

- Trương huynh, nếu không cho chúng một bài học bằng máu thì có lẽ uy danh của Ngọc Bảo cũng sẽ vì đó mà bị mất.

Và gã thanh niên mày như chổi xể, xốc lên hần học:

- Bảo chủ, bao nhiêu năm nay chưa từng có một ai dám khi thường Ngọc Bảo như thế, tại sao...

Từ phía bên kia, Ngô Đồng cười ha hả:

- Kẻ hay tự tôn lại thường được người xu nịnh, thường tưởng mình là một ông trời con. Hiện giờ không phải lúc khoe cái dĩ vãng của mình, cứ sắp trận sẽ biết ai hay ai dở.

Hàm râu quai nón dựng ngược lên tua tủa, Lục Chi Phần Nguyệt Trương Vi Quang hét to như sấm:

- Tiến lên.

Ngót một ngàn lỗ miệng rạp vang, cả vùng ruộng lúa mênh mông cơ hồ dao động...

Như một con nước lũ, bao nhiêu gót chân rầm rập tiến lên...

- Lùi lại!

Lê Thiên Long mặt lạnh như tiền, khẽ hất mồi khăn sau gáy... và tiếp liền tiếng quát của Ngô Đồng, đội hình vòng cung của đoàn dũng sĩ áo xanh nhất loạt lùi lại sau thêm một quãng.

- Quân địch đã bắt đầu núng thế, toàn thể an hem Ngọc Bảo tiến lên.

Sau tiếng lệnh của gã thanh niên mày rậm, hàng ngàn Ngọc Bảo binh khí lóe sang ngời, thế trận của Ngọc Bảo như không còn gì có thể ngăn chặn được nữa.

Đứng trên cao nhìn xuống, cánh quân có mặt của Trúc Bang y như những cành cây khô trơ trọi đang hứng chịu một thác nước kinh hồn.

Lê Thiên Long mặt vẫn lạnh băng, vành môi khẽ nhấc lên một nụ cười tàn khốc... Và khi địch quân chỉ còn cách Ngọc Bảo non mười trượng, người lãnh tụ Trúc Bang vụt khe khẽ gạt đầu.

Bật!... Bật!...

Vèo!... Vèo!...

Từ phía bên trái, giữa đám ruộng lúa im lìm, vụt đứng lên từng sừng sững mấy trăm cung thủ như thiên thần giáng hạ...

Y như bị một thót đề to chặn lại, ngọn tháp ụm ụm của đạo quân bách chiến Ngọc Bảo đội ngược từng khối thịt dòn cục ngã sập lên nhau...

Vèo!... Vèo!...

Phập!... Phập!...

Hàng loạt tên theo thứ tự như những vàng pháo bông chui xuống.

Tiếng rú hãi hùng, tiếng ặc ặc từ cổ họng bật ra theo suối máu tuôn trào.. Hàng loạt thân người bắn dựng lên và ngã ập vào nhau tạo thành một âm thanh, một hình thái cực kỳ khủng khiếp.

Không thấy ai quay đầu chạy lại nhưng trận thế của Ngọc Bảo thối hậu dần dần.

Người chết, người trọng thương tay nắm chặt mũi tên còn lộ ra run lên bần bật, lăn lóc dưới chân của đồng bọn đang lùi dần tìm sinh lộ.

Lục Chi Phần Nguyệt Trương Vi Quang đứng bên cầu Ngọc Mai đưa mắt trông lên như hai đốm lửa, râu tóc cơ hồ đều tua tủa dựng ngược:

- Tiến lên, xông ngay vào trận địch, ai lùi lại sẽ chém đầu.

Vừa ra lệnh, họ Trương vừa cùng với người trung niên văn sĩ thống lĩnh hai trăm thuộc hạ Ngọc Bảo xông xáo tràn lên.

- Khá đấy! Ngô Đồng!

Lê Thiên Long lại khẽ gạt đầu.

Ngô Đồng liền với tay ra sau lưng vung tới...

Vút!

Ánh thép xanh ròn của lưỡi búa cán cụt từ tay Ngô Đồng vừa nhóang ra, năm trăm cung thủ áo xanh lập tức quì xuống trong tư thế cũ, và năm trăm tay búa của dũng sĩ Trúc Bang cùng một lượt lóe lên.

Như muôn đạo kiếm quang xẹt thẳng vào trận địch, tay búa của Trúc Bang là độc môn tinh luyện cực kì chính xác.

Bịch! Xóang!

Chân trái nhích xéo một bên, lưỡi búa của Ngô Đồng vừa xé gió xẹt thẳng vào giữa mặt, đã bị bàn tay như thép nguội của Lục Chi Phần Nguyệt Trương Vi Quang chém mạnh vào lưỡi búa, văng tạt trúng lan can cầu nhóang lửa.

Bập! Bập! Bập!

Cùng ngay lúc đó, tiếng thép chạm vào da thịt nghe đến rợn người. Hơn phân nửa cánh quân vừa mới được lệnh tràn lên của Ngọc Bảo đã bật ngửa trên ruộng lúa.

Máu đỏ xối lên ngọn lúa xanh và sức gẫy chết của hàng trăm con người, đã quyện lại nhầy nhụa từng núi.

- Toàn thể anh hùng Ngọc Bảo tiến lên!

Lục Chi Phần Nguyệt Trương Vi Quang nghiêng rặng trọn trùng trùng mắt, vung tay xuống lệnh.

Như biết đó là lệnh tối hậu khẩn cấp của chủ nhân, năm sáu trăm người còn lại của Ngọc Bảo rần rần tràn tới như bày trâu điên say máu.

Lê Thiên Long gạt đầu, vành môi dưới cong lên nở nụ cười, khuôn khiếp, và bàn tay phải đưa nhanh lên cổ áo vút ra...

Chiếc khăn lụa đỏ bầm màu máu từ cánh tay họ Lê bung thẳng lên không cuốn tròn một vòng, y như chiếc móng một màu đỏ rực...

Lục Chi Phần Nguyệt Trương Vi Quang như bị chon chân một chỗ trùng trùng đôi mắt, miệng kêu lên:

- Phược Mạng Căn!

Nhưng muôn mắt rồi, cánh tay của Lê Thiên Long vừa thu chiếc khăn màu máu trở về, thì trận thế đôi bên đã nhập lại thành như một...

Và từ những cánh tay gân guốc có tính cách gần như độc môn của đoàn dũng sĩ Trúc Bang, những thanh mã tấu nhóang lên một lượt...

Bập!...

Bập!...

Bập!...

Tiếng mã tấu chạm vào than người tựa như tiếng đốn chuối, và từng vòi máu như thể phụt ra...

Tiếng rú, tiếng rên cùng thây người thi nhau từng loạt đổ xuống.

Lục Chi Phần Nguyệt Trương Vi Quang nghiêng rặng quặt mạnh cánh tay, sáu bảy người dũng sĩ Trúc Bang lộn ngược như quả bóng.

Chỉ một cái nhún chân thật nhẹ, Lê Thiên Long tựa như một cánh chim ung bỏ tới...

Thóang nghe hơi gió, biết ngay là gấp tay kinh địch, Lục Chi Phần Nguyệt Trương Vi Quang xoay nhẹ một vòng, hai cánh tay cùng lúc khoa lên đánh luôn bảy chưởng.

Vút! Vút!

Không đợi đối phương có thì giờ đánh trả, chiếc roi "Long Lân Tiên", một ngọn roi dịu quất đã làm rung động võ lâm, từ cánh tay của vị Bảo chủ Ngọc Bảo đã cuốn rít vào không khí.

Chân chưa chấm đất, Lê Thiên Long đã lăn nhẹ một vòng và khi ngọn roi vừa phớt qua đầu, thanh kiếm trên tay chàng như một vầng hào quang chụp xuống.

Râu tóc dựng lên như cước, Lục Chi Phần Nguyệt lùi ra sau một bước, chiếc Long Lân Tiên cuộn tròn như một nùi dây sắt chặn ngang sức xuống thần tốc của thanh kiếm đối phương.

Thu kiếm về, hơi ngửa mình ra sau và khi chân vừa chấm đất, thanh kiếm lại bung ra, bao nhiêu động tác như cùng làm một lúc, Lê Thiên Long đã sử dụng thanh Từ Huyền Kiếm một cách thần tình, y như một chiếc lưỡi thép phủ lấy Trương Vi Quang.

Tay phải vung roi, tay trái vung chưởng, luôn một hơi ba mươi mấy roi và hơn hai mươi chưởng. Lục Chi Phần Nguyệt như bay lượn trong vòng lưỡi thép của đối phương, và khi lùi được ra ngoài ba bước, họ Trương đưa tay áo gạt những giọt mồ hôi phún ra trên trán, hần học rống lên:

- Lê Thiên Long, ta với ngươi vốn chưa sinh thù oán, tại sao ngươi tấn công Ngọc Bảo?

Vẫn không ngưng lại một giây, Lê Thiên Long vừa vung kiếm vừa cười:

- Không thù oán? Ai đến thu tóm ngọc vàng châu báu của phụ thân ta?

Lục Chi Phần Nguyệt dù gom hết sức đón đỡ các chiêu thức của đối phương, vẫn phải lùi thêm mấy bước.

Vừa tháo lui, lão vừa hét lên:

- Hành vi của ngươi, không sợ búa rìu dư luận của võ lâm chính nghĩa sao?

Thanh Từ Huyền Kiếm cuốn như sét chớp, Lê Thiên Long cười lớn:

- Dư luận à? Nếu cần, họ cứ nhảy vào tham chiến, Lê Thiên Long này cũng sẵn sàng đón tiếp, chứ đừng nói dư luận mà thôi. Xưa kia, người từng cướp

của Trúc Bang sao không sợ dư luận.

Lục Chi Phần Nguyệt nghiêng răng vút thẳng mình lên, cả hai người quyền lấy nhau, ánh roi, ánh kiếm, chường phong, như một vòng khí quyền bao bọc lấy hai người.

Ngay lúc đó, từ hàng trận bên kia, Ngô Đồng và người trung niên văn sĩ đang đánh nhau chí mạng.

Thanh mã tấu của họ Ngô sắc thép xanh ròn, vù vù trong gió, trung niên văn sĩ với hai bàn tay không nhưng chường ánh ropy trời.

Và tuy với vóc dáng mảnh mai, nhưng người thanh niên trung sĩ vẫn làm cho cánh tay gân guốc với thanh đao sắc lẹm của Ngô Đồng không sao chiếm được thượng phong.

- Hay lắm! Chiêu thế Phần Nguyệt Trảm Quế thật là xứng đáng.

Khi bóng roi cong và ánh kiếm vừa xói vào nhau, Lê Thiên Long buột miệng nói lời khen... và sau khi dứt câu, chàng đã nhấc mình lên cao cuốn vào thanh kiếm vòng theo như con rắn bạc bao sát đối phương đoạn nương theo chuôi kiếm bắn tạt qua phía trái, đứng im chú mắt lạnh lùng...

Lục Chi Phần Nguyệt vẫn nắm chặt cán roi, đôi mắt đỏ ngầu vẫn trừng trừng như muốn nuốt sống đối phương, nhưng trên mặt và khắp mình máu đã xối đầy quần áo...

- Không xong rồi. Bảo chủ đã bị thương.

Tiếng kêu hót hải phát ra từ cửa miệng của người trong hàng trận Ngọc Bảo làm cho mọi người rúng động, trận thế bắt đầu rối loạn lui dần...

Ba người trong hàng cao đệ Ngọc Bảo vội quăng mình tới sát bên Bảo chủ, lập vòng đai bảo vệ, nhưng...

Thanh Từ Huyền Kiếm trong tay Lê Thiên Long lại nhóang lên...

Ba tay hảo thủ của Ngọc Bảo chưa kịp đứng yên vào vị trí đã lộn ngược ra, ba vòi máu phun lên xối ướt cả thân xác họ.

Lục Chi Phần Nguyệt nghiêng răng xốc tới, nhưng vừa nhích bước đã gặp mình xuống ọc ra một búng máu tươi và từ từ ngã quỵ.

Họ Trương trừng trừng cặp mắt căm hờn:

- Ngươi... ngươi là một con người tàn khốc, ngươi là một con người không có tính người.

Lê Thiên Long nhếch mép lạnh lùng:

- Hai thế trận ập vào nhau, sắt máu chỉ đường tơ kẽ tóc. Trương Bảo chủ, trong tình thế đó, còn có thời giờ để mà nói chuyện nhân nghĩa nữa sao?

Lục Chi Phần Nguyệt giận dữ, nghiêng răng những vết thương động mạnh. Họ Trương cắn môi gục mặt, mồ hôi xối xuống ròng ròng.

Lê Thiên Long cười lạnh lạnh:

- Bảo chủ hãy xem Trúc Bang chúng tôi cuốn dẹp Ngọc Bảo...

- Cha!

Câu nói lạnh lùng của Lê Thiên Long chưa dứt thì một giọng trong vút thẳng thốt ré lên, tiếp liền theo một bóng màu lam mảnh khảnh sà xuống Trương Vi Quang.

Từ trong cửa Ngọc Bảo một người thiếu nữ chạy ra như bay, phục xúông đỡ lấy Trương Vi Quang, cặp Uyên Ương kiếm của nàng giắt ở kế bên nhóang lấp lánh...

Tia mắt lạnh lùng nhìn chằm chập vào người con gái, vẻ mặt Lê Thiên Long vẫn không biểu lộ một gì...

Lục Chi Phần Nguyệt Trương Vi Quang tay rung rung vuốt tóc con và khe khẽ lắc đầu:

- Nhưng nhi con... hãy mau đi khỏi chỗ này...

Người thiếu nữ áo lam lắc đầu nguầy nguậy, nàng tức tưởi nghiêng răng:

- Không... nếu chết, con sẽ chết một chỗ với cha...

Như không muốn cho câu chuyện kéo dài, hai người dừng sĩ áo lam của Trúc Bang đứng sau lưng Lê Thiên Long phóng tới với hai thanh mã tấu thẳng tay bủa xuống...

Tuy đang bị thảm nhưng như đã từng quen trong mạc, người thiếu nữ áo lam nghiêng mình qua chụp lấy cặp kiếm Uyên Ương vung ngược lên như hai

đường sóng rẽ ngang ...

Hai tên dũng sĩ áo xanh, một ôm lấy bả vai, một ôm lấy khuỷu tay lão đảo thối lui bốn mắt trùng trùng như sự việc xảy ra ngoài sức tưởng tượng ... Tất cả đều không dè sự phản ứng của cô gái quá mau và mãnh liệt đường ấy .

- lúi lại sẵn sóc người bị thương, chuyện đó giao cho ta .

Gạt phắt hai thuộc hạ nữa từ sau nhảy tới. Lê Thiên Long chống thanh tử Huyền Kiếm xuống đứng yên như pho tượng gỗ .

Đang con tức giận còn sôi sùng sục, cô gái áo lam lao thẳng tới trước mặt Lê Thiên Long, hai thanh kiếm đâm chéo một chiêu cực kì ác liệt ...

- Ro...ân ...g !

Cánh tay phải chậm chậm nhấc lên, mũi thanh tử huyền Kiếm đang cắm dưới đất vụt nhoáng lên thành một vòng cung, tiếng thép chạm nhau, cặp Uyên Ương kiếm bật dội ra sau , hai cổ tay của cô gái áo rướm máu .

Lục Chi Phần Nguyệt Trương Vu Quang nghiêng đầu cổ sức nói :

- Nhưng nhi, hãy trở vào ... giữ Bảo ... đừng...đừng cãi .

Cặp Uyên ương kiếm lại lộng lộn vung lên, cô gái áo lam vẫn cứ lác đàu:

- Không ... con sẽ cùng chết với cha.

Hất đôi kiếm của cô gái bật lại một lần nữa , Lê Thiên Long lạnh lùng đưa mắt về phía Trương vi Quang:

- Bảo chủ, ông thấy đấy chứ. Trận chiến diễn ra không ai dừng được nữa.

Và tiếp theo, lần thứ ba hất dội hai thanh kiếm nhưng lần này không còn ngừng nữa, mũi kiếm vừa đỡ thì cán kiếm cũng đã bung ra .

- Bốp !

Thuận theo thế nhấc tay, chuôi kiếm của Lê Thiên Long trúng ngay vào cầm đối thủ.

Cô gái áo lam rú lên một tiếng, lộn người một vòng nằm im bất tỉnh.

Vẫn không đổi sắc, Lê Thiên Long hất mặt lạnh lùng xuống nói:

- Tiến vào Ngọc Bảo.

Như một con giông lay trời chuyển đất, lệnh "Tiến! vừa thốt ra khỏi miệng chủ nhân, thế trận Trúc Bang vụ xoay nhanh, từng loạt tiếng "xung phong" rập lên như núi sập .

Cùng một lúc như tổ ong bị chọc, lực lượng từ tiến công chuyển sang phòng ngự này giờ của Ngọc bảo vụt răn ra thối hậu dần dần.

Đang với Ngô Đồng kịch chiến, người trung niên văn sĩ thấy tuyến đầu bị thủng, vội vã vừa đánh vừa lui.

- Chạy đi đâu?

Ngô Đồng vừa quát vừa băng lên chặn lại.

Máu giận sôi lên đỏ bừng da mặt, người trung niên văn sĩ quay phắt mình trở lại, hai tay bắt chéo vào nhau quạt luôn như chớp. Chương phong cuộn cuộn như những đợt sóng thần.

Ngô Đồng nín thở nghiêng răng vát và lách mình tránh né.

Vút!

Không biết từ ở nơi nào trong trận địa, một mũi tên mang theo lửa xé gió bay thẳng lên như một chiếc pháo thẳng thiên.

Đang nằm nghiêng thở dốc trên bãi cỏ, Lục Chi Phần Nguyệt Trương Vi Quang vụt trở mắt kêu lên khe khẽ:

- Đồ Linh Tiễn ... Đồ Linh Tiễn!

Từ dưới dòng suối xâu xéo Ngọc Kiều, Ngay khi chiếc tên lửa vừa phụt lên, hơn ba trăm thủy quân mặc y phục tằm dầu, dưới sự lãnh đạo của một nhân vật lùn xù ú nù, vọt lên bờ ào ạt tràn vào cổng Ngọc Bảo.

Dàn thành hai lớp hai trăm người Ngọc Bảo , dưới sự điều động của hai người trung niên dong dong cao cổ thủ cừu công từ khi bắt đầu khai chiến, bày

giờ đành phải ào ra nghênh chiến. Nhưng so sánh lực lượng và khí thế đôi bên, Ngọc Bảo hoàn toàn lâm trận hạ phong.

Có hết sức ngóc đầu quan sát, Lục Chi Phần Nguyệt thoáng nhìn cục diện, ông ta vùng thét lên một tiếng ỏi máu ngất xỉu.

- Mười mấy năm lớn lên trong com gạo của Trúc Bang, bây giờ là phút mà anh em chúng ta đền đáp công lao. Ba anh em hãy tiến lên.

Sau khẩu lệnh trầm trầm của Chu An, người anh cả của Nhất Tâm Tứ Dao, bốn anh em sinh tư họ Chu lao mình tới dẫn đầu đoàn thanh y dũng sĩ.

Kẻ dẫn đầu tìm kẻ dẫn đầu. Chu An hơi khom mình xuống ta nắm chặt vào thanh mã tấu, nhắm ngay gã ồm cao đầu quần khăn là người lãnh đạo đám quân tinh nhuệ, lao cả đao lẫn người bằng một thế xung phong ác liệt.

Người chít khăn lam gạt mạnh hai tay, cán cây thương đập mạnh lên sống thanh mã tấu, đồng thời mũi thương câu móc quặp ngay vào bụng Chu An.

Họ Chu hự lên một tiếng nghiêng răng nắm chặt cán mã tấu xóc ngược trở lên.

- Ấc !

Gã chít khăn lam bị lưỡi thép lụi sâu vô bụng và rọc thẳng một đường tới ngực, máu ồ ọc đổ ra như nghiêng thùng nước.

Gã bật ngửa ra sau nhưng hai tay vẫn ghì chặt cán thương, lưới câu móc kéo theo những nhằng gan ruột của Chu An.

- Phụt !

Gã ồm cao đồng bọn với tên chít khăn lam, từ sau phóng tới, cây câu liềm thương của gã giáng xuống từ sau gót Chu An, máu và óc bắn ra.

Một tiếng rú lên thê thiết, Chu Định dậm chân vọt tới, hai tay phật ngang.

Gã ồm cao nhảy tung lên tránh thoát, nhưng cây thương bị gãy làm đôi, từ trên cao gã cháp hai tay đâm đầu chúi theo xuống.

- Hự !

Phật tay búa quá mạnh mất đà, bị luôn hai bàn tay cháp lại của gã ồm đâm phập và lưng ló ra trước ngực, Chu Định rống lên một tiếng ngã sấp xuống đất, tên ồm cao cũng chúi theo luôn.

- Bập !

Nhưng khi gã ồm cao ngã chúi theo xác của Chu Định thì hắn cũng chỉ còn khúc mình vì chiếc đầu hắn đã bị lưới búa từ trong tay Chu Diêm bay tới chặt ngang văng đi nơi khác.

Gã thứ ba trong Tứ Trụ Kinh Môn cháp câu liềm thương lao tới trong khi Chu Diêm đã mất chiếc búa đồng, và mũi câu liềm đã sát giữa ngực.

- Rốp !

Một chiếc đá thần tốc đứng lúc ngay giữa cán cây câu liềm thương bị gãy làm đôi, đồng thời chiếc búa dưới đất bay nhẹ lên đứng vào tầm tay của Chu Diêm.

Họ Chu vừa bắt lấy và vừa kịp nhìn lại thì thanh Tứ Huyền Kiếm từ trên tay kẻ đã chém gãy cây liềm thương, đã hất chiến búa lên cho mình, đã xuyên từ nách phải sang nách trái của gã thứ ba ...

Chu Diêm nhìn sững sờ kẻ cửa mình và giết địch, kẻ đó là Lê Thiên Long.

Ngay trong lúc đó, từ bên trái của Chu Diêm tên thứ tư trong Tứ Trụ Kim Ôn Ngọc Bảo đã phóng cây liềm thương vút tới ...

Đôi mắt lạnh như tiền và vẻ mặt không một chút xúc động, Lê Thiên Long vung thanh Tứ Huyền Kiếm luôn ba lượt phốt phốt ngoài khoảng không, tên thứ tư trong Tứ Trụ Kim Môn liềm tiếp thối lui, mồ hôi trên trán gã đổ xuống ròn ròn.

Hai chân búng lên một lượt, chiến búa trên tay Chu Diêm phật ngang vào bụng gã.

Thật quá xứng với danh Tứ Trụ Kim Môn, gac thu từ tay phải xòe ra tung một chưởng trí mạng về phía Lê Thiên Long, tay trái quật mạnh cây thương xuống đầu Chu Diêm, đồng thời lách mình xéo ra sau một bước.

- Bựt !

Lê Thiên Long diêm nhiên lướt tới, thanh Tứ Huyền Kiếm rung lên.

Chiếc đầu tên còn lại trong tứ Trụ Kim Môn Ngọc Bảo bay vù như chong chóng.

Tuy nhiên, câu câu liềm thương vẫn còn ngon tròn, và Chu Diêm kịp lách đầu thì mũi thương đã xót trúng bả vai. Họ Chu xiềng niềng thối lui, bàn tay

phải bùm lấy vết thương máu nhỏ rờn rờn .

Tiếng khóc vụt vang lên , Lê Thiên Long quay lại thấy Chu Ngôn đang phục bên xác anh nấc lên tung chấp .

Vẫn bàng vệ mặt muôn đời , Lê Thiên Long chậm chậm đi về phía đó .

- Bốp !

Xoè bàn tay tả , tát mạnh và mặt Chu Ngôn , nắm đầu tay in lên mặt hấn như nắm vết máu , Lê Thiên Long trầm giọng :

- Đồ vô dụng , tất cả anh em đang đầm mình trong máu , còn ngươi thì ngồi đây mà khóc một người . Bao nhiêu huynh đệ Trúc Bang đã chết , không phải là huyết nhục của chúng ta sao ? Lấy cái chết mạng về sự sống . Nước mắt ngay bây giờ , đầu phải là cứu cánh của chuyện thành công .

Chu Ngôn đứng phắt dậy sững sờ .

Và họ Chu cũng bật ngang tiếng khóc , cúi rạp mình sát đất , rồi xô ngược thanh mã tấu hông học lao vào trận địa .

Vừa nịt xong vết thương , Chu Điền ung dung bước tới cúi đầu :

- Mong ơn đại ca đã giáo huấn cho đứa em non dại ...

Cúi đầu một lần nữa Chu Điền cúi tay đao , vẩy thuốc hạ tiến lên .

Lúc bấy giờ , tiền quân của Trúc Bang đã tiến sát đầu cầu ...

Lê Thiên Long đứng thẳng người trong đám tiền quân , gió về khuya phàn phật mối khăn sau gáy , nhìn đáng sắc như một pho tượng đồng đen ...

Cánh tay họ Lê khẽ đưa lên ba lượt , một mũi tên mang mùi lửa thứ hai xé gió bay lên ...

Y như từ cội âm xuất hiện , hai bên đám lửa sát Ngọc Kiều vùng rạp xuống , hai cánh dũng sĩ áo xanh đứng phắt dậy tràn lên .

Tiếng gót chân dội lên mặt đất , tiếng "xung phong" cùng tiếng "sát" vang rền trời .

Chủ lực quân tinh nhuệ của Ngọc bảo , bây giờ còn không quá hai trăm và gã cầm đầu lác hai cây côn ngắn trong tay , đảo mắt nhìn quanh quát lớn :

- Lý Bình mang đội dạt sang bên trái , Hà Dao Công rẽ một cánh về phía đông nam ! Mau .

một tiếng rạ lên , Lý , Hà xuất lĩnh mỗi đội hơn trăm người , đánh rẽ hai bên tuyến đầu của địch .

Phản quân chọc vào lưới giặc , cũng là một lối chẻ nhỏ mũi dài , nhưng trong tình thế này áp dụng lối đánh đó chẳng những không mang lại hiệu quả mà còn là thất sách .

Vì đây là cánh quân tinh nhuệ đáng lẽ phải tập trung lực lượng phòng ngự , trong khi trận tuyến của mình tủng thế , mới mong duy trì được thế nhập nhằng . Gã đi đầu không thủ mà công , vô tình phân tán làm cho cửa công hóa ra thừa thớt .

Qua mấy đợt tấn công qua mấy lần cận chiến , binh lực của Trúc Bang cũng đã hao ngót một phần ba , tuy họ đang thắng thế , nhưng nếu Ngọc Bảo kiên trì cố thủ thì nếu có tràn vào đông dũng sĩ áo xanh cũng phải trả bằng cái giá rất đắt .

Đằng này , tấn công dễ phong thủ , một cách đánh không phải là dễ, nhưng trong trường hợp này , cánh quân phòng thủ của Ngọc Bảo đã phạm sai lầm tối kỵ trong nguyên tắc điều binh .

Vết thương nơi bả vai làm Chu Điền thêm say máu , gân trán gã vụt nổi vòng lên :

- Huynh đệ Trúc Bang , hãy lấy máu địch mà rửa vết thương mình . Toàn thể tiến lên !

Gần bốn trăm dũng sĩ Trúc Bang gầm tập một tiếng , mã tấu xốc tới như rừng , búa vung loang loáng như tuyết đổ , từ trong vòng trận mát thịt tung lên .

Chỉ trong nháy mắt hàng trận Ngọc Bảo vỡ ra như lưới rách .

Đoàn dũng sĩ Trúc Bang dưới sự lãnh đạo của Chu Điền và Chu Ngôn tràn vào cổng Ngọc Bảo như lũ thác .

Thanh âm bi thiết từ trong khắp nẻo đường trong Ngọc Bảo phát dậy , già trẻ bé lớn dân chúng dất diu iông bé chạy quanh như đàn gà mất mẹ .

Rồi như quạ kinh hoàng trở lên cuồng loạn , một người đàn bà bỗng đưa con chụp lấy áo một ngã dũng sĩ áo xanh kêu khóc thảm thiết .

Gã áo xanh trọn mắt vùng chân , người đàn bà ôm con lăn cù dưới đất , thanh mã tấu trong tay gã cất lên

- Xoảng !

Thanh đao sáng loáng vừa hạ xuống , người đàn bà nhắm mắt rú lên , hai tay ôm chặt đứa bé vào lòng .

Nhưng một tiếng khua lên rộn lạnh , một bàn tay phát nhẹ vào cổ gã áo xanh , thanh mã tấu bắn văng lông lốc .

Người đàn bà hoàn hồn ôm đứa bé lui đi .

Gã áo xanh lại ngơ ngác nhìn trân trân người đối diện , Lê Thiên Long .

Vẫn y một vẻ mặt từ khi bắt đầu lâm trận , Lê Thiên Long hát hàm , mặt lạnh lùng như băng :

- Hãy giải thích việc làm đó .

Quả xứng đáng là dũng sĩ , gã áo xanh đứng nghiêng mình bình tĩnh trả lời :

- Làm đúng theo ý của đại ca .

- Hãy lập lại ý kiếm đó ?

- Đại ca đã nói với Trương Vi Quang: "Giữa chiến địa không thể bàn đến vấn đề nhân tính " !

Lê Thiên Long gục gắt đầu sắc mặt vẫn không thay đổi .

- Đúng , nhưng đó là lý luận đối với kẻ đương đầu , là hành động đối đầu với tay kinh địch , tuyệt đối không bao giờ mang ra áp dụng với người yếu đuối , tay không . Chiến trận , công thành , không được có ý nghĩa là tàn sát .

Rút trong mình ra một lá cờ nhỏ bằng bàn tay , Lê Thiên Long nói tiếp :

- Truyền biểu dạ cổ tức ngay cho toàn thể . Đi !

Gã dũng sĩ áo xanh dịu mặt , tiếp nhận cây cờ cúi đầu bái lệnh và quay về Ngọc Bảo .

Lê Thiên Long đảo mắt qua một lượt rồi chậm chậm quay mình trở lại :

- Đến nước thua rồi đấy !

Mắt thấy như một vùng ảo ảnh bởi ánh thép rung lên khắp chỗ , người trung niên văn sĩ đặt tung một chương thần tốc có tính cách trsi mạng và bỏ chân bước trái .

Nhưng ánh thép vung rạp xuống như hoa rụng , người trung niên văn sĩ có cảm giác bắp chân mình đau buốt và té ngời xuống đất .

Một bóng người phóng tới , Lê Thiên Long rút mũi kiếm từ bắp chân của trung niên văn sĩ và vút người ra sau , Ngô Đồng nghe cánh tay tê điếng .

Hắn vừa thụt lùi vừa nhìn chủ tướng bằng ánh mắt lạ lùng .

Lê Thiên Long nhẹ lăm đầu :

- Hãy tha cho người đó !

Ngô Đồng bước tới liếm môi nói nhỏ :

- Đại ca , buông thì dễ nhưng nắm lại thì rất khó , thả cộp về rừng ...

Ánh mắt Lê Thiên Long chiếu xuống kẻ địch đang té quỵ trên bãi cỏ , ánh mặt lạnh lùng mà trong suốt , như một luồng điện soi thấu tâm gan người đối diện và bằng một giọng chậm rãi điềm nhiên , chàng hỏi :

- Dù thắng hay bại người quân tử cũng nên xưng danh tính cho phân minh .

- Chu Thích !

Bằng một dáng vẻ và âm thanh ngạo nghễ , người trung niên văn sĩ trả lời .

Lê Thiên Long gật đầu :

- Chương Thường Tài tử Chu Thích?

Họ Chu làm thỉnh phôi bần đất trên thân áo , bàn tay có vẻ rung động ... Lê Thiên Long điềm đạm nói tiếp :

- Nếu muốn rửa mối thù hôm nay nơi Ngọc Sơn , Lê Thiên Long này sẽ sẵn sàng chờ đợi ... Tuy nhiên , lúc bấy giờ khác hẳn hôm nay , nghĩ là vấn đề sống chết sẽ phân minh .

Chưởng Thượng Tà tử Chu Thích cố chống tay đứng dậy :

- Ta không có gì để nói nhưng Lê Thiên Long nếu ngươi là ta , chắc ngươi cũng sẽ không làm khác hơn .

- Tự nhiên !

Lê Thiên Long nhếch môi cười lạnh lùng nói tiếp :

- Ta biết ngươi và Bạch Vũ có nghĩa thân gia , và với Chưởng môn Trường Bạch Phái có liên hệ mật thiết . Không sao , ngươi cứ dùng hết những phương tiện sẵn có của mình , lẽ sống giang hồ từ xưa tới nay vốn như thế , phải không ?

Chưởng Thượng Tà Tử Chu Thích cố gắng đứng lên và vẫn làm thinh .

Đoàn Lưu Dao Ngô Đồng xúc tới :

- Đại ca , xem chừng tên hủ nho này cứng đầu lắm , để hắn sống thêm di họa về sau .

Lê Thiên Long liếc môi dịu giọng :

- Không , đúng như hắn vừa nói , nếu là trường hợp chúng ta , có lẽ cũng làm như thế . Bây giờ , người bạn họ Chu , dù thương thế ra sao bạn cũng có thể rời khỏi nơi này .

Nở nụ cười thật khề , Lê Thiên Long nói tiếp :

- Nên rời khỏi nơi này trước khi ta thay đổi ý định càng sớm càng tốt . Bởi vì , ý định của con người rất có thể thay đổi , tùy theo hoàn cảnh và thời gian .

Chưởng Thượng Tà Tử Chu Thích đứng phắt lên , nhưng bước đi vẫn khập khiễng , vết thương ở bắp chân máu đã xuống tận gót .

Ngô Đồng xúc lên một bước nữa .

Lê Thiên Long khề lắc đầu .

Bóng khập khiễng của Chu Thích khuất dần , khuất dần vào đám rừng chồi chéo ngang dòng suối .

Trận chiến bên ngoài đã hoàn toàn kết thúc , trừ một số độ hơn hai mươi dũng sĩ áo xanh đang thăm sóc vết thương và kiểm tra tử thi đồng bạn , còn thì thấy chồng trên cây , máu hòa với máu , lớp lớp quện nhau đất sinh lúa nát , hơi tanh từng đợt từng đợt xông lên .

Từng cánh tay , từng khúc chân , ruột gan vung vãi ... Từng chiếc cây không toàn vẹn , từng mảnh chân , từng mảnh áo đầm máu san sát đầy đồng .

Lê Thiên Long khề liếc về phía vườn dâu .

Vườn dâu vẫn mênh mông ngát một màu , cành lá lá phát tung con theo gió nhẹ một cách êm đềm . Phải chăng trận chiến trong đó cũng đã kết thúc ?

Tuy có hơi nóng nảy thô bạo , nhưng khi lâm trận Hùng Tí Lê Hàn Minh đúng là kẻ có đôi bàn tay gấu , gã rất chuyên về phục binh cận chiến , cho nên Lê Thiên Long đạt hết hi vọng thành công .

Từ trong số người kiểm tử thi , Ngô Đồng chạy lại nói :

- Đại ca , hơi thờ họ Trương mỗi mồn sắp đứt , có nên cứu hắn không ?

Lê Thiên Long nhướng mắt :

- Cứu chứ ! Trừ những ai đối kháng đến kỳ cùng còn thì ...

Họ Lê dịu ánh mắt và thấp giọng :

- Lấy của chứ không lấy việc giết người làm mục đích .

Ngô Đồng đằng hắng một tiếng :

- Dùng Cứu Hoàn Dịch của đại ca ?

Khẽ gạt đầu , Lê Thiên Long hỏi :

- Phần ngươi , ngươi đã dùng thuốc trị thương Bảo Khí Cô Mạch chưa ?

Trong bão , trên tất cả mọi con đường , chật lòng đường đầu đầu cũng có cây người , máu đỏ thành vũng , máu vọt đến cả những cánh cây cao , những ngọn cỏ xa , từ khí bốc lạnh lùng , hòa lẫn với mùi thanh nặng đọng trong không gian .

Người trong Trúc Bang đang vận chuyển tài sản của Ngọc Bảo bận rộn , chật vật nhộn nhàng , chúng chăm chú vào công việc không buồn lưu ý đến những xác người , những vũng máu vây quanh .

Tài sản của Ngọc Bảo gồm bảo vật , chất thành đồng , từng đồng , từng đồng chiếm trọn những khoảng trống trong bão , những nơi nào không có cây người , không có vũng máu là bảo vật chất chồng . Nhìn vào cuộc vận chuyển tài sản , người ta có cảm tưởng một vị vương đang dời đô và quan sĩ đang đi tân kho tàng vô lượng .

Bóng người qua lại , nhôn nhip , rộn ràng , vui như ngày mở hội , cái vui của kẻ chiến thắng , bên cạnh cái tang tóc của kẻ bại .

Ngọc Bảo là một mảnh đất phía bắc Cam Túc , nhà cửa dựng lên , ngang với thị trấn .

Không có bóng dáng một người nào của Ngọc Bảo . Trước khi bon Trúc Bang bỏ đi , đừng mong có một gia nhân nào trong Ngọc Bảo dám xuất hiện .

Lê Thiên Long chậm bước , từ từ đi tới , đi qua con đường này , sang con đường khác , như khác thường dạo phố lúc mát trời .

Chàng nhìn lên , nơi cửa sổ một lầu hồng , có chiếc xác người treo lủng lẳng , chàng khẽ cau mày , rồi đảo mắt nhìn quanh , quan sát một lượt lối kiểm trúc vừa đồ sộ vừa tân kỳ của Bảo .

Nhìn như thế là chàng gom vào tầm nhãn quang đi thế , địa hình của Bảo với một dụng ý nào , chỉ có chàng mới hiểu được mà thôi .

Một bóng người từ xa vút tới . Người đó , có thân vóc ngũ đoản , vận y phục bó tằm dầu, người đó từ trong ngôi nhà thoát ra , trông thấy chàng nên lao mình đón chặn .

Đã là tướng ngũ đoản , lạo chọc đầu , lại nhỏ mũi , nhỏ mắt trông hết sức khôi hài , nhưng được cái là thân vóc rắn chắc , liền lạc vô cùng . Tuy nhiên , là một nhân vật tham dự cuộc tảo thanh Ngọc Bảo đêm nay ngoại hình đáng buồn cười bao nhiêu , nội tướng hẳn phải ghê gớm bấy nhiêu .

Giả sử , nếu kẻ nào biết rõ lai lịch y , dù trông cái vẻ bề ngoài của y khó nín cười được , cũng chẳng dám nhếch nửa vành môi , chỉ để miếu thôi chứ chẳng phải để cười , kẻ nào sấm nhếch môi , nửa vành môi là kẻ đó gan lì , xem từ thần như một hảo hữu .

Vì nhân huynh có tướng ngũ đoản đó , chính là tay kiêu hùng thượng đỉnh , có ngoại hiệu là Độc Sa , họ Đoàn tên Lục .

Trên đường sai vạn dặm , dù là khách thượng xuôi ngược sinh kế , dù là hào kiệt anh hùng trong Hắc Bạch lưỡng đạo , nghe nói đến Đoàn Lục là xám mặt , rung người , đang một cũng chẳng dám thở mạnh . Y vừa tàn độc , vừa hung ác , vừa nham hiểm , giáo hoạt , nhân một lần liên thư với Trúc Bang , trong cuộc làm ăn y cảm mến cái tiết tháo câu lệ Thiên Long liền kết giao với họ Lê là đại ca , rồi bỏ luôn cả giang san thanh thế tại Huỳnh Hà , về luôn Ngao Sơn , cam phận dưới trướng với Lê Thiên Long .

Lúc đó Đoàn Lục tay tả cầm một đôi chân đèn to bằng vàng , tay xách hay chiến rương cây to , sơn màu đỏ , vai quẩy một xâu như ý có chiếc bằng vàng có chiếc bằng ngọc đến trước mặt Lê Thiên Long . Y cười tóet miệng , mình nghiêng nghiêng , nửa cung kính nửa đùa trong thân mật , cái giọng ồ ồ nói :

- Đại ca ơi ! chuyến phục thù này xem ra thành công lắm đấy .

Y bật cười sảng sặc , cười một lúc rồi tiếp nói trong khi Lê Thiên Long điềm nhiên nhìn y :

- Bạc vàng , châu bảo không thiếu , lại có cả mỹ nữ giai nhân . Rất tiếc ! cái qui củ của đại ca nghiêm quá , nếu không thì tiểu đệ này có những đêm vui dài vô hạn . Hoài của ! Hoài của đại ca ơi !

Y lại cười rồi tiếp :

- Quy củ ác nghiệt ! cái gì thì được chứ hạn chế tiểu đệ nào bằng một chi tiết nữ sắc thì nhất là tiểu đệ không tán đồng rồi ! năm năm trước , không tán đồng , giờ đây năm năm sau cũng vẫn không tán đồng .

Lê Thiên Long điềm một nụ cười mờ , thông cảm , nụ cười am tường vô cùng .

- Được ! Tán đồng cũng tốt , không tán đồng cũng thế thôi . ta hãy hỏi người chứ người đã hạ được tất cả mấy người ?

Đoàn Lục xì một tiếng bĩu môi luôn :

- Nếu đừng có cái bọn cung tiễn thủ chen vào chia bớt phần thịt của đệ , thì còn đếm làm sao được ? Khổ quá , mồi ra tay đỡ ngựa một chút là tên bán ào ào , làm cho địch trốn chui , trốn lủi , còn ma nào dám thấp thoáng ? Bất quá , tiểu đệ chỉ hạ độ năm sáu tên giặc đó .

Y gật gù nói tiếp :

- Tuy nhiên , cũng chả sao . Bọn cung tiễn thì cũng đã làm được việc lắm . Tiểu đệ không sướng tay nhưng việc lớn đã thành , bù qua sót lại chẳng thiệt gì .

Lê Thiên Long lắc đầu, chừng như không thích giết người bừa bãi, bởi trên giang hồ nếu giữ đúng theo quy củ chung, thì cướp chẳng sát hại mạng người, còn như giết người thì chẳng bao giờ thoát của.

Nhưng chàng không tỏ rõ cái ý đó, sợ làm phật lòng người hảo hữu hung tàn.

Chàng hỏi:

- Có lục soát nhà cửa của Trương Vi Quang hết chẳng?

Đoàn Lục chớp chớp cánh mũi nhỏ bé, đôi mắt hay dao động tặc lười:

- Bình tâm mà xét Trương Vi Quang quả có khí phách của một Bảo chủ. Có khí phách hơn người mới tạo được cuộc đời hơn người. Vào nhà hắn mà xem, còn ai không chóa mắt với vẻ huy hoàng tráng lệ của một nơi hưởng thụ lạc thú nhân sanh? Hắn chỉ là một người, nhưng hắn chiếm trọn ba tòa đại sảnh, sáu dãy nhà ngang, rồi vô số hành lang liên lạc từ nơi này đến các nơi khác, hành lang phổ lục gấm, viền hoa tươi, còn vách khảm xà cừ san hô màu sắc tương phản. chạm trổ tân kỳ, ghềnh bành khảm ngọc, giường ngà trải gấm màn nhung giăng mắc ngăn chặn nóng bên ngoài, giữ mát cái mát bên trong, rồi đến những bức họa giá trị liên thành, những chiếc đắp xưa trên ngàn năm, những vũ khí có lịch sử hàng trăm thế hệ, chỉ nội cái việc chọn vật mà khuôn đi cũng đủ mệt óc rồi. Nếu muốn như tất cả những gì có giá trị trên ngàn vàng tất phải...

[thiếu trang 46 & 47]

- Lê Hàn Minh dẫn toán người tùy thuộc vào tề phòng sâu của Trương Vi Quang lục soát. Có một nhóm người của Ngọc Bảo theo dấu y, chừng như do con cháu gì của Trương Vi Quang điều động, mãi đến bây giờ chưa thấy Lê Hàn Minh trở lại chắc đã gặp trở ngại rồi.

Đoàn Lục cười nhẹ:

- Cái lối du kích chiến thì chẳng còn lo ngại khi lão Lê đứng ra đảm đương. Lê Hàn Minh to gan thật, táo bạo thật, nhưng thuật chiến đấu núp trong ô kệt nào đó, chờ địch đến mà hạ, lão ta tuyệt lắm nha, lão có thể chui mình nhanh như rắn, tuy nhiên hy vọng hắn đừng ý tài, khinh địch không khéo lại mắc mưu địch dụ dẫn vào cạm bẫy.

Đáng lý họ Đoàn nghe tin Lê Hàn Minh bị kẹt trong màn lưới của địch nhân y phải lập tức chạy đi tiếp viện rồi, nhưng đương trường chiến đấu, mọi sự tiếp trợ đó mang lại hữu ích cho cánh nhà, chỉ có những cuộc tập kích chiến thì rất kỵ tiếp viện, bởi càng nóng lòng phái người tiếp trợ, càng dễ lọt vào ổ phản du kích của địch, hãy để tự người bị kẹt tự tìm lối thoát. Cho nên người áp dụng thuật du kích chiến, phải thừa tài năng, thừa kinh nghiệm mới dám đảm nhiệm công việc điều khiển một trận du kích chiến. Kém là chết, đừng mong mọi gì đến sự tiếp trợ của cánh nhà, nóng tiếp viện là thí quân vô ích.

Lê Thiên Long trầm ngâm một lát đoạn cười nói:

- Đừng lo ngại cho Lê Hàn Minh, hắn chẳng bao giờ khinh địch đâu, nếu khinh địch hắn đã mất đến mười cái mạng rồi, đừng nói là một mạng.

Cả hai đang cười cười nói nói, bỗng nhiên một bóng người to lớn gương mặt hồng hào, không rõ tuổi bao nhiêu, song tóc trắng như bạc, vẫn thành một cái cánh dài, lưng lửng sau lưng, bóng đó chạy tới, tốc bay phoi phoi như cái đuôi, còn ở xa, bóng đó đã oang oang lên tiếng:

- Đại ca! Đệ mạng một thành nơi chiếc tui đây. Ha ha! Dao của chúng cũng bén đấy chứ. Vết thương khá sâu đấy, nhưng làm gì nổi đệ.

Đoàn Lục bữu môi:

- Đừng làm ra vẻ ngơoi hùng trước mặt đại ca, tòm quã đi thôi. Vừa trông thấy mặt là muốn lợm giọng rồi.

Gã có bím tóc "xì xì" một tiếng:

- Có hùng hay không, điều đó thì ai ai cũng thấy rõ rồi, dù sao thì cũng còn hơn ngơoi là một Võ Đại lại núp mình sát dưới gối một Phạm Kim Liên, quanh năm suốt tháng chỉ có vâng vâng dạ dạ trước má hồng, nếu không có Võ Tông rửa hận cho, thì ngơoi đòi đòi làm con ngựa cho nữ nhân cỡi.

Đoàn Lục toan sừng sộ, Lê Thiên Long khoát tay:

- Cho ta xin! Hai người thì luôn luôn như vậy, hề gặp nhau ở đâu, cũng oang oang cái mồm, gây huyền não khó chịu. Hãy lo phận sự của mình, làm sao cho trước thái dương khuất bóng mình khởi hành đấy.

Đoàn Lục nhìn lên không thấy mây hồng giăng mắc, thái dương đã chéch đầu non, hoàng hôn trở về gió đêm đã bắt đầu thổi nhẹ, tuy nhiên những tia nắng cuối cùng còn vương vẩn đầu cành

Bạch Diện Tử Trần Hồng Siêu, người có bím tóc trắng, đưa nhanh mắt nhìn thoáng qua Đoàn Lục, khẽ nhếch nửa vành môi, lộ vẻ mỉa mai, đoạn đồng đặc gọi to:

- Kim Bưu đâu? Đốc thúc bọn chúng nhanh tay một chút, đầu đó phải sẵn sàng. Bang chủ sắp khởi hành đấy. Về Vang sớm cho sớm. Phen này thì cái đám nữ nhân của Đoàn gia có dịp phát tài to.

Nửa nụ cười của họ Trần trở thành tròn nụ, phì ra rồn rảng sáng khoái. Chẳng như móc được Đoàn Lục tiếng nào là y thích thú cùng cực. Đoàn Lục xì một tiếng, nhưng rồi cũng bỏ qua, bởi cả hai quen đùa nhau bằng những cuộc đấu tranh nguội, cả hay biết dừng chân ở chỗ cuộc đấu tranh bắt đầu nóng nong cho nên chẳng bao giờ xảy ra sự gì quá đáng với nhau cả. Và lại họ cũng thích nhau lắm.

Họ Đoàn quay lại phía sau quát :

- Hách Hồ đâu ? Ngươi chui rúc vào xó kẹt nào chẳng bao giờ thấy mặt ngươi những lúc cần đến ngươi. Nhanh tay lên, Trần lão gia sắp khởi hành đó, chậm trễ thì có chết với Trần lão gia đấy. Ta hạn trong một tuần nhang, đầu đó phải hoàn tất cả nhé.

Kim Bưu và Hách Hồ là hai tên thân tín tùy sai của họ Trần và họ Đoàn, họ ra lệnh cho chúng để chuẩn bị đầu đó kịp thời, như Lê Thiên Long vừa ra lệnh.

Tất cả từ trên xuống dưới, họ vui, đùa nhau nhưng chẳng một ai dám khinh thường qui củ, qui luật, nói là việc riêng, thi hành phận sự là việc chung, chẳng ai dám chềnh mảng.

Từ nơi một góc đường, một gương mặt như da quít héo xuất hiện. Người có gương mặt đó bước tới, khi đến gần Đoàn Lục cất giọng oang oang :

- Mệt ! Mệt ! Trộn con đường phía Bắc, ta đã đốc thúc các anh em thu dọn tuơng tất rồi, trừ những vật rụng, cong thì đã được khuôn chắt một chỗ xong cả. Bất quá giờ nào khởi hành là ta sẵn sàng. Khó cái là ở những nơi khác, các người làm ăn sao mà chậm chạp quá, đến bây giờ vẫn còn bận rộn. Rõ chán !

Không rõ người đó là ai, bởi chẳng ai để ý đến câu nói đầy tự đắc lẫn than oán. Lê Thiên Long quay qua Đoàn Lục, rồi chuyển ánh mắt sang bên Bạch Diện Tử Trần Hồng Siêu, nhìn cả hai với ánh mắt lạnh lùng :

- Phần việc của ai nấy lo, sao cho đúng thời hạn đấy. Mã đội chúng ta có lẽ sốt ruột chờ đợi quá lâu, phải gia tâm đồn đốc các anh em nhanh tay hơn một chút. Về việc tiếp trợ Lê Hàn Minh nơi hậu đường của Trương Vi Quang ta sẽ đảm nhận thay cho ngươi, để các người có đủ thời gian hoàn tất công vụ.

Chàng dừng lại một chút, đoạn gọi Trần Hồng Siêu :

- Bạch Diện Tử hãy cấp cho ta một trăm người của anh em họ Chu, lưu lại đây cho ta sử dụng, còn lại bao nhiêu người hãy xuất lĩnh, chuẩn bị đầu vào đó và lên đường ngay khỏi phải đợi ta.

Đoàn Lục và Trần Hồng Siêu nghiêng mình lĩnh lệnh. Lê Thiên Long vẫy tay đoạn quay mình bước. Chiếc khăn bọc đầu bằng da beo bỏ muối lòng thòng phất phơ nơi vai, chàng bước từng bước chững chạc nhưng rất nhanh. Chàng ra khỏi cửa bảo, đứng lên chiếc cầu đá, bên cạnh con ngựa đá trắng. Con mắt hướng dăm dăm về phía hậu đường của toà nhà Trương Vi Quang cư trú, mà chàng gọi là Thanh Sa Trướng.

Từ nơi khoảng trống trước mắt, Đoạn Lưu Dao Ngô Đồng giương cao đôi mày, bước tới.

Lê Thiên Long hỏi nhanh :

- Số anh em bị thương có nhiều lắm không ?

Đôi mày vừa giương cao, Ngô Đồng cau mày lại, thờ dãi :

- Phong tính về mặt ngoài, có trăm năm mươi người...

Dù bên trong xúc động bên ngoài Lê Thiên Long vẫn trầm tĩnh như thường :

- Ngươi đưa số bị thương đó về Tam Gia Sào trước, bảo Trần Hồng Siêu và Đoàn Lục phụ trách cuộc hộ tống, đừng quên Mao Thương Công Tôn Cao Thọ đấy nhé. Xem chừng vết thương ở đùi của hắn cũng khá trầm trọng đấy.

Ngô Đồng nuốt nước bọt, thấp giọng :

- Còn bọn tù binh ? Phải đưa chúng cùng đi chứ ?

Lê Thiên Long lắc đầu :

- Không mang một tên nào cả.

Vừa lúc đó, từ trong Bảo, độ trăm người vận áo xanh chạy tới, dẫn đầu là một người hình dạng lùn thấp, mũi mọng đỏ như nhuộm rượu muôn đời.

Trông thấy chúng Lê Thiên Long vỗ tay Ngô Đồng nói :

- Thôi ngươi đi đi, nhớ là ra lệnh chôn cất tất cả anh em tử trận hôm nay, đừng để thi thể họ lộ lên mà tui vong hồn họ. Còn từ hàng đầu lĩnh trở lên, thi hài của họ phải được chuyển về căn cứ. Hiện tại ta phải đến Thanh Sa Trướng tiếp trợ Lê Hàn Minh.

Ngô Đồng nghiêng mình, cúi đầu.

Lê Thiên Long hướng sang một trăm người vừa đến khẽ vẫy tay , chàng trước họ sau , tất cả một trăm lẻ một người phút chốc mất dạng .

Như con chim ung vỗ cánh , chớp mắt Lê Thiên Long đã vào Thanh Sa Trướng . Thanh Sa Trướng đại diện gỗ ghè , chỗ cao chỗ thấp , thỉnh thoảng chàng bắt gặp một vài thi thể nơi cành cây có phủ lá để chàng cứ theo con đường có những chiếc cây đó , làm ký hiệu tiến tới . Chàng xem những xác chết là có giao chiến và dĩ nhiên nơi nào có giao chiến , nơi đó có bước chân Lê Hàn Minh bước qua .

Vào đến nơi đây rồi , cảm như tự nguyện xuyên tiến vào ổ phục kích của bọn người Ngọc Bảo , tự nhiên Lê Thiên Long phải cẩn thận dè dặt .

Lê Thiên Long vừa tiến tới , vừa quan sát .

Thoạt đầu , chàng trông thấy những thi thể đều vận y phục màu tro , mỗi thi thể đều chết như nhau , đều có mũi tên xuyên ngực . Máu tro là máu của Ngọc Bảo , nơi này người của Ngọc Bảo đã tử nạn khá nhiều .

Chàng đi lần tới , càng đi sâu , chàng càng cảm nhận thấy cành cây đâm ngấm , trơ cùi , nhánh nhóc , lá rơi lộp kín đường trong những đồng nhánh , nhóc lá , có nhưng xác chết vận y phục màu xanh .

Màu xanh là y phục của Trúc Bang , thế là người trong Trúc Bang vẫn phải trả nợ vay , vẫn phải thăm y như địch .

Trăm người theo sau Lê Thiên Long đều đỏ mắt cất bước .

Nhưng Lê Thiên Long từng xem cái chết như sự về hai buổi chợ , dù trong thâm tâm chàng cũng xót thương cho đồng đảng , bên ngoài phải thản nhiên , để giữ kỷ luật nghiêm , để duy trì đầu chí cho mọi người , không vì xúc động mà dao động tinh thần .

Chàng cứ đi tới , vừa đi , vừa đảo mắt nhìn quanh , quan sát .

Lối đi có lộp lá khô , nhánh cây khô , rơi rụng từ trước , cộng thêm nhánh nhóc , lá tươi vừa rụng , vang lên xào xào theo bước chân người , nhiều người đi gây thành tiếng vang khá lớn .

Đường đi rất tối , không khí lại trầm lạnh nặng nề , một cái lạnh phảng phất từ khí , dễ khiến rùng người , khác hẳn cái lạnh miêng băng giá .

Lê Thiên Long cứ đi , gương mặt trầm trầm , bên ngoài không biểu lộ nét lạ nhưng bên trong tâm tư muôn ngàn ý niệm dâng lên , chàng ngưng thần , chú ý nghe ngóng từng tiếng động , quan sát từng bóng chỉ chờ chờ mọi diễn biến , sẵn sàng ứng phó với mọi sự bất ngờ .

Có lúc chàng ngẩng cao đầu , nhìn ngược , có lúc chàng cúi mình xuống , nghiêng tai nghe ngóng .

Một lúc thấy , có chiếc mũi đỏ , dè dặt bước tới.

Lê Thiên Long thấp giọng :

- Tình hình chừng như bất lợi cho chúng ta đó . Ngươi có nhận thấy như thế không ?

Gã lùn lộ hẳn vẻ lo lắng :

- Đúng vậy , chính thuộc hạ có cảm nghĩ đó ngay từ lúc vào đây . Sự tình diễn biến ngoài dự liệu của chúng ta .

Lê Thiên Long một tay thủ sẵn thanh tử Huyền Kiếm , tay kia sờ cảm vuốt hàm râu lùn nhún nói :

- Chỉ cần phát giác địch ẩn náo chỗ nào là nhất định thanh kiếm này sẽ nhuộm máu hồng , như nhúng vào dòng sông đỏ .

Buông xong câu nói , những đường gân xanh nổi chằng chịt trên gương mặt , biểu lộ một sự cương quyết mãnh liệt , sự cương quyết đó nhắm vào việc tát biển rồi non , khuynh đảo càn khôn , chuyển lệch sơn hà .

Gã lùn thấp gật đầu , cái gật đầu rất tương xứng với vẻ quyết định của vị thủ lĩnh , rồi hẳn đi tới bước những bước dè dặt , đôi mắt luôn luôn nhìn bốn phía , nhìn xuống đất , nhìn lên cành cây , tai nghe ngóng khắp nơi .

Không lâu lắm , họ đã đến nơi họ cần đến , nơi đó tại cục diện Thanh Sa Trướng .

Thanh Sa Trướng vừa hiện ra trong tầm mắt của họ , tất cả , từ vị thủ lĩnh đến tên bang đồ cuối cùng , đều xám mặt . Hơi thở của họ như đứt mất , ánh mắt của họ như mờ đi , lưng tròn , không ai có một cử động nhỏ trước thảm cảnh hiện ra , dù cử động nhỏ đó rất cần cho duy trì cái sống còn .

Hơn bốn trăm xác chết nằm la liệt , bừa bãi trước khoảng rộng của Thanh Sa Trướng , còn Thanh Sa Trướng thì sụp đổ phần lớn .

Trong số bốn trăm xác chết , y phục xanh có màu tro có , dĩ nhiên song phương đều có người trả nợ máu xương tại chiến trường .

Đau buồn cho Lê Thiên Long , gã lùn và các võ sĩ Trúc Bang hơn nữa , là cạnh những xác chết đó , riêng biệt nằm một nơi , có hơn trăm xác khác , đồng vận y phục màu xanh , chẳng có một thi thể nào vận áo màu tro cả .

Như vậy , là trong toán người của Trúc Bang bị sát hại bằng một thủ đoạn đặc biệt , không phải do cuộc giao chiến xảy ra , bởi chẳng có một thi thể nào của Ngọc Bảo trong số nạn nhân .

Không ác chiến xảy ra , dĩ nhiên số nạn nhân táng mạng chỉ do âm mưu thủ đoạn của địch dùng âm mưu , thủ đoạn , tự nhiên không cần phải điều động quá nhiều người . Vì không có nhiều người , nên không xảy ra ác chiến .

Thế mà trọn số trăm mạng bang đồ Trúc Bang đều tử mạng trong khi không kịp phản ứng .

Nhận định qua tình hình , Lê Thiên Long biết là chỉ có một người gây ra thảm trạng đó cho Trúc Bang người đó là ai ?

Chàng đang suy tư , tìm hiểu người đó đã hạ thủ đoạn tàn diệt bang đồ Trúc Bang như vậy , bỗng một tên võ sĩ kêu lên :

- Đây rồi ! Thuộc hạ nhận ra được Lâm Duy , đầu mục của Lê Hàn Minh .

Một kẻ khác phụ họa :

- lại còn Tôn đầu mục nữa . Đáng thương hại quá . Thuộc hạ không thể nào làm được . Tôn đầu mục mất một ngón tay nơi bàn tay hữu , còn ai không biết . Người này dù mặt mày không còn nguyên vẹn vẫn nhận ra như thường .

Người lùn thấp chưa kịp nói gì , Lê Thiên Long gọi gấp :

- Mai đầu lĩnh bước tới xem sao ?

Họ Mai y lệnh , bước tới quan sát một lúc , cao giọng nói :

- Đúng , đúng là thi thể của Tôn đầu lĩnh và Lâm đầu lĩnh .

Y nói tiếp

- Chẳng tìm thấy đầu thi thể của Lê Hàn Minh , có lẽ họ chưa chết.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chuỳ Kích Tung Hoàn

Hoàng hôn dần buông xuống, bóng tối khôi trùm một vài nơi trong không gian với những tia nắng cuối ngày, gieo cái nhá nhem trong toàn khu thanh sa trường.

Gió tây bắc nổi lên, quét qua đầu cành vi vu, buồn thảm, còn buồn thảm hơn khi tử khí còn vương đọng đó đây.

Gió quét đầu cây, cây uống mình thành sóng lượn, âm thầm mặc cho gió đùa, mỗi cái quét qua có tiếng rì rào, như oan hồn rên rĩ khóc than.

Võ sĩ Trúc Bang không khỏi rung mình trong khung cảnh hãi hùng ghê rợn, tuy nhiên họ vẫn tiến tới, tiến từ bước một, dè dặt thận trọng, dè dặt từng bước chân, thận trọng từng ánh mắt.

Cuộc lục soát ban ngày còn gây được nhiều hứng thú, dù trong cuộc lục soát đó, rất có thể gặp nguy hiểm. Nhưng lục soát lúc đêm sắp về, chung quanh không khí bao trùm, mùi máu tanh còn thoang thoảng gần xa tiếng gió vút qua cành bật lên rên rĩ, náo nùng, ai oán, phải có can trường như sắt đá mới làm nổi những công tác rừng rợn, chẳng cần gì phải gặp nguy hiểm. Họ bước từng bước một, như chen chúc giữa quần ma dù ma không hiện bóng.

Đột nhiên, một ý định phát sinh trong tâm tư, Lê Thiên Long dừng chân lại, chờ cho đoàn người vừa qua, chàng gọi một tên trong bọn thì thăm mấy câu đoạn để cho đoàn người đó tiến tới, tự mình vút vào một chỗ ẩn kín.

Nghe ngóng động tĩnh, quan sát cục thế một lúc Lê Thiên Long len lén theo dõi đoàn người, chàng ẩn ở bên trên giàn cây, đoàn người đi bên dưới. Trong tình trạng đó, nếu chàng muốn vượt tới trước bọn Trúc Bang cũng chẳng khó khăn gì, và dĩ nhiên đoàn người bên dưới chẳng hề hay biết.

Đó cũng là cái dụng ý của chàng, chỉ thực hiện khi nào cần, cho nên thay vì đi chung đoàn với nhau, chàng tách rời ra một mình, len lỏi theo sau.

Và cũng để lừa địch, nếu địch có chú ý, thì chỉ chú ý đến đám đông, chẳng bao giờ ngờ được có kẻ nào có gan dám vào Thanh Sa Trường một mình.

Đi trên giàn cây một lúc, chàng nhận thấy con đường lải lải xuống, đến đây rồi, chàng chưa phát hiện ra một việc gì như đã dự đoán, chàng thất vọng.

Nhưng, đúng lúc niềm thất vọng nảy sinh, chàng bỗng giật mình lắng tai nghe kĩ.

Đầu đây, có tiếng rên khẽ, tiếng rên vừa nổi lên, lại im bất liền.

Sự im bất của tiếng rên rất có nghĩa, chẳng phải ngẫu nhiên vì đau mà rên, rồi vì kiệt sức mà im bất ngoài chỗ muốn của người rên.

Là tay lão luyện trên giang hồ, Lê Thiên Long biết ngay có một bàn tay nào đó chặn bít miệng người rên, cho tiếng rên dừng vang tiếp.

Chàng điểm một nụ cười nhẹ, khẽ gật đầu.

Có thể chứ! Ít nhất chàng cũng phải phát hiện ra một sự gì, nếu không, thì chẳng hóa ra chàng dự đoán sai lầm sao?

Rồi chàng nhận định phương hướng của tiếng rên, ước độ khoảng cách.

Tiếng rên phát ra từ phía hữu, cách chàng mười trượng. Chàng nhận ra mình đã đi nhanh một chút, đám người Trúc Bang còn lục tục ở phía sau, chàng nghe rõ tiếng chân của họ vang lên, tuy không nghe lộn, nhưng cũng rất rõ ràng.

Chàng đã nghe, tức nhiên kẻ nào bịt miệng người rên đó cũng phải nghe có tiếng chân người nên kẻ đó mới bịt miệng không cho tiếng rên phát ra tiếp.

Tại sao kẻ đó không cho tiếng rên vang lên?

Có hai giả thuyết cho trường hợp này. Giả thuyết thứ nhất, kẻ đó chặn tiếng rên, để cấp tốc di chuyển đến một chỗ nấp khác, xa hơn. Giả thuyết thứ hai, người đó chặn tiếng rên, sợ tiếng rên làm kinh động bọn người trong Trúc Bang để bất thành linh xuất thủ tiêu diệt tất cả,

Giả thuyết thứ hai có phần vững hơn giả thuyết thứ nhất, bởi lẽ phạm trong bọn, có đồng bọn bị thương, lại bị cô lập một nơi cách xa đoàn đội, trên đời không ai lưu luyến ở chỗ xảy ra tai nạn, tất phải tìm cách đưa người bị thương xa rời nơi đó, càng xa càng sớm càng có lợi, nhưng người này vẫn không đi đâu [?] mặc cho kẻ bị thương, cố ở lại đây, ở lại là cố chờ đợi một cái gì. Người đó chờ đợi gì nếu không chờ địch đến.

Như vậy, đúng là người đó sẽ có thủ đoạn dành sẵn cho bọn người trong Trúc Bang, người đó tin chắc sau cái thất bại vừa rồi của Lê Hàn Minh, thế nào cũng có đoàn quân tiếp viện.

Hắn đoán trúng, nhưng cuối cùng phần thắng sẽ về tay ai? Hắn có tin chắc sẽ nắm phần thắng nên mới lưu lại đây chờ...

Lê Thiên Long cười thầm:

- Bằng hữu! Vô quái dày móng tay nhọn. Bằng hữu muốn bọn ta đến, bọn ta đến đây. Và bằng hữu muốn áp dụng phương pháp tiên hạ thủ vi cường? Không, chính ta đây mới dùng phương pháp đó bằng hữu ạ.

Qua một cái nhích vai, Lê Thiên Long đã vọt mình tới, trong khoảng cách độ bảy trượng. Hiện tại, chàng chỉ còn cách chỗ phát ra tiếng rên độ ba trượng.

Chàng lại nằm sát xuống, nhìn ra trước mắt.

Chàng không phải tìm lâu, nhãn quang của chàng trong đêm rõ như ban ngày, qua một cái thoáng mắt, chàng đã trông thấy một gì đen đen, lù lù sau một đồng đất vòng lên, như hình một con rồng nằm dài. Vật đen lù lù đó chính là một người, quay lưng lại phía chàng, nấp bên sống lưng rồng, trông như một vết lem của một đường vẽ dài.

Hớp một hơi dài không khí, Lê Thiên Long với chiếc búa nhỏ cầm tay, tay kia sửa lại chiếc da [?] trước ngực cho chặt, thanh Từ Huyền Kiếm vẫn lũng lảng bên hông, bất thành linh, một giác độ rất chính xác, tung mình vọt xuống.

Chừng như người đó đã phát giác ra có kẻ đánh lén, quay nhanh đầu lại.

Đúng lúc đầu hắn vừa quay lại, Lê Thiên Long đã nhanh chóng rút thanh Từ Huyền Kiếm cầm tay, thân mình chưa đáp xuống kiếm đã loang vòng tròn, vòng kiếm [?] như chiếc tán từ bên trên phủ xuống đầu đối phương.

Người đó hừ lạnh một tiếng, chớp nhanh múa cánh tay.

Theo đây, một đạo thanh quang lóe lên, [?] thanh quang tỏa rộng từ bên dưới bay vút lên trên, đón nhận kiếm quang của Lê Thiên Long.

Động tác của hắn rất nhanh, dù Lê Thiên Long đã xuất chiến như chàng đã nghĩ là tiên hạ thủ vi cường, nhưng người đó gần phản ứng đồng thời với chiêu công của địch.

Khẽ điểm một nụ cười, Lê Thiên Long không muốn cho hai vũ khí chạm nhau, gây tiêu hao cương khí vô ích, và lại dù có để vũ khí chạm nhau cũng chẳng thu hoạch kết quả gì, vì đối phương đã phòng bị, chàng liền thu kiếm về, đảo lộn thân hình một vòng, rồi theo một đường chiêu tuyệt hảo, vùng Từ Huyền Kiếm chém trở lại.

Kiếm ảnh rợp trời, kiếm quang sáng chớp, gió rít [?] như ngàn sao rụng bị bão đùa khua chạm vào nhau.

Người đó à lên một tiếng như kinh dị, như kinh diệt, đứng nguyên tại chỗ, chiếc vũ khí màu xanh của hắn vung lên, tỏa thanh quang sáng ngời, đồng thời hắn khẽ nhích vai tả, theo cái nhích một đạo ngân quang bắn ra, bay vút tới Lê Thiên Long.

Đạo ngân quang đó xuất phát nhanh vô tưởng, cơ hồ Lê Thiên Long không trông thấy kịp, nhắm đúng yết hầu chàng.

Bị phản công một cách mãnh liệt, Lê Thiên Long [?] khí hùng hai chân chụm lại, dùng pháp Thiên Cân Trụ đáp nhanh người xuống đất, tay tả quét một vòng, [?] chỏ hữu bật lên, Từ Huyền Kiếm lòn từ dưới cánh trở thốc ngược, uốn nửa vòng cầu, chạm ngay đạo ngân quang của đối phương bật thành một tiếng keng lanh lảnh, vật sáng trắng do người đó lao đến, bắn dội ra trở về, va vào đạo thanh quang của hắn, đạo thanh quang bật qua một bên.

Chiêu thức do Lê Thiên Long vừa sử dụng là chiêu thứ mười tám có cái tên Duyên Viên Đầu [?] trong Luân Hồi Thập Bát Thức của chàng.

Vì sôi giận, chàng giờ ngay tuyệt học ra đối phó với địch mà cũng muốn kết thúc cuộc đấu. Dĩ nhiên khi Lê Thiên Long mang tuyệt học ra áp dụng, [?] trăm đôi thủ như một, không hi vọng gì giữ nổi bình thường. Người đó bị chấn dội, lùi lại hai bước.

Lê Thiên Long bốc bùng sát khí trùm gương mặt, hét lên một tiếng lớn, giờ luôn một tuyệt học thứ [?] có hiệu dụng bảo thân hộ mạng, có cái tên là Đạt [?] Nhân Thủ Pháp, thi triển liền.

Từ Huyền Kiếm vút ra, bật thành một tiếng “coong”, vẽ thành hình rồng vượn mình, trong thoáng mắt, kiếm quang loang rộng, tan biến ra muôn vạn điểm sao, những điểm sao có áp lực vô cùng mãnh liệt bay rào rào, xoay quanh đối tượng nhưng mũi kiếm nhắm đúng phần dưới rốn hắn.

Đến bây giờ, người đó mới nhận thức là mình gặp tay kinh địch, hắn kêu lên một tiếng kinh hoàng, vung vũ khí màu xanh của hắn tạo thành một bức bình phong chặn những điểm sao bạc, đồng thời hắn đã động mũi vũ khí của hắn đâm vào ngực Lê Thiên Long.

Một tiếng xoảng vang lên, tiếp theo là một tiếng soạt, Từ Huyền Kiếm của Lê Thiên Long đánh hất vũ khí của đối phương, thuận đà tước một mảng vai của hắn, lấy cả áo lẫn da thịt.

Cổ gượng cái đầu tốt độ, không kêu lên một tiếng nào, người đó nhảy tạt qua một bên, rồi lao mình vút vào sau Thanh Sa Trường.

Lê Thiên Long thét vang như sấm, khoát tay một vòng. Chẳng rõ chàng sử dụng thủ pháp như thế nào, chín mũi phi đao hình cong bay tủa tới.

Chẳng rõ người chạy phía trước có trúng phải mũi đao nào, chỉ thấy hắn lao đảo thân hình một chút, rồi như mũi tên lao thẳng vào phía trong.

Thời gian giao đấu với người đó, bất quá ngang [?] mấy phút giây người thường nhích chân bước đi bộ mười bước. Trong khoảnh khắc thoáng mắt đó, cái chết sông hiện ra giữa chàng và đối thủ, tuy chàng có thắng thế, song vẫn chẳng hạ được địch tại trường, chàng tức uất vô cùng.

Nhưng hắn đã chạy khuất dạng rồi, chắc gì chàng theo kịp hắn mà hòng? Dù tức uất cũng đành chịu, biết sao hơn, có cố công vọt tới trước tìm kiếm, rất có thể chàng sẽ bị hắn ám toán, mà tay đó ám toán thì phải [?] là nguy hại lắm.

Chàng bước tới chỗ người đó nấp từ trước. Nơi đó dĩ nhiên phải còn một người nữa, chính là người phát ra tiếng rên.

Chưa thấy người, chàng đã lên tiếng gọi:

- Có phải Lê Hàn Minh đấy không?

Người nằm trên đất nhích động thân hình, từ yết hầu thoát ra mấy tiếng kêu khàn, không thành âm thanh rõ rệt.

Tuy âm thanh không rõ rệt, Lê Thiên Long cũng nhận ra ngay là của Lê Hàn Minh phát ra, chàng quá quen thuộc với anh em từng đồng lao cộng khổ với chàng, từng vào tử ra nguy với chàng.

Mũi Từ Huyền Kiếm phốt nhanh qua lướt dây trầu trói chặt đôi tay Lê Hàn Minh, Lê Thiên Long vội đặt ngựa y ra, móc cuộn khăn chèn miệng cho y, rồi [?] luôn đường dây cũng bằng da trầu quấn quanh đôi chân y, đoạn chàng thấp giọng hỏi:

- Sự tình như thế nào? Người có bị thương không?

Trong ánh sáng mập mờ hiện tại, Lê Thiên Long nhìn gương mặt của Lê Hàn Minh, một gương mặt xám xịt, rồi chàng nhìn khắp thân hình y, nơi nào cũng bê bết những máu, y phục lại rách nát, không còn chỗ lành độ tắt vuông.

Chàng hấp tấp hỏi:

- Lê Hàn Minh, nghe trong người ra sao? Bị thương chỗ nào?

Thở ra mấy hơi dài thườn thượt, Lê Hàn Minh ôm choàng lấy Lê Thiên Long, giọng y khàn khàn, nhưng cái khăn khăn ướt át, lệ thấm đã dâng lên, nhưng chưa trào ra khoe mắt:

- Đại ca! Tiểu đệ thẹn... Tiểu đệ không xứng đáng với sự tin cậy của đại ca... Tiểu đệ không xứng đáng với kì vọng của toàn thể anh em... Tiểu đệ đáng chết... Tiểu đệ không thể sống với cái thẹn này...

Lê Thiên Long ve vuốt khắp người y an ủi:

- Không! Chẳng gì quan trọng cả. Đòi là trường đấu, nơi diễn ra cả trăm, cả ngàn trận đấu, bại keo này ta sẽ thắng trong keo khác. Chẳng có gì quan trọng. Cái điểm tối yếu là ý chí quyết thắng, chỉ có thắng lợi cuối cùng mới đáng kể, đừng bận tâm tới những cái lót đường. Ta không trách ngươi, anh em không ai trách ngươi. Lê Hàn Minh can đảm lên, can đảm nhìn vào thực tế, can đảm hướng vọng đến tiền đồ, cái gì đã qua là số vốn ta khai thác để vun bồi những gì sắp đến. Lê Hàn Minh nghỉ một lúc đi, rồi thuật cho ta biết sự tình xảy ra như thế nào.

Vừa lúc đó, bóng người lao nhao ló nhỏ hiện ra phía hậu, dù ánh nhá nhem của ngày tàn không đủ rõ, qua thép đao chớp ngời, Lê Thiên Long đã nhận ra đoàn người đó là thân hay thù.

Chàng cao giọng:

- Mai Sinh! Cho anh em tạm dừng chân tại đây nghỉ ngơi một lát.

Bọn người trong Trúc Bang dừng lại, riêng Mai Sinh chạy đến bên cạnh Lê Thiên Long và Lê Hàn Minh, chót mũi quá cảm của hấn đượm mồ hôi lãng bóng, đôi mắt của hấn đáng vào Lê Hàn Minh, hấn kinh hoàng vì họ Lê bị thương, nhưng hấn mừng rỡ vì họ Lê còn sống.

Hấn reo lên:

- Lê Hàn Minh! Lê Hàn Minh! Ngươi báo hại anh em lo sợ cuống cuống vì ngươi. Thì ra trời còn phù hộ bọn Trúc Bang chúng ta. Anh em trong Trúc Bang không thể chết dễ dàng được đâu.

Hấn reo, nhiều người reo theo, tiếng reo rập [?] vang dội cả Thanh Sa Trướng, tất cả đều nhảy múa vui mừng, cùng khoa đao lên, ánh thép chớp ngời, tất cả tỏ lộ niềm vui thành thật, Lê Hàn Minh khích động vô cùng, mắt rom róm lệ. Y ôm choàng Lê Thiên Long thốt trong ngực nờ:

- Tiểu đệ thẹn quá! Tiểu đệ không xứng đáng với anh em. Tiểu đệ lãnh sứ mạng ra đi, cùng bao nhiêu người, hùng hổ làm sao, giờ đây tất cả đều táng mạng, còn một mình tiểu đệ sống sót. Trời, sống sót mà làm gì? Tại sao tiểu đệ không đủ can đảm theo các anh em mặc số chứ? Tiểu đệ còn nhìn mặt anh em làm sao được nữa chứ. Trời!

Lê Thiên Long quay ra các thuộc hạ khoát tay bảo im, đoạn nhẹ nâng Lê Hàn Minh ngồi lên, trầm trọng nói:

- Đừng! Đừng khóc nữa! Hãy cho ta biết rõ sự tình thế nào?

Lê Hàn Minh đưa lưng bàn tay quẹt qua mắt, lau vội mấy lượt rồi thuật sơ sự tình.

Lê Thiên Long trầm ngâm một lát đoạn đưa mắt nhìn thật xa. Chàng áp ứng muốn nói ra điều mình đang suy nghĩ thì như đoán được ý, Lê Hàn Minh lộ vẻ lo lắng:

- Đại ca muốn nói đến Huyền Vân Tam Tử trong phái Thanh Thành?

Bật cười vang, Lê Thiên Long cao giọng:

- Chứ còn ai nữa!

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Ai Là Người Chiến Thắng

Tiên Hạc Dương Mạt Kỳ bước tới, bước từng bước chậm chậm trịnh trọng, khi còn cách Thiên Long độ sáu bước, lão dừng chân lại.

Gió lạnh vờn qua phát ba sợi râu của lão, trông lão thanh nhã vô cùng, mừng tượng có tiên phong đạo cốt, có lẽ vì chỗ mừng tượng đó lão mới lấy ngoại hiệu là Tiên Hạc. Tuy nhiên gương mặt lão lạnh như tiền, chẳng có một nét cảm nghĩ nào hiển lộ, có thể ví như một pho tượng đá cũng không sai bao nhiêu!

Nhìn thẳng vào mặt đối tượng, Lê Thiên Long từ từ nói :

- Dương Mạt Kỳ! Tự nhiên ngươi phải có trí hơn cái bà em của ngươi, ngươi có tư tưởng cao hơn một phu nhân là cái chắc, rất tiếc ngươi lại không nắm được quyền điều khiển Ngân Bá đánh để cho một tay [x] nổi lãnh đạo một bang.

Tiên Hạc Dương Mạt Kỳ lạnh lùng hỏi :

-Ta tưởng hiện tại không phải lúc nói đến những vấn đề như thế, người có nhận ra điều đó chăng ?

Khẽ gật đầu, Lê Thiên Long định nói thêm điều nữa, nhưng tiếng trống lại nổi vang lên : "Bùng! Bùng! Bùng!".

Tiếng trống báo hiệu cuộc chiến sắp mở màn khai chiến, dứt tiếng trống, màn mở ra, song phương sẽ xuất thủ, một mất một còn. Trận chiến kéo dài nếu song phương đồng sức, trận chiến kết thúc nhanh nếu một bên kém một bên hơn.

Lê Thiên Long khép đôi mắt một phần lớn, chừa một đường hở nhỏ như làn chỉ, với cái dáng điệu mơ màng, chàng từ từ nói :

-Dương Mạt Kỳ! Hãy cẩn thận! Dù chết cũng an hồn. Ta không muốn người uất hận sang thế giới bên kia.

Tiếng cuối câu nói vừa vang đến tai Dương Mạt Kỳ, thì một điểm sáng bạc cũng đã đến gần yết hầu họ Dương.

Điểm sáng bay vút tới, vừa nhanh, vừa nhẹ, chẳng gây một tiếng động nào. Điểm sáng vừa tới đối phương thời gian với chiếc bao kiếm chui gọn vào đường dây da cột ngang hông Lê Thiên Long. Chàng có thói quen, khi cầm kiếm luôn chiếc vỏ, chỉ đến khi kiếm công địch, chàng mới tra vỏ vào đai lưng.

Ấn vọt chân xuống đất, Dương Mạt Kỳ xoay hình vòng, vòng xoay đã đưa lão xa vị trí vài thước, lão khẽ uốn cong người xuống hoành thanh kiếm quét ngang.

Dĩ nhiên Lê Thiên Long nào có xem nhát kiếm của Dương Mạt Kỳ ra gì, mũi kiếm từ bên trên hạ xuống một chút, vừa đủ chặn thể quét của họ Dương, rồi từ thể chân đó, chàng vung tay lớn thanh kiếm bên dưới đánh thốc lên đoạn trời xuống. Chàng định không để cho Dương Mạt Kỳ kịp thở nhất định gây luồng cuốn cho lão thanh kiếm vừa quét qua tâm, bị Từ Huyền Kiếm chặn lại, Dương Mạt Kỳ không dám để hai thanh kiếm chạm nhau, cấp tốc thu tay về, đồng thời nhảy tạt ra xa, tránh luôn những thế công [x] nổi của địch.

Lê Thiên Long cười lạnh lùng, bước theo bước, Từ Huyền Kiếm lại lóe sáng lên, trong [x] mắt chàng đã tung ra đúng mười lăm thức, mười lăm thức đó chỉ do một chiêu thức công biến ra, ảo diệu vớ cùng.

Qua hai lượt xuất thủ, trong thời gian một tiếng thở, chàng đã bức dồn đối tượng rõ ràng. Mười lăm thức kiếm thi triển xong thấy đối phương vẫn né tránh, Lê Thiên Long lại tung tiếp một đợt mười lăm thức nữa.

Ánh kiếm ngời lên, khí kiếm bốc lạnh, tường kiếm quang dày kính, dù lấy nước tạt vào, cũng chẳng một giọt nào qua lọt. Tiên Hạc Dương Mạt Kỳ luôn tránh, thoát tràn qua tả, dịch tay cầm kiếm nhưng thanh kiếm như vật thừa, vô dụng thấy rõ. Tuy nhiên, nhìn nhân thân pháp cực kỳ linh hoạt tránh nhanh hơn một con độc xà uốn khúc, lách mình len khỏi các chướng ngại vật.

Lê Thiên Long ung dung vũ lộng thanh kiếm Từ Huyền, dịch tránh qua nơi nào, chàng dịch bước sang bên đó, kiếm quang chớp ngời, kiếm ảnh kết thành mảng lưới, mảng lưới dần dần tỏa rộng phủ khắp xung quanh Dương Mạt Kỳ, khi phủ trọn bốn phía rồi mảng lưới lại dần dần thu hẹp.

Kiếm quang chớp sáng hơn, kiếm khí bốc lạnh cả thân pháp của Dương Mạt Kỳ không còn di động trong phần đất rộng nữa bởi mảng lưới đã thu hẹp cục trường và song phương hầu như sát lá cà nhau. Nếu để ý một chút, tất nhận thấy từ lúc cuộc chiến khai chiến, Dương Mạt Kỳ chưa hề tấn công địch một chiêu nào. Như thế làm sao gọi là cuộc chiến, trong đó một đầu thủ cứ bức dồn mãi đầu thủ kia, chẳng chút phản kháng. Nếu không nói ngoa, thì lúc đó Dương Mạt kỳ cũng chưa nắm vững thanh kiếm, đã không nắm vững thanh kiếm sau khi thu về sau lần xuất thủ đầu tiên thì còn mong chi phần công.

Mồ hôi đổ ra ướt trán Dương Mạt Kỳ chảy ròng ròng xuống mặt theo ba chòm râu chảy xuống đất, phát động động theo đà di chuyển của lão hắt những giọt mồ hôi vung vẩy lấm tẩm như sương rơi nặng hạt, nó thoát đầu còn phơ phát dần dần đầm ướt mồ hôi quện thành bện cũng phát lên xoay đà chuyển thân hình của lão, nhưng phát nghe bạch bạch.

Kiểm pháp do Lê Thiên Long thi triển, là môn tuyệt học của chàng, có tên là Liên Hồi Thập Bát Thức, một kiếm pháp chuyên nhanh cốt làm sao cho đối phương không kịp trở xoay trước những chiêu thức công như ánh chớp, cốt tạo thế ưu tiên, luôn luôn giữ phần chủ động.

Với kiếm pháp đó, chàng thừa cơ hội hạ sát địch trong một sơ hở nào đó của đối phương, vì chắc chắn không ai xoay trở thân hình né tránh những chiêu thức thần tốc mà không để lộ một sơ hở nhỏ. Nhưng ở đây chàng không có ý dồn Dương Mạt Kỳ vào tử địa, bởi chàng biết rõ, dù là bào huynh của nữ quái Bạch Nhãn Bà Dương Kim Ngọc, lão Dương Mạt Kỳ tính tình không tham lợi, lão có tư cách của một nho sĩ thanh nhã, cao khiết. Nếu lão không bị ảnh hưởng của người con gái tàn độc, thì rất có thể mối liên giao giữa Trúc Bang và Ngân Bá không đến nỗi căng thẳng như hiện tại.

Hai ánh kiếm quện vào nhau, hai bóng người thoát nhập vào, thoát dang ra, khi cùng tung bổng lên không, khi xoay tròn trên mặt đất.

Bên ngoài cuộc chiến, Bạch Nhãn Bà Dương Kim Ngọc trở mắt nhìn bào huynh và Lê Thiên Long từ đầu với nhau, gương mặt bà trầm trầm lạnh lùng vô tưởng, không ai rõ bà đang có ý định gì?

Người trung niên trọc đầu mắt lộ vẻ lo lắng ra mặt, mắt y nhìn vào cuộc chiến, không chớp, hơi thở dồn dập chứng tỏ tâm tư chuyển động theo từng diễn biến song phương.

Phùng Thanh, đứng cạnh Bạch Nhãn Bà buột miệng nói khẽ :

-Đại đương gia nghĩ sao? Chừng như Đại Trưởng Pháp có phần không chịu đựng lâu hơn được rồi! Đã đến lúc mình áp dụng biện pháp khác như đã hoạch định.

Đại dương gia là tiếng xưng hô vị thủ lĩnh Ngân Bá còn Đại Chương Pháp có lẽ là chức vụ của Tiên Hạc Dương Mạt Kỳ trong tổ chức.

Bạch Nhãn Bà Dương Kim Ngọc không hề chớp mắt, điềm nhiên buông giọng lạnh lùng :

-Vội gì, chúng ta hãy chờ thêm tí nữa!

Phùng Thanh nói :

-Đừng khách khí đối với tiểu tử họ Lê mà mình thua thiệt, hấn hùng hổ quá, phải chế ngự kịp lúc, nếu không sẽ có điều đáng tiếc xảy ra.

Bạch Nhãn Bà hơi bực :

-Ta cần gì phải nghe người nhắc mới biết những việc đáng làm, phải làm. Phùng Thanh, người chóng mắt xem, ta sẽ bắt con báo dữ kia như bôn.

Phùng Thanh không dám nói nữa, sắp sửa lùi một bước.

Bạch Nhãn Bà vụt bảo :

-Người hãy truyền lệnh ta, tất cả chuẩn bị sẵn sàng theo kế đã hoạch định.

Phùng Thanh gật đầu cấp tốc bước đi.

Bạch Nhãn Bà nhếch nụ cười lạnh lùng, nét tàn khốc vô tướng. Tại cục trường, gió kiếm rít ra tiếng chầm kiếm kêu xoảng xoảng nghe rộn người. Thiên Long đã bức thối Dương Mạt Kỳ hơn bảy bước. Bất quá Lê Thiên Long không mang ác ý với Dương Mạt Kỳ chứ chủ tâm tốc chiến tốc thắng của chàng không hề thay đổi. Bởi đơn thân độc lực đột nhập vào huyết địch, chàng thừa hiểu cái nguy hiểm mà chàng mạo hiểm đương đầu, con người dù tài giỏi đến đâu cũng không thể cầm cự nổi trước một biển người. Thế phải tốc chiến tốc thắng, rồi tẩu thoát, càng dây dưa nán nã tại đây, càng gặp những bất trắc tai họa.

Bỗng nhiên Tiên Hạc Dương Mạt Kỳ đảo bộ xoay thân mình vọt ra ngoài vòng chiến, rồi nhún chân bổng chân lên không đảo đảo như con trót lốc.

Lão đang thi triển môn học tối diệu của lão, là bộ Cửu Mê Tông, với chiêu Di Hồn Hiện Linh, theo bộ pháp đó, thanh kiếm của lão được tung lên rít gió ào ào. Nhưng, lão chẳng thu được một lợi thế nào, bất quá chiêu thức đó chỉ cứu vãn tình hình vạn phần nguy ngập, có thể làm mất mạng như bôn. Khi thân hình lão xoay trót trên không thanh Từ Huyền Kiếm của Lê Thiên Long bay theo ngang vai lão.

Một tiếng sọt khô khan vang lên, một mảng áo vải lượn cả phần da thịt bên áo bị Từ Huyền Kiếm lấy mất, phần bị tước bắn đi, da thịt chẳng hiểu bay phương hướng nào, mảng áo tung bay trong gió. Không kể những thức biến phụ, song phương đến đó đã trao đổi nhau đúng hai mươi ba chiêu. Nói trao đổi cho có vẻ chiến đấu chứ thực ra, chỉ có mỗi mình Lê Thiên Long tấn công còn Tiên Hạc Dương Mạt Kỳ chỉ có thủ và tránh né, vẫn còn vấp và thê thảm.

Dù bị thương, Dương Mạt Kỳ không hề thay đổi sắc mặt, thanh kiếm cổ trong tay lão mãi đến lúc này mới phản công dù thỉnh thoảng, không liên tục. Lão cố vận dụng công lực bình sinh, hiển lộng thần oai đảo lộn quanh cổ kiếm cũng khá linh hoạt.

Đến lúc này lão mới tỏ lộ mình là một tay phi thường, tuy kém thế hơn Lê Thiên Long song vẫn xứng danh là một nhân vật hữu hạn. Hiện tại, bộ pháp của Dương Mạt Kỳ bắt đầu rối loạn, hơi thở của lão gấp hơn, gương mặt của lão hằn gân xanh, những gân tỏ sự cố gắng quá độ làm nổi bật những chi trỉ cuộc đấu bằng tinh thần hơn bằng công lực.

Lê Thiên Long chợt hét lên một tiếng, bước tới một bước rồi lùi lại ngay. Lúc bước tới chàng vung tay thật mạnh, thanh Từ Huyền Kiếm lóe lên như sao xẹt, một điểm sao biến thành hàng chục hàng trăm hàng vạn điểm tỏa rộng chớp người, những điểm sao đó không rơi xuống trái lại giao chuyển đảo lộn đan vào nhau tạo thành mắc chằng chịt, tất cả đều cuốn tới, chực phủ lên người Dương Mạt Kỳ.

Đặc biệt hơn nữa, những điểm sao di động phát ra tiếng vi vu, chẳng khác nào tiếng khóc tiếng than nhỏ nhỏ ri ri ti tê.

Chàng đã sử dụng chiêu Tại Thế Vi Nhân trong Luân hồi Thập Bát Thức, một chiêu mà chàng ứng dụng nhất.

Trước diễn tiến của choêu đó, Dương Mạt Kỳ cảm thấy mắt hoa lên, tâm thần tán loạn. Khí lạnh của thanh kiếm bốc ra làm rộn người, công lực của lão kém giảm vì khí lực đó. Kiếm khí bức, kiếm quang bức, Dương Mạt Kỳ nghe hơi thở khó khăn, có một áp lực đang chận tới ngực lão, dồn mạnh vào.

Rồi gió kiếm chòn vòn , xoắn quanh mình lão, lão có cảm giác như có ai đang liếc mài một thanh đao, một thanh kiếm lạnh trên mình lão.

Lão có ngu dại gì đến nỗi không nhận thức là tình hình hết sức nguy ngập cho lão rồi. Lão sợ hãi thật sự, biết có cố gượng cách nào cũng không thoát khỏi vòng kiếm tỏa của kiếm pháp tối diệu đó do đối phương thi triển, lão biết rõ luyện kiếm pháp đến mức độ đó là đến mức thượng thừa, dùng cái ý mà điều khiển kiếm hơn là dùng các thủ pháp linh ảo.

Tuy nhiên cò nước còn tát, chưa ngã gục là vẫn chiến đấu như thường, dù chiến đấu với niềm tuyệt vọng, bậc nào ở trên đời, chẳng ai chịu chết nhục cả .

Thanh cổ kiếm trong tay lão cứ đảo lộn vu vu cho khắp thân hình mình, tuy không bức thối vùng kiếm quang của địch song vẫn ngăn chặn được áp lực phần nào, và như vậy lão có thể kéo dài thời gian chiến đấu .

Lão cần kéo dài thời gian, chờ đợi sự can thiệp của đồng bọn, y như chương trình hoạch định đối phó với Lê Thiên Long hôm nay.

Nhưng vô ích, giả sử lão có cảm cự nổi với Lê Thiên Long thì chẳng hóa ra lão là thay tương đương với Lê Thiên Long sao? Vừa khai diễn trận thứ nhất chàng chẳng thắng nổi địch làm sao chàng tiếp tục giao thủ trong những trận sau, bởi chàng hiểu, chẳng chỉ có hai trận đấu với anh em họ Dương mà thân chàng còn phải chịu luôn hai trận nữa như Định [x] Xương đã báo cáo với chàng tại Ngao Sơn trong kì đại hội toàn Bang, trước khi chàng đến đây. Đừng nói chàng tiêu hao công lực qua trận đầu, một đấu thủ cổ sức cảm cự với chàng, mà nếu cả bọn hiệp sức, bất chấp luật lệ giang hồ, đồng vây đánh, chàng làm sao chi trì nổi cuộc hỗn chiến.

Cho nên sự vùng dậy của Tiên Hạc Dương Mạt Kỳ đối với chàng chỉ là một ánh đèn cạn dầu, lóe sáng lên ột lần để rồi tắt lụi muôn đời.

Chàng hét lên một tiếng, không ai thấy chàng xuất thủ như thế nào, chỉ thấy một bóng xanh bay lên không, cao độ ba trượng, bóng xanh đó đáp xuống ngoài xa, cách cục trường độ năm trượng.

Bóng xanh đó chính là Lê Thiên Long, còn cục trường Tiên Hạc Dương Mạt Kỳ chỏi thanh cổ kiếm xuống đất, giữ cho thân mình run rẩy khỏi ngã, máu [x] dò khắp người lão, hơi thở của lão bị đứt quãng.

Lê Thiên Long chìa mũi kiếm ngay lão, gần từng tiếng :

-Dương Mạt Kỳ! Theo ước lệ của em gái ngươi là cuộc chiến chỉ được kết thúc khi có một đấu thủ gục. Song đối với ngươi ta không cần áp dụng cái ước lệ đó, ngươi cứ bằng lòng như vậy nếu ngươi chưa định liều mạng với ta và nếu ngươi còn thích sống. Cứ lui ra khỏi cục trường, đừng buộc ta phải hạ nốt thủ đoạn.

Phải khó khăn lắm, Dương Mạt Kỳ mới ngẩng đầu lên được, gương mặt nhả khiết của lão trước đó giờ đây trắng nhợt màu của thê thảm. Lão nhìn chàng với ánh mắt đờ đẫn mất thần một lúc, cất giọng khàn khàn thốt :

-Lê Thiên Long! Ngươi không giết ta! Không giết ta thì sau này sẽ hối hận! Ta không muốn tiếp nhận một điểm cảm tình nào của ngươi cả, dù cho ngươi tha ta hôm nay ta cũng sẽ chẳng xem đó là một cái ân, và ngay sau, ta vẫn đi ngang xác chết của ngươi như thường, chẳng chút đoái nghĩ đến đoạn lưu tình của ngươi hiện tại.

Lê Thiên Long so vai bêu môi :

-Không ! Dương Mạt Kỳ ạ, đừng nghĩ gì hơn, ta hàng động theo lòng nhân đạo của ta, ta không may mắn vì sự biết ân của ngươi mà tha ngươi đâu! Đừng tưởng ta cầu tình. Ngươi nên hiểu một gã thợ săn không thể gặp bất cứ con thú nào cũng hạ thủ để lấy thịt, ta tha ngươi, vì ta không thích giết ngươi thôi.

Một vệt sáng không rõ từ đâu bay vụt tới, vệt sáng đó nhắm thẳng mặt chàng lao vào.

Bàn tay Lê Thiên Long nhích động, đầu thanh kiếm TỬ Huyền chỉ lên gạt nhẹ, một tiếng keng vang lên, vệt sáng trắng đó bị tiện làm đôi, hai phần [x] tiện bay dạt ra hai phía.

Vệt sáng trắng đó là mũi Bạch Hồ Đỉnh, một loại ám khí cực độc của Ngân Bá.

Quay sang Bạch Nhân Bà, Lê Thiên Long quắc mắt đỏ rực nhìn bà ta, giọng chàng lạnh lùng có phần nào khinh bỉ :

-Một mũi Bạch Hồ Đỉnh, Dương Kim Ngọc à, ta nhận thấy ngươi dù cố gắng đến đâu cũng chẳng giấu nổi tư cách đê tiện. Một mũi Bạch Hồ Đỉnh phóng ngầm liệu có làm gì được ta không?

Dương Kim Ngọc bật cười trắng trợn :

-Đê tiện! Tại sao ta đê tiện chứ Lê Thiên Long? Cho ngươi biết suốt miền này thuộc quyền kiểm soát của ta. Cái quyền đó đã có trên ba mươi lăm năm qua rồi, cái quyền đó phải còn mãi mãi, đến muôn đời sau. Ngươi từ đâu đến? Ngươi là ai? Ngươi có bản lĩnh gì, định phân chia quyền vô thượng với ta? Trong ba mươi lăm năm, ta đổ bao nhiêu xương máu cho cơ đồ này, ai có công quét dọn mảnh đất phì nhiêu để rồi ngươi ngang nhiên canh tác? Cơ đồ là đã tạo lập lúc ngươi chưa lọt lòng mẹ, cơ đồ đó có phải dành cho một tiểu tử lạc loài, ăn xin khắp nẻo đường đất nước như ngươi? Ngươi uống công nước người cường vọng và chính hôm nay ngươi phải trả giá đắt với cường vọng đó.

Lê Thiên Long nhồi than h kiếm lên không, đưa tay hứng lấy, nhip ngón vào sông, bật thành tiếng kêu "boong boong", lạng lạng hỏi :

-Vậy là ngươi hủy bỏ những gì đã nêu trong bức thư gửi cho ta ngày trước?

Bạch Nhân Bà đảo lộn phần tròn trắng mắt hừ một tiếng :

-Bỏ đi cái việc thư từ đó, hiện tại ta chỉ muốn lấy cái mạng chó của ngươi thôi. Ta có thể dùng mọi biện pháp, miễn sao ta được gthòa miễn là đủ, miễn sao cái mạng chó của ngươi phải vùi lấp tại Ngân Bá này thôi Lê Thiên Long! Trên giang hồ hiện tại kẻ nào còn nói đến tín nghĩa, là kẻ đó ngu xuẩn nhất đời, kẻ đó chẳng còn đáng sống nữa.

Cắm thanh Tử Huyền Kiếm xuống đất, chuôi kiếm còn rung rung vì chàng cắm mạnh, Lê Thiên Long khoanh tay trước ngực hơi ngã ngửa về phía sau cái thể đứng ưỡn ra, đoạn hắt hàm nói :

-Ta đã biết chẳng bao giờ ngươi trở thành một con người khác, đúng cái nghĩa của một con người, dù hiện tại ngươi đã có số tuổi đáng kể. Từ một ma nữ ngươi biến thành một yêu bà. Vì biết trước, khi đến đây ta đã chuẩn bị một thái độ đối với yêi bà [x] chẳng phải đối với một con người có con tim khô [x] Dương Kim Ngọc! Ta đang chờ đây cứ vào cho ta xem có bản lĩnh gì.

Ba vệt sáng tỏa ra từ tay Bạch Nhân Bà, ba tiếng rẹt vang lên, vệt sáng xé gió bay đến Lê Thiên Long.

Vẫn trong tư thế uốn người, một tay còn khoanh nơi ngực, tay kia khẽ thoát ra nửa vòng, bàn tay đó lật ngửa lên, ba mũi Bạch Cương Tiễn đã nằm gọn trong lòng bàn tay phơi mình lồ lộ. Bạch Nhân Bà có vẻ thẹn nhưng vẫn cố giữ vẻ cao ngạo, cười lạnh lùng ;

-Có thể cho rằng khó đó, nhưng cuộc mở màn chưa gọi là kết thúc, từ mở màn đến kết thúc, còn bao nhiêu bất ngờ chờ ngươi, hãy cố mà làm trò quỷ, rồi có chết cũng hả dạ.

Bà đưa tay cao đồng dạt ra lệnh :

- Vào cuộc ngay.

Một tiếng "giết" vang lên, tiếp theo đó là một bóng vàng lao vút từ mặt đất lên không trung cao hơn năm trượng, uốn cầu vòng, chuôi đầu xuống cực trường, bóng đó đáp trước mặt Lê Thiên Long.

Một loạt bảy tiếng "giết" phụ họa vang dội tận ngoài mây dặm xa, bảy bóng vàng khác cũng từ mặt đất bay bổng lên không, tất cả bảy phương hướng khác nhau chúc đầu xuống quanh vị trí của Lê Thiên Long.

Trong số bảy bóng vàng đó dĩ nhiên có Phùng Thanh. Bạch Nhân Bà quay sang một bên, hướng về người trung niên trọc đầu, khẽ gật đầu lạnh lùng hỏi :

-Bùi đại gia còn đợi gì nữa?

Người trung niên họ Bùi không chậm trễ nhún người lên cao, nghiêng đầu vọt tới, tay y luôn luôn vung, một đạo kim quang từ trong tay y bắn ra, kéo thành một vệt dài dọc theo phi đao của y.

Đạo kim quang đó, là ánh chớp của Sinh Từ Kim Bài.

Thế là sau tiếng lệnh của Bạch Nhân Bà, chín cao thủ đã tạo thành một vòng vây quanh Lê Thiên Long, người nào cũng bùng bùng sát khí.

Lê Thiên Long trông thấy màu áo vàng của họ, biết ngay họ là những cao thủ trong Ngân Bá, thuộc hàng Đại gia, hàng cao thủ thượng thặng, họ là những thành phần chủ lực của Ngân Bá.. Một lực lượng tập hợp của chín cao thủ không phải là một lực lượng thường, song Lê Thiên Long không chút quang tâm, thoáng nhìn qua họ rồi chàng đưa mắt tận phương xa cố tìm một vài bóng hình khác, mà từ lúc chàng đến đây những bóng hình đó chưa hề xuất hiện.

Không, chàng chẳng xem cao thủ Ngân Bá ra gì, dù họ thuộc hàng Đại gia, dù họ có đông hơn số nhân diện gấp mấy lần. Đến những tay thủ lĩnh như Bạch Nhân Bà và Tiên Hạc, chàng còn xem thường, huống hồ là những nhân vật cấp dưới.

Chàng lấy làm lạ tự hỏi, bọn Huyền Vân Tam Tử phái Thanh Thành và Nam Kiếm Đẳng Quang Ngọc nấp tại đâu, cục chiến đã khai diễn rồi, sao chẳng thấy họ ra mặt.

Phùng Thanh bước tới mấy bước, nghiêng hai hàm răng vang khê kêu kèn kêt rộn người, bắn hung quang thẳng vào mặt Lê Thiên Long, quát to :

Lê Thiên Long ! Cái mạng chó ngươi cảm chắc đã đến ngày tàn, hãy dọn mình về chầu iêm Vương gấp.

Lê Thiên Long thần nhiên nhẹ điểm một nụ cười :

-Phùng Thanh! Ngươi chưa đủ tư cách nói câu đó đâu.

Vươn bàn tay hữu ra, chàng vội chụp vào thanh Từ Huyền cắm trên mặt đất, xoay một chân về phía trước ấn gót tung bổng người lên cao theo một giác độ định trước, chênh chếch đầu lao vút sang một bên. Đồng thời cánh tay hữu loan một vòng, thanh kiếm báu bay lên theo đà vọt của chàng, uốn vòng cung chụp xuống một cao thủ áo vàng.

Cao thủ đó không kịp rút kiếm nghênh đón, luôn người và kiếm bị kẹt nơi hông bị tiện làm đôi. Nửa thân xác và nửa thân kiếm ngã qua một bên, phần còn lại sụm tại chỗ.

Vừa lúc đó Lê Thiên Long đáp xuống, chàng ấn [x] xoay thân hình một vòng, cánh tay hữu quét qua, thỉnh linh thọc tới. Một cao thủ áo vàng khác chuyển mình tới định cứu nguy cho gã bị tiện đôi vừa hứng trọn mũi kiếm vào mạng sườn. Dĩ nhiên, mũi kiếm đó phải mạnh, nó xuyên thủng thân hình gã áo vàng từ mạng sườn bên này sang bên kia, gã chỉ hự một tiếng rồi trợn mắt hắt hơi cuối cùng.

Lê Thiên Long rút mũi kiếm ra, chiếc xác địch rơi tới, chàng đưa chân đá vội chiếc xác bay trở lại, ra ngoài xa hai trượng.

Với một cái chớp mình vọt lên không đáp xuống [x] một vòng tròn, Lê Thiên Long đã hạ hai gã áo vàng. Vòng vây gồm chín tên hiện còn bảy. Nhưng Lê Thiên Long không hãnh diện với thắng tích đó bởi hạ sát chúng còn dễ hơn một con hồ vồ dê con, cái điểm khiến chàng quan tâm hơn hết, điểm đó

biểu hiện tại cục trường .

Đành rằng được liệt vào hàng đại gia trong Ngân Bá, những cao thủ quanh chàng cũng là những kẻ có hạng lắm, song họ chưa phải là đối thủ của chàng thì họ có bại trong tay chàng cũng là chuyện dĩ nhiên. Họ chỉ kém chàng thôi chứ vị tất trong Trúc Bang có tay nào chế ngự họ dễ dàng như chàng đã làm

Ba gã áo vàng khác cùng một loạt lướt tới nhưng đều cấp tốc nhảy lùi lại ngay, trước ánh thép của Từ Huyền Kiếm ngời lên tạo thành một bức tường quanh vững chắc.

Bảy gã còn lại chẳng làm sao được, tiến thì không nổi lùi thì không xong, đành đứng lẩn tại chỗ, giương tròn mắt nhìn chàng trừng trừng.

Họ nhìn chàng, rồi nhìn thanh Từ Huyền Kiếm trong tay chàng, thanh kiếm đầm máu hồng của đồng bọn họ, họ vừa sôi giận vừa hãi hùng, vì hãi hùng nên sôi giận đến đâu cũng không dám nhào tới.

Hai xác chết công lại thành ba đoạn đã được bọn thuộc hạ đứng tận ngoài xa chạy vào khuôn đi. Nơi các xác ngã, máu còn đọng thành vũng, ánh ngời màu đỏ dưới những tia nắng sớm.

Ít nhất cũng trong giây phút đó, phút giây chuyển tiếp của một cuộc chiến đấu gồm nhiều giai đoạn cục trường im lặng trầm trầm .

Bạch Nhân Bà bước tới hai bước, buông giọng trầm trầm :

-Bảy vị đại gia còn đợi gì? Định dùng ánh mắt giết hấn thay kiếm à?

Bảy gã áo vàng giật mình chớp mắt, cùng nhích động chân, nhưng chỉ nhích động được vài bước rồi dừng lại.

Họ do dự rõ rệt, họ chưa quen nổi thủ pháp thần diệu của Lê Thiên Long, họ còn ngán kiếm pháp linh ảo của chàng và họ lo cho số phận mình.

Đứng tại trung tâm, Lê Thiên Long từ từ cất cao thanh kiếm ngăn mặt nhìn Bạch Nhân Bà, ánh mắt của chàng ngời lên vẻ khinh miệt rõ rệt, chàng nói với giọng trào phúng :

-Bạch Nhân Bà, người nên nhớ, chính người mới là kẻ có phận sự đối chiến với ta. Người khiếp nhược không dám tự mình làm việc đó, lại xua một lũ vô dụng ra tay thế người. Điều đó chứng minh người là một con người đê tiện, chuyên lợi dụng thuộc hạ, gặp cường địch người bắt họ hi sinh, gặp lợi to người chặn hưởng phần lớn . Thiết tưởng cái lối xử sự đó có đúng tư cách của một con người Bang chủ chăng?

Bạch Nhân Bà Dương Kim Ngọc không hề nao núng, trầm giọng lạnh lùng đáp :

-Lê Thiên Long! Phàm những ai từng xuôi ngược trên giang hồ cũng thừa hiểu lời nói của người ly gián người trong Ngân Bá của ta, Không, người không thu được kết quả nào , nếu người quá hy vọng vào tác dụng của lời lẽ ly gián đó. Lầm! Người lầm, đừng nói chi là hàng Đại gia, hoặc xuống đến Ngũ gia, những thuộc hạ có đẳng cấp nhật trong Ngân Bá đều là những tay gan lì, xem cái chết nhẹ như lông, trọng cái nghĩa nặng hơn núi, vinh viễn trung kiên, vĩnh viễn thành tín. Ví dụ họ có chết, xác thân họ chết chứ danh dự họ, ki niệm họ còn, chẳng phải là phùng úy tử tham sinh, họ chẳng phải là kẻ đả đo vì lợi quyền, vì lao nhọc.

Lê Thiên Long bật cười ha hả :

-Gan lì, bằng cớ do người sai phái đến Võ Điện, lừa ta vào cạm bẫy.

Bạch Nhân Bà Dương Kim Ngọc quắc mắt người về tàn khốc vô tường :

-Lê Thiên Long! Ta biết người có một hệ thống tình báo khá hữu hiệu, người đã bắt được tin là Huyền Vân Tam Tử trong phái Thanh Thành và Nam Kiếm Đặng Quang Ngọc sẽ đến đây tiếp viện ta, người cũng hiểu luôn hàng Đại gia trong Ngân Bá của ta gồm mười gia vị, nhưng người chống mắt lên xem, có Huyền Vân Tam Tử tại cục trường chăng? Có Nam Kiếm Đặng Quang Ngọc chăng? Còn như các vị Đại gia của ta, bắt quá hiện diện chín người, những người kia ở đâu?

Lê Thiên Long thoáng giật mình. Thế ra những người không có mặt hẳn đã mai phục ở nơi nào đó, chờ chàng. Hoặc giả họ nhân chàng kẹt ở đây kéo nhau tới Ngao Sơn đánh úp Trúc Bang? Tuy nhiên chàng vẫn giữ vẻ bình tĩnh khẽ nhếch một nụ cười lạnh lùng :

-Người thử nói cho ta xem?

Bật tràng cười ghê rợn Dương Kim Ngọc nói :

-Cho người biết nghĩ chẳng hại gì. Những người vắng mặt chẳng đi đâu xa, ba hôm trước đây, họ cải trang đổi dạng len lỏi đến Ngao Sơn, tìm chỗ thuận tiện mai phục. Họ chỉ chờ người rời khỏi Ngao Sơn, là bất thành linh tấn công Bang sở của người, binh pháp gọi lối đánh đó là sấm gấp chẳng kịp bùng tai. Có lẽ giờ đây, tòa Bất Khuất Đường đã biến thành bình địa, mà toàn diện Ngao Sơn đã đặc xác của thuộc hạ người. Lê Thiên Long, ta thành thật chia buồn cùng người.

Lê Thiên Long nghe như có ngọn lửa bốc cháy trong lòng, nhiệt độ lan nhanh khắp toàn thân, đôi mắt đỏ ngầu, hai hàm răng nghiến vào nhau kèn kẹt .

Thì ra, những sự mà chàng cho rằng Bạch Nhân Bà Dương Kim Ngọc chưa thể làm, bởi dù sao bà cũng ngại quy luật giang hồ, bà vẫn làm được như

thường và đã làm rồi.

Chàng chỉ nghĩ là bà thất tín thôi, thay vì một đầu một như đã nêu trong thư, bà dùng chiến pháp xa luân, hoặc giả bà dùng cái lối quần đầu, bà cùng lắm là dùng chiến thuật biến người. Ngờ đâu, bà còn đi xa hơn, vừa dùng chiến thuật biến người, vừa đánh úp Ngao Sơn.

Chàng hét lên :

-Loài súc sinh!

Bạch Nhân Bà cười cay độc :

-Lê Thiên Long! rất tiếc mấy năm bôn tẩu giang hồ, ngươi chưa thu được một kinh nghiệm, thì đây, ta xuống phúc bảo cho ngươi biết. Phàm mang cái nghiệp vĩ như chúng ta, tất phải thuộc nằm lòng câu "Vô độc bất trượng phu". Muốn thành danh trượng phu, muốn lưu cái danh đó muôn đời sau, tất phải tàn độc, mà đã là con người tàn độc rồi, có biện pháp nào lại không thích đáng, trong khi chúng ta nhất quyết phải thành công?

Trong thoáng mắt, muôn ngàn ý định phát sinh nơi tâm tư, dâng trào cuộn cuộn, tương phản. Dù bình tĩnh đến đâu, Lê Thiên Long cũng bồn chồn, bối rối. Bao nhiêu vấn đề khẩn cấp, vấn đề nào cũng đòi hỏi ưu tiên giải quyết, nhưng chàng đâu có thuật phân thân để cùng một lúc đó có mặt đôi nơi, chàng đâu có tài vạn năng để cùng một lúc dàn xếp mọi diễn tiến đúng theo ý muốn ?

Không làm gì được cùng một lúc, thì ít nhất cũng phải chú trọng đến cái gì trước mắt, và cảnh trước mắt là cuộc chiến với toàn lực lượng Ngân Bá, dưới sự điều động của Bạch Nhân Bà Dương Kim Ngọc.

Đảo mắt nhìn quanh cục trường, chàng trông thấy mấy trăm cặp mắt từ bốn phía đổ dồn về chàng, ánh mắt bắn lửa căm hờn, nhưng gương mặt ai ai cũng lạnh lùng, cái lạnh của tử khí hiện phủ trùm cả vương sân trường rộng lớn.

Im lặng! Cái im lặng tạm thời, cái im lặng của một cơn bão sắp quét qua vạn vật, không ai nhích động, không ai nói gì, chỉ có tiếng phát của những lá cờ máu vang lên trong không gian, phàn phật, phàn phật.

Lâu lắm, Lê Thiên Long mới trầm giọng lạnh lùng hỏi :

-Để đối phó với ta, chỉ có một mình ta, ngươi phải huy động một nhân số như thế hử Dương Kim Ngọc?

Bạch Nhân Bà hừ nhẹ :

-Nói cần cũng không đúng, trừ bọn người tham gia cuộc viễn chinh nơi Ngao Sơn ra, còn bao nhiêu đưa ra trình diện với ngươi, bởi vì sao cuộc viếng thăm Ngân Bá của ngươi hôm nay cũng mang ít nhiều vạn hạnh cho ta. Lê Thiên Long ! Để tỏ rõ thịnh tình ta đối với ngươi, để chứng minh ta đã biết ơn ngươi đã mang vinh hạnh đến cho ta, ta thành thật khuyên ngươi, dẹp bớt ngông cuồng, bởi ngươi không thể chờ đợi một nhiệm màu nào giúp ngươi có nhanh ba đầu tám tay đối phó với trường hợp.

Lại đảo mắt quanh cục trường lượt nữa Lê Thiên Long lại hỏi :

-Vừa rồi ngươi nói thật hay đùa?

Bạch Nhân Bà xì một tiếng :

-Trong giờ phút nghiêm trọng này, ngươi có tâm trí đùa được sao, sao lại hỏi ta câu đó?

Lê Thiên Long thoáng rực hung quang, gằn từng tiếng :

-Nếu thế, tự các ngươi đưa mình vào sát kiếp, khi đến bên kia thế giới rồi các ngươi không nên oán trách ta.

Bạch Nhân Bà điềm nhiên đưa tay chỉ sang hướng bắc :

-Lê Thiên Long! Hãy nhìn xem cái gì đang chờ đợi ngươi kia.

Theo tay bà chỉ, Lê Thiên Long giờ mắt nhìn .

Nơi chân tường vách đá xanh, có bốn bóng người, u huyền, mờ ảo, trông như bóng ma, dù ánh dương quang soi rọi rạng rỡ khắp nơi, những bóng đó vẫn không mờ về quai đản của những âm hồn hiện lên trần gian. Những bóng đó dĩ nhiên là bốn người, vận áo vàng đỏ, nơi ngực áo có thêu bức đồ Bát Quái màu trắng chỉ thêu còn mới.

Màu áo đỏ, bức đồ Bát Quái đó nói lên thân phận của bốn người, và Lê Thiên Long không còn lạ gì họ.

Họ là những nhân vật trong Đại Tôn Phái, một môn phái chỉ có bảy nhân vật chỉ huy, giang hồ gọi là "Hong Bào Thất Tôn".

Đại Tôn Phái đã được khai sáng hơn ba mươi năm qua, trong thời gian đó, "Hong Bào Thất Tôn" từng gieo kinh khiếp trên khắp giang hồ. Trong võ lâm dường như chẳng có nhân vật nào dám đối đầu với họ .

Từ ngày xuất hiện, Thất Tôn không hề thất bại một lần nào, hoặc giả những người chạm trán với họ gồm toàn những tay tầm thường, hoặc giả họ chưa gặp nhân vật nào khá dĩ cùng họ so tài ngang ngửa với nhau. Cho nên sự việc giảng hồ của họ chưa hề vấy đục một bại tích.

Và hiện tại, trong số bảy người, đã có bốn hiện diện nơi đây. Sự hiện diện của họ, không cần có sự giải thích, cũng thấy rõ họ có lợi cho Bạch Nhân Bà, và đương nhiên bất lợi cho Lê Thiên Long.

Thì ra ngoài bọn Huyền Vân Tam Tử phái Thanh Thành, ngoài lão Nam Kiếm Đẳng Quang Ngọc, Bạch Nhân Bà Dương Kim Ngọc còn kêu đến cả bọn "Hồng Bào Thất Tôn".

Sự hiện diện của nhóm Thất Tôn có phần quan trọng hơn các tay kia, chính điều đó làm cho Lê Thiên Long hơi e ngại một chút, e ngại chứ chẳng sợ hãi. Không, chẳng sợ hãi gì cả, bởi chàng lấy cái chết hứa với công cuộc hôm nay, cũng như những công cuộc đã qua, cũng như với những công cuộc trong tương lai, nếu chàng không chết tại Ngân Bá.

Bạch Nhân Bà điểm nhẹ một nụ cười, đưa tay chỉ sang phía nam gọi :

-Lê Thiên Long nhìn qua hướng đó một tí đi!

Lê Thiên Long nhìn qua tay bà.

Phía đó có một tòa thạch thất có ba người đang bị bức bạch quì xuống, tay bị trói, chân bị trói, bằng những đường dây da trâu.

Gương mặt lộ hẳn vẻ thống khổ cực điểm, tóc tai họ rối bù, quần họ rách nát, tưởng như họ vừa trải qua một cuộc ác chiến mà họ lãnh phần thảm bại, hoặc giả họ bị tra khảo tàn nhẫn đến biến thân thể.

Họ là ai? Họ không xa lạ gì đối với Lê Thiên Long. Một là Thanh Ảnh Tử Hồ Tào Cửu, người thứ hai là Phi Thử Hàn Xung, người cuối cùng là Khiếu Hồ Cảnh Xuân, hai người sau là đầu mục đắc lực nhất của Trúc Bang.

Họ vâng mật lệnh của Lê Thiên Long len lỏi nằm vùng trong Ngân Bá, làm nội tuyến thu góp những tin quan trọng về mọi hoạt động của Bạch Nhân Bà, báo cáo về Ngao Sơn.

Hành tung của họ bị phát giác, họ bị Bạch Nhân Bà chế ngự và giờ đây bà ta đưa ra trước mặt Lê Thiên Long cho chàng kích thích cảnh của họ, cốt lung lạc tinh thần chàng.

Dĩ nhiên, nếu một tiếng sấm nổ ngang đầu, tiếng sấm đó không làm cho Lê Thiên Long hải hùng. Dĩ nhiên lòng chàng phải tan nát, nhưng mọi tình cảm biểu lộ trong lúc này không lợi cho chàng, chàng còn lạ gì đối phương đang dùng đòn tâm lý khiêu động chàng.

Sau lưng Hồ Tào Cửu, Hàn Xung và Cảnh Xung có sáu gã áo vàng chúng giương mắt hung hết nhìn xuống lại nhìn ra cực trường.

Song đã là một tay giáo hoạt nhất trên giang hồ, Bạch Nhân Bà làm gì không thấu đáo trận bão lòng đang thổi mạnh qua tâm tư đối phương. Lê Thiên Long cố giữ bình tĩnh cũng không cách giấu nổi niềm kích động dâng trào, bởi hai bờ vai chàng rung rung, bởi những đường gân nhỏ màu xanh thoáng hiện trong mắt, cuối cùng là hai bàn tay chàng nắm chặt lại thay vì lơ lửng.

Những chi tiết đó đối với Bạch Nhân Bà rất tốt để giúp bà suy luận tâm lý của chàng.

Bà cười nhẹ nói :

-Ngươi đã thấy thủ đoạn của ta chưa? Đến Tần Vũ ngày trước, giả dận như thế nào còn không chống nổi với ta huống hồ ngươi chỉ là một tiểu tử. Ngươi liệu sức mình có thoát khỏi Ngân Bá chăng?

Lê Thiên Long ngẩn mặt lên không, gương mặt bình thản lạ lùng. Chàng đã có một quyết định rồi, có thể quyết định hiện tại khác hơn quyết định từng tuyên bố với anh em trong Bang, trước ngày rời Ngao Sơn lên đường phó ước.

Bạch Nhân Bà lại tiếp :

-Hiện tại thể theo lòng nhân đạo, ta vạch cho ngươi một con đường thoát, Lê Thiên Long, ngươi có chấp nhận con đường đó chăng ?

Lê Thiên Long trừng mắt nhìn bà, không đáp. Bà điểm nhẹ một nụ cười :

-Móc hai con mắt của ngươi, trao cho ta, rồi truyền lệnh cho thuộc hạ ngươi tại Ngao Sơn buông vũ khí cuối đầu, tuyệt đối không được kháng cự ta, hoặc ngươi bảo chúng nên tập trung tất cả về đây chịu quyền sai khiến của ta. Ngoài ra ngươi giao quyền khai thác những hiệu buôn, những cơ sở doanh nghiệp của ngươi rải rác trên dải đất này cho ta, Lê Thiên Long có như vậy ta mới lượng từ bi tha chết cho toàn thể nhân số ở Trúc Bang.

Bà gật gù ra về tự đắc lắm, rồi nói tiếp :

-Phải, Lê Thiên Long, nghe lời ta là có lợi bởi dù ngươi chết hùng, chết tốt đẹp, song cũng chẳng bằng sống thừa tuy cái sống có hèn khiếp. Con trùng, con dế còn muốn sống thay, hà huống con người?

Lời nói của Bạch Nhân Bà đập vào tai Lê Thiên Long chan chát như búa nện vào đá. Chàng nghe chấn động toàn thân, mồ hôi lạnh rịn đất, rịn mặt, rịn

xương sống.

Chàng không khiếp sợ, chàng chỉ ghê tởm sự tàn khốc của đối phương, thành chàng lạnh mình. Nhưng có ghê tởm chàng mới sôi giận con người có dã tâm như cầm thú, con người uống chen vào hàng ngũ võ lâm song chẳng có mây may tinh thần thượng võ, luôn luôn dùng những thủ đoạn đê hèn để thu bất cứ một quyền nào kể cả những món lợi vô nhân vô nghĩa.

Niềm phẫn nộ càng tăng gia trước thảm cảnh của người anh em đang bị chúang ức chế, Lê Thiên Long quắc mắt ngời lửa hận nhìn Bạch Nhãn Bà.

Một lúc lâu lấy lại bình tĩnh, chàng lạnh lùng buông :

-Dương Kim Ngọc! Bỏ cái mộng ngông cuồng đi, ngươi đừng mơ thái dương mọc ngược chiều, cuộc diện hôm nay sẽ đưa một trong hai chúng ta đến cái chết, đó là cứu cánh của sự ước hội của chúng ta .

Dương Kim Ngọc giật mình, không tưởng là đối phương quật cường đến thế. Bà đoán sai can trường của vị thủ lĩnh Trúc Bang, cho rằng dưới cuộc bố trí của bà dù cho ai cũng sẽ nhìn nhận là Trúc Bang sẽ bị dồn vào cảnh tiêu diệt và ai cũng phải qui hàng.

Nhưng Lê Thiên Long vẫn quật cường. Chàng dựa vào đâu mà cứ quật cường đến như thế? Muốn thắng Lê Thiên Long phải cần đến một nhiệm màu, song trong hiện tình không thể có một nhiệm màu đến với chàng được.

Bà trầm giọng hỏi :

-Lê Thiên Long! ngươi không còn đủ sáng suốt để nhận định tình thế của ngươi?

Lê Thiên Long gằn giọng :

-Tình thế cho phép ta nghĩ đến một chiến thắng cuối cùng, thiết tưởng ngươi mơ hồ là đúng hơn. Chính ngươi mới là người kém sáng suốt, nên quá tin tưởng vào kế hoạch đê tiện của ngươi.

Đào tròn đôi tròng mắt trắng dã một vòng, Bạch Nhãn Bà nói :

-Thế ngươi chẳng nghĩ đến những người anh em đang thống khổ ngay trước mặt ngươi kia á? Ta từng nghe họ là những đệ huynh rất thân ái của ngươi, mà họ từng vào nguy ra tử tạo dựng cơ nghiệp cho ngươi.

Trầm gương mặt để che giấu một ý niệm bi thảm vừa dâng lên, Lê Thiên Long lạnh lùng đáp :

-Chính vì chỗ thân ái đó, ta không muốn họ lưu danh đê tiện cho ngàn đời sau. Họ là những con người biết gìn ân giữ nghĩa, họ có chết cũng phải chết liệt liệt oanh oanh, chẳng chấp nhận một kiếp sống hèn, họ phải tỏ ra khác hẳn với thứ người như ngươi, đừng mong họ nghe lọt những lời nhơ bẩn của ngươi..

Bạch Nhãn Bà Dương Kim Ngọc chưa kịp nói gì, Thanh Ảnh Từ Hồ Tào Cửu đang qui nơi xa dù đã kiệt sức, cũng cố gắng gọi to :

-Đại ca! Cứ hạ thù! Tân diệt bọn chúng đi! Bọn chúng tôi vui mà chết, chết oanh liệt như đại ca vừa nói, bọn chúng tôi muốn luôn luôn xứng đáng với đại ca, xứng đáng với toàn thể anh em trong Trúc Bang!...

Hai gã áo vàng kèm hai bên Hồ Tào Cửu, ấn mạnh bàn chân đặt trên vai lão, làm lão chuỗi người tới, lão chưa kịp ngẩng đầu lên, chúng đào bộ theo, đưa tay tát mạnh vào mặt lão. Chúng tát với toàn lực bình sinh, tiếng bốp bốp vang lên liên hồi, nhanh không thể đếm, máu từ miệng lão vọt ra, trong máu đỏ lẫn lộn mấy chiếc răng, máu chảy ròng ròng hai bên mép. Máu từ hai bên má đã sưng húp từ trước, cũng rỉ xuống, mặt bầm tím.

Nhưng Hồ Tào Cửu không kêu la một tiếng. Gương mặt sưng húp không kém Hồ Tào Cửu, sưng húp đến độ híp cả miệng, Khiếu Hồ Cảnh Xung có mở miệng, càng há lớn càng đau hần gào lên :

-Hạ thù ngay đi đại ca! Hồ Tào Cửu nói phải đó, bọn chúng tôi không thể chết nhục đâu. Đại ca không nên vì ba cái mạng thừa của chúng tôi mà nhân nhượng chúng. Sớm muộn gì phần xương thịt vô dụng của chúng tôi cũng thối nát trong lòng đất, đại ca tiếc làm chi? Hãy tận diệt chúng, tạo cho chúng tôi một niềm hân hoan khi từ giả cõi đời, cho chúng tôi được hãnh diện nhìn lại cố Bang chủ Lê Tấn Vũ nơi suối vàng.

Hắn cười lớn :

-Ha! Ha! Kiếp lai sinh! Hai mươi năm sau, chúng tôi sẽ là những trang dũng sĩ tiếp tục đứng bên cạnh đại ca, bảo vệ giang san Trúc Bang tảo trừ dư đảng của Ngân Bá.

Hai gã áo vàng kèm theo hai bên hần vung mạnh tay quất những đường dây da trâu vào mặt hắn, máu bắn thành vòi, máu chảy ròng ròng cuốn theo mảng thịt nhầy nhầy, da mặt tóet to độ phân dài ngắn, vắt chằng chịt. Chúng quất roi như quất dùi vào mặt trống, vì trống không rỗng nên tiếng vang "bịch", "bịch", không kêu "bùng", "bùng" , chúng đánh liên hồi.

Phi Thử Hàn Xung chấn động tinh thần cao giọng gọi :

-Đại ca! Bỏ qua ba mạng chúng tôi, hãy nghĩ đến danh dự Trúc Bang, hãy nghĩ đến toàn thể anh em, hãy nghĩ tiên linh cố Bang chủ Lê Tấn Vũ. Cứ hạ thù đi, đừng chần chừ, cố tận diệt chúng , không chừa một con gà, chó. Đại ca! Hung thủ sát hại chúng tôi là bọn Ngân Bá, có Đặng Quang Ngọc dự

phần...

Bốp! Bốp! Bịch! Bịch Tay đầm chân đá, hai tên áo vàng đứng hai bên thi oai tàn nhẫn.

Hồ Tào Cửu, Cảnh Xung, Lê Hàn Xung, cả ba cùng một loạt kêu to :

-Giết! Đại ca! Giết tất cả! Đừng để sót một mạng chó nào của chúng.

Do một tiềm lực đột nhiên phát động, Phi Thử Lê Hàn Xung tung mình vào một tên. Gã bị họ Lê thọt thỉnh linh, không kịp đề phòng, hứng trọn sức mạnh của họ Lê, ngã chổng gọng xuống đất chân tay chới chới trong không gian. Nhưng tên kia đã theo kịp, quất cho hô Lê một đá, lăn tròn như quả cầu lông lốc.

Từ trong toa thạch thất, hơn mười người áo vàng khác, xông ra lướt tới cục trường, tăng áp lực quanh ba nhân vật Trúc Bang thi nhau giáng chưởng tung cước đánh họ toi bời.

Họ gào lên bất chấp trận mưa đầm đá :

-Đại ca! Xuất thủ đi! Nhất định chúng tôi không làm mất thể diện Trúc Bang đâu, chúng tôi vui mà tiếp nhận cái chết vinh, đại ca yên chí vì Trúc Bang mà hiển lộng thần oai càn quét chúng ngay đi.

Lê Thiên Long cảm thấy lòng mình tan nát...

Ba thân xác tuy chưa chết , song có khác nào chết rồi. Họ là những người đồng lao cộng khổ với chàng mười mấy năm qua, họ cùng uống rượu chung bàn, cùng dự bàn việc nhỏ việc lớn với chàng, họ dám chết vì chàng trong mọi trường hợp, không cần chàng đòi hỏi họ hi sinh, họ buộc liền mạng sống của họ với mạng sống của chàng. Giờ đây họ thọ hình trước mặt chàng, còn gì đau đớn cho chàng hơn khi phải mục kích cái cảnh thê thảm đó .

Chàng rít lên :

-Các anh em khoan đi! Hãy giương mắt nhìn kỹ! Phước Mạng Cân xuất hiện đây.

Phước Mạng Cân!

Trong gang hồ trông thấy Phước Mạng Cân của Lê Thiên Long, chẳng khác nào bệnh nhân trông thấy cờ điệp câu hồn của Diêm Chúa.

Chàng vung mạnh tay ra, một dải lụa dài bay vút bay tới trước mặt ba danh thủ Ngao Sơn, rơi giữa bọn áo vàng.

Bọn Hồ Tào Cửu hả dạ, bọn áo vàng xám mặt, Phước Mạng Cân xuất hiện, là thái độ của chàng dứt khoát, là sẽ có máu đỏ có thầy ngã.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51

Dải lụa hồng vurun dài, chớp chớp, trải ra ánh dương quang như một dòng suối máu hiện rức, trông vừa đẹp vừa ghê rợn. Phước Mạng Cân hiện lên, là tử thần đang chớp cánh. Tử thần sẽ chiếu cố đến ai đầu tiên?

Không ai muốn được cái hân hạnh tử thần dành quyền ưu tiên cho cả nên ai ai cũng lạnh người. Nếu không vì một ràng buộc tàn nhẫn của Bạch Nhãn Bà, nếu không có cái qui cữu khốc liệt của Ngân Bá, ít nhất cũng có một phần quan trọng thuộc hạ Ngân Bá đã rời khỏi cục trường, dĩ nhiên phần quan trọng đó gồm những tay không được liệt vào hàng Ngũ gia.

Chính Bạch Nhãn Bà tay chủ động của cục diện hôm nay cũng cảm thấy rợn da gà, chừng như dải lụa Phước Mạng Cân có oan hồn vương vấn...

Tuy nhiên bà phải giữ vững tinh thần đồng đội, bà phải thần nhiên để tạo niềm tin toàn thắng cho phe bà, bà hét to :

-Lê Thiên Long! Chấp nê là tự tử. Người không đến nỗi ngu muội chẳng hiểu được điều đó.

Không ai nhận được động tác của Lê Thiên Long. Tiếng cuối cùng câu nói thoát ra từ cửa miệng Bạch Nhãn Bà còn ngân vang trong không gian, chàng đã xoay người một vòng, vị trí của chàng dịch về phái hậu, rồi từ vị trí mới chàng đảo bộ, vung tay. Thanh Tử Huyền Kiếm trong tay chàng chớp lên tạo muôn ngàn con ngân xà uốn lòn trước mặt sau lưng, bên tả cũng như bên hữu chàng, kiếm rít gió như Ngân xà hú gió nghe lạnh lùng làm sao.

Bảy tên áo vàng thuộc hàng Đại gia đứng bao quanh bên ngoài, đồng một loạt như nghe được áp lực dồn thẳng vào ngực chúng, chúng cảm thấy ngạt

thở, tai chúng nghe ù ù, không một gã nào nghĩ đến phản công, tất cả đều đồng loạt lùi lại mấy bước. chỉ một cái xoay người Lê Thiên Long đã hất bạt vòng vây rộng ra ngoài tại một vùng đất đủ cho chàng hoạt động.

Nhéch môi điểm một nụ cười tàn độc, rồi trung tâm vọt qua một bên, Lê Thiên Long thoát khỏi vòng vây, thanh Từ Huyền Kiếm biến thành một chiếc bóng sáng rực. Chiếc bóng đó vừa trút xuống đầu bên này lại đảo lộn trở qua bên kia, rồi thoát tả thoát hữu, [x] nhanh hơn quét một vòng tròn.

Bọn Đại gia áo vàng hoảng hồn, vừa lùi lại chưa kịp đứng vững chân còn thì giờ đâu kịp phản công, bắt buộc phải luôn đà thoái hậu mấy bước nữa.

Họ lùi lại, bộ pháp họ lúng túng quá, họ chỉ nghĩ đến sự thoát chết, chẳng ai tưởng đến phản công. Trong khi đó Từ Huyền Kiếm không ngừng đảo lộn, không hẳn tấn công phía sau nhưng vẫn chớp ngời ngời đủ phía.

Bạch Nhân Bà vừa sợ vừa giận, sợ khí thế hùng mãnh của đối phương, giận vì bọn Đại gia khiếp nhược, bắt buộc bà phải xông vào cuộc chiến ngăn chặn Lê Thiên Long cho bọn thuộc hạ lấy lại tinh thần.

Một tiếng soạt vang lên, theo đà tay của bà, một chiếc vòng bằng thép đặc biệt từ bên hông bà bay vút ra, rít gió lạnh lùng, chiếc vòng chọt to bằng ngón tay, đường kính khá lớn, chọt hình vuông, bốn cạnh sắc bén như lưỡi kiếm, mỗi cạnh là một hàm răng nhọn, chom chồm như răng cưa.

Chiếc vũ khí quái dị đó, tỏ ngời màu sáng lam, theo cái nhảy vọt của bà, quét từ dưới lên không trung uốn vút xuống đầu Lê Thiên Long.

Nhưng Lê Thiên Long đã đổi vị trí trước khi chiếc vòng quện vọt tới. Nhân lúc đổi vị trí chàng khoa kiếm nửa vòng.

Một tiếng xoang vang lên, kế tiếp một tiếng khác gần như đồng thời, thanh kiếm đã hất ngược trở lại một xả mâu và một lang nha bổng do hai gã áo vàng hiệp lực đồng phản công sau khi lấy lại bình tĩnh.

Hai Đại gia áo vàng không chịu nổi dư lực của thanh kiếm Từ Huyền cuộn cuộn dồn tới lùi lại mấy bước. Lê Thiên Long chưa kịp vọt theo, Phùng Thanh từ phía hậu tiến lên, chiếc Xuyên Vân Toàn trong tay y chớp ngời, một đạo hào quang xé gió lao ngay hậu tâm của đối phương.

Đứng nguyên tại chỗ không cần định vị trí, Lê Thiên Long vừa rùn xuống một chút, vừa uốn thân hình chênh qua một bên đủ nhường cho mũi Xuyên Vân Toàn đâm qua sát nách, đoạn chàng hoành tay cùng một lượt theo thân hình xoay trả lại nửa vòng, quét thanh kiếm vọt ngang thân Phùng Thanh.

Phùng Thanh hoảng hốt, cấp tốc nhún đôi gối tọa tấn, ngã mình tới trước. Y phản ứng hết sức nhanh chóng nhưng chậm mất một giây, Từ Huyền Kiếm phốt ngang một mảng da đầu.

Thanh kiếm của Lê Thiên Long vừa xẹt khỏi đầu Phùng Thanh, lại chạm phải ba vũ khí của địch bật kêu xoang xoang. Trong ba vũ khí đó có chiếc quện quái dị của Bạch Nhân Bà, bà cùng hai Đại gia áo vàng thừa lúc chàng định phản công Phùng Thanh nhập tới tập kích.

Đánh bật ba vũ khí đó trở về nguyên chỗ, Lê Thiên Long rít một tràng cười ghê rợn, đảo lộn Từ Huyền Kiếm cuộn gió ào ào, kiếm quang sáng rực kiếm khí lạnh rợn.

Qua một cái vọt rất nhanh, chàng chuyển thân theo một giác độ rất chính xác, quét một nhát kiếm ngược chiếu chấn dội ba Đại gia áo vàng đứng bên tả vừa vùng vũ khí tham gia cuộc chiến, bắt buộc chúng chưa kịp xuất chiêu đã vội nhảy trái về phía hậu.

Hét một tiếng lớn, lão Đại gia họ Bùi từ bên hữu xông vào, tám Sinh Từ Bài của lão vừa nặng vừa to, không kể bề đẹp, mặt bài rộng độ hai thước vuông, trông thì công kênh nhưng lão sử dụng rất thành thực, chẳng chút vương bận.

Một chiếc bài như thế, cuốn tới dĩ nhiên phải cuốn gió vu vu, không lợi cho việc đánh lén, nên lão vừa vùng lên là sinh gió, nghe tiếng gió địch đã lưu ý rồi.

Lê Thiên Long nhún gót xoay tròn người một vòng, vòng xoay đưa chàng ra khỏi vị trí độ thước, đối diện với họ Bùi, đúng lúc tám Kim Bài Sinh Từ sắp giáng xuống đầu chàng. Ung dung chàng giữ tấn vững hơn một chút, cánh tay hữu từ bên dưới đánh thốc lên, đà chênh chênh tới trước.

Chát!

Từ Huyền Kiếm chém mạnh vào kim bài, lửa bắn tung tóe, kim bài bật dội trở lại, họ Bùi nghe ê ầm hồ khẩu tay, lão đảo rồi lùi lại hai bước. Có lẽ Bùi Đại gia dùng sức khá mạnh, trội hơn cả mấy Đại gia áo vàng khác, nên Lê Thiên Long buộc miệng khen :

-Khá lắm đó, nhưng nếu còn muốn sống, nên liệu cách chuẩn trước. Nơi đây không phải là chỗ dung túng bọn nông cuồng.

Luôn luôn đảo đôi chân, Lê Thiên Long không ngừng chuyển dịch thân pháp, thoát tiền thoát hậu, thoát tả thoát hữu, luôn luôn chàng xuất chiêu vùng kiếm tung hoành, quét ngang chém dọc, không để cho bọn áo vàng và Bạch Nhân Bà có phút giây rỗi rảnh để phản công.

Chàng quyết nắm phần chủ động trong một lúc để áp đảo tinh thần địch.

Thành thử, bọn Đại gia dưới sự điều khiển của cụ già Dương Kim Ngọc cùng tham chiến từ lâu nhưng vẫn chưa thi thố được gì, bất quá chỉ mỗi người chỉ xuất phát được một chiêu rồi lo thủ hoặc lo lùi, trong khi đó, thanh kiếm Từ Huyền không ngừng rít gió, kiếm quang tỏa rộng. Lúc như chiếc quạt sè, giống như chiếc tán giương ra, lúc như ngàn muôn điểm sao rụng xuống.

Bùi Đại gia mấy lượt vọt lên định trả lại một chiêu, báo hận cái chấn động vừa rồi, song mỗi lần lướt tới là mấy lần bị đẩy lui trở về, có khi còn lui xa hơn

vị trí cũ.

Chứng như bọn Đại gia Ngân Bá có một lối chiến không đường hoàng lắm, kẻ nào đối diện với địch, vừa có thủ vừa nhử cho địch chuyên tâm ở trước mặt, để cho những kẻ ở phía hậu thừa sơ hở tập kích.

Ba Đại gia phía trước vừa lùi lại thì ba gã áo vàng phía sau lướt tới, ba món vũ khí chớp lên, nhưng chỉ giáng xuống khoảng không. Đà giáng xuống quá mạnh, vũ khí chạm mặt đất bụi bốc mịt mờ.

Nhân cáo né tránh ba vũ khí tập kích phía hậu, Lê Thiên Long đã dịch đến cạnh Bùi Đại gia, lúc bụi đất bốc lên. Nơi thân hình họ Bùi có ba vết thương, máu từ những vết thương đó trào ra đầm ướt y phục họ Bùi.

Không hiểu chàng hiển lộ thanh kiếm như thần ào, họ Bùi lãnh ba vết thương ở ba chỗ bất đồng : một ở ngực, một ở hông sườn và một ở lưng chênh về phía hữu.

Mặt họ Bùi xanh dòn, y cắn chặt hai hàm răng, chấp chạng lùi lại. Không buồn vọt theo kẻ chiến bại, Lê Thiên Long luôn tay thi triển kiếm pháp Đạt Ma Nhãn, kiếm khí rít gió vù vù, tỏ ánh thép sáng ngời, kiếm cang đảo lộn nhanh khí lạnh càng bốc dày lan rộng, một chiêu biến hàng chục, hàng trăm thức, huyền huyền ảo ảo, chiêu thức nào cũng cực kì lợi hại.

Bạch Nhã Bà hờm hờm chiếc quạt bằng bạc, lừa sơ hở tung vào, nhưng quạt vừa chớp là bị thanh Từ Huyền Kiếm đẩy bật trở lại, lắm lúc bà ta cũng phải tháo mình ra khỏi vòng chiến, tránh một nhát kiếm ác liệt.

Thủ lĩnh đã như vậy, thuộc hạ làm sao phần khởi tinh thần, thành cuộc đấu bất quá chỉ tự vệ cho mình khỏi bị địch hạ tại cục trường hơn là tranh ưu thế.

Dần dần kẻ cả Bạch Nhã Bà, bảy loại vũ khí cùng một loạt tấn công vào trung tâm, nhưng cùng một loạt bị bật dội trở về. Vũ khí tiến thì người theo, vũ khí bại chấn dội trở về thì người cũng bị bật dội về. Vũ khí tiến thì người theo, vũ khí bị chấn dội trở về thì người cũng bị bật về phía hậu, cục diện lúc đó chẳng khác nào từng đợt sóng trào toan chồm ngập một hòn đảo nhỏ, nhưng sóng vừa tràn đến là dạt lùi, sóng những nhấp nhô dài, tiến mãi không ngập hòn đảo, mà rút lui lại bị áp lực từ phía hậu đẩy tới. Áp lực đây là qui củ của Ngân Bá.

Từ Huyền Kiếm càng huy động, kiếm khí càng gia tăng, chung quanh Lê Thiên Long như có một mãnh lực lớn dần, đầy dạt vòng vây từ từ nói rộn.

Đột nhiên một tiếng rú thê thảm vang lên chấn động cả cục trường. Danh thủ trong Ngân Bá không ai dám quay nhìn về hướng phát ra tiếng rú, thanh kiếm của Lê Thiên Long luôn luôn chớp ngời trước mắt, tuy nhiên qua âm thanh họ nhận ngay chính Bùi Đại gia phát ra tiếng rú.

Đúng thế, âm thanh tiếng rú chưa dứt, họ Bùi đã ngã dài xuống đất, thân hình còn rung rung, mắt trợn trừng, miệng tét đến tận mạng tai, đôi tay thoát nắm lại, thoát mở ra như sắp chết mấp máy ngón tay. Trên người y có đúng mười bảy vết, vết nào cũng to lớn, máu trào ra như vòi .

Một cảnh trạng hết sức rùng rợn, những thuộc hạ đứng vòng ngoài xa xa trông thấy đều xám mặt, tinh thần xuống cấp phần nào.

Bạch Nhã Bà tránh một nhát kiếm của Lê Thiên Long, đưa mắt nhìn sang Bùi Đại gia, đoạn rít lên :

-Lê Thiên Long! Ta sẽ móc đôi mắt ngươi, ta sẽ moi tim ngươi, ta sẽ bóp xương cốt ngươi, xem trong mình có chất gì quái dị khiến ngươi tàn ác cực độ .

Hiện diện nơi cục trường, bên đông cũng như bên tây, không ai thừa thời gian thờ chừng nói là dám xao lãng mục tiêu, bởi sơ hở một giây là đi đòi nha ma ngay.

Vừa tháo ra ngoài, Bạch Nhã Bà lại cấp tốc nhào vô, vung quạt bằng bạc cuộn gió vụt vù, bao nhiêu cảm hờn đều dồn cả vào chiếc quạt, quạt đảo lộn trong không gian, một biến mười, mười biến trăm, kết thành tàn chập xuống Lê Thiên Long. Trong khi đó vũ khí của sáu gã áo vàng không ngừng chớp lên, yểm trợ chiếc quạt, khí thế muôn tượng núi vỡ đá tan, ngàn muôn tảng đá đổ xuống đầu chàng , ào ào như thác lũ.

Vô ích! Vẫn lạnh lùng, vẫn điềm nhiên, Lê Thiên Long loang thanh kiếm đánh hất mọi vũ khí trở lộn về, vòng vây bên ngoài lại giãn ra. Giãn để cùng tiến lên, cùng khép lại.

Phùng Thanh nóng tính hơn chết, thấy đánh mãi chẳng làm được gì mà địch càng lúc càng tung hoành như chốn không người, y lồng lộn lên, y hét vang như sấm, chạy vòng quanh cục chiến, tìm sơ hở của Lê Thiên Long, phóng vũ khí vào.

Lắm lúc, y tưởng chừng như sắp thành công, nhưng Từ Huyền Kiếm vừa hiện bên này vụt trở qua bên kia, thoáng thấy trước mặt, bỗng quật ra sau lưng, thanh kiếm luôn luôn chớp lên, đúng lúc để húc dội trở về bất cứ món vũ khí nào từ bên ngoài bất thành linh thạch vào.

Cũng vừa lúc đó xa xa cách cục trường độ mười bước, bốn bóng người xuất hiện.

Bốn bóng đó chính là bốn vị trong nhóm Hồng Bào Thất Tôn, họ rời vị trí đến sát cục chiến, để dễ theo dõi hơn, họ đứng thành hàng ngang im lặng đưa mắt nhìn vào. Màu áo đỏ có điểm hình bức đồ Bát Quái màu trắng, tạo họ thành những ác ma, trông thấy phải khiếp người, nhất là tóc họ để rối bù tự nhiên, có lẽ từ thuở sơ sinh tới giờ họ chưa một lần nào chải nên tóc quăn lại xoáy thành hình ốc.

Thân vóc họ vào bậc không mập, không ốm, ngũ quang họ tuy không đồng đều nhau nhưng chẳng đến nỗi quái đản, họ không khác những người thường lắm, nhưng thần thái của họ vừa ta, vừa hung, chỉ nhìn họ là nghe rợn óc khắp người, chẳng cần gì họ phải biểu lộ kỳ công tuyệt học tối diệu.

Liếc nhanh mắt qua cục trường một lượt Lê Thiên Long đã thấy họ rồi, nhưng chàng vờ như không hay biết gì cả.

Chàng cứ xoay người như chong chóng, nghênh đón thế công của bọn đại gia trước mặt, vũ khí chạm nhau xoảng xoảng, bóng người dao động nhanh như sao xẹt.

Bỗng Lê Thiên Long ấn một gót chân, xoay người theo một góc độ đã tính trước, quét thanh kiếm quanh mình một vòng, hất bảy món vũ khí của địch bay trở ra ngoài, đoạn nhún người xuống một chút rồi vọt bổng lên cao như chiếc pháo thăng thiên, uốn vòng cầu trúc xuống trước mặt bọn Hồng Bào Thất Tôn.

Bốn vị Hồng Bào nằm mộng cũng không tưởng nổi chàng có gan lì dám chạm tới họ, trong khi chàng còn bận giao đấu với Bạch Nhân Bà và các vị đại gia trong Ngân Bá.

Cả bốn vị cùng "hừ" lên một tiếng cùng soạt chân nhảy lùi mỗi người một phía.

Đưa tay rút thép kiếm, Lê Thiên Long trầm giọng nói :

-Các vị bằng hữu trong phái Đại Tôn! Đừng tưởng sự hiện diện của các vị sẽ làm cho Lê Thiên Long này nao núng. Không! Thêm các vị cục diện chẳng thay đổi chút nào, và Ngân Bá vẫn không tránh nội sát kiếp.

Bốn Hồng Bào Đại Tôn phát bật cười ha hả.

Người cầm đầu trong bọn họ, mày rậm mắt nhỏ, mũi thấp miệng hẹp, mặt xanh nhợt, màu đỏ của chiếc áo làm cho mặt đỏ xám hơn, lão từ từ bước tới đôi chuông từ từ đưa ra, cử động lão hết sức ung dung nhưng kinh lực phát ra mãnh liệt vô cùng, kinh lực cuốn đi quét gió ào ào, cuốn luôn những cát bụi dọc theo đả, xóay dần thành trời ốc.

Lê Thiên Long đảo bộ đổi vị trí, đồng thời vung thanh kiếm lên phản đúng ba hướng, tuy xuất phát một chiêu công biến thành ba thức mỗi thức hướng sang một vị Hồng Bào, thủ pháp nhanh vô tương, mừng tượng ba thức cùng phát ra một lượt dù có trước có sau. Tuyệt diệu hơn nữa là lối cầm kiếm của chàng, lưỡi kiếm công ba người, đốc kiếm cũng công luôn người thứ tư và cùng một lúc công luôn bốn địch thủ.

Bốn vị Hồng Bào cùng một loạt lui lại ba bước, chân vừa chạm đất là tiến lên liền.

Từ bốn phía, bốn loại vũ khí chớp lên, cùng bay vào trung tâm điểm nhưng mục tiêu bất động, hoặc nhắm vào đầu hoặc yết hầu, hoặc ngực, hoặc lưng. Bốn loại vũ khí cùng bất đồng, gồm Tiên Lưu Mạng, Long Đầu Đoán Trượng, Đào Tiên Sách và Triều Nguyệt Dao, loại nào cũng có khí thế hết sức mãnh liệt, loại nào cũng biểu hiện một võ công kỳ ảo của người sử dụng.

Nhưng đối với Lê Thiên Long, một vài chiêu thức đầu tiên của địch không gây khó khăn gì cả, bất quá, chàng chỉ xoay người, lách ra ngoài một tí, dời vị trí, tạo khoảng không nhường cho bốn loại vũ khí địch giăng xuống mặt đất, nếu họ không còn kịp thời giữ tay lại.

Chàng nghiêm lạnh giọng nói to :

-Hân hạnh cho tại hạ lắm, hồi các bằng hữu phái Đại Tôn. từ lâu nghe danh không bằng gặp mặt, gặp mặt rồi mới biết cái tài của Tiên Lưu Mạng Huỳnh Đốc, Long Đầu Đoán Trượng Lê Thiếu Thành, Đào Tiên Sách Đào Thượng Cổ và Triều Nguyệt Dao Đỗ Nhục Ngu. Cái tài đó đáng ngợi khen lắm, song đáng tiếc các bằng hữu lại gặp Lê Thiên Long, thành cuộc múa may của các vị chỉ còn là trò biểu diễn ngoạn mục cho bọn Ngân Bá xem mà thôi.

Chàng cười mấy tiếng, rồi cao giọng tiếp nói :

-Bạch Nhân Bà sẽ thất vọng vô cùng, khi nhận ra còn lâu lắm các vị mới tạo phi thường nổi trước mặt Lê Thiên Long .

Bật tiếng cười vang, bốn Hồng Bào Đại Tôn phái cũng thu vũ khí cùng lướt theo, cùng vung lên, tiến chiêu thứ hai.

Tiên Lưu Mạng trong tay Huỳnh Đốc, mừng tượng như một chiếc phát trần cán hơi dài, chùm lông bằng tơ mịn, vừa quất lên chùm lông phát quét trong không gian, Huỳnh Đốc cất giọng âm trầm :

-Lê Thiên Long, Ngươi ngừng cuồng quá đó!

Như cái móng bạc hiện ra, thanh Triều Nguyệt Dao chớp nhanh như điện xẹt, đầu ngoài chuôi xuống Lê Thiên Long, Đỗ Nhục Ngu tiếp nói :

-Chỉ sợ ngươi không còn cuồng ngạo được bao lâu nữa.

Long Đầu Đoán Trượng cuốn tới như con rắn vượn mình, Lê Thiếu Thành cười mỉa :

-Lê Thiên Long! Nên nhận chịu số phận đi. giờ khắc cuối cùng của ngươi đã điểm rồi.

Chiếc Đào Tiên Sách ánh màu đen của muôn ngàn đường tơ ghép quần lại thành hình, uốn mình trên không như con "Hắc Long" chờ chực chụp xuống đầu đối tượng, đầu đường dây có một mũi dùi nhọn bén như một lưới câu, Đào Thượng Cổ bật cười rùng rợn ;

-Phải đấy, mạng sống của tiểu tử đã cùng rồi.

Lê Thiên Long bình tĩnh chờ cho bốn loại vũ khí đều đứng tằm, cánh tay hữu chàng vung ra, thanh kiếm Từ Huyền vút lên một đường sáng bạc lóe ngời,

thoáng mắt biến thành vạn điểm sao, kết tụ như mắt lưới, bao bọc khắp người chàng.

Màn lưới sao ngăn chặng bốn loại vũ khí, Lê Thiên Long giữ lơ lửng tư thế đó một lúc, vừa khích nộ địch, vừa đề đo lường công lực địch xem tay nào kém tay nào hơn giữa họ.

Dĩ nhiên, khi đôi bên chưa bày rõ thực lực, thì bên nào cũng cao ngạo sinh cường, bốn vị Hồng Bào Phái Đại Tôn bật cười ha hả, cười như thỏ bình sinh chưa có dịp cười bằng thích. Trái lại, Lê Thiên Long trầm tĩnh vô cùng, chàng không khinh địch nhưng chẳng hề nao núng, ung dung điều khiển thanh kiếm trong tay, âm thầm ước độ công lực từng người một qua sự va chạm vũ khí.

Một chống bốn, Lê Thiên Long chẳng hề rối loạn kiếm pháp và chàng cũng chưa thi triển tuyệt học, bất quá chàng sử dụng một đấu pháp thông thường, điều đó chứng tỏ cái sở đồng quanh mình chàng chưa hẳn là một sự kiện đáng sợ, mặc dù bên ngoài còn có Bạch Nhãn Bà và mấy tên đại gia áo vàng của Ngân Bá đứng lược trận chực chờ, nếu cần thì chẳng ngần ngại xông vào ngay.

Cao thủ đấu với cao thủ, mỗi chiêu thức gần như vượt ngoài nhãn tuyến của người xem, phải đồng hành với họ mới có thể nhận những biến hóa tinh kỳ ảo diệu của người trong cuộc.

Thủ pháp của họ nhanh vô tường, có thể bảo ngang độ với ý của họ, ý vừa chớm nở là vũ khí đã hiện ra như thế đó, đúng chỗ đó.

Trong khoảnh khắc song phương gồm năm cao thủ đã trao đổi nhau một trăm hai mươi bảy chiêu, kể cả những thức biến hóa.

Bạch Nhãn Bà lúc đó mới nhận ra Lê Thiên Long quả có võ công cao diệu, trên chỗ tường của bà.

Hiện tại bà chẳng lấy làm lạ tại sao chàng cao ngạo, khinh thường Ngân Bá. Một người hoài bão một công lực như vậy tự nhiên phải có quyền cao ngạo như vậy, bởi đứng ra theo bà tưởng trên giang hồ hiện tại có tay nào khả dĩ là địch thủ của chàng? Đến bọn Hồng Bào Phái Đại Tôn kia từng thét hống quát lửa khắp nơi, luôn đến bốn người cùng xuất thủ một lúc vẫn chẳng chiếm được mấy may ưu thế trước chàng, nói gì khi một đối một?

Con người đó ghê gớm thật và chàng càng ghê gớm thì bà càng nhận thấy Ngân Bá đi dần vào nguy cơ. Nguy cơ đó có thể đưa bà vào cảnh diệt vong, không gần thì xa, không sớm thì muộn.

Giờ đây một mũi tên vừa đã bắn ra, không một xạ thủ nào thu hồi nỏ. Thế tranh chấp giữa Ngân Bá và Trúc Bang đã mở màn, âu cũng phải liều buông luôn cho trọn đà, dù có như thế nào cũng cam với số ấy.

Bà nghiêng rặng, quắc đôi mắt trắng dã nhìn quanh. Bà vẫy tay ra hiệu cho bọn đại gia áo vàng đứng cạnh bà :

-Hãy vào cuộc! Áp dụng phép du đấu, ta sẽ vận dụng chiếc Huyết Xi Quyện của ta, thừa cơ tiếp trợ. Nhất định không để cho họ Lê chạy thoát. Nên nhớ hẳn thoát đi được thì chẳng khác nào các người thả cọp về rừng. Và từ nay các người đừng hòng ăn ngon, ngủ kĩ nữa.

Cổ thu hết can đảm vào nắm tay còn lạnh mồ hôi, sáu đại gia áo vàng gạt đầu, phân thành sáu góc, từ mỗi góc tung một vũ khí tiến vào.

Bạch Nhãn Bà nhếch môi cười một nụ cười tàn độc, cũng từ từ bước tới, tay nâng chiếc Huyết Xi Quyện lên ngang ngực.

Vừa lúc đó, ba tên thuộc hạ áo vàng, từ xa lao vút đến, mỗi tên tay cầm một chiếc trượng gỗ, nơi đầu trượng đưa cao có một chiếc đầu lâu.

Ba chiếc đầu lâu đó da nát thịt nhầy, xương sọ vỡ bẹp, máu vậy đỏ hồng răng trắng nhe ra, trông thật khiếp.

Không cần nêu rõ, tất cũng hiểu ba chiếc đầu lâu đó là của Thanh Ẩng Tử Hồ Tạo Cừu, Phi Thử Lê Hàn Xung và Khiếu Hồ Cảnh Xuân.

Bạch Nhãn Bà lộ niềm hung ác hơn dã thú, nhìn ba gã áo vàng vừa mang đến mấy chiếc đầu lâu, cao giọng nói :

-Ba vị nhị gia! Các vị hãy đưa cao ba chiếc đầu chó đó cho tiểu tử họ Lê xem tận tường đi nào. Hãy hỏi hẳn có nhận ra ba tên ấy không?

Ba tên áo vàng cùng "vâng" một tiếng, lướt tới gần hơn, đưa cao ba chiếc trượng, bêu ba chiếc đầu lâu trước tầm mắt Lê Thiên Long.

Đồng thời Bạch Nhãn Bà cũng múa tít cái Huyết Xi Quyện lên, quét gió một tiếng "vù", phi thân vọt lên.

Lê Thiên Long đang lúc nung động thần sắc, điều khiển thanh Từ Huyền Kiếm nghênh đón mười một loại vũ khí do toàn cao thủ sử dụng, nào dám phân tán tinh thần. Tuy nghe Bạch Nhãn Bà quát tháo bên ngoài, chàng chẳng thể nhìn ra, dù vậy chàng đã ước đoán được tình hình như thế nào.

Ba chiếc đầu lâu, con số ba đó đủ chứng tỏ cho chàng biết nạn nhân là những ai rồi.

Tuy nhiên nhân lúc Bạch Nhãn Bà xông vào, vòng vây do bốn vị Hồng Bào Phái Đại Tôn và sáu đại gia áo vàng đang bao chặt, phải hé mở một chút nhường cho bà tham chiến, Lê Thiên Long xoay người về phía bà ta, khẽ đưa mắt nhìn ra xa, trông thấy rõ ba chiếc đầu biến thể.

Tâm tư chàng dằng như xé, còn gì đau hơn cho chàng khi nhìn các anh em chết thảm như thế?

Nhưng trong trường hợp này, biểu lộ một cảm nghĩ nào là tạo điều lợi cho đối phương, lợi tinh thần, lợi vật chất. Lê Thiên Long phớt ánh mắt ngang qua ba chiếc đầu lâu, gương mặt chàng thần nhiên, tựa hồ ba chiếc đầu đó đối với chàng chẳng mấy may liên hệ, ba nạn nhân là những kẻ xa lạ trên dòng đời.

Bạch Nhãn Bà lấy làm lạ, nghĩ chẳng lẽ Lê Thiên Long là kẻ lòng dạ sắt đá, khô khan tình cảm đến độ đứng đưng trước cái chết của những anh em từng phơi gan trái mật gầy dựng cơ đồ cho chàng?

Mặc cho Lê Thiên Long cố dần con thống khổ, mặc cho Bạch Nhãn Bà trở mắt nhìn chàng, cuộc đấu vẫn khai diễn đều nhịp, vũ khí vẫn rít gió vu vu.

Vút!

Long Đầu Đoàn Trung bay vèo tới, từ phía sau lao thẳng đến hậu tâm chàng.

Soạt!

Đào Thiên Sách vươn dài, quét dưới chân chàng.

Không nao núng, Lê Thiên Long vội giở thuật [x] ba, nhích đôi chân hồng mình khỏi mặt đất độ một tấc rồi rồi từ từ thể đó soạt người nằm dài lơ lửng giữa khoảng không, nhường cho ngọn trượng xuyên vào khoảng không bên trên, đường Đào Thiên Sách cũng phốt qua bên dưới.

Soạt người dai như thế không chỉ để tránh địch mà thôi, vừa trườn mình ra, cách tay hữu chàng hoành lên một vòng đúng lúc thanh Triều Nguyệt Dao bay tới. Dao chạm phải kiếm, tiếng chạm kêu vang, đao bật dội trở về. Đồng thời Lê Thiên Long đứng lên, bàn tay tả đã phát lên, từ lòng bàn tay ba ngọn phi đao bắn ra ba phía.

Ba tên áo vàng đang cảm trọng gỗ có gắn đầu lâu, dù là hàng nhị gia trong Ngân Bá, cũng không tưởng là mình bị nhắm làm cái đích trong khi bên trong vòng g chiến có trên mười cao thủ đang vây chặt địch.

Vì không tưởng như thế, cả ba lãnh đủ ba ngọn phi đao, đao phóng đi rất chuẩn, ba vị nhị gia áo vàng cùng hứng một chỗ : "ngay quả tim". Ngọn đao lao vun vút đến ngực, xuyên vào tim, ba xác thân ngã ngược và phía hậu, ba chiếc trượng gỗ rời tay, ba chiếc đầu đó sút ra, lún long lốc.

Huỳnh Đốc, tay cầm đầu bọn Hồng Bào phái Đại Tôn sôi giận bùng bùng. Chính lão cũng không tưởng là Lê Thiên Long lợi hại đến mức độ đó, đang bận giao thủ với mười người tại cục trường, lại có thừa thì giờ, thừa cơ hội hạ thủ đoạn đối với những kẻ đứng ngoài xa.

Lão càng nghĩ càng thẹn, chẳng ra gì bỏ lão đúng là những bậc Đại Tôn, bọn lão lại có đến bốn người, người mà không ai bảo vệ nòi những người bên ngoài cuộc chiến, thế ra bọn lão không đủ tài chế ngự địch, để cho địch tung hoành như giữa chốn không người?

Càng thẹn lão càng giận, có giận mới dốc hết công lực quyết hạ đối tượng cho kỳ được.

Đột nhiên Lê Thiên Long thay đổi đấu pháp.

Thanh kiếm trước đã đảo lộn nhanh vô tưởng, giờ đây còn nhanh hơn mất lần. Thanh kiếm vung chạm, còn thấy ánh thép chớp lên từ thanh kiếm bốc ra. Kiếm loáng nhanh, thân kiếm mất dạng, chỉ còn mờ như đợt khói, xoắn tít, tròn tròn như hình con chót. Dù ai có nhãn lực tinh vi đến đâu cũng không trông rõ được thân kiếm.

Tiếp theo đó, thân pháp của chàng cũng nhanh hơn trước. Bóng người chỉ hiện mờ mờ, kiếm bạc, người y phục xanh, hai màu quyện quần nhau, kết thành một quả cầu khối, càng lúc càng lan rộng, thoát chuyển đông, thoát đảo sang tây, thoát lùi về sau, xoay tít vu vu như chong chóng. Xoáy đến đâu, người dạt ra đến đó, trong thoáng mắt vòng vây mờ rộng gấp đôi.

Phùng Thanh đứng bên ngoài, vừa hờm Xuyên Tâm Tảo nơi tay vừa kêu thất thanh :

-Đề phòng! Tiểu tử định vọt đi đó!

Bạch Nhãn Bà sôi giận, quát lớn :

-Các ngươi đâu, chặn lại mau.

Những kẻ được bà gọi là các ngươi, chính là những tên áo vàng hợp thành toán nhỏ đứng xa xa, bên vòng ngoài.

Bạch Nhãn Bà vừa buông dứt tiếng cuối, Lê Thiên Long đã như điểm sao xẹt, vọt ra xa đứng ngoài mười trượng.

Không chậm trễ một giây, Lê Thiếu Thành, Đào Thượng Cổ và Đỗ Nhược Ngu trong bọn Hồng Bào Thất Tôn phi thân bám sát liền. Bọn đại gia áo vàng phóng mình theo gấp.

Còn lại tại cục trường, Huỳnh Đốc đảo bộ đến cạnh Bạch Nhãn Bà trầm giọng nói :

-Hồng! Bà đã làm một việc sơ suất thật đáng tiếc.

Bạch Nhãn Bà chưa kịp nói gì, một toán độ hai mươi người áo vàng theo lệnh bà xông tới, chặn đầu Lê Thiên Long.

Tất cả đều cầm phác đao, đao cử cao, ánh thép chớp ngời, tất cả đều hò hét vang rền, tường chừng chúng sắp nuốt chửng Lê Thiên Long.

Chàng bật cười lớn.

Chàng chỉ chờ có thể, chúng đến càng đông càng hay, xoay thân hình như chong chóng một vòng tròn, thanh Từ Huyền Kiếm lóe lên, đúng mười sáu tiếng soạt khe phát ra cùng một lúc. Mười sáu chiếc đầu lâu rời khỏi cổ, nhòng nhòng cho mười sáu vòi máu xịt trông giống như pháo hoa hồng, mười sáu chiếc đầu lâu lăn lông lốc ra mười sáu phía, trong khi những xác cụt đầu ngược về phía hậu, phổi ngực, sắp lủng.

Bốn tên còn lại xám mặt vượt càn qua những xác phủ áo vàng của đồng bạn chạy toán loạn, bất kể cái chết do Bạch Nhân Bà áp dụng kỷ luật.

Đúng lúc đó, Đỗ Nhược Ngu vung thanh Triều Nguyệt Tiều Ngân Dao chém tới.

Lê Thiêm Long dịch bộ rời vị trí độ nửa thước, nhanh như chớp vớ một gã áo vàng chậm chân thoát chẳng kịp quãng sang Đỗ Nhược Ngu.

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Hoàng Hôn

Có hoàng hôn nào chẳng đẹp ,dù bối cảnh là rừng sâu ,là núi cao ,là ven biển ,là trùng dương ,là hoang dã bao la ,là sa mạc mênh mông ?

Nhưng hoàng hôn đẹp khi lòng người lữ khách lâng lâng chẳng chút vương động bụi trần ,lữ khách phải là kẻ thừa nhân mới tận hưởng cái đẹp của hoàng hôn trong mọi bối cảnh .

Trên con đường đất vàng ,con Giáp Tê Mã từ Ngân Bá trở về vẫn cất vó đều đều ,từ giữa ngo đến hoàng hôn ,hắn nó vượt qua rất nhiều dặm dài .Suốt thời gian đó ,Lê Thiên Long vẫn cố gượng chịu sự kích thích của vô số vết thương khắp mình ,ngồi gật gù như kẻ say .

Hứng chịu bao nhiêu vết thương đó ,một người thường không dễ gì sống sót nhưng chàng lại chẳng ngã gục tại cuộc chiến ,công phu nội lực chàng đã luyện đến mức độ phi phàm .Hơn nữa ,trong tình trạng đó lại ngồi ngựa nửa ngày trời ,ngựa lại chạy trời chết ,ngựa nhảy ngựa vọt ,thân thể chàng phải lắc lư theo vó ngựa ,quả thật chàng có nghị lực hơn người .Chính nghị lực đó giúp chàng còn sống sót hơn là cái vốn điều dưỡng chân khí qua nhiều năm tháng .

Chàng sống sót sau trận ác chiến với bọn Bạch Nhân Bà ,chàng sẽ sống sót được bao lâu nữa,chàng có thể giữ được hơi thở cuối cùng để hắt nó ra ngay tại Ngạo Sơn ,giữa đây đủ anh em trong Trúc Bang chăng ?

Ít nhất niềm hi vọng của chàng là thế ,còn như có sống lâu hơn mấy ngày ,mấy tháng ,hắn chàng không tha thiết ước mơ .

Máu từ các vết thương rỉ ra,ướt đầm cả y phục chàng đã dành ,máu của chàng đầm ướt luôn cả con ngựa trung thành ,và hiện tại mồ hôi của nó hòa lẫn với máu chàng ,chảy ròng ròng xuống bụng nó rơi đầy dọc đường .

Đến hoàng hôn ,Lê Thiên Long giật nhẹ con ngựa rẽ vào một con đường mòn tránh đường lớn .Có lẽ chàng muốn tìm một nơi yên tĩnh nào đó quanh vùng này để nghỉ ngơi một lúc vì chàng nghe trong người mệt lã,khí lực hầu như tiêu tan đến điểm cuối cùng .

Vào con đường mòn ,Giáp Tê Mã chậm chân ,nó bước những bước dài hơn là sai gáp ,nó biết chủ nhân nó ở trong tình cảnh thập tử nhất sinh ,nó cố tránh cho chàng những cái lắc lư tai hại ,bởi con đường mòn không được bằng phẳng như con đường cái .

Nó giữ sự yên ổn cho chàng hầu như chẳng dám thở mạnh ,dù lúc đó nó cũng mệt nhọc ,cần thờ gấp để bồi dưỡng chân khí tiêu hao .

Nơi ngựa đi dẫn đến dãy gò ,cao có thấp có ,mặt đường lồi lõm gồ ghề .

Lê Thiên Long thềm nằm trên lưng ngựa lăm ,chàng thềm từ lâu rồi ngay từ phút giây hạ gã áo vàng lần cuối để dọn đường tung mình vọt khỏi vòng chiến ngoài trượng xa ,nhưng chàng chẳng dám nằm lúc đó ,và chàng cũng chẳng dám nằm lúc này .Bởi chàng biết rõ , nằm xuống rồi là vĩnh viễn chẳng bao giờ ngồi dậy nổi ,trừ một nhiệm mầu nào đó từ chín tầng mây buông xuống cho chàng .

Cho nên chàng phải gượng ngồi .

Trong tình trạng sống chết cách nhau bằng đường tơ kẽ tóc ,một điểm sinh khí nhỏ đến đâu cũng quý báu vô cùng ,điểm sinh khí đó giúp con người duy trì thêm được phút giây nào hay phút giây đó ,nhưng nếu cố gấn thì sinh khí dễ tiêu hao ,chẳng khác nào muốn nung ấm cái lò trong khi lửa tàn tắt phải quạt bùng những hòn than lụn,than sẽ lụn mau ...

Vì chàng cố gượng liên tục ,nên tình trạng của chàng càng lúc càng trầm trọng hơn .Ngựa dù bước nhẹ,song cũng làm chàng lắc lư và qua mỗi lần xóc lên,ngã tới ngã lui là chàng mưa ra một búng máu nhỏ đen.

Cong đường mòn xuyên qua một khu rừng,rừng cũng nằm ngay trên gò mqua khỏi rừng mới thật sự thấy những gò cao gò thấp.

Ngựa cứ chậm bước tiến tới ,Lê Thiên Long nhắm hờ đôi mắt cho đỡ mỏi .

Bỗng Giáp Tê Mã dừng lại ,đôi chân trước cứ giậm bôm bốp xuống đường,nó hí nho nhỏ ,nhưng hí liên tục ,chùng như nó phát hiện ra sự tình kì quái ở phía trước .

Lê Thiên Long giật mình ,động tác đầu tiên do bản năng tự vệ là sờ tay vào đường dây da đeo quanh hông ,trong đường dây da đó còn hai ngọn tiểu phi đao,đoạn chàng nhìn ra phía trước.

Một tràng cười vang dội như sấm lộng lộng những tàn cây.Tràng cười chưa dứt ,một bóng người không rõ lắm hiện ra ,xa xa một bóng người có thân hình hộ pháp .

Người đó cao lớn quá ,mập mập quá,danh từ hộ pháp không đủ nghĩa để diễn tả đúng tầm vóc của y .

Y khệnh khạng bước đi,dần dần đến gần Lê Thiên Long .

Trong một tay có chén rượu ,có lẽ chưa vui lên y trân trọng nó vô cùng và điều đó chứng tỏ người hộ pháp có thị hiếu nặng về rượu .Tay kia cầm một chiếc Kim Cang Trọng ,màu đen của chất thép ánh ngời dù thời gian lúc nhá nhem tranh tối tranh sáng .

Lê Thiên Long thở dài ,thăm kêu khổ ,giật cho ngựa đứng dậm chân .Chưa kịp mở miệng nói gì ,người hộ pháp đã đến nơi .Lúc đó chàng mới trông rõ dung nhan tướng mạo của y.

Mắt y mọng thịt ,vòng lên như hai bờ đê dày ,che mắt con người ,không rõ con người lớn hay nhỏ .Lông mày vàng như lông vượn ,mũi như mũi sấu ,màu đỏ do rượu và thịt xoi quá độ tạo nên .Mũi phồng lớn như quả cam.Miệng rộng môi dày môi hể lớn bày hai hàm răng sún ,những chiếc răng cửa lại khuyết ,nên nhìn vào miệng y như nhìn vào cái hồ thẳm .Tai to và dài lông thông đến đầu vai.

Y giống như khuôn đúc một con lợn cạo nhẵn lông ,đặt trước bàn hương án trong một cuộc tế thần .

Y lại vận y phục đen ,lưng thắt một đường dây màu đỏ to bản ,một chiếc ngọc Như Ý lủng lẳng nơi đường dây đó .

Y vừa nhìn vừa cất tiếng oang oang :

-Ở núi ăn đá ,ở sông uống nước ,ở rừng ăn cây .Giang san nào có lộc nấy .Ta sống tại rừng ,ta nhờ rừng ,cây không nuôi được ta ,thì những kẻ qua rừng nuôi ta .Ta cần gì trên đời này ?có rượu nồng dê béo ,ta say sưa suốt ngày đêm ,ta đối ẩm với một vài thân hữu ,bàn chuyện cổ kim ,ta để mặc lũ tham tàn chơi trong vòng danh lợi .

Y bật cười sang sảng :

-Ha ha ! Hôm nay thần tài chiếu cố kẻ sông nơi rừng xanh .Ta chờ đợi mấy hôm rồi ,con mồi ngon mãi hôm nay mới mang thân đến nạp .

Ngồi trên lưng ngựa nhìn đối tượng ,Lê Thiên Long bất động.

Người hộ pháp đảo tròn đôi mắt trong hai bờ mi mọng như dê này ,sôi giận quát to :

-Câm ?Người câm à ?Câm từ bao giờ ?Cho người biết nghề nghiệp của ta mỗi lúc một phát tài ,gặp dịp này ta chẳng bỏ qua đâu.Nghề rừng xanh là nghề gì người thừa hiểu chứ ?

Cất giọng khàn khàn trầm trầm ,Lê Thiên Long nói :

-Bằng hữu định lấy đoạn đường này làm cái vốn sinh nhai ?

Người hộ pháp ngẩng cao chiếc đầu trọc ,bật cười ha hả :

-Thế người tưởng ta đứng đây để đón người như thần,phải cung nghênh thánh giá của một bậc đế vương ?

Khẽ gạt đầu ,Lê Thiên Long hỏi :

-Bằng hữu thuộc bang hội nào ? Căn cứ đặt tại đâu ?

Người hộ pháp kêu lên :

-Qua khẩu khí của người ,nếu ta không lầm thì người là người đồng đạo ?

Rồi y bật cười khanh khách :

-Mà đồng đạo cũng chẳng sao .Mấy hôm nay ,vận ta đen quá ,ta chẳng cần phân biệt đồng đạo hay bất đồng đạo ,bởi cái ăn uống rất cần .Ha ha ! Bằng

hữu oai, có vàng bạc châu báu gì trên mình, hãy trao ngay đây cho ta, trao rồi là đứt khoát, đường ta đi đường ngươi ngươi tiến.

Thở mấy hơi Lê Thiên Long bình tĩnh hỏi :

-Ít nhất tại hạ cũng phải biết mình hôm nay được anh em nào đón tiếp trọng hậu như thế này chứ ?

Người hộ pháp cười vang :

-Ta họ Lâm tên Dương Thiện ! Lâm Dương Thiện ! Nghĩa là người nhà họ Lâm suốt đời biểu dương cái lòng thiện đối với thiên hạ ấy mà .Để đáp lại cái lòng thiện ta dành cho mọi người, thì mọi người phải cung cấp cái ăn cái uống cho ta sống lâu dài để mãi mãi dành lòng thiện đối với mọi người chứ ! Có kẻ quá cảm phục cái lòng thiện của ta, ban cho ta ngoại hiệu Nhị Đầu Đà , Thực ra ta chẳng có bang, có phái, t chẳng có căn cứ sào huyệt, thích sống nơi nào dừng chân nơi đó, chân rồi bỏ đi nơi khác .Ta như cây thông đứng giữa trời, không liên hệ với ai .Bằng hữu ơi, ta đã nói đủ chưa ?

Lê Thiên Long trầm ngâm một lát rồi hỏi tiếp :

-Các hạ chỉ cần vàng bạc châu báu thôi à ?

Người hộ pháp lại cười ha hả :

-Bằng hữu nghĩ, còn vật nào khác đối được rượu thịt được chăng ?Thiết tưởng bạc vàng châu báu cũng thừa giá trị cung cấp mọi nhu cầu cần thiết cho ta .

Lê Thiên Long khó nhọc lắm mới xuống ngựa được ,tay còn vịn vào mình ngựa mà chân còn chập choạng .Chàng húng hắng ho mấy tiếng cố gượng đứng vững .

Lâm Dương Thiện hểnh hểnh mũi như tìm được mùi gì trong không khí ,lùi lại một bước kêu lên :

-Ngươi say phải không ?Uống ở đâu mà say thế ?

Y muốn điếm một nụ cười ,nhưng vành môi không nhếch thành nụ ,Lê Thiên Long cất giọng yếu ớt ,nhẹ như hơi thở :

-Nhị Đầu Đà !Trên mình ta có bạc vàng có châu báu, có tất cả những gì ngươi muốn có ,dĩ nhiên ngươi cũng muốn đoạt .Ta sẵn sàng trao tất cả cho ngươi ,nhưng ta có một điều kiện tâm thường mong ngươi chấp nhận .

Hơi lấy làm lạ ,Lâm Dương Thiện hỏi :

-Điều kiện như thế nào ?

Lê Thiên Long đưa tay sờ đốc thanh Tử Huyền Kiếm đeo nơi hông giọng khàn khàn nói :

-Phải thắng được ta !

Lâm Dương Thiện trở mắt nhìn chàng như nhìn một quái tượng,lâu lắm lắm mới cười vang,than hình hộ pháp của hán rung chuyển theo tràng cười ,rồi lão cao giọng:

-À ! À ! Ngươi là con nhà võ ! Ngươi cũng biết múa may ! Nhưng ngươi nên nghĩ kĩ đi ,ngươi hãy nhìn ta đây ,liệu có đủ sức lay động một hòn núi chẳng mà đòi giao đấu với ta chứ .Nói thật,giả sử ngươi thắng ta nhất định là ta bỏ đi liền,chẳng bao giờ làm khó dễ ngươi nữa .

Khi người ta thắng ,thì lão còn dám nói gì với kẻ thắng lão mà tuyên bố chẳng làm khó dễ ?

Lê Thiên Long thử buông tay vịn nơi mình ngựa ,buông tay rồi thân hình chàng hơi lao đảo .Cố gắng đứng vững chàng trầm giọng hỏi :

-Chắc như vậy không ?

Nhị Đầu Đà Lâm Dương Thiện quát lên:

-Ta có thừa thì giờ đâu với ngươi à ? Nhị Đầu Đà bao giờ cũng thế, nói không giữ lời thì ta gọi ngươi là tiên tổ của ta đó .

Lê Thiên Long cắn môi dần cơn đau vừa nhói lên :

-Vậy là thỏa thuận rồi đấy .

Lâm Dương Thiện quát :

-Tự nhiên !

Lão vỗ tay bình bịch nơi chiếc bụng phệ của lão.

Song phương cách nhau độ bảy tám thước ,hoàng hôn đã xuống quá lâu rồi ,đêm đã trở về vạn vật ,đêm mau xuống trong rậm rạp ,xung quanh họ ,bóng tối phủ trùm ,họ chẳng còn nhìn nhau rõ rệt ,người và vật chỉ lơ mờ .

Thêm vào đó ,cái tịch mịch của chốn hoang vu càng gieo thêm ghê rợn âm u .Bất quá thỉnh thoảng có một con gió nhẹ đầu cành ,lá khua xào xạc , xào xạc.

Lê Thiên Long buông gọn :

-Bằng hữu chuẩn bị ,tạ hạ xin ra tay .

Lâm Dương Thiện hừ một tiếng ,từ từ cử cao chiếc Kinh Cang Trọng lên giục:

-Cứ bước tới ,ta sẵn sàng chờ đây .

Tiếng cuối cùng của câu nói còn âm vang trong không gian ,hai vật sáng từ tay Lê Thiên Long bay vút tới,cả hai vật đều nhằm trúng ngực của Nhị Đầu Đà.

Hai vật sáng lao nhanh,dù Lâm Dương Thiện có hét lên cho cả hai vật sáng biến cũng chẳng kịp ,nhưng thủ pháp của Lâm Dương Thiện quả thật lợi hại phi thường .Lão vùng chiếc Kim Cang Trọng lên quét một vòng tròn trước mặt ,hai vật sáng đó chạm vào trọng bản ra một bên ,bay luôn vào khoảng không ,chẳng gây tiếng tăm gì cả .

Lão đắc ý ,bật cười ha hả ,nhưng lão có biết đâu cái trò dữ của khách giang hồ ,muốn thắng địch lúc đầu tiên,chẳng khi nào họ tưởng vào một vài ám khí ,bất quá họ mượn ám khí để đánh lãng sự chuyên chú của địch thôi ,nên hai vật sáng vừa bắn ra , phải có cái gì kế tiếp nối theo liền trong khi Lâm dương Thiện dương dương đắc ý .

Một đạo bạch quang lao vút tới ,đạo bạch quang đó còn cách yết hầu của lão độ phân, dừng lại.

Dĩ nhiên ,Lâm Dương Thiện không tài nào cử tượng hóa giải được thế kiếm đó của Lê Thiên Long ,và đạo bạch quang sau cùng chính là thanh Từ Huyền Kiếm do Lê Thiên Long cố gắng lướt tới đâm thẳng ra,án ngữ tại yết hầu lão .

Thực sự thì chiếc trọng đã thu về ,nhưng còn cử cao trên đầu của Lâm Dương Thiện .Song thời gian cần cho chiếc trọng giáng xuống ,gạt bằng thanh kiếm phải dài lâu hơn mũi kiếm nhích tới xuyên thủng yết hầu lão.

Thành thử ,kiếm vẫn chong tại yết hầu ,trọng vẫn cử cao tư thế .Song phương dừng lại ở đó,và cái nguy ngập nghiêng trọn về Lâm Dương Thiện.

Giả sử Lê Thiên Long muốn hạ sát đối phương ,chàng đã nhích mũi kiếm tới một chút ,mũi kiếm sẽ xuyên thủng yết hầu họ Lâm trước khi trọng được cử cao trên đầu lão ,như vậy lão làm sao tránh kịp ,đừng nói là hiện tại lão chẳng có thời gian giáng trọng xuống gạt bản thanh kiếm ra ngoài .

Lâm Dương Thiện không đến nỗi gì quá ngu dại mà chẳng hiểu đối phương nương tay,và lão nhìn nhận là mình bại.

Nhưng ,bại thì chịu bại ,thà chết còn hơn ở trong cái thế lơ lửng như vậy .Lão hoang mang ,lão khẩn trương,lão tức uất ,lão há rộng cái mồm sún răng cửa ,hét lên:

-Muốn giết ,cứ giết ! Mẹ kiếp nó ,đừng giờ trò tạo nham tình .Ta chẳng bao giờ mang ơn tha chết đâu .Đừng hòng khai thác gì nơi ta qua cái ơn có tính toán đó.Ta kém tại ta chịu chết ,chẳng phải kém tài để mãi nhờ ơn thiên hạ.

Lê Thiên Long giương tròn mắt nhìn Lâm Dương Thiện ,ánh mắt chàng vẫn sắc lạnh ,nhưng nếu để ý hẳn phải thấy rõ ánh mắt đó chẳng khác nào tia sáng của ngọn đèn tàn .

Lâm Dương Thiện chẳng hiểu thái độ của đối phương như thế nào ,nếu ác ý hẳn cứ nhích kiếm tới ,bằng không ác ý thì buông tay xuống ,tại sao cứ giữ cho tay kiếm lơ lửng như vậy mãi ?

Lão cao giọng nói :

-Hừ ! Tiểu tử ! Ngươi muốn gì ? Giết cứ giết đi ,tại sao lại lạng người như thế ?

Với giọng khàn khàn ,Lê Thiên Long lắc đầu :

-Không ! Ta không giết các hạ đâu .Ta chẳng có lý do gì để sát hại mọi sinh mạng .Cha sinh ,mẹ đẻ ,nuôi lớn vóc lên hình ,từ sơ sinh đến trưởng thành có biết bao nhiêu lao nhọc ?Ai lại nỡ hủy diệt một công trình của tạo hóa ,một công trình ngời nhân đạo.

Bỗng chàng run người ,mặt chàng nhăn ,chân chàng lão đảo ,lưng chàng gấp lại,cuối cùng chàng ngã sụm xuống tại chỗ .

Lâm Dương Thiện thoát đầu chẳng hiểu đối phương làm gì,lão trở mắt nhìn.Trong lúc đó Lê Thiên Long ôm bụng gấp người nhăn mặt ,chẳng còn phòng ngại đến những gì bên ngoài nữa ,dù Lâm Dương Thiện có chồm tới,có cử trọng đập xuống đầu chàng cũng không tránh né.

Chàng còn đâu khí lực để làm một cử động nhỏ?

Chùng như phát giác ra điều gì ,Lâm Dương Thiện hấp tấp hỏi:

-Cái gì thế ?Người làm sao thế ?

Lão bước tới gần hơn ,lão giương to mắt ra quan sát Lê Thiên Long ,lão xanh mặt nhảy dựng lên ,kêu thất thanh :

-Trời ! Tiểu tử ! Tại sao thế ?Trời ! Tiểu tử thọ thương trầm trọng !Mang bao nhiêu thương tích đó lại còn sống sót được à ? Đã sống sót được mà lại còn đánh ta bại luôn .Thân thể tiểu tử bằng sắt đó à !

Thân hình hộ pháp của lão dựng sừng sững như hòn núi trước mặt chàng,án khuất những gì bên sau lão chẳng khác một bức bình phong khổng lồ chắn ngang.lão há hốc mồm,mồm trống rỗng vì thiếu mấy chiếc răng cửa .Đôi mắt của lão giương tròn không chớp .

Khẽ rít vào một hơi không khí ,Lê Thiên Long cất giọng suy nhược :

-Bằng hữu !Giả như bằng hữu thù tạc ,xin bằng hữu bước đi ,như mình đã thỏa thuận với nhau .

Lâm Dương Thiện lắc đầu :

-Thương thế của bằng hữu như vậy đó,ta bỏ đi làm sao đành .ta có phải người vô tâm đâu ? Người xưa nói ,kiến nguy bất cứu mặt anh hùng ! Ha ha ! Bằng hữu gặp ta ,kể như vận đỏ vô cùng!

Lão dụng lực cầm chiếc Kim Cang Trượng lún sâu xuống đất ,rồi xoắn hai tay áo lên tận tro bước cạnh tới Lê Thiên Long hơn ,cố gắng nhẹ tay lén chàng qua bên này ,lật chàng qua bên kia ,quan sát khắp thân thể chàng .

Lão xem đến nơi nào,tặc lưỡi đến nơi đó rồi lão hít hà xuyết xạo ,nửa như kinh dị ,nửa như cảm hôn ,kinh dị vì chàng còn chi tri nổi ,cảm hôn vì kẻ nào xuống tay quá độc. Lão không tưởng là dù phải thanh toán một mối cảm thù sâu ,người ta có thể tàn nhẫn đến độ đó ,thà rằng giết ngay đối phương còn hơn hành hạ như vậy .

Đôi bàn tay của lão vậy máu đỏ ngời ,lão từ từ nâng Lê Thiên Long ,giữ cho chàng khỏi ngã ,diu chàng đi tới ,đến cạnh chiếc trượng lão nhỏ lên .rồi cứ thế ,diu luôn chàng đi .

Lê Thiên Long tựa cái xác thân nặng nề ,lả vào cánh tay Lâm Dương Thiện để mặc cho lão diu chàng đi đâu thì đi .Tuy tựa mình vào cánh tay hộ pháp của lão,chàng vẫn hết sức gắng gượng mới lê đôi chân ,dịch từng bước chậm ,mồ hôi vã ra ướt đầm đầu trán ,xuống lưng .Mỗi bước đi làm dao động mấy mươi vết thương ,chàng nghe nhói mạnh qua mỗi dao động ,môi cắn chặt ,mặt nhăn mày cau ,song chàng chẳng rên một tiếng dù rên khế.

Du đâu đón đến có thể dứt hơi thở được bất cứ phút giây nào ,chàng vẫn sáng suốt như thường .

Khó khăn lắm ,chàng mới phều phào được mấy tiếng:

-Bằng hữu định làm gì tại hạ đây ?

Lâm Dương Thiện quay đầu nhìn lại sau ,con Giáp Tê Mã lảo đảo theo sát hai người ,canh vó theo nhịp chân chủ nhân từ từ bước .

Lão hừ nhẹ :

-Làm gì khác hơn là cứu bằng hữu ?

Lê Thiên Long nhếch mép ,cười thâm :

-Bằng hữu cũng biết chữa trị thương thế nữa sao ?

Lâm Dương Thiện hừ một tiếng,lớn hơn một chút :

-Sao lại không biết ?Bằng hữu đánh giá con người quá thấp .Cứ tưởng sống bằng cái nghề không vốn này rồi ,thì chỉ có biết đón đường cướp của ,rồi lấy của đó ăn no ,uống say ,vung phí cho hết rồi đón đường cướp nữa thôi à ? Thế thì chán chết ! Ta đâm đá không hơn bằng hữu nhưng ít nhất ta cũng có cái gì hơn bằng hữu chứ? Hừ ! Tam nhân đồng hành tất hữu ngã sư kia mà.Đời chẳng ai vạn năng ,mà cũng chẳng ai vô năng ,những kẻ vô dụng nhất cũng có chỗ hữu dụng ,có như thường .

Dừng lại một chút ,lão ngẩng cao mặt ,giọng nói có vẻ kiêu hãnh :

-Dù cho bằng hữu có hoài bão một số võ công lệch trời nghiêng đất ,với bao nhiêu vết thương đó ,bằng hữu chỉ có nước gọi tất cả các đấng thiêng liêng nhiệm mầu ,đứng mong dưới trần gian có tay nào làm nổi cái việc phi thường chuyển nguy thành an cho bằng hữu nổi ,trừ ta .Thật vậy,trừ ta ra ,bằng hữu chỉ còn có về châu tiền tổ nếu không gặp ta.

Lê Thiên Long chưa biết là mình có nên tin nơi tài đầu thang hạ được của Nhị Đầu Đà hay không,nhưng trước một thanh tình tỏ bày với trọn vẹn chân thành,chàng không nên phủ nhận chán chường, chàng cố gắng nói một câu tròn lể độ:

-Bình thủy tương phù ,lại đối xử không đẹp với các hạ ngay từ phút giây đầu tiên ,riêng tại hạ thấy thẹn vô cùng ,càng thẹn hơn nữa là các hạ lấy đức

báo oán .Dù tại hạ có là cây cỏ ,cũng phải cảm kích ...

Xi một tiếng ,tỏ ra thắc lạc ,không hề dừng chân ở những tiểu tiết tình cảm thông thường ,Lâm Dương Thiện nói:

-Bằng hữu nói sai ! Chả làm gì có thù oán giữa chúng ta .Phải nói lấy đức báo oán mới đúng .Giả sử trước đây mấy phút,bằng hữu cứ nhích mũi kiếm đến một chút ,thì Nhị Đầu Đà này đã đi đòi nhà ma rồi còn gì .Bằng hữu không hạ nốt thủ đoạn ,bằng hữu rút tay về ,như vậy là ân ,ta phải lấy đức báo ân ,cho tròn câu xử thế chứ .

Không đợi cho Lê Thiên Long đáp ,lão tiếp luôn:

-Thú thật với bằng hữu ,bình sinh ta chưa hề gặp ai thọ thương nặng như bằng hữu mà còn sống sót ,lại còn dũng mãnh phi thường đến độ thắng nổi ta trong khi ta còn nguyên vẹn khí lực .Ta doanh nghiệp tại Quan Đông suốt ba mươi năm dài ,đất cũ khoong còn gì nuôi người cũ ,ta rời bỏ nơi đó ,vượt ngàn dặm đến vùng này ,trời còn đoái hoài đến ta ,mỗi lần hạ sơn mỗi lần toàn thắng ,ta sống ung dung sung sướng bao nhiêu năm tháng rồi.Chẳng may hôm nay cát tinh đi vắng ,ta gặp phải bằng hữu ,ta bại ,nghĩ cũng là một điều si nhục cho ta.

Ngẩng gương mặt tiêu tụy vấy đầy máu đỏ ,Lê Thiên Long nhìn Lâm Dương Thiện ,một lúc chàng điềm nhiên nói :

-Đến tại Cam Túc,bằng hữu gặp tại hạ ,bằng hữu bại nơi tại hạ .Không đâu ,bằng hữu ạ ,bằng hữu không nhục đâu .Có thể nghĩ ngược lại mà cho rằng đó là một cái vinh .Vinh khá lớn đấy.

Cổ giương mắt nhìn xuống Lê Thiên Long áp mặt nơi đầu vai của lão ,đôi mắt nằm sâu sau mi mọng thịt , Lâm Dương Thiện cười nhẹ :

-Vinh hạnh ! Bằng hữu cao ngạo quá .Bằng hữu là đệ nhất cao thủ miền biên tái này chẳng ? Bằng hữu là Bang chủ Trúc Bang Lê Thiên Long ,ngoại hiệu Luân Hồi mà Tôn chẳng ?

Lão hừ một tiếng rồi mơ màng :

-Vùng Cam Túc ngoài Lê Thiên Long ra ,còn ai nữa ? Bằng hữu ơi ! Nếu bằng hữu không là Lê Thiên Long thì bằng hữu đừng dùng cái giọng cao ngạo đó bởi bằng hữu còn kém họ Lê rất xa .Giang hồ truyền tụng Lê Thiên Long là một Tử Đức Công ,có võ công siêu thượng có thể lực hùng hậu ,xứng đáng là một vị hoàng đế vùng Cam Túc này .Lê Thiên Long là người bất khả xâm phạm ,trông thấy người là cả một việc khó khăn ,nói gì đến việc tiếp kiến ?Trên thế gian này chưa có tay nào dám động chân lông của Lê Thiên Long ,còn bằng hữu thì mang vô số vết thương như thế đó ,nghĩ ra,thắng cuộc bằng hữu vị tất đã là một vinh hạnh ,thì còn hiểu làm sao được nữa ?

Cổ cười một tiếng, Lê Thiên Long tặc lưỡi ,nói :

-Các hạ đưa Lê Thiên Long nào đó lên tận mây xanh .Rất có thể danh không phụ với sự thật.

Lâm Dương Thiện bĩu môi :

-Đừng ! Đừng đố kị bằng hữu ạ .Dù thế nào đi nữa ,bằng hữu còn trẻ ,có thể học tập thêm ,nhưng học tập thêm nhiều năm cũng chẳng lãnh hội được nửa phần bản lĩnh của Lê Thiên Long .Giả sử bằng hữu bất phục lời ta nói ,đợi thương thế lành hẳn cứ tìm Lê Thiên Long so kiếm một phen ,chúng đó sẽ biết con người oai lừng vùng này là tay vô địch .

Dù con đau hành hạ ,Lê Thiên Long khó nhin được cười ,nhưng chàng chẳng dám cười ,sợ phật ý người bên cạnh tuy thô lỗ chất phác nhưng rất thành thật:

Chàng đằng hắng mấy tiếng ,đoạn nói :

-Cac hạ ...có nhiều thiện cảm đối với Lê Thiên Long thế à ?

Bật cười lớn ,Lâm Dương Thiện chưa vội đáp ,lão còn bận diu Lê Thiên Long qua khỏi vùng cỏ rậm mọc lan tràn ,cố tránh cho những ngọn cỏ cao đừng vướng vào mình chàng làm các vết thương thêm xơ xác .

Khỏi bụi cỏ rồi,lão mới nói:

-Đương nhiên là có nhiều thiện cảm với họ Lê .Họ Lê là con người trời ban nhiều đặc huệ ,đẹp trai này ,khí độ cao nhã này ,giàu từ thiện ,cứu khổn trợ nguy ,diệt hung trừ bạo .Họ Lê là vị cứu tinh của những người bất hạnh trên thế gian này .Có thể gọi họ Lê là Đại Đức Công ,như vậy mới đúng.

Lê Thiên Long mơ màng :

-Nếu họ Lê biết được các hạ hết lời tán tụng y ,chắc chắn y sẽ khoan khoái lắm ,và y sẽ cho người vùi các hạ đến Ngạo Sơn ,kết bạn tương tri ...

Lâm Dương Thiện khẽ thở dài ,niềm bi hoài lộ hẳn trên gương mặt :

-Nhìn cao là một lẽ ,còn với tới nơi muốn với hay không là một lẽ khác .Dưới tay họ Lê ,năng nhân tài từ qui tụ như mây ,dù ta có đến đó ,dù họ Lê có thu dụng ta đi nữa thì ta cũng chẳng làm sao nổi bật cá nhân ta được .Mà họ Lê có cần gì ta ,bởi sa mạc có thêm hay bớt một hạt cát vẫn là sa mạc kia mà .Ta ,một kẻ chuyên nghề không vốn ,đơn thân độc lực ,có bao giờ kì vọng đến sự đoái tưởng của người từng nắm trong tay ngàn muôn nghiệp vụ kinh doanh to tát .Không ,bằng hữu ạ ,không nên đặt vấn đề sự việc họ Lê hoan hỉ ta được .Ta với họ Lê là trời với vực ,mà trời với vực muôn đời chẳng

thể hợp nhất ...

Đằng hắng mấy tiếng ,Lê thiên Long cảm thấy tâm thần hơi sáng khoái trước sự cởi mở của họ Lâm .Dù sao thì chàng cũng phải thừa nhận là hắn rất chân thành ,thắc lạc ,dám nêu lên cái kém của mình ,dám nêu lên cái cao thượng của người ,nhưng nêu lên với niềm thần phục ,chẳng chút vắn đục vì đố kỵ .

Niềm sáng khoái xoa dịu con đau phần nào ,Lê Thiên Long cười nhẹ ,tiếng cười nghe rõ lọt vào tai Nhị Đầu Đà.

Lão hỏi :

-Bằng hữu cười ?Cười gì chứ ?

Lê Thiên Long lắc đầu :

-Cười với những chuyện viễn vông ,nào dám cười các hạ .

Rồi chàng tiếp :

-trên đời có nhiều bất ngờ thích thú ,giả sử các hạ hết lòng mến phục Lê Thiên Long ,biết đâu do thần giao cách cảm Lê Thiên Long cũng hoan hỉ sự hợp tác của bằng hữu .

Lâm Dương Thiện lắc đầu :

-Nói để nói lên cái hoài bão của một con người khi cái tâm hướng về thiện ,chứ ta biết ta chẳng xứng đáng gì để mơ vọng đến một giao tình với họ Lê .Và lại ,ta nào có một đứa em gái sắc nước hương trời mang đến Ngao Sơn ,hiển dâng cho họ Lê thừa phụng gối chăn mà hưởng chút dư ân ?

Lê thiên Long điềm nhiên nói :

-Các hạ cần gì có một người em gái khuynh quốc khuynh thành.Rất có thể Lê Thiên Long chẳng phải là tay háo sắc, trái lại chàng ta háo nhân ,háo nghĩa ,háo khí ,háo phẩm cách .nếu các hạ có đức tính đó là các hạ xứng đáng rồi.

Lâm Dương Thiện nhìn chàng do dự một chút :

-Bằng hữu biết rõ Lê Thiên Long ?

Lê Thiên Long mỉm cười lắc đầu :

-Tại hạ chỉ ước đoán thôi ! Bởi theo lời các hạ thì Lê Thiên Long là một con người quật cường ,bất khuất,hắn chẳng bao giờ ủy mị tính khí trước nữ sắc được .Và con người đó chỉ chấp thuận những gì trong khuôn khổ nghĩa khí giang hồ thôi .

Lâm Dương Thiện trầm ngâm một lát :

-Tiểu tử luận chính xác .

Họ đã xuyên qua khu rừng,gìò họ đến dãy gò ,khi lên cao ,khi xuống thấp ,đường đi khi rẽ qua tả ,lúc quanh qua hữu ,lên gò xuống trũng rẽ cò mà đi ,Lâm Dương Thiện cố gắng xê dịch nhẹ nhàng tránh cho cò đừng xước qua các vết thương của Lê Thiên Long .

Giáp Tê Mã vẫn lặng lẽ bước theo sau.

Phải có một vốn nghị lực vô cùng tận ,Lê Thiên Long mới chi trì nổi cuộc hành trình bên cạnh Lâm Dương Thiện.Chàng cắn răng ,dẫn con đau mỗi lần thương thể nhồi lên ,tuyệt nhiên chẳng rên khê một tiếng.

Đường dù xa đi mãi cũng phải đến ,và trước mắt họ một ngọn núi chắn ngang.

Lâm Dương Thiện đưa tay chỉ nơi lưng chừng ngọn núi nói :

-Sắp đến nơi rồi !

Lê Thiên Long nhìn theo tay y chỉ,mắt chàng mờ mờ .Chàng nhắm mắt lại tập trung nhãn lực rồi mở ra ,chàng chẳng thấy mái nhà, lấy làm lạ hỏi :

-bằng hữu không dựng nhà ?

Lâm Dương Thiện lắc đầu :

-Cái ý của ta chẳng lên dựng nhà ,vì ta không muốn cho ai biết nhà cửa của ta ở đây.Chắc bằng hữu hiểu ta làm cái việc không vốn này ,chẳng thích ai quấy rầy cả ,mà có gì bằng mình vô gia cư nếu chẳng ai thích quấy rầy .Do đó điều thứ nhất ,tránh dựng nhà,điều kế đó là chỗ ở hết sức bí mật ,càng bí mật càng hay.

Khệt khệt mấy tiếng ,Lê Thiên Long phun ra một bùm máu đen .Mỗi chàng giật giật một lúc lâu mới dừng lại .

Lâm Dương Thiện bình tĩnh hỏi :

-Máu bầm ?Máu trào?Phạm những kẻ bị thương nặng đều bị trào máu ,tuy mệt nhưng lại có lợi . Gì? Máu nghịch trong mình nghe nặng lắm .

Y bật cười hi hi :

-Có mệt cũng cố chịu một tí nữa ,đến nơi rồi khỏi lo .Nhất định ta chữa trị bằng huyệt lạnh hắc .Bằng huyệt sẽ thấy cái sức đã hồi phục ,lòng sẽ trở lại với bằng huyệt nhanh chóng.

Cố gắng tự nhiên Lê Thiên Long phải cố gắng ,dù con đường còn xa hơn nữa ,chàng cũng phải cố gắng ,huống chi đã sắp đến nơi.

Cuối cùng họ đến chân núi.Đến chân núi chưa hẳn là đến nơi ,bởi vì nhìn ngọn núi,Lê Thiên Long phải lắc đầu .Vách núi đứng ,lại không có đường lên xuống.Dù có đường đi nữa ,vị tất đã treo nổi ,vì đá trơn,dốc đứng ,trèo một bước tuột năm bảy bước ,bao giờ mới lên chỗ phải lên .

Núi không cao ,độ bốn mươi trượng trở lại ,nhưng không có đường lên .Lê Thiên Long thầm hỏi ,lão họ Lâm này làm thế nào để lên xuống hàng ngày.

Phải có phương pháp cho lão chứ ?

Nơi lưng chừng núi có một chỗ trũng sâu ,chỗ đó là nơi ẩn mưa nắng của Lâm Dương Thiện ,mép ngoài có mô đá nhô ra mường tượng chiếc cầu ,rất rộng lớn.

Đứng dưới chân núi ,dù ai có thuật khinh công cao tuyệt cũng chẳng phi thân đến nơi,may ra nhảy xuống có thể là người đáp nhẹ nhàng .

Tìm được nơi này,dùng làm chỗ ẩn náu ,hẳn là Lâm Dương Thiện phải dày công lắm.

Lão nhìn con Giáp Tê Mã rồi ngó quanh quần đoàn hỏi :

-Mình để nó ở quanh đây cũng được .Quanh đây có thừa cỏ cho nó ăn ,và lại chẳng thấy có gì nguy hại cho nó cả ,chỉ có điều vắng mình nó phải chịu tịch mịch vậy thôi .

Lê Thiên Long gật đầu ,đoạn đưa tay vẫy .Con ngựa bước tới ,đưa mũi nhìn quanh chàng .Chàng vỗ về nó ,an ủi nó mấy câu,nó hí hí nhẹ.

Lâm Dương Thiện phải công nhận là con linh mã ,lão cho biết bình sinh thấy rất nhiều ngựa tốt song ít có con nào sánh được Giáp Tê Mã của chàng .

Rồi lão ngẩng cao cổ chu miệng hú lên ba tiếng ,tiếng hú của lão giống chim cú ,phát lên cách khoảng đều .Tiếng hú dứt hơi ,từ nơi trũng sâu tại lưng chừng núi,một đường dây lồng thông ngang qua mô đá ,buông thẳng xuống chân núi .Dây bằng gân con giao chắc vô tưởng .

Lâm Dương Thiện mỉm cười :

-Bằng huyệt đừng động dây gì cả ,cứ để yên ta bẻ lên trên đó .

Lão vòng tay kẹp Lê Thiên Long vào nách,tay kia nắm đường dây ,hai gối kẹp lại,rồi cù như thế ,tay buông gối kẹp ,kẹp để giữ thân mình vuron lên ,vuron được phần nào tay voi tới nắm chặt lại buông gối ,đu mình theo ,rồi kẹp,rồi buông .

Lão nhanh nhẹn ,nhẹ nhàng như con vuron thoáng mắt đã vượt hơn hai mươi trượng khoảng cách từ mặt đất lên lưng núi .

Vừa đứng tằm ,lão ngoác mình một chút ,đu người rơi tọt vào khoảng trũng ,nhưng lão chưa buông Lê Thiên Long chỉ há miệng nhả chiếc Kim Cang Trọng căn chắc giữa hai hàm răng.

Thì ra đó là một cái động khá rộng,nhưng không sâu lắm ,chu vi bằng một ngôi nhà thông thường ,đồ vật trang trí rất sơ sài ,nhưng tinh khiết lắm .Vì đêm đã xuống động đá đã lên đèn ,đèn đã lên trong khi đã vắng mặt Lâm Dương Thiện ,tức nhiên ngoài lão ra còn có người nào khác nữa .

Núi về đêm rất lạnh ,ở trong động lạnh hơn bên ngoài ,nhưng tại động này,không khí ẩm áp lạ thường ,hơn nữa một gian nhà nhỏ mà có đến sáu ngọn đèn cùng cháy một lượt ,ánh sáng rất thừa thãi ,ánh sáng đỏ sười ấm không gian thu hẹp mặt thiết vô cùng.

Lâm Dương Thiện vừa xuất hiện nơi cửa nhà ,một thanh niên đứng bên trong vòng tay chào :

-Lâm đại thúc mới về !

Hắn đưa mắt thoáng nhìn Lê Thiên Long ,có vẻ lấy làm lạ nhưng không hỏi gì cả .

Lâm Dương Thiện mang Lê Thiên Long đến chiếc giường thấp ,đặt chàng xuống xong quay lại thanh niên :

-Hoài Nam ! Ngươi bảo vợ ngươi nấu cho ta một nồi nước sôi ,phần ngươi thì ra phía sau mang chiếc rương gỗ đàn vào đây cho ta ,nhớ lấy luôn hai cái chậu nhé.

Đồ vật trong động này đều để trong những hố đá sâu do người tạo lên ,có nắp cửa che kín đàng hoàng,nhưng nắp cửa cũng bằng đá .Hoài Nam hi hục một lúc lâu mới lấy được chiếc rương.

Động chia ra hai phần ,phần phía trước có lẽ là nơi ngủ của Lâm Dương Thiện ,còn phần phía sau ngăn đôi bằng một vách đá ,một phần dùng cho việc nấu nướng ,một nửa kia dùng làm chỗ ngủ cho Hoài Nam và vợ hắn .

Hoài Nam bước ra sau rồi Lâm Dương Thiện nhẹ tay cởi áo cho Lê Thiên Long ,lão vừa làm cái việc đó,vừa nói :

-Buông thanh kiếm đi bằng hữu .Chẳng có gì đáng ngại đâu .

Lê Thiên Long mỉm cười ,đặt thanh Tử Huyền Kiếm bên cạnh chiếc gối ,rồi kín đáo cởi luôn chiếc đai bên hông nhét vội xuống chân .

Thương tích chàng quá nhiều ,nặng quá có chỗ thịt lồi lên ,da toạc như đã bị lộn ngược ,có chỗ thịt bầy nhầy còn dính lòng thòng ,có chỗ đã khô máu,có chỗ máu còn rỉ chảy .

Dĩ nhiên y phục của chàng rách bươm ,máu đầm y phục ,nội cái việc cởi chiếc áo mà không làm chàng đau cũng là một cái khổ cho Lâm Dương Thiện rồi nói gì đến việc chữa trị .

Nói rằng cởi cái áo ,nói đến việc hình dung một công việc ,chứ thực ra ,Lâm Dương Thiện gỡ từng mảnh vải dán trên mình Lê Thiên Long thì đúng hơn.Nơi chẳng có vẩy máu ,máu dán vào da thịt ,thì chiếc áo rách thành nhiều mảnh của chàng đã rơi mất ngay tại Ngăn Ba rồi.

Mỗi mảnh vải gỡ ra,là một cái nhăn mặt hiện rõ ,chàng phải cắn răng lại ,giữ cho tiếng rên đừng phát ra .Mồ hôi vã ra như tắm, ướt đầm cả mình,cũng nhờ mồ hôi thấm vải ,Lâm Dương Thiện gỡ dễ hơn hết .

Hiện tại ,chàng trần truồng như nhộng ,nhưng cần gì phải thẹn nữa ,giữa nam nhân và nam nhân kia mà ,huống chi không thể không làm như vậy .

Làm xong việc đó Lâm Dương Thiện mệt phờ người, lão cũng xuất mồ hôi dầm mình .Lão thở phào mấy lượt rồi lắc đầu :

-Kính khùng thật !Bình sinh ta chưa thấy ai bị thương tích nhiều và nặng như thế này .

Lê Thiên Long cố lấy sức hỏi một câu :

-Vị thanh niên ấy là đệ tử của các hạ ?

Lâm dương Thiện gật đầu :

-Hắn cũng là một con người khá ,có cốt trí ,biết tiên thoái ,có đạo nghĩa và điều thiết yếu nhất là hắn có tâm lương thiện ,hắn là một con người trung hậu ,thành thực .Trong xã hội ngày nay,một người như hắn kể ra cũng khó kiếm .

Lê Thiên Long thở nhẹ mấy hơi hỏi tiếp :

-Theo lời các hạ vừa bảo với tại hạ ,hắn đã có vợ rồi ?

Do dự một lúc ,Lâm Dương Thiện đáp :

-Nói thật với bằng hữu ,nghe cũng chẳng hại gì .Hắn cùng cô nàng mà ta gọi là vợ hắn đó ,bắt quá hai đàng chỉ tự đánh hôn với nhau thôi,chứ chưa chính thức trình cha mẹ hành lễ .Chúng yêu nhau,Chúng tự do kết hôn với nhau .Theo chỗ ta hiểu ,thì chừng thân phụ nàng không chấp nhận cuộc hôn nhân này !

Nhếch miệng cười đau khổ ,Lê Thiên Long hỏi :

-đã có nữ nhân trong nhà này ,nên tìm cho tại hạ một cái gì để đắp trên thân thể lỏa lồ chớ ,nếu nàng ta vào đây bất ngờ ,thì bất tiện quá ...có phải vậy chăng?

Lâm Dương Thiện cười lớn :

-Không sao ! Không sao đâu ! Ta bảo nàng đừng vào đây là xong .

Vừa lúc đó ,Hoài nam mang đến một chiếc rương .Hắn trở ra ,một lúc mang mấy cái chậu đến .

Lâm Dương Thiện cao giọng gọi với vào trong :

-Yến nhi cứ ở trong ấy nhé đừng ra ngoài này .Người biết chứ ?

Có tiếng cười khúc khích bên trong cửa ,rồi một văng khá lớn tiếp theo :

-Biết rồi ,đại thúc ạ !

Lão chỉ sang tay thanh niên ,giới thiệu với Lê Thiên Long :

-Hắn họ Lý tên Hoài Nam đã được hai mươi bảy tuổi rồi.

Lý Hoài Nam liền hướng sang Lê Thiên Long ,nghe mình cung kính nói :

-Hoài Nam này xin ra mắt đại huynh!

Khẽ nhích chiếc đầu một chút ,bởi chàng chẳng thể làm một cử động nào khác ,Lê Thiên Long đáp lễ :

-Chào thiếu huynh !

Lâm Dương Thiện bật cười ha hả :

-Khách sáo ! Khách sáo quá !

Lão nhìn Lê Hoài Nam tiếp :

-Ngươi mang những vật đó ,đứng một bên ta đây ,phụ giúp ta.!

Rồi lão mỉm cười ,hướng sang Lê Thiên Long :

-Cổ chịu đau một chút ,thà đau ngắn mà thoát được cái khổ dài .

-Các hạ cứ bắt tay vào việc ,tại hạ tin tưởng là mình có thể chịu đựng nổi như thường.

Lâm Dương Thiện mỉm cười ,theo đúng phương pháp cứu thương,rửa sạch các vết tích trên thân thể chàng.Máu còn ướt để rửa ,máu đã đông lại ,hoặc khô đông thành vảy lại gắn liền với mép các vết tích ,làm cho tróc ra tất cả gây ra đau đớn cho chàng .

Rửa sạch bao nhiêu vết thương đó ,phải kể là một công trình của Lâm Dương Thiện ,mà cũng chẳng kể là một thử thách lớn lao Lê Thiên Long trải qua ,vì ai cũng có thể tưởng tượng sự đau đớn sẽ như thế nào .

Tuy nhiên chàng không rên nên một tiếng ,bất quá chàng chỉ nhăn mặt cắn răng ,song thân hình vẫn bất động ,có như vậy Lâm Dương Thiện mới dễ làm việc hơn .

Lâm Dương Thiện hết sức cẩn thận ,chùng như lão nín thở mà miệng há ra kinh ngạc trước những thương tích mà thoát đầu lão chỉ tưởng không nặng lắm ,chùng rửa xong mới thấy trầm trọng của nó .

-Vết thương nơi bụng của bằng hữu nặng lắm đấy .Chùng như có một vật gì bằng sợi tơ nhưng cứng rắn như sắt xuyên thủng .Vật đó chẳng phải là một ám khí ,nó không còn nằm tại đó ,nên khó mà đoán được ra là vật gì ?

Lão rửa vết thương nơi hông chàng vừa rửa vừa lẩm bẩm :

-Một vết đao ! Mày mà bằng hữu có mạng sợi dây da giắt mấy thanh đoản đao đó ngăn chặn lưỡi đao của địch ,nếu không bằng hữu đã bị lưỡi đao quét toát hông rồi .

Khi rửa vết thương cuối cùng ,Lâm Dương Thiện thở phào mấy tiếng đoạn cao giọng:

-May ! Một cái may lớn cho bằng hữu! Vận đồ đã dung rui bằng hữu gặp ta ,gặp ta là gặp cứu tinh .Không phải khoe khoang ,ta đảm bảo an toàn cho bằng hữu ngay từ phút giây này .Chỉ trong thời gian ngắn bằng hữu sẽ khôi phục nguyên vẹn công lực ban đầu .

Rồi lão xoa thuốc ,cho uống băng bó lại đầu đó cẩn thận ,lão ad lên một tiếng ,về đặc ý vô cùng .Lão bật cười ha hả :

-Ba tháng trở lại thôi ,con hổ sẽ tung hoành chốn rừng xanh hừ từ muôn thủa ! Tử thần đã chịu cúi mình trước mặt ta ,trả bằng hữu lại cho ta rồi đó !

Qua khoảnh khắc đau đớn ,Lê Thiên Long giờ đây cảm thấy thư thái vô cùng .Chàng phải khâm phục con người trước mặt ,xem thì thô bạo ,vũ phu ,nhưng hội được cái thuật cứu đời .Chàng không tưởng nổi con người chẳng có một nét thanh nhã ,thể mà là một điệu thủ ,dù cho rằng ngang tài với Biển Thước Hoa Đà cũng chẳng ngoa .

Thế mới biết ,xét người không thể bằng vào tướng mạo .Đã có cái tài cứu đời ,lại thêm có cái tâm từ thiện ,Nhị Đầu Đà Lâm Dương Thiện quả là con người đáng sùng kính ,dù cái ăn cái uống cái mặc của lão hiện tại do nghề không vốn cung cấp cho .

Trước cái độ cao thâm khó đó ,lời nói như thừa ,bởi người xưa từng nói ,đại đức bất báo ,bởi chẳng có gì xứng đáng với một đại đức thì chàng còn hòng lấy gì báo đáp ?

Chàng chỉ điểm nhẹ một nụ cười ,buông gọn :

-Đa tạ ! Đa tạ !

Lâm Dương Thiện khoát tay thành một vòng tròn rộng :

-Đừng ! Đừng !nếu cần tạ ơn ,bằng hữu nên tạ ơn người đã đúc kết bằng hữu nên thân vóc kim cương như thiết thạch .Có cái thân vóc đó ,bằng hữu mới chỉ trì tình trạng được đến hiện tại ,bất qua ta chỉ làm cái việc sau cùng thôi .Chịu đựng bao nhiêu vết thương ,đã là một tay phi thường rồi .Chịu đựng luôn phương pháp chữa trị của ta nữa ,bằng hữu có thể hãnh diện mình là một tay can đảm độc nhất vô nhị .

Lê Thiên Long đòi uống nước .

Lâm Dương Thiện lắc đầu quảy quảy :

-Không được ! Máu ra nhiều ,dĩ nhiên phải khát ,uống nước vào máu lại trào ra nguy hiểm lắm.Ta cho bằng hữu một loại nước cốt vừa thơm vừa ngọt ,chỉ uống một chung nhỏ ,bằng hữu sẽ hết khát và tinh thần thêm sáng khoái gấp mấy lần .

Đúng như họ Lâm đã nói ,húp ngụm nước cốt trong đó xong ,Lê Thiên Long nghe khoan khoái trong người hơn trước nhiều lại không còn khát nữa .

Chàng mỉm cười ,lập lại lần nữa :

-Lâm bằng hữu ! Tại hạ thành thật cảm kích bằng hữu vô cùng !

Lâm Dương Thiện gạt đầu :

-Tùy bằng hữu vậy ,có điều ta thấy mình có thể kết giao với nhau được rồi đó .Đã gọi nhau là bằng hữu tức nhiên bùng lòng kết giao rồi chứ gì ?Phải vậy không ?

Lê Thiên Long mỉm cười,không gạt đầu mà cũng chẳng lắc đầu .

Trong khi Lâm Dương Thiện và Lê Thiên Long đàm thoại với nhau ,Lý Hoài Nam đã dọn dẹp các đồ vật dùng cho việc chữa trị xong xuôi ,hắn vào nhà sau một lúc ,rồi từ trong đó gọi vọng ra :

-Đại thúc ơi ! Bữa ăn đã xong rồi ,mời đại thúc dùng .

Lâm Dương Thiện đáp lớn :

-Ừ ! Ừ ! Ta sẽ vào .

Lão nhìn Lê Thiên Long mỉm cười :

-Hiện tại ,bằng hữu chưa có thể ăn được gì ,phải nhịn đói suốt đêm nay ,cố gắng để đỡ giấc ngủ nhé ,sáng ra ta cho uống thêm mấy hoàn thuốc nữa là xong.Bây giờ ta đi ăn.

Phải cố gắng lắm ,Lê Thiên Long mới thiếp đi một giấc ,bao nhiêu hình ảnh cứ quay quay trong óc chàng ,nhắm mắt lại là thấy màu máu đỏ ,thấy người ngã ,tai nghe tiếng rú thét .

Cuộc chiến tại Ngân Ba sống động trong tâm tư chàng nhưng dần dần rồi chàng mỏi mệt ,những hình ảnh đó mờ đi ,chàng suy nghĩ mông lung một lúc mới thiếp ngủ được.

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Cuộc đối thoại của chị em Phượng Hoàng Tiên Nữ lọt vào tai Tần Quan Vũ không sót một lời nào, và một chút cảm tình chợt nổi lên trước thái độ của Phượng Hoàng Tiên Phi. Chàng cảm thấy nàng là một người chị thật tốt với em và cũng là một con người nhiều nhân nại.

Tất cả cử chỉ lời lẽ của nàng đã bộc lộ cả một sự thương yêu đậm đà trong tình cốt nhục, một tình cảm thiêng liêng nhất của con người.

Nhưng, một mối nghi ngờ lại kéo đến với Tần Quan Vũ...

Âm Sát Đoàn là cái tổ chức gì?

Lẽ tự nhiên, bằng vào cái tên, ai cũng có thể hình dung được hành vi của họ. Nhưng ám sát những ai? Và tại sao phải ám sát?

Tiếng Phụng Nghi lại thì thầm: “Một đôi chị em mà tình mẫu tử đáng làm cho người thèm muốn.”

Tần Quan Vũ l, lặng gật đầu, nhưng cứ há hót chú ý đến hai chị em Phụng Hoàng Tiên Nữ thì nhịp tim chàng lại đập liên hồi, tay chân run rẩy, vì thân hình mềm mại của Phụng Nghi, vì giọng nói như mật rót của nàng.

Sau khi đứng dậy, hai chị em Phụng Hoàng Tiên Nữ lại im lặng thật lâu và Phụng Hoàng Tiên Phi lên tiếng trước: “Muội muội, em bảo Ám Sát Đoàn, nhưng Ám Sát Đoàn là một tổ chức ra sao?”

Phụng Hoàng Tiên Nữ thoáng vẻ ngạc nhiên: “Tỷ tỷ không biết thật à?”

Phụng Hoàng Tiên Phi thở dài: “Muội muội, chị lừa dối em làm chi?”

Phụng Hoàng Tiên Nữ gục gặt đầu: “Em tin ở chị. Vậy thì chuyện này chúng ta hãy trở về hỏi lại cha nhất định sẽ rõ.”

“Nhưng, tỷ tỷ muốn biết rõ nội tình...”

Phụng Hoàng Tiên Nữ chợt có vẻ thẹn thùa: “Em không biết phải nói với chị làm sao đây...”

Như sợ dồn em vào thế khó, Phụng Hoàng Tiên Phi vội nói: “Nếu chưa tiện nói thì thôi... Muội muội, chúng ta đi nhé!”

Cảm thấy không nên đối với chị mình như thế, Phụng Hoàng Tiên Nữ thấp giọng: “Không, em sẽ nói với chị... Nhưng, chị đừng cười em nhé!”

“Chị phải giúp em chứ sao lại có chuyện cười em?”

“Tỷ tỷ, Ám Sát Đoàn vì muốn giết chàng mà thành lập đấy!”

“Chàng? Chàng là ai?”

Phụng Hoàng Tiên Nữ thẹn đỏ mặt: “Chị biết rồi mà còn cứ hỏi...”

Phụng Hoàng Tiên Phi “à” lên một tiếng nho nhỏ: “Văn Khúc Võ Khôi phải không?”

Phụng Hoàng Tiên Nữ ngượng chị: “Còn hỏi...”

Phụng Hoàng Tiên Phi ngó thẳng vào mặt em: “Chị hỏi thật nhé, em yêu chàng lắm phải không?”

“Kỳ quá hề...”

Phụng Hoàng Tiên Nữ vừa nói vừa ngẩng mình dẩu mắt vào lòng chị. Tất cả vẻ thẹn thùa ngây thơ của nàng bộc lộ một cách đáng yêu.

Những lời nói ấy lọt vào tai Tần Quan Vũ, chàng nghe như tìm mình chực vọt ra ngoài.

Sao lại có thể như thế được?

Bị người ta yêu một cách đột ngột, trong khi không biết rõ ràng lai lịch của người ấy chàng làm sao yêu lại? Tần Quan Vũ cực kỳ bối rối.

Nhưng nếu không khéo, chàng có thể bị coi là kẻ lợi dụng tình yêu.

Tiếng của Phụng Nghi như xói vào tai: “Tần huynh thật là một người đầy điểm phúc!”

Tần Quan Vũ không trả lời, chàng theo dõi sự diễn biến tình cảm giữa hai chị em Phụng Hoàng Tiên Nữ.

Như xúc động trước tình cảm chân thành, Phụng Hoàng Tiên Phi ôm em vào lòng: “Có sao đâu, yêu là hạnh phúc...”

Phụng Hoàng Tiên Nữ giật mạnh tay chị, nũng nịu: “Thôi, hồng bằng lòng chị nói chuyện ấy nữa đâu!”

“Được rồi, chị không nói. Vậy bây giờ hãy nói chuyện Ám Sát Đoàn. Em có chắc phải Ám Sát Đoàn thành lập là vì để đối phó với chàng ta không?”

“Đúng như thế mà ! Nếu không thì em đâu có căm hận chị.”

Phụng Hoàng Tiên Phi lộ vẻ buồn buồn: “Bây giờ phải làm sao?”

Bây giờ đến lượt Phụng Hoàng Tiên Nữ ngớ ngàng.

Đã từ lâu, nàng cứ đinh ninh chị nàng cố ý gây sự với nàng, nhưng trong giây phút này, chính chị nàng lại vì nàng mà lo lắng.

Phượng Hoàng Tiên Phi nhìn em nói tiếp: “Chị sẽ cố tìm biện pháp. Em cứ tin nơi chị!”

Phượng Hoàng Tiên Nữ ngập ngừng: “Chuyện riêng của em, làm sao em lại để nhọc đến chị...”

Phượng Hoàng Tiên Phi nhìn em bằng đôi mắt trách móc “Sao em lại nói thế? Chị em mình là máu thịt với nhau, hơn nữa chị là chị, chị cần phải lo lắng cho em. Chuyện của em là chuyện của chị!”

Phượng Hoàng Tiên Nữ cảm động ngã vào lòng chị: “Chị... chị quá tốt với em...”

Phượng Hoàng Tiên Phi mỉm cười vuốt ve tóc em: “Em không giận chị nữa là đủ an ủi cho chị lắm rồi. Muội muội, chúng ta đi!”

“Đi à? Đi đâu? Chị đã không nói rằng chị sẽ tìm cách giải quyết cho em ư?”

“Có chứ?”

“Thế thì lo gấp bây giờ đi chứ? Để nước đến trôn làm sao cho kịp?”

“Chị đã nghĩ rồi.”

Phượng Hoàng Tiên Nữ nôn nóng: “Chị nói cho em biết đi!”

Phượng Hoàng Tiên Phi vẫn mỉm cười, nhưng vẻ mặt nàng rất cương quyết: “Trước hết chị em mình phải chặn Tam Hoa lại, buộc họ phải trở về vị trí cũ. Sau đó, hai chị em mình về ra mắt cha, đặt vấn đề dứt khoát!”

“Dứt khoát là như thế nào?”

“Nói cho cha biết, nếu không giải tán Ám Sát Đoàn, chị em mình sẽ đem cái chết để nói lên việc chống đối.”

Phượng Hoàng Tiên Nữ hốt hoảng: “Không được, không được đâu chị...”

“Tại sao lại không được?”

“Chị lạ gì tính cha. Từ trước đến giờ không bao giờ một vấn đề mà quyết định hai lần. Cho nên nếu mình làm cách đó mà cha vẫn không chấp thuận rồi sao? Chẳng lẽ chết đi à? Thật ra, có chết cũng nên và có lẽ còn cần như thế. Nhưng đó là phần em, làm sao lại để liên lụy đến chị? Huống chi...”

Phượng Hoàng Tiên Phi chặn lời: “Huống chi sao? Huống chi nguy cơ đang bao phủ quanh chàng đây à?”

Phượng Hoàng Tiên Nữ đỏ bừng đôi má: “Ú! Ghét chị quá hà...”

“Ghét hả? Phải rồi, lo thương người ta chứ hơi đâu mà thương chị!”

“Thôi, em hồng thẹn nói nữa đâu!”

Phượng Hoàng Tiên Phi nghiêm trọng: “Chị thấy phải cương quyết với cha. Chẳng lẽ cha lại giết chị em mình sao?”

“Nhưng...”

“Không nhưng gì cả, biện pháp của chị nhất định sẽ làm cha phải chịu!”

“Tại sao chị lại dám chắc như thế?”

“Chị hỏi em, tình thương của cha mẹ đối với chị em mình ai hơn ai kém?”

“Không hơn kém gì cả, cha mẹ đều thương hai chị em mình y như nhau...”

Phượng Hoàng Tiên Phi gật đầu: “Vấn đề ở nơi đó, nếu chỉ riêng chị hoặc em yêu cầu có lẽ cha sẽ không bằng lòng. Nhưng nếu cả hai quyết chết, thì nhất định cha sẽ vì hai con mà chấp thuận. Chứ nếu chỉ một đứa chết thì cha không nao núng đâu, vì cha nghĩ có mất một cũng còn lại một.”

“À...”

“Cho nên chị em mình cứ cương quyết uống “Yết Tâm đơn”, thì nhất định sẽ thành công!”

“À... nhưng mà, nếu cha chỉ cứu một đứa thì sao?”

Phượng Hoàng Tiên Phi lắc đầu: “Không, không bao giờ có chuyện đó. Vì cha thương hai đứa mình như nhau.”

Phượng Hoàng Tiên Nữ gật đầu: “Đúng rồi, hợp tác là lực lượng mạnh.”

“Bẩm cáo chủ mẫu, chủ mẫu không biết, hiện nay võ lâm tao loạn...”

“Cám ơn, ta sẽ tự lo liệu cho ta. Bây giờ, ta hỏi: Có về không?”

Thiên Lý Phi Hiệp thở dài nặng nhọc: “Thuộc hạ theo hầu chủ mẫu đã ngót hai chục năm nay, ý chí kiên nghị của chủ mẫu, thuộc hạ sao lại chẳng biết, nhưng nếu chủ mẫu đi khỏi Hạ Hầu Viên, tâm tính của Viên chủ sẽ ra sao, lẽ đầu chủ mẫu lại không biết?”

Phượng Nghi gần giọng: “Nhưng, tâm tính của ta, Viên chủ cũng phải biết chứ? Hay là không biết?”

“Chủ mẫu không nên như thế, dù sao cũng trở về Hạ Hầu Viên, đem tâm tính thô lộ cùng Viên chủ tự nhiên người sẽ thông cảm, rồi sau đó muốn đi...”

Phượng Nghi hừ lên một tiếng lạnh lùng: “Ta trở về Hạ Hầu Viên, cũng như đi vào lao ngục...”

Thiên Lý Phi Hiệp ngắt lời: “Không, không. Chủ mẫu đã hiểu lầm Viên chủ...”

Phượng Nghi cau mặt: “Ngươi phụng mạng Viên chủ đến đây phải không?”

Thiên Lý Phi Hiệp lắc đầu thờ ra: “Thật đáng thương cho Viên chủ. Thuộc hạ vì quá thương Viên chủ, nên được tin Mẫn nhi cho biết, lật đật đến đây. Chứ nếu không thì phải còn có nhiệm vụ bên mình!”

Phượng Nghi trầm giọng: “Bây giờ ta ra lệnh cho ngươi phải đi khỏi nơi đây!”

“Chủ mẫu...”

“Thiên Lý Phi Hiệp, có phải bây giờ ngươi đã xem Trần Phượng Nghi này chẳng ra gì rồi nhỉ?”

Thiên Lý Phi Hiệp cúi rạp mình rung giọng: “Thuộc hạ kính chủ mẫu cũng như Viên chủ. Chỉ vì biết rõ Viên chủ mà thiếu chủ mẫu, thì sự sống sẽ vô cùng bi đát. Lẽ nào chủ mẫu không xót thương Viên chủ?”

Phượng Nghi mỉm cười thê thiết: “Viên chủ, Viên Chủ, ... vì thiếu ta rồi sẽ sống ra sao. Ngươi thương xót cho Viên chủ như thế, nhưng ngươi có hiểu rõ tại Hạ Hầu Viên, ta sống ra sao không?”

Thiên Lý Phi Hiệp ngạc nhiên đứng lặng.

Và Tần Quan Vũ bây giờ thì chẳng hiểu rõ cả rồi.

Người của Tam Quốc Miếu nói đúng.

Phượng Nghi là người sùng ái nhất của Hạ Hầu Viên chủ. Do đối thoại giữa hai người, đủ biết lòng yêu của Hạ Hầu Viên chủ đối với nàng thật là tha thiết lắm.

Từ trong tiềm thức, Tần Quan Vũ chợt nghe một niềm thương xót dâng lên đối với Hạ Hầu Viên chủ, mặc dù chẳng không rõ người ấy ra sao?”

Như cũng cảm thấy lời lẽ của mình vừa rồi có hơi quá đáng nên nàng dịu giọng buồn buồn: “Phi Hiệp, ông nói đúng chúng ta ở bên nhau đã hai chục năm rồi. Ông về đi, nói với Viên chủ rằng chỉ một năm thôi, hãy cho ta được tự do trong thời ấy. Phi Hiệp, ông cứ thử tưởng tượng xem, sự yêu cầu của ta thật quá nhỏ nhoi. Một năm, một thời gian ngắn... Và trong thời gian ngắn ngắn ấy, ta sẽ vì Viên chủ mà giữ trọn chiếc thân trinh bạch.”

Thiên Lý Phi Hiệp kêu lên: “Chủ mẫu...”

Dáng sắc ngập ngừng muốn nói nhưng thôi của Thiên Lý Phi Hiệp, đều không qua cặp mắt Phượng Nghi, nàng vội ôn tồn: “Phi Hiệp, có chuyện gì cứ nói đi!”

Thiên Lý Phi Hiệp hỏi bằng một giọng rụt rè: “Có phải chủ mẫu định cùng đi với Văn Khúc Võ Khôi chăng?”

Phượng Nghi vẫn bằng giọng ôn hòa: “Phi Hiệp hãy đứng dậy đi, đứng dậy rồi nói chuyện sau.”

“Tạ ân chủ mẫu.”

Thiên Lý Phi Hiệp cúi đầu cung kính và từ từ đứng dậy.

Bây giờ Tần Quan Vũ mới thấy rõ con người của Thiên Lý Phi Hiệp.

Một lão già râu tóc bạc phơ, râu dài phủ ngực, dưới đôi mày trắng như sương đôi mắt sáng hoắc nhưng đượm vẻ hiền từ. Bằng vào bộ mặt đó, ai cũng có thể quả quyết rằng ông không thể là một con người ác.

Tần Quan Vũ lại băn khoăn.

Thiên Lý Phi Hiệp quyết không phải là con người ác, nhưng tại sao lại quá cung kính và thương mến Hạ Hầu Viên chủ như thế ấy? Hay là Hạ Hầu Viên

chủ cũng là người tốt?

Nhưng, Tần Quan Vũ lại bật cười cho chính mình. Hạ Hầu Viên nhân số đông đặc, chỉ bằng vào một con người mà đoán được họ sao?

Phượng Nghi buồn buồn nói tiếp: “Phi Hiệp, ông không thể nào hiểu được tâm tình của ta, mười tuổi ta đã vào Hạ Hầu Viên, đến nay ba mươi tuổi rồi... Hai mươi năm qua chưa từng bước ra khỏi Hạ Hầu Viên, nói rõ hơn chưa lìa khỏi Tiêu Tương Viện nửa bước. Điều đó nhất định ông hiểu rõ hơn ai hết, phải không?”

Thiên Lý Phi Hiệp thở dài: “Vâng.”

“Phải rồi, Tiêu Tương Viện rộng hơn ngàn trượng, trong vườn có đình viện lầu các, có ao sen non bộ, có kỳ hoa dị thảo, có chim quý thú lạ. Và lòng yêu tha thiết của Viên chủ đối với ta, có thể nói không thứ gì không có. Nhưng, con người của ta, sống trong khuôn khổ đó từ ngày này sang ngày khác a...”

Phượng Nghi cúi mặt thở dài, một lúc thật lâu nàng nói tiếp: “Ngày này qua ngày khác, trước mắt với bao nhiêu điều quen thuộc đó. Và thời gian kéo dài mãi đến hai mươi năm, hai mươi năm dài đằng đẵng... ông cứ tưởng xem, và tự đặt mình vào hoàn cảnh đó, Phi Hiệp có cảm giác ra sao?”

Thiên Lý Phi Hiệp mím miệng thở dài im lặng.

Và Tần Quan Vũ thỉnh thoảng nghe Phượng Nghi dùng truyền âm nhập mật nói với chàng: “Tần đệ, để tránh cho Tần đệ những điều phiền phức có thể xảy ra, bây giờ tôi giả đồ từ biệt, nửa ngày sau chúng ta sẽ gặp lại...”

Tần Quan Vũ chợt nghe một nỗi buồn mang mác, cuộc đời của Phượng Nghi đã làm xúc động lòng chàng.

Hai mươi năm, hai mươi năm gần như phân nửa đời người. Mà trong hai mươi đó, một người con gái đẹp chỉ quan quần trong một khu viện rộng trong ngàn trượng. Sự cô tịch đó đã biến một con người vui vẻ hoạt bát trở thành u uất.

Lòng người đã theo khung cảnh đó mà lạnh như đông tro tàn.

Đối với Phượng Nghi, Tần Quan Vũ chợt nghe lòng dâng lên một nỗi niềm tiếc ngọc thương hương... Và từ nơi đó, tìm chàng khẽ kêu lên một tiếng yêu.

Yêu... Bây giờ chàng mới thấy rõ là chàng quả thật đã yêu nàng.

Tần Quan Vũ vội dùng truyền âm nhập mật nói với nàng: “Tần Quan Vũ này đâu phải là hạng có thể sợ những điều phiền phức.”

“Không, Tần đệ đã lầm. Ngay trước mắt Tần đệ trọng trách nhiều, đâu có thể vì tôi mà kéo đến chuyện phiền. Chúng ta hãy giả đồ cáo biệt, và sau khi cải trang, tôi sẽ dò theo Tần đệ nhé!”

“Như thế cũng được!”

Phượng Nghi liền nói với Thiên Lý Phi Hiệp: “Phi Hiệp, ông hãy cứ tưởng tượng, nơi Tiêu Tương Viện mỗi cây có bao nhiêu lá, một buổi cỏ có bao nhiêu đợt non, gần như không thoát khỏi đôi mắt của ta, đếm từng chiếc lá rơi trong kiếp sống kéo dài ấy, Phi Hiệp thử tưởng tượng xem sao?”

Thiên Lý Phi Hiệp cứ cúi mặt thở dài thượng thục không nói một lời... mà thật ra ông cũng không biết phải nói sao.

Qua lời nói của Phượng Nghi, Tần Quan Vũ thấy thêm một điều mới lạ. Hai mươi năm đằng đẵng, sống như một cội cây khô như thế mà Phượng Nghi không phát điên lên, thật quả là câu chuyện trên đời có một.

Đánh đúng tình cảm, và thấy rõ Thiên Lý Phi Hiệp đã có vẻ đồng tình, Phượng Nghi mím miệng lắc đầu nói với một giọng chứa chan nước mắt: “Phi Hiệp, giữa chiếc lồng bé nhỏ, con chim Phượng Nghi này sống suốt hai mươi năm, lẽ đâu Viên chủ không một chút rộng suy để cho ta một năm thông thả? Sau một năm ấy ta sẽ trở về và thề rằng đến chết không rời Tiêu Tương Viện thêm nửa bước, xin ông hãy trở về thay ta mà thỉnh cầu Viên chủ.”

Quay qua Tần Quan Vũ, Phượng Nghi cất giọng buồn buồn: “Tần huynh, sau này có dịp sẽ còn nhiều gặp gỡ. Bây giờ tiện nữ phải đi...”

Và nàng nói tiếp với Thiên Lý Phi Hiệp: “Phi Hiệp, tất cả nỗi niềm của tôi, xin nói lại với Viên chủ rõ, và xin Viên chủ đừng phái người theo dõi tôi làm chi, hãy để cho tôi tự do một năm. Phi Hiệp, một năm sau, sẽ gặp lại nơi Tiêu Tương Viện nhé!”

Dứt lời, như một chiếc én ngang trời, thân ảnh Phượng Nghi vút thẳng về phía núi rừng trùng trùng điệp điệp!

Thiên Lý Phi Hiệp nhìn theo chếp miệng thở dài: “Thật là một người kỳ nữ. Dưới mắt nàng, trong thiên hạ, thật không có đàn ông...”

Tần Quan Vũ mỉm cười lễ phép: “Lão tiên bối, tại hạ xin cáo từ!”

Thiên Hạ Phi Hiệp nhìn sững Tần Quan Vũ và thì thầm như tự nói với chính mình: “Tần thiếu hiệp tài hoa tuấn tú, cùng với chủ mẫu ta thật xứng là...”

Chợt thấy lơ lửng, Thiên Lý Phi Hiệp ngưng ngang câu nói.

Câu nói nửa chừng của Thiên Lý Phi Hiệp làm cho Tần Quan Vũ nghe như tim mình muốn nhảy ra ngoài lồng ngực.

Xem qua thái độ và con người, nhất định Thiên Lý Phi Hiệp phải là một nhân vật quan trọng nhất nhì trong Hạ Hầu Viên, thế sao lại buông một câu nó lạ lùng như thế?”

Câu nói của ông đã chẳng ngầm bảo rằng chàng và Phụng Nghi rất xứng đôi vừa lứa hao sao? Tần Quan Vũ bàng hoàng ngơ ngẩn với bao nhiêu nghi vấn...

Một, nhất định Thiên Lý Phi Hiệp hết sức tôn kính Phụng Nghi. Sự tôn kính này có lẽ về cương vị chủ mẫu, mà nhiều về nét hạnh của nàng?

Hai, giống theo ý ông ta, thì Hạ Hầu Viên chủ có lẽ không xứng lắm với Phụng Nghi. Trong đó có một phần về tuổi tác bất đồng. Và do đó, mà tuy có ý thương Viên chủ, nhưng đồng thời, ông ta lại cảm cảnh ngang trái của nàng...

Nhưng, bằng vào việc yêu cầu Phụng Nghi trở về, đã nói rõ rằng Thiên Lý Phi Hiệp hết sức tôn kính Hạ Hầu Viên chủ. Chỉ có điều không nghe ông ta đề cập đến sự thịnh nộ của Viên chủ và hậu quả của nó.

Đó là một điều mà làm cho Tần Quan Vũ hơi thắc mắc.

Ngưng một lúc thật lâu, sau câu nói sỗ sàng Thiên Lý Phi Hiệp lấy lại lẽ tự nhiên: “Tần thiếu hiệp định đi đâu?”

Tần Quan Vũ mỉm cười: “Đi bước nào thì kẻ bước ấy thôi!”

Thiên Lý Phi Hiệp gật gật đầu: “Chắc Tần thiếu hiệp nói không thật với lòng mình rồi. Thôi, lão phu thật có ý cùng với thiếu hiệp kết giao, nhưng có lẽ là vì lập trường sai cách... Và biết đâu khi gặp lại một lần nữa, chúng ta sẽ là kẻ thù không đội trời chung? Vạn nhất mà đưa đến chuyện không đẹp ấy, thì mong thiếu hiệp lượng tình... Và chẳng qua lão phu chỉ vãng mạng hành sự, chứ không phải là bản ý!”

Tần Quan Vũ cười một cách tự nhiên: “Vâng, lúc ấy sẽ tính sau. Bây giờ xin cáo biệt!”

Thiên Lý Phi Hiệp gật đầu: “Chúc thiếu hiệp gặp nhiều may mắn...”

Và chỉ một cái nhún mình, Thiên Lý Phi Hiệp đã lẫn mất vào rừng rậm.

Sự thắc mắc càng dồn dập đến với Tần Quan Vũ.

Cứ theo ân ý của Thiên Lý Phi Hiệp, thì phải chăng Hạ Hầu Viên đã bắt đầu nhắm tấn công chàng?

Nhưng dù sao, hiện tại mới là điều quan trọng. Hiện tại cô đơn tịch mịch...

Cũng với núi rừng với ánh trăng này, nhưng lúc này khi đi với Phụng Nghi, Tần Quan Vũ chưa thấy hết sự vắng lặng của nó đến bây giờ chàng mới cảm nghe cô đơn xâm chiếm lòng mình.

Giữa lúc Tần Quan Vũ lê bước chân nặng nhọc với một tâm hồn ray rức thì, thỉnh thoảng, từ ven rừng bên trái một giọng lạnh lạnh phát lên: “Tiểu tử, nạp mạng!”

Tiếp liền theo, một luồng kinh lực như thác nước chụp tới sau lưng...

Tần Quan Vũ giật mình lệ làng xoay lại hai tay cùng vung ra một lượt.

Hai giọng cười khác nữa lại rộn rã vang lên và hai loạt chưởng phóng từ hai phía ập vào khi Tần Quan Vũ vừa xoay mình lại.

Tần Quan Vũ hốt hoảng chàng biết kẻ đánh lên mình có đến ba người. Chàng vội vàng thu chưởng nhún mình như chiếc phao thẳng thiên vọt lên gần mười trượng!

Nhưng khi thân mình vút lên lơ lửng, Tần Quan Vũ mới kịp nhận ra hành động đó thật hết sức là bất lợi. Vì tuy tránh khỏi đòn đánh lên của họ, nhưng lơ lửng như thế là đã nằm vào thế yếu, mà đối phương rất có thể thừa cơ hội tấn công.

Quả đúng như dự liệu khi Tần Quan Vũ còn giữa không trung thì ba ngọn chưởng phong đã từ dưới đất thốc lên một lượt.

Tần Quan Vũ không còn thể đối kháng, chàng lăn tròn một vòng trong không khí, mượn đà tà tà bắn xéo ra xa.

Chân chưa đứng vững, ba ngọn kinh phong đã ồ ạt tới bên mình, không còn phương cách nào khác nữa, Tần Quan Vũ nghiêng răng thi xuất Huyền Âm Thần Chưởng.

Bùng!... Bùng... bùng!...

Nhiều tiếng dội như sấm nổ vang lên Tần Quan Vũ nghe như không khí hai bên ép lại, chàng chợt lao đảo thụt lui luôn mấy bước và cảm thấy trước mặt hoa lên như bầy đom đóm.

Một giọng lạnh lùng băng giá nổi lên: “Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, bữa nay kẻ như ngày chót của cuộc đời rồi đấy!”

Cùng lúc với tiếng hét, một loạt kinh phong như cái nôn sắt từ trên chụp xuống đầu chàng.

Tuy bị choáng váng nhưng thần trí của Tần Quan Vũ hầu còn tỉnh táo, chàng khẽ lắc mình qua gần ba trượng, thoát khỏi công thế đối phương.

Và chàng trầm giọng quát lên: “Đánh lên không phải là hảo hán, hãy nói rõ tên họ.”

“Khá đấy!”

Tần Quan Vũ chú mục nhìn về hướng ra tiếng nói, cách chàng ba trượng, ba người con gái vóc dáng mảnh mai, mình choàng áo đen đứng giăng hàng chữ nhất trước mặt chàng.

Nhớ lại vụ đánh lên vừa rồi, Tần Quan Vũ nhếch môi khinh bỉ: “Ta chưa từng giết kẻ vô danh, hãy xưng tên rồi sẽ đánh!”

Ba cô gái lờ mắt như hỏi ý nhau và một người trong bọn trả lời cộc lốc: “Ám Sát Đoàn!”

Sực nhớ câu chuyện giữa hai chị em Phụng Hoàng Tiên Phi, Tần Quan Vũ gặng hỏi: “Các vị là Tam Hoa?”

Giọng nói đối phương về kinh nghi: “A... Tại sao ngươi biết?”

Tần Quan Vũ cười gằn không nói.

Chàng âm thầm vận dụng chân nguyên, vì biết rằng nếu họ hợp lực công kích thì chỉ có thể áp dụng Thiên Long Thần Bộ mới có thể đối phó được.

Thấy Tần Quan Vũ không trả lời trong ánh sắc miệt khinh, nhưng họ hơi lấy làm lạ là chưa từng thấy chàng có ý định tấn công.

Tần Quan Vũ thấy họ ngần ngại, chàng nhích lên gần giọng: “Sao? Từng người một hay là cả ba cùng ra tay một lúc?”

Một trong ba người con gái lạnh lùng: “Đừng ngạo mạn, ta hỏi tại sao ngươi biết chúng ta là Tam Hoa?”

Bị một đòn đánh lên, Tần Quan Vũ quyết cho bọn Tam Hoa nếm mùi lợi hại, chàng từ từ nhích lên gần giọng: “Khỏi cần phải nhiều lời, cứ ra tay sẽ biết sau!”

“Khoan, hãy yên lòng, muốn chết rồi sẽ chết. Nhưng, trong võ lâm từ trước đến nay chưa từng có ai biết danh hiệu Tam Hoa, cho nên ta muốn rõ nguyên nhân tại sao ngươi biết?”

Tần Quan Vũ cười gằn, đưa tay rút soạt thanh Vô Tình Kiếm và nói rõ ràng từng tiếng một: “Cái tên Tam Hoa do đại công chúa của các ngươi, Phụng Hoàng Tiên Phi nói ra đấy!”

Cả ba người con gái tái mặt thụt lui.

Một trong ba người gặng hỏi: “Đại công chúa chúng ta còn nói những gì nữa?”

Tần Quan Vũ cười nhạt: “Nàng bảo rằng ngày chết của Tam Hoa đã đến rồi, tiếp chiêu!”

Dứt lời thanh Vô Tình Kiếm trên tay Tần Quan Vũ đã lóe lên trước mặt Tam Hoa.

Ba người con gái nhaoáng lên, và Tần Quan Vũ vội dừng tay, vì họ đã bao vây ba phía.

Tần Quan Vũ trở mặt ngạc nhiên.

Khinh công của họ quả đến mức siêu phàm. Nội lực vừa mới thử rồi, bây giờ đến lượt chứng kiến khinh công, mặc nhiên xác nhận lời của Phụng Hoàng Tiên Phi không phải là quá đáng.

Chàng trầm giọng quát lên: “Tại sao các ngươi không chịu ra tay?”

Một trong Tam Hoa lên tiếng: “Hãy yên lòng, ngươi nhất định không sống đến ngày mai đâu. Nhưng ta muốn biết đại công chúa của ta còn nói những gì?”

Tần Quan Vũ không trả lời, nhếch môi khinh khinh lên đi.

“Đứng lại!”

Một trong ba người con gái lạnh lùng quát lên.

Tần Quan Vũ bước thẳng tới người mặt người vừa nói, ngấn mặt nhướng mày thách đố.

Người con gái đứng yên gặng lại: “Ta bảo muốn chết không khó đâu! Ngươi tưởng rằng mang danh hiệu Vô Nội Đệ Nhất Kỳ rồi muốn ngạo mạn trước mặt ai cũng được à? Đứng, đừng dại dột, nghe ta hỏi: Đại công chúa ta còn nói những gì?”

Tần Quan Vũ cười gằn nhích tới và vụt quát lên: “Tiếp chiêu!”

Thanh trường kiếm theo liền tiếng quát chớp thành một vòng hao thép ngồi ngời.

Một trong Tam Hoa cười nhạt: “Giỏi, cho người biết, bản cô nương là Hải Đường Hoa đây...”

Lòng trong tiếng quát, Hải Đường Hoa không lùi mà lại tiến. Nàng như một con bướm lượn uốn theo đường kiếm của Tần Quan Vũ và năm ngón tay như búp măng bằng ngọc chụp thẳng và ngực chàng.

Thấy đường kiếm của mình bị vụt, đồng thời lại nghe trước ngực năm ngón chỉ phong xé gió chia tới, Tần Quan Vũ hốt hoảng và trong đường tơ kẽ tóc của sự sống chết ấy, chàng lại thi triển Thiên Long Thần Bộ lẩn mình tránh thoát ngón đòn hiểm ác.

Trong cái tránh thần tốc đó, vai của Tần Quan Vũ và vai của Hải Đường Hoa gần như chạm vào nhau, chàng khẽ cười một tiếng lạnh lùng: “Hải Đường Hoa sắp rụng đây...”

Thanh trường kiếm nối theo tiếng thét nhoáng lên, lưỡi kiếm tà tà phạt ngang vai phải của người con gái.

Quả xứng danh hiệu Tam Hoa, Hải Đường Hoa nghiêng quặt mình sáng bên trái như một cành liễu cong theo chiều gió, và thoáng nghe một tiếng cười gằn, thân ảnh nàng đã thoát ra ngoài ba trượng.

Hải Đường Hoa đứng thẳng như một pho tượng uy nghi và nhìn vào mặt Tần Quan Vũ bằng sắc bình thần đến lạnh lùng: “Cái gọi là Vũ Nội Độ Nhất Kỳ chỉ có thể thôi à?”

Tần Quan Vũ cảm nghe lửa giận cháy lên hùng hực, nhưng...

Thình lình, một giọng quát trong vút từ xa rớt tới: “Tam Hoa, dừng hành hung...”

Tiếp liền theo, ba bóng hồng rực rỡ như ba chiếc cầu vồng vút xuống.

Ba người thiếu nữ áo hồng lập thành một vòng vây xoắn lấy chàng vào giữa. Nhưng chỉ có một điều khác là lưng bọn họ quay về phía chàng, mặt thì đối diện với Tam Hoa.

Cho nên Tần Quan Vũ chỉ thấy được vóc thân thon nhỏ dịu dàng và suối tóc chảy xuống bờ vai như cuộn mây óng ả.

Hải Đường Hoa kinh hãi kêu lên: “Khổng Tước tỷ tỷ, chị đến đây làm gì?”

Người có tên Khổng Tước cũng ngỡ ngàng hỏi lại: “Hải Đường Hoa, sao chị lại làm gì thế?”

Hải Đường Hoa nhích tới gần hơn nói bằng một giọng cực kỳ thân thiết: “Chúng tôi vâng lệnh ám sát Vũ Nội Độ Nhất Kỳ. Chúng tôi là một bộ phận trong Âm Sát Đoàn.”

Khổng Tước kinh ngạc kêu lên: “Lạ nhỉ? Tam Điều chúng tôi cũng vâng lệnh chủ nhân gia nhập Bảo Hộ Đoàn với nhiệm vụ duy nhất bảo hộ Văn Khúc Vô Khôi.”

Tần Quan Vũ ngơ ngác như người trong mộng.

Cùng một bọn với nhau, mà kẻ thì vâng lệnh ám sát, kẻ thì vâng lệnh bảo hộ, thì nghĩa lý làm sao?”

Tần Quan Vũ nhìn sáu kẻ đứng quanh mình như nhìn những con người quái dị.

Chàng tra thanh Vô Tình Kiếm vào vỏ, im lặng chờ xem sự tình diễn biến.

Hải Đường Hoa trở mặt trân trân nhìn Khổng Tước: “Chị Khổng Tước, chị không đùa đấy chứ?”

Khổng Tước cau mày: “Thật kỳ lạ.”

Hải Đường cau mặt: “Khổng Tước tỷ tỷ, chúng tôi phải giết người này để phục lệnh!”

Khổng Tước lắc đầu: “Không thể như thế, Tam Điều chúng tôi vâng lệnh bảo hộ, nếu Tần công tử có mệnh hệ nào thì chúng tôi làm sao phục lệnh?”

Hải Đường Hoa nghiêm mặt: “Khổng Tước tỷ tỷ, tôi thật tình vâng mạng mà đến đây, xin tỷ tỷ đừng đùa dai như thế!”

Khổng Tước cũng nghiêm: “Không, làm sao có thể đùa được chứ? Chúng tôi chính thức vâng mạng mà đến đây.”

“Thật ư?”

“Chúng tôi lừa các chị làm chi?”

Hải Đường Hoa thấp giọng: “Xin tỷ tỷ đừng làm khó chúng tôi. Đại công chúa và Nhị công chúa bất hòa, đó là việc riêng của hai người ấy, còn giữa chúng ta niềm thân thiết chưa bao giờ đứt gãy, đâu có lẽ chúng mình làm khó dễ nhau.”

Khổng Tước lắc đầu: “Muội muội đừng hiểu lầm, Tam Điều chúng tôi vì mệnh lệnh mà hành sự, chứ đâu phải cố ý khó dễ nhau? Đây, muội hãy xem lệnh kỳ...”

Vừa nói Khổng Tước vừa rút lá cờ vàng thêu phượng đưa ra nói tiếp: “Muội muội có thấy rõ chưa?”

Hải Đường tái mặt: “Sao lại có chuyện lạ lùng như thế?”

“Muội muội không thấy rõ lệnh kỳ ư?”

“Không rõ lắm chứ. Nhưng chúng tôi lại cũng có lệnh kỳ...”

Và nàng vội rút trong tay áo ra lá cờ vàng thêu phượng.

Khổng Tước cau mày: “Như thế mới làm sao?”

Tần Quan Vũ nhích lên: “Chủ nhân các người là ai?”

Khổng Tước dịu giọng: “Điều đó tiện nữ không nói được!”

Thấy mình dù chỉ cũng là một gã con trai mà lại chui định đoạt khi bởi trong tay của những người con gái, Tần Quan Vũ phùng phùng hơi giận xốc đến gần bên Khổng Tước: “Tại hạ có một biện pháp có thể giúp các vị giải quyết vụ này!”

Hải Đường Hoa nghe nói hỏi dồn: “Biện pháp gì?”

Và Khổng Tước cũng day qua nhướng mắt như ngẫm hỏi...

Bây giờ Tần Quan Vũ mới nhận rõ sắc diện Khổng Tước, chàng hết sức ngạc nhiên, không hiểu tại sao bọn môn hạ Phụng Hoàng Tiên Phi lại có nhiều người quá đẹp như thế?”

Nhưng, sự tức giận khiến cho Tần Quan Vũ không còn có thì giờ thương thức lâu, chàng mỉm cười ngạo mạn trả lời: “Trước hết hãy cho biết danh hiệu của Tam Hoa và Tam Điều, rồi sau đó ta sẽ có biện pháp lưỡng toàn!”

Khổng Tước gật đầu: “Tam Hoa tức là Hải Đường Hoa, Mai Khôi Hoa và Thủy Tiên Hoa. Còn Tam Điều là Đỗ Quyên Điều, Khổng Tước Điều và Hoàng Hạc Điều... Vậy Tần công tử hãy đưa biện pháp giải quyết đi!”

Tần Quan Vũ gật đầu. Chàng nghĩ cha của hai chị em Phụng Hoàng Tiên Nữ nhất định phải là một con người phong nhã ưa thích chim hoa, nếu không môn hạ không khi nào lại cho biết hiệu như thế.

Và khi chọn danh hiệu cho hai con là Phụng Hoàng, chúa của loài chim thì nhất định con người ấy đã nghiên cứu loài chim tường tận lắm.

Chàng lại mỉm cười trả lời cho Khổng Tước: “Như thế này nhé, khi có Tam Hoa thì Tam Điều chưa đến vậy thì Tam Điều hãy tạm thời lui một bên, xem như chưa gặp tại hạ, để cho tại hạ đối phó với Tam Hoa. Chỉ có như thế, các vị mới có thể không đụng chạm với nhau, và mới có thể trở về phục lệnh?”

Hải Đường Hoa cười hăng hắc: “Hay lắm, quả là một biện pháp lưỡng toàn.”

Khổng Tước lắc đầu: “Tần công tử, tôi biết đó là do ý chí khẳng khái của công tử, nhưng Tam Điều vắng mặt đến đây, quả đã gặp được công tử thì đâu có thể xem như là không gặp? Và lại nếu rui như công tử bề nào, thì Tam Điều không làm sao trốn khỏi trách nhiệm!”

Hải Đường Hoa thở dài: “Như thế thì phải giải quyết làm sao?”

Khổng Tước trầm ngâm: “Biện pháp tốt hơn hết là chúng ta cùng trở về thỉnh ý lại chủ nhân.”

Hải Đường Hoa gật đầu: “Có lẽ chỉ phải như thế thôi...”

Thủy Tiên Hoa vội kêu lên: “Không được, nếu giải quyết như thế chỉ có lợi cho Tam Điều thôi. Vì Bảo Hộ Đoàn mặc nhiên làm tròn trách vụ, nhưng Âm Sát Đoàn đi không lại trở về không!”

Hải Đường Hoa mỉm miệng: “A.. Đúng! Thế thì biện pháp đó không được!”

Khổng Tước thở dài: “Vì để cho tròn trách nhiệm cho cả đôi bên, chúng ta sẽ cùng dùng võ học tranh phân, đó là biện pháp đúng hơn hết! Nhưng, cùng một nhà, chúng ta có thể làm thế được chăng?”

Hải Đường Hoa buồn bã: “Làm sao lại giải quyết như thế được? Chỉ trách chủ nhân không biết vì sao lại đưa mệnh lệnh mâu thuẫn như thế ấy...”

Hải Đường Hoa nói chưa dứt lời, thỉnh thoảng, từ xa hai bóng người vút tới như hai dải lụa và một tiếng trong như ngọc rót kêu lên: “Tần công tử!”

Cho đến khi họ đứng yên, mọi người mới nhận ra đó hai chị em của Phụng Hoàng Tiên Phi.

Và khi chân mới vừa chấm đất, Phụng Hoàng Tiên Nữ đã tiến đến sát bên Tần Quan Vũ, cất giọng run run: “Tần công tử... có phải công tử đã bị thương...”

Thái độ và lời lẽ của nàng bộc lộ cả một hồi lo lắng thiết tha đến Tần Quan Vũ, khiến cho dù có bị đụng đến lòng tự ái, chàng cũng phải dịu giọng trả lời: “Cám ơn cô nương, tại hạ không sao cả.”

Và ngay lúc ấy, chàng sực nhớ lời dặn khi từ giả của người Tam Quốc Miếu: Đại trượng phu có thể co, có thể duỗi, phải đóng kịch cho khéo với Phụng Nghi và hai chị em Phụng Hoàng Tiên Nữ để dò la manh mối cha mình.

Vì cha, chàng phải nhẫn nhịn tất cả.

Phụng chi, cảm tình của người ta đối với mình như thế, thì dù sao chàng cũng phải ân cần đáp lại.

Sắc mặt của Phụng Hoàng Tiên Nữ tươi hẳn lên sau câu trả lời của chàng, nàng khẽ kêu lên: “Công tử...”

Nhưng, nàng bỗng bỏ lửng câu nói, đôi má ửng đỏ thẹn thù.

Về thẹn của người đẹp mới dễ yêu làm sao! Tần Quan Vũ mỉm cười: “Cô nương cứ nói...”

Thấy Tần Quan Vũ đối với em mình thật là hòa nhã, Phụng Hoàng Tiên Phi quay qua quát lớn: “Tam Hoa!”

Tam Hoa cùng bước lên một lượt quì mọp xuống: “Tam Hoa xin đợi lệnh!”

Phụng Hoàng Tiên Phi nghiêm mặt.

“Ám Sát Đoàn là một tổ chức của Liên Minh mới thành lập gần đây, chúng tôi vâng lệnh chủ nhân gia nhập Ám Sát Đoàn và theo lệnh của chủ nhân, tìm giết Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Vô Khôi Tần Quan Vũ.”

Phụng Hoàng Tiên Nữ buột miệng kêu lên: “Liên Minh...”

Phụng Hoàng Tiên Phi cũng lộ vẻ kinh hãi, nhưng nàng vẫn lạnh lùng gặng lại Tam Hoa: “Các người từ trước đến nay chịu sự sai khiến của ta, hay của cha ta?”

Hải Đường Hoa run giọng: “Tam Hoa vốn chịu lệnh của Đại công chúa, nhưng việc này...”

Phụng Hoàng Tiên Phi trầm giọng ngắt lời: “Đã chịu lệnh của ta thì bất cứ việc gì cũng phải xin ý kiến của ta vậy thì, chuyện bội phản này, nhằm phải tội gì?”

Tam Hoa tái mặt...

Hải Đường Hoa nói không ra tiếng: “Tội... tội... tội chết!”

Tần Quan Vũ biến sắc, chàng vội nói với Phụng Hoàng Tiên Nữ: “Cô nương hãy xin tội cho Tam Hoa...”

Phụng Hoàng Tiên Nữ ngạc nhiên: “Công tử bảo thế với ý nghĩa gì?”

“Họ chỉ vì lệnh mà hành sự, thì đâu nên kết tội? Và lại ông kiến còn tham sống hưởng chi là người, đâu có thể để cho họ chết như thế? Chúng ta đã nhiều lần gặp gỡ, tại hạ hết sức cảm kích bao bận thi ân của cô nương. Bây giờ, nếu có thể vì tại hạ, xin cô nương hãy xin cho họ!”

“Vừa rồi họ chẳng đã hành hung với công tử đấy sao?”

“Nhưng đó là vì lệnh, họ không thể không thi hành được.”

Phụng Hoàng Tiên Nữ nhìn trần trời vào mặt Tần Quan Vũ.

Chàng quả đúng là một người quân tử, không vì chút hờn riêng mà bỏ mất thiện tâm.

Càng cảm phục đức tính của chàng, mối tình của Phụng Hoàng Tiên Nữ đối với chàng càng nặng.

Nàng khẽ gật đầu: “Nếu Tần huynh không giận thì có thể được.”

Và quay qua Phụng Hoàng Tiên Phi nàng khẽ kêu lên: “Tỷ tỷ...”

Không đợi em nói hết, Phụng Hoàng Tiên Phi vội ngắt lời: “Có phải em thay cho Tần công tử mà xin tội cho Tam Hoa chăng? Nhưng nếu chị không

làm tội họ, muội muội có thể tin chị không?”

Phượng Hoàng Tiên Nữ cảm động: “Em đã tin chị rồi! Huống chi chuyện này đã có Tam Hoa chứng thực và còn có Phượng Hoàng kỳ lệnh, thì em làm sao lại nghi ngờ chị được. Tỷ tỷ, chị có thể vì em mà tha cho Tam Hoa?”

Phượng Hoàng Tiên Phi khẽ liếc Tần Quan Vũ bằng tia mắt cảm kích và nài nỉ giọng: “Yêu cầu của em, chị đâu có lý lại không bằng lòng. Huống chi Tam Hoa với chị tình như tay chân, chị đâu đành hạ thủ... chỉ cần em tin chị là đủ.”

Và nàng lại quay về phía Tam Hoa, nghiêm nghị: “Tam Hoa, người mà các người muốn giết lại xin tội cho các người đây. Hãy đứng dậy!”

Tam Hoa cảm động khẽ liếc Tần Quan Vũ, và cùng một lượt cúi đầu: “Cảm tạ ơn sâu của Đại công chúa, Nhị công chúa và Tần công tử!”

Chờ họ đứng lên xong, Phượng Hoàng Tiên Phi lại hỏi: “Tam Hoa đã có đến tổng đà của Liên Minh chưa?”

“Thưa đã có!”

“Ám Sát Đoàn gồm bao nhiêu người?”

“Gần một trăm người.”

Tần Quan Vũ rúng động hỏi liền theo: “Tổng đà của Liên Minh ở tại Hạ Hầu Viên phải không?”

“Vâng.”

“Và mình chủ tức là Hạ Hầu Viên chứ?”

Hải Đường Hoa ấp úng: “Điều đó... điều đó...”

Tần Quan Vũ bật cười: “Không thể tiết lộ bí mật thì thôi.”

Tần Quan Vũ vừa nói đến đó, thanh linh, tiếng tiêu từ đâu vụt nổi lên và tiếp theo giọng hát:

“Tình từ Vương quốc.

Vưu thủy tam phong.

Giá hồng hồ tự tri sinh...

...”

Tần Quan Vũ rúng động, nhún mình phóng về phía phát ra tiếng hát.

Phượng Hoàng Tiên Nữ hót hải kê lên: “Công tử...”

Và nàng cũng vội lao theo cản trước mặt Tần Quan Vũ: “Đó là một âm mưu, đừng để mắc bẫy.”

Tần Quan Vũ hết sức ngạc nhiên vì câu chuyện xảy ra quá đột ngột, nhưng vì sao bộ Huyền Kinh vẫn là mấu chốt của vấn đề quan trọng, nó giải quyết gần toàn bộ việc ân oán trong đời chàng. Chàng phải lấy cho bằng được...

Tuy nhiên, chàng biết, vì nặng tình cùng chàng nên Phượng Hoàng Tiên Nữ quyết sẽ cản trở sự mạo hiểm đó, nên chàng cố bình tĩnh mỉm cười: “Cô nương, chúng ta hãy cùng đi xem thử cái âm mưu đó...”

Và chàng nắm lấy tay nàng thúc dục: “Đi...”

Cái nắm tay thân thiết của chàng làm cho Phượng Hoàng Tiên Nữ gần như quên tất cả. Nàng vội cùng chàng lao về phía trước.

Phượng Hoàng Tiên Phi nở nụ cười như chia sẻ niềm vui với em và quay qua ra lệnh: “Tam Hoa, Tam Điều, hãy theo Nhị công chúa!”

Bạn đang đọc truyện *Từ Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Tần Quan Vũ quét mặt qua một lượt.

Đám người bao vây đều vận áo choàng đen, che mặt bằng lụa đen, y như cách ăn mặt của Tam Hoa lúc này.

Không hỏi cũng có thể đoán không lầm rằng họ là người của Liên Minh.

Cùng trong lúc đó, bảy bóng người nữa lại ùn ùn phóng tới, sà xuống giữa vòng vây. Phụng Hoàng Tiên Phi và Tam Hoa, Tam Điều.

Vừa chạm chân tới đất, Phụng Hoàng Tiên Phi đã nhếch mép lạnh lùng: “Ai dám hành hung, mầu kè ấy đồ ra ngay tức khắc! Tam Hoa, vút mảnh lụa che mặt xuống, hãy trở về với bộ mặt thật là môn hạ của ta, mau!”

Tam Hoa dạ rập một tiếng lột mảnh lụa đeo mặt và chiếc áo choàng vút ngay xuống đất...

Cả ba người trở về dưới áo màu hồng y như Tam Điều.

Phụng Hoàng Tiên Phi quát mắt đảo khắp vòng vây: “Ta công khai tuyên bố phản kháng Liên Minh, thu hồi tất cả môn hạ, ai chống lại kẻ đó chết!”

Phụng Hoàng Tiên Nữ kêu lên: “Tỷ tỷ...”

Phụng Hoàng Tiên Phi quay phắt lại: “Muội muội cho rằng hành động của chị quá đáng chăng?”

Phụng Hoàng Tiên Nữ hết sức cảm động: “Tỷ tỷ vì em mà chị đi vào con đường mạo hiểm... Chị, xin chị hãy lui lại, em và Tần công tử sẽ thoát khỏi nơi đây và... và có lẽ trọn đời không bao giờ trở về nhà nữa...”

Phụng Hoàng Tiên Phi lắc đầu: “Muội muội còn chưa biết rõ ý chị sao? Từ nay, dù cho đến chân trời góc bể, chị sẽ cùng em chia sẻ vui buồn sướng khổ suốt đời.”

Và nàng quay qua quát lớn: “Trong hai mươi mấy người của các người, ít nhất cũng có năm người là môn hạ của gia đình ta, nếu các người còn nghĩ đến chị em ta hãy đứng qua một bên...”

Ba tiếng “tuân mạng” rập lên ba lão già tuổi độ năm mươi bước ra khỏi vòng vây, lột khăn che mặt và cởi áo choàng đen ném bỏ...

Và họ cùng bước tới trước mặt Phụng Hoàng Tiên Phi, cung kính vòng tay: “Tam Quái xin nghe lệnh nhị vị công chúa!”

Phụng Hoàng Tiên Phi dịu giọng: “Tam Quái hãy bình thân hợp sức đánh lùi kẻ địch!”

Trước hành động sống chết của Phụng Hoàng Tiên Phi Tần Quan Vũ vô cùng cảm động, chàng biết rằng vì chàng mà hai chị em nàng đã làm một việc quá nguy hiểm...

Chàng nhích sát lại vịn vai Phụng Hoàng Tiên Nữ, ngập ngừng: “Ân nghĩa này làm sao quên được...”

Phụng Hoàng Tiên Nữ ngắt lời chàng: “Công tử đừng nói thế... Hãy lo đối phó với cường địch...”

Một trong những kẻ bao vây vụt cười lên ằng ặc: “Kẻ nào phản lại Liên Minh: Chết! Kẻ nào miệt thị Liên Minh: Chết! Nhưng đáng cười hơn hết là đường đường danh hiệu Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ thế mà lại đi núp bóng quần thoa!”

Tần Quan Vũ lướt tới gần lại: “Thế các hạ núp bóng ai?”

“Ta đây à? Ta núp bóng chủ nhân, chứ không phải ẩn sau lưng phụ nữ thế đâu!”

Tần Quan Vũ cười gằn: “Hãy nói tên đi, ta không bao giờ giết kẻ vô danh!”

Đôi phụng cười ằng ặc: “Kể như ta là kẻ vô danh đi, nhưng người lại làm gì ta được chứ?”

Vừa nói, gã vừa rút thanh kiếm ra khỏi vỏ...

Phụng Hoàng Tiên Phi và Phụng Hoàng Tiên Nữ tiến lên đứng sát hai bên Tần Quan Vũ, và Phụng Hoàng Tiên Nữ hất mặt lạnh lùng: “Đối phó với loại đó, không cần chúng ta phải nhọc sức, xin công tử để cho tiểu nữ phái một môn hạ đuổi hất đi!”

Tần Quan Vũ lắc đầu: “Xin cô nương lui lại, để cho tôi dạy họ...”

Dứt lời, chàng xốc lên tới trước.

Gã áo đen đối diện gầm lên một tiếng, múa tích thanh kiếm ánh thép lóe lên như một chiếc nón bạc chụp xuống đầu Tần Quan Vũ.

Thấy đối phương vừa mới ra tay đã dùng thế độc, Tàn Quan Vũ không dám khinh thường vội vã thi triển Thiên Long Thần Bộ lượn mình như chiếc lá khô thoát khỏi vòng hoa thép một cách dễ dàng.

Gã áo đen gầm lên một tiếng vang mạnh thanh trường kiếm quay tích nhiều vòng xung quanh Tàn Quan Vũ ánh ngân quang...

Biết không thể kéo dài tình trạng né nữa được, Tàn Quan Vũ hú lên một tiếng lạnh lạnh phóng vọt mình lên gần hai trượng và hai tay vươn thẳng bắt từ trên giáng xuống.

“Muốn chết!”

Lông vào trong tiếng thét, gã áo đen vùng buông kiếm, hai tay kéo lên ngang ngực đẩy thốc lên...

Bùng!... Bùng!...

Hai tiếng dội rung ring mặt đất, Tàn Quan Vũ vội ấn chân xuống đất trụ vững đôi chân chịu lại.

Gã áo đen rung mình mím miệng thối lui luôn hai bước.

Nhìn xuống chân gã, Tàn Quan Vũ thấy dấu chân lún xuống gần hai tấc, chàng biết nội công của con người này không phải tầm thường.

Vừa đứng yên lại được gã áo đen chiếu đôi mắt hùng hực như mâu về phía Tàn Quan Vũ và thỉnh thoảng, gã lao mình tới phạt mạnh cả hai tay.

Hai luồng kinh lực như hai cây gió thốc ù ù thổi vào giữa ngực Tàn Quan Vũ.

Chàng cười khẩy một tiếng triển dụng Phật Pháp Vô Biên chiêu thứ nhất của Huyền Âm Lục Chương.

Bứt!...

Như giây đàn thẳng đứt, gã áo đen bật ngửa ra gần hai trượng và tiếp theo một tiếng “bịch” khô khan, cả thân hình của gã dán lên mặt đất.

Tiếp liền theo, hai tiếng gầm và hai gã áo đen phóng tới cùng một lúc, như hai con hổ dữ gặp mồi.

Tàn Quan Vũ nghe kinh phong đã đến sát bên lưng, bèn thi triển Thiên Long Thần Bộ lác mình tránh qua bên phải và quát lớn: “Liên Minh chuyên dạy người đánh lén à? Hãy nhè!”

Cùng lúc ấy, gã áo đen bị té nằm dưới đất lúc này đã lóp ngóp leo lên quát lớn: “Tam Quái nghe lệnh...”

Và gã móc trong tay áo ra lá cờ vàng thêu phượng phe phẩy trước mắt, nói tiếp theo: “Nếu quả Tam Quái phản kháng, ta sẽ lập tức về bẩm cáo quý chủ nhân!”

Thấy Phụng Hoàng Kỳ, Tam Quái biến sắc... Sáu tia mắt khản cầu quay về phía Phụng Hoàng Tiên Phi.

Hải Đường Hoa nhích tới và cũng rút ra một lá Phụng Hoàng Kỳ, cất giọng lạnh lùng: “Người nghe lệnh hay muốn bảo ai nghe lệnh? Kẻ nào chống lại lệnh kỳ ở tay ta, kẻ ấy phải chết!”

Không Tước thoãn thoát bước lên nắm lấy lá lệnh kỳ đưa lên phát qua phát lại và môi nàng nhếch nụ cười thách đố.

Gã áo đen tái mặt thối lui hai bước: “Các người muốn...”

Phụng Hoàng Tiên Phi chiếu đôi mắt lạnh lùng: “Lãnh Diện Sát nghe lệnh!”

Tiếp liền theo, Phụng Hoàng Tiên Nữ khẽ vẫy tay về phía gã áo đen.

Một lần ánh sáng lóe lên, gã áo đen đưa tay ra bắt lấy và gã thụt lui mấy bước hốt hải kêu lên: “Kim Long lệnh...”

Phụng Hoàng Tiên Phi vẫn lạnh lùng: “Kẻ nhận lệnh không qui là chết!”

Mười mấy gã áo đen cùng qui xuống cúi đầu: “Thuộc hạ xin đợi lệnh!”

Phụng Hoàng Tiên Phi cười gằn: “Có cút cả đi không?”

Cả bọn đứng dậy xá dài và quay mình đi thẳng.

Lãnh Diện Sát đứng lại, hai tay nâng chiếc lệnh bài: “xin giao hoàn Kim Long lệnh...”

Phụng Hoàng Tiên Nữ tiếp lấy, gã áo đen cúi đầu rút theo đám vừa đi...

Phụng Hoàng Tiên Phi quay lại: “Tam Quái, Tam Điều và Tam Hoa nghe lệnh!”

Chín người cùng quì xuống và Phụng Hoàng Tiên Phi nói liền theo: “Hãy mau trở về đem tự sự bẩm cáo lại cha ta, chờ khi nào chị em ta trở về sẽ giải quyết!”

Tam Quái, Tam Điều, Tam Hoa ứng thanh tuân lệnh, và chín người cúi đầu nhanh nhẹn quay đi.

Chờ cho họ đi rồi Phụng Hoàng Tiên Nữ bước lên sát Phụng Hoàng Tiên Phi, và như không ngăn được niềm xúc cảm, nàng sà vào lòng chị: “Tỷ tỷ, ... chị em ta bây giờ phải làm sao?”

Như một người mẹ hiền, Phụng Hoàng Tiên Phi ôm lấy em vào lòng: “Cách nào đi nữa thì chị cũng đã quyết tâm rồi!”

Phụng Hoàng Tiên Nữ vội hỏi: “Về nhà ư?”

“Không!”

“Chị, không về nhà rồi chị em mình đi đâu?”

Phụng Hoàng Tiên Phi thở dài không nói.

Thấy tình cảm của chị em Phụng Hoàng Tiên Nữ như thế, và thấy vì mình mà họ lâm vào chỗ khó xử, Tần Quan Vũ cúi mặt buồn buồn: “Vì tôi mà làm cho lệnh tỷ khó khăn...”

Phụng Hoàng Tiên Phi lắc đầu: “Không, tôi đã có ý phản Liên Minh từ lâu, chỉ vì thiếu cương quyết... Đến nay sự việc đã bức bách chị em tôi, đó cũng là một cơ hội tốt!”

Tần Quan Vũ trở mặt: “Tại sao thế?”

Phụng Hoàng Tiên Phi thở ra: “Chuyện dài lắm!”

Phụng Hoàng Tiên Nữ vội hỏi: “Chị, bây giờ chị em mình tính sao?”

Phụng Hoàng Tiên Phi thở dài nặng nhọc: “Nhà không về được, tự nhiên phải có chỗ về... Huống chi, mặt đất mệnh mông...”

Nàng nói chưa hết lời, thỉnh linh, một giọng nói phát lên: “Các con, hãy về nhà... Nhà mới là chỗ các con về được!”

Phụng Hoàng Tiên Nữ đứng phất lên, tái mặt: “Cha!...”

Và nàng từ từ quì xuống...

Phụng Hoàng Tiên Phi cũng quì xuống kêu lên: “Cha!...”

Tần Quan Vũ hoảng hồn, chàng đảo mắt nhìn quanh không thấy ai cả, nhưng biết cha của hai nàng đã tới, nên vội vòng tay: “Tiểu sinh mới kẻ đáng tội, vì tiểu sinh mà Phụng Hoàng cô nương mới hành động như thế... Nếu lão tiên bối muốn làm tội xin cứ nhắm vào tiểu sinh...”

Giọng nói thật lạnh lùng gặng hỏi: “Nghĩa là ngươi muốn đem sinh mạng ra cứu lấy mạng của hai đứa con gái ta?”

Nhìn dáng cách thiếu não của chị em Phụng Hoàng Tiên Nữ, Tần Quan Vũ khẳng khái đáp lời: “Vâng, xin lão tiên bối hãy dung tha hai người...”

Giọng nói vẫn lạnh như băng: “Được, ngươi muốn chết cách nào? Ta ra tay hay tự ngươi xử lấy?”

Tần Quan Vũ rúng động...

Thảo nào hai chị em Phụng Hoàng Tiên Phi không sợ... Cha của hai nàng quả là một kẻ in như là không biết xúc động bao giờ...

Và chàng trả lời một cách thản nhiên: “Tiểu sinh có ý thế tội, nhưng không có ý tự giết mình. Vì như thế quả là không xứng đáng. Nếu lão tiên bối không buông tha thì cứ ra tay, và nếu tiểu sinh không chịu nổi, xin mỉm cười mà nhắm mắt!”

“Tốt, đón ở đây!...”

Cùng một lúc với tiếng nói, ngọn kinh phong trút xuống như thác nước không lồ...

Tần Quan Vũ nghiêng răng kéo hai tay lên một lượt tung chiêu thế Thần Uy Như Thiên, chiêu thứ hai trong Huyền Âm Lục Chương, dựng đứng lên đón tiếp...

Vốn đã đoán biết con người này nhất định không thể xem thường được, cho nên khi vừa phát chiêu, Tần Quan Vũ đã trụ mình xuống tấn vận đủ mười thành công lực...

Bùng!...

Ào... Ào...

Cùng một lúc tiếng dội của kinh lực vào nhau, cát đá bắn lên cả một vùng mù mịt...

Tần Quan Vũ rùng mình kèm cứng đôi chân, nhưng không làm sao giữ được, cả thân mình bật lên như cây trúc gốc, bắn bổng ra sau gần ba trượng.

Bộ té lăn tròn trên mặt đất nhiều vòng, Tần Quan Vũ mới cố gượng đứng lên được, chàng phóng mình trở lại ngược mặt thân nhiên: “Quả thật là thần công, xin lão tiên bối tiếp tục...”

Phượng Hoàng Tiên Nữ vụt òa lên khóc: “Cha!... Muốn điều tội lỗi đều do một mình con... Xin cha dung tha cho chàng...”

Phượng Hoàng Tiên Phi ngăn mặt trang nghiêm: “Thưa cha, tất cả những việc này đều do nơi con làm ra, người thiếu niên ấy vô tội... và muội muội cũng chỉ bị con lôi kéo mà thôi!”

Giọng nói trầm trầm gằn lại: “Cuối cùng ai mới là chính phạm?”

Tần Quan Vũ bước lên một bước: “Lão tiên bối, hai vị tiểu thư không ai có lỗi cả, muốn việc đều do âm mưu của văn sinh!”

Giọng nói trầm trầm gằn dữ quát lên: “Ta không cần biết những chuyện vô ích, ta chỉ hỏi người tại sao hai con ta lại bị người kéo vào tròng, phản lại Liên Minh?”

Phượng Hoàng Tiên Nữ run rẩy kêu lên: “Cha, đó chỉ là sự vô ý của chàng mà thôi!”

Phượng Hoàng Tiên Phi lật đặt tiếp lời: “Thưa cha, câu chuyện này em con và gã thiếu niên kia đều bắt ý trong hành động mà đầu đuôi chỉ do một mình con chủ xướng, xin cha hãy làm tội con thôi!”

Giọng nói trầm trầm quát lên: “Ngọc nhi, Tâm nhi, hai con hãy cầm miệng lại. Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, hãy giải thích câu chuyện này cho ta nghe!”

Nhân lúc cha con họ nói chuyện, Tần Quan Vũ âm thầm vận công điều trị nội thương bởi lần so chưởng vừa rồi, kịp khi nghe hỏi, chàng thẳng thắn trả lời: “Lệnh muội vốn là bạn thiết của tiểu sinh, nhân vì sự an nguy của tiểu sinh mà ra tay giúp đỡ... Và lệnh tỷ vì lo lắng cho em nên buộc lòng phải có hành động như thế... Cho nên...”

Cha của Phượng Hoàng tỷ muội vụt thờ dài: “Ngọc nhi, Tâm nhi, gia đình mới là nơi của các con... Giang hồ nguy hiểm, võ lâm đa mưu, không phải chốn xông xáo của trẻ con thơ dại... Cha không trách cứ gì con cả, các con hãy về đi!”

Hai chị em Phượng Hoàng Tiên Nữ hốt hải kêu lên: “Cha...”

Tần Quan Vũ biết sự lo sợ của hai nàng, chính bởi sự ăn năn của mình, nên chàng thở dài buồn bã: “Lệnh tôn nói rất đúng, giang hồ nguy hiểm, võ lâm đa mưu, không phải nơi mà nhị vị cô nương ứng phó... Thôi, về đi... Riêng tôi, đã một mình dám làm, thì một mình dám chịu, xin đừng lo nghĩ gì cả!”

Giọng nói của người cha Phượng Hoàng Tiên Nữ vụt nghe hết sức hiền lành: “Ngọc nhi, Tâm nhi, hai chị em con thương xót lẫn nhau, đùm bọc lẫn nhau, đó là điều mà mười mấy năm nay cho hằng mong mỏi... Hai con cứ yên lòng, Liên Minh tổ chức Ám Sát Đoàn mưu hại Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, và cha đã tổ chức Bảo Hộ Đoàn ngầm ngầm hỗ trợ... điều khó khăn của cha, hai con đâu có biết!”

Hai chị em Phượng Hoàng Tiên Nữ cực kỳ kinh ngạc, hai người đưa mắt nhìn nhau tỏ vẻ lạ lùng.

Cha của hai nàng nói tiếp: “Tự nhiên là hai con không biết, luôn cả việc cha sai Ngọc nhi đến giúp đỡ giả vờ với con quý cái Chí Tôn Bảo để buộc Tần thiếu hiệp trao Ngọc Quan Âm, rồi lại sai Tâm nhi đến ngăn cản. Tất cả mâu thuẫn đều do tình thế xui nên...”

Phượng Hoàng Tiên Phi dợm hỏi, nhưng cha nàng đã tiếp: “Bao nhiêu lâu nay vì đôi chút hiểu lầm, làm cho hai chị em con thiếu điều xâu xé lẫn nhau, mãi đến bây giờ... Bây giờ, cha hết sức cảm ơn Tần thiếu hiệp...”

Tần Quan Vũ vội vòng tay: “Không dám, tiên bối quá thương mà nói thế thôi!”

Người cha Phượng Hoàng tỷ muội nói tiếp: “Ngọc nhi, Tâm nhi, việc cha gia nhập Liên Minh chỉ là điều bất đắc dĩ, cho nên hai con chống lại, phản lại là đúng... Bây giờ, nếu hai con còn thương cha thì đừng nghĩ đến việc rời bỏ gia đình, con cứ tương trợ, khi con đi rồi thì tuổi già của cha mẹ ra sao?...”

Hai chị em Phượng Hoàng Tiên Phi quì xuống: “Hai con xin nghe lời cha dạy.”

“Bây giờ hai con hãy về và hãy thương yêu đùm bọc lấy nhau!”

Hai chị em Phượng Hoàng Tiên Nữ cúi đầu: “Con xin vâng lời cha!”

Người cha cất giọng cười mừng rỡ: “Phải con hãy về, về để mẹ con được chút mừng vui... Bao nhiêu năm qua, mẹ đã vì hai con mà tuổi già ủ dột... và như thế là cha đã vô cùng mãn nguyện!”

Hai chị em đứng dậy và Phượng Hoàng Tiên Nữ khẽ liếc Tần Quan Vũ, e thẹn ngập ngừng: “Xin công tử trân trọng giữ mình, em xin từ giả...”

Giọng nói của nàng chứa chan quyến luyến và Tần Quan Vũ chợt nghe lòng xao xuyến băng khuâng...

Chàng nghe có một sự trống trải sắp bày ra khi nàng vắng bóng!...

Nhưng, chợt nhớ tới điều hệ trọng, chàng vội nói: “Đan Tâm, còn một vấn đề, tôi muốn hỏi trước khi từ giả...”

Phượng Hoàng Tiên Nữ nhích lên một bước: “Công tử cứ nói!”

“Việc giả dạng tôi đến Hoa Sơn đề chữ thị uy có phải do cô nương không?”

“Tôi sai chị em Không Tước làm!”

“Nhưng sao họ biết Huyền Âm Thần Chương?”

Phượng Hoàng Tiên Nữ mỉm cười bí mật: “Họ là thuộc hạ của chàng...”

Tần Quan Vũ ngạc nhiên: “Nghĩa là làm sao?”

Cha của Phượng Hoàng tỷ muội vụt lên tiếng: “Việc đó cha sẽ nói chuyện với Tần thiếu hiệp, con khỏi phải nói...”

Tần Quan Vũ vòng tay: “Tạ ân lão tiên bối.”

Và chàng nhích sát lại gần Phượng Hoàng Tiên Nữ khẽ hỏi: “Đan Tâm ‘Hợp Châu Liên Minh’ nghĩa là sao?”

Phượng Hoàng Tiên Nữ thẹn thùa: “Chưa đến lúc... Nhưng là người trí tuệ siêu quần, công tử suy nghĩ tức khắc sẽ biết...”

Nói đến đây, mặt nàng vụt ửng đỏ lên, và luống cuống chạy lại kéo tay chị: “Đi chị, em hỏng ở đây nữa đâu...”

Phượng Hoàng Tiên Phi vuốt tóc em và quay lại Tần Quan Vũ: “Tần công tử, chị em tôi xin cáo từ!”

Tần Quan Vũ nhìn sững Phượng Hoàng Tiên Nữ với tất cả tâm tình trào ra ánh mắt, và chàng gắng gượng vòng tay: “Vâng, xin nhị vị cô nương bảo trọng!”

Và chàng cúi đầu thấp xuống như không dám nhìn theo, mãi đến khi hai nàng khuất bóng thật lâu, mới nghe người cha cất tiếng thở dài: “Tần thiếu hiệp đã biết rõ đại thế võ lâm ngày nay rồi chứ?”

Tần Quan Vũ giật mình ngẩn mặt vòng tay: “Tiểu sinh chưa rõ lắm!”

“Thiếu hiệp có lẽ muốn biết chuyện Liên Minh?”

“Vâng, tiểu sinh đang thắc mắc về việc ấy...”

“Thiếu hiệp có biết việc Liên Minh do ai phát khởi chăng?”

“Do Ngọc Thường Nga Tiểu Phượng Hoàng!”

“Ai nói thiếu hiệp biết thế?”

“Do một vị tình cờ gặp gỡ...”

“À... lão phu biết rồi, người cha vợ thứ năm của Hạ Hầu Viên chủ, tức là minh chủ Liên Minh nói chứ gì?”

Tần Quan Vũ ngạc nhiên: “Sao tiên bối biết được?”

“Chuyện này khá phức tạp, trừ Tam Quốc Miếu chủ ra...”

Thình lình một giọng nói lạnh lùng như xói vào tai: “Hân hạnh, thật là hân hạnh được gặp Thượng Quan lão đại hiệp!...”

Tần Quan Vũ giật mình, đứng là giọng nói quen thuộc, giọng nói của người Tam Quốc Miếu!”

Tiếng cha của Phượng Hoàng tỷ muội nói liềm theo: “Hân hạnh gặp được Tam Quốc Miếu chủ, thật là hay quá!”

Tần Quan Vũ lại ngạc nhiên hơn nữa, té ra người dắt dẫn chỉ thị cho mình mấy lúc này chính là Miếu chủ Tam Quốc Miếu!

Chàng vội vã vòng tay: “Tần Quan Vũ xin tham kiến Miếu chủ!”

Người của Tam Quốc Miếu bật cười ha hả: “Lầm rồi ta đâu phải là Tam Quốc Miếu chủ!”

Cha của Phụng Hoàng tỷ muội ngạc nhiên: “Thế Tam Quốc Miếu chủ là ai?”

“Là ai thì cuối cùng sẽ biết, bây giờ chỉ cần nói trước rằng tại hạ là kẻ có toàn quyền thay mặt...”

“Thật là thần bí!”

“Ừ, Thượng Quan đại hiệp mới là thần bí chứ!”

“Đúng là người bí mật!”

Người của Tam Quốc Miếu hỏi lại: “Tại hạ có danh hiệu Người Bí Mật bao giờ?”

“Lão phu tặng cho đấy!”

“Cảm ân, bây giờ, xin đi vào chuyện chính là vừa!”

“Vâng, nhưng cứ nói chuyện với giọng thật của mình, chứ sao lại sửa làm chi thế?”

“Đâu có được!”

“Tại sao?”

“Vi chúng ta vốn là bạn cũ với nhau, nếu nói giọng thật thì làm sao đâu được?”

Người Tam Quốc Miếu nghiêm giọng: “Bây giờ tại hạ sửa danh từ Hợp Châu Liên Minh của lệnh ái trở thành Đồng Minh phòng có được chăng?”

Không đợi đáp lời, người Tam Quốc Miếu nói tiếp: “Liên Minh của họ chỉ là một sự... liên kế lực lượng, Đồng Minh của ta là cả một vấn đề đồng chí đồng tâm... Thượng Quan đại hiệp nghĩ sao?”

Càng nghe họ nói chuyện, Tần Quan Vũ càng thấy lạ lùng khó hiểu.

Cả đôi bên hình như không phải người xa lạ, nhưng sau câu chuyện lại kỳ bí như thế.

Tiếng nói của người được gọi là Thượng Quan đại hiệp lại vang lên: “Tại sao lại phải đặt vấn đề như thế?”

Người của Tam Quốc Miếu bật cười ha hả: “Thế tại sao đại hiệp lại gia nhập Liên Minh? Có phải tại vì bản Miếu tặng phong danh hiệu Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ?”

“Ừ, không ngờ Tam Quốc Miếu lại bày ra cái trò ấy... Các người cho rằng Tần thiếu hiệp lạ với cái danh hiệu ấy lắm chăng?”

“Không, không có gì lạ... Nhưng nếu không có cái danh hiệu ấy thì chuyện đâu lại diễn biến như ngày nay? Lão qui thử nghĩ lại xem!”

“À... Người dám gọi ta là lão qui à?”

“Ồ, chúng ta cũng đã già rồi... là hàng thúc phụ của Tam Quốc Miếu chủ, ta không gọi các hạ là lão qui một cách thân mật thế sao?”

“À, ra thì thế ư? Tốt lắm, tốt lắm...”

Liền lúc đó, một tiếng nổ vang lên từ hướng phát ra giọng nói của người Tam Quốc Miếu, và tiếp theo giọng nói lạnh lùng: “Nhớ chưa? Lão qui!”

Tiếng của Thượng Quan đại hiệp reo lên: “A... hay lắm!”

“Tự nhiên, Miếu Tiền Tam Phật môn võ công riêng biệt của Tam Quốc Miếu, trừ lão qui ra, chỉ có Hạ Hầu Viên chủ có thể đương cự nổi thôi mà...”

“Hãy nói rõ hơn tý nữa đi!”

“Lão qui, như thế còn chưa rõ sao?”

“Cứ nói đi!”

“Chúng ta lập một lực lượng Đồng Minh!”

“Ừ...”

“Không đồng ý à?”

“Tam Quốc Miếu muốn dựng thế lực ư?”

“Không phải muốn dựng thế lực, nhưng đó là một câu chuyện bất đắc dĩ thôi!”

Tiếng nói của Thượng Quan đại hiệp: “Không, lão qui này hoan nghênh cái lối bất đắc dĩ ấy!”

“Cũng có nhiều thứ bất đắc dĩ chứ! Chẳng hạn như họ đang có cái thế làm vua, mình không khéo sẽ đi vào con đường làm tôi mãi mãi... Cho nên phải biết tự nắm lấy ưu thế của mình, cái ưu thế ấy lão qui nhà ta có thừa.”

“Ưu thế của ta ở đâu?”

“Không nói tự nghĩ sẽ biết!”

“Các hạ muốn nói gì thế?”

Tiếng nói của người Tam Quốc Miếu: “Không, không cần nói chuyện đó... Ngay bây giờ, lão qui mình đã bị con gái đưa vào cái thế ngồi trên lưng cọp, muốn tuột xuống cũng không thể được, chỉ có cách gia nhập Đồng Minh thôi... Phải không?”

“Chưa chắc như thế!”

“Thôi, đừng bẻ lý với nhau nữa, hãy nói dứt một câu: Có tán thành việc lập Đồng Minh không?”

“Tán thành! Nhưng biết vị tiểu ca họ Tần của chúng ta đây có đồng ý hay không?”

“Khoan, bây giờ hỏi thật nhé, lão qui mình thật là... ai thế?”

Tiếng của Thượng Quan đại hiệp: “Ừa, mới nhận ta là lão bằng hữu đây mà?”

“Lão bằng hữu thì đông lắm, mà...”

“Thôi, thôi... nói trở lại câu chuyện chính đi!”

“Vâng!”

Tần Quan Vũ đứng giao lộ tại ngõ ngách...

Cho dù trí tuệ đến đâu, chàng cũng đành chịu không hiểu người Tam Quốc Miếu và người được gọi là Thượng Quan đại hiệp cha của chị em Phụng Hoàng Tiên Nữ đã nói gì?”

Đại khái chàng chỉ có thể biết mơ hồ rằng họ đang bàn lập một tổ chức là Đồng Minh để chống lại Liên Minh thế thôi!

Và một điều khác nữa là vừa rồi đôi bên đã thử sức với nhau, bởi tiếng nổ dội mà chàng nghe thấy, và hai bên đồng sức mà cuối cùng không ai biết rõ lại lịch của ai!”

Chợt nghe tiếng của người Tam Quốc Miếu vang lên: “Tần thiếu hiệp, việc bàn vừa rồi, không biết ý thiếu hiệp ra sao?”

Tần Quan Vũ vòng tay: “Xin tiên bối cứ nói!”

“Vừa rồi thiếu hiệp đã nghe bàn về việc tổ chức Đồng Minh để đối phó với Liên Minh chẳng biết ý kiến thiếu hiệp ra sao?”

“Vâng, tiểu sinh có nghe và... đó là võ lâm đại sự!”

“Nhưng thiếu hiệp có ý không chứ?”

“Hết sức tán thành!”

Tiếng nói của người Tam Quốc Miếu: “Và chúng tôi mời Tần thiếu hiệp gia nhập Đồng Minh chẳng biết ý thiếu hiệp ra sao?”

Suy nghĩ một lúc, Tần Quan Vũ dè dặt trả lời: “Nếu là việc gì chính nghĩa võ lâm thì tiểu sinh nguyện hết lòng góp sức mọn của mình!”

“Tự nhiên là vì chính nghĩa võ lâm rồi! Và như thế nghĩa là Tần thiếu hiệp đã đồng ý, vậy bây giờ chúng ta nên chọn Minh chủ chứ?”

“Tự nhiên như thế!”

“Việc đó có cần cử hành đại lễ chăng?”

Suy nghĩ thêm một lúc Tần Quan Vũ đáp: “Cứ theo ý tiểu sinh một khi đã tổ chức như thế, mà làm đơn giản quá e không nên nhị vị tiên bối nên xét kỹ!”

Tiếng nói của Thượng Quan đại hiệp: “Lão phu tán thành cả hai tay!”

Tiếng nói của người Tam Quốc Miếu: “Nhưng, khi công bố với võ lâm thành lập Đồng Minh trước khi cử hành đại lễ, Tàn thiếu hiệp thấy cần có người, đứng đầu để chuẩn bị chứ?”

Tàn Quan Vũ hết sức hoang mang...

Tại sao chuyện lớn như thế mà họ cứ kéo dài ý kiến của mình?

Tuy nhiên, chàng cũng cứ trả lời: “Ly thì phải như thế!”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Vậy thì, Tam Quốc Miếu có ta, Cái Bang chủ kiêm Chí Tôn Bảo chủ Tàn thiếu hiệp và Thượng Quan lão quỷ, thành phần như thế có tán thành không?”

Tiếng của Thượng Quan đại hiệp: “Sao lại không tán thành?”

“Vậy thì Thượng Quan lão quỷ nói lai lịch của mình đi!”

“Không biết thật à?”

“Biết thì ai hỏi làm chi!”

Tiếng cười của Thượng Quan đại hiệp nổ đòn như pháo: “Cái ông bạn này thật là quá cỡ đa nhé... Được rồi, nghe đây: Tại hạ vốn là dòng dõi võ lâm... Người đời gọi là Võ Lâm Đệ Nhất Gia và gia chủ là Thượng Quan Bằng.”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu kêu lên: “Ý trời, trời ơi!...”

Tiếng Thượng Quan đại hiệp nói tiếp: “Tiểu nữ của ta là Thượng Quan Đan Ngọc và Thượng Quan Đan Tâm bị ông bạn theo dõi mấy lúc này, và lẽ tự nhiên ông bạn dư biết rằng đằng sau đó lại có ta theo dõi ông bạn nữa... Thế bây giờ còn làm bộ ngớ ngẩn gì thế?”

“Trời đất!”

“Bộ điên rồi à?”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Điên thì không, mà phải nói hết hồn mới đúng!”

“Sao vậy?”

“Đã là võ lâm nhất gia, mà suốt mười năm nay không kể gì võ lâm đại sự... Rồi lại còn gia nhập Liên Minh nữa! Tuy nhiên, việc đó Tam Quốc Miếu tạm đồng ý đi, nhưng tại làm sao lại không chịu lo cử sự chứ?”

Tiếng của Thượng Quan đại hiệp thở dài sườn sượt...

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Lão quỷ, thở dài cái gì thế?”

“Biết nói làm sao bây giờ? Tình trạng võ lâm ngày nay thật là bi đát, Ngọc Thường Nga thí sư và hút mất tinh nguyên của không biết bao nhiêu cao thủ hiện nay, con yêu xà ấy đã có gần ba giáp tử công phu...”

Ngưng một giây, Thượng Quan đại hiệp nói liền theo: “Qui Huyệt thì đang dương oai diệu võ, thất đại môn phái thì trừ các vị chương môn còn kha khá, ngoài ra y như không có ai nữa cả... đáng kể chỉ còn Tam Quốc Miếu và Hạ Hầu Viên!”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Thôi đừng đề cao người khác... Thế còn lão quỷ nữa chi?”

“Không, ai đề cao làm gì! Tam Quốc Miếu trừ việc đoạt được ngoại hiệu Văn Khúc Võ Khôi hồi một trăm năm về trước, rồi thì từ môn hạ đến Miếu chủ cũng mất biệt, im hơi lặng tiếng chốn võ lâm. Y như một lão ngư ông đang chờ đợi ngao cò!”

“Ừ, hết đề cao rồi bây giờ định sĩ mị à?”

“Hừ, nghĩ tức cười, khi tiếp được báo thiệp của Hạ Hầu Viên, ta biết Hạ Hầu Viên và Ngọc Thường Nga đã hợp nhau thành lập Liên Minh, ta hết sức lo ngại vì Hạ Hầu Viên chỉ vốn là kẻ lăm le thống trị võ lâm, lại thêm vào Ngọc Thường Nga, một con rắn độc ấy nữa, thử hỏi chính nghĩa làm sao giữ được? Thế là Tam Quốc Miếu vẫn bỏ gôi ngồi yên một chỗ!”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Ai bảo lão nghĩ như thế ấy, coi Tam Quốc Miếu ta không ra gì cả à?”

“Đâu, đâu có!”

“Lão quỷ cho rằng Tam Quốc Miếu có ý hạ tin là ngồi chờ hưởng lợi ấy à?”

“Nếu không thì tại sao lại lặng tiếng im hơi?”

“Thế còn Võ Lâm Đệ Nhất Gia của dòng họ Thượng Quan thì sao? Lo lắng cho võ lâm lâm à? Hay cũng ngủ yên một chỗ?”

Tiếng cười của Thường Quan đại hiệp: “Định chơi nhau à?”

“Không chơi gì cả... Bây giờ định bỏ vụ Đồng Minh sao nè?”

“Sao lại có thể như thế được? Nhưng nghĩ đến quý Miếu, ta lại liên tưởng đến Bát Kỳ... A, thật là điều làm cho thiên hạ nhức đầu!”

“Nhưng kẻ chính thì không thấy ra mặt, mà kẻ tà cứ khuấy động võ lâm, chuyện đó Tam Quốc Miếu lẽ đâu không biết!”

“Biết chứ, nhưng mà kẻ tà ra mặt, thì kẻ chính cũng theo ra... đó là một định lý!”

“Chưa chắc!”

“Lão qui biết đó là chuyện “chưa chắc” à?”

Tiếng của Thường Quan đại hiệp: “Chỉ đoán thế thôi! “Kỳ” này gặp “Kỳ” kia, thì Tần thiếu hiệp cũng có so qua với Tâm Lăng Thần Trì rồi, nhưng còn những “Kỳ” khác nữa thì võ công của họ ai làm sao biết được?”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Hừ, thật đúng là lão qui... đã biết mà còn hỏi đồ chứ!”

“Được, cho rằng tất cả mọi việc đều không qua được ta và các hạ, tuy nhiên, chỗ nghi của ta là không chắc có thật một con người mang danh Tâm Lăng Thần Trì, nhưng giang hồ đã truyền tin như thế, cũng chẳng hiểu sao! Lại còn danh hiệu Bát Kỳ nữa, có ai đã gặp mặt họ chưa?”

Tiếng người Tam Quốc Miếu cười ha hả: “Đừng có làm bộ quanh co, lão qui! Này nhé! Ta và lão qui là hai “Kỳ” rồi, trong võ lâm hiện nay có một vị trưởng lão mà theo thiên hạ thì đó là Sĩ Hòa Thượng... Nhân Quân Tần Hán Phách, tức là Hộ Hoa Sứ Giả Tuần Thư Sinh... Hạ Hầu Viên chủ cũng là một trong Bát Kỳ... Bất Tử Lão Cái của Cái Bang, phải chăng Kiếm Hải Trục Trường Thiên Từ Cái?... Còn một Kỳ nữa thật ta bí tuốt!...”

Giọng nói của Thường Quan đại hiệp như ngạc nhiên: “Người...ư?...”

Người Tam Quốc Miếu bật cười: “Lão qui, cái gì thế? Có lẽ lầy lăm lẹ là tại sao ta biết rõ lại lịch của lão qui à?...”

Tần Quan Vũ hết sức nghi ngờ...

Thứ nhất, cha mình sao lại còn có cái biết hiệu Hộ Hoa Sứ Giả Tuần Thư Sinh?

Thứ hai, sư thúc Bất Tử Lão Cái đã là một trong Bát Kỳ, thế tại sao lại không cho chàng biết? Hay tại vì chàng mang danh hiệu Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ? Hay tại vì có mặt Ngọc Thường Nga nên người không muốn nói?”

Chàng còn đang băn khoăn, thì tiếng của Thường Quan đại hiệp lại vang lên: “Phải chăng Trần Phụng Nghi là Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi?”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu đáp: “Rất có thể!”

“A!...”

“Và như vậy, chúng ta hãy cứ yên lòng... Trong Bát Kỳ chắc chắn năm chính hai tà, và lại cái gọi là Liên Minh bát quá cũng chỉ gồm có Hạ Hầu Viên, Chí Tôn Bảo và Tam Bảo Nhị giáo mà thôi...”

“À... Cũng là may!”

“Có điều lạ là khi này Kiếm Hải Trục Trường Thiên Từ Cái có phải vì biết có chúng ta đến nên nói mí cho biết vụ Qui Huyệt gởi buộc Cái Bang gia nhập đây chăng?”

“Nhưng biết có chắc thế không?”

“À... Chỉ đoán thế thôi! Cũng có thể vấn đề Liên Minh là do cái trò của Qui Huyệt... Nhưng thôi, bây giờ hãy trở lại vấn đề Đồng Minh của chúng ta đi!”

“Nhưng biết Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ có đồng ý đứng vào hàng “phát khởi nhân” với chúng ta không?”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Đồng ý là “phát khởi nhân” chứ, Tần thiếu hiệp?”

Tần Quan Vũ lật đặt vòng tay: “Tiểu sinh đâu có tài đức chi mà dám...”

Tiếng của Thường Quan đại hiệp: “Tần thiếu hiệp không nghĩ đến thể diện của nhị Kỳ này à?”

Tần Quan Vũ càng phút càng bối rối...

Chàng cảm thấy mới dần bước giang hồ chưa được bao lâu, đã phải gánh lấy quá nhiều việc... nào là việc đột nhập khó khăn vào Tam Quốc Miếu... nào là danh hiệu Văn Khúc Võ Khôi Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ... rồi bây giờ lại đến vụ Đồng Minh...

Và thật lạ lùng, người của Tam Quốc Miếu, nhân vật họ Thượng Quan gia chủ của Võ Lâm Đệ Nhất Gia và Hạ Hầu Viên chủ đều là nhân vật Bát Kỳ, tài lực của họ không sao lường được... Thế mà tự nhiên chàng lại nhảy phốc lên hàng: Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ! Thế có phải một việc quái lạ không?

Chẳng lẽ đây lại cũng là một âm mưu?

Nhưng, nhất định không phải thế...

Bao năm theo thầy, chàng đã nghe nói hai người: Bất Từ Lão Quái là người bạn đồng sinh tằm và gia chủ Võ Lâm Đệ Nhất Gia Thượng Quan Bằng là người tôn kính của thầy...

Thế chẳng lẽ người mà thầy mình tôn kính bây giờ lại bày mưu hãm hại mình?

Nhất định không phải thế!

Chợt nghe tiếng người Tam Quốc Miếu: “Sao, lão quỷ, nói dứt vụ Đồng Minh đi chứ!”

“A... Ta còn có một điều thật khó nói...”

“Điều gì thế?”

“Bây giờ bắt đầu nói việc ngày xưa nhé!... Từ lúc Tàn thiếu hiệp theo lệnh sư dong dui giang hồ, lúc đó, ta chỉ có hia đứa con gái, nên muốn nhận Tàn thiếu hiệp làm nghĩa tử, song vì hành động của Thủy Cảnh tiên sinh kỳ bí quá nên ta phải cứ âm thầm theo dõi hai thầy trò...”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Hừ, kể như lão quỷ đi trước Tam Quốc Miếu của ta một nước cò...”

“Cũng có thể nói như thế... Nhưng, có một điều làm cho người ta kinh ngạc là Tàn thiếu hiệp càng lớn càng giống Nhân Quân Tàn Hán Phách và cuối cùng rõ ra rằng Tàn thiếu hiệp chính là con của Nhân Quân...”

“Và vì thế mà lão quỷ không dám nuôi ý nghĩ thu Tàn thiếu hiệp làm nghĩa tử?”

“Cũng có thể nói như thế... Mặc khác, vì Nhân Quân Tàn Hán Phách có quan hệ đến chuyện Cầm Hồn Cốc.”

Tàn Quan Vũ trở mặt hỏi lại: “Cái chi gọi là Cầm Hồn Cốc?”

“Các người của Tam Quốc Miếu giải thích chuyện ấy mới là hợp lý chứ!”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Được, Tàn thiếu hiệp nghe nhé: Đó chỉ là một chuyện nước lũ khuấy nên hồ.”

Tiếng của Thượng Quan Bằng: “Sao gọi là nước lũ khuấy nên hồ?”

“Nếu không phải thế thì tại sao chuyện loan truyền trong võ lâm ngót một trăm năm nay mà không một ai phát hiện ra nơi ấy?”

“Lầm, lầm rồi!”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Sao mà lầm?”

“Nếu là chuyện nước lũ khuấy nên hồ, nghĩa là không có chuyện Cầm Hồn Cốc thì tại sao bản gia và quý Miếu lại cần phải cướp giữ lấy Tàn Hán Phách giả làm chi? Và do đó, có thể nói Nhân Quân Tàn Hán Phách nhất định đã đi vào Cầm Hồn Cốc!”

“Bậy!”

“Không phải à?”

“Ta quả quyết rằng nếu quả thật có cái nơi bí mật Cầm Hồn Cốc ấy, thì nhất định cũng không ai đến nơi ấy bao giờ... Còn Nhân Quân Tàn Hán Phách bị khốn trong Chí Tôn Bảo là chuyện không còn nghi ngờ gì nữa.”

“Hừ, cái đó mà gọi là nói bậy!”

Tàn Quan Vũ ngạc nhiên gặng lại: “Thế cha tôi ở tại Chí Tôn Bảo ư?”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Nhất định không bao giờ sai!”

Tiếng của Thượng Quan Bằng: “Nói bậy tuốt lượt! Ta nói cho biết nghe, Trung Nguyên Tứ Quân Tử đối với ta vốn có nhiều quan hệ, ta cam đoan rằng Nhân Quân Tàn Hán Phách đã đi vào Cầm Hồn Cốc!”

“Ông nói ông phải, bà nói bà đúng”, bây giờ ta dám cá với lão quỉ rằng không có Cầm Hồn Cốc, mà cũng không có ai đến cái chỗ có tên đó bao giờ, kể cả Nhân Quân Tàn Hán Phách!”

“Lấy gì làm bằng rằng Tàn Hán Phách ở trong Chí Tôn Bảo?”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Thế lão quỉ lấy gì làm bằng rằng Nhân Quân đi vào Cầm Hồn Cốc? Còn ta thì, nghe đây, vợ của Nhân Quân Tàn Hán Phách, tức là thân mẫu của Tàn thiếu hiệp đây, đã từng bị con yêu cái Ngọc Thường Nga bắt vào Chí Tôn Bảo, và vợ chồng Nhân Quân là một đôi vợ chồng khản khít nhất trên đời, lẽ tự nhiên, vợ bị bắt thì chồng phải theo vào trong đó chứ còn gì nữa!”

Tiếng của Thượng Quan Bằng cười khẩy: “Nhưng ai dám đảm bảo rằng bị Ngọc Thường Nga bắt vào Chí Tôn Bảo là vợ của Nhân Quân Tàn Hán Phách.”

“Gồi Tàn thiếu hiệp lại cho Thủy Cảnh tiên sinh là bằng chứng đúng một trăm phần trăm còn gì nữa!”

“A...”

“Chịu thua chưa?”

“Chưa chắc!”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Chẳng lẽ lão quỉ đã phát hiện được vấn đề khác à?”

“Tuy chưa phát hiện gì mới, nhưng chuyện Nhân Quân Tàn Hán Phách đi vào Cầm Hồn Cốc là điều tin được!”

“Có bằng chứng không?”

“Có.”

“Nói nghe chơi!”

Tiếng của Thượng Quan Bằng: “Chuyện Cầm Hồn Cốc ta đã chú ý gần năm chục năm nay khi nghe đồn Nhân Quân được tẩm địa đồ của nó, ta bèn tìm đến Nhân Quân. Ông bạn có biết Nhân Quân nói sao không? Nhân Quân bảo rằng chuyện đó có thật, nhưng vì sợ các nhân vật giang hồ sẽ ám toán để đoạt địa đồ đó, Nhân Quân bèn thương lượng với ta, để được tạm thời lánh mặt tại nhà ta. Ta đồng ý.”

“Rồi sao nữa?”

“Sau đó Nhân Quân cho ta biết thật là chỉ mới được một phần năm bức địa đồ.”

“Ừ!...”

“Rồi vì để đáp tạ chuyện ở nhờ, Nhân Quân bèn tặng cho ư một phần năm bức địa đồ ấy. ta đâu dám nhận lòng tốt đó. Nhưng Nhân Quân nài ép mãi, ta đành coi theo đó mà về lại và trao nguyên bản lại cho Nhân Quân...”

“Lạ nhỉ!...”

“Lạ chỗ nào?”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Lạ ở chỗ bản Miếu và Nhân Quân cũng đã có chuyện xảy ra y như trường hợp lão quỉ và Nhân Quân vậy!”

“A... Thật à?”

“Sao lại không được! Cho nên việc này cần phải dò xét lại thật kỹ càng mới mong phăng được mối manh hư thực...”

Tần Quan Vũ lắng nghe y như bị lạc vào giữa kem rừng dày đặc... Họ càng nói, câu chuyện càng như thần thoại hoang đường...

Tại làm sao cha chàng được tẩm địa đồ Cầm Hồn Cốc rồi lại dẫn đến chuyện mất tích?

Và Cầm Hồn Cốc, sự bí mật của nó ra sao?

Chàng dè dặt lên tiếng hỏi: “Dám hỏi nhị vị tiên bối, kẻ giả Nhân Quân hiện ở đâu?”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Hiện ở tại bản Miếu.”

Tiếng của Thượng Quan Bằng: “Và cũng có một đang ở tại bản gia!”

Tần Quan Vũ suy nghĩ giây lâu, rồi vụt thần thốt kêu lên: “A...”

Tiếng Thượng Quan Bằng hỏi: “Tần thiếu hiệp phát hiện được điều gì ư?”

“Theo tiểu sinh thì coi chừng đây lại là một âm mưu nữa!”

“Ừ!...”

“Theo suy đoán của tiểu sinh thì rất có thể đã ho gian tế đi khắp chỗ...”

“Vâng, rất có thể. Nhưng theo ý Tần thiếu hiệp hiện thì Tam Quốc Miếu và Võ Lâm Đệ Nhất Gia nên đối phó như thế nào?”

Tần Quan Vũ hỏi lại: “Nhưng, nhị vị đã biết đó là kẻ giả cha của tiểu sinh, thì vấn đề phải nhắm vào đó mà giải quyết...”

Tiếng của Thượng Quan Bằng: “Lúc bấy giờ lão phu cũng hết sức hoài nghi, nhưng sau nghĩ lại rất có thể chuyện bí mật của Nhân Quân sẽ làm cho võ lâm lạc hướng... Và tự nhiên họ sẽ không làm sao hành động được!”

Tiếng người Tam Quốc Miếu: “Chính bản Miếu cũng nghĩ như thế... Nhưng theo ý Tần thiếu hiệp thì nên giải quyết cách nào?”

Tần Quan Vũ trịnh trọng: “Trước hết, theo thiên kiến của tiểu sinh, thì không nên làm kinh động... Chỉ có điều không biết kẻ giả gia phụ có tham dự vào đại sự của quý gia và quý Miếu chăng?”

“Tự nhiên là có chứ!”

Tần Quan Vũ suy nghĩ hồi lâu như tự nói với mình: “Lấy tịnh chế động, lấy giả làm thật!”

Tiếng Thượng Quan Bằng: “Phải hết sức thận trọng...”

Tần Quan Vũ nói tiếp: “Theo ý của tiểu sinh, nên cho người âm thầm theo dõi những người giả đó, đồng thời những việc quan trọng, như tổ chức Đồng Minh chẳng hạn, thì không nên cho họ biết. và sau khi về nhà, Thượng Quan tiên bối nên trách mắng nhị vị tiểu thư thật gắt, rồi sai người giả Nhân Quân đưa nhị vị tiểu thư đến Liên Minh xin tội. lẽ tự nhiên phải chọn người giả làm nhị vị tiểu thư để đi đến Liên Minh.”

Tiếng của Thượng Quan Bằng: “Nếu họ giết những người giả ấy thì làm sao?”

Tần Quan Vũ đáp: “Uy danh của Võ Lâm Đệ Nhất Gia sẽ làm cho Liên Minh không dám hành động như thế. Huống chi họ đang mang một âm mưu, họ sẽ tha tội cho hai người ấy.”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Lấy độc trị độc là một điều nên làm, lão quỷ, Văn Khúc Võ Khôi của bản Miếu quả là thao lược đấy chứ?”

Tiếng của Thượng Quan Bằng: “Người trẻ thế người già, sóng sau đùa sóng trước, đó là một qui luật và đó là hạn vận của võ lâm. Có được một người như Tần thiếu hiệp lãnh đạo Đồng Minh thì lo chi chuyện lớn không thành?”

Tần Quan Vũ kinh ngạc: “Tiên bối nói ý chi thế?”

“Nghĩa là thiếu hiệp sẽ đương nhiệm Minh Chủ Đồng Minh!”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ đảm nhận Minh Chủ Đồng Minh, lẽ tự nhiên võ lâm sẽ phải giải quyết êm đẹp bằng một trận chiến khốc liệt. nhưng, vì chính nghĩa, ta phải đem nhiệt huyết và sinh mạng ra để bảo vệ giữ gìn, nếu không, thiên hạ sẽ còn rối loạn không biết đến bao giờ mới hết?”

Vàng trắng nhô cao, rặng rờ chiếu xuống rừng đêm

Từng mỏm đá nhô lên phản chiếu ánh trăng lấp lánh trong sương mù lằng đằng, tạo cho rừng núi một vẻ đẹp cực kỳ u nhã.

Nhưng, Tần Quan Vũ không còn lòng dạ nào thưởng thức quang cảnh đẹp tuyệt vời đó nữa. bao nhiêu chuyện phức tạp đang rối bời ở lòng chàng...

Thật là lạ, mình có thể làm Minh Chủ Đồng Minh ư?”

Hay là mình đang nằm mộng?”

Tam Quốc Miếu chủ, một nhân vật chí tôn trong ba cầm đầu võ lâm, đảm nhận Minh Chủ Đồng Minh mới là xứng đáng chứ?

Phượng chi, bên cạnh đó còn có Võ Lâm Đệ Nhất Gia.

Đúng, chàng tự nhiên là Bang chủ Cái Bang, nhưng đó là sự ngẫu nhiên gặp gỡ, phải đâu chính do nơi tài lực của chàng?

Hơn nữa, Đồng Minh có cả Tam Quốc Miếu và Võ Lâm Đệ Nhất Gia gia nhập, thì làm gì đi nữa, chàng cũng không xứng đáng là minh chủ... .

Tần Quan Vũ vội thành khẩn vòng tay: “Tiểu sinh tự thấy không tài đức, rất khó lòng đảm nhận minh chủ của Đồng Minh. Việc đó đáng lý Tam Quốc Miếu, hoặc Võ Lâm Đệ Nhất Gia đảm nhận!”

Tiếng nói của người Tam Quốc Miếu: “Hừ, tính đề cao chúng tôi à?”

Tiếng của Thượng Quan Bằng: “Tàn thiếu hiệp, lão phu có chút việc muốn hỏi?”

“Xin tiên bối cứ nói.”

“Đứng trước cuộc chiến giữa chính tà hiện nay, có phải bất cứ một người trai có nhiều huyết nào cũng đều phải vì chính nghĩa mà góp một phần sức lực?”

“Vâng, đó là lẽ đương nhiên!”

“Và có phải thời đại huy hoàng của thất phái võ lâm đã làm cho người ta ngưỡng mộ một thời không?”

“Vâng, đúng như thế!”

“Nhưng, hiện nay nhân tài các phái điêu tàn, danh dự mất mát, thành lập Đồng Minh, phải chăng là một việc tất yếu?”

“Tất yếu và cần kíp nữa.”

“Đúng, và tổ chức Đồng Minh, tự nhiên phải có mình chủ chứ?”

“Tự nhiên, nếu không thì sẽ như một đoàn rã không đầu!”

Tiếng Thượng Quan Bằng vẫn đều đều: “Tất cả đều là một lý lẽ chính đáng, người có chút ít kiến thức, đều biết như thế là phải. vậy không biết Tàn thiếu hiệp có vì chính nghĩa mà hy sinh mạng của mình không?”

Tàn Quan Vũ khẳng khái trả lời: “Chỉ cần Tàn Quan Vũ này còn chút hơi thở, thì nhất định sẽ quét đám ma đầu, đâu có chuyện tham sanh quý tử?”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Một lời nói đầy nghị lực, đầy khí phách!”

Tiếng của Thượng Quan Bằng nói tiếp: “Nghĩa là Tàn thiếu hiệp tình nguyện gia nhập Đồng Minh?”

Suy nghĩ hồi lâu, Tàn Quan Vũ trả lời: “Nếu nhị vị tiên bối không cho tài sơ lực bạc thì tiểu sinh sẽ hiến mình!”

Tiếng của Thượng Quan Bằng: “Hay lắm, Tàn thiếu hiệp đã tường tận ý nghĩa tổ chức Đồng Minh, đoàn kết là một lực lượng đáng kiên dè.”

“Đúng.”

“Nhưng một tổ chức ngoài việc phải sung túc nhân tài, cần phải có một bậc hiền minh làm đầu nào!”

Tàn Quan Vũ vội nói: “Vị thế tiểu sinh mới...”

Thượng Quan Bằng ngắt lời: “Tàn thiếu hiệp biết rõ rằng giang hồ hiểm ác, võ lâm mưu kế đa đoan... Thật khó mà tưởng tượng được những trận ác đấu nhất định không tránh được...”

Tiếng người Tam Quốc Miếu: “Mưu kế đa đoan!... Thì, phải nói rằng cực kỳ thâm độc...”

Tiếng Thượng Quan Bằng: “Chẳng hạn như bản gia, tuy mang danh Võ Lâm Đệ Nhất Gia, nhưng năm mươi năm nay, không ai biết rõ bản gia ở nơi đâu, đó cũng gọi là ẩn, thế mà Liên Minh vẫn gửi thư tới được... Tàn thiếu hiệp có biết ai làm việc đó chăng?”

“Phải chăng là do kẻ giả cha tôi?”

“À... Tàn thiếu hiệp nói ra, lão phu mới xác nhận điều chắc chắn... Thật âm mưu của họ làm cho người run sợ!”

Tiếng người Tam Quốc Miếu: “Chẳng riêng Võ Lâm Đệ Nhất Gia mà luôn cả Tam Quốc Miếu nữa chứ... Trừ người của bản Miếu, không một ai vào được, thế mà họ cũng vẫn trao đến tận thư mời!”

Tiếng của Thượng Quan Bằng: “Bọn gian tế đó là tai họa diệt vong của chúng ta!...”

“Và là một sỉ nhục!”

Tiếng Thượng Quan Bằng kéo lại chính đề: “Đối phó với bọn họ, Đồng Minh cần phải có một minh chủ trí tuệ siêu quần hơn người và đảm phách...”

Tàn Quan Vũ nói liền theo: “Đúng như thế!”

Nhưng phóng mắt vào võ lâm ngày nay, thật khó mà tìm ra một nhân tài như thế ấy. chỉ có một người duy nhất người đó là Tàn thiếu hiệp!”

Tần Quan Vũ hốt hoảng: “Tiền bối quá lời...”

“Không, tuy Tần thiếu hiệp tuổi nhỏ, nhưng được cái may là khí chất nhân tài đã tụ tập vào thân. Chẳng lẽ thiếu hiệp không có được một chút tự tin sao?”

Tần Quan Vũ ngập ngừng: “Tiểu sinh rất thẹn vì...”

“Thiếu hiệp muốn gác chuyện ngoài tai, để cho ác đạo hoành hành ư?”

“Tiểu sinh không có ý như thế!”

Giọng nói của người Tam Quốc Miếu: “Ta tán thành Tần thiếu hiệp đảm nhận Minh Chủ. Cứ thử nghĩ, trong Vũ Nội Cửu Kỳ, chúng ta đã chiếm được ba rồi. này nhé, thiếu hiệp: “Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, lệnh tôn: “Hộ Hoa Sứ Giả Tuấn Thư Sinh, người cầm đầu Tam Lão Cái Bang: Kiếm Hải Trúc Trọng Thiê Từu Cái... à... à đến đó rồi à?”

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “À, Kiếm Hải Trúc Trọng Thiên Từu Cái. Lão phu xin chào...”

“Nói bậy, ai là Thiên Từu Cái? Mười năm trước ta thề không thềm uống một nhỏ rượu nữa nghe!”

Tiếp liền theo câu nói, một bóng người nhoáng xuống canh Tần Quan Vũ, cất tiếng hỏi chàng: “Hiền đệ, chuyện gì xảy ra thế?”

Đối với vị sư thúc Cái Bang, từ cảm kích, kính phục, Tần Quan Vũ lại càng thương mến hơn lên... Khi nghe ông hỏi chàng cung kính trả lời: “Tiểu đệ đang nói chuyện với hai vị tiền bối...”

“Nói chuyện tự nhiên là không có gì ngại, nhưng là một vị bang chủ, hiền đệ đừng quá khiêm nhường đi đến rụt rè...”

Và Bất Từ Lão Cái nghiêm giọng nói tiếp: “Hiền đệ, cái gọi là Đồng Minh ấy, sư thúc rất tán thành, hãy nhận lời đảm nhiệm Minh Chủ đi!”

“Sư thúc, điều ấy... điều ấy...”

“Đừng có gì cả, hiền đệ là Chí Tôn Bảo bảo chủ, đương đại Cái Bang bang chủ, bây giờ là Minh Chủ Đồng Minh, đối kháng với Liên Minh, thì còn vinh dự nào bằng!”

Tiếng của Thượng Quan Bằng: “Tần thiếu hiệp, cung kính không bằng vâng lời nhé!:

Tiếng của người Tam Quốc Miếu: “Bằng vào nghị lực của Tần thiếu hiệp, sao lại còn do dự chứ!”

Biết không còn cách nào hơn nữa, Tần Quan Vũ thu hết can đảm đáp lời: “Tại hạ xin tuân mạng, nhưng mong chư vị...”

Tần Quan Vũ nói chưa kịp dứt, một bóng người lao xuống, gió phát đưa tà áo màu sắc linh lung: “Lão phu Kỳ Trang Di Phục Quái Ảnh Khách, xin dốc toàn lực của Võ Lâm Đệ Nhất Gia ủng hộ minh chủ!”

Liền theo lúc đó, một đạo bạch quang từ bên này phóng xuống: “Bội Cung Xà Ảnh Thần Bí Nhân xin hộ trì minh chủ với tất cả những gì sẵn có của Tam Quốc Miếu!”

Tần Quan Vũ lật đặt vòng tay: “Mong ân hiệp trợ cầu chư vị tiền bối!”

Bất Từ Lão Cái nhích lên trịnh trọng: “Bây giờ chúng ta nên đặt lại vấn đề chính, tức là chương trình hành sự từ đây về sau...”

Quái Ảnh Khách Thượng Quan Bằng gật đầu: “Đúng, chúng ta nên bàn trước ngày thành lập Đồng Minh và công bố với võ lâm!”

Tần Quan Vũ nói: “Thành lập ngay tức khắc!”

Quái Ảnh Khách và Thần Bí Nhân hơi băn khoăn không nói...

Biết rõ tâm trạng của người sư đệ cuồng môn, Bất Từ Lão Cái mỉm cười: “Tuy gấp nhưng cũng cần định trước một nguyên tắc!”

Tần Quan Vũ gật đầu: “Theo ý tại hạ thì Liên Minh đã thành lập, Ngọc Thường Nga bày Từ Vong yến hội mưu diệt các phái là vì họ không còn sợ ai nữa chứ gì?”

Mọi người đều gật đầu đồng ý.

Tần Quan Vũ nói tiếp: “Nếu Đồng Minh không tuyên bố thành lập ngay tức khắc họ sẽ vì không có gì kiêng nể, mặc tình hành động theo ý mình việc đó sẽ gieo sự kinh hoàng cho thiên hạ võ lâm...”

Tất cả ba vị cao thủ Bát Kỳ cùng kêu khẽ lên một tiếng kinh ngạc, họ tỏ vẻ hết sức khâm phục ý kiến Tần Quan Vũ.

Và chàng lại hỏi thêm “Vì lẽ đó, tại hạ nghĩ lập tức công bố với võ lâm, nhưng cần có khẩu hiệu nêu ra để làm mục tiêu hành sự cho Đồng Minh, chư vị

có thấy thế chẳng?”

Thần Bí Nhân nói liền: “Khẩu hiệu thứ nhất là Đồng Minh sẽ đập bằng Qui Huyết.”

Quái Ảnh Khách tiếp theo: “Thứ hai là thế quyết nghiền nát dục vọng thôn tính võ lâm của Liên Minh...”

Bất Tử Lão Cái nói lời: “Và thứ ba là trong ngày Tử Vong yến hội, Đồng Minh thế quyết trừ khử Ngọc Thường Nga... Không, Tâm Lăng Thần Trì, trừ khử con đàn bà độc ác ấy, thu hồi Chí Tôn Bảo!”

“Hay lắm, và nên cấp tốc thành lập Đồng Minh công bố ba khẩu hiệu đối với võ lâm...”

Tần Quan Vũ thoáng hơi ngưng lại rồi nói tiếp: “Một việc quan trọng khác là trước hai ngày mở Tử Vong yến hội, các nơi của Đồng Minh chúng ta nên tuyển hai mươi cao thủ tinh anh, dưới sự dẫn đạo của Bất Tử sư thúc, tiến vào đánh úp Hạ Hầu Viên...”

Thần Bí Nhân chợt nghiêng tai nghe ngóng, và khẽ nhích sát vào thấp giọng: “Có người tới, chúng ta hãy tạm lánh mặt để một mình Tần thiếu hiệp ở đây thôi.”

Bất Tử Lão Cái và Quái Ảnh Khách càng như vừa phát hiện ra điều đó, cả ba người lật đật nhún mình vút lên tàng cây lẫn vào bóng tối...

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55

Trời đã về khuya, gió núi càng bốc lên lạnh buốt...

Tần Quan Vũ đứng lặng yên, tà áo lất phất trong gió, y như một pho tượng sừng sững giữa núi rừng...

Bao nhiêu vấn đề phức tạp dồn lên, chàng cau mày tư lự...

Mấy phút trôi qua, quả nhiên, Tần Quan Vũ nghe xa xa thoáng có tiếng lá khua trong gió.

Tiếp liền theo, ba bóng người vút tới...

Đứng giữa là một trung niên thư sinh, diện mạo khôi ngô tranh nhả, một con người mà tin rằng bất cứ ai thoáng thấy cũng dễ có cảm tình.

Hai bên là tên tiểu đồng khoảng mười hai mười ba tuổi.

Tên tiểu đồng bên trái hai tay bồng kiếm, tên bên phải ôm chiếc đàn cầm.

Tần Quan Vũ bắn khoản tự đặt nhiều câu hỏi: “Bằng vào phong độ cực kỳ trang nhã ấy, con người này là hiệp sĩ hay văn nhân?...”

Người trung niên thư sinh nhích lên một bước: “Các hạ là Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ?”

Bao nhiêu cảm tình vừa thoáng có, lập tức tan mất sau câu hỏi lạnh lùng của người đối diện, Tần Quan Vũ cười nhạt trả lời: “Đúng, và xin hỏi tôn danh các hạ?”

“Chẳng lẽ các hạ không thấy hồ thẹn với danh hiệu của mình ư?”

Người trung niên thư sinh cười gằn nói tiếp: “Các hạ không xứng với danh hiệu đó!”

Tần Quan Vũ bắt đầu bực dọc: “Tôi không thấy thẹn với danh hiệu đó bao giờ.”

Người trung niên thư sinh gằn giọng nói: “Nhưng ta quyết buộc các hạ phải cải danh hiệu đó!”

Biết rằng mới chạm mặt đã đề cập danh hiệu thì nhất định có nguyên nhân, đáng lý phải hỏi điều đó, nhưng thái độ của đối phương đã làm cho Tần Quan Vũ đỏ mặt tía tai: “Rất tiếc là ta chưa bao giờ nghĩ đến việc cải sửa!”

Người trung niên thư sinh cười gằn: “Được, nhưng đó là vấn đề sau. Bây giờ ta hỏi: Trần Phụng Nghi ở đâu?”

À... thì ra lại là vấn đề đàn bà!

Tần Quan Vũ cười khẩy: “Các hạ là Hạ Hầu Viên chủ?”

Thoáng hơi ngạc nhiên, nhưng trung niên thư sinh vẫn lạnh lùng: “Đã biết uy danh, thì hãy nên khai thật!”

Tần Quan Vũ nhếch môi khinh khỉnh: “Úi chà, quả thật tại hạ có mắt mà không thấy thái son... nhưng lệnh ái thiếp Phụng Nghi...”

Rồi như để chọc tức Hạ Hầu Viên chủ, Tần Quan Vũ không nói tiếp mà lại ngửa mặt ngâm khe khẽ: “Từ xưa những giống đa tình, chỉ đi chuốc hận vào mình mà thôi...”

Về mặt của Hạ Hầu Viên chủ đờ đờ sát khí: “Tiểu tử, có khai thật hay không?”

Tần Quan Vũ vụt trầm giọng: “Các hạ là Hạ Hầu Viên chủ mà cũng là Minh chủ Liên Minh đấy chứ?”

Lại một lần nữa, Hạ Hầu Viên chủ thoáng ngạc nhiên, nhưng bỗng nổi lên một giọng cười ằng ặc: “Tiểu tử, ngươi biết quá nhiều đấy! Và bằng vào chuyện tò mò tìm hiểu đó, mạng ngươi kể như khó thoát. Bây giờ, ngươi hãy khai rõ Trần Phụng Nghi ở đâu, với lời khai thật đó, ta sẽ có thể niệm tình mà cho thi thể ngươi được vẹn toàn.”

Tần Quan Vũ cười ngạo nghễ: “Và ngươi cũng là kẻ đứng sau ta trong đám Vũ Nại Bát Kỳ Thiên Biến Vạn Hóa Ảo Diện Nhân?”

Đôi mắt Hạ Hầu Viên chủ trừng trừng ghê rợn: “Tiểu tử, ngươi đã biết quá nhiều, từ thần còn cách nào dung cho ngươi được nữa...”

Tần Quan Vũ lạnh lùng: “Ta khuyên ngươi hãy nghe lệnh ta mà rút đi, đừng để đến lúc ta giận dữ!”

Hạ Hầu Viên chủ rung lên vì giận, và thỉnh thoảng nhấc mình lên, vung tay chia thẳng vào hai đại huyệt Đường Trung và Cự Khuyết của Tần Quan Vũ...”

Tần Quan Vũ cười khẩy lên tiếng thi triển Thiên Long Thần Bộ lách ra ngoài ba trượng, và chàng chấp tay sau đít đứng im lặng ngửa mặt nhìn trời một cách ung dung. Và cũng là một cách cực kỳ khinh miệt.

Qua một chiêu hai thức với tám thành công lực trong thế đánh vô cùng ác liệt, mà Tần Quan Vũ chỉ khẽ lắc mình tránh qua một cái nhanh như không, khiến cho Hạ Hầu Viên chủ có hơi khùng khiếp... Tuy nhiên con người vẫn giữ được vẻ lạnh lùng: “Khá, được lắm... Bây giờ ta hỏi lại một lần nữa nhé. Trần Phụng Nghi đâu?”

Tần Quan Vũ không thèm ngó lại: “Xin miễn cho khỏi trả lời.”

Hạ Hầu Viên chủ nhích lên gần giọng: “Ngươi dám dùng lời lẽ ấy với ta à?”

“Lạ nhỉ, Phụng Nghi không phải vợ hay thân thuộc của ta, ta biết nàng ở đâu mà nói!”

“Ngươi quả muốn chết đấy chứ?”

Tần Quan Vũ thần nhiên: “Và lại ngươi cũng chưa từng đem người ái thiếp của ngươi gởi gắm cho ta, thì sao lại tìm ta mà hỏi? Hừ, dưới trời này có thật kỳ, mất vợ rồi chạy loạn hoảng lên hỏi bậy hỏi bạ hết sức!”

Hạ Hầu Viên chủ trừng trừng đôi mắt: “Ngươi không chịu nói thật à?”

“Ừ ả chưa?...”

Hạ Hầu Viên chủ gầm lên: “Kiếm nhì!”

Tên tiểu đồng bỗng kiếm xóc lên.

Hạ Hầu Viên chủ nắm đốc kiếm rút phắt ra khỏi vỏ: “Tiểu tử, hãy lấy binh khí ra, ta cần dạy cho ngươi biết điều phải trái...”

Tần Quan Vũ nhếch môi khinh khỉnh: “Đối phó với hạng hạ lưu, tay không cũng có dư rồi!”

Hạ Hầu Viên chủ giật tóc lửa: “Ta cho ché!”

Ánh thép rung lên chia thẳng vào ngực Tần Quan Vũ.

Tần Quan Vũ cười nhạt, thi triển Thiên Long Thần Bộ khẽ lắc mình qua.

Nhưng, quả là lợi hại, Hạ Hầu Viên chủ gầm lên một tiếng, mũi kiếm vừa đâm thẳng chợt quay ngang chia ngay vào giữa bụng Tần Quan Vũ.

Đã qua kinh nghiệm và vốn có phần dè dặt với con người đối diện, Tần Quan Vũ vận đủ mười thành công lực xuống đôi chân nhấc bổng mình lên.

Hạ Hầu Viên chủ hú lên một tiếng dài lạnh lạnh, quay nhanh tay kiếm ba chiêu nối tiếp gần như một lượt đâm vào ba nơi trên mình Tần Quan Vũ.

Ánh kiếm lóe lên, như một màn lưới bạc từ trên chụp xuống.

“Nhớ nhé, ba chiêu không đánh trả lại, như thế có xứng danh Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ Văn Khúc Võ Khôi chưa?”

Cùng một lượt với câu nói, Tần Quan Vũ vut thẳng người lên như một làn sao xẹt.

Cùng lúc ấy, ba bóng người như ba mũi tên xé gió lao tới kêu lên: “Chưởng môn, tam lão xin hộ vệ...”

Tần Quan Vũ ngẩn mặt nhìn lên, chàng vô cùng kinh ngạc vì ba người tự xưng Tam Lão ấy chàng chưa từng biết mặt.

Và trong khi đó, bên phía Hạ Hầu Viên cũng đã thêm lên sáu người nữa.

Tiếp liền theo với ba người tự xưng Tam Lão, hai bóng người nữa lao tới đứng cạnh Tần Quan Vũ: Nhị Lão Cái Bang, Diệu Thủ Thần Du và Tam Bạch Quỷ Cái.

Chợt bên tai có tiếng như muỗi kêu: “Mình chủ, người tự xưng Tam Lão là Miếu Tiên Tam Phật của Tam Quốc Miếu. hãy coi chừng Hạ Hầu Viên chủ, hẳn chính là Thiên Biên Vạn Hóa Áo Diện Nhân hẳn có thứ tà môn Nhiếp Thần, Trấn Đình đây... Còn sáu tên kia là Lục Đình của Hạ Hầu Viên.”

Tần Quan vũ hội ý, bật cười ha hả: “Lục Đình của quý viên đến thỉnh linh, tại hạ xin thất lễ nhé!”

Hạ Hầu Viên tái mặt: “Hừ, ngươi biết hơi nhiều đấy!”

Tần Quan Vũ thản nhiên: “Vừa với sự việc diễn ra chứ không nhiều đâu!”

Hạ Hầu Viên chủ chợt cái biến thái độ, đổi giọng ôn hòa: “Tần huynh này, chẳng lẽ giữa chúng ta không thể nói chuyện được với nhau sao?”

Biết đối phương muốn dở trò, Tần Quan Vũ vẫn cứ điềm nhiên: “Ồ, điều đó tốt lắm!”

“Tần huynh, thực ra giữa chúng ta chỉ vì nguyên nhân hiểu lầm vì có phần nôn nòng việc Phượng Nghi, nên đắc tội với Tần huynh, mong Tần huynh thứ cho!”

“Đâu dám... đâu dám...”

“Tại hạ gặp Mẫn nhi, mới biết rằng Phượng Nghi đang định cùng đi với Tần huynh, do đó mới mạo muội kính hỏi Tần huynh.”

“Thế các hạ không gặp Thiên Lý Phi Hiệp à? Ngay lúc có mặt Thiên Lý Phi Hiệp, lệnh thiếp đã từ giả tại hạ, các hạ cứ hỏi Thiên Lý Phi Hiệp là biết rõ chứ gì?”

Hạ Hầu Viên chủ hơi đổi sắc: “Thật thế à?”

“Có gì đáng phải nói dối đâu!”

“Thế Tần huynh có biết Thiên Lý Phi Hiệp đi đâu không?”

“Nghe nói rằng phụng lệnh các hạ đi hành sự...”

Suy nghĩ giây lâu, Hạ Hầu Viên thấp giọng: “Kể như tại hạ có lỗi, vì vô cớ mạo phạm Tần huynh. Điều đó khiến tại hạ hết sức áy náy, mong Tần huynh thứ cho!”

Tần Quan Vũ suốt bật cười, chàng biết rõ đối phương đang đóng kịch, tuy nhiên chàng vẫn tỏ ra hòa dịu: “Đâu dám... đâu dám...”

Hạ Hầu Viên chủ chợt nghiêm sắc mặt: “Đối với võ lâm đại cuộc, có lẽ Tần huynh biết nhiều lắm chứ?”

“Tại hạ cũng biết đôi điều...”

Hạ Hầu Viên chủ chợt thở dài: “A... Võ lâm tao loạn, thiên hạ lâm than... Thất bại thì không giữ nổi đại cuộc, Qui Huyệt đang lâm le khỏi hẳn... Xem chừng tại hạ ra sắp đến nơi rồi!”

Tần Quan Vũ cười thầm, nói mát: “Băng vào tại đức của các hạ, quả đáng là người chống đỡ cho võ lâm!”

“Đâu dám... Nhưng cũng vì lòng ưu sự cho đại cuộc, nên tại hạ mới thiết lập Liên Minh, điều đó chắc Tần huynh đã biết?”

“Vâng...”

“Tần huynh thấy đó là việc phải chứ?”

“Vâng, hết sức là phải! “Treo đầu dê, bán thịt chó”, miệng nói bình Qui Huyệt, lòng thôn tính võ lâm, các hạ quả hùng tài, lo chỉ sự nghiệp không thành!”

Hạ Hầu Viên xám mặt giận run: “Lục Đình, giết thằng oắt con này cho ta!”

Sáu gã mệnh danh là Lục Đình xóc tới...

Tần Quan Vũ vẩy tay: “Cái Bang Ngũ Lão!”

Nhị Lão Cái Bang và ba người của Tam Quốc Miếu rập lên tuốt kiếm hàng chữ nhất.

Liền lúc đó, một tiếng hú dài lanh lảnh, một bóng người vút xuống đứng cạnh Tần Quan Vũ: một người bận áo choàng đen che mặt lụa đen.

Nhưng từ con mắt ấy phát vào tai Tần Quan Vũ một giọng thật thấp: “Sư diệt, sư thúc tới đây!”

Một trong Miếu Tiền Tam Phật của Tam Quốc Miếu bước đến vòng tay: “Xin chường môn ra lệnh!”

Tần Quan Vũ lại vẩy tay...

Hai tiếng tuân lệnh vang lên, bóng người ấy nhắc lên với cây gậy trúc...

Tần Quan Vũ trở mặt, con người ấy từ đánh điệu đến cách ăn mặc y hệt như Bất Tử Lão Cái.

Gần như hành động đồng thời, Hạ Hầu Viên chủ hất hàm ra lệnh, hai người trong sáu kẻ mệnh danh Lục Đình phóng mình lên.

Hai bên vừa chạm nhau, vụt phát hai tiếng nổ kinh hồn, hai gã Hạ Hầu Viên bắn ngược lại xa gần ba trượng lìm lũi trên mặt đất.

Người cầm gậy trúc đánh ngã hai gã Lục Đình đã đến trước mặt Hạ Hầu Viên chủ và day mặt lại cung kính hỏi Tần Quan Vũ: “Chường môn, lão phu có thể ra tay luôn chứ?”

Tần Quan Vũ giật mình ngơ ngác.

Đúng là Bất Tử Lão Cái.

Và chàng chợt hiểu ra: Người của Tam Quốc Miếu, một trong Miếu Tiền Tam Phật đã giả dạng sư thúc... Điều lạ nữa là không biết bằng một thủ pháp gì, người ấy lại đánh ngã một lượt hai cao thủ Hạ Hầu Viên một cách quá chớp nhoáng như thế.

Riêng Hạ Hầu Viên chủ cũng đã phải giật mình trước thủ pháp của Bất Tử Lão Cái giả đó.

Trong Hạ Hầu Viên, ngoài Thập Đại Hộ Viên và Viên Tiền Tam Lão, Lục Đình đâu phải hạng tầm thường?

Thế mà đã một chiều đầu chưa hết Bất Tử Lão Cái giả đã đánh bắt ra ngoài ba trượng nặng luôn không dậy nổi, thì bảo sao Hạ Hầu Viên Chủ không núng thế?

Tuy nhiên, là mình chủ Liên Minh, chẳng lẽ rút lui để cười cho thiên hạ ư?

Sau khi được lệnh Bất Tử Lão Cái giả quay lại phía Hạ Hầu Viên chủ: “Chường môn của bản Bang không bao giờ lại đem thân vàng ngọc ra giao đấu với các hạ, thế nên vừa rồi đã luôn nhường ba chiêu, việc đó đã đủ cho các hạ tự lượng sức mình rồi chứ?”

Hạ Hầu Viên lúng túng nói bừa: “Hừ, [x],...”

Đưa tay một chỉ ngăn lại, Bất Tử Lão Cái giả cười lớn: “Ấy, là một người danh vọng trang nghiêm, Viên chủ sao lại mở miệng thiếu nghiêm trang như thế? Là kẻ cầm đầu Tam Lão Cái Bang, đáng lý tại hạ chưa muốn so tài với Viên chủ, nhưng vì đã có lệnh, nên buộc lòng phải thế thôi.”

“Muốn chết!”

Hạ Hầu Viên chủ giận dữ gầm lên: “Loài cẩu trệ!...”

Hạ Hầu Viên chủ giận đến phát rung, nhưng cũng chỉ đứng một chỗ nghiêng răng nắc nẻ chứ không động thủ.

Thấy hấn lúng túng y như một người không đảm lược, Tần Quan Vũ hết sức lạ lùng, trong lòng hơi thẹn dùm cho một kẻ mệnh danh mình chủ Liên Minh...

Bất Tử Lão Cái giả ngửa mặt cười ha ha: “Thật là một nhân vật “xuất khẩu thành chương”... Này nhớ kỹ nhé, chiêu thứ nhất mượn của người một vật áo, đốn lấy!”

Vừa nói câu trúc trượng vừa quật thẳng tới trước mặt Hạ Hầu Viên chủ...

Không còn cách nào hơn nữa, Hạ Hầu Viên chủ khẽ lách mình qua rút phăng thanh kiếm vung lên vùn vụt...

Khắp chung quanh Bất Tử Lão Cái giả một màn ánh thép bao tròn.

Vừa giận vừa liều, Hạ Hầu Viên chủ đốc toàn thân nội lực quyết một còn một mất.

Tần Quan Vũ vau mảy theo dõi, quả đúng là Hạ Hầu Viên chủ đã đem hết binh sinh sở học biến thành kiếm thành một vòng lưới thép.

Chợt nghe Bất Từ Lão Cái già quát lên: “Đứt!”

Tiếp liền theo, bóng gậy và kiếm quang cùng ngưng một lượt, cả hai người nhảy lui ra.

Một vạt áo bên sau của Hạ Hầu Viên đứt phăng, và hầy còn lượn trong gió tà tà chưa rơi xuống đất.

Bất Từ Lão Cái già rùn vai cười sáng sặc: “Chiêu thứ hai này sẽ đi ngay vào tử huyết Cự Khuyển để kết liễu thanh danh của mình chủ Liên Minh.”

Tần Quan Vũ vụt phóng tới quát lên: “Lui lại!”

Vừa nhích gậy lên nhắm vào Hạ Hầu Viên chủ, chợt nghe tiếng Tần Quan Vũ, Bất Từ Lão Cái già vội ngừng tay: “Xin tuân lệnh chương môn!”

Tần Quan Vũ bước tới mỉm cười: “Xin minh chủ cứ tự tiện... chúng ta vốn không thù oán thì chuyện chi lại đặt vấn đề sống chết với nhau.”

Hạ Hầu Viên chủ nghiêng răng cắn hận: “Đừng vội đắc ý nếu ta không đập bằng Cái Bang, thế sẽ tự hủy Hạ Hầu Viên!”

Và quay qua môn hạ, Hạ Hầu Viên chủ ra lệnh: “Tứ đỉnh, hãy mang hai người bị thương đi!”

Ném lại tia mắt cắn hận cuối cùng, Hạ Hầu Viên chủ quay mình đi thẳng.

Lúc bấy giờ Bất Từ Lão Cái mới lột khăn che mặt xuống: “Tại sao không giết hấn cho rồi?”

Tần Quan Vũ trả lời: “Còn nhiều cơ hội!”

Kỳ Trang Di Phục Quái Ảnh Khách và Bội Cung Xà Ảnh Thần Bí Nhân cùng lao xuống bằng thái độ khẩn trương thối mác: “Minh chủ làm điều đó thật đã trái với lẽ thường!”

Tần Quan Vũ gạt đầu: “Có trái với lẽ thường thật, nhưng nó có cái ý nghĩa riêng của nó.”

Và chàng dòm quanh nói tiếp: “Xin ngũ vị trưởng lão phòng vệ dùm bên ngoài.”

Ngũ lão vòng tay tuân mệnh tán ra.

Tần Quan Vũ chậm rãi trở lại vấn đề: “Cái lối vừa ném vừa buông ấy, sẽ làm cho hấn không thể đo lường ta được. Và lại giết hấn trong lúc này, cái lợi không bằng thả hấn đi.”

Bất Từ Lão Cái lắc đầu: “Lão phu chưa rõ điều ấy?”

“Có thể nói đó là một hành động dọn đường cho việc thành lập Đồng Minh!”

Quái Ảnh Khách hơi ngạc nhiên: “Dọn đường?”

Tần Quan Vũ chợt hỏi: “Người đó có thật là Viên chủ Hạ Hầu Viên không?”

“Đúng thật là hấn!”

Tần Quan Vũ gạt đầu: “Nay mai đây cái tên Đồng Minh truyền đi khắp võ lâm việc mà Hạ Hầu Viên chủ nghi ngờ trước tiên rằng Cái Bang là một lực lượng trong đó...”

Ngưng một giây để cho rõ từng vấn đề Tần Quan Vũ nói tiếp: “Và võ công của Cái Bang ra sao vừa mới đây Hạ Hầu Viên chủ đã ném thử rồi, tự nhiên phải e dè... Và bằng vào ba khẩu hiệu của mình đề ra, Hạ Hầu Viên chủ biết liền rằng không chỉ một mình Cái Bang, mà còn nhiều lực lượng khác nữa...”

Bất Từ Lão Cái vẫn lắc đầu: “Thật chưa hiểu dụng ý...”

Tần Quan Vũ nói liền: “Cần nói thẳng ra rằng chỗ dựa của Liên Minh là Qui Huyết.”

Quái Ảnh Khách nói tiếp theo ý nghĩa đang theo đuổi: “Trong tình trạng khi này, Hạ Hầu Viên chủ chưa sử dụng được tuyệt học... Nó là Áo Diện Thuật. Khi hấn thi triển được tuyệt học đó, sẽ làm cho đối phương phân tán tâm thần, và sẽ bị chết một cách thê thảm.”

Tần Quan Vũ kinh ngạc: “Thế tại sao vừa rồi hấn không dùng cách đó?”

“Không phải không dùng, mà là tại dùng không được. đây là hấn chỉ đi tìm vợ, chứ không phải là lâm trận, do đó hấn không chuẩn bị...”

“Lạ quá nhỉ?”

“Không có gì lạ cả. ảo Diện Nhân mỗi khi lâm trận đều có bốn gã đại hán bung khiên theo một cái đỉnh lớn, trong đỉnh đó khói đen tỏa ra bao quanh thân mình hắn, rồi từ trong đám khói mịt mù ấy hắn mới bắt đầu thi triển quái trạng. bất cứ ai, nếu chạm vào mắt hắn lập tức hồn phách bị tán thất.”

Tần Quan Vũ giật mình.

Sự lợi hại của Hạ Hầu Viên chủ do Quái Ảnh Khách nói ra làm cho Tần Quan Vũ có phản suy nghĩ việc vừa rồi.

Tuy nhiên, chàng vẫn theo đuổi kế hoạch của mình: “Lúc này tại hạ đã nói hết cả hành tung của hắn, luôn cả việc làm cho hắn thấy ta đã biết hắn là một trong Bát Kỳ, là Ảo Diện Nhân rồi đấy chứ?”

“Đúng.”

“Và lẽ tự nhiên hắn biết rằng ta đã rõ cả tuyệt học tà môn của hắn?”

“Nhưng điều đó có quan hệ chi?”

Tần Quan Vũ cứ hỏi theo ý mình: “Ngay bây giờ, nếu chúng ta chính thức với Liên Minh khai chiến, thì thắng bại sẽ về ai?”

Thần Bí Nhân nói liền: “Có thể ngang nhau!”

Quái Ảnh Khách cũng gật đầu: “Nhất định thế cầm cự tương đương.”

Tần Quan Vũ nói ngay vào việc đó: “Vi thể nên chúng ta không nên hành động nôn nóng. Thêm nữa họ luôn luôn có gian tế, nhất cử nhất động của ta họ đều biết cả, nội một việc đóm đối với chúng ta cũng hết sức là bất lợi!”

“A...”

“Cho nên việc tối trọng yếu hiện nay là phải làm sao cho địch không biết được ta, đúng là biết một cách hư hư thực thực... Như thế mới làm cho họ hoang mang, làm cho họ luôn luôn đề phòng giới bị.”

Thần Bí Nhân thoáng hiểu bật cười: “Quả thật là một ý kiến khó lường!”

Tần Quan Vũ cũng cười: “Mà đã nói đều chuẩn bị đề phòng thì luôn luôn là phải có phút giây sơ hở, đó là cái bệnh chung trong thiên hạ.”

Thần Bí Nhân gật gù đầu: “Hãy nói rõ thêm?...”

“Có thể nói như thế này: Lúc Đồng Minh đem ba khẩu hiệu truyền khắp võ lâm, ý nghĩa trước hết của Hạ Hầu Viên chủ là nghĩ đến Cái Bang. Lẽ tự nhiên hắn sẽ không dám xem thường, vì tại hạ đã phanh phui hết cả hành tung bí mật của hắn.”

“Tự nhiên hắn không dám xem thường!”

“Và lẽ tự nhiê, Liên Minh và Quỷ Huyết sẽ tập trung lực lượng tinh nhuệ vào Chí Tôn Bảo để mà đối phó?”

“Đúng, họ sẽ làm như thế!”

“Và như thế sẽ là trở lại ý kiến của mình lúc ban đầu.”

Thần Bí Nhân gật đầu: “Đúng, nhưng mới bàn có một phần.”

Tần Quan Vũ vội nói: “Phần đó nghĩa là do sự thúc của tại hạ thống lĩnh lực lượng tinh anh đang đem đánh úp vào tổng đường của Hạ Hầu Viên, làm cho họ kinh hoàng lo rút lực lượng biệt phái nói Chí Tôn Bảo trở về. và như thế Liên Minh bắt đầu bị phân tán.”

Thần Bí Nhân vỗ tay cười lớn: “Thật là một kế hoạch tài tình.”

Tần Quan Vũ nói tiếp: “Sang sáng sớm ngày thứ hai, quý Miếu và quý gia hãy cho người bẩm cáo với Liên Minh rằng đêm qua đã bị lực lượng Đồng Minh tấn công, cho nên xin rút lực lượng biệt phái của quý gia và quý Miếu trở về phòng thủ căn cứ của mình. Như vậy nghĩa là Chí Tôn Bảo chỉ còn lại lực lượng của chính Chí Tôn Bảo mà thôi.”

Thần Bí Nhân lại vỗ tay: “Thật là một biện pháp quá hay!”

Quái Ảnh Khách e dè: “Nhưng, bọn gian tế giả lệnh tôn đang ở bên ta thì phải đối phó làm sao?”

Tần Quan Vũ trả lời: “Chuyện đó rất đơn giản. cứ sai họ đến hiệp trợ cho Chí Tôn Bảo là xong. Và để đề phòng trà trộn người mình đi theo để canh chừng hành động của họ...”

Thần Bí Nhân lại hỏi: “Nhưng biết Liên Minh có đồng ý cho rút lực lượng biệt phái ở Chí Tôn Bảo và Hạ Hầu Viên đường xa bao dặm là được?”

Thần Bí Nhân trả lời: “Khoảng cách đó hai ngày đường.”

Tần Quan Vũ cả mừng: “Thế thì hay lắm. tự nhiên trong tình hình đó, Qui Huyệt sẽ dốc toàn lực hỗ trợ Chí Tôn Bảo.”

Thần Bí Nhân mỉm cười: “Việc đó sẽ do môn nhân của Võ Lâm Đệ Nhất Gia đối phó, Thượng Quan lão quí hồ có đồng ý không?”

Quái Ảnh Khách Thượng Quan Bằng gật đầu: “Tự nhiên là đồng ý. Nhưng ngọc Thiên Ngô Công cả nhà tôi chỉ có bốn viên thôi đấy nhé!”

Thần Bí Nhân bật cười ha hả: “Quá đủ rồi! Hai vợ chồng Thượng Quan lão quí nè, hai vị tiểu thơ nè, thêm Đồng Minh vào đó nữa thì đủ quá xá rồi còn gì? Còn bản Miếu kê cả tại hạ chỉ có mười người nhưng tại Tử Vong yến hội sẽ có chương môn các phái, kê cũng như khá đủ!”

Tần Quan Vũ gật đầu: “Thực lực đã như thế rồi, chỉ còn vấn đề quyết liều sinh tử nữa là nắm chắc sự thành công.”

Thượng Quan Bằng vụt hỏi: “Còn quí Miếu chủ đâu?”

Thần Bí Nhân buồn buồn: “Thật không dám dấu Thượng Quan lão huynh, tề Miếu chủ bị tẩu hỏa nhập ma, tuy nhiên công lực vẫn chưa bị mất. nếu bản Miếu chủ mà chịu ra mặt thì có lẽ mọi việc giải quyết sẽ dễ hơn.”

Quái Ảnh Khách Thượng Quan Bằng hỏi lại: “Thế tại sao quí Miếu chủ lại không ra mặt?”

“Tại sao biết không ra mặt?”

“Ra mặt tại sao không kê trong lực lượng bố trí?”

Thần Bí Nhân thấp giọng: “Tại hạ còn phải xin ý kiến bản Miếu chủ đã chứ!”

Quái Ảnh Khách chợt hiểu ra: “A... Thế thì tại hạ có hơi nôn nóng.”

Tần Quan Vũ gục gặt đầu: “Mấu chốt của vấn đề là ở nơi quí Miếu và quí gia. Và điều cần thiết của sự thành công bảo đảm bí mật.”

Quái Ảnh Khách cười ha hả: “Tần thiếu hiệp đừng lo chuyện đó, chúng ta phải thật hết sức cương quyết!”

Suy nghĩ hồi lâu, Tần Quan Vũ nói: “Vấn đề quan trọng tập trung vào tại hạ, vậy có nên cố tránh Phụng Nghi ngay lúc này chăng?”

Thần Bí Nhân do dự một hồi mới nói: “Như thế này nhé, khi tới gần ngày mừng chín tháng chín tức là gần ngày Tử Vong yến hội, thiếu hiệp sẽ tìm cách tránh nằng. Vì đại cuộc, cố mà đưa đẩy mơ hồ, chỉ có điều đáng giữ chừng cho nằng mê hoặc... Và lại, chỉ trong vòng mười ngày cùng đi với nằng, thì lẽ đâu lại không giữ được.”

“Vâng, chuyện đã đến quyết định cuối cùng, các vị nếu có việc xin cứ tự tiện đi!”

Thần Bí Nhân gật đầu: “Tại hạ xin về bản Miếu sắp bày theo trách nhiệm. thượng Quan lão quí, Bất Tử Lão Cái, Tần thiếu hiệp sẽ gặp lại nhau!”

Dứt lời, Thần Bí Nhân khẽ vòng tay nhún mình vút đi như mũi tên xé gió.

Quái Ảnh Khách cũng cáo từ.

Chỉ còn lại hai người, Bất Tử Lão Cái và Tần Quan Vũ.

Bất Tử Lão Cái [x] áy náy: “Hiện diệt, hiện diệt mang nặng trách nhiệm bên mình mà lại cùng đi với kẻ dữ, thật sự thúc không chút yên lòng.”

Tần Quan Vũ mỉm cười trấn tĩnh: “Sự thúc, tiểu diệt đã lớn khôn rồi, sự thúc lo lắng làm chi quá vậy? Và lại tiểu diệt cũng cần trải qua nhiều kinh nghiệm để trở nên người... Xin sự thúc yên lòng để tiểu diệt đi.”

Bất Tử Lão Cái gật đầu buồn bã: “Thôi, hiện diệt cố mà thận trọng giữ mình! A...”

Một tiếng thờ dài nặng nề, Bất Tử Lão Cái xoay mình lao vút...

Rừng núi lại trở vào tịch mịch...

Màu xanh cây lá nhuộm vàng, hơi gió lất phất vào thu lạnh lẽo.

Tần Quan Vũ một mình lặng lẽ bước đi.

Góc trời đông bùng sáng, mấy cụm mây xám lác loài còn giăng mắc ở đầu dây.

Rừng núi ban mai thật là u tịch... u tịch như tâm trí kẻ độc hành...

“Tần đệ, sao mà chậm thế?”

Tiếng nói như oanh hót vọng lên, Tần Quan Vũ giật mình quay lại. một người thiếu phụ rạng rỡ như át cả vẻ đẹp của ngàn cây rọi ánh bình minh.

Vóc dáng, màu da, tia mắt, đuôi mày cấu tạo thành một bức tranh tiên nữ, mà Tần Quan Vũ, người ngắm tranh độc nhất đang bàng hoàng, không rượu mà say.

Một làn gió nhẹ thoảng qua, mùi hương phùng phức...

Tần Quan Vũ sửng sốt đứng lặng...

Yêu thích vẻ đẹp vốn tính căn bản của con người, huống chi một người trai niên thiếu đứng trước vẻ đẹp mê hồn lạc phách.

Người đẹp ấy là ai?

Tự nhiên là Phụng Nghi, người ái thiếp của Hạ Hầu Viên chủ.

Và hai má nàng đã sẵn hồng lại phải đỏ lên, vì cái nhìn trân trối của Tần Quan Vũ: “Tần đệ, Nghi tỷ có đẹp không?”

Câu hỏi như đùa của nàng đã làm cho tâm thần Tần Quan Vũ càng thêm lằng đằng...

Nhưng, trách nhiệm nặng nề của một vị minh chủ Đông Minh, và cừu hận của sư môn đã làm cho chân kịp thời trấn tĩnh chàng cất giọng cười khò lấp: “Đẹp, đẹp lắm!”

Phụng Nghi dịu dàng đến cận bên chàng: “Buổi sáng mùa thu nào cũng có đượm vẻ tiêu sơ, nhưng vẫn có cái giá trị thường thức riêng của nó. Chúng ta cùng đi chậm chậm để thu vào cặp mắt trọn vẹn vẻ đẹp thiên nhiên.”

Giọng nói của nàng mềm mại uyển chuyển như dòng nước nhẹ nhàng, khiến cho Tần Quan Vũ lại lằng lằng trả lời xuôi xì: “Được rồi!”

Hai người song bước bên nhau dưới màn sương buổi sáng, mỗi người như mang một tâm sự...

“Tần đệ...”

“Ừ...”

Như không ngôn ngữ để nói hết những gì đang nghĩ, họ lại trầm ngâm dần bước...

Lá vàng rơi xào xạc, gió heo may nhẹ từng cơn...

“Ngọn gió thu không làm sao thổi ngã cây ngô đồng...”

Một câu thơ không biết xuất xứ từ đâu, như gọi lại lòng cương nghị. Nhưng tà áo của Tần Quan Vũ và Phụng Nghi theo gió phất phơ, không biết vì mảnh lụa nhẹ bay, hay con người đang lao đảo... Không ai buồn nghĩ tới chuyện ngựa nghiêng...

Càng đi, khoảng cách giữa hai người như càng thu ngắn lại...

“Tần đệ...”

“Ừ...”

Cả hai người như không tìm ra câu nói cho đúng với lòng mình.

Họ bước đi chập chập đều đều, và họ nói với nhau như một điệp khúc của bản tình ca kéo dài muôn thuở...

Không, Tần Quan Vũ dặn với lòng mình, đây là vấn đề danh dự và trách nhiệm...

Không, Phụng Nghi âm thầm quả quyết không gì nên để cho vuông khấn lụa trắng bị nhuộm đen!

Đúng, Hạ Hầu Viên chủ nàng chẳng những không yêu mà lại còn chán nản, nhưng đối với nàng Hạ Hầu Viên chủ là ân là người có công dưỡng dục hai mươi năm.

Nhưng, ân dưỡng dục đó nàng phải đáp lại bằng sự hy sinh suốt chuỗi ngày xuân và trọn đời hạnh phúc ư?

Bao nhiêu vấn đề không làm sao giải đáp. Phụng Nghi nghe lòng mình không lạnh mà run...

Và chợt nhớ đến sự hiện thân trọn vẹn của mình, Phụng Nghi khẽ nói: “Tần đệ có biết không, đây là lần đầu tiên Nghi tỷ để nguyên bộ mặt thật của mình.

“Không sợ Hạ Hầu Viên chủ nhận được sao?”

“Không, không sợ gì cả!”

Tần Quan Vũ ngạc nhiên: “Tại sao vậy?”

Nhìn ánh sáng ảm áp của mặt trời, chợt nghĩ đến buổi chiều tắt nắng, nàng khẽ thở dài và rần giọng trả lời: “Nghị tỷ đã quyết định bội phản Hạ Hầu Viên chủ!”

“Tại sao thế?”

“Chán lắm!”

Tần Quan Vũ buột miệng nói theo: “Tôi cũng chán hẳn quá!”

“Tại sao vậy?”

Bây giờ đến lượt nàng lại hỏi lại, và Tần Quan Vũ lắc đầu: “Cũng không hiểu tại sao nữa!”

Phượng Nghi buồn buồn: “Tôi biết!”

“Biết sao? Tại sao Nghị tỷ chán?”

“Tại vì... Tại vì thiếp yêu chàng...”

Như dòng nước ngọt được khơi thông, nói được tiếng ấy, Phượng Nghi không còn ngại gì nữa cả, nàng ngã vào chàng...

Mở vòng tay đón lấy thân nàng, Tần Quan Vũ run lên, quên cả những gì thực tại: “Tôi... tôi cũng yêu nàng!”

Yêu thương, một lẽ sống của con người...

Bất cứ một ai cũng cần có yêu thương...

Trẻ con yêu thương mẹ, lớn lên yêu thương đồng bạn, thành nhân yêu thương người khác giống, và khi trở về già, sự yêu được đôn cả cho con cháu...

Yêu thương là sáng tạo sinh thú cho đời...

Tất cả những gì tồn tại, tất cả những gì đẹp đẽ, đều được sản sinh và nuôi dưỡng bởi yêu thương...

Phượng Nghi nghĩ như thế.

Tần Quan Vũ cũng nghĩ như thế...

Lần thứ nhất trong đời Tần Quan Vũ biết sự rung động của tâm hồn khi chạm vào phái nữ...

Lần thứ nhất trong đời, Phượng Nghi mới hiểu trọn vẹn hai chữ yêu thương...

Thình lình một tiếng quát lên như sấm: “Phản bội là chết!”

Cùng một lúc với tiếng quát, một ngọn chướng phong như núi băng đá lở chụp xuống hai con người đang lặn hụp giữa bể yêu đương...

Và tiếng quát đó làm cho họ cùng tỉnh giấc...

Tần Quan Vũ giật mình nhưng vẫn còn đủ bản lĩnh bình tĩnh ôm lấy Phượng Nghi, thi triển Thiên Long Thần Bộ lách mình thoát khỏi chướng phong, thật là vừa vặn trong đường tơ kẻ tóc.

Thoát khỏi ngón đòn sinh tử, Phượng Nghi ngẩn mặt nhìn qua, nàng vụt tái mặt lui luôn năm sáu bước...

Tia mắt Tần Quan Vũ vừa bắt gặp đối phương, chàng vụt rùng mình...

Oan gia chạm mặt, kẻ phát ra chướng lực chính là Hạ Hầu Viên chủ Thiên Biển Vạn Hóa Ảo Diện Nhân.

Hạ Hầu Viên chủ trầm vững đôi chân, tay trái hất lên thật mạnh.

Bình!...

Một tiếng dội rền, khi chướng lực chạm vào nhau. Tần Quan Vũ như một quả cầu da bắt tung ra ngoài ba trượng, ngã dài trên mặt đất.

“Không giết được ngươi, ta thề chẳng làm người...”

Vừa nói Hạ Hầu Viên chủ kéo thẳng hai tay lên ngực đẩy mạnh một lượt...

Vừa ngã choài xuống đất, Tần Quan Vũ đã tung mình đứng dậy một cách lẹ làng, kịp lúc hai ngọn chưởng phong như thác nước của đối phương vừa tới, chàng nghiêng rãnh hạ thấp mình xuống, hai tay chéo qua bắt từ dưới đưa lên trông rất chậm chạp nhưng kinh lực thoát ra từng cuộn kinh người...

Bùng!... Bùng!...

Hia luồng chưởng lực chạm đúng vào nhau, hai tiếng dội rung rinh mặt đất, bụi cát tung mù cả một vùng...

Hạ Hầu Viên chủ rú khê lên một tiếng, văng tuốt ra xa gần một trượng té ngồi lên mặt đất...

Tần Quan Vũ như một chiếc lá khô bị rớt bay dạt ra hơn ba trượng...

“Tàn đệ...”

Phượng Nghi lao mình theo ôm lấy Tần Quan Vũ vào lòng thẳng thốt kêu lên.

Hạ Hầu Viên chủ quát đôi mắt vừa căm hận vừa thê thiết: “Phượng Nghi...”

Phượng Nghi ngẩn đầu, giọng nằng rần lại: “Hãy giết cả chúng tôi đi!”

Hạ Hầu Viên chủ lần đầu bước tới nghẹn ngào: “Phượng Nghi...”

“Dừng lại!”

Tiếng thét của Phượng Nghi như có một mảnh lực lạ lùng, Hạ Hầu Viên chủ quả nhiên dừng lại.

Nhưng lúc Hạ Hầu Viên chủ khựng lại Phượng Nghi nhanh nhẹn lấy ra một bình ngọc trút viên thuốc bỏ vào miệng Tần Quan Vũ. Và ngấn mặt lên quắc mắt lạnh lùng.

Hạ Hầu Viên chủ kêu lên: “Phượng Nghi, hãy trở về Hạ Hầu Viên...”

Phượng Nghi cười gằn: “Hai mươi năm qua, hai mươi năm tuế nguyệt như đã rửa phai lần cái tuổi thanh xuân của tôi. Hạ Hầu huynh, công lao nuôi dưỡng của lệnh tôn đối với tôi quả là rất lớn, nhưng hai mươi năm tự giam mình trong cái lồng chật hẹp của Hạ Hầu Viên tôi tự thấy sự đền đáp cũng đã là tương xứng.”

Hạ Hầu Viên chủ chực mở miệng nhưng Phượng Nghi đã tiếp liền: “Như thế ân nghĩa kẻ như không còn nữa mỗi người đều có một con đường riêng!”

Hạ Hầu Viên chủ vụt gằn từng tiếng: “Đã thế, đừng trách ta sao độc ác!”

Hừ, hai mươi năm nhốt giữ một người con gái chưa phải đã độc ác rồi ư?”

Hạ Hầu Viên chủ vụt ngửa mặt hú lên một tiếng thật dài.

Mười bóng người như bầy chim ưng lao tới chúi xuống thành một vòng tròn, bao Tần Quan Vũ và Phượng Nghi vào giữa.

Phượng Nghi quắc mắt lạnh lùng: “Định dàn Thập Đại Hộ Viện của Hạ Hầu Viên ra để dọa ta à?”

Hạ Hầu Viên chủ gằn từng tiếng: “Đây là cơ hội cuối cùng, Phượng Nghi, nếu nàng không chịu trở về Hạ Hầu Viên, thì có chấp cánh cũng không bay được!”

Phượng Nghi cười khẩy: “Chưa chắc!”

Lúc bấy giờ, Tần Quan Vũ sau khi nuốt hoàn thuốc và lần lần tỉnh lại thấy mình đang nằm dựa trong lòng của Phượng Nghi và nghe giọng nói gằn gằn của nàng, biết sự tình đã nghiêm trọng lắm rồi, chàng vội đứng phắt lên.

Và Hạ Hầu Viên chủ lại ngửa mặt hú dài...

Hai gã đại hán khiêng một cái đỉnh thật lớn từ xa lao tới...

Quả đúng như lời Thần Bí Nhân đã nói, trong lòng đỉnh khói xông lên mờ mịt.

Và cái đỉnh đó được đặt ngay trước mặt Hạ Hầu Viên chủ...

Phượng Nghi lo lắng hỏi Tần Quan Vũ: “Tàn đệ đã khỏe hẳn chưa?”

Tần Quan Vũ uốn uốn cánh tay: “Không sao cả, xin tỳ tỳ yên lòng...”

Vừa nói vừa nhìn chung quanh thấy mình đã bị bao vây và khi ngẩng mặt lên, Tần Quan Vũ bắt gặp tia mắt dị kỳ của Hạ Hầu Viên chủ trong vùng khói mong lung... Chẳng cảm thấy tâm thần bất loạn lùi lại sau một bước rút soạt thanh Vô Tình Kiếm.

Phượng Nghi hót hải kê lên: “Tần đề hãy tránh ra xa đi, không thì sẽ nguy cả bây giờ!”

Từ trong cái đỉnh lớn, khói càng phút càng cao...

Khói càng sậm màu, vẻ mặt của Hạ Hầu Viên chủ càng như mà quỷ... Thêm vào đó, tia mắt xanh rờn, càng tăng thêm vẻ muốn hớp hồn người...

Trần Phượng Nghi thét lớn: “Đừng dờ trò quỷ quái!”

Nhưng bắt gặp tia mắt xanh rờn, nàng chợt nghe tâm thần xao xuyến hoang mang...

Trong đám khói mờ mờ, nàng cảm thấy in hình bóng đáng Tần Quan Vũ...

Và từ trong đó chợt phát ra tiếng kêu êm ái: “Phượng Nghi hãy đến đây...”

Phượng Nghi lơ dờ như người say rượu, lần lần đi tới...

Nhưng, từ nơi tay Tần Quan Vũ, thanh Vô Tình Kiếm đã loáng lên...

Ánh thép hồng tím tím của Vô Tình Kiếm bao phủ lấy chàng...

Lạ làm sao, ánh kiếm lóe lên, tinh thần chàng bỗng hết sức sáng suốt. những vẻ ngờ ngạc khi thấy tia mắt quỷ lúc nãy hoàn toàn tỉnh lại.

Chàng thấy rõ trong đám khói xậm màu, bộ mặt thật, bộ mặt đáng ghét của Hạ Hầu Viên chủ.

Nhưng chàng bỗng giật mình khi thấy Phượng Nghi lần lần đi tới trong dáng sắc lơ dờ...

Quả đúng với danh hiệu Thiên Biến Vạn Hóa Ảo Diện Nhân, Hạ Hầu Viên chủ đã thi triển ảo diện tà môn không chế Phượng Nghi...

Phượng Nghi cứ lơ dờ đi tới...

Tần Quan Vũ ngửa mặt hú dài một tiếng, bằng với toàn chân nội lực tiếng hú như được đẩy thốc lên tận trời xanh...

Đồng thời, cánh tay chàng huy động, ánh kiếm hồng lóe rực một vùng...

Tiếng hú và ánh kiếm của chàng đã làm cho Phượng Nghi giật mình khựng lại, tinh thần nàng vụt minh mẫn lạ thường...

Nàng chớp mắt cười gằn và thét lên lạnh lạnh: “Hạ Hầu huynh đã dùng một thủ đoạn cực kỳ ty tiện, vậy xin đừng trách nhé!”

Cùng một lượt với tiếng thét, thân hình nàng vụt nhấc bổng lên, hai cánh tay uốn một cách thật mềm, nhưng chưởng lực đã cuốn gió lên từng cuộn...

Một tiếng quát rập lên, mười gã Thập Đại Hộ Viên lao vào một lượt.

Thấy Phượng Nghi đã tỉnh và phát động thế công, Tần Quan Vũ thi triển Thiên Long Thần Bộ, lao mình vào đám Thập Đại Hộ Viên đang vây quần bên nàng...

Ánh kiếm của chàng lia tới, cả bọn tức tốc dạt ra, và hai tên như cầm đầu trong đám hộ viên, bất thành linh phóng thẳng vào tập kích Phượng Nghi.

Hai bàn tay đẹp lại vung lên, hai ngọn tiềm lực như hai cây gió thốc đâm thẳng vào hai tên vừa phóng tới...

Bựt!... Bựt!...

Chưởng phong chạm vào nhau, Phượng Nghi đứng yên như trụ đá...

Hai gã vừa phóng tới bật ngược ra sau hơn một trượng, xính vính như người say rượu.

Tần Quan Vũ khẽ bảo: “Cô nương hãy đề phòng...”

Và một tay xốc ngang mũi kiếm một tay vận lực kéo ngay trước ngực, Tần Quan Vũ lừ lừ nhích tới quát lên: “Ảo Diện Nhân, cái lối tà môn của ngươi, đối với ta kể như không còn tác dụng!”

Từ trong vùng khói mập mờ, Hạ Hầu Viên chủ hét lên: “Tần Quan Vũ có phải người đang sử dụng Vô Tình Kiếm hay không?”

Tần Quan Vũ cười mỉa: “Đúng, nếu bản lãnh cứ tuốt kiếm ra giao đấu, dùng tà môn để mê hoặc con người làm sao lại không biết thẹn cho danh hiệu Bát Kỳ?”

Từ trong đám khói, Hạ Hầu Viên chủ lớn tiếng: “Biển võ không bờ bến, có cái chi để làm tiêu chuẩn cho chính tà?”

Và giọng nói vụt nghiêm trang ra lệnh: “Thập Đại Hộ Viên, bắt hai kẻ ấy cho ta!”

Một tiếng dạ rập lên, vòng vây lần lần niết lại...

Phượng Nghi rần giọng: “Được rồi, Hạ Hầu huynh đã hành động đến thế, tiểu muội cũng không dẫu làm chi nữa... Sư huynh đừng trách ta vô tình nhé!...”

Cùng một lúc với câu nói Phượng Nghi rút từ trong áo hai dải lụa trắng vút lên...

Re... Re...

Hai dải lụa vút uốn lộn như hai thanh thép dẻo, xè vào không khí kêu ken ken những tiếng rợn người...

Từ trong đám khói, Hạ Hầu Viên khiếp đảm kêu lên: “Ngọc Cốt Băng Tâm! Sư muội...”

Giọng Phượng Nghi lạnh như băng giá: “Đúng, tiểu muội là một trong Bát Kỳ Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi. Nếu còn nghĩ được rằng giữa chúng ta có một đoạn thời gian mang tình sư huynh muội, thì sư huynh hãy trở về, trở về Hạ Hầu Viên. Và một ngày nào đó, có thể còn gặp lại...”

“Hừ, sư muội muốn bắt sư huynh đợi đến bao giờ nữa.”

“Một hoặc đôi năm nữa!”

“Đợi đến ngày tóc bạc ư?”

“Và chẳng may phải đợi đến lúc đó thì có lẽ sư huynh sẽ không cần thiết nữa chăng?”

Hạ Hầu Viên chủ trả lời: “Đúng, hái hoa phải hái khi đương nhụy. Ái tình đâu có thể cứ ngồi chờ hoa rụng tá toi?”

Phượng Nghi cười mát: “A thế thì mười năm nay bao nhiêu lời lẽ của sư huynh hoàn toàn giả dối cả rồi! Nghĩa là đối với tiểu muội sư huynh chỉ nghĩ đến vẻ đẹp bên ngoài chỉ nghĩ đến vấn đề xác thịt như bao nhiêu gã đàn ông thô bỉ khác à?”

Hạ Hầu Viên chủ cười gằn: “Đã đến nước này ta cũng chẳng thêm dẫu nữa... Phải từ trước đến nay, nghĩ vì ngươi là một chim lồng, ta muốn tranh thủ để cho việc chiếm lấy thể xác của ngươi có được một vẻ ngoài tốt đẹp... Không ngờ trong thời gian đó ngươi lại lên đi ra ngoài được!”

Phượng Nghi cười khẩy: “Ai lên đi đâu?”

“Không đi ra khỏi Hạ Hầu Viên, thì tại làm sao ngươi lại có cái danh hiệu Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi trong chốn giang hồ?”

Phượng Nghi cười: “Sư huynh tức à? Nhưng rất tiếc, tôi chỉ mới ra khỏi Hạ Hầu Viên lần này là lần thứ nhất, tuy nhiên, danh hiệu Ngọc Cốt Băng Tâm vẫn vang dội giang hồ được, vì cao thủ võ lâm đã kéo đến Hạ Hầu Viên gặp Việt Tây Thi, và mang danh hiệu đi truyền rao truyền trong thiên hạ!”

Hạ Hầu Viên chủ hét lên: “Ai dám vào Hạ Hầu Viên?”

“Phải, bây giờ thì không có ai đến, nhưng trước kia, trước kia thì khác...”

“Trước kia là bao giờ?”

“Ai!... Lúc lệnh tôn còn sống.”

Phượng Nghi cười nhếch môi khinh khỉnh: “Có gì mà kinh độ đến thế? Ân sư của tôi ở tại Di Hồng Viện trong Hạ Hầu Viên suốt năm năm liền, mãi đến khi sư huynh tiếp nhiệm Hạ Hầu Viên chủ, người mới ra đi, việc đó đâu có ai biết được.”

“Người mà ngươi nói là ân sư đó, có phải là người mà truyền võ công cho người không?”

“Đúng!...”

Phượng Nghi cao giọng nói tiếp: “Bây giờ tôi có thể nói rõ ràng sự việc, chẳng có gì phải dẫu nữa... Vì mục đích luyện tập cho tôi, nên ân sư tôi đêm đêm thường dẫn dụ kỹ nhà đệ tử vào Hạ Hầu Viên giao đấu với tôi, sự việc âm thầm đó, đã làm cho danh hiệu Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi lan rộng giang hồ.”

“A...”

“Thực ra, ân sư tôi đột nhập Hạ Hầu Viên vốn không phải tìm người để truyền dạy võ công, mà là vì để điều tra một việc... Và dẫn dụ cao thủ võ lâm

âm thầm vào Hạ Hầu Viên, ngoài việc giao đấu để rèn luyện cho tôi, còn có mục đích là ám chỉ cho họ biết về việc đó.”

Hạ Hầu Viên trở mặt: “Ám chỉ cho họ biết chuyện gì?”

“Cho họ biết một âm mưu độc bá vũ lâm một cách hết sức dã man.”

Hạ Hầu Viên tái mặt: “Nghĩa là ngươi cũng biết?”

Phượng Nghi mỉm cười: “Ân sư tôi bảo rằng tôi chưa đến trình độ hiểu biết về việc ấy, nên người chưa nói. Nhưng, một ngày nào đó tôi sẽ vén bức màn bí mật ấy.”

Hạ Hầu Viên chủ chốt dịu giọng: “Phượng Nghi, ta muốn nói với nàng một chuyện lành, không biết rằng nàng có ưng nghe hay không?”

Phượng Nghi vẫn lạnh lùng: “Cứ nói, miễn đừng dờ âm mưu là được!”

Hạ Hầu Viên chủ khế thờ dài: “Phượng Nghi, mười lăm năm nay, đối với nàng, ta vẫn một lòng thương yêu, và bây giờ vẫn như thế. Nếu nàng bằng lòng về Hạ Hầu Viên, thì từ đây trở về sau chẳng những ta không giam buộc nàng nữa, mà ta sẽ còn giao công việc nơi Hạ Hầu Viên cho nàng chủ sự, vậy nàng có chịu không?”

Phượng Nghi sắc cười: “Đó là mộng tưởng! Từ trước ta không biết như thế nào là tự do, không biết tự do là quý giá... bây giờ, nếu phải chết, ta cũng không khi nào tự trôi mình trong chiếc lồng ấy nữa đâu!”

“Ngươi dám phản Hạ Hầu Viên à?”

“Phản rồi sao chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Đôi phương vụt đổi giọng, cười sắc súa:

- Thật là một đôi nam nữ loạn luân!

Chưa từng bị ai nhục mạ, Tần Quan Vũ gầm lên:

- Các hạ quả là hạng không biết điều phải trái, mở miệng ra là đã mắng người... Trước khi dạy các hạ điều phải trái đó. Ta muốn biết ý của các hạ khi tìm đến đây?

- Đơn giản lắm, nếu các hạ chịu trả Phượng Nghi trở lại Hạ Hầu Viên thế thì mọi việc kể như không có gì, bằng không..

Chăm lắng câu nói, đôi phương hừ một tiếng đầy đầy khinh miệt và hăm dọa...

Tần Quan Vũ tóe lửa ra đôi mắt:

- Về hay không về Hạ Hầu Viên, đó là chuyện của Phượng Nghi cô nương. Đối với ta không quan hệ gì cả, và đối với các hạ cũng không quan hệ gì kìa mà!

- Ai nói không quan hệ?

- Nghĩa là các hạ tán trợ cho Hạ Hầu Viên?

- Nếu thế thì sao?

Tần Quan Vũ giận run:

- Cứ ra mặt đi rồi sẽ biết!

Đôi phương cười khẩy:

- Người xứng đáng thoát ra câu ấy với ta à?

Tần Quan Vũ gặng lại:

- Các hạ là môn hạ của Quý Huyết đấy chứ?

- Biết được thế là điều khá tốt. Vậy thì hãy ngoan ngoãn nghe lời đi, bằng không, ta bảo cho điều này: Lệnh đường hiện đang ở tại Quý Huyết, sinh mạng nằm trong tay của Huyết Chủ, chỉ một tiếng thôi, lệnh đường đủ để rơi đầu. Biết chưa?

Lỗi tai Tần Quan Vũ chợt nghe như sét đánh lòng bùng...

Chuyện lại có thể như thế ư?

Mẹ chàng có quả đang bị khốn nơi Quý Huyết, hay là lời giả dối?

Nếu thật thì, trời ơi, Tần Quan Vũ nghe mũi dao đâm chích ruột gan...

Chàng có thể nhắm mắt để cho mẹ chàng bị chết chăng?

Nhưng, làm sao có thể tin đó là sự thật?

Như để giải tỏa sự băn khoăn ấy, Phụng Nghi lên tiếng:

- Thật là một lời dối trá! Vợ của Nhân Quân Tần Hán Phách, quả có bị dụ vào Chí Tôn Bảo, sau này, khi Tiêu Phụng Hoàng sắp sửa đưa người vào Quý Huyết thì đột nhiên người mất tích. Chính Hạ Hầu Viên phái thuộc hạ đi tìm kiếm khắp nơi, cũng không ra manh mối. Thế thì đâu có chuyện như thế được?

Tần Quan Vũ nhích sát đến bên nàng:

- Thật thế chứ?

Phụng Nghi thấp giọng:

- Tôi đã lừa công tử bao giờ? Quý Huyết và Hạ Hầu Viên quỷ kế đa đoan, âm mưu độc ác, nếu công tử không cẩn thận sẽ mắc bẫy họ...

Tần Quan Vũ biết Phụng Nghi nói thật, vì nàng yêu chàng và hết sức lo lắng cho chàng...

Và đối phương đã quát liên theo sau câu nói của Phụng Nghi:

- Con tiện tỳ, người muốn gì?

Tần Quan Vũ cười ngạo nghễ:

- Lời mắng đó nên để dành những kẻ co đầu rút cổ, không dám chường ra đối diện với người, mới phải chứ!

Đối phương gầm lên:

- Tiểu tử, người dám buông lời vô lễ à?

Tần Quan Vũ cười ha hả:

- Ta có sợ gì mà vô lễ hay hữu lễ, Quý Huyết của các người hợp tác với Hạ Hầu Viên, nên mới có sự tương thân như thế...

- Câm miệng lại!

Tần Quan Vũ mỉm cười khinh khinh...

Bây giờ thì đã quá rõ ràng rồi. Trước tiên Quý Huyết đã bức bách Cái bang, kéo Cái bang làm vây cánh, nhưng vì bị cự tuyệt nên mới quay qua lôi kéo Hạ Hầu Viên...

Và như thế, lại rất rõ ràng, rằng Liên Minh là cái trò của Quý Huyết bày ra, để cố phô trương vây cánh...

Nắm chắc vấn đề, Tần Quan Vũ nói thẳng:

- Chân tướng của các người đã bị lộ trần, Liên Minh của các người cũng chỉ là lá bài của Quý Huyết, thế mà luôn cả...

Tần Quan Vũ muốn nói luôn cả Võ Lâm Đệ Nhất Gia và Tam Quốc Miếu cũng vô tình bị lừa, nhưng sợ lộ bí mật chàng lại nói khác đi:

- Luôn cả Hạ Hầu Viên Chủ cũng làm tay sai cho Quý Huyệt!

Đối phương cười ha hả:

- Khá lắm, tiểu tử, ngươi biết khá nhiều đấy! Và chỉ bằng nội một việc biết nhiều ấy, cũng đủ làm cho ngươi trọn án tử hình... Ngươi đừng tưởng rằng trong võ lâm không ai dám giết ngươi, như có một vài người đã nói, không... không đâu. Quý Huyệt không có sự kiêng dè ấy!

- Hay lắm! Cứ thi triển sở học của mình đi!

Một tiếng hừ ròn rợn nổi lên, và tiếp liền theo, một thứ khua động nặng mùi ma quái...

Tần Quan Vũ khẽ nói với Phụng Nghi:

- Ngoài rần độc ra, Phụng Nghi biết còn gì lạ nữa không?

Phụng Nghi có vẻ ngần ngại:

- Có lẽ không có gì lạ nữa, nhưng có một điều khiến tôi hơi thắc mắc...

- Chuyện gì?

- Ngay bây giờ, Hạ Hầu Viên vẫn chưa có thành tích gì nổi bật, thế thì tại sao người của Quý Huyệt lại tự đi vạch lộ âm mưu thâm kín ấy? Họ còn dụng ý gì nữa chăng?

Tần Quan Vũ lắc đầu chưa kịp nói thì mắt chàng đã thấy chung quanh hơn hai mươi con rắn loi ngoi chậm chạp bò tới thành một vòng tròn bao quanh chàng và Phụng Nghi vào giữa...

Còn cách chàng chừng năm trượng, chúng đột nhiên dừng lại...

Trên mình của những con rắn đó, dưới ánh sáng mặt trời chiếu lên lông lánh màu vàng pha sắc đỏ trông đến rợn người.

Chúng nó là loại Kim Ty Xà, thứ rắn độc cắn phải ai là người đó chết liền, một thứ rắn độc nhất trần gian sinh sản ở miền Tây Vực...

Chúng nó dừng lại, đầu cất cao lên phùng mang và lưỡi dài ra như vòi máu...

Tiếng của người ẩn mặt lại vang lên:

- Tiểu tử, hãy nghe cho rõ, đây là cơ hội cuối cùng, hãy đưa Phụng Nghi trở về Hạ Hầu Viên thì mọi việc sẽ êm xuôi!

Tần Quan Vũ cảm nghe hơi lạnh chạy dài theo xương sống, chân lông như đều dựng đứng lên...

Trời đất chàng có thể xem như không, nhưng rắn... rắn quả là kinh khiếp!

Có lẽ bản tính con người đều như thế cả.

Chàng nắm cứng đốc kiếm, quát lên:

- Hãy im, đừng vọng tưởng!

Phụng Nghi cũng quát lên theo:

- Ta đã thề chết chứ không trở về Hạ Hầu Viên, đừng phí lời, hãy chờ...

Cánh tay ngọc nài vút cất lên, hai giải lụa chột như hai mảnh thép phát rạt ra bốn phía.

Tiếng huyết gió lại nổi lên...

Bảy rắn thun mình phóng ngược ra sau hơn ba trượng, tránh khỏi tầm tấn công của Phụng Nghi...

Tiếng huyết gió lại thúc nhát lên một lần nữa..

Hai luồng ánh sáng từ ngoài bay vút vào mình Tần Quan Vũ hai con Kim Ty Xà!

Hai giải lụa nơi tay Phụng Nghi uốn một vòng tròn chặn đón.

Hai con vật cực kỳ khôn quý, nó lộn mình mấy vòng tránh thoát và cứ nhắm Tần Quan Vũ lao tới...

Tần Quan Vũ mím môi, đảo nhanh thanh Vô Tình Kiếm.

Y như cái máy có người điều khiển, hai con rắn lộn mình xuống gần hai thước tránh khỏi tầm kiếm và cứ luôn đà phóng tới một con giữa người, một con giữa bụng Tần Quan Vũ...

Chém hụt một kiếm, Tần Quan Vũ hết hồn, vội vàng thi triển Thiên Long Thần Bộ, lách mình quay bên trái, đồng thời, nhằm giữa mình hai con Kim Ty Xà xả mạnh...

Thật là nhanh nhẹn, hai con rắn lại lộn xuống tránh thoát, và hình như chúng chỉ có thể tiến mà không thể lui, nên vọt luôn tới trước...

Phượng Nghi gần lên một tiếng, thi triển Thiên Nữ Tán Hoa...

Hai giải lụa lóe lên như hai luồng điện chớp từ trên xẹt xuống...

Bách!...

Một con rắn không tránh kịp, rớt xuống đất nát ra... còn một con thoát chết đâm sầm vào đám rắn bên ngoài!

Tần Quan Vũ vừa mới hoàn hồn, giọng nói lạnh lùng lại vang lên:

- Tiểu tử, ngươi thấy rồi chứ?

- Thấy gì?

- Tiểu tử, đừng có hàm hồ, ta nói thẳng cho ngươi biết, vì chưa nỡ hủy diệt sinh mạng của ngươi, nên ta chỉ phóng ra hai con rắn, và chỉ hai con thôi cũng đã đủ làm cho hai người tay chân quỳnh quáng... nếu là hai mươi con hợp lại, hừ...

Tần Quan Vũ rúng động.

Đúng như lời hắn nói, chỉ hai con thôi mà chàng và Phượng Nghi đã phải vận dụng đến năm thành công lực, mới giết nổi một con, nếu mà hai mươi con cùng phóng ra một lúc...

Nhưng, Tần Quan Vũ vẫn với giọng cười bất phục:

- Với hai mươi con vật nhỏ nhoi ấy nào có ra gì dưới mắt của ta! Nếu ngươi không tiếc rẻ thứ khó tìm của ngươi đó thì cứ thả cả ra một lượt xem sao!

- Tiểu tử, ngươi nói cứng ngoài miệng chứ trong bụng ngươi đã run rồi đó!

- Tần Quan Vũ này từ trước đến nay chưa biết sợ là gì!

Đối phương vọt hừ lên một tiếng lạnh lùng và tiếng huýt gió nổi liền theo...

Hai mươi con rắn bao quanh góc đầu lên phóng tới...

Phượng Nghi giật mạnh tay Tần Quan Vũ:

- Cứ để mặc tôi!

Nhưng, có một tiếng huýt gió nghe là lạ tai nổi lên, hai mươi con rắn vội rút đầu lui về chỗ cũ...

Và tiếp liền theo, một giọng nói thứ hai:

- Hãy khoan, các hạ vâng mệnh lệnh của ai?

- Huyệt Chủ! Thế còn các hạ?

- Cũng lệnh của Huyệt Chủ! Nhưng, các hạ phụng lệnh của Huyệt Chủ, mà lại làm thế, thì hãy xét coi đúng chưa?

Giọng nói ban đầu vẫn lạnh lùng:

- Không đứng ở chỗ nào?

- Huyệt Chủ bảo bắt sống gã tiểu tử ấy, thế sao các hạ lại khiến Kim Ty Xà? Thằng như tiểu tử ấy chết rồi sao?

Tần Quan Vũ lại hết sức hoang mang.

Tại làm sao Quý Huyệt Chủ lại sai người bắt chàng?

Rõ ràng cuộc chiến giữa chính tà đã đến lúc mở màn toàn diện?

Chàng như rồng mây quá lớn:

- Các người nếu quả không hèn nhát, thì cứ ra mặt so tài!

- Hãy câm miệng lại!

Cùng với tiếng thét như núi vỡ, một loạt chuông phong từ nơi phát ra tiếng thét ập xuống Tần Quan Vũ...

Tần Quan Vũ khẽ nghiêng mình, lật ngửa bàn tay đẩy người trở lên...

Àm...

Hai loạt kinh phong chạm đúng vào nhau, một tiếng nổ kinh hồn, cây lá rào rào đổ xuống...

Vì trong cơn gấp rút, Tần Quan Vũ không kịp vận đầy đủ chân lực, nên đôi vai chàng rung chuyển thối lui một bước...

Và đôi phương cất giọng trầm trầm

- Tiểu tử, khá đấy!

Tần Quan Vũ cười gằn:

- Ta là kẻ quang minh chính đại, đâu phải như bọn người rút đầu trốn tránh như thế đâu!

- Câm miệng lại!

Tần Quan Vũ cười ngạo nghễ:

- Hừ, đừng lớn lối, không dám ra mặt đương đầu thì hãy rút đi!

- Đừng thách đố, hãy dọn mình mà chết!

Tiếng “chết” được kéo dài ra và tiếng huyết gió lại nổi lên.

Rào... Rào... Rào!...

Tần Quan Vũ khẽ đưa mắt nhìn quanh, chàng chợt rùng mình...

Bốn mươi con Kim Ty Xà lúc nhúc uốn mình trườn tới...

Ánh sáng trên mình chúng chớp lóe đến rợn người...

Thình lình, Phụng Nghi khẽ nói:

- Công tử, tôi nghĩ ra một biện pháp...

- Biện pháp ra sao?

- Tần công tử nên biết thứ Kim Ty Xà này không những cắn người chết một cách cấp tốc không thôi, mà khi chúng phun nọc độc vào mình ai người đó sẽ bị nổi mọt lên lở loét, và nọc độc đó sẽ xâm nhập vào tạng phủ mà chết!

- Nhưng Phụng Nghi nói với tôi chuyện ấy làm chi?

- Tôi nói thế để công tử biết rõ sự lợi hại của nó, đừng để chúng phóng tới rồi mới vùng kiếm mà nguy hiểm!

- Bây giờ phải làm sao?

- Chúng ta nên đột phá vòng vây trước khi chúng tấn công.

Tần Quan Vũ chưa kịp đáp, chợt nghe đôi phương nói chuyện với nhau:

- Nếu lỡ Kim Ty Xà làm cho hấn chết thì sao?

- Ta đưa thuốc giải độc ra buộc hấn phải tuân mạng lệnh, nếu không, chất độc sẽ làm cho hấn chết.

- Nhưng nếu hấn không chịu?

- Nhất định hắn sẽ tuân theo. Người đời mấy ai không tham sống!
- Hắn là kẻ cứng đầu, chính Huyết Chủ vì biết thế nên mới căn dặn chúng ta!
- A... thế thì phải giải quyết sao đây?

Tần Quan Vũ còn đang suy nghĩ cách phá vòng vây, chợt nghe một giọng truyền âm nhập mật vọng đến bên tai:

- Đồng Minh Minh Chủ...

Tần Quan Vũ giật mình...

Đúng là giọng nói của Thần Bí Nhân, người của Tam Quốc Miếu.

- Minh Chủ nên chú ý: lão phu vì không thể rời Minh Chủ, không yên tâm để Minh Chủ đi một mình với Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi, nên âm thầm theo dõi, và vì thế mà có nhiều việc xin bẩm cáo...

Giọng truyền âm nhập mật đều đều nói tiếp:

- Phụng Nghi là con người đáng ngờ vực. Nàng sẽ yêu Minh Chủ, thì tại sao lại dùng Mị Công? Cho nên tất cả việc xảy ra vừa rồi lão phu nghĩ rằng nàng và Hạ Hầu Viên Chủ sắp sẵn một màn kịch để lấy lòng tin của Minh Chủ...

Trong lúc người của Tam Quốc Miếu đang nói, Phụng Nghi thúc Tần Quan Vũ nghĩ cách phá vây, chàng chỉ từ hừ qua lời và chú ý nghe giọng truyền âm nhập mật:

- Tự nhiên, sự nghi ngờ ấy cũng có thể quá sớm, nhưng vẫn phải đề phòng. Như vừa rồi, Minh Chủ bị Mị Công của nàng nếu lão phu không dùng Bình Công Kinh Lực để đỡ hộ thì Minh Chủ nếu không chết cũng sẽ mang trọng thương dưới tay của Hạ Hầu Viên Chủ...

Tần Quan Vũ giật mình...

Rõ ràng lúc chàng mê một vì hương tình ái, thì Hạ Hầu Viên Chủ đến đánh thành linh, và chàng nghe một luồng hơi xông lên, nếu không phải Thần Bí Nhân ám trợ thì còn ai nữa?

Thấy Tần Quan Vũ đứng sững sờ, Phụng Nghi lấy làm lạ cau mặt nhìn chàng...

Giọng truyền âm nhập mật lại nói với Tần Quan Vũ:

- Minh Chủ, nàng đã hơi nghi rồi đấy, thôi để có dịp lão phu sẽ bẩm cáo thêm.

Tần Quan Vũ lật đật nói với Phụng Nghi cho khỏa lấp:

- Tôi đã nghĩ ra cách phá vây rồi!
- Sao?
- Lúc đầu tôi nghĩ nên chờ họ khởi thế công rồi mình sẽ phá nhưng như thế không tiện, mình nên chủ động là hơn...

Chợt nghe giọng truyền âm nhập mật vọng lên:

- Minh Chủ hãy đưa Phụng Nghi lìa khỏi nơi đây, lão sẽ ra mặt chế phục người của Quỷ Huyết, nhân đó lấy thuốc giải để phòng cứu người khác.

Tần Quan Vũ lật đật nói với Phụng Nghi:

- Sự việc không thể chậm trễ, tôi đi trước, Phụng Nghi cố bám sát theo, hãy cẩn thận.

Dứt lời, tay phải chàng vung kiếm tạo thành một vòng hoa thép, tay trái đồng thời phát chuông, kinh lực nhắm vào đám rắn ào ào bủa tới...

Phụng Nghi vung tròn hai giải lụa và hai người cùng phóng mình lên...

Hai tiếng huýt gió cùng rập lên một lượt, hơn sáu mươi con rắn độc cùng một lúc lao tới ngòi ngòi...

Ánh vàng lấp lánh trên mình rắn bây giờ như cả một vùng hào quang tỏa rộng bao phủ lấy hai người...

Tần Quan Vũ rung mình ớn lạnh...

Từ khi lìa sư phụ đến giờ, đây là lần thứ nhất khiến cho Tần Quan Vũ phải sợ, có lẽ cũng là tính tự nhiên của loài người đối với rắn độc...

Thanh Vô Tình Kiếm trên tay chàng như không còn là sắt thép nữa, mà là cả một vùng ánh sáng bao bọc quanh mình.

Và Phụng Nghi, với chiêu thức Thiên Nữ Tán Hoa, hai giải lụa trắng cũng trở thành tường đồng vách sắt bao quanh gần năm trượng..

Ngót sáu mươi rần độc bị kiếm quang và sức mạnh của hai giải lụa, không làm sao đến gần Phụng Nghi và Tần Quan Vũ được, chỉ bao lấy một vòng tròn bên ngoài...

Hơi dừng thế lại, Tần Quan Vũ nói với Phụng Nghi:

- Phụng Nghi, hãy nghỉ một chút!

Phụng Nghi lắc đầu:

- Thật đáng sợ cho giống rắn này, nó đã được Quý Huyết luyện tập quá thông, chỉ sáu mươi con mà chúng ta đều phải ráng hết sức vẫn chưa thắng thế!

Tần Quan Vũ gật đầu:

- Tình thế này thật là nguy hiểm. Sức người có hạn, ngay bây giờ chúng ta tạm thời có thể cầm cự được, nhưng nếu trận thế kéo dài, sự kiệt sức sẽ khôn đốn vô cùng!

- Nguy hiểm thật!

- Hay là ta đổi thế thủ sang thế công?

Phụng Nghi lắc đầu:

- E còn nguy hiểm hơn nữa...

- Chỉ có hai con đường, thủ để rồi đuối sức mà chết, công thì họa may có thể thoát được... Chúng ta cứ thử xem sao...

Tần Quan Vũ nhướn mình lên, nhưng Phụng Nghi kéo lại:

- Tần công tử, khoan đã...

Tần Quan Vũ thoáng hơi ngờ vực...

Tại sao Phụng Nghi lại do dự như thế?

Phải chăng nàng cố kéo dài?

Chàng lạnh lùng quát lên:

- Đừng có dùng dằng... Phụng Nghi hãy để tôi hành động..

Tần Quan Vũ xốc kiếm đưa lên ngay ngực chuẩn bị khởi công.

Sáu mươi con rắn độc cùng phóng thẳng vào chàng một lượt.

Tần Quan Vũ gầm lên một tiếng vận đủ mười thành công lực đẩy mạnh Huyền Âm Thần Chưởng.

Một loạt kinh phong như ngọn thác đổ dồn ra phía trước, đồng thời, tay kiếm chàng đảo nhanh tạo thành một vòng mỏng bạc, và phóng mình vọt tới!

Hơn mười con rắn ở mặt trước bị chưởng phong quét ngược ra sau gần ba trượng.

Một số mấy mươi con khác từ bên trái lại phóng vào...

Tần Quan Vũ vùng mạnh thanh Vô Tình Kiếm với tất cả công lực trong người quay tít chung quanh.

Bầy rắn chạm phải kiếm quang rớt rơi la tả.

Nhưng, số còn lại vẫn cứ lao vào...

Tần Quan Vũ nghiêng răng lia nhanh thanh kiếm, thêm mấy con rắn độc bị đứt ngang mình.

Xề... Xề...

Từ phía sau lưng Tần Quan Vũ có tiếng gió xé sát bên rõ ràng đầu rắn chỉ còn cách lưng chàng trong gang tấc.

Không còn quay lại kịp, Tần Quan Vũ hú dài một tiếng, vút mình lên như chiếc pháo thăng thiên...

Cùng lúc ấy, dưới đất, hai giải lụa của Phụng Nghi cũng đã hạ được mấy con rắn vừa tập kích Tần Quan Vũ.

Từ trên dóm xuống, Tần Quan Vũ hoảng hồn.

Bốn bên, hàng chục con rắn phóng vọt theo chàng bèn gót.

Từ xung quanh phía dưới phóng lên, cho nên đầu của chúng chụm lại y như chóp nón chĩa thẳng lên ngay Tần Quan Vũ.

Biết rằng khi hết đà chậm lại, nhất định sẽ làm mồi cho rắn độc, Tần Quan Vũ nghiêng rặng trở lẹ thân mình, đầu dưới chân trên, như một cánh chim cắt đón mồi từ trên chúi xuống.

Thanh kiếm trong tay chàng rực ánh hồng quang...

Xẹt... Xẹt...

Sức xuống của chàng quá lẹ, lũ rắn dù có tinh khôn cũng không sao tránh kịp vì chúng đang từ dưới xĩa lên, một số con bị kiếm đoạn ngang, một số con hoảng hốt mất đà tụt rơi xuống đất.

Chân Tần Quan Vũ vừa chấm đất, tiếng huýt gió vọt nổi lên.

Số rắn còn lại phóng lui ra ngoài sáu trượng, đầu vẫn quay về phía Tần Quan Vũ, và lưỡi lè ra đỏ chót!

Phụng Nghi bước tới bên chàng khẽ nói:

- Cung hạ Tần công tử...

Tần Quan Vũ mím môi:

- Bầy rắn lợi hại thật, tiếc gì không học sử dụng ám khí, thứ đó dễ hạ chúng hơn...

Tiếng đối phương vọt vang lên:

- Tiểu tử, tuân mạng chưa?

Tần Quan Vũ cười lớn:

- Tuân gì mới được chứ?

- Hừ, ngươi tưởng giết được mấy con rắn đó là đủ để dương dương tự đắc à? Ta nói cho mà biết, trước mắt ngươi bây giờ chỉ có hai con đường: Một là bó tay chịu trói, hai là ta sẽ đánh gục ngươi xuống dẫn về bản huyết!

Tần Quan Vũ cười ngao nghé:

- Rất tiếc hai chuyện đó ngươi đều không đủ khả năng!

Giọng truyền âm nhập mật chọt rọt vào tai Tần Quan Vũ:

- Minh Chủ, có viện binh chúng đến, hãy đề phòng!

Tần Quan Vũ cau mày...

Bao nhiêu rắn đây vẫn còn chưa hạ được, bây giờ lại viện binh nữa ư?

Vừa lúc đó một tiếng cười ròn rảng từ xa rọt tới!

- Được lắm, Quý Huyết, thật là hạnh ngộ...

Tiếp liền theo, ba bóng người vút tới: Cái bang Tam Lão!

Vừa chấm chân tới đất, Bất Tử Lão Cái đã vọt đến sát Tần Quan Vũ:

- Hiền đệ vẫn không sao đấy chứ?

Tần Quan Vũ ngạc nhiên:

- Sao tam vị sư thúc biết mà đến đây?

Bất Tử Lão Cái cười lớn:

- Theo Kim Ty Xà mà đến!

Tần Quan Vũ trở mặt:

- Kim Ty Xà...

- Hiền đệ chưa biết, tiền đại Chương môn, tức là nghĩa phụ của hiền đệ đã có chế luyện Thiên Chi giải độc hoàn. Công trình chế luyện đó chưa hoàn thành, vì còn thiếu Kim Ty Xà, cho nên khi nghe người báo cáo thấy hướng đi của nó, sư thúc bèn theo dõi đến đây...

- Số Kim Ty Xà này à?

Bất Tử Lão Cái lắc đầu:

- Ngót mấy trăm con ở gần bên đây nhưng chưa đến. Sư thúc thấy hiền đệ bị vây nên bỏ chúng mà vào đây.

Tần Quan Vũ trở mặt:

- Hàng mấy trăm con...

Tần Quan Vũ hơi kinh ngạc, nhưng Bất Tử Lão Cái lại thoáng vẻ mừng!

- Thật không ngờ có cơ hội tốt thế này, quả thật Thần Bí Nhân dự đoán rất đúng.

- Đoán đúng chuyện chi?

Bất Tử Lão Cái đáp:

- Tất cả những điều liên quan với hiền đệ.

Tần Quan Vũ hỏi dồn:

- Chuyện liên quan đến tiểu đệ là chuyện chi?

Phượng Nghi chợt nhích sát đến Tần Quan Vũ, mặt nàng lộ vẻ lo lắng:

- Tần công tử, sự tình đã nghiêm trọng lắm rồi!

Tần Quan Vũ cau mày:

- Chuyện chi thế?

- Viện binh của chúng đã tới!

Cùng lúc đó, đối phương vọt quát lên:

- Tiểu tử, ngươi có thêm người, ta cũng phải có thêm, hay lắm...

Tiếng huyét sáo vọt nổi lên...

Và cùng một lúc, đối phương cất giọng cười ằng ặc.

- Đờ công tìm kiếm, Cái bang Chương môn, Cái bang Tam Lão đều có cả nơi đây để cùng đi vào cõi chết một lượt cho vui... thật là tình cờ run rủi...

Tần Quan Vũ nhếch miệng cười gằn:

- Rõ là bọn rút đầu không dám thấy mặt người!

Tiếng huyét sáo liên tiếp nổi lên như để trả lời cho câu nói của chàng...

Và...

Xào... Xào... Xào!...

Bầy rắn khua đều trên lá như đám ngạ quỷ dưới mấy tầng địa ngục...

Ánh vàng từ nơi mình rắn bốn phía chớp ngời lên!

Tần Quan Vũ lại rùng mình...

Bầy rắn độc chung quanh loi ngoi chớp chớp, như nói lên đầy đủ sự hăm dọa cực kỳ ghê rợn...

Phượng Nghi cau mày lo lắng:

- Tôi đi trước mở đường máu, công tử hãy theo sau để cố thoát trùng vây nhé!

Tần Quan Vũ lắc đầu:

- Sống chết có mạng, tuy nhiên, vấn đề chưa phải là tuyệt vọng, vì rắn độc vẫn có thuốc giải, Phượng Nghi hãy yên lòng đừng vội, không sao đâu!

- Không, đã nguy hiểm lắm rồi, Tần công tử, hãy theo tôi...

Nói vừa dứt tiếng, Phượng Nghi vùng mạnh đôi tay, hai giải lụa rút xé vào trong gió...

Tần Quan Vũ lắc mình qua, đưa tay giằng lấy tay nàng, nghiêm giọng:

- Khoan!

Phượng Nghi dừng tay lại:

- Công tử tính đã sai rồi, Cái bang Tam Lão dù có bản lĩnh thế nào, cũng không thể thoát được hai trăm con rắn đang bao vây kín mít, nếu kéo dài thêm nữa, sự nguy hiểm lại càng nguy hiểm hơn lên...

Tần Quan Vũ hết sức cảm động, bao nhiêu nghi vấn đối với nàng gần như đã tiêu tan...

Thình lình, một giọng lạnh lẽo quát lên:

- Phượng Nghi, tình trạng này nàng đã thấy rõ chứ?

Tần Quan Vũ giật mình...

Rõ ràng tiếng hét đó là giọng của Hạ Hầu Viên Chủ!

- Ta đã thấy rõ mà còn mong muốn thoát thân thì quả là đại đột!

Phượng Nghi nhích môi khinh khinh:

- Đùng dọa dẫm, con người ai lại khô chết. Sớm muộn gì cũng phải một lần chết thể thôi. Muốn dùng sức mạnh uy hiếp ta là một việc điên rồ!

- Không, người khác chết không sao, chứ nàng chết thì quá uổng!

Phượng Nghi giận dữ quát lên:

- Câm miệng lại!

- Không, ta nói thật đấy chứ, phong hoa diễm lệ như nàng...

- Cảm ơn sự khen tặng đó. Nhưng, rất tiếc ta không phải là con người dễ bị lời lẽ tráo chác làm mê hoặc... Và dù có đẹp hay không, cũng không phải là việc của ngươi.

Một giọng khác quát lên như sấm:

- Tiện tỳ, ngươi quả không chịu nghe lời phải à?

Phượng Nghi quắc mắt:

- Bọn giầu đầu giầu cổ như các ngươi mà cũng có thể nói đến việc phải trái nữa ư?

Giọng nói gần gần:

- Phượng Nghi, nàng có biết ta là ai không?

- Ai à? Cái bọn co đầu giầu cổ chứ còn ai nữa?

- Hừ, ngươi dám...

Phượng Nghi vẫn thản nhiên:

- Có gì mà không dám?

- Phượng Nghi, ta biết rõ mục đích của nàng, nàng muốn lợi dụng con của Tần Hán Phách để đến Cẩm Hồn Cốc phải không?

Phượng Nghi sùng sốt:

- Cái gì gọi là Cẩm Hồn Cốc?

- Đừng đóng kịch, Phượng Nghi, Cẩm Hồn Cốc đối với người khác có thể là bí mật, nhưng đối với nàng thì đâu phải thế. Nàng muốn ta nói rõ ra à? Được, Cẩm Hồn Cốc là nơi ở của Phù Dung Tiên Tử hồi trăm năm về trước, nghe nói nơi đó còn để lại báu vật gọi là Phù Dung Di Bửu, và nàng đã thích một trong sáu vật đó phải không?

Tần Quan Vũ nhìn sùng sốt vào mặt nàng như dò hỏi...

Phượng Nghi vẫn sùng sò:

- Vật chi gọi là Phù Dung Di Bửu?

- Hừ, nàng hỏi hơi thừa. Được, nàng đã cố làm ra không biết thì ta cũng cứ nói rõ cho nghe. Vật mà nàng đang thích là Chú Nhan Thần Đơn, vật mà người đẹp nào cũng muốn để làm thứ thuốc hồi xuân.

Phượng Nghi sắc cười:

- Cảm ơn, cảm ơn sự chi điểm đó!

- Đừng có lối châm chọc ấy, Phượng Nghi chúng ta hãy nói chuyện đường hoàng chứ. Nay ta bảo cho mà biết, Nhân Quân Tần Hán Phách hoặc đã chết rồi, hoặc cũng có thể trong số gần mười người giả đó, có một là Tần Hán Phách thật...

- Tại làm sao lại có đến gần mười người giả?

- Nay nhé, Tam Quốc Miếu, Chí Tôn Bảo, Hạ Hầu Viên, Quý Huyệt và Võ Lâm Đệ Nhất Gia là đã có năm người rồi, biết đâu lại chẳng còn những nơi nào khác nữa mà chưa có ai phát giác? Và nói thẳng mà nghe. Dù Tần Hán Phách có còn sống, cũng chưa chắc đã biết được đường đến Cẩm Hồn Cốc, cho nên cái âm mưu của nàng cứ kể như đã hoài công!

Phượng Nghi cười khanh khách:

- Thế có lẽ Quý Huyệt biết rõ đường đến Cẩm Hồn Cốc à?

- Mặc dù hiện nay vẫn chưa biết, nhưng tài liệu nằm trong tay cũng gần đủ rồi... Cho nên nếu nàng bằng lòng trở về Hạ Hầu Viên, thì mọi việc có thể được như ý muốn!

- Mọi việc gì mới được chứ?

- Đừng, đừng đóng kịch dai như thế. Cái mà nàng muốn là Chú Nhan Thần Đơn, chứ còn gì nữa? Ta cũng cần cho nàng biết thêm một việc, Hạ Hầu Viên Chủ đã quyết định đưa nàng vào Quý Huyệt đấy nhé!

Sắc mặt Phượng Nghi lộ đầy sát khí:

- Cẩm miệng lại, Hạ Hầu Viên Chủ đâu có quyền hạn gì với ta, mà dám nói đến chuyện dâng ta cho Quý Huyệt chứ?

- Hừ, Hạ Hầu Viên Chủ mới nói chuyện với ta đây, nếu vào Quý Huyệt, nàng sẽ là vị phu nhân thứ mười hai của Huyệt Chủ, và nếu được Huyệt Chủ sủng ái thì...

Phượng Nghi giận run:

- Khốn kiếp...

Đối phương đổi giọng cười ằng ặc:

- Tất cả mọi việc đầu đuôi ta đã nói rõ với nàng. Bây giờ bất luận ra sao, bắt nàng vào Quý Huyệt là một vấn đề đã quyết định, và luôn cả tên ăn trộm ái tình kia nữa.

Tần Quan Vũ nghiêng răng:

- Cẩm miệng lại!

Đối phương vẫn với giọng cười đanh ác:

- Không bắt sống được thì giết chết. Cho nên nếu muốn sống thì hãy ngoan ngoãn đưa tay chịu trói. Hãy nhìn xem, Kim Ty Xà đã bắt đầu hoạt động rồi kìa!

Và tiếp theo bằng một chuỗi cười ròn rọt, đối phương nói tiếp:

- Ta đếm mười tiếng, nếu không chịu trói là chết! Bắt đầu, một...

Phượng Nghi và Tần Quan Vũ vẫn làm thinh...

- Hai...

Bất Tử Lão Cái vụt dùng truyền âm nhập mật nói với Tần Quan Vũ:

- Quả thật Thần Bí Nhân tính toán thật hay, khi tặng phong hiệu diệt danh hiệu Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, biết rằng sẽ dẫn tới việc làm cho võ lâm đổ ầm...

Tần Quan Vũ ngạc nhiên, dùng truyền âm nhập mật hỏi lại:

- Thế tại sao họ lại phong danh hiệu ấy cho tiểu đệ?

- Làm như thế là phải, vì khi hiệu diệt xuất hiện giang hồ, là người của Tam Quốc Miếu bám sát theo một bên...

- Nhưng làm cho võ lâm náo động với dụng ý gì?

- Nó có tác dụng làm cho Quý Huyết phải ra mặt vì từ trước đến nay họ âm thầm định kế bày mưu. Và có điều hiệu diệt chưa biết là địa điểm Quý Huyết y như Cầm Hồn Cốc, từ trước đến nay chưa một ai được biết...

Bạn đang đọc truyện *Tử Vong Chi Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.